BIBLIOTECA VITT. EMANUELE FONDO S. LORENZO
37
10 D
2
- MAG 4116
Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

JO: FACUNDI RAULIN
CÆSARAUGUSTANI

Ordinis Eremitarum S. AUGUSTINI *Ex-Generalis*, *atque Hiſpaniarum Indiarumque Aſſiſtentis*:

HISTORIA
ECCLESIÆ MALABARICÆ

CUM

DIAMPERITANA SYNODO

Apud Indos Neſtorianos, S. THOMÆ Chriſtianos nuncupatos

COACTA

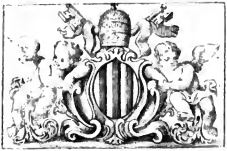
AB ALEXIO DE MENEZES

Auguſtinenſi An. Dñi MDXCIX.

Nunc primum e Luſitano in Latinum verſa

CUI

Accedunt, *cum Liturgia Malabarica*, *tum Diſſertationes* [illegible]*iæ* : *omnia perpetuis animadverſionibus illuſtrata* .

ROMÆ, MDCCXLV.

EX TYPOGRAPHIA HIERONYMI MAINARDI.
SUPERIORUM FACULTATE.

Digitized by Google

Sanctiſſimo Domino Noſtro

BENEDICTO
PAPÆ XIV.

F. JO: FACUNDUS RAULIN AUGUSTINENSIS
FELICITATEM.

QUOD AURELIUS PRUDENTIUS Civis meus olim cecinit, Deum æquis oculis, bonoque vultu Hiſpanos aſpicere (a); ſi unquam

(a) Aurelius Prudentius, Periſtephan. Hymn. X. verſu IV. *Hiſpanos Deus aſpicit benignus*.

alibi, id maxime experimento didici, Beatiſſime Pater, cum me ab Iberis oris Romam advectum, atque ad tuos provolutum pedes, adeo humaniter excepiſti, ut quidquid laborioſi itineris percurreram, amicorum & nativi Cœli jacturam, denique incommodum omne, hac una mercede, mihi abunde repenſum exiſtimaverim. Quem enimvero non mirifice recreet ſingularis Clementia tua quam cum Majeſtate ita conjungis, ut altera alteri nihil detrahat, & utramque ſuavi temperamento componens, non aliter ſupercilii gravitatem quodammodo exuere videaris, quem ut Optimi Principis partes cumulatiſſime impleas. Neque id ſolum cum ad tuos pedes primum acceſſi, expertus fui, ſed quoties per ſexennium accedere, tuoque alloquio frui, mihi licuit (licuit autem ſæpius) toties comitatis tuæ, atque affabilitatis novum aliquod certiſſimumque argumentum accepi. Quamobrem ut aliquo officiorum genere, quam tibi obſtrictus ſim palam

facc-

facerem, meique erga te obſequentis gratique animi monumentum aliquod, Poſteris conſignarem, Diamperitanam Synodum toto Oriente celeberrimam, ex Angelicæ Bibliothecæ pluteis erutam, & ex autographo Luſitane conſcripto, a me latine redditam, Tibi, ut par erat, nuncupare decrevi: quod opuſculum tamen, non antea dignum reputavi, quod tibi inſcriberetur, quam poſtquam me in tuam clientelam ſuſceptum, ampliſſima beneficentia tua cumulaſti: quo factum eſt, ut quot beneficia in me contuliſti, tot titulis tuum eſſe, atque inde multum illi pretii, ac ſplendoris acceſſiſſe intelligerem.

Verum non ſolum Benignitas tua plane eximia, ſed opuſculum ipſum in cauſa fuit, ut id conſilii caperem; quod quidem, non ſcriptio, quæ mea eſt ſed ipſa rei gravitas dignitaſque poſtulabat. Quæ geſta ſiquidem ſunt in Diamperitana Synodo, eorumque cum poſteriorum Pontificum Decretis mi-

co

conſenſio, ejuſdem Synodi Hiſtorica narratio, Diſſertationes aliquæ annexæ, de Apoſtolatu Sancti Thomæ, de illius ſepulcro, ſacriſque Lipſanis, de religione, ac moribus Chriſtianorum, qui Sancti Thomæ nuncupantur, vindiciæ Synodi adverſus Heterodoxos, alioſque Obloquutores, Indicæ Diœceſeos deſcriptio, & Præſulum, qui eam adminiſtrarunt ſeries, porro erant graviſſimæ res, atque digniſſimæ quæ ſub tuis auſpiciis publica luce fruerentur: neque id quiſquam negaverit, qui non ſolum dignitatem, auctoritatemque tibi, aliiſque pro tempore Chriſti Vicariis impertitam noverit, ſed etiam acrem ingenii tui vim, eximiam doctrinam, omnigenam literaturam, & quod ad rem noſtram facit, miram eruditionem, quam in Malabarenſibus, totiuſque Indiæ ritibus dignoſcendis, abunde oſtendiſti; dexteritatem poſtremo omni tempore paratiſſimam, in iis quæ a recta ſinceraque Eccleſiæ diſciplina deflectunt, inſtaurandis, reparandiſque.

Neque

Neque ſilentio prætereundum hic, quod cum de inſtituendis Indis, confirmandiſque in vera Chriſti Religione ageretur, & multæ, eæque acerrimæ controverſiæ ſubortæ eſſent, tibi ſanctæ Generalis Inquiſitionis Conſultoris munus, tunc temporis obeunti, hæc provincia, a felicis recordationis Clemente XI. demandata fuit, tibique commiſſum, ut rem totam, ea qua polles mentis perſpicacitate, introſpiceres, rationum momenta, quæ in utramque partem afferebantur, ad trutinam revocares, ac de iis omnibus rite expenſis, & ordine ſuo digeſtis, Sanctam Sedem certiorem redderes. Tunc, quod tui muneris erat, Malabarenſium ſuperſtitiones, rituſque exoticos, & a vera, quam antiquitus profitebantur, Chriſti religione abhorrentes, ad quos evellendos opera Alexii Menessii, Auguſtinianæ Familiæ Alumni meritiſſimi, fuit Synodus celebrata, penitius verſaſti, dictæque Synodi autographum, non ſemel attente perlegiſti ſumma illius gentis utili-

ta-

tate. Hinc poſtquam Clemens XI re nondum perfecta obiit, ejus Succeſſor Innocentius XIII inter plures lectiſſimos Viros, quos eidem muneri præfecit, te pariter appoſitiſſime delegit. Sed brevi tempore hoc etiam e vivis ſublato, Benedictus XIII Familiæ Prædicatorum præclariſſimum decus, tuis laboribus & experientia uſus, Indorum religioni, ac ritibus, ſapientiſſime juxta atque opportuniſſime proſpexit.

Quæ cum ita ſe habuerint, conſectarium plane erat, ut qui hac in re inſigne, operam tuam, aliis Prædeceſſoribus tuis ſedulo impenderas, deinde Bonorum omnium gaudio, ad Summi Pontificatus apicem evectus, eamdem promoveres, atque in id totus incumberes, ut quam citiſſime, quæcumque ad Sacramentorum dogmata, ritus, diſciplinamque ſtabiliendam; quæcumque ad Indorum ethnicas ſuperſtitiones, vanoſque ritus propulſandos attinerent, ſummo, maturoque judicio expenderes, æquiſſima Sanctuarii lan-

ce

ce librares ; demum quid in Regionibus illis ſentiendum eſſet, atque ſequendum, peculiari edita Conſtitutione ſtabilires. In qua, admirabilis Sapientia tua, ac Paſtoralis ſollicitudo, maxime enituit; ac tanta fuit illius cum Decretis Diamperitanæ Synodi, tamque arcta concordia, ut Spiritus Sanctus, qui Spiritus unitatis eſt, & pacis, per Diœceſanam Synodum, Apoſtolicæ ſanctionis, rudimentum aliquod ponere, eique proludere quodammodo viſus fuerit.

Opus itaque hoc qualecumque, Te Patronum, & vindicem, ſibi jure ſuo, omnino poſtulabat; ita ut niſi ad id me tua Beneficentia impuliſſet, adhuc ne operi ipſi, tibique injurioſus forem, illud Tibi nuncupare debuiſſem. Quod unum ergo ſupereſt, hoc obſervantiæ meæ, & grati animi monumentum ſic accipe, ut ſi quos errores in hocce opuſculo obrepſiſſe animadvertas, qua ſoles humanitate excuſes, eidemque glorioſiſſimum, quod præfert Nomen tuum, ſit

contra obtrectatores præſidium munitiſſimum ; ſincerum vero demiſſi animi obſequium , quod in ipſo continetur , & in quo certe errare non potui, plene approbes, & amplectaris. Hoc ſane quidem eſt, tuæ Dignitatis, ac Beneficentiæ erga me tuæ plane impar , ſed quidquid pretii ipſi deeſt , diuturnitate rependam . In Hiſpaniam enim regrediens , ubique comitatem tuam , Beneficentiam , ceteraſque animi tui dotes egregias deprædicabo , & quoad vixero , quibus me cumulaſti , beneficiorum memoriam nulla unquam delebit oblivio . Interim a Summo bonorum omnium largitore , Tibi atque adeo Eccleſiæ univerſæ , felicitatem omnem , enixe apprecor, tuiſque pedibus, paternam poſtulans benedictionem , me atque mea ſupplex advolvo.

MONI-

MONITUM AD LECTORES.

Q*uam ex antiquiſſimis Sancti Thomæ in India Orientali Chriſtianis, coegit olim Diamperitanam Synodum, Alexius de Menezes, Auguſtinianæ noſtræ Familiæ illuſtris Alumnus, in vetuſti, ac pene obſoleti Luſitani ſermonis latebris diu abditam, ac per me ultimis hiſce temporibus latine verſam en tandem in publicam lucem profero. Ut opus hoc ſane arduum aggrederer incitamento fuerunt ſacra eruditione pollentes, Viri non pauci, cum domeſtici, tum extranei; e quibus duos, honoris gratia, potiſſimum memoro; eximium nempe, ac toto orbe literario celeberrimum ſcriptorem, Ludovicum Antonium Muratorium, qui in ſuis ad me humaniſſime datis aſſerebat, me in excudenda Diamperitana Synodo* Rem gratiſſimam Italis ſaltem facturum, etiam ſi alias (*quod non conſtabat*) ab alio fuiſſet latinitate donata; apud quos vix aliquod ipſius exemplar Luſitanum reperire liceret. *Et Hieronymum Auguſtinum Zazzeri, Virum omnigena eruditione conſpicuum, Italiæ Ex-Aſſiſtentem, Cong. Sac. Rituum Conſultorem, in Archigymnaſio ſapientiæ Urbis, ſacræ Scripturæ interpretem ac de noſtro Religioſo Ordine optime meritum; qui zelo noſtri cœtus decus ampliandi, quam maxime incenſus, & egregiis Meneſſii virtutibus, rebuſque geſtis, mirifice captus, ſuſceptum a me onus commendavit, atque ad illud ſuſtinendum me domeſticis, atque adeo aſſiduis hortationibus confirmavit. Illud etiam accedebat, quod cuncti Conciliorum eruditiſſimi Editores, noſtram Synodum vehementer expetebant, & ſatis*

diu inani cura quæritabant. Ejuſmodi enim ea eſt; ut cum in Collectionibus Labbeana, Sirmondiana, Baluziana, & Harduiniana hactenus deſideretur, non mediocris per illam lucis, acceſſio, præſtantiſſimis operibus fieri poſſit; Nec parum alliciebat, ad id laboris urgendum, quod cum hoc elucubrationum genus, præſentis temporis diſciplinæ, atque eruditorum palato, congruere videretur, rem non illis ingratam me facturum arbitrarer; ſpe demum uberrimi fructus, ac utilitatis, ad improbum laborem excitabar.

Hæc quantum ad ſcribendi cauſas, & quæ ſcripſeram promulgandi: quod vero attinet ad Synodum, non ea eſt, quæ ut primo obtutu quibuſdam fortaſſe videbitur, ſit inter Diœceſanas parvi momenti recenſenda. Nemo profecto in Eccleſiaſticis ſtudiis, vel mediocriter verſatus, hanc niſi Nationalem exiſtimaverit; immenſo enim ſexdecim ſeculorum ſpatio, nulla, hanc unam ſi excipias, ab illa vetuſtiſſima Indorum Orientalium Eccleſia, habita Synodus eſt orthodoxa; univerſa item Natio, in hac Diamperitana Synodo convenit. Indicta etiam eſt atque celebrata, juſſu Clementis VIII. cujus egit vices, legatus atque Præſes, Alexius Meneſſius Indiæ Orientalis Primas, & Archiepiſcopus Goenſis. Si rurſus in ea dogmata ſpectes, pleniſſimi atque accuratiſſimi Catechiſmi doctrinam complectitur; ſi diſciplinam aut mores; omnium Conciliorum nucleum continet; ſi tandem Decreta, & Sanctiones percurras; cuncta eaque graviſſima, ſumma prudentia, doctrina atque ſolertia diſcuſſa, ſtabilita, librata tandem comperies. Quid plura? Res affert novas, quas in aliis Conciliis fruſtra requiras; ſi ergo verum habetur illud, quod omnia nova placent, nulli diſplicebit, Indorum Malabarenſium Eccleſiaſticos libros, liturgiam, ritus, moreſque cognoſcere. Quamobrem, quanta ex hac Synodo, adjungenda ſit Eccleſiaſticæ diſciplinæ lux, quis non videat?

Porro, Neſtorianorum in primis tum veterum, tum recentiorum deliramenta, eorumque cognitio, vix aliunde clarius, quam ex hoc fonte, peti ac hauriri poteſt. Quodque

no-

noſtrorum temporum Heterodoxi Angli, Batavi, & Dani, per horum Sancti Thomæ Chriſtianorum veteres ritus, in Catholicos moliuntur (irrite quidem, ſed moliuntur tamen) nempe Sacramenta Confirmationis, Pœnitentiæ, Extremæ Unctionis, uſum etiam multiplicis Sacri Olei, & Aquæ luſtralis; cultum Imaginum, & ſi quæ ſunt alia, omnia inducta a nobis, nova eſſe in Eccleſia Dei; id apprime in illos invertitur ac retorquetur, ſola Synodi genuina evulgatione, ut plene in ejuſdem Vindiciis conſtabit. Hoc Geddeſius, Crozæus, aliique Pſeudodoxi, ex noſtræ Synodi tractatione prævidentes, illam, ut ſolent plerumque, qui a recto fidei, & rationis tramite deviarunt, quum non valeant in ſuas partes trahere, probris laceſſere, & omni contumeliarum genere labefactare conantur. Vident enim, hac perfectum iri, ut ſuis erroribus, ne in Indiis quidem, id eſt in ultima Thule, ubi extremum perfugium aliquando quæritaverant, requieſcere tuto liceat; atque adeo ab univerſo Orbe depulſis, locus nullus, ubi ſedes defigant, reliquus ſit; niſi fortaſſe in ſpatia illa imaginaria confugiant, ſedes nimirum delirantibus non omnino incongruas.

Opus ergo totum, ſic in ſuas veluti partes diſtribuam: Primo brevi oratione perſtringam pauculas notiones, quæ Alexium de Menezes Synodi Præſidem, ejus ingenium ac mores, vobis fideliter exprimant, ac Virum tantum, & Religioſum, & zelo Dei plenum, & de Catholica Religione optime meritum, ſuis lineamentis adumbratum exhibeant; ſequentur elogia aliquot Virorum Illuſtrium, quæ Synodum ejuſque Præſidem Alexium, ampliſſime commendant. Hiſtoriam *deinde Synodi attexam, & in ea ita agam de antiquiſſima Chriſtianorum Sancti Thomæ origine, incrementis, ſeceſſione, & reductione; ac pro re nata de recentium Neſtorianorum fraudibus, dolis verſutiiſque; ut plene de rebus tam longinquis, impeditiſque, cognoſcere quiſque poſſit.*

Synodus ipſa *quarto loco afferetur, e Luſitano ipſo Archetypo, edito Conimbricæ anno* 1606. *ſeptem poſt Synodum an-*

Digitized by Google

annis, ab Illuſtriſſimo Auguſtinenſi Antonio de Gouvea Patriarcha Armeniæ, & Epiſcopo Cyrenenſe; qui Iter Meneſſianum *accuratiſſime deſcripſit, ut e teſtimoniis veridicis, & ſchedis commentariiſque Alexii ipſius, acceperat, ex illo Luſitano, pene obſoleto ſermone, per me Deo adjuvante in Latinum converſa, tanta diligentia tamque ſincera fide, ut, niſi forte quod humanum eſt, fallor, exemplar exacte autographo reſpondere, non diffidam. Quo fiet, ut ampla, recludatur via, per quam, ut jam attigi, tuto liceat, & antiquos & novos Neſtorianorum errores detegere ac refellere, atque ipſorum libros, & codices diſcindere. Nec ſane injucundum fore Catholicis omnibus puto, quodammodo præoculis habere ampliſſimum triumphum illum, quem ex miſeris illis Chriſtianis, ad avitam Religionem, a qua mille circiter annos, divulſi ſchiſmate fuerant, Meneſſii ſtudio revocatis, Romana Eccleſia reportavit.*

Sequitur Liturgia, *quæ potiſſimum apud eas gentes erat in uſu, ex Syriaco idiomate in Latinum translata; quod munus Synodi tempore, cum Europæis in eo ſermone verſatis, tum Caſſanariis illius Diœceſeos, Alexius commendaverat. Hanc damus Præfatione illuſtratam, nec non animadverſionibus, & notis apologeticis munitam. Ea tamen talis non eſt qualis antiquitus, & ante Synodum, ab illis Neſtorianis uſurpabatur; ſed a Synodo emendationibus caſtigata; quas caſtigationes tamen ſi prætermittas, & in ipſarum locum quæ in ima pagina adnotantur ſubſtituas, Liturgiam integram ac ſinceram, quod plures eruditi Viri exoptabant, habebis. Eamdem Liturgiam Renaudotius, & Le Brun exhibent; mutilam tamen atque deturpatam. Et quamquam Renaudotius præſertim ſuam jactet verſionem, ut noſtram deprimat; quaſi ab hominibus adornatam, non admodum Syriaco ſermone pollentibus; tamen pro certo habendum, ut mox inferius patefiet; non ejuſmodi eſſe Renaudotium, ut cum aliquo illorum, de eruditione linguæ Syriacæ, contendere valeat.*

Diſſertationes variæ *proxime accedunt; quarum prior*

inſti-

Digitized by Google

inſtituitur; De Apoſtolatu Sancti Thomæ, *ſub quo communi titulo ſequitur ſecunda*; De Apoſtoli Thomæ, martyrio, ſepulcro, Reliquiis, & tranſlationibus corporis. III. De Religione ac moribus Chriſtianorum S. Thomæ. IV. Continet Vindicias Synodi, adverſus Crozæum. V. Pertractat de Diœceſi Indica, ejuſque Præſulum ſerie. VI. *Et ultima ad inſtar appendicis* ΕΜΜΕΛΕΙΑ *inſcribitur & Conſenſio Synodi Diamperitanæ, cum poſterioribus Apoſtolicis Conſtitutionibus. *Has excipit* Syllabus vocum exoticarum, *e multiplici peregrino Idiomate Malabarico, & Luſitano; aut etiam ex utroque mixto Hebraico, Græco &c.: quo fiet, ut ubi ejuſmodi offenderis voces, præſto earum explicationem habere poſſis*.

Notis *etiam ſive animadverſionibus, & quidem perpetuis, totum opus illuſtratur; quæ ſi aliquibus plures quam oporteat, & aliis pauciores; nonnullis etiam jejunæ videantur; id criminis benigne a cordatis Viris excuſabitur, quod ſtudio inſerviendi, variis & inter ſe pugnantibus hominum ingeniis, obſequioſe commiſi. At earum nonnullæ reponent aliqui, Satyram olent; obtrectatores hujuſmodi, ſiqui fuerint meminerint; me toto opere, Apologema pro Synodo, atque diſciplina Romanæ Eccleſiæ, adornare voluiſſe; ſicuti autem nihil alienum magis eſt a meo ingenio; ut Religioſum hominem decet; quam alios gratis laceſſere; ita nihil mihi antiquius jucundiuſque eſt, quam fidem atque Eccleſiæ Romanæ Sanctiones, ac diſciplinam, acriter pro mea virili parte ſuſtinere: quæ diſſerendi ratio langueret penitus, atque legenti oſcedinem induceret, niſi urbanis ſalibus identidem aſpergeretur*.

Fortaſſis etiam non nemo, de eo mecum expoſtulaverit, quod contenderim in aliquibus notis, Synodi Decreta, ſanctionibus Eccleſiæ Occidentalis, cujus diſciplina ex diametro opponitur illi, quæ a Diamperitanæ Synodo ſtatuitur, irrito conatu roborare: ſed non id in animo habui, nec alia de cauſa contrariam doctrinam, apud nos vigentem appoſui, quam

ut

ut res utrobique ſancitas, *vel adiaphoras eſſe probarem*, *vel etiam Romanæ Eccleſiæ diſciplinam præ Orientali illa amplectentibus*, *fontes e quibus illa profluxit*, *& ad quos confugerent ſi opus eſſet*, *illis indicarem*.

Obloquutores *etiam hic prodere*, *qui noſtram Synodum ejuſque Præſidem Meneſſium*, *quaſi ad id mercede conducti*, *diris omnibus devovent*, *operæ pretium arbitramur*. *Alter eſt acatholicus Crozæus*, *ac præ ceteris effrons*; *alter Renaudotius*; *cui proxime ſuccedit Le Brun*; *qui autem priorem appellaverit*, *adverſarium invidum*, *atque fanaticum*; *alterum ab illo*, *literatorem glorioſum*, *& imperitum*; *tertium tandem*, *caculam Renaudotii*, *ejuſque congerronem*, *hujus furfuris Homines paucis verbis graphice deſcribet*.

Quia tamen adverſus libellum Crozæi, de Chriſtianiſmo Indorum, *peculiaris Diſſertatio inſtituitur*, *in Synodi vindiciis*; *Renaudotius item & Le Brunus quamquam non pro merito*, *pluribus in locis caſtigantur*; *ab iiſdem oppugnandis*, *nunc ſuperſedeo*. *Piaculum autem inexpiabile committerem*, *ſi in anteceſſum*, *quanta fuit Renaudotii in linguis Orientalibus peritia*, *cujus oſtentandæ cupidine*, *vehementer prurit*; *omnium oculis non ſubjicerem*. *Atque ita fiet*, *ut omnes animadvertant*, *non multum fidendum eſſe ipſius teſtimonio*; *ſi alucinari eo duce nolunt*.

Et quidem etſi plura poſſem, *ipſius ſphalmata*, *in medium adducere*, *paucis tamen contentus ero*; *ex iis enim quilibet*, *quantum ſibi ab ejus ſuſpecta fide cavere debeat*, *pro be tenere poterit*. *Principio igitur*; *quæ illi linguæ Syriacæ peritia*, *aut eruditio eſſe poterat*, *qui neſciens prorſus*, *quid ſignificaretur hac vero*: Tabelita, *aut* Thobonita *Dignitatem aut titulum* Oecumenici *vel* univerſalis Antiſtitis, *cum nomine proprio confundit*? *Is plane eſt clariſſimus Renaudotius*; *ut annotavit Aſſemanus in ſua* Biblioth: Orient. tom. I. pag. 274 *Quis ſibi Præceptorem in lingua Arabica eum deligat*, *qui piiſſimo aureo libello Thomæ a Kempis*, *quem Arabice verſum invenit*, *hunc illi titulum præfixit la-*

ti-

Digitized by Google

tinum : Hiſtoria Prophetarum Mahometanorum ? *Quanti ergo facias hominem , qui in ridiculum hunc turpiſſimumque errorem prolapſus eſt , cum Catalogum Codicum Orientalium, ornatiſſimæ Bibliothecæ Mediceæ conficeret ? Quapropter ipſum meritiſſimo, hoc exornat elogio Archiepiſcopus Apameæ Stephanus Euodius in elegantiſſimo ipſorum Codicum Catalogo , quem accuratiſſime exaravit , ac typis edidit* Florentiæ anno 1742. in Præfat. pag.XI. *ſuppreſſo ipſius nomine , ſic de eo loquitur* Confecerat Catalogum , ſub Coſmo III. ſcriptor neſcio quis , homo linguarum Orientalium , præterquam Syriacæ , cujus aliqua tinctura imbutus erat , plane rudis atque ignarus , qui auſus eſt etiam confingere interpretationes quas voluit ; eaſque adeo quidem monſtruoſas atque alienas , mirandum ut valde ſit , ita eum audacter atque ſecure imponere ceteris voluiſſe . Hunc *quem Impoſtoris nomine , jure multat inſtructiſſimus in linguis Orientalibus Judex iſte atque Cenſor , Renaudotium eſſe & de illo loquutum fuiſſe Cl. Apameænſem , certiſſimo comperi teſtimonio . Renaudotius etiam ipſe eſt , qui* in Hiſtor. Patriarchar. Alexandrin. *Benaſſalum , Auctorem* Fundamentorum fidei *diſtinguens a* Collectore Canonum , *hanc* Collectionem , *cuidam Benaſſali Fratri Germano attribuit ; qui nuſquam gentium extitit , nec alium Parentem agnoſcit , quam alucinationum fecundiſſimum , Renaudotii cerebrum . Ne tamen amplius , in ejuſmodi recenſendis , legentem diſtineam ; quid profectus , ſperari poteſt abeo , qui linguas Arabicam , & Syriacam diſcernere neſcit ? Hac vero ignorantia laboraſſe Renaudotium ex eo liquido conſtat quod loquendo , de opere Georgii Bar-Hebræi , qui & Abulpharagius , cui titulus* : Horreum Myſteriorum ; tom.2 pag.47. *ait illud extare in Bibliotheca magni Etruriæ Ducis exaratum Arabico ſermone, quamquam Syriacis characteribus ſcriptum ; cum aliunde certiſſime conſtet , laudatum Codicem charactere quidem Syriaco exſcriptum eſſe ; non vero Arabico ſermone exaratum , ſed Syriaco ; unde liquido fit , verſatiſſi-*

c *mum*

Digitized by Google

mum in linguis Orientalibus Renaudotium, diſtinxiſſe quidem Syriacos, ab Arabicis characteribus; idioma autem Arabicum a Syriaco, diſtinguere, prorſus neſciviſſe.

Sed quod maxime miramur eſt; hujuſmodi hominem, tantum ſibi peritiæ, in iis rebus arrogare, ut quoſcumque alios de inſcitia expoſtulet, atque deprimat; Synodi Diamperitanæ Patres, ſive Europæos, ſive Indo-Syriacos; indoctos imperitos, & tantum non ſtipites, aut fungos appellet; & hoſpites admodum, eoſdem in lingua Syriaca fuiſſe aſſerat; & Meneſſium plurimis conviciis proſcindat; Virum cæteroqui eximium; quaſi imperitiſſime cuncta diſpoſuerit, acriter redarguat. Quod etiam ſi verum eſſet, ob ignorationem Orientalis eruditionis, qua ævo Meneſſii, cuncti Occidentis homines, laborabant, comiter atque liberaliter, ut tantum Virum decebat, excuſare debuiſſet; ſecumque tacitus reputare; in quot ipſe errores, incurriſſet ſi eo ſeculo, locum & dignitatem Meneſſii obtinuiſſet; quandoquidem in literatiſſimo illo, quo ipſe florebat, multis inſuper auxiliis ſibi comparatis; Præceptore etiam Presbytero illo Babylonico, cujus verſiones, & ſcriptiones tanquam proprias venditans atque typis edens, plurimum ſudavit, & alſit; parum adeo profecit, ut ex allatis apertiſſime evincitur? Ceterum ſurdo canitur: ferulam Syriaci ſermonisglorioſus Magiſter, ac Interpres ſtringit: Miſerationes (*ait* tom 2. Liturg. p. 580.) poſuimus, ubi illi (*Patres Diamperitani*) amores verterunt, ridicule prorſus: illos quicumque fuerint, Syriacæ linguæ parum peritos fuiſſe, multis indiciis agnoſcitur. *Auderetne ita loqui Ebedjeſus Sobenſis, aut Syrorum alius, etiam eruditiſſimus? Modeſtiam certe laudandam! In iis autem non ſecus, ac in laudatis locis cæcutit, ac deſipit; cum enim ex eadem radice derivetur,* Rehem *quod eſt,* Dilexit; Amavit; *& etiam*: Rahem; *id eſt*, In viſceribus habuit; Miſertus eſt; *utroque modo recte, ac ex Themate Syriaco, cuilibet dabatur illius verbi interpretandi, vertendique copia. Immo ex radice Hebraica* רחם *ex qua fit* Miſe-

teri

reri & Amare; *ut licet videre, apud Sanct. Pagnin* in Lexic. Hebr. colum. 2697. *Fit etiam Verbum*, Riham *in Pibel activo; quod explicat doctiſſimus Marinus Brixienſis in ſua* Arca Noe, *omnino ad mentem Synodi Diamperitanæ*: Totis viſceribus, amore aliquem proſequtus eſt, includit enim hoc verbum, duas actiones; amandi & commiſerandi; & quidem illam tanquam miſerationis cauſam; *ut ergo vis utriuſque actionis, exprimerent Patres Diamperitani, congruentius, mea ſententia, verbum illud nobis latine reddiderunt, pro to* Amores; *in quo miſerandi affectio continetur*.

Habetis eruditiſſimi Lectores, totius Operis Oeconomiam, & ideam; veſtræ humanitatis erit, illud auctoritate, & approbatione veſtra fulcire.

FR. FELIX LEONI
A JUVENATIO

Sacræ Theologiæ Magiſter totius Ordinis Fratrum Eremitarum S. P. Auguſtini Prior Generalis.

CUM opus, cui titulus eſt: *Hiſtoria Synodi Diamperitanæ &c. ab Admodum Rev., ac Eximio Patre Magiſtro Fr. Joanne Facundo Raulin Hiſpaniarum Aſſiſtente* ſumma cum laude, & ſolertia elaboratum, & conſtructum a duobus Religioſis Viris ad id ſpecialiter a Nobis deputatis fuerit jam reviſum, & approbatum, idcirco Nos tenore præſentium, noſtrique muneris auctoritate, facultatem, quantum ad Nos ſpectat, facimus, ut typis dari, in publicamque lucem prodire poſſit, & valeat, dummodo cætera ſerventur, quæ in Legibus Ordinis, atque Conſtitutionibus Apoſtolicis hac de re ſancita ſunt. Et non aliter &c.

Dat. in Conventu noſtro S. P. Auguſtini de Urbe die 30. Aprilis 1745.

F. Felix Leoni Generalis.

Noſtri numeris aff. Sig.
Mag. Fr. Angelus Maria de Orgio
Ordinis Secretarius

Reg. lib. 6.

IM-

Digitized by Google

IMPRIMATUR,

Si videbitur Reverendiſſimo Patri Sacri Palatii Apoſtolici Magiſtro.

F. Maria de Rubeis Archiep. Tharſi Viceſg.

APPROBATIONES

DE Mandato Reverendiſſimi totius noſtri Ordinis Præſulis legi *Hiſtoriam Synodi Diamperitanæ cum verſione latina ejuſdem Synodi opera, & ſtudio R. Adm. P. M. Joannis Facundi Raulin pro Provinciis Hiſpaniarum, & Indiarum Aſſiſtentis Generalis elucubratam*. Cumque nihil in ea deprehenderim, quod Orthodoxæ Religioni, aut bonis moribus adverſetur, dignam cenſeo, quæ publici juris fiat.

Datum in Conventu S. P. Auguſtini de Urbe hac die 15. April. 1745.

Fr. Joannes Andreas Onofri
Proc. Gen. Ord.

JAmdiu eſt, ex quo plerique omnes Eccleſiaſticæ eruditionis amantes, quibus ſuboluerat pretium, & utilitas Diamperitanæ Synodi apud Indos Orientales, a Clariſſimo Viro F. Alexio de Menezes Archiepiſcopo Goano, & Indiarum Primate coactæ, & non ſine magnis laboribus, immo nec ſine præſenti vitæ diſcrimine celebratæ, ſummis votis optabant, ut eadem Synodus e Luſitano idiomate in latinum verteretur; quo ejuſdem ſtatutorum præſtantia eſſet omnibus pervia. Sed a quadraginta ſupra centum circiter annis ad hæc uſque tempora nullus fuit, qui de publico, & Eccleſiæ bono ſollicitus hanc ſibi provinciam aſſumeret, ut communem illam doctorum hominum expectationem impleret. Gratulandum nobis propterea eſt noſtrorum temporum felicitati, quod tandem aliquando a Viro Doctiſſimo, & erudítiſſimo id fuerit tentatum, ac magna cum laude perfectum: nimirum ab A. R. P. Magiſtro Fr. Joanne Facundo Raulin in Cæſarauguſtana Academia S. Theologiæ Profeſſo-re

VITTORIO EMANUELE

re, Provinciæ Aragoniæ, Valentiæ, & Cathaloniæ, non ita pridem M oderatore, Provinciarum Hiſpaniæ, Indiarum Aſſiſtente; qui non ſolum laudatam Synodum, ejuſque acta ſcite, & religioſe in latinum tranſtulit; ſed etiam utiliſſimas notas, atque eruditiſſimas Diſſertationes adjecit, aliaque huic tempori congruentia addidit, quæ doctrinæ in Diamperitana Synodo contentæ,cum nuperis Romanorum Pontificum Conſtitutionibus concinnitatem, egregie demonſtrant. Quæ omnia cum ſemel, & iterum magna cum voluptate deguſtaverim; ac inſuper ſupremo noſtri Sacri Ordinis Præſule demandante, mature, ac ſedulo expenderim, in eam ſententiam facile deſcendi, in magnam Eximii interpretis, & Auctoris laudem, in majus noſtri Inſtituti decus, in maximum Catholicæ Religionis emolumentum, fore ceſſurum, ſi omnes iſtæ lucubrationes in publicam lucem deducantur. Ita ſentiebam Romæ in Divi Auguſtini hac die 30. Aprilis 1745.

Ego Fr. Hieronymus Auguſtinus Zazzari Arretinus in Romano Archigymnaſio S. Scripturæ interpres, Academiæ Theologicæ Cenſor, & Sacræ Rituum Congregationis Conſultor.

JOannes Maria Camporeus Societatis Jeſu, ex Collegio ejuſdem Societatis S. Crucis olim Vaipicotæ in India Orientali ſito; Epiſtolam die 28. Novembris anno 1599. ſcripſit, in qua res ab Alexio de Menezes Archiepiſcopo Goano, & Indiarum Primate, in Concilio Diamperienſi ad Catholicæ Religionis augmentum, & hæreſeos Neſtorianæ extirpationem, præclare geſtas, debitis laudum præconiis exornat. Hanc Epiſtolam primum quidem Antonius Poſſevinus, in Apparatu ad Bibliothecam Sacram; deinde vero Labbeus, & Coſſartius in ampliſſima illa Conciliorum Collectione, inferendam cenſuere, ut, quoniam Acta ipſa celeberrimi,vetuſtiſſimæ illius Indiarum Chriſtianæ Chaldaicæ nationis Concilii,in India, & Luſitania ſic latebant, ut neque a Latinis legi, neque in publicam lucem emitti poſſent; hiſtoricam ſaltem ejuſdem Concilii Epitomen Sacræ Antiquitatis ſtudioſi haberent, ex qua tamquam ex ungue Leonem, cognoſcerent, incomparabilem Goani Præſulis diligentiam, & quid ab ipſo fere Luſitanorum in Indias appulſu, pro Chriſtiana religione propaganda, & diſciplina Eccleſiaſtica reſtituenda, Reges, Præſules, ac Religioſi ejuſdem inclytæ Luſitanicæ gentis, ſummo cum fidei noſtræ progreſſu egerint. Debemus clariſſimo viro *R. P. Magiſtro Joanni Facundo Raulin, in Cæſaraugustana Academia Sacræ Theologiæ profeſſori, Provinciarum Hiſpaniæ, & Indiarum Aſſiſtenti*; quod tandem aliquando Synodum ipſam Diamperienſem ejuſque Acta, & Canones, e tenebris eruens, doctiſſimis notis atque Diſſertationibus illuſtraverit, idque effecerit, ut non modo ſitis eruditorum expleta ſit, ſed os etiam hæreticorum obturatum, qui ex vitiatis, vel male intellectis quibuſdam ipſius Synodi Canonibus, errores ſuos ab antiqua illa Chriſtianitate propugnari,

Digitized by Google

ri, noſtramque Catholicam doctrinam infringi ſomniarunt. Hæc ego, quum juſſu Reverendiſſimi Patris Sacri Palatii Apoſtolici Magiſtri, ſumma cum animi voluptate legiſſem, in eam ſtatim ivi ſententiam, præclarum iſtud opus doctis Viris maximo uſui futurum, ut perſpectis tam antiquis Chriſtianorum Indiæ placitis, & aniles Gentilium hæreticorumque fabulas refellant, & Catholicæ religionis dogmata confirment.

E Bibliotheca Vaticana Idibus Maii 1745.

Joſeph Simonius Aſſemanus Bibliothecæ Vaticanæ Præfectus, & Sacroſanctæ Baſilicæ Principis Apoſtolorum de Urbe Canonicus.

DIamperitanam Synodum labente ſeculo XVI. a religioſiſſimo, ac doctiſſimo inclyti Ordinis Eremitarum S. Auguſtini Alumno Fr. Alexio de Menezes Archiepiſcopo Goenſi celebratam, & Luſitano idiomate editam, nunc vero primum Latinitate donatam, Notiſque perpetuis, atque egregiis Diſſertationibus auctam cura & ſtudio Clariſſimi Viri Sacræ Theologiæ Magiſtri, & memoratæ Auguſtinenſis Familiæ Hiſpaniarum Aſſiſtentis, atque Ex-Generalis F. Joannis Facundi Raulin, juſſu Revenendiſſimi Patris Sacri Palatii Apoſtolici Magiſtri attente legi, nihilque in eo Opere offendi, quod Orthodoxæ Fidei, vel bonis moribus diſſonum ſit; omnia autem inveni non ſine magna ſapientiæ, atque eruditionis laude conſcripta; quam diu in Hiſpaniarum Scholis, Academiiſque ad exactæ Critices normam Auctor præſtantiſſimus ſine fictione didicit, aliiſque ſine invidia communicavit. Opus itaque ipſum Literariæ Reipublicæ bono elucubratum, atque a doctis Vitis expetitum ut quantocius typis edatur, digniſſimum cenſeo.

Romæ XXVII. Aprilis MDCCXLV.

Joſephus Catalanus Presbyter.

PUblico Eccleſiæ bono, ac Eruditorum deſiderio conſulit *Reverendiſſimus Pater M. F. Jo. Facundus Raulin Ord. Erem. S. Auguſt.* ſueli ſua Latina traductione *Synodi Diamperitanæ*, eruditiſſimis notis, necnon doctiſſimis de quibuſdam Malabarenſibus Ritibus Diſſertationibus exornata, Catholico expoſita Criterio. Opus hoc omnigena eruditio-

ditione cumulatum, numeris omnibus abſolutum, de mandato Rm̃i Patris Sacri Palatii Apoſtolici Magiſtro Aloyſii Nicolai Ridolfi, ſumma animi voluptate, inſpexi, quare publica luce donandam cenſeo.

Ex Monaſt. S. Bernardi de Urbe. Die 8. Maii 1745.

P. Valentinus Valentini Cong. Ref. S. Bernardi Ord. Ciſt. Abbas Generalis, & Epiſc. examinator.

IMPRIMATUR,

Fr. Aloyſius Nicolaus Ridolfi Ordinis Prædicatorum Sacri Palatii Apoſtolici Magiſter.

INDEX

INDEX

Eorum quæ in hoc Volumine continentur

VItæ Alexii de Menezes Hiſtorica Delineatio.
Elogia & teſtimonia Clariſſ. Virorum de rebus Diamperitanæ Synodi, ejuſque Præſide Alexio de Menezes.

HISTORIA SYNODI DIAMPERITANÆ. Pag. 1

Cap. I. De rebus Malabaricis Profanis, & Sacris. 2
Cap. II. De rebus præviis ad Synodum. 19
Cap. III. De Synodi Indictione, Inceptione, Progreſſu, atque perfectione. 39
Cap. IV. & Ultimum: De rebus poſt Synodum ejus publicatione atque obſervantia. 53

SYNODUS DIAMPERITANA. 59

Actio I. 64
Actio II. 69
Actio III. *De rebus ad Catholicam Fidem ſpectantibus.* 74
Actio IV. De Sacramentis Baptiſmi, & Confirmationis.
Doctrina de Sacramentis in genere. 114
Doctrina de Sacramento Baptiſmi. 115
Doctrina de Sacramento Confirmationis. 131
Actio V. De Sacramento Euchariſtiæ, ac de Sacrificio Miſſæ.
Doctrina de Sancto Sacramento Euchariſtiæ. 136
Doctrina de Sancto Miſſæ Sacrificio. 143
Actio VI. De Sanctis Sacramentis Pœnitentiæ, & Extremæ Unctionis.
Doctrina de Sacramento Pænitentiæ. 162
Doctrina de Sacramento Extremæ unctionis. 175
Actio VII. De Sanctis Sacramentis Ordinis, & Matrimonii.
Doctrina de Sacramento Ordinis. 179
Doctrina de Sacramento Matrimonii. 200
Actio VIII. de reformatione rerum Eccleſiaſticarum. 216
Actio IX. de Reformatione morum. 248
Epiſtola Domini D. Andreæ Epiſcopi de Cochim ad congregatam Synodum. 276
Synodi Reſponſum. 181
Liturgia Malabarica Meneſſiana.

Admonitio in Liturgiam Malabarico-Meneſſianam. 285
Sacrum Beatorum Apoſtolorum. 293

DISSERTATIONES

De Apoſtolatu, & Eccleſia S. Thomæ

Diſſertatio I. De Apoſtolatu S. Thomæ. 335
Diſſertatio II. De Thomæ Apoſtoli martyrio, ſepulcro, & tranſlationibus corporis. 359
Diſſertatio III. De Religione, Moribus, & Ritibus Chriſtianorum S. Thomæ. 379
Diſſertatio IV. Vindiciæ Synodi Diamperitanæ adverſus Crozæum.
Diſſertatio V. De Indorum Orientalium Diœceſi. 423
Notitia Topographica Malabarica. 428
Series Epiſcoporum Indiæ. 432
EMMEΛEIA & Conſenſio Diamperitanæ Synodi cum poſterioribus Apoſtolicis Conſtitutionibus circa Diſciplinam, & Ritus Malabarenſes. 451
Conſtitutio Benedicti XIV. fel. reg. circa Ritus Malabaricos: *Omnium Sollicitudinum.* 456
Eadem Conſtitutio a nuperi nebulonis offuciis, obiter vindicatur. 508
Syllabus vocum exoticarum ex Hebraico, Syriaco, Græco, Arabico, Malabarico, & Luſitanico. 511

VITÆ

VITÆ
ALEXII DE MENEZES
HISTORICA DELINEATIO.

COmmuni omnium, & cum primis Reip, Hiſpano-Luſitanæ bono natus eſt Alexius de Menezes Ulyſſiponæ 5. Jan. anni 1559. præclariſſimis parentibus Alexio, e Comitibus de Cantanhede, & Aloyſia de Noronha, honeſtiſſima fœmina. Is in Aula educatus, vix annum decimum quintum ætatis exegerat, cum aulæ ejuſque deliciis nuntium remiſit, atque ad Auguſtinenſe Cœnobium Dominæ noſtræ de Gratia ſe contulit, ubi primam tyrocinii Religioſi lineam poſuit 24. Febr. anni 1574. & inſequentis anno 27. Febr. profeſſionem emiſit: quo tempore auguſtius præ atavis Regibus cognomen a JESU ſibi uſurpavit.

Quales vero quantoſque, cum in virtutibus, tum in literis profectus inde tulerit, illius Cœnobii tabularia teſtantur; poſt emiſſam enim profeſſionem, ſic vitæ munditia, & ſimplicitate, Auguſtiniani Inſtituti obſervantia, morumque gravitate profecit, ut tam Regulares, quam Seculares perſonas, in admirationem ſui traxerit. Cum autem humanioribus literis, Logicæ, Philoſophiæ, ac Sacræ Theologiæ, operam dediſſet in Univerſitate Conimbricenſi, magnus Theologus, & inſignis Concionator evaſit. Quos tamen fructus cum tanta ſui dimiſſione conjunxit, ut oblatum a Philippo II. Hiſpaniarum Rege munus Rectoris ejuſdem Conimbricenſis Academiæ conſtantiſſime recuſaverit. Contra autem, Regii Concionatoris officium, quippe e proximo animarum ſalutem reſpiciebat, gratanter ſuſcepit explevitque.

Tunc enim vero, & Reges, & Auguſtiniani Ordinis Antiſtites, Meneſii merita certatim remunerare cœperunt: ac primo, regimini Cœnobii Turrium Veterum anno 1588. deinde Santarenſis anno 1590. & poſt biennium Cœnobii de Gratia Ulyſſipone, præfectus fuit; anno tandem 1594. tertium ut vocant Diſinitorem Luſi-

Digitized by Google

tana Provincia eum deſignavit. Rex etiam Catholicus paucis interjectis menſibus, ſcilicet 21. Novem. ad Goenſem Archiepiſcopalem Cathedram evexit. Anno inſequenti Clemens Papa VIII. literis Romæ exaratis die 27. Januar. luſtrationem Diœceſis Augamalenſis, atque Neſtorianorum Malabarenſium, quos S. Thomæ Chriſtianos appellant, reductionem ſedulo perficiendam commendavit atque injunxit Meneſſio. Quæ autem in reducendis illis Chriſtianis, & in cogenda illa quam damus hic Diamperitana Synodo egerit Meneſſius; quanta inſuper tulerit, quamque acerba; qua tandem animi contentione, qua dexteritate ad optatum finem cuncta perduxerit, ex Hiſtorica narratione ipſi Synodo præfixa affatim conſtare poterit. Poſtquam autem vices Proregis Indiæ Orientalis tres annos Meneſſius prudentiſſime ſuſtinuerat, cum paſtoralis officii munera, ſecularium negotiorum cura, identidem intermittere ipſum cogeret, utroque illo munere ſe abdicavit; & eo quidem conſilio ut, quod vitæ ſibi ſupereſſet, in Miſſionarii munere apud Chriſtianos S. Thomæ aut Armenos ſuſtinendo, totum impenderet.

At vero ſecus ac ipſe ſecum reputabat, ac intendebat, evenit; evocatus enim a Rege in Luſitaniam, Archiepiſcopus, & Dominus Braccarenſis, atque Luſitaniæ Prorex renuntiatur; inde ab eodem Philippo, primo Vallisoletum, poſtea Mantuam Carpetanorum (nomine Arabico *Madrid* vulgo appellatam) ire jubetur: ubi præſtantiſſimo illi Viro novum onus impoſuit, Præſidentis, apud Curiam Regiam ſanctioris Conſilii Luſitani; auctus etiam fuit ampliſſimis & muneribus & redditibus Archicapellani & Prioris commendatarii Cratenſis; quæ munia ad extremum uſque ſpiritum ſtrenue obivit. Et quidem in iis omnibus dignitatum generibus, quæ maximos honores, & officia atque proventus comitantur, nihil magnanimus atque eximius ille Vir ſibi retinuit; ſed quidquid honoris erat, Deo, quod officiorum, Regi; quod tandem emolumentorum, Pauperibus juſtiſſime diſtribuebat.

Hæc omnia tandem ſollertiſſime Menezium ac fideliſſime obeuntem lethifer morbus corripuit, qui etiam lecto decumbens, ſalutari Viatico quotidie refectus, extremo agoni ſubeundo ſe munivit, atque mortem hilari vultu expectavit; ſpe itaque plenus; fide firmus, & Dei amore æſtuans, inter amplexus, & oſcula Crucis Chriſti, efflavit animam die 3. Maii anni 1617. Teſtamentum ad inſtar Parentis Auguſtini nullum condidit, nec ad id facultatem ſibi procurare unquam voluerat. Ipſius Corpus quatuor annos jacuit in Sacrario Cœnobii Matritenſis S. Philippi, Ord. S. Auguſtini; quod poſtea translatum fuit Braccarum apud Auguſtinenſes ad Collegium de

Popu-

Populo , atque conditum ad Aram maximam cum hac Inſcriptione :

ILLMO ET RMO D.D. F. ALEXIO DE MENEZES AUGUSTINIENSI,
ARCHIEPISCOPO ET DOMINO BRACHARENSI.
INDIARUM OLIM POSTEA HISPANIARUM PRIMATI
ORIENTIS GUBERNATORI LUSITANIÆ PROREGI
SUPREMI CONSILII PRÆSIDI CATHOLICÆ MAJESTATIS ARCHICAPELLANO
CHRISTIANORUM D. THOMÆ APUD MALABARICOS
AD ROMANÆ ECCLESIÆ OBEDIENTIAM REDUCTORI
VIRO RELIGIONE AC FIDEI ZELO ILLUSTRI:
GRATI CLIENTES MEMORIAM POSUERE ANNO DOM. 1618.
ILLMO AC RMO D.D. RODERICO A CUNHA ARCHIPRÆSULE.
OBIIT MATRITI 3. MAII 1617. ANNUM AGENS QUINQUAGESIMUM OCTAVUM.

Nonnulla reliquit Menezius cum pietatis , tum ingenii , literis mandata monumenta ; inter quæ præcipue recenſentur *Synodus Diamperitana* . *Vidas dos Religioſos modernos que na Religiaon de S. Agoſtinho de Portugal. floreceraon em virtudes e vida religioſa* , & juxta Gouveam : *Catechiſmus pro erudiendis in Fide Ethnicis* .

Digitized by Google

E L O G I A

ET TESTIMONIA CLARISSIMORUM VIRORUM.

De rebus Synodi Diamperitanæ, ejuſque Præſide
ALEXIO DE MENEZES.

CLEMENS PAPA VIII. In Literis exaratis Kalendis April. anni 1599. ad Meneſium.

Multam in Domino voluptatem cepimus ex iis, quæ de tuæ fraternitatis pietate, & paſtorali vigilantia, gravi nobis teſtimonio relata ſunt: nominatim quod zelo honoris Dei, & ſalutis animarum incenſus in convertendis gentibus iſtis ad lucem Evangelicæ veritatis ſtrenue laborat. Gratulamur tibi Frater piam hanc ſedulitatem, qua animas, immaculati agni Sanguine redemptas, Deo lucrari ſtudes; id nobis pergratumeſt... Benedicat Deus piis laboribus tuis, tibique tribuat, ut ex tam magna meſſe, manipulos multos inferas in horreum cœleſte.

ANTONIUS DE GOUVEA Ord. S. Aug. in Prologo Da Jornada de Menezes anno 1606.

Foy a obra de ſe reduzirem os Chriſtaõs, a que neſta India Oriental, chamamos de S. Thome ... tão deſejada dos Portuguezes, que quando Deos foy ſervido, de dar a execuçãon ſus deſejos, por meyo do Rmo Senhor D. F. Aleixo de Menezes ... foy por eſtremo eſtimada e celebrada, aſſi neſtas partes da India, como em todas as de Europa. aonde chegou a noticia & importancia della, & ainda em Roma aonde o S. Padre Clemente VIII que por ſeus Breves lha tinha encomendada, a feſtejou com eſtremada alegria, & agardeçeo, com ſua Apoſtolica bemção.

JOANNES MARIA CAMPOREUS Soc. Jeſu in Epiſt. Vaipicotæ in Malabaria exarata 28. Novem. anni 1599.

Maxima omnium lætitia, ſummoque omnium conſenſu, celebratum eſt Concilium in Oppido Diamper, in quo hæreſes omnes, eorumque ſectatores, præcipue Babyloniæ Patriarcham anathematizarunt; Romanum autem Pontificem, Chriſti Vicarium & Eccleſiæ caput agnoverunt... Pater Franciſcus Roz & ego, libris examinandis incumbimus; Delemus, ſcindimus, integraque volumina in ignem conjicimus. Miraculo tribuebant omnes hoc opus; adeo enim prius ſuis libris addicti erant (Neſtoriani) *ut a nobis nec aperiri paterentur.*

tur. Jam vero pro libito eos abradere, detruncare, integroſque comburere, non moleſte ferebant... Jam hujus Eccleſiæ faciem, alteram diceres; ubique enim in Eccleſiis Summi Pontificis nomen reſonat; Auguſtini, Hieronymi, Ambroſii aliorumque Sanctorum, quos Catholica veneratur Eccleſia, nomina Sanctiſſima exaudiuntur. Obmutuit Neſtorii, aliorumque impudentium os.

ANTONIUS FERNANDEZ DE MOURE Presbyter Theologus Auſitanus Bracharenſis, in Epiſtola Dedicatoria, libri, Examinis Theologiæ Moralis, quem eidem Archiepiſcopo dicavit. Bracaræ Auguſtæ 1613. inter alia hæc habet.

Quos o Deum immortalem! pro Eccleſia labores exantlaſti? in Indiam navigaſti: Goenſem Diœceſim tuis humeris ſuſcepiſti: ſex decennium rexiſti: Quadraginta in ea Parochias erexiſti; Malabaricos S. Thomæ Chriſtianos inviſiſti, Schiſmaticos inveniſti, ad puritatem Fidei reduxiſti, coacta Synodo, celebrataque non ſine miraculo. Verumtamen ex his laboribus uberrimos quidem fructus percepiſti, nam Gentiles & Mauros, numero tam multos ex utero Baptiſmi Chriſto peperiſti.

ANTONIUS POSSEVINUS in Appar.

Concilium Diamperenſe, non tam ſtatuit, quam ad effectum perduxit, quæ ad Catholicam Religionem, atque ad Diſciplinam Eccleſiaſticam reſtituendam pertinent.

RODERICUS DE ACUNHA in Hiſtor. Eccleſiaſtic. Braccaren. Par.2. a cap.36.

Alexius de Menezes a Philippo II die 21 Novembris anni 1594 Archiepiſcopus Goenſis electus eſt; conſecratus die 26 Martii anno 1595 & die 29 Pallium accepit a D. Michaele de Caſtro Archiepiſcopo Ulyxbonenſi in Conventu D. N. de Gratia, & eodem anno in Indiam navigavit; Synodum ibi Provincialem (Goenſem) *celebravit &c.*

EMMANUEL DELA CERDA Luſitanus Auguſtinenſis qui Meneſſio adfuit in extremis conſtituto; in Quæſtio. *Quolibet*. Quæſtione 9. Scholaſt. Art.1. n.2. ubi de Sacram. Confirm. edit. Conimbricen. 1619.

Antiquiſſimos Neſtorianos eumdem errorem habuiſſe, ſicuti & multos alios contra noſtram fidem, mihi perſuadent, quæ de ipſis ſcripta ſunt, in Diamperenſi Synodo, apud Angamalenſes Malabaricos D. Thomæ Apoſtoli Chriſtianos celebrata, pro reductione, veraque Eccleſiæ Romanæ obedientia præſtanda, rejecto Babyloniæ Patriarcha, cui per tot annos ſeducti, fuerunt addicti Chriſtiani illi Populi Schiſmatici, quam anno 1599 20 die Menſis Junii, Divina auxi-

auxiliante gratia celebravit Illm̃us ac Rm̃us D. Alexius Meneſius Natione Luſitanus, profeſſione Eremita S. Auguſtini, animarum zelo poſt Apoſtolos ceteris conferendus, ſi non anteponendus.

LUDOVICUS DE ANGELIS Portuenſis Ord. Erem. S. Auguſt. & ejuſdem Generalis Hiſtoriographus; in Epiſt. Dedicator. Libro *de Vita, & Laudibus S. P. N. Auguſtini* præfixa, quem eidem Meneſio dicavit, Pariſiis 1614 inter alia hæc habet.

Quæ feciſti te laudant, & ſpeciatim hæc: quadraginta Parochias cum ſuis Miniſtris, & neceſſariis omnibus in tua Goenſi Diœceſi de novo erexiſti: hanc in rebus Eccleſiaſticis ſexdennium, quorum três in ſecularibus, totam Luſitanorum Indiam feliciter gubernaſti. Bis te Indiam gubernante Moſambiquium, ſemel obſeſſa fuit Malacha per Hollandos hoſtes; ſed utraque Urbs defenſa ad victoriam uſque & magnam nominis Luſitani gloriam. Gentiles & Mauros numero tam multos ex utero Baptiſmi peperiſti, ut Gouveana de tuis geſtis copioſiſſima hiſtoria, plures taceat quam dicat .... Synodum coegiſti inſignem, Catechiſmum veritate catholica reſplendentem &c.

AUBERTUS MIRÆUS in Notitia Epiſcopatuum, & Archiepiſcopatuum Orbis Chriſtiani, edit. Antuerpien. 1613 pag. 57.

Thomæi Chriſtiani a S. Thoma Apoſtolo ad Chriſtum converſi habitant in India Orientali, in tractu Meliaporenſi, per Goanos Archiepiſcopos, in his Alexium Meneſium a Neſtorianorum erroribus expurgati.

NICOLAUS CRUSENIUS Auguſtinenſis in Monaſtic. Auguſtin. Par. 3. cap. 44.

Majori tamen fructu authoritate & Dignitate in Indias Orientales dimiſſus fuit Ven. Pater F. Alexius de Meneſes, ob generis Nobilitatem, Doctrinæ præſtantiam, ac morum integritatem, ex Monacho Auguſtiniano factus Archiepiſcopus Goanus; quo in officio, ita ſedulum, ac ſerium ſe ſe exhibuit. ut centena aliquot millia hominum, ad Dei fidem Chriſtianam & Catholicam conduxerit ..... A Clemente VIII Romano Pontifice anno 1595 Angamalenſis Archiepiſcopatus Viſitator conſtitutus, amotis Schiſmaticis Epiſcopis, ac Patriarchis ... Libros omnes Neſtorianis erroribus refertos, auferri aut ſaltem expurgari mandavit; Summi Pontificis authoritatem ſtabilivit, Diœceſanam Synodum rite celebravit &c.

VINCENTIUS MARIA A S. CATHARINA Senenſe Carmel. Diſcalc. in Itiner. ad Ind. lib. 2. cap. 4.

Per concludere Meneſio le ſue fatiche già vittorioſe, convocato in Odiamper un conſiglio, con intervento di tutto il Clero, de Principali, e Capi del Popolo, in quello fece dichiarare li articoli della Fede,

Fede, abolire gl'errori de' Neſtoriani, correggere la Meſſa, e ri-durre gl'officj a miglior forma. Preſcriſſe li riti, e cerimonie ſacre, emendando tutto ciò, che aveva biſogno.

JOANNES HAYUS Soc. Jeſu Libro de rebus Japonicis, apud Cruſenium in Monaſtic. Auguſtin. Par.3. cap.44.

Tanta in India præſtitit (Meneſius) *novem menſium ſpatio, in animarum ſalute promovenda, quanta quotquot a B.Thoma, ad hac uſque tempora illam Sedem tenuerunt.*

THOMAS DE HERRERA Auguſtinenſis in ſuo Alphabeto Auguſtiniano.

Venerab. Alexius de Jeſu, & Menezes Archiepiſcopus Goenſis iter ſuſcepit ad Inſulas Malabaras, ut antiquos illos ſed Schiſmaticos Chriſtianos, ad veram fidem reductos Romanæ Eccleſiæ obedientiæ ſubmitteret ... Et anno 1599 *de Menſe Junio, Synodum pro reformatione illius Eccleſiæ Anguemallii vel potius Anguemallæ celebravit.*

PHILIPPUS ELSIUS Auguſtinenſis Belga in Encomiaſtic. Auguſtin. edit. Bruxellen. 1654 lit.A. pag.30.

Alexius Menezes & de Jeſu, Malabaricos S. Thomæ Chriſtianos inviſit, Schiſmaticos invenit; coacta Synodus celebrata eſt, non ſine miraculo ... Ille novem menſium ſpatio, plus in animarum ſalute promovenda profecit, quam quot quot a B.Thoma ad hac uſque tempora Sedem illam tenuerunt.

CORNELIUS CURTIUS Auguſtinenſis Hiſtoriographus in Elog. Viror. Illuſtr. ex Ord. Erem D. Auguſtin. edit. Antuerp. 1636 pag.180.

Alexius Menezius non modo Pontificis egregiam perſonam geſſit, ſed expreſſit etiam perfectum Apoſtolum ... Goanæ Eccleſiæ Archiepiſcopus, & toti Indiæ Primas, a Rege Philippo datus; deinde a Clemente VIII Pontifice juſſus, Eccleſiam Malabaricam, Chriſtianorum quos S. Thomæ vocant, a multis jam ſeculis Neſtorii blaſphemiis infectam, purgare, & reſtituere, difficilem ſibi & oppido periculoſam, ſed Regibus Hiſpaniarum, & Romanæ Eccleſiæ tuilem in primis & glorioſam operam navavit.

JOANNES BAPTISTA COTTA Ord. Auguſtin. in Poem. inſcripto *Dio*, Fulginii edito anno 1733 ſupparem Xaverio cantat Meneſſium, in Hymno 23 qui *il Mare* inſcribitur: iis verbis:

Volar ſtagioni, e ad informar del vero
Così da Dio lontani
Barbari lidi, e ſtrani
Col gran Meneſio, e l'immortal Saviero.

LU-

LUDOVICUS MORERI Presbyter Gallus in ſuo Dictionario Gallicè, edit. octavæ Amſtælodamenſis 1698 in Cap. *Meneſes* (Alexis) Archeveque de Goa &c.

Dom. Alexis de Meneſes y travailla très-utilement pour la foy (nempe in Archiepiſ. Goano) *e principalement dans l'entrepriſe qu' il fit d' aller viſiter dans le Malabar, les Chrêtiens dits de S. Thomas. Toutes choſes ſ' oppoſerent d'abord a ce deſſein, mais ce Prélat l'executa avec beaucoup de gloire, & de bonheur, quequ' il ſe vit ſouvent en danger de perdre la vie. Il célebra le Synode, quæ nous avons ſous le Titre de Synodus Diamperenſis, e peu aprés il revint en Portugal.*

HENRICUS NORIS Veronenſis Auguſtinianus S. R. E. Presbyter Card. & S. Sedis Apoſtolicæ Biblioth. in primo Tomo Operum Omnium. Veronæ 1719. in Diſſert. de Synodo Quinta cap.XI. pag.783. habet.

Noſter Alexius Menezius Archiepiſcopus Goanus ac Orientis Prorex & Bracarenſis in Luſitania Primas ac Regni totius itidem Prorex, magnum in utroque Orbe Auguſtinianæ Gentis incrementum, hic inquam, cum in Oriente verſaretur, nihil antiquius habuit, quam Neſtorianos Orientales, ad orthodoxum dogma revocare. Celebravit Synodum Diamperitanam, quam juſto volumine tradidit Antonius Gouvea Auguſtinianus, Vir inſignis & Perſica legatione ſumma cum gloria functus &c.

HENRICUS SPONDANUS Mauleoſolenſis Appamiarum in Gallia Narbonenſi Epiſcopus. In ſecundo Tomo Annalium Baronii Lutetiæ Pariſiorum 1647. Ad annum 1599. numer.XVII. hæc habet.

Celebratum reperitur hoc anno, menſeque Junii in Civitate Diamper Indiæ Orientalis prope Urbem S.Thomæ, ab Alexio Menezes Archiepiſcopo Goenſi Ord. S. Auguſtini Concilium de reformatione Eccleſiæ S. Thomæ quæ a Neſtorianis inficiebatur. Ubi &c.

NICOLAUS ANTONIUS HISPALENSIS in ſua Bibl.Hiſpana.

F. Alexius de Jeſu alias de Menezes Ulyſſipone natus ... compoſuit a nullo ut ajunt adjutus, Diœceſis ſuæ Goenſis incolis, Synodum Diamperenſem quæ edita extat in Libro Antonii de Gouvea Auguſtiniani Da Jornada da Serra *nuncupato.*

AUGUSTINUS MARIA ARPE Auguſtinenſis in Panth. Auguſtin. pag.345.

Alexius Menezius Regna Malabariæ Chriſto regenuit... Synodo Goæ & Anguemalli iterum edita; novem ſupra centum Paræcias convertendis Indis erexit.

P. TA-

P. TACHARDUS Societat. Jeſu in Epiſt. in Bengala ſcripta anno 1711.

Furent reunis (Chriſtiani S.Thomæ) *a l' Egliſe Romaine au commencement du ſicle paſſe, par M. Don Alexis de Menezes alors Archeveque de Goa & Viſiteur Apoſtolique. Ce fut lui qui tint le fameux Concile de Diamper, dont les Actes furent imprimez depuis a Liſbonne* : legendum *a Coimbre*.

JOSEPH A S. ANTONIO Auguſtinenſis Luſitanus Par.2. Flor. Sanctor. edit. Ulyſſipon. anni 1723 in Epiſt. Dedicat.

Alexius Menezius
Dioſcorum, Euticben., ac Neſtorium.
Debellavit in Aſſeclis
Scindendo Schiſmata
Sic ruptum Petri rete ſarcivit
Et qui Indicas non quæſierat margaritas
Uniones pretioſiſſimos expiſcatus eſt
Quos annullo adderet Piſcatoris.

MICHAEL LE QUIEN Ord. Prædic. Tom.2. Orient. Chriſtian. col.1281. edit. Pariſin.1740.

Alexius Menezius Goenſis Archiepiſcopus, ad Catholicam fidem, & Romanæ Sedis obedientiam profitendam, ægre adduxit (Archidiaconum Angamalenſem) *obtemperavit tamen, ac Diamperano Concilio, quod a Menezio celebratum eſt interfuit* : : *Sedulo Alexii Menezii ſtudio & opera, illius regionis Chriſtiani conſenſerunt, ut a Latini ritus Præſulibus regerentur.*

CARD. ALOYSIUS MARIA LUCINI Dell' Ord. de' Predicatori nell'Eſame, e difeſa del Decreto del Card. di Tournon edit.2. In Roma 1729. pag.24. cap.1. num.23.

La verità è, che fù celebrato queſto Sinodo in un luogo della Dioceſi Agamalenſe, al Regno di Coccino ſoggetto, chiamato da quei Popoli Diamper, nell'anno 1599. Preſedeva in eſſo l' Arciveſcovo di Goa F. Aleſsio di Menezzes Prelato di gran pietà, e dottrina, come fù gran Religioſo dell'inſigne Ord. Eremitano di S.Agoſtino &c.

JOSEPH SIMONIUS ASSEMANUS Bibliothecæ Vaticanæ Præfectus, Differt. De Syr. Neſtorian. pag.168.

Anno Chriſti 1599 *Alexius Menezius Goæ Archiepiſcopus, Malabariam viſitavit, Synodum Diamperenſem habuit; liturgiam alioſque Chaldæorum libros ab erroribus purgavit : Georgium Archidiaconum, alioſque ſive Presbyteros, ſive nobiles Viros Chaldæos, Neſtorianæ hæreſi abrenuntiare coegit, ac præcipue Babyloniæ Patriarcham anathematizare; Romanum autem Pontificem, Chri-*

ſti

ſti Vicarium , & Eccleſiæ caput agnoſcere ; eique obedientiam promittere.

PETRUS LE BRUN Congreg. Oratorii Presbyter Tom.3. de Liturg. pag.189. edition. Veronen. anni 1740.

Aleſſio Menezes preparò gl'Atti del Sinodo, che fù tenuto in Diamper a 20. Giugno 1599, e fù terminato in otto giorni ... Coſa veramente da ſtupire, che la conquiſta ſpirituale, di sì grãn Popolo Eretico, oppoſto da tanti ſecoli alla Chieſa Romana, non abbia coſtato che poco più di ſei Meſi di viaggj, e di fatiche all' Arciv. Menezes.

Et pag.208. ibidem: Queſto Synodo non per anco è ſtato poſto in alcuna Raccolta di Concilj; ne meno è ſtato tradotto in latino.

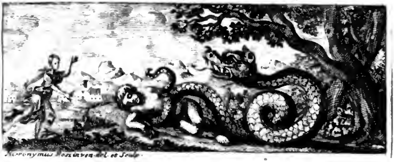
LUDOVICUS ANTONIUS MURATORIUS Præpoſitus Mutinenſis, & Ducalis Bibliothecæ Præfectus, in ſuis ad me humaniſſime datis 7. Kal. Octob. 1742.

Utinam poſſem plura quam quæ noſti, ſuppeditare tibi de Synodo Diamperana, ab Archiepiſcopo Goenſi de Meneze habita. Hiſpanicæ ac Luſitanicæ linguæ Libri, perquam rari apud nos ſunt; ita ut ne integrum quidem Concilium umquam legerim, eoque minus decernere poſſim an Latio fuerit donatum hactenus: ſed quando peregrinæ hujus mercis, pauci in Italia conſcii ſunt, etiamſi ultra montes latine legeretur, certum tamen eſt, te bene de nobis meriturum, ſi verſionem illius inſtituas, atque in noſtrum commodum evulges.

CROZÆUS (a quo vel invito veritas extorquet teſtimonium) hæc habet de Alexio in Hiſtor. de Chriſtian. Ind. pag.339.

Une entrepriſe ſi difficile (loquitur de reductione Chriſtianorum D.Thomæ) *ne couta qu' un peu plus de ſix mois de courſes & de travaux a Don Alexis de Meneses qui ... entreprit & mit la derniere main, a un ſi grand Ouvrage.*

HISTO-

HISTORIA
SYNODI DIAMPERITANÆ

QUO altius perſpiciantur ea, de quibus hac in provincia, quam ſubjicere aggredimur, acturi ſumus: occaſio nempe celebrandi Diamperitanam Synodum, ejuſdem ſcopus, & rituum Neſtorianorum abrogatio, errorumque omnium, ſive qui veluti nativi fuere, ſive qui adſciti; neceſſitas præterea reformandi S. Thomæ Chriſtianos Malabarenſes; rerum denique decretarum opportunitas, atque præſtantia, ut a ſua prima origine repetantur; (quod plane ad pleniorem rerum geſtarum cognitionem non mediocriter confert) operæ pretium duximus, prævíam Hiſtoriam rebus dicendis, veluti facem præferre. Quod quidem nulla clariori, atque faciliori methodo effici poteſt, quam ad præfinita capita res ad hujuſmodi argumentum ſpectantes revocando, eaſque hac illac diſperſas, colligendo. Id vero, quantum noſtræ vires patientur, (neque enim illarum imbecillitatem ignoramus) ſedulo præſtabimus. Quod ſi quis in hiſce rebus eruditior aliquid reprehenſione dignum in hoc, quod informamus, opere invenerit, æquo animo, & addiſcendi cupido, cenſuram omnem feremus. Quattuor ergo præcipuis Capitibus rerum hiſtoricarum ſeriem complectimur; quorum primum res profert Malabaricas Profanas & Sacras; Secundum agit de rebus prævìis ad Synodum; Tertium de Synodi indictione, inceptione, progreſſu, ac fine; Quartum demum,

de rebus poſt Synodum celebratam peractis. Id etiam monemus; nos allegationes, teſtimonia, rerum geſtarum publica monumenta, tamquam παρέκβασιν in imo ordine collocaturos, ut liberiori curſu oratio fluat; ne interjectis veluti ſalebris, identidem impedita, Lectoris curioſitatem moleſte diſtineat.

Res tamen geſtas, quas in medium proferemus, ſuis ita limitibus circumſcriptas volumus, ut tempus celebratæ Synodi non prætergrediantur: ultra enim progredi ad rem noſtram non faceret, & ſummo nobis eſſet labori, & aleæ, atque periculi plenum; oporteret enim & congredi cum Indis rituſque eorum ſuperſtitioſos refellere: pſeudo-Miſſionarios Batavos, Anglos, Danos alioſque e Proteſtantium grege, convincere: demum inter ipſos ſtrenuos Catholicæ Religionis propugnatores, de aliquibus contendentes, quæ ſalva Catholicorum Dogmatum ſubſtantia in controverſiam cadunt, pacem conciliare. Quod plane eſſet noſtri inſtituti limites tranſilire, atque properantem ad cognitionem Synodi alio evocare. Quapropter id iis, quorum intererit, relinquentes, accedimus ad Caput primum, in quo profanas res & ſacras, quantum ſat erit, indicabimus: caput hoc vero, & reliqua deinceps omnia, in paragraphos claritatis ergo diſtribuemus.

CAPUT I.

De rebus Malabaricis Profanis & Sacris.

NEmo nos hic acturos exiſtimet de Malabaricis Ethnicis, eorumque cultu, vel civili, vel religioſo; quod eſſet ab inſtituto aberrare. Propoſitum namque nobis eſt, de Chriſtianis S. Thomæ Indis ſermonem unice inſtituere.

§. I.

Topographia Regni Diamperitani. *Num.* I. *Etiam Malabaricæ Regionis, & Etymon vocis Malabar.* II. *De Imperatore Xaran Perumal plurimis privilegiis Chriſtianos ad ſe confugientes a plaga Meliaporenſi abactos honeſtante.* III. *Regis Luſitani clientelam implorant, & munera in obſequentis animi ſignum ipſi mittunt.* IV. *De Epocha Malabarenſium, & urbe Coulan.* V.

I. QUA inter Gangem & Indum in ſpeciem linguæ procurrit Indica tellus, Malabarica Regio jacet & Regnum Diamperitanum, Regis de Chochim ditioni additum. Poli autem converſione, ſitum eſt ad gradum latitudinis decimum, longitudinis vero ad decimum quintum ſupra centeſimum. Duplex autem reperitur Cochim; & Magna, & alia

Digitized by Google

& alia prope illam parva, ubi Rex Cochimenſis conſuevit commorari. Item altera Diamper juxta eam, in qua celebrata eſt Synodus noſtra

II. Vocatur autem Regio *Malabarica* ea Indiæ ora Occidentalis, quæ poſita eſt (*a*) Goam inter & Promontorium Comorim, ſitum e Regione celeberrimæ Inſulæ Sieledivæ, ac Taprobanæ, ut priſci loquebantur; quæ nunc vocatur Ceylan. Ab initio Sæculi ſexti, anno circiter 530., quo ſcripſit Coſmas Indicopleuſtes, enumeratur *Male* inter Urbes, ac Emporia nobiliora: quo ex vocabulo & voce *Barr* compoſitum fuiſſe nomen *Malebar*, ſeu *Malabar* arbitramur; quaſi continens *Male*: vox enim *Barr*, ſignificat *continentem* terram: immo tamquam ex inſigniori ea Indiæ parte ſeries illa frequens Inſularum, è Regione Occidentali ſita, appellatur *Maldivæ*, à voce *Mal*, & alia, quæ Inſulam ſignificat. Igitur in eo tractu Malabarico, prope finem ſitum eſt Regnum Diamperenſe, in cujus urbe ejuſdem nominis, Synodus præſens pro reductione Chriſtianorum S. Thomæ celebrata eſt.

III. Summa rerum ac Dominium totius Regionis olim fuit penes magnum Imperatorem Malabaris. Eminet verò ſuper alios omnes Imperatores Xaran Perumal, Regum illius Regionis auctor, & inſtitutor; quippe qui univerſam ditionem in plura diſpertitus fuit Regna, ut illis ſibi propinquos, ſervoſque donaret, eoſque veros Reges conſtitueret. Inde Regna Travancoridis, Cranganoris, Coulan, Diamper, Cochim, alia demum complura, ortum duxere, quorum Reges ſunt eidem Perumal maximis beneficiis devincti. Ejuſdem etiam beneficentiæ, plane ſingulari, plurimum debent Chriſtiani Sancti Thomæ; nam longo poſt tempore, ab adventu Apoſtoli Thomæ legiſque Evangelicæ promulgatione; civitate Meliaporenſi ab ethnicis penitus deleta, Chriſtianiſque omnibus, partim ferro & igne interfectis; partim in exilium pulſis cum ex ejectis nonnulli in Travancoridem, & Todamalam confugiſſent, reliqui omnes, quotquot ſupererant, in Montes Malabaricos ſeſe receperunt; ubi non ſolum tutum perfugium, verum etiam ab eodem Imperatorè Xarano pluribus commodis, ac Privilegiis donati, decens hoſpitium nacti ſunt. Quod in cauſa fuit ut etiam à finitimis Regibus liberalitèr tractarentur. Hi enim ſibi dedecori futurum eſſe jure ac merito putabant, ſi quos beneficiorum conſortes unus idemque beneficientiſſimus Imperator effecerat, eoſdem ipſi hoſtiliter inſectarentur. Porro nec parva, nec pauca Xarano Chriſtiani referebant accepta; quippe eo conciliatore, Regibus cari, potiori Malabaricæ nobilitati adnumerati, Nairibus, quo nomine primores, ac nobiliores viri appellantur, etiam præferebantur; atque ipſius Xarani, aliorumque Regum benignitate, ad eum dignitatis apicem pervenerunt, ut vel ad Sæculum 16. in Regnis ultra montana Pandè, non alio, quam filiorum Regum nomine vocitarentur. Solis item Chriſtianis licebat in nuptiis crines aureo flore revincire; iter facientes, Elephantibus vehi; pavimen-

(*a*) Baudrandus deſcribit Malabariam ad partem auſtralem peninſulæ cis Gangem, ad occaſum, inter Regnum Decani ad Septemtrionem, & Promontorium Comorinum ad meridiem, & extenditur verſus oram Maris Maldivarum per 125. Leucas; in qua numerantur Regna majora ſex; minora vero unum & viginti. *Baudran. Diction. Geog.*

vimentum, ubi ſederent, periſtromate ornare; alia quamplurima prætereo; quæ tamen anno 1506. peſſumibant. His aliiſque honeſtati muneribus, cum facile ſit eo plures confluere, ubi res feliciter cedunt, adeo illorum Chriſtianorum numerus in Malabare crevit, ut ſuum ſibi Regem præficere in animum induxerint ſuum. Nec mora, quendam nomine Beliarte, Regem ſibi conſtituunt, eique titulum *Regis Chriſtianorum Sancti Thomæ* impertiuntur. Beliarti, ſerie non interrupta, alii ſucceſſere, quouſque omnium poſtremo abſque liberis decedente, vir illi affinitate conjunctus, communi Populorum conſenſione in Regem Diamperenſem eligitur. Regum deinde Diamperenſium ſtirpe (quæ rerum humanarum conditio eſt) penitus extincta, ſimili jure ad Reges de Cochim Regnum Diamperenſe pervenit. Chriſtiani interim, juxta Regiones diverſas, ſub diverſorum Regum dominio fuere. Rex tamen de Cochim aliquanto majorem auctoritatem, ex antiquiori jure derivatam in Chriſtianos exercuit.

IV. Hic erat rerum ſtatus, cum Luſitani, Vaſco Gama Duce, quod per annos 75. incaſſum alii contenderant, eo appulerunt, prope Calicutum civitatem Malabaricam, 18. Maii anni 1498. (*a*) Poſtquam vero Gama claſſi præfectus, iterum Ulyſſipone ſolvens, id quod iterum aggreſſus fuerat, tandem perfecit, & felici curſu Cochim tenuit anno 1502., & cum compertum haberent Chriſtiani, eum oras & regiones illas in Chriſtiani Regis dominium ditionemque redacturum, ultrò ſeſe illi ſiſtunt; & ut in Regis illius opem atque clientelam recipiantur, enixe orant obſecrantque; qua nempe ab iniquis ethnicorum Regum vexationibus redimantur; eique tamquam obſequii & ſpontaneæ ſubjectionis ſignum, virgam tradunt rubram, ſummitatibus argento circumcluſis; tribus inſuper argenteis tintinnabulis inſtructam, quæ apud Nationes illas ſceptrum eſt, ac Regiæ Majeſtatis inſigne. Vaſcus, ea, qua erat benignitate prǽditus, illorum votis precibuſque indulſit: at cum adverſa rerum conditio paſſa non fuerit, ut eorum deſideria complerentur, antiquorum Regum jugum excutere minime potuerunt; qui tamen ſatis indulgenter in rebus ad Religionem ſpectantibus ſe habent, & vix ſe rebus civilibus immiſcent, immo auctoritatem & juriſdictionem fere omnem, liberam Diœceſanis Epiſcopis relinquunt.

V. De Epocha Malabarenſium, & uſitata inter eos annorum computandorum ratione, id ex Antonio Gouvea habemus; nimirum ipſos ab urbe Coulan condita; ut olim ab Urbe ſua Romani fecerant; computum exordiri conſueviſſe; propterea quod inter Malabaricas erat nobiliſſima; quamobrem annus, ut idem laudatus Scriptor tradidit, cum eſſet nobis milleſi-

(*a*) Hic annus aſſignatur à Gouvea noſtro; neque iſti præferenda eſt ſupputatio Raynaldi, nec appulſus inde Luſitanorum in Indiam recenſendus anno 1490. in Epiſtola enim quam Epiſcopi Indię Thomas, Jaballaha, Jacobus & Denha certiorem reddunt de Luſitanorum adventu ſuum Patriarcham, id contigiſſe non anno Græcorum 1801., & Chriſti 1490., aut circiter innui videtur: porro Epiſtola ſcripta eſt anno Græc. 1815. Chriſti vero 1504. omne vero dubium ſuſtulit Oſorius, qui *lib. 1. de Reb. Emman. fol* 17. ait, Gamam Ulyſſipone navem conſcendiſſe VII. Id. Jul. anni MCCCCXCVII. ut Indiam peteret.

ſimus ſexconteſimus ſecundus, erat illis (*a*) ſeptingenteſimus octogeſimus à Coulan condita. Unde juxta hanc computationis formam, urbis illius erectioni aſſignandus eſt annus octingenteſimus vigeſimus ſecundus æræ vulgaris. Minime tamen dubito, quin ad præſens Malabarenſes viri Chriſtiani, à Chriſti Nativitate feliciores annos ſibi computent.

VI. Quod attinet ad urbem Coulan nobilem, nec infrequentem; dum Alexius Malabarica Regna circuibat, Rex Travancoridis, Reginæ de Canganate adoptione conjunctus; ad quem ditio Coulani pertinebat, per ſpeciem Pagodem conſtruendi, ut arx ſeptem propugnaculis munitiſſima conſtrueretur, diligenter curabat; quod cum plurimum detrimenti afferret Luſitanis; ea præſertim de cauſa, quod prope Chriſtianorum ædes, eorumque Eccleſiam ædificaretur; Alexius Templi inſpectoris ſpeciem obtendens, novam arcem attente obſervavit, atque dimenſus eſt. Inſuper propugnaculum a Chriſtianis, aliquot annos ante conſtrui cœptum, pendenſque opere interrupto, perfici juſſit; eique novum aliud à Mari averſum, terraſque proſpectans, ac veteri longe majus adjunxit; demum murum interpoſuit, quo novum veteri copularetur. Fortiſſimum hoc munimentum erit auctori ſuo æternum famæ monumentum; quippe quod ab illius nomine appellatum fuit propugnaculum S. Alexii.

§. II.

Religio Malabarica incerta I. *Prædicatio Apoſtoli Thomæ. Martyrii annus, locus, & translationes Corporis* II. *Origo Chriſtianorum Divi Thomæ nuncupatorum, eorumque incrementa* III. *Perſecutio Meliaporenſis, & fuga Chriſtianorum ad montes Malabaricos.* IV. *Eccleſia Montana Malabarica, in Metropolitanam Indiæ erigitur.* V. *Denique ad Neſtorium deficit.* VI.

I. QUem Religionis cultum ſectarentur ethnici Malabarenſes, cum Apoſtolus Thomas, eos Evangelica fide illuſtraturus, illùc appulit, ſcrutari, plus haberet curioſitatis, quam utilitatis; præterquam quod nihil certi ex antiquioris ævi latebris eruere nobis, quantumvis conantibus, liceret, præſertim quum, vel iter ipſius Apoſtoli, peragratæ regiones, prædicationis qualitates, martyrii genus, locuſve, non adeò in luce collocata ſint, ut etiam ſecluſis Criticorum rigidis conjectationibus, tenebris aliquibus non obſcurentur. Ea tamen, quæ fere omnibus probantur, in medium proferemus.

II. Igi-

(*a*) Cl. Aſſeman. Diſſert. de Syr. Neſt. pag. 442. rejicit ſupputationem Gouveæ, & Crozaei, qua aſſignatur fundationi Coulani annus 822. nec illi placet Scaligeriana anno 907. neque Viſcheriana; ex qua anno 825. Coulanum eſſe conditam evincitur; & e binis Codd. Syr. Vaticanis annum 855. ſtatuit. Ceterum omnium optima nobis eſt Viſcheriana; propterea quia, inter noſtras Schedas habemus exemplar *Conventionis, & Juramenti* facti ab Eccleſia Chriſtianorum S. Thomæ die 20. Junii Carrutti in Eccleſia parva anno 1704. cujus initium eſt: *Anno a Nat. Chriſti* 1704. *& anno Coulam* 879. *die* 20. *Jun. &c.* Unde ſumitur Epocha ab anno 825.

II. Igitur Apoſtoli teſſera, qua vera Chriſti Religio internoſceretur, muniti; Divini afflatu Numinis in diverſas Mundi Regiones, unuſquiſque in eam, quæ fuerat ipſi attributa, diſceſſerunt, atque ubi erat impetus ſpiritus, illuc ferebantur; quo quidem ductante, Apoſtolus *Thomas* hebraicè, græcè autem *Didymus*, quod eſt *Gemellus*, ſeu *duplex* (*Lebæum* etiam, *Corculum*; immo & *Judam* juxta Euſebium vocatum fuiſſe aſſeritur) Parthos, Æthiopes, Medos, Perſaſque inviſit. Ex Arabia deinde, vel eo tantum nomine felice, ad Indiam propriè ſic appellatam pergere paratus (antiquiores autem Scriptores & SS. Patres, populos quoſcumque longinquos, Æthiopes præſertim, Parthoſque conterminos, *Indos* etiam appellare conſueverunt) conſcenſa navi, & Oceani vaſtitate emenſa, felici curſu Socotoram tenuit. Exinde in Indiam, quæ à flumine Indo appellationem Indiæ ſibi propriam ſortita eſt, appulit; & civitas Cranganoris, tunc nobiliſſima, ac Regis inter Malabaricos potentioris ſedes, ab Apoſtolo prima omnium Evangelii lucem accepit; quod qua ratione factum ſit, (*a*) paucis exponam. Ea in urbe ob filii Regis nuptias, evocatis puellarum diverſarum nationum choris, regale parabatur Convivium; hoc ſolemniter cum celebraretur, puella quædam hebræa, pro more ſuæ gentis, hebraica poeſi Deum unicum, rerum omnium Dominum, Divinæ Legis œconomiam, filiorum Iſrael oſtenta, Prophetarum oracula, Deorum, quos ethnici adorabant, vanitatem, modulatè canebat; Fortè aderat Apoſtolus, cui præ rei novitate ſtupenti, attenteque (quod admirantis eſt) puellam aſpicienti, miniſtrantium aſſentator quidam audaciſſimus, quaſi moderationem loci, temporiſque prætergreſſo, excuſſa manu, alapam impingit; at graviſſima ceteroquin injuria, nihil commotus Apoſtolus, ſtatim oculis in Cœlum ſublatis, repoſuit; ignoſcat tibi Deus; ſed ut palam fiat, Chriſti ſervos injuris hujuſmodi non deboneſtari, & quem colunt Chriſtum; ſimilia & multo graviora paſſum, verum eſſe Deum, qui in Mundum venit, ut peccatores ſalvos faceret, id eſto ſignum; eam ipſam manum, antequam a menſa recedatur, canis a te avulſam, nobis afferet: prædictionem eventus illico comprobavit; verum a ſuo Divino Præceptore Diſcipulus non degener, quotquot aderant potentiam illius, ac manſuetudinem admirantibus, brachio ſanguine fluenti manum denuò Crucis ſigno copulavit emortuam; inde glorificare Deum omnes, Regem eventu commoveri, novos Conjuges, quibus Apoſtolus benediceret, acciri, fidem Chriſti ipſos ſuſcipere, Regem, filioſque Sacra Unda ablui, una eademque res viſa eſt. Acceſſit, ſponſos Deo caſtitatem obtuliſſe: ipſique cum voti nuncupatione Sponſa ſe devoviſſet, Sponſum Diaconos inter fuiſſe ſolemni conſecratione cooptatum; pluresque & prodigio & Regalium conjugum exemplo permotos, Chriſti fidem ſuſcepiſſe.

Dein-

(*a*) Plura iis fabuloſa interſeruntur; ea damus, quæ improbantur minus: rejectis quod Thomas a Chriſto fuerit cuidam Mercatori Habano venditus, cum quo in Indiam profectus fuerit; quod Architectum agens palatium Indorum Regi excitaverit; illud de ingenti trabe, quam zona e mari in terram traxerit; aliaque id genus, quæ ex confictis a Leucio Carino *Thomæ Periodis* hauſta videntur.

Deinde ultra excurrens Thomas, Coulanum perrexit, poſtea Meliaporem, tunc temporis Indicarum civitatum facile principem, quæ hodie, eo quod ibi Apoſtolus ſtrenue Martyrium ſubierit, *Civitas Sancti Thomæ* appellatur, ibi Rege, populoque ad veram Religionem converſis, pluribus etiam allectis Diſcipulis, Sinenſes naves, quæ Oceano illi circumfuſo latè dominabantur, alacriter conſcendit, & in Sinas prætervectus, civitatem tunc temporis (*a*) *Camballe* dictam, attigit: quo nomine verò civitas illa hodie appelletur, incertum eſt. Ea in urbe multos ad Chriſti cognitionem, verique Dei cultum adduxit. Quæ tamen non adeo explorata ſunt, ut multi non ſint, qui cenſeant, Apoſtolum, non in Sinas, ſed in regionem, aut Mogolis, aut Thibeti fuiſſe prætervectum. Conjecturam ducunt ex Chriſtianæ Religionis veſtigiis, quæ in iis regionibus olim reperta, non alteri, quam Thomæ, ibi Evangelium promulganti, quod alium neminem feciſſe tunc temporis conſtat, probabiliter tribui poſſe videntur.

Sed ut ut res fuerit; ab ea regione Thomas Meliaporem reverſus, ubi Regem, Populumque Chriſtiana, Religione imbuerat, Bracmanum fraude; qui falſæ, quam profitebantur Religionis errores detectos, confutatoſque, veramque, quam Apoſtolus promulgabat, manifeſtis ſignis confirmatam, iniquo animo ferebant; lapidibus impetitus, lancea deinde transverberatus, nobiliſſima atque honeſtiſſima morte, martyrum laureolam ſibi comparavit. Glorioſiſſimi Apoſtoli & Martyris corpus in civitate Meliaporis repertum, translatum fuit primo in Edeſſam, inde Chium, poſtremo Orthonam in Apulia. Martyrii vero annus a S. Nilo poſt (*b*) martyrium Apoſtolorum Petri & Pauli; qui anno 66. aut 69. interfecti ſunt, computatur. Quamobrem probabili calculo (certitudinem enim hac in re fruſtra requiras) annus emortualis Apoſtoli Thomæ fuit annus (*c*) a Chriſti Nativitate 73.

III. Cum ſanguis Martyrum ſemen ſit Chriſtianorum; Chriſtiani Meliaporenſes, poſt Apoſtoli mortem & aucti ſunt numero, & diu floruerunt; quouſque capta Meliapore, atque ſolo æquata, ferro, ac igne in ipſos ſæviente, fuerunt in varias regiones diſperſi: ubi cum Chriſtianis hominibus mitius agebatur, nimirum in regna Cranganoris, Coulani, Travancoridis & in civitates Calecuti & Todamala & in montes præſertim Malabaricos; verum longo temporum tractu, errorumque permixtione, vix quicquam præter nomen Chriſtianorum, dum Meneſſius hos inviſit, reliquum illis erat.

IV. Com-

(*a*) Cham-Balle; hodie Pechin. *Vide Differt.* 1. *num* 10.

(*b*) Ex ſupputatione P. Sentz Yvani Societ. Jeſu *decad.* 1. *par.* 2. §. 4. *ad Menſem Decem.*

(*c*) S. Nilus apud Phot. in Biblioth. Cod. 276. Ceterum fruſtra anni certitudo quæritur: veroſimilius tamen videtur opinio Henſchenii tom. 7. Maii. Differt. 8. qua aſſignatur Paſſio S. Petri una cum S. Paullo 29. Junii anni 65., quod vero alii ad annum 69. necem Petri ducant, fortaſſe factum eſt, quod deciperentur verbis Euſebii aſſerentis, ſediſſe Romæ Petrum *uſque ad ultimum annum Neronis*; quod non de ultimo vitæ Neronis anno, ſed de ultimo, quem Romæ egerat, nimirum 65. intelligere oportuit; inde illo digreſſo in Græciam; nec amplius in Urbem reverſus propria ſe manu in Campania interemit, anno æra vulgaris 68.

IV. Commodiorem ac honeſtiorem præ aliis nacti ſunt locum, qui ad montana Malabarica pervenere, nam à finitimis Regulis honorificè accipiebantur illi Chriſtiani propter indulgentiam, ac privilegia ipſis conceſſa a Xarano Perumalo, magno Malabaricorum Imperatore, ut ſuperius indicavimus. Quæ quidem omnia referri debent accepta cuidam (a) Armeno Thomæ Cana dicto, aut Mar-Thomæ, quod idem ſonat, ac Dominus Thomas, qui opibus ac potentia pollens apud Reges, præſertim Cranganoris, ab iis ultra non pauca privilegia, impetravit etiam facultatem extruendi Eccleſiam; cujus (b) Ollas æneis laminis incidi curavit, quas deinde Epiſcopus illorum Chriſtianorum Mar-Jacob apud Officium Procuratoris Luſitani recondidit, quæ demum injuria ipſius abſtractæ fuere. Nec parum contulit ipſius numeroſiſſima ſoboles incrementi cœtui Chriſtianorum Cranganoris, Caturte, Cottete & Diamper, qui per Mar-Thomæ poſteros plurimum fuit auctus; niſi quod filii legitimi cum filiis famulæ cujuſdam, quæ pariter Chriſtiana erat, & Naira concubina, tamen de ingenuitate natalium contendentes, diſcordiam non levem, & Schiſmatis ſpeciem aliquam concitarunt.

Sed nec prętermittendum, quod paucis a fundatione Coulani annis, advenerint duo è Babylone Chaldæi (ut creditur, Neſtoriana hæreſi infecti) quibus nomen Mar (c) Xabro, & Mar-Prodh, qui ampliſſimam obtinuerunt ædificandarum Eccleſiarum in iis regionibus facultatem; proventibus etiam, ad hoc non exiguis, attributis; cujus Privilegii aliorumque exemplar laminis æreis inſculptum, litteriſque non tantum Malabaricis, verum & Canarinis, Tamulianis & Biſnaganicis exaratum, oſtenſum fuit Meneſſio in Tevalecare; ubi inter pretioſiores Eccleſiæ res in Cimeliarchio aſſervabatur. Ea de cauſa fortaſſe factum eſt, ut illæ Eccleſiæ duos illos Chaldæos inter Sanctos repoſuerint; eos appellando *Gade Jagal*, quod ipſorum lingua eſt idem ac *qui ſunt Sancti*.

His affectis muneribus Chriſtianis illis, eorum animos vehemens inceſſit

(a) Thomam iſtum Cana Mercatorem Armenum facit Crozæus. Aſſemanus, non alium fuiſſe ſibi videri ait Tom.4. pag.443. a Thoma Epiſcopo, circa annum 800. miſſo in Indiam a Patriarcha Neſtorianorum Timotheo cum ſociis Jaballaha, Kardago Davide aliiſque, cum quindecim Monachis ex Monaſterio Beth-Abenſi. Male tamen (ait) dici Armenum, eo quod Malabarenſes, Epiſcopos tantum Syros, aut Chaldæos admittebant, non Armenos. Luſitani tamen voce *Aramæum*, id eſt Syrum, deluſi forte, ſubſtituerunt *Armenum*. Binæ etiam uxores & filii ipſius, nihil aliud ſibi videri, quam binę a Thoma Eccleſiæ adminiſtratæ, Angamalenſis nempe & Cranganorenſis, & ipſarum Chriſtiani.

(b) *Ollæ* ſunt Diplomata & reſcripta quæ non in carta, ſed in palmarum foliis, ſtylo, aut potius celte inſcribuntur litteræ. *Vide infra cap.3. §.1. n.2. in Not.*

(c) Poſt 100. fere annos ab erectione Coulani, id eſt anno 925. dicuntur miſſi in Indiam iſti duo Epiſcopi *Sapores* ſcilicet, & *Peroxes*, juxta pronunciationem Perſicam, ſi credendum ſit Crozæo. Gouvea ipſos nominat *Mar-Xabro*, & *Mar-Prodh*. de quo acriter conqueritur Crozæus, dicens pag.47. Hiſt. Chriſtian. Indor. *Gouvea qui corrompt tous les noms &c.* Ipſe vero pag.165. vocat primum *Mar. Zapor*: & *Calaminam* appellat: *Caſtel da Mina*; ſi immitaturus eſt, cur reprehendit Gouveam? Is vero ea nomina ſcripſit, eo modo quo Malabarenſium pronunciatione ſuis auribus ſonabant. Illi vero tanquam Sancti reverebantur à Malabarenſibus. Synodus autem Diamperit. Act.8. Decr.25. juſſit, ut Eccleſiæ, quæ eorum nomini erant dicatæ, omnibus Sanctis dedicarentur; donec conſtaret eos non fuiſſe Neſtorianos, quod magnopere verebatur.

Digitized by Google

inceſſit cupido, Regem aliquem ſibi deligendi, qui regimini præeſſet ipſiſque contra finitimos Reges præſidio foret; ut narravimus ſupra. Atmaleſanus ethnicorum Regum furor, quamvis in ſolam Meliaporenſem Eccleſiam ſæviret, totam Chriſtianam Rempublicam in iis Regionibus propemodum extinxit. Cum enim ex illa Eccleſia ſibi Paſtores Sacerdoteſque aſciſceret Eccleſia Montenſis Malabaris; illis vel vi in exilium pulſis, vel interemptis; quique tunc temporis aderant, decurſu temporis juxta mortalis naturæ conditionem e vita egreſſis, in eam redacta eſt orbitatem, ut Epiſcopis ac Sacerdotibus fuerit penitus deſtituta, unuſque dumtaxat remanſerit Diaconus, cui tamquam Præſuli obtemperabant: immo tantæ jacturæ intolerantia, Sacrarum rerum ignoratione & oblivione illam ſubſequuta, Diaconum (*a*), qui unus ſupererat, coegerunt, ut Miſſas celebraret, ac reliqua Presbyterorum munia; uſque dum idonei Eccleſiæ Miniſtri aliunde accerſerentur; temerè prorſus obiret. Florebat tunc temporis Doctrinæ, ac Sanctimoniæ fama Eccleſia Babylonica. Cumque major etiam cum ea urbe communicatio per viam Ormuſii, ac proinde major eſſet facilitas in deducendis inde Epiſcopis, ac Sacerdotibus; miſſis illuc nonnullis Chriſtianis, tres ex Eccleſia illa Epiſcopos acceperunt: unum pro India cum titulo Archiepiſcopi, cujus Indica Sedes Metropolitana in Malabaris Eccleſia collocanda erat; reliquos duos, tamquam Provinciales, ac Metropolitæ ſubjectos, alterum pro Inſula Socotora, alium pro Maſina; quippe eo conſtitutis in loco navigationis ope promptius atque aptius, quam à Babylone, ab Indicis plagis conſuli poſſet. Tres vero illi Epiſcopi deſignati, fuere Mar-Dua, Mar-Thoma, (*b*) & Mar-Joannam, qui antequam ad ſuas pergerent Cathedras, in Cranganorem convenere; at eorum duo, ut fertur, & ſoli & navigationis denuo inſtaurandæ pertæſi, Babylonem remearunt; in quorum locum alii miſſi, plures ii Ordinibus, Baptiſmoque (qui ferè in deſuetudinem Miniſtrorum penuria abierat) initiavere.

Hoc ordine Eccleſiæ Indicæ ſub Babylonica informabantur; cum Conſtantinopoli, optimi Paſtoris Chryſoſtomi peſſimus Lupus ſucceſſor Neſtorius, vertente anno 427. omnium lacrymis deplorandum funeſtumque jam ſuſcitaverat Schiſma: unde ſimplici ignorationi dogmatum, error Neſtorii, ignorantia longè deterior, ſucceſſit. Erat is Natione Syrus, civitate Germanicius, profeſſione ex Monacho, Presbyter Antiochenus, lingua difertus, inani quadam ſanctimoniæ ſpecie larvatus, indole protervus, ac vafer. Homo plane teterrimus; Anaſtaſio quodam præcurſore, duas in Chriſto aſſeruit Perſonas; atque Mariam purum genuiſſe hominem, non Deum; Unde non Deiparam, ſed Matrem Chriſti dicendam eſſe; Chriſtum autem hominem, vocari Deum, propter unio-

nem

(*a*) Nulla memoria de iſto Diacono invenitur in Tabulariis Indorum.

(*b*) Ex Epiſtola Epiſcoporum Indiæ ad Patriarcham anno 1515. id quod de iſtis tribus Epiſcopis narratur; nempe Mar Dua, aut Dona, Thoma & Jonnam, videtur falſum; quia duo tunc tantum miſſi fuere; Joannes ſcilicet ac Thomas; id eſt anno 1490. Solus deinde Thomas fuit in Meſopotamiam regreſſus, tres inde alios ſecum Epiſcopos in Indiam deduxit, anno 1503. Denham ſcilicet, Jaballaham & Jacobum.

nem quamdam moralem Dei, in illo inhabitantis tamquam in Templo. Cujus novum dogma damnatum mox fuit à Cœleſtino in Synodo Romana, anno 430. ac ſubinde in generali celeberrimo Concilio Epheſino, anno ſequenti; ac rurſus in Chalcedonenſi; ipſe vero damnatus, depoſitus, in exilium pulſus, Caini more vagus, in extrema demum Thebaide, lingua a vermibus corroſa, miſerrimè deceſſit.

Sed nec amplitudo ingens Patriarchatus C. P. immane illud errorum oſtentum proprio valuit continere ſinu; quinimmo Syriæ, ac Perſidis maximam partem pervaſit, atque infecit: malum publicum fovente; ut aſſolet, Schola, (a) quæ Edeſſæ erat, novi dogmatis infelici laurea exultans; adeo impotenter, ut *doctrina Perſica* à cunctis vocitaretur. Neque comburere libros Neſtorii (quod Concilium Epheſinum edixerat, ac Imperator Theodoſius conſtituerat) præſenti periculo, ut optabatur, conſuluit; cum illius aſſeclæ mox Theodori Mopſueſteni ſcripta, ipſius Neſtorii Inſtitutoris, ac Diodori Tarſenſis ſimili imbuta veneno, Syriacè, Armeniace ac Perſice in medium produxerint; quo factum eſt, ut brevi indoctos ſimpliceſque homines tenuerit. Babylone autem (ominoſum ab antiquis uſque temporibus religioni nomen) tanto fuit plauſu ea doctrina excepta, ut Epiſcopi deinceps Babylonici, ſe ſe primarios illius doctrinæ Magiſtros exhibuerint, arrogato ſibi novo Patriarchæ titulo; quodque conſectarium erat, jugum Eccleſiæ Romanæ omnium Magiſtræ, prorsùs excuſſerint.

Babylone (quod noſtri eſt Inſtituti) nova iſta doctrina ac errorum colluvione confuſa ac perturbata, ab ea, ut à capite, Eccleſiæ Indicæ ipſius membra, ferali hauſtu virus trahere cœperunt; inde Eccleſiæ Malabaricæ ac Zocotorenſi Epiſcopi deſignati ſunt Neſtoriani, qui hos omnes Populos eamdem hæreſim edocuerunt; perſtiterunt denique in ea, ad annum uſque 1599. quo Archiepiſcopus Goenſis Alexius de Meneſſes, noſtri Auguſtiniani Inſtituti ſplendidiſſimum ſidus, demonſtrata errorum falſitate, eos in antiquæ veræque doctrinæ lucem traduxit, quod incaſſum per annos plurimos tentaverant Luſitani; inacceſſæ enim Montium crepidines impedimento erant, Montanos illos homines adire, eorumque errores impugnare cupientibus.

§.III. *Labo-*

(a) Scholarum erectio ab ipſis Eccleſiæ primordiis repetenda eſt, Hieroſolymis, Alexandriæ & Antiochiæ, ac in præcipuis Paleſtinæ, Syriæ, ac Meſopotamiæ Eccleſiis; ubi etiam Laici docebant, quales erant Pantænus, Origenes, & Didymus, ſub quo Hieronymus, interdum Diſcipulum egit. Edeſſæ Schola celebris evaſit; immo plures ibi Scholas ex Theodoro Lectore apparet floruiſſe, quas inter illa numeratur, quæ *Perſica gentis* audiebat; cujus uſu factum eſt teſte ipſo Theodoro *lib. 2. pag. 558. Ut Perſæ Neſtorianam hæreſim ſequerentur*: illam docentibus Simeone Elita, Acacio, Barſuma, & aliis; quos omnes circa annum 431. ejecit Rabulas Edeſſæ Epiſcopus, quia ut Neſtorium defenderent, Libros Diodori & Theodori in Syriacam linguam verterunt Ibas eos revocavit; at qui Ibæ ſucceſſit Cyrus, juſſu Zenonis Imp. *Scholam Perſicam* evertit, anno Græcorum 800, & Chriſti 489.

§.III.

Labores Apoſtolici ad evellenda Neſtoriana Zizania I. *Erigitur a PP. Societatis Vaipicotæ Collegium, in quo Adoleſcentes Chaldaicam, & Syricam linguam addiſcant* II. *Mar-Joſeph Archiepiſcopus Angamalenſis evocatur Romam* III. *Neſtoriani ad novum accipiendum Antiſtitem clam Babylonem adeunt*. IV. *Mar-Joſeph Roma redux, Mar-Abraham ſuum interim ſedem nactum deturbat. At dum Romanæ Sedi fidem non ſervat, ac promiſſis non ſtat, iterum Romam evocatur, ac inibi obiit* V.

I. QUamvis Epiſcopi Ducesque Neſtoriani non finerent, ut Chriſtiani Sancti Thomæ Romanæ Sedis Catholica doctrina imbuerentur, non deſtitit tamen Evangelicus Operariorum zelus in illius vineæ cultura laborare. Omnium primus Joannes de Alburquerque, Seraphicæ Familiæ alumnus, Goæ Epiſcopus deſignatus; quem ejuſdem Religioſæ Familiæ ven. vir quidam, Vincentius nomine, comitatus eſt, cum in civitate Cranganoris domicilium fixiſſet, ſæpius interiores terras penetravit, ibique in Eccleſiis conciones & catecheſes habuit; earumque plures ad noſtratium normam inſtauravit; antiquæ enim aliter, ut Pagodes ſcilicet in quibus impia ſuperſtitio, & Idolorum vigebat cultus; extructæ erant. Verum cum ex tot laboribus, emolumenti fere nihil Catholica religio caperet; annuente Epiſcopo, ac Pro-rege, anno 1546. Collegium Cranganore erexit, ubi pueri Chriſtianorum filii, literis, moribus, & quod magis eſt, veritatibus Catholicis optime formati, ſacris initiarentur myſteriis; ut poſtea ex eorum numero concionatores & catechiſtæ haberentur; à quibus, utpote non exteris, ſed indigenis, expeditius ac apertius Sanctæ Romanæ Eccleſiæ doctrina illarum gentium animis inſtillaretur.

II. Verum ſpes ſucceſſu caruit; nam qui latinos ritus profitebantur (tanta vis eſt præjudicati erroris) nec tamquam conſanguinei, nec tamquam populares habebantur. Id unum effectum eſt, contubernii illius erectione; ut nempe, qui ibi alebantur, libere ſacris initiari poſſent, aliiſque Presbyteris latinis advenis obſequium deferrent, & Catholica doctrina inſtruerentur. Ceterum in Eccleſiis Sacrum celebrare aliter, quam advenarum more, inter populares ſuos reſidere, vel quæ ad Religionem ritusque pertinent, innovare, fuit illis penitùs interdictum. Aliquid ſolum commodi in Diœceſim Cochim inde derivatum eſt, in qua cum libentius Chriſtianorum filii, quam neophiti, conſecrarentur, fuit ex Collegii alumnis numerus Presbyterorum auctus. Quamobrem arbitrati PP. Societatis Jeſu, id in cauſa eſſe ejuſmodi averſionis, quod alumni Collegii Cranganorenſis chaldaicè & ſyriacè neſcirent, quibus linguis populi illi in re ſacra utebantur, in eam abierunt ſententiam, forè ut tamquam populares haberentur, eorumque Sacra miniſteria accepta

eſſent, ſi duplici illo idiomate inſtruerentur; quamobrem an. 1587. Chanotæ, aliàs Vaipicotæ (Chriſtianorum Oppidulum eſt, à Crangore leucæ ſpatio diſtans) Collegium, in quo illæ linguæ addiſcerentur, erexerunt; annuente Rege de Cochim, in cujus erat ditione; attributis etiam ex ærario Regio Luſitano proventibus: futurum inſuper, ut inviſo Latinorum nomine obſoleſcente, Syros, ut Sacerdotes ceteros Malabaricos audirent; qua ratione doctrinæ Catholicæ via complanaretur.

Sed hoc etiam inventum, ubi incœptum, fuit prorſus irritum; grati enim animi non eſſe putabant Vaipicotenſes alumni, adverſus doctrinam Epiſcoporum, à quibus ſacrum acceperant characterem, muſſitare; vel in eos, penes quos erat ipſos præmiandi puniendique jus omne, quoquo modo invehi. Igitur ii, quorum intererat, perpendentes mali radicem Antiſtites eſſe, populorum moderatores, id ceperunt conſilii, ut (*a*) Mar-Joſeph, qui tunc clavum tenebat, in Urbem ad Pontificem mitteretur; tria inde ſibi ſpondentes bona; cum ipſius Joſeph reſipiſcientiam, tùm ampliorem liberioremque inſtruendi Chriſtianos facultatem; & quod conſectarium erat, ipſorum Chriſtianorum, eo abſente, minus coarctatam meliora ſequendi libertatem. Fuerat is Mar-Joſeph in Malabarem miſſus à Patriarcha Babylone Mar-Audixo (*b*); & planè præ aliis cuncta ad Eccleſiæ cultuſque Divini decorem optimo in loco collocarat; verum quantum ad Neſtorianam labem attinet, nihilo melior aliis erat, & quod verius puto, ſimulandæ tantum Religionis gratia, nonnullos è Luſitanis inter juvenes familiares adſciverat.

III. Quærebatur tamen id perficiendi ratio; probè enim noverant, arduum ſane eſſe, Archiepiſcopum Mar-Joſeph ad ſuſcipiendum iter illud adducere. At cum interea delatum eſſet, ab ipſis pueris Luſitanis, quos apud ſe habebat, ad Epiſcopum de Cochim, ipſum Mar-Joſeph, privata Catecheſi, ad Neſtorianas partes eos ſeducere, dum B. Virginem in Oratione Angelica, ſic & non aliter obſecrandam ſuadebat: *Sancta Maria Mater Chriſti ora pro nobis peccatoribus &c.* Collatis conſiliis cum Archiepiſcopo Goenſi Meneſſio, & Pro rege; omnium conſenſione effectum eſt, ut occaſione è re nata, evocaretur Goam, & inde in Luſitaniam, & ex Luſitania Romam, ut ibi ſummo Pontifici de actis & fide ſua rationem redditurus, ſe ſiſteret. Quum verò in Luſitaniam perveniſſet, adeo ſibi devinxit Reginæ Catharinæ, quæ decedente Rege Joanne,

(*a*) *Mar* eſt vox Syriaca & ſignificat, quod inter Hiſpanienſes *Don*, & apud Italos *Signore*: qua voce Syri, Præſules præcipue liberaliter colunt.

(*b*) Hic Mar-*Audixo*; ut vocat Gouvea, & Crozæus *Abdiebio*; creditur fuiſſe eumdem, ac *Abd Jeſus*, qui an. 1562. a Pio IV. Romæ fuit conſtitutus Chaldæorum Patriarcha. Hunc Crozæus Tridentino Synodo interfuiſſe aſſerit; contra quod ipſe in Profeſſione Fidei habet, quam Romæ emiſit in ædibus Cardinalis de Urbino anno 1562. die 23. Julii: *Juro & polliceor cum mibi non liceat ad Sanctam ſacram Tridentinam Synodum accedere, ſed neceſſe ſit, ut ad Patriarchatum meum me transferam &c.* Ita ille Chaldaice cujus fuit Interpres quidam Indus, nomine Joannes Baptiſta Abiſcinus. Vocatur autem ibi *Abd-Iſu filius Joannis*; qui tunc ſexagenarius erat. Vide Collect. Conc. Harduin. tom. X. col. 306. & duabus ſequentibus.

ne, ſummam tenebat Imperii, ejuſque Sororis Mariæ gratiam ac animos, fucatæ probitatis ſpecie; ut (priùs coràm Cardinali Infante Henrico, tunc temporis ſupremo Fidei Quæſitore, interpoſito Sacramento, pollicens, ſe operam deinde omnem locaturum in ſua Diœceſi, ad gremium Sanctæ Romanæ Eccleſiæ reducenda) prætermiſſo ad Urbem itinere, Indiam verſus cum commendatitiis Reginæ Litteris remeaverit.

IV. Interea Montenſes Diœceſani, nulla præconcepta ſpe reditus Mar-Joſeph, clam Babylonem petitum mittunt, ut novus ipſis Archiepiſcopus deſignaretur. Præerat tunc Cathedræ Babylonicæ Mar-Simeon, qui illicò Eccleſiæ Malabaricæ deſignavit quemdam Mar-Abraham; hic vero arrepto itinere, eadem Neſtoriana lue infectus, in Eccleſiam Montanam penetravit: excipitur ingenti omnium plauſu; Ordinationes ſtatim celebrat; omnia demum Pontificis munera obit. Verum ipſum ſuoſque aſſeclas nihil tale cogitantes, ex improviſo occupat Mar-Joſeph è Luſitania redux; cui utpote Reginæ litteris munito, nullus obſiſtere auſus fuit. Studia in contraria dividuntur Chriſtiani; quorum aliqui Mar-Abraham partes ſequuntur; res etiam Eccleſiaſticæ in hoc rerum tumultu peſſum eunt. Interim Mar-Joſeph (Goæ antea, oſtenſis Regiis litteris) Archiepiſcopo Meneſſio & Pro-regi ſcribit; non eſſe cur intruſſus Epiſcopus ſuſtineatur; ea potiſſimum de cauſa, quod plurimis novis erroribus populos imbuere pergat. Ergo capitur ille Mar-Abraham juſſu Regis de Cochim & ſuggeſtione per Ducem Militiæ Luſitaniæ in Cochimo exiſtentem propoſita: mittitur deinde Goam, indè in Luſitaniam, poſtea Romam, coram Papa cauſam dicturus. At ubi Mozambicum caſu appulere naves; clanculum conſcenſo navigio, Babylonicum mare remetiri cœpit; paulo poſt, tamen mutato conſilio, eo quod Patriarchæ Babylonici juſſa, renuente Pontifice Romano, felicem exitum habitura non eſſent, Romam rectà perrexit.

Perveniens ad Urbem, Pio IV. tunc ſedenti ſe ſiſtit, rem illi totam aperit, modo tamen, ut hæretici ſolent, occulte doloſo & fraudulento; inde deteſtatur errores, fidei profeſſionem emittit, ſpondet tandem, ſibi commiſſum gregem ad Romanæ Eccleſiæ unionem reducturum; & quia optimi Patris eſt, filium etiam exlegem, ſubmiſſum tamen, benigne ſuſcipere; verbis ipſius præſtare fidem, nec facile ſuſpicari de fraude; ultra quam par erat, petitionibus ipſius ille Optimus Pontifex indulſit. Quoniam vero ex confeſſionis errorumque textura, quos jurejurando interpoſito reprobaverat, ſatis conſtabat, illum fuiſſe inaniter & ſine effectu Sacris Ordinibus inſignitum, iterum fuit ſacris initiatus, & inauguratus Sacerdos ab Epiſcopo S. Salvatoris, atque à Patriarcha Venetiarum Sacra infula decoratus; quorum teſtimonia, exhibita poſtea Meneſſio, in Archivio Angamalenſis Eccleſiæ ſervabantur.

Qua animi ſinceritate promiſſa eſſet Mar-Abraham ſoluturus, affatim portendebat, obſcura fidei profeſſio Romæ peracta, & ejus poſtea autographum, quod ex Archivio item Angamalenſis Eccleſiæ Meneſſio oſtenſum fuit, & Syriacis verbis exaratum fuerat; nam ubi confitebatur, Verbum aſſumſiſſe naturam humanam, atque hominem fuiſſe factum, ver-

verbum quoddam Syriacum interſeruerat (adhu hæreticis familiari) quod non *Naturam*, ſed *Suppoſitum* indicabat. Nihilominus Pius Pontifex ſuo Diplomate eum in Epiſcopum Montenſis Regionis confirmavit; quinimmo titulo Archiepiſcopi eum honeſtavit; ac tali munere ac titulo dignum, honorificis literis ad Proregem Indiæque Præſules teſtatus eſt.

V. Interea Mar-Joſeph (in longinquas Regiones depulſo Mar-Abraham ejus æmulo) pacifica Epiſcopatus poſſeſſione gaudebat; aſt contra fidem Goæ & in Luſitania præſtitam, errores erroribus cumulavit; immo eoſdem populis pro concione inculcabat; qua re comperta ab Epiſcopo de Cochim ac Archiepiſcopo Goenſi atque per hos Cardinali Infanti Henrico, qui tunc pro Rege Sebaſtiano clavo Luſitaniæ aſſidebat, ac demum Pontifici Pio V. delata, ſuis literis in forma Brevis ad Archiepiſcopum Georgium, quibus adſcripta erat dies 15. Januarii anni 1567. juſſit, ut Mar-Joſeph à militibus comprehenſus in Luſitaniam deportaretur, eidemque Archiepiſcopo injunxit, ut ſi veri eſſent delati rumores, eum ad Sedem Apoſtolicam mitteret. Statim ac redditæ fuerunt Pontificiæ literæ, Mar-Joſeph nihil tale ſuſpicans, captus fuit in Cochimo, & in Luſitaniam primo, deinde Romam ablegatus, ubi demum è vita deceſſit.

§.IV.

Redux Mar-Abraham detruditur in Cœnobium Fratrum Prædicatorum Goæ. I. *Fugit inde ad antiquam Sedem* II. *Gregorii XIII. mandato accedit ad Concilium Goenſe tertium.* III. *Veterator quidam ſacris non initiatus ſe Epiſcopum ſimulat à Babylone miſſum, atque a Regina Piperis protectus, in Carturte Sedem Epiſcopalem figit, & à Sixto V. ejus aſtus detegitur* IV. *Concilium Quartum Goenſe, cui intereſſe renuit Mar-Abraham* V. *Ormutii Exploratores conſtituuntur, ne quis Epiſcopus Babylonicus accedat* VI. *Ultimi Neſtorianorum Mar-Abraham & Jacobus Vicarius Generalis Simeonis e vivis excedunt.* VII.

I. ADventante Mar-Abraham Roma Goam cum literis Pii IV., quibus Archiepiſcopus Montenſis deſignabatur, ab anno proxime elapſo iter in Luſitaniam Mar-Joſeph arripuerat: quamobrem Archiepiſcopalem Sedem æmulo ſuo vacuam reliquerat. Sed huic impedimento fuit illud ipſum Pontificium Diploma, cui plurimum confidebat; nam cum hoc ſibi exhibitum Archiepiſcopus Goenſis, una cum ſapientiſſimis viris attentè expendiſſet, deprehendit, ea omnia, quæ in illo narrabantur, falſitate laborare, atque adeo Mar-Abraham Summo Pontifici impudenter impoſuiſſe! qua turpi fraude comperta, ne veteres errores recuderet, eum in Goenſi Cœnobio Sancti Dominici cuſtodiri juſſit: Inde tamen malis artibus noctu ſe ſurripuit, & in Malabaricam Regionem clanculum

culum regreſſus, Sedem ſuam Archipiſcopalem repetiit. Inopinatus illius adventus à Malabaricis Chriſtianis, qui duobus Epiſcopis parvo temporis intervallo abductis, nullum deinceps è Babylone ſe habituros ſperabant, fuit incredibili populi frequentia lætiſque acclamationibus celebratus.

Hujus rei certior factus Pro-rex, unacum Præſulibus Goenſi & Cochinenſi, lapidem omnem movit, ut Antiſtitem transfugam in cuſtodiam reduceret; at ille longe a maritimis oris, ac Luſitanorum inveſtigationibus in interioribus Montium receſſibus morabatur. Ut velum tamen aliquod ſuæ pervicaciæ obtenderet, ſummique Pontificis juſſionibus parere videretur, quos jam ante Sacris initiaverat, iterum initiavit; eo facto palàm ſignificans, ſe tunc temporis verum Epiſcopum non fuiſſe. His aliiſque per literas ad Pro-regem alioſque Indiæ Antiſtites obſervantiæ erga Romanam Eccleſiam ſignificationibus, nuntiatis, improbitatem ſuam ſubtilius contegi, ſibique cautum ſatis putabat, cum interim novis in dies erroribus ſuam ſuorumque Sectatorum pertinaciam magis magiſque obfirmaret. Nihilominus artibus hiſce, ſed longe magis locorum aſperitate protectus, vitam aliquandiu tranquillè liberèque egit. At catecheſes juxta Neſtorii errores habere, Patriarcham Babylonis ſacris tabellis appingere, Romani Pontificis verendum nomen ſubticere, atque id genus alia, ut conſuetudinis erat, intermiſit numquam.

III. Probe autem perſpicientes Goenſis ceterique Indiæ Antiſtites, doctrina non ſana eos infelices innutriri populos, Summo Pontifici tunc temporis Gregorio XIII. rem detulerunt, qui per Breve ſub 28. Novembris anni 1578. ſeptimi Pontificatus, ad Archiepiſcopum Mar-Abraham directum, injungebat ei, ut acceſſum expeditum Miſſionariis Catholicis præberet, ſeque Conciliis Provincialibus Goenſibus ſiſteret, ipſorumque decretis, quoad regimen propriæ Eccleſiæ inviolabiliter ſancteque obediret, concedebat ulterius ipſi commeatum Apoſtolicum, quo tuto ac libere valeret accedere, quin aliquis ipſi obſtaculo foret, quod & reliquis earum partium Præſulibus notum faciebat. Igitur cum indiceretur tertium Concilium Goæ per Archiepiſcopum Fratrem Vincentium Fonſecam; ne gratiam Luſitanorum amitteret; neve ut Schiſmaticus vexaretur, ſi venire detrectaret, Goam ſolicite petiit, & Concilio interfuit: ubi iterato errores abjuravit, Fideique profeſſionem emiſit, ejus decreta ſervare ſpopondit, traditurum ſe etiam libros, aut flammis abſumendos, aut calamo purgandos promiſit. Faſſus etiam ſponte fuit, in Presbyterorum inſtitutione, Calicem ſe vino vacuum porrexiſſe, & panem tantum; quapropter juſſum illi fuit, eoſdem iterum ordinare; utpote qui propter diminutionem materiæ (a) rem ordinis nullatenus acceperant. At ex iis, quæ pro

(a) Traditio inſtrumentorum in Ordinationibus Sacris inaudita fuit per plura ſecula in Occidente; in Oriente vero nunquam fuit in uſu. Morinus in id propendet ut ad annum fere milleſimum introducta ſit, fultus codice Conſtantini Cajetani. Ceterum ex ipſo *de Sac. Ordin. Part. 3. Exercit. 7. cap. 1. num.* 18. & Sacramentario Gregoriano Bibli. Vatic. conſtat, in ordinatione Epiſcopi dari tunc ipſi *Patenam cum oblatis, & Calicem cum Vino*. Certum autem videtur cum ipſo Morino, Tournely *de Ordin.* & aliis, in ſola manuum impoſitione, Presbyteratus materiam tuto collocari poſſe. Nec mirum

promiſerat, nihil ſervavit præter inſtitutionis Presbyterorum redintegrationem, quam executus fuit forſan ob adſtantes nonnullos Syriace doctos Vaipicotenſis Collegii alumnos. Immo poſtea ſcitum eſt, literas miſiſſe ad ſuum Patriarcham Babylonicum de rebus Concilii, quibus literis ſignificabat, ſe habitæ Synodo ultramodum coacte interfuiſſe, *eo quod* (ajebat) *Luſitani capiti meo imminent, ut Mallei ſuper incudem.*

IV. Et quamquam jam pene tædet tot ſcenarum ſiparia ducere ac reducere; juvat tamen cœptis inſiſtere, donec ad ultimum Neſtorianorum Angamalenſem Epiſcopum perveniamus. Ergo extremam attingebat ſenectam Mar-Abraham, cum ſimili qua foras truſerat arte Mar Joſeph, ab alio Babylonico propemodum eluſus fuit. Nam ecce quidam Mar-Simeon (quod ipſe dicebat) à Patriarcha Babylonico miſſus apparet, quaſi Abrahami ſucceſſor deſignatus. Iterum omnia perturbari, Chriſtianos, hos pro Simeone, illos pro Abrahamo ſtare, & in contraria ſtudia ſcindi; Interim Simeon protectione Reginæ Piperis potitus, in Carturtem; ejus Regni nobile Chriſtianorum D.Thomæ Oppidum, conceſſit; ubi à cunctis Eccleſiis in ejuſdem Reginæ ditione conſtitutis, tamquam Epiſcopus excipitur, Excommunicationes inde ac Anathemata (res ridicula) quaſi miſſilia, alter in alterum mutuo intorquet; Chriſtiani obedire verentur, eorumque plurimi ancipites hærent; intrepidus autem Simeon, munia quæcumque Epiſcoporum expeditiſſime aſſumit: Pro-rex atque Goenſis pro Abrahamo ſtabant, quod à Pontifice Romano conſecratus fuiſſet: quamobrem, adnitente Rege de Cochim, capitur Simeon; at ipſe, id ſuadentibus Patribus Franciſcanis, Urbem petere conſtituit: quod niſi faciat, idem ſibi timet infortunium, in quod alii incurrerant. Tritum exinde iter aggrediens, petit Cochim, Goam, Luſitaniam, Romam. Sedebat tunc in Apoſtolico Solio ſagax ille juxta, ac rerum uſu peritus Pontifex Sixtus V., hic ut omnia æqua lance librabat, diſtricto examini ſubjicit Simeonem; jubet fidem, mores, animum, chartas, ſchedas etiam quaſcumque ipſius perpendi; detegitur denique ex ipſius literis, ipſum Neſtorianum eſſe, & nulla ratione Epiſcopum: immo ne Presbyterum quidem, habebat enim miſer penes ſe epiſtolæ cujuſdam exemplar (quod coram agnovit ſuum) quam ad Patriarcham Babylonicum ſcripſerat, in qua nuntiabat, ſe, cum in Indiam veniſſet, ac non ſine mœrore animi perſpexiſſet in Epiſcopatu Malabarico ipſi ſubjecto, omnia in deterius prolabi, juriſdictionem ipſius conculcari; Luſitanos cunctis ſuperbe dominari; ritus tandem Babylonicos, ac doctrinam Chaldæorum penitus aboleri; totius etiam mali cauſam eſſe, quod Mar-Abraham præ ſenio fractis corporis animique viribus langueſceret; opportunum atque pergratum Deo & illi ſe facturum arbitratum eſſe, ſi (quod fecit) perſonam ac ſpeciem Epiſco-

Meneſſium & alios cum Scholaſticis eam tenuiſſe opinionem, ut inſtrumenta eſſent de eſſentia Ordinis, quæ tunc erat communior: ut Patres ſimiliter Trullani (ea ducti Sententia, quod trina merſio eſſet de eſſentia Baptiſmi) ſtatuerunt Can. 95. *rebaptizare Eunomianos, qui in una demerſione baptizant*: neque mirum quod in rebus ad diſciplinam Eccleſiæ attinentibus, Theologorum ingenia opinionibus ævi ſui, alioquin innoxiis, tutius indulſerint.

Epiſcopi indueret; poſt hæc addebat, ſe effictim obſecrare ab ipſo, cum arrogatæ auctoritatis veniam, tum etiam verum titulum; demum ut quæcumque egerat; etiam facta collatio ordinum, rata, validaque haberentur. Quibus compertis Sixto Papæ, etſi reus pœnas graviores mereretur, mitius cum illo actum fuit, nec aliam habuit pœnam, quam relegationis in Cœnobium, in quo Catholica fide probe inſtrueretur. Sententiam autem in eum latam, ipſemet detulit ad Philippum II. Hiſpaniæ, ac Luſitaniæ Regem, quam poſtea hic Alexio Meneſſio tradidit, cum eum in Indiam miſit. Simeon itaque in Luſitaniam fuit amandatus, atque in Cœnobio Ulyſſiponenſi Sacræ Familiæ Sancti Franciſci cuſtodiri juſſus: e cujus latebris tamen haud omittebat literas in Malabarem mittere ad Caſſanarium Jacobum, cui Vicariam diſcedens contulerat poteſtatem, quibus eum hortabatur, ut partes ſuas ac errores valide ſuſtineret; præterea ſe in dictis omnibus epiſtolis Indiæ Metropolitam appellitabat.

V. Pulſo procul Simeone, tuto degebat Mar-Abraham; niſi quod Jacob Simeonis Vicarius, ac Eccleſiæ Piperinæ ipſius obedientiæ refragabantur. Interea indictum fuerat Concilium Quartum Goenſe anno 1590. ab Archiepiſcopo Mathæo; & quamvis illo accedere deberet Mar-Abraham juſſu Gregorii XIII. in ſuo Brevi ſuperius recenſito; obſtinate obedire recuſavit, & in ſua ſede permanens, Simoniæ, ac Neſtorianis erroribus, ut antea indulſit. Quo explorato, Clemens VIII. in Brevi ſub 27. Januarii anni 1595. Pontificatus tertio, injunxit Archiepiſcopo Goenſi Alexio de Meneſſes, ut cum conſtaret de veritate criminum delatorum, eum Goam evocaret, & carcere detineret; deſignato interea in Epiſcopatu Angamallenſi Vicario Apoſtolico Latini ritus, utque e vita decedente Abrahamo, nullos ex Armenis (a) aut Chaldæis Epiſcopos pateretur; ſed quem Eccleſia Romana deſignaret, opperiretur. Præcipiebat inſuper illi, ut adverſus quoſcumque, de quibus talium errorum ſuſpicio haberetur, ſedulo inquireret.

VI. Sublata omni mora, judicialis cauſſæ cognitio, ſive *Proceſſus* (b) inſtituitur, reuſque eorum criminum convincitur, ac ad Pontificem acta mittuntur: Abrahamum vero apprehendere & difficillimum arbitrabatur, eo quod montes aſperrimi ipſum tutabantur, & inutile, eo quod clinicus lecto decumbebat. Ut autem caveretur ſucceſſoris Chaldæi acceſſus, qui timebatur, ad Ormuzium unicam viam Exploratores miſſi ſunt, qui caverent, ne aliquis Eccleſiaſticorum e Chaldæa, Perſide, aut Armenia tranſiret in Indiam, abſque ſpeciali Goenſis facultate; nec in caſſum id ceſſit; abactus enim fuit illinc quidam deſignatus Abrahamo Archiepiſcopus ſucceſſor cum ejuſdem filio, aliiſque comitibus. In omnibus præterea Portubus Indiæ inquiſitum fuit in exteros quoſcumque illuc adventantes, ac diligenter cautum, ne perſonati, aut Nautæ, aut Trapezitæ (quod erat frequens) larvis, Epiſcopi, vel Presbyteri Babylonici aditum ad eam Regionem invenirent; quæ quidem agendi ratio unicum

C fuit

(a) Cautum id fuerat in Concil. III. Goenſi, cui ipſe Mar-Abraham ſubſcripſerat; ut apparet ex ipſo Brevi Clementis VIII. laudato.

(b) Ponitur hæc vox, licet latine minus ſapiat, quia notior, & uſitatior.

fuit opportunumque cum præſenti, tum futuro diſcrimini auxilium.

VII. Nec cum aliis jam res erat Meneſſio, præterquam cum duobus Neſtorianis, Abrahamo & Jacobo, & quidem hic, etſi non alio charactere inſigniretur, quam Vicarii Generalis Simeonis; hominis intruſi, & plane ſecularis; in tantam devenit audaciam (neſcio an & amentiam) ut Aras conſecrare, ac Pyxides auderet, aliaque Epiſcopi munera ſibi uſurpare. Non tamen deſtitit Meneſſius identidem hortari, ut ſe Archiepiſcopo Angamallenſi ſubmitteret, ac uſurpata jura, atque Eccleſias Piperinas reſtitueret, deinque ad meliorem frugem mentemque rediret: verum ſurdo cecinit: immo triduo ante mortem, cum literas Officii amoriſque plenas à Meneſſio accepiſſet hujus argumenti; frigide dixit, reſponſurum ſe triduo poſt; ſed illomet die obiit; uno verbo; refractarius vixit, refractarius deceſſit.

Quod attinet ad Abraham, æque officioſe erga eum ſe gerebat Meneſſius, ac erga Archidiaconum ejus Georgium, ſæpiſſime eos hortando, ut Neſtorianos exuerent errores, atque ab illis Eccleſiis eam peſtem quam longiſſime amandarent; ſed perinde pervicaces ac Jacobus ſe ſe exhibuere, & eo progreſſa eſt pervicacia, potiſſimum (a) Abrahami, ut cum mors illi immineret, atque juſſu Meneſſii ad eum acceſſiſſent Patres Societatis Vaipicotenſis Collegii, quo eum Sacramento Pœnitentiæ expiarent, Pœnitentiæ Sacramentum ejuſque Miniſtros contemſerit; ac tandem in hoc miſero ſtatu e vivis exceſſit. Æquam poſt mortem ſortitus fuit ſepulturam in Eccleſia, (dignum patella operculum) quam ipſe dicaverat in Angamalle Hormiſdæ cuidam Abati, Neſtorii aſſeclæ, quem illi Chriſtiani Sanctum Hormuſium vocabant.

CA-

(a) Fallitur Franciſcus Machieta eruditus Auctor libri *de Divino Officio*: anno 1739. Venetiis edito, quum cap. 10. pag. 122. ſcribit Mar-Abrahamum Synodo Diamperitanæ interfuiſſe; cum ipſe ante ejus celebrationem obierit. Interfuit ſane Synodo Goenſi, anno circiter 1585. & tertiæ Goæ celebratæ, ubi abjuravit Neſtorianiſmum, in quem fuit relapſus: ceterum Synodo quartæ Goenſi anno 1590. coactæ, adeſſe noluit.

CAPUT II.

De rebus prævii ad Synodum.

§. I.

Incumbit ſedulo Meneſſius in reductionem Malabarenſium ab erroribus Neſtorii ad fidem, & Eccleſiæ Romanæ obedientiam. I. *Deſignat Vicarium Eccleſiæ Angamallenſi, Archidiaconum Neſtorianum Georgium, & hujus aſtus ac ſubterfugia* II. *Perturbatis rebus, Meneſſius ipſe ire eo conſtituit* III. *Novæ cavillationes Georgii, quo id impediat* IV. *Iter arripit Meneſſius, ac tenet Oſtia Cuñalis* V. *Colloquium init cum Georgio, atque Vaipicotam contendit* VI. *Omnia denuo perturbantur, atque Meneſſius in Paru ſecedit* VII.

I. UNica via per Ormuzium Babylonicis intercluſa, Simeone illo pulſo; atque Abrahamo & Jacobo vita functis, nihil ſupereſſe videbatur, quod metum incuteret, ne vetuſta fides ad eos Chriſtianos longo quaſi poſtliminio rediret. Vix itaque de obitu Mar-Abrahami, dum Diœceſim ſuam viſitaret in Damano die 16. Februarii 1597. nuntios accepit Meneſſius a Pro-Rege Mathia de Alburquerque; confeſtim juxta præſcriptum Clementis VIII. deſignavit in Gubernatorem ac Vicarium Apoſtolicum Angamallenſis Diœceſis Patrem Franciſcum Roz (a) Soc. Jeſu, qui poſtea fuit Epiſcopus ejuſdem Eccleſiæ: omnes enim prærogativas, quas Clemens in Gubernatore deſignando exigebat, cumulate habebat; virtutem, doctrinam, prudentiam, linguas præterea callebat Malabaricam ac Syriacam; erat denique illis Chriſtianis acceptiſſimus. Ceterum res effectu caruit, eo quod ea Diœceſis ſuum jam haberet Gubernatorem, Archidiaconum nempe Georgium, (b) quem Abraham morti proximus elegerat, & de quo ſpes erat, ut à Babylonicis Epiſcopus deſignaretur. Erat hic de ea gente benemeritus, ac illorum pluribus ſanguinis nexu devinctus. Quibus auditis, cum Goam poſt tres menſes rediiſſet Meneſſius, collatis conſiliis congruum viſum eſt, eumdem Georgium Gubernatorem ac Vicarium Apoſtolicum inſtituere; tum quia nemo latini ri-

(a) Pater Franciſcus Roz ex Gotholonia Gerundenſis.

(b) Archidiaconatus erat unica Dignitas in Eccleſia Angamallenſi; qui vero in Archidiaconum ordinabatur, prius Epiſcopi, Cleri & Populi ſuffragia habere debebat; & quidem jure merito, cum is eſſet Vicarius Generalis Epiſcopi, & in contentioſis, & cura temporalium Miniſter. Populi autem & Cleri ſuffragia frequentiſſime in aliquem Deceſſoris propinquum ferebantur; contra quem morem is Georgius Dignitatem præripuit cuidam Caſſanario Thomæ Curia (qui poſtea fuit Meneſſii Comes) prioris Archidiaconi Nepoti.

tus homo (ut erat Pontificis votum) reperiebatur, uno excepto Rozio, qui muneri par eſſet; nec ex Babylonicis quiſquam erat Georgio aptior, tum etiam quod res Eccleſiæ, eo in partem honoris vocato, expeditius tranſigi poſſe videbantur. Impendenti autem de fide ipſius diſcrimini tutiſſime occurri poſſe, ſi ea provincia ipſi committeretur hac lege, ut in ea gerenda duos ſibi adjunctos haberet veluti adminiſtros, & conſiliarios. Aſſignati autem ipſi fuerunt Franciſcus Roz, & Rector Collegii Soc. Jeſu Vaipicotenſis, qui profeſſionem fidei juxta Tridentinum, ac formulam Pii IV. prius à Georgio exigerent, (& quidem publice) ut res poſtulabat, emittendam.

II. At Georgius homo dolis inſtructus, ac vulpem in pectore ſervans, accepto nuntio, recuſare id primo cœpit, cauſando (quo Romanæ Eccleſiæ contemtum, ac ſuam pervicaciam tegeret) non decere ſibi adjutores dari. Fraudem ac ſimulationem ea excuſatione celatam intime novit Meneſſius; nihilominus eam caute diſſimulans, conditionem adjectam revocavit; tum ille munus acceptavit frigidis hiſce & nugatoriis verbis: *Id accipio, quod præhabebam*. Quod attinet vero ad profeſſionem fidei, ſe eam ſpondet emiſſurum Feria V. in Cœna Domini, ut ſolennior confertiſſima Populorum frequentia redderetur (dilationem quattuor menſium poſcebat homo aſtutiſſimus, quia ſperabat futurum, ut intra ſpatium hoc temporis novus Epiſcopus, Babylone electus, Eccleſiæ illius potiretur) Id non ignorabat interim Meneſſius, illum artificioſe moras quærere; nihilominus perverſi animi ſignificationem clariorem expectavit, quæ porro elapſis quattuor menſibus clariſſima fuit, nam Georgius palam & perfricta fronte profeſſus eſt, Eccleſiæ Sancti Thomæ cum Eccleſia Romana nihil eſſe commune, ac proinde ſe eum non agnoſcere ut Præſulem ordinarium illius Eccleſiæ, immo neque ut delegatum. Cogere ſubinde cœpit plures Caſſanarios, potioreſque e Civitate, quaſi Synodum celebraturus, Populos etiam Montenſes vocare. Conveniunt itaque omnes Angamallem totius Diœceſis caput; totius vero Synodi ſumma hæc fuit: Jurejurando interpoſito, ſe quotquot erant, quod eorum etiam omnium nomine, quorum perſonam gerebant, pollicebantur, nihil acturos præter voluntatem Archidiaconi; nihil novi diverſumque ab iis, quæ antiquitus acceperunt, ſe amplexuros; legem Sancti Thomæ peſſumdari, minime toleraturos; Antiſtitem demum aliunde, quam a Babylone electum, nullo pacto admiſſuros; quæ omnia facultatum, & vitæ ipſius impendio ſe promoturos polliciti ſunt; atque id teſtimonio publico per totam Diœceſim evulgarunt.

III. Exinde omnia, quæ parabantur remedia, executione, & fructu caruerunt. Sacerdotibus Latinis Miſſarum celebratio interdicta fuit; quin etiam Jeſuitam e Collegio Vaipicotæ (qui, ut conſuetudo ferebat, Angamallam concionaturus acceſſerat) interficere conati ſunt: ſicuti & alium ejuſdem inſtituti in Molandurte, ac duos Clericos in Carturte, quibus, dum ſomnum caperent, duos colubros (*a*) cucullatos ſubmiſerunt. Itaque

(*a*) Serpens *Cuculla*, aut *Cucullatus* vocatur in Malabaria, propterea quia ejus collum veſica circumdatur ampla, Caputii aut Cucullæ ſpeciem referente, in qua præſentiſſimum nec medicabile continetur toxicum; illius tres recenſentur ſpecies, de quo legi

Digitized by Google

que rebus pene deſperatis, Ipſemet Meneſſius, cui plurimum cordi erat illius peſſimi Neſtoriani veteris fermenti expurgatio, ire ad eos ſtatuit, cum primum liceret. Res tamen erat plena periculi; obſtinatio hominum ſumma; odium in Luſitanos ob utilitatem comercii, præſertim piperis, ſimulatum quidem, ſed maximum; Eccleſiæ ac præcipua oppida difficile adeunda, tum quia in interioribus Regionis illius receſſibus ſita, tum quia ipſis dominabantur diverſi Reges, & omnes Ethnici. Verum Meneſſius pavere neſcius, iis omnibus, quæ à Magiſtratu Civitatis, Optimatibus, Canonicorum cœtu, Præſulibus, Clericis ac Equitibus in contrarium adducebantur, rationibus nihil eſt motus; immo nec ſuaſiones Epiſcopi Cochimenſis, in cujus Diœceſi plures erant eorum Chriſtianorum pagi, ipſum remorari potuerunt. Quia tamen per ea tempora exarſerat bellum inter Regem Mangatenſem, & Parvanum intra Malabarem, ut ipſi ſignificavit Antonius de Noroña Dux Militiæ in Cochim, id unum in cauſa fuit, ut iter ad proximum diſtulerit annum: cujus rei illicò certum reddidit Georgium, exigens ab eo ut interea ſtaret promiſſis, & in ſuo propoſito perſiſteret profitendi fidem, libros tradendi, & Eccleſiæ Romanæ obedientiam præſtandi.

IV. Conſilii, quod Meneſſius ſuſceperat, certior factus Georgius, tota animi ſui audacia atque vafritie uſus fuit, ut novo aliquo colore ſuam diſſimularet perfidiam, ac iter Meneſſii præpediret: fraudulenter itaque reſpondit, ſe paratiſſimum eſſe fidem ſuam profiteri apud cujuslibet alterius Inſtituti Religioſos, præter Jeſuitas, quos inter & ipſum ſimultas interceſſerat. Porro non latebat Archiepiſcopum, hanc eſſe meram fallaciam, quam inveteratæ perfidiæ obtendebat: attamen ut indulgentius ageret cum ipſo, atque animum adeo pervicacem manſuetudine deliniret, ei morem geſſit, atque id muneris commiſit viro probo, gravique Ordinis Minorum, exigens interim à Georgio, ut palam eliceret fidei profeſſionem, ipſamque lingua vernacula Malabarica ſcriptam, manu propria ſubſcriberet ac muniret. Igitur ne ampliorem procraſtinationem interponens, indicium evidens ſuæ perfidiæ exhiberet, ad incitas, ut ita dixerim, redactus, apud Patres Minores profeſſionem fecit, ſed clanculum (ne, ut ajebat, aliis præberet occaſionem dicendi, ipſum prius non fuiſſe Catholicum) ſed diminutam, ſed nec (a) Pianam, in qua ne verbum quidem habebatur de dogmatibus Neſtorianæ ſectæ oppoſitis, nec ulla fiebat mentio Romanæ Eccleſiæ. Hac nihilominus fidei profeſſione impoſuit multis, at non Meneſſio optime callenti vulpinas hæreticorum frudes. Is ergo illi ſignificans ſuam animi indignationem, ab incœpto numquam ſe deſtiturum obteſtatus eſt, niſi quam & qualem exegerat profeſſionem, ipſe Cochimi eliceret. Sed en ille novam fabulam exorditur, diem itaque ſolennis fidei profeſſionis emittendæ cunctis indicit. Magiſtratus Co-

poteſt P. Vincentius Maria à S. Catharina Senenſe lib. 4. Itin. Ind. cap. 18. pag. 417. Infelices autem illi Indi, ut antiqui Romani, Febri, Morti, &c. Aras timore ducti erexerunt, ita ipſi colubri hujus Simulacra in Pagodis colunt.

(a) Exegerat ab eo Meneſſius, ut præſcriptam a Concilio Tridentino profeſſionem fidei emitteret, juxta Bullam Pii IV., quod Georgius abnuit.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Cochimenſis, Militiæ Dux, Religioſi plures, ac Proceres multi ad deſignatum accedunt locum (Eccleſia erat Dominæ Noſtræ de Vaipim) ille ex adverſo veluti à ſuis fugax, ſolo Caſſanario aliiſque paucis ſibi familiaribus comitatus accedit: ſedet in Cathedra; Latinus quidam profeſſionem legit Luſitanice, cujus idiomatis ille erat ignarus: poſtremo rogatur, an ita credat, ut lectum fuerat? An Papam tamquam univerſæ caput Eccleſiæ, & Archiepiſcopum Goenſem tamquam ſuum ſuperiorem agnoſcat? Annuit ille; quo nutu finitur fabula; de qua poſtea à ſuis rogatus, dicebat, ſe acceſiſſe ad Eccleſiam oſtenſurum, fidem ſuam rectam eſſe; audiiſſe legentem quemdam Sacerdotem idiomate ſibi occulto; deinde agnoviſſe Papam ut caput Eccleſiæ, ſed Romanæ, & D. Petri, non autem Divi Thomæ; Meneſſium etiam tamquam Metropolitam Indiæ, ſed latini ritus, non vero Babylonici, atque adeo tota res recidit in ludricam ſcenam & hiſtrionalem ſimulationem.

V. Quibus non ſine ingenti dolore à Meneſſio acceptis, amplius ſibi non protrahendum iter arbitratus (nequidquam Goenſibus refragantibus) Goa diſceſſit die 27. (*a*) Decembris 1598. Cochimum verſus; atque conſcenſa Trireme, Oſtia tenuit Cuñalis, inde Cananorem perrexit, ac per ſexdecim dies viſitatoris, ſive inſpectoris munus peregit; exacti enim erant quattuor ſupra viginti anni, ex quo Præſulum nullus eo perrexerat: omnibus Eccleſiis Presbyteros Malabarice doctos dedit, quos eo fine ſecum ducebat, quique circumcurſabant proximos civitati Pagos interdiu, noctu verò à ſe geſta eo die unuſquiſque illi referebat. Plurimorum corda Deus eorum prædicatione emollivit; inter alias eminet converſio nobilis Ethnici, qui ethnicam amaſiam decem annos deperibat, Meneſſius ipſe virum & mulierem ſacra unda tinxit, Chriſmate unxit, matrimonio copulavit. Die 26. Januarii Cananòre diſceſſit, atque prima Februarii pervenit ad Cochimum, ubi ſummis gratulationibus ab Epiſcopo, Optimatibus ac Præfecto Militiæ excipitur, atque in præparatam domum deducitur.

VI. Ut de rebus ad bellum Cuñalis pertinentibus inter Reges (*b*) Samorim, Calecut & Cochim pertractavit, & cum iſto id peregit, ut Luſitani tutius ad eas oras accedere jam poſſent; illicò animum intendit ad res Angamallenſes, inter quas primas tenebat, verſutiam Archidiaconi Georgii quoquomodo expugnare, aut eum ſibi devincire: nec mora, ipſum ad ſe Cochimum evocat; verùm Georgius præteritarum fraudum conſcius, & ex conſcientia rebus diffidens ſuis, aliquot dies reſponſum differt; at Meneſſius cauſſas dilationis pernoſcens, trepidantem & ancipitem hac ratione ſecurum reddidit. Miſit nempe illi commeatum, Sacramento interpoſito, à ſe nullatenus vexatum iri; quinimmo ſe de rebus antea geſtis ne verbum quidem habiturum. Hac ſecuritate illectus Georgius acceſſit, eoquod Caſſanarii, ac reliqui, quibus hac ſuper re conſilium inierat, in hanc conſpirabant ſententiam: admittendum nimirùm

(*a*) Gouvea ſcribit fol. 13. col. 3. Meneſſium non valuiſſe iter arripere illo an. 1598. Crozæus ait pag 99. ipſum Goa diſceſſiſſe in Malabariam 27. Septembris illius anni.

(*b*) *Samorim* idem eſt ac Imperator.

rum Alexium eſſe, ſed tanquam hoſpitem, ſepoſitis iis omnibus, quæ ad Juriſdictionem pertinent; fortaſſe interea fore, ut e Babylone expectatus deſignaretur Epiſcopus. Id quod præcipue difficultates omnes emolliebat, erat timor, ne excluſis Luſitanis, commercium Piperis ceſſaret. Rebus ita ſtatutis, tria millia armatorum aſciſcuntur; quæruntur præterea duo Panicales, (a) qui in Archidiaconi defenſionem ſe ſe Amolcos (b) Malabarico jurant more. Ii gladiis, parmiſque; Panicales vero ancipiti gladio de more inſtructi, proficiſcentem Georgium aſſectantur Cochimum: ubi ab Archiepiſcopo comiter ille accipitur, ipſiuſque manum genuflexus deoſculatur, quod etiam præſtitere duo Panicales, aliique comites Caſſanarii; conſidentibus autem Meneſſio, ac Georgio, Panicales exertis gladiis pone Sedem Archiepiſcopi utrumque latus cingunt; ſpecie quidem convenientem ſibi quærendi locum, re autem ipſa capiti Meneſſii ob inopinæ proditionis ſuſpicionem impendentes. Habetur demum quod optabatur inter eos colloquium; quo tandem conſtituitur, poſtridie Archiepiſcopum perrecturum Vaipicotam, ubi Georgius, Caſſanariis, ac Optimatibus Montanarum Regionum comitatus, ipſum opperiretur.

Igitur Meneſſius ſeptem Tonis (c) mari ſe, ſuoſque committit; atque Vaipicotam appulſo, inter plurimorum officia, tres Seminarii Vaipicotenſis Alumni trino gratulantur idiomate, alter Latino, ſecundus Syriaco, tertius Malabarico. Ad Eccleſiam confeſtim itur; ubi Pontificalibus indutus concionem ad Populum habet, argumento deſumto ex iis verbis Joan. 10. *qui non intrat per oſtium, ſed aſcendit aliunde, ille fur eſt & latro, qui autem intrat per oſtium Paſtor eſt ovium*, quæ verba nemo non videat quam opportune ad ea, de quibus agendum erat, ſelegerit. Ea die Archidiaconus, ejuſque Caſſanarii concioni minime interfuere; ne præſentia ac ſilentio rebus dictis acquieſcere, eaſque approbare viderentur: interfuere tamen poſt biduum. A Meneſſio, qui conſilia, quæ præconceperat corde, premebat, Georgius humaniter excipitur; immo ut eum magis magiſque proliceret; plura ad Eccleſias pertinentia cum ipſo confert, qui ut erat animo ad ſimulationem compoſito, omnia quæ ipſi Meneſſius propoſuit, ſimulate approbavit. Interea ad novum ſcopulum navis offendit: interérat Meneſſius matutinis ac veſpertinis horis, & Miſſæ ſolenni in Eccleſia, utque animadvertit bis in ſacro, biſque in Officio Patriarchæ Babylonici nomen recitari; id jam pacato animo ferre impos, etiamſi in diſſimulantiam (quod tempus exigere videbatur, quodque aliis placebat) propenderet; ſcrupulis tamen, aut indole victus, anathemate percuſſit omnes, quotquot in poſterum Patriarcham inter Officia Divina nominaret, cujus præterea in locum nomen

(a) *Panicales* vocantur à Malabarenſibus Laniſtæ, quibus quantum deferant illæ gentes, & quantum illi armatorum Diſcipulorum numerum adlegere valeant, vide in Syllabo Voc. Exotic.

(b) *Amolcos* vocant illos, qui in alicujus tutamen & defenſionem jurejurando interpoſito, vitam profundere ſunt parati, atque expediti, cetera vide in Syllabo.

(c) *Tones*: genus eſt Cymbæ à noſtratibus prorſus diſsimile; remos quippe tantum habet binos, unum in prora, in puppi alterum; conſtat etiam Carbaſo, ut lemborum ceteri.

men Romani Pontificis ſub eadem pœna, & *latæ* quidem *Sententiæ* ſubrogandum eſſe indixit.

VII. Rogatus ut hanc ſententiam ſuſcriberet Georgius, inopino gelu obriguit, ejuſque vultus varios induit colores, ſed cum Meneſſius inſtaret his verbis: *ſubſcribe Pater, etenim ſecuris ad radicem uſque immittenda eſt*, volens nolens poſt Meneſſium ſubſcripſit; mox ſubſcripſere Caſſanarii ſinguli: verum inde omnia denuo concuti, omnes tumultuari, circulos undequaque cogere, dejerare demum ante Cœlum Terræ committendum, quam mutarent vetuſtam legem D. Thomæ cum lege Divi Petri, ſoli Patriarchæ Romano congruente, non ſibi. Quæ non è re nata, ſed temere & inconſulto facta eſſe Luſitani ipſi cenſebant: verum ſibi ſemper ſimilis Meneſſius conſtanter affirmabat, niſi aliud attuliſſet boni ea res, illud unum tamen eſſet maximè faciendum, quod nempe pus tandem latens foras prodierit, & qui ſani eſſent, quive infecti, certo internoſci jam poſſet.

Proximo mane (interim concoquendam Vaipicotæ rem tempori permittens) in Paru contendit Archiepiſcopus, Paruani Regni caput; urbs erat ex æquo nobilis (*a*) atque Eccleſiæ Romanæ rebellis; ubi ad captandam Archiepiſcopi benevolentiam; utque mitius cum ipſis ageret, Paruani illi ſolennem ac feſtivam pompam paraverant: aſt cum prævolaſſet illuc rumor tumultus Vaipicotenſis, parato gaudio ſucceſſit luctus, nec ultra octo ex illis, aut decem cum Georgio, (qui ut adventanti Meneſſio obviam iret, maturius eo acceſſerat) ad excipiendum Archiepiſcopum accurrunt. Is in Eccleſia Orationem habuit de amoliendis erroribus, ac Sacramentis ſuſcipiendis; verum ut de Confirmatione vix ſermonem habere cœpit, curritur ad arma, ſtringuntur enſes, nec paſſuros ſe eſſe clamitant, Sacramentum novum à Chriſto non inſtitutum quoquomodo adhiberi; inventum merum id eſſe Luſitanorum, per quod frontes ſignantes Chriſmate, ac alapa impacta alienos ſubditos ſibi mancipabant. Obniti contra Alexius, ac obteſtari, atque Paſtorali pedo elato pene laceſſentis more, puram eſſe, quod prædicabat, veritatem aſſeverare, addens intrepide, ſe gladiis non terreri; quod ſi mihi, inquit, (*b*) pro iſthac fide mor-

(*a*) Gregorius XIII. conceſſit duobus Caſſanariis, qui e Paru Romam venerunt, quod in Eccleſia Paruana Altare Privilegiatum haberetur; quod ſolita ſibi inſulſitate irridet Crozæus Hiſt. Chriſtian. Ind. pag. 108. quia in primitiva Eccleſia (ſicuti inter Orientales) unum tantum erat Altare. Aſt quid inde? Rideat quia nunc Eccleſiæ habent tecta, habent Nolas, & Organa Muſica, quæ homines Apoſtolici non agnoverunt. Antea plures Sacerdotes in uno Altari una concelebrabant; ceſſante etiam concelebratione anno circiter 1330. plura congruentius Altaria ſervata ſunt; poterat demum illud Altare privilegio donari etiam ſi eſſet unicum.

(*b*) Cachinnos tollit Crozæus pag. 111. quod invectivæ, & declamationes Meneſſii, hominis Luſitani percipi potuerint à Malabaricis & Chaldæis, ut ſupponitur in Actis, cum tantum Luſitane loqueretur; attamen cum Georgius aliique in Eccleſiam Romanam debachantes adverſus Meneſſium vociferabant Malabarice, Syriace, & Chaldaice, & quidem hominem Luſitanum, non ambigit iſtum omnia percepiſſe, quæ ab illis effutiebantur: ridendum hoc potius; & quod adeo inſane, viri alioquin eruditi, adeoque impotenter a recto rationis tramite quam longiſſime aberrent, eo vel ma-

mortem machinamini, me ad eam ſubeundam paratum habetis. Ad hæc ſilente turba, Georgius præter expectationem, paucos e Pago deductos pueros, Meneſsio ſiſtit Chriſmate muniendos; ceterorum autem nullus acceſsit. Poſt hujus Sacramenti adminiſtrationem, Archiepiſcopus ad Tones, ut ibi noctem tranſigeret contendit, a Mari potius eo die quam a terra malaciam ſibi promittens.

§. II.

Cavet Meneſſius paratas ſibi inſidias à Paruanis. Commigrat e Paru ad Mangate, Chegure, & Cannur. I. *Georgius Archiepiſcopum primo à ſe delaſum adit cum aliquot Viris literatis e ſuis Caſſanariis. Diſputatur utrinque de Religione. Dat manus victas tandem Georgius, ac de Synodo celebranda convenitur, & publice conventa ab omnibus ſubſignantur* II. *Ab Eccleſiis ſeptentrionalibus obſtinatis, ad Auſtrales mitiores digreditur Meneſſius* III. *Diamper tandem ingreditur, ac Ordinum Sacrorum collationem indicit, nequidquam abnuente Georgio* IV. *Hic e contra Regulos ſolicitat; & Meneſſii conſtantia, & Reſponſa* V. *Georgius obtentu ſalutis ſervandæ illum a ſententia celebrandæ Synodi abducere incaſſum conatur* VI.

I. QUam prudenter egerit Meneſſius, oblatum hoſpitium repudians apud Paruanos, & rediens ad Tones dormitum, clam aperuit illi Chriſtianus quidam e Paru, nuntians ei inſidias fuiſſe paratas, atque Amolcos in promtu eſſe, qui ea nocte eum jugularent: quo vitato diſcrimine, in Mangatem contendit, primariam Urbem Mangatenſis Regni, ubi deprehendit, totum pene Muliebre genus ad Eccleſiam alto muro vallatam confugiſſe metu acerrimi belli, quod gerebatur a biennio, ut memoratum eſt, inter Reges Mangatenſem, & Paruanum. Habet concionem ad Mangatenſes, quæ pronis auribus excipitur, immo Caſſanarius Octogenarius a Meneſſio rogans, an ut a ſuis ſemper audierat Epiſcopis, non fidei, ſed æmulationis contentio eſſet inter Eccleſiam Romanam, & Babylonicam, & an illa ſuperbe potius quam vere jactaret, ſe unicam eſſe veramque Chriſti Eccleſiam? Reſponſo accepto, verbis Meneſſii acquievit, & ſtatim optimus Senex Romanam Eccleſiam, ut ſuam Matrem agnovit. Hic etiam certior factus Alexius a ſuis exploratoribus, illa nocte Amolcos Regis Paru, eum denuo in hac urbe quæſituros, tota nocte fugiens, in Chegure pervenit, Regis Cochimenſis ditionem, ubi ſe illum expectaturum promiſerat Georgius, ut apud ſe hoſpitaretur, quippe, qui ibi domicilium fixerat; illectus ſoli ubertate, gratiſque nemorum umbris. Hoſpitium hoc Meneſſius recuſavit, eo quod ſæpius de-

 luſus

xime quod Crozæus ipſe aliis in locis referat & recenſeat longa Meneſſii alloquia ad Indos illos, medio Interprete habita.

luſus fuiſſet à Georgio; ad quod etiam acceſſit, quod cum ſub ortum Solis Tones relinquere, atque in Eccleſiam ire vellet, ei nunciatum eſt, fores eſſe occluſas, ac Oppidum inane omnino eſſe, ac hominibus deſolatum, unde tota ea die in navi manſit, & dumtaxat Sole vergente ad occaſum, in terram deſcendit, & ad Eccleſiam ſe contulit, ubi ipſius juſſu reſeratis foribus, preces fudit, & inde noctu clanculum receſſit ad navim (jam enim illum ſugillare cœperant ſui, eo quod aſtutum, & illiberalem Georgii modum fatue diſſimularet) literas tamen dedit perferendas ad eundem Georgium amoris, ac benevolentiæ plenas, quibus ad congreſſionem illum denuo invitabat, omnia tuta, neque de iis, quæ prius acciderant, verba facturum ſe ſpondebat; amicè deinde hortabatur, ut ipſe cum ſuis aperto, ac ſincero ſermone, pectoris curas & mentis ambages patefaceret.

II. Perlecta epiſtola, conſultiſque ſuis, ignavi jam animi Georgio viſum fuit amplius tergiverſari, & per cuniculos à congreſſu declinare; unde conferto armatorum cuneo, quippe qui erat ſemper ad ſuſpicandum pronus, & comitatus à nonnullis e peritioribus Caſſanariis, Tones Archiepiſcopi conſcendit; miſcentur ſermones; Archidiaconus aſſeverat; nefas eſſe recedere ſe a ſuis Patriarchis, penes quos mille amplius annos regimen Eccleſiæ illius fuerat, aliis etiam ſe validis dubietatibus, angi, ceteroquin ſe libenter fateri ex primo Joannis; *Et verbum caro factum eſt*, vere carnem in unitatem ſuppoſiti aſſumſiſſe Deum, nec in illa ut in Templo tantum, ut ante crediderat habitaſſe. At quod extra Eccleſiam Romanam, atque obedientiam Romani Papæ nulla eſſet ſalus, id plane in Evangelio Joannis non haberi; quin potius ex Epiſtola S. Caii, & quidem Pontificis Romani oppoſitum conſtare, immo ex alia mirabili Epiſtola (a) Dominicæ e Cœlo in Eccleſiam delapſa idem apertius ſtabiliri. Oppoſuit tamen graviter Archiepiſcopus, ex eodemmet Joanne haberi hæc verba Chriſti ad ſolum Petrum Romanæ Eccleſiæ Caput; ac in ipſo ad ipſius Succeſſores directa: *Paſce Agnos meos: paſce oves meas*: eique uni, Fratrum curam commiſſam fuiſſe per ea verba; *Confirma Fratres tuos*; quæ habentur ex Evangelio Lucæ; Epiſtolas vero Caii, ac Dominicæ meras eſſe aniles fabellas, atque apocrypha ſcripta, nulla auctoritate inter veros Catholicos ſuffulta. Quibus auditis extemplo ille dexteram jungere, ac manus veritati victas porrigere promiſit, dum hæc eadem, coacta Synodo Sacerdotum, ac Populorum unanimi ſenſu à cunctis admitterentur, atque ut rei gravitas poſtulabat, perquam exacte perpenderentur. Poſtremo addidit, ſe interim Meneſſio tamquam Epiſcopo advenæ facultatem

(a) Octavo ſeculo celebris habebatur Epiſtola quædam, dicta *de Dominica*, quod tali die e Cœlo delapſa ſit in Hieruſalem digeſta a Chriſto, & exarata ab Angelo; & hæc innui ab Archidiacono videtur; ſimilis quædam Epiſtola *Dominicæ* legitur apud Baluzium in Capitular. Regum Gall.. Qui eam integram legere aveat, adire poterit Fabricii *Collectionem Scriptorum Apocryphorum novi Teſtamenti pag.* 309. *& ſeqq.* De qua, ut putamus, hæc habet Capitular. Aquiſgran. Lib. 1. C. 78. *Pſeudographæ, & dubia narrationes, vel quæ omnino contra fidem Catholicam ſunt; ut Epiſtola peſſima, & falſiſſima, quam tranſacto anno dicebant aliqui errantes, quod de Cœlo cecidiſſet, nec credantur, nec legantur, ſed comburantur*

tem prædicandi, ac benedicendi, conferre; interdicto tamen quocumque alio exercitio Ordinis, & Juriſdictionis. Subſcripſere hoc conſtitutum Archiepiſcopus (tempori ratus indulgendum aliquid) Archidiaconus, atque Caſſanarii; indictum eſt etiam Synodi tempus, nempe ante Paſcha; & adjunxit Georgius, nullam ultra factionem adverſus Meneſſium ſe ſuſcitaturum, immo ad omnes Eccleſias ipſum affectaturum.

III. Ergo Meneſſius Chegure ſolvens, Cannur Tonibus digreditur; Archidiaconus iter terreſtre carpit, eo quod amnibus, & Catholicis ex æquo diffideret: excipitur Meneſſius opera Georgii, & Caſſanariorum liberaliſſime, ut tantum hoſpitem decebat, ita tamen ut nulla illi tamquam proprio Antiſtiti exhiberentur Officia; nihil Meneſſius ex condicto ultra agit, quam benedicere, ac prædicare, verum munus hoc tanta animi contentione, atque adeo præſervide exercet in Neſtorium, ac Babylonicos, ut Georgium conceſſionis, ſuæque indulgentiæ pœniteret; quamobrem ad lenimentum doloris cauſam prætexuit diſcedendi, ac alium dolorem ſimulans, conſulendi ergo, ut ipſe dixit, propriæ valetudini, Meneſſio vale dixit, nec niſi poſt varia diſcrimina eum reviſit.

Propoſuerat Alexius reliquas ad Septentrionem Eccleſias percurrere, at conjectans ex eventibus iſtarum quinque, ſe nihil inde proventus relaturum, eo quod ſimili omnes laborarent vitio, obſtinatione nimirum animi, atque nimia ad res Archidiaconi propenſione; aliò proram vertendam exiſtimavit, ac lætiori ſpe ad auſtrales Eccleſias properandum, ſperans fore, ut ibi Eccleſiæ Romanæ partes, nova atque ſinceriore acceſſione aſſeclarum munirentur. Quamobrem prima Martii Cannur diſcedens, ad Arcem proximam duas leucas Cochimo, Tonibus prætervectus, in Porcaa contendit; ibi à Porcano Rege, onerato magis quam ornato monilibus pretioſiſſimis inviſitur, atque in Eccleſia concionandi, ac benedicendi munus imperturbate obit. Rex Porcanus à Malabarenſibus *Nambraxes*, ideſt *Sacerdos major* appellatur; Idolorum enim obſervantiorem præ aliis affectat cultum; quæ licet numero nongenta ſint, (a) quotidie eorum ſingulis & prece, & muneribus litare debet. Eo demum præcipiente, ſacrum poſtridie audierunt homines illi, atque Chriſma ſuſceperunt à Meneſſio, cui, ut obedirent, injunctum fuit omnibus, non parum auxilii ferentibus Patribus Soc. Jeſu, quibus ibi reſidentiam Rex ille benigne conceſſerat.

Noctu deinde ex Porcano littore ſolvens, pervenit proxima die Calecoulanum, nocte concubia; cujus Rex cum Regi Cochim, tum Luſitanis valde erat infenſus; ibi cum totam diem tranſegiſſent impranſi, tumultuarie ob periculi metum parum cibi deguſtarunt, diluculo autem digredientes, Coulanum appellunt: ibi tamquam Metropolites, ac Indiæ Primas excipitur Meneſſius: actutum autem inde diſceſſit Cochimum, & Vaipim, belli negotiis inter eos Reges, atque Luſitanos finem, optata pace impoſiturus. Exinde Molandurte, ubi (nequicquam obſtrepen-

(a) Rex Porcanus quotidie Matutino tempore ſex ad minus horas colendis 900. patriis Idolis impendit; adeo Religioſe, ut toto eo, nullo quantumlibet magno negocio, aut Officio, ipſum licitum ſit interpellare. Gouvea lib. 1. Cap. 14.

te refractario Georgio, qui ex Angamale anathemata dixit Meneſſio, Epiſtolas vero ad finitimos Reges miſit, quò eum, ut perturbatorem longe ablegarent) cuncta, ut libuit, Pontificis munia exercuit.

IV. Pace cum Samorimo firmata, Diamper tandem, illorum Chriſtianorum locum principem, nonnullorumque Epiſcoporum Montenſium priſtino tempore ſedem pervenit. Atque citocitius indicit Ordinationes in Diamper pro tota Diœceſi, jam biennium Præſule orbata, peragendas ſabbato ante Dominicam Paſſionis, ad quas Archidiaconum Angamale degentem (proximam illius rebellionem diſſimulans) invitat. Ira exarſit, eo accepto Nuncio Georgius, & contra clamitare cœpit,id adverſari e diametro conventis utrinque, quibus nullum Juriſdictionis uſum ab eo exercendum fore, ſtipulatum fuerat, niſi coacta Synodo, cujus celebrandæ tempus pariter erat exactum, quod ſi ipſe ſecus faceret, non eſſet cur in poſterum Synodus cogeretur, quoniam quod in ea potiſſimum erat diſcutiendum, num ſcilicet legitima Juriſdictione ipſe penes eos polleret, Ordinum celebratione præripiebat; quapropter ſatius fore, Synodi coactionem opperiri, aut de ea cogenda non amplius cogitare; verum hæc ipſa quam ſuis querelis Georgius innuebat, erat cauſa cur Meneſſius cenſeret, ſe non amplius obſtringi promiſſis; quia nempe præſtitutum tempus abſtinendi à Juriſdictionis uſu elapſum erat.

Perpendens optime Meneſſius eo Georgii artes omnes ſpectare, ut ipſe procraſtinatione diutina maceratus, locum animumque mutaret, aut ſaltem Synodi tempus ultra modum protraheretur, ad illius querelas reſpondit: ſe habere omnem prorſus Juriſdictionem, eaque uſurum juxta conceſſionem Pontificis Romani, cui omnes Eccleſiæ obaudire tenentur. Obſecrare tunc Georgius, ut ſaltem ſolis Latinis, non vero Syris Ordines conferret; at ex adverſo Meneſſius renuere proteſtarique ſe non ob alium finem illuc appuliſſe, quam ut ex Syris, & Latinis fieret unum ovile, & unus Paſtor. Ubi ad reſtim negocium devenit Georgio, nihil non molitur, ut Ordinationem interturbet, ac præpediat. Ex omni parte curis premitur, atque angitur, eo vel maxime quod non amplius de Juriſdictione inani & veluti de aere, ut antea, ſed de quæſtu ac de crumena agebatur; certo enim certius illi erat, Alexium pro more Eccleſiæ Romanæ, gratis ac ſine ullo pecuniarum impendio Ordines collaturum, ac proinde brevi futurum, ut ſemel impreſſa in Chriſtianorum animis hac veritate: nempe ſcelus eſſe ſolvere, aut accipere vel aſſem pro re ſpirituali, ſpes omnis evaneſceret, oves & commiſſos Agnos Simonis forcipe deglubendi.

V. Reges præterea, nequid intentatum relinquat, ac Populos præſertim Cochimi, Angamallis, ac Mangatis commovet; anathema in omnes, quotquot Ordines ab Alexio ſuſceperint in Eccleſiis illis, edicit; ac tam ipſis, quam eorum Parentibus, Propinquis, & fautoribus, Regum iram comminatur; qua ſuper re exaratam Ollam Diamperitano Populo ejuſque Caſſanariis tranſmittit; ex quibus Senior aliquis illam tamquam inviolabiliter ſervandam obiicit Alexio, exprobatque illius violationem; verum hic iniuſta poſtulatione contemta, Sacro Miniſterio conſtanter niſi-

inſiſtit.Ut Ollam felici,quam ſperabat,exitu caruiſſe cognovit,novis iiſque validioribus, Regem Cochimenſem, ſub cujus erat Ditione Diamper, Georgius incitamentis extimulat. Rex jubet Diamperitatum Præfectum omni ope contendere, ut Miniſtrorum altaris inaugurationem impediat: quo juſſu Incolæ Diamperitani, atque etiam Naires finitimi arma capeſſunt, ac Regis nomine, Alexio, & ſuis mortem comminantur; quamobrem noctu ad ſui cuſtodiam Alexius excubitores adhibuit, non ut apertam vim propulſare vellet, aut poſſet, ſed ut inopinam aliquam proditorum aggreſſionem, quam prudenter timere poterat, caveret; ipſe non alia ſibi timens mala, quam quæ animam poſſunt occidere, etiam ſub dubia ac veſpertina luce, ſine ſociis inter urbi proxima palmeta obambulare ſolebat; quam ob cauſam cum die quadam à ſuis quæreretur anxie, ac inventus, blande redargueretur, eo quod fidenter nimis ageret, nec cautela, qua par erat, propriæ conſuleret incolumitati, humiliter demiſſeque de ſe ſentiente, conſtantique viro dignum dedit reſponſum: *non Ƶoe, ait, inter meos adeo ſecurus inceſſerim, conſcientia enim meorum criminum, quibus indignus ſum, qui pro fide ſubeam Martyrium, omnem mihi metum adimit.*

Nec abſimile tulit ab eo reſponſum Nairus quidam, necem illi obambulanti minitatus, pridie quam ordines conferret, niſi à Sacro Miniſterio deſiſteret; quo reſponſo in iras exarſit, & multa male ominatus diſceſſit. Nec malum omen eventu caruit, nam proxima die antelucano tempore, Præfectus totum Diamperitanum Oppidum, ramis circumpoſitis, carceris inſtar claudi juſſit, ne quis Eccleſiam, ubi erat Archiepiſcopus, ſub pœna proſcriptionis bonorum omnium adiret, aut in re aliqua cum illo communicaret. Eſt in more poſitum apud Reges, ac Præfectos Malabaricos, dum aliquem Populum pro meritis vexare, atque punire volunt; ut arborum ramis circumfixis, totum Oppidum ad præfinitum ſpatium ambiant; dum vero aliquem ex Populo arctiori cuſtodia propria in domo detinere volunt, domorum fores,ramis appoſitis circumclaudunt, & quandiu rami non amoveantur Magiſtratuum juſſu, omnibus ſub pœna capitis interdictum eſt, extra ſeptum illud ex ramis conſtructum exire, vendere, emere, aut commercia inire. Sed hoc etiam artificium inane, & irritum fuit, quum ordinandi, non in Oppido, ſed apud Archiepiſcopum, & in Eccleſia hoſpitarentur. Igitur octo ſupra triginta eo die ſacro Charactere inſignivit, vitæ morumque integros, ac lingua Chaldaica & Syriaca ſufficienter inſtructos, qui rejectis primum Neſtorianis deliriis, aliiſque vetuſtis erroribus rejectis; præterea ſolenniter profeſſi fidem ad Tridentini normam, obedientiam Romanæ Sedi ſpoponderunt, ac ſubmiſſionem erga Babylonicam Sedem, ejuſque primatum, ac auctoritatem omnem ſolenniter ejurarunt.

VI. Poſtquam hæc peregit Diamper, ſtatuit Alexius majorem Hebdomadam, ac Paſcha Carturte celebrare, nobiliori Chriſtianorum Oppido infra Reginæ Piperis ditionem, & a quo aliquandiu Epiſcopi Montenſes Malabarici appellati ſunt. Prima Aprilis Mangalanum pervenit, ubi contrarias fortunæ vices una eademque die expertus fuit. Nam in eum,

eum, qui primo mane fuerat humaniter exceptus, nocturnæ parabantur inſidiæ, quas mortemque ipſam, trajecto celeriter flumine, evaſit. Archidiaconus, quod caritatis erat Chriſtianæ (aut fortaſſe verius ſagacitatis Neſtorianæ, ut Meneſſium à Conſilio celebrandi Synodum abduceret) de vitæ, in quo verſabatur, diſcrimine per epiſtolas identidem ipſum commonuit, at vero iſte, Sociis contrarium ſentientibus, ſi unum Georgium de Caſtro excipias, in eadem ſententia propoſiti tenax perſiſtit, diſerte multiſque rationum momentis oſtendens, periculis audentius contranitendum, nec à cœptis ubi de promovenda Dei gloria agebatur, ignave deſiſtendum cenſuit; ceterum abſcederent qui vellent Meticuloſi Cochimum. Verba hæc ab intrepido viro prolata Sociorum erexerunt animos, & confirmarunt; itaut nec comiter quidem rogatus, quiſquam diſceſſerit; quod quidem altiſſimo Dei conſilio accidiſſe arbitrati ſunt, ubi paulo poſt acceptæ ſunt Literæ (a) Clementis VIII. quibus gratulabatur: *Quod zelo honoris Dei, & ſalutis Animarum accenſus in convertendis gentibus iſtis ad lucem Evangelicæ veritatis ſtrenue laboraret*, deinde eum incitabat his verbis: *Hortamur, ut ardentius opus Dei, divina adjutrice gratia urgeas, & perſequaris. Benedicat Deus piis laboribus tuis*: nec enim inquiebant, abſque ſpeciali Dei providentia factum eſt, ut quo die omnia periclitabantur, ipſemet Chriſti Vicarius, literis ſuis ſecuritatis veluti Syngrapham exhiberet: ſuſceptis laboribus benediceret, & ad ſtrenue ſubeundum diſcrimen quodcumque, nos paternis ſuis hortationibus incitaret.

Solvens igitur Meneſſius e Portu de Collegeyra Mangalano, pervenit Carturtem feria ſexta ante Dominicam Palmarum, ubi ſecreto eos participes faciendo ſuorum conſiliorum (qua re maxime devinciuntur animi, præſertim indigenarum) plures allexit, ac potiſſimum e potentioribus duos (b), Iti Matum, & Iti Manem Mapulas, qui opibus, ac potentia florentes, plurimum ad rem Catholicam augendam, promovendamque profuerunt. Officium ibi Dominicæ Palmarum ſolenniter, etiam conductis Choraulis, & Cantoribus celebravit, una cum Sacerdotibus Latinis ipſum comitantibus; in qua ſolennitate pietas, atque ſanctitas latini ritus plures admiratione tenuit defixos; plurimorum etiam oculos majeſtatis ſplendor perſtrinxit.

§. III. *Archi-*

(a) Breve Clementis Papæ *Multam in Domino* die 1. Aprilis anni 1599 ad Alexium miſſum ait Govvea; putamus tamen irrepſiſſe errorem, ſignatumque fuiſſe anno priori, ſcilicet 1598.

(b) Ex Joſepho de Sancta Maria nomina propria horum erant Mato, & Mane, Iti enim quod præponitur, idem eſt ac Dominus, & æquivalet Hiſpanorum *Don.* & Gallico *Monſieur*. Vox etiam *Mapula* idem eſt lingua Malabarica ac honeſtus, aut gravis. Vide laudatum Joſephum de ſecundo Itin. in Indiam pag. 107.

§. III.

Archidiaconus Georgius Regem de Turubele, atque Reginam Piperis adverſus Meneſſium ſtimulat I. *Is renuit e Carturte diſcedere; immo ibi Officia majoris Hebdomadæ celebrat* II. *Nobiles, & Caſſanarii aſtantes Officiis Paraſceves errores ſuos deteſtantur* III. *Eos benigne & humaniter alloquitur Meneſſius* IV. *Populus demum Carturtenſis in proceſſione Reſurrectionis convertitur* V. *Digreditur Meneſſius in Molandurte, ubi illiberaliter tractatur* VI. *In Diamper revertitur, & Rex Cochimenſis indicit Chriſtianis illis, ut pareant Meneſſio* VII. *Pontificalia munera exercet, atque Georgium & fautores Anathemati ſubjicit* VIII.

I. HArum rerum nuncio commotus Archidiaconus, plures e finitimis Regibus concitat, quaſi Meneſſius Religionis obtentu, ipſorum jura, quæ in Chriſtianos D. Thomæ ab antiquo exercebant, nomine Regis Luſitani invadere conaretur. Rex etiam de Turubele Reginam Piperis ſtimulat, ut Meneſſium a Terris ditioni ſuæ ſubjectis ejiciat: diverſabatur tunc Regina in quodam Palatio duas Leucas a Carturte; hæc Præfectum mittit, qui feria tertia majoris Hebdomadæ indicat Meneſſio, ac ſuis, ut a Piperinis finibus ſub pœna mortis poſt triduum alio concedat. Poſtridie reſponſum dedit Reginæ Meneſſius, illudque obſequioſum, & quale ſtrenuum Antiſtitem decebat, ſe nimirum ceteris ipſius juſſibus obſequi paratiſſimum eſſe, non vero huic poſtremo, quod nuper acceperat; Regia & nomina & jura ſibi ſancta futura, nec ea umquam ne leviter quidem violaturum, non eſſe itaque cur ob talem metum a Regno ipſius diſcederet, illique quoquomodo pareret, eo vel maxime quod obediendum Regibus exactiſſime quoad res temporales ſubditos perdoceret, nec de re alia cum ipſis ageret, quam de æterna Animarum ſalute. Antiquorum tot Malabarenſium Regum, ac etiam ipſius Reginæ deceſſorum privilegia ipſi conſervanda eſſe, & ad id Reginam ipſam obſtringi. A mille & quingentis (*a*) annis, Epiſcopis, ac Meteranis (*b*) exteris aditum in Regiones illas patuiſſe; nec eſſe cur ſolis Luſitanis fores modo obſtinate adeo atque contumelioſe occluderentur. Poſtremo ſe ad mortem ſubeundam potius quam ad diſcedendum paratum eſſe: quodſi mortem hac de cauſa ſubiret, eam proculdubio & Deus, & Luſitani ulciſcerentur. Eo reſponſo perculſa Regina, conſilium ſe dixit Præfectorum exquiſituram; verum adnitentibus Iti-Mato, & Iti-Mane, corruptiſque Reginæ Præfectis, decretum Regina revocavit, ac omnia tuta ſpopondit.

II. Et

(*a*) Non ita id intelligi debet ut per tot ſecula interrupta ſucceſſione Epiſcopos acceperint a Babylone, ſed quia plurimos ab ea ſede acceperunt.

(*b*) *Meteran* hic ſignificat idem ac Epiſcopus, & videtur vox Luſitano-Malabarica. Vide Syllab. Voc. exoticarum. Deſumta vox iſta ab Arabica voce *Metran*, derivata a Græca *Metropolita*, quæ in toto Chriſtiano Oriente ſignificat in genere *Epiſcopum cu mcumque*, in ſpecie vero *Metropolitanum*

II. Et quamquam illi & qua Reginæ, & qua Feminæ parcius fides habenda eſſet, nihilominus, & quia ibi Meneſſius cum ſuis hyemare cœperat, (a) & quia illinc ſemel digreſſo difficilis fuiſſet regreſſus, ibi manendum ſibi eſſe duxit: ac feria quarta horas Canonicas cantare juſſit alternis, in Presbyterio Eccleſiæ, primum Latinos, iis demum diſcendentibus, ritu ſuo Chaldæos, Alexius autem utriſque præſedit in ſua Exedra, ut Syrorum ac Latinorum Antiſtitem ſe præberet. Feria quinta in Cœna Domini in Pontificalibus celebravit, ac ſolenni ritu ſacriſque benedictionibus de more Sanctum Catechumenorum, & infirmorum oleum expiavit, de quo ejuſque uſu vix Populi illi ullam habebant notitiam, niſi quod de ejus conſecrandi ritu, ſanctitate, atque virtute pridie Meneſſius ad illos ſermonem habuit. Sacratiſſimum etiam Domini Corpus latino more ſepulcro decenter præparato condidit, adjunctis diurnis, atque nocturnis excubitoribus, quarum ſacrarum ceremoniarum decor plurimos in admirationem traxit, & mira jucunditate perfudit. Quod tamen illorum animos vehementer commovit fuit lotio pedum facta ab Archiepiſcopo ad pedes Caſſanariorum ſe demittente, eoſque deoſculante. Tunc enimvero Chriſtianorum ritus plane divinos eſſe, Deoque gratiſſimos voce & lacrymis Caſſanarii, ceterique de Populo teſtati ſunt. Sub id temporis pro concione graviter de Myſteriis, quæ recolebantur, lingua vernacula Malabarica P. Antonius Toſcano e Soc. Jeſu loquutus fuit, cujus verba pronis auribus exceperunt.

III. Poſtridie Sacras Paraſceves functiones, una cum Crucis adoratione peregit Meneſſius, cui cum plurimum ab antiquo venerationis atque cultus conſtanter detulerint Chriſtiani Malabarenſes, haud facile exprimi valet qua animi demiſſione, quibuſve lacrymis, dum ad adorationem Crucis perventum fuit, Chriſtiani illi ipſam coluerint, atque ſuaviati ſint. Ita ut virtuti Crucis tribuendum fuerit, & ipſius adorationi, & piæ ſolennique ceremoniarum pompæ, Meneſſii demum in peragendis illis ſacris muneribus modeſtiæ, ac pietati, quod eomet die, nequidquam Caſſanario illo rebelli adventante ad veſperam cum novo anathemate Georgii adverſus Meneſſium, & aſſeclas, eo inquam die Nobiles, atque Caſſanarii, abſolutis Canonicis horis Matutinis Latinorum, ad pedes Alexii provoluti, erratorum obſtinationiſque veniam poſtulaverint, Eccleſiam Romanam Matrem ac Magiſtram veritatis agnoverint, illi obedientiam ut legitimo Paſtori exhibuerint, Babylonicos demum Paſtores fuerint execrati: illud addentes: fieri non poſſe, ut quæ Eccleſia, fidei ſuæ myſteria adeo graviter, pie ac decenter per Miniſtros ſuos recoleret, non eſſet Sancta, ac vera Chriſti Eccleſia.

IV. Quo animi gaudio exceperit eos Meneſſius (id quod tandiu exoptarat) preſſis, ſed graviſſimis verbis illis teſtatus fuit, aſſerens, nihil umquam

(a) Hyems apud Malabares frequenter initium ſumit in Aprili, cum quadrimeſtri pluvia, & maxime ad Oras Maritimas: quod autem omnium ingenia ſuperat, illud eſt, nimirum quod in eadem Cœli plaga, pari ſolis acceſſu atque receſſu iiſdem anni menſibus ab ortu trans Gatis juga æſtas eſt ac ſiccitas, ab occaſu vero cis Gatem ubi Malabaria, hyems eſt atque aſſiduæ pluviæ, ut ſcribit Maffeus Hiſt. Indic. lib. 1. fol. 20.

unquam Deo ſibique gratius hactenus accidiſſe; quapropter curaturum ſe, ut omnes paterna dilectione amplecteretur, fructus etiam, quos Apoſtolus Thomas in ipſis erudiendis retulerat, ſuo labore, ſuiſque ſudoribus irrigaret, ac ad maturitatem perduceret; eorum tantum eſſe, alacres paratoſque ſeſe exhibere, nec retro aſpicere, & eo turpiter regredi, unde diſceſſerant.

V. Datæ ſunt præterea communi Caſſanariorum conſilio viginti dierum induciæ Georgio, ut reſipiſceret; exinde quam profeſſi fuerant obedientiam Romanæ Eccleſiæ, atque Meneſſio Optimates, & Caſſanarii Carturtenſes feria Crucis, profeſſus eſt Populus univerſus coram Meneſſio, dum (*a*) Proceſſio die Dominica Reſurrectionis ibi fieret, qua die non ſine miraculo factum eſt, ut inter plauſus, & feſtivos tormentorum bellicorum ictus, tormenti alicujus diſſilientis fruſtum, tibiam cujuſdam ibi aſtantis citra læſionem pulſaverit, quamvis inde reſiliens in murum, eum comminuerit, atque pervaſerit. Quæ cum ita ſe haberent, incredibile eſt, quantum indignarentur Bracmanes Ethnicique, qui eò pervicaciæ ac veſaniæ proceſſerunt; ut cum quidquid hactenus contra illum moliti fuerant, irritum & inane fuiſſe viderent, veneficum conduxerint, qui palam, dum in publica ſupplicatione Meneſſius lentis greſſibus incederet, viſus fuit præſtigias mille, circulos, ſigna, & veneficia conficere ad eum finem, ut illum prius diu maceratum, ſenſim e vivis expellerent. At fruſtra fuerunt hæc omnia. Quinimmo Præſtigiator morte mulctatus fuiſſet, & (*b*) caloete, ſive præacuto ſtipite confixus, niſi eum Regina Piperis (quamquam rebus Meneſſii clanculum infenſa) eodem Meneſſio intercedente, ei mortis pœnam cum damnatione ad Triremes commutaſſet. Populus hic fuit omnium primus, qui Eccleſiæ Romanæ plene ſe ſubmiſit: ibique Meneſſius guadentibus cunctis, omnia Sacramenta miniſtravit, ægrotos inviſit, pauperes ſublevavit, cuncta denique legitimi Paſtoris munera ſtrenue obivit.

VI. Sequenti die venit Meneſſius in Nagpili; domicilium illius Caſſanarii Jacob, dimidiam Leucam à Carturte; inde ad Molandurte quum antequam diſcederet obſecraſſet Carturtenſes, ut perſeverarent in cœpto bono, ac ad Synodum celebrandam Procuratores electos, & evocatos mitterent. At ut rerum viciſſitudo fert, Molandurti, qui pridem plauſibus exceperant Meneſſium, modo Eccleſiam illi obſerarunt turpiter & è lembo deſilientem, ne unus quidem excepit. Inopinæ hujus rerum converſionis cauſa fuerat Georgius, qui ad Regem de Cochim, cujus erat locus ille, detulerat, & Regiam auctoritatem, & ſe ſpretum ab ipſis fuiſſe, cum diebus elapſis Meneſſium, & ſui, & Regis inimicum tot acclama-

E tio-

(*a*) E duplici Eccleſia *Nairum* ſcilicet, & alia pro *Caſtis* abjectis juxta eorum morem duplex Proceſſio celebrata fuit cum Populo ad unamquamque Eccleſiam pertinente; cumque nunquam conſociarentur, hac tamen die, qua in unam fidem convenerunt congregati etiam fuere omnes ſimul, ante fores Eccleſiæ, ubi erat Meneſſius. Vocantur autem, & habentur abjectæ ſtirpis quilibet præter Naires.

(*b*) *Caloete* erat acuminatus palus terræ infixus, quo tamquam veru a poſteriori parte ad ventrem reus transfigebatur, atque avibus feriſque relinquebatur in Campo devorandus.

tionibus excepiſſent. Quamobrem ſtimulatus Rex (*a*) Junconem denuo ipſis impoſuerat ſolvendum in pœnam.

Graviter tamen interpellatus Rex Cochimenſis ab Alexio ſuper iis; miſit ad eum e Cochimo Præfectum ſuum primum, qui palam Regis nomine edixit omnibus in Eccleſiæ propylæo coactis, ut Archiepiſcopo Meneſſio in cunctis obedirent; verum hæc ſimulate loquebatur, metuens jacturam lucri, & commodi non mediocris, quod ipſi ob commercium cum Luſitanis ex Telonio, ſive ex Alfandega (*b*) obveniebat; ceterum longe aliter loquebatur ſecreto in aurem ſuorum Miniſtrorum; hoc etiam verebatur, ne accedentibus ad Luſitanos, & Catholicos e ſuo Regno Chriſtianis Sancti Thomæ, deſtituerentur ejus caſtra, optimis, ac ſtrenuis Militibus; præſertim in diſplodiendis ſclopis; ex quorum hominum genere habebat in Militum albo conſcriptos ad numerum uſque quinquaginta millium. Simulata tamen Regis patientia uſus eſt Meneſſius, ejus ſubditos baptizando, ac profeſſionem obedientiæ, & voluntatis erga Eccleſiam Romanam propenſæ ab illis excipiendo; Quin immo ad unum omnes Alexio digredienti ſpoponderunt, ſe neque Regis minis, neque Archidiaconi Georgii artibus, fracturos unquam datam fidem, acceſſuros inſuper ad Synodum celebrandam, ſi ad eam vocarentur.

VII. Urbem Diamper tandem reviſit Meneſſius e Molandurte digreſſus, atque ad ſe accedentem regium Præfectum acerrime increpavit, ob totius Bazar, aut Oppidi (*c*) conſueta circumpoſitione ramorum, ſecretionem, ab omni commercio, ac hominum ſocietate; non alia de cauſa, quam quia gentes Luſitano Regi, Regis de Cochim jurato Fratri, ſubjectas admiſerant. Addidit inſuper ob exhibita humanitatis, & benevolentiæ ſigna, hominibus amico fœdere junctis, graves adeo intuliſſe pœnas, flagitio non carere: atque adeo non aliter Regem Luſitanum placandum; nec aliter ipſum, an bona fide ſecum ageretur cogniturum, quam præcipiendo cunctis nomine Regis Cochimenſis, ſibi ut in omnibus obedirent, ac ſua juſſa facerent. (conjectabat ille, neque Regem, neque Præfectum palam Regi Luſitano adverſaturos) Annuit iſte; atque illicò per præconem univerſos in Eccleſiæ propylæo convenire jubet; quibus in unum coactis Regis juſſu indixit, ut Meneſſio in omnibus parerent, neque audirent eos, qui contra clam aſſererent, aliam eſſe Regis voluntatem.

VIII. Sic tandem factum eſt, ut Eccleſia denuo, ac confidentius recluderetur Romanis, nequicquam refragantibus Babylonicis (Romanorum nomine appellabantur Chriſtiani Malabarenſes, & Europei, quo nomine

(*a*) *Juncon* eſt vectigalis aut, potius mulctæ genus, quo Reges illi quandoque ſubditos gravabant.

(*b*) *Alfandega* eſt vox Arabica derivata ex Græco [illegible] *diverſorium* aut *taberna meritoria* Italice *Albergo*: Hiſpanice *Meſon*: ex antiquis autem Arabibus, Cæſar-Auguſtam nobiliſſimam Aragoniæ Urbem incolentibus, adhuc vocatur Diverſorium, quod extat prope inſigne Auguſtinenſe Collegium Divi Thomæ Villanovani *El Meſon de la Alfandega*, & corrupte *Alfondiga*.

(*c*) *Bazar* eſt vox Arabica & ſignificat *Forum*: Italice *Fiera*, *Mercato*: hic autem pro toto pago accipitur, eo modo quo Mauri Septenſes & Oranenſes vocant *Aduar* viciniam caſarum exiguarum, & aliqui etiam Baſar.

mine a Schiſmaticis internoſcebantur) qua uſus occaſione Alexius, nihil cunctatus, munia Pontificalia exercet, atque Catholicam fidem mordicus amplectendam edicit; rebellem inſuper Georgium, ejuſque fautores anathemati, ac perpetuæ ſeparationi ſubjiciendos denunciat. Pronum fuit illis Chriſtianis in iis omnibus Meneſſio morem gerere, eo quod apud ſe taciti perpenderent Meneſſii, ac Romanorum moderationem, illoſque aliena Simoniace non rapere, quinimmo propria Orphanis, viduis, ac inopibus elargiri; tum etiam, quod ſub Romanorum umbra arbitrarentur, perpetes quibus vexabantur extorſiones à Regibus, declinare poſſe; demum quod Romanorum partes majora indies incrementa ſumerent, additis jam præter plura ignobilia loca, tribus e potiſſimis, Carturte, Molandurte, atque Diamper; exadverſo deficerent plurimi à partibus Babylonicis, & ut ferebatur, Reges ipſi, quorum Regna ad ſeptentrionem vergebant; nimirum Regem de Porcaa, de Gundara, de Marta, ac de Batimena.

§.IV.

Reſpondet Meneſſio Georgius laudans fidem Catholicam, ſed Neſtorianiſmo inhærens I. *Minis territus Meneſſii, Neſtorianiſmo nuntium remittere ſpondet* II. *Exhibetur illi articulorum Decas, quam Sacramento firmari ab eo exigebat Meneſſius* III. *Cranganorem concedit Meneſſius, admonito prius Rege Cochimenſe, ne reluctanti Georgio ſuppetias ferret*. IV. *Auctoritas Meneſſii apud Reges: & fluctuatio Georgii acceptis Meneſſii Literis, qui octiduum ei præfinit, intra quod temporis ſpatium obediat* V. *Conqueritur acerrime cum Cochimenſe Rege Meneſſius de fracta ab eo fide, quam religioſe tandem ſe ſervaturum promittit* VI.

I. Georgius vehementer animo agitatus, quod vereretur, ne Meneſſius ipſum dignitate Archidiaconatus Angamallenſis ſpoliaret, ut in Thomam Curia indigenam benemerentem, conſanguineis etiam, atque amicis munitum, munus illud transferret; nunciat per Caſſanarium Meneſſio, ſe & errores Babylonicorum à Turcarum deliramentis non admodum diſtantes, & morum Romanorum præſtantiam probe noſſe; verum quam à teneris annis Sancti Thomæ legem cum ſuo capite, aliiſque primoribus viris profitebatur, nunc abjicere, inhoneſtum prorſus putare; contrà ad extremum uſque ſpiritum (quod majores præſtiterant) ſartam atque tectam ipſam ſervare, honeſtati, & conſtantiæ ſuæ tribuendum.

II. Ut Meneſſius hæc accepit, nulla mora literas ad miſerum Georgium miſit, quibus, remotis ambagibus, hæc vaticinantis inſtar ſcripſit, nimirum; veritatem noſſe, eique data opera refragari, peccatum eſſe contra Spiritum Sanctum; proinde timendam ab ipſo eſſe punitionem meritis æquam brevi inffligendam, eamque graviſsimam, cum ejus cauſa tot Animæ miſerrime perirent. Ubi mortis comminationem ſub obſcure ſibi

innui agnovit, vel quia Malabarenſes ſuapte natura ſunt Ominibus (a) deditiſsimi; vel quia Meneſsii laboribus indulſit, & Georgii ſaluti Deus benigne proſpexit; mutatus ea Epiſtola Georgius, id reſponſi Meneſsio dedit; ſe nolle amplius reſiſtere Spiritui Sancto, cujus luce, Populi, quos Meneſsius edocebat, illuminabantur; proinde Eccleſiam Romanam, ut veram Eccleſiam, ac ipſum ut ejus Præſulem ſe demum agnoſcere, atque ab eo errati veniam ſe demiſſe efflagitare. Perlata fuit epiſtola Georgii ad Alexium, dum e Diamper ad Narame locum Chriſtianorum jam conceſſerat. Unde e Narame reſcripſit illi per Caſſanarium; vehementer ſe gaviſum adeo felici nuncio, ſibique auſpicatiſsimo; ceterum quod ab eo pluries illuſus fuiſſet, neque negari id poſſet, res exigebat, ut qui ſerio animi propoſito ad fidem Catholicam venire cupiebat, ſolenniter juraret, ſe ſervaturum ea, quæ in adiecta decade continebantur, quodſi earum rerum aliquam reſpueret, non eſſet cur veniret; & abſque illius opera poſſe Deum Eccleſiam illam veræ fidei reddere. Decas adjuncta hæc continebat.

III. Primum omnium; *quod ejuraret univerſos errores Neſtorii, ejuſque* (b) *aſſeclarum Diodori, & Theodori, quos, ut Sanctos venerabantur, immo fateretur, hæreticos fuiſſe maledictos, atque æternis mancipatos ſuppliciis; quippe qui in erroribus obſtinati emortui fuerint* (c) II. *ab ipſo fatendum eſſe, ac per Pagos quoſcumque ubi cum Archiepiſcopo perveniret, palam denunciandum cunctis; nullum eſſe diſcrimen Legis Divi Thomæ a Lege Divi Petri, ſed unicam tantum eſſe Legem Chriſti, quam Apoſtoli unanimiter per totum Orbem prædicaverunt.* III. *profiteri debere fidem in manibus Archiepiſcopi, & quidem juxta formulam, quam Goæ ipſi præſcripſerat, cum eum Gubernatorem Archiepiſcopatus in obitu Mar=Abraham conſtituerat.* IV *quod omnes traderet libros, tam proprios, quam Archiepiſcoporum deceſſorum, & qui eſſent apud Chaldæos, & Syros; ut qui id pati poſſent, expurgarentur; qui vero ſecus, comburerentur.* V *Obedientiam Sacramento interpoſito Papæ promitteret, ut Divi Petri ſucceſſori, Chriſti Vicario in Terris, totius Eccleſiæ Capiti, Patri, atque Magiſtro, Doctori, ac omnium Chriſtianorum Antiſtiti, atque adeo etiam Epiſcoporum, Archiepiſcoporum, Primatium, & Patriarcharum totius Orbis*

(a) Malabarenſes ſunt præ aliis angurandi dementia præſtantes; plurima obſervant omina, quæ videntur Terentio non ignota in Phorm. Act. 4. Scen. 5.
Introiit in ædes ater alienus canis.
Anguis per impluvium cecidit e tegulis.
Gallina cecinit &c.

(b) Revera Neſtorius fuit Aſſecla Diodori & Theodori; & non vice verſa, illos enim Magiſtros habuit Neſtorius præcurſoreſque; aſt Meneſſius iſto in loco, propter famæ Neſtorii celebritatem, vocaſſe videtur Neſtorianos & aſſeclas Neſtorii, quos ſimili doctrina imbutos cognoverat, etiam ſi Neſtorium tempore præceſſiſſent: eo prorſus modo quo aſſerente Jano Vinc. Gravina *de Ort. & progreſ. Jur. Civil. Cap.* 144. veteres ob nominis celebritatem, Pythagoreos appellarunt eos etiam Phyloſophos, qui ante Pythagoram in Italia floruerunt; & propter eamdem rationem, ait ipſe, a Juriſconſultis *ſincera omnis, & erudita interpretatio* (etiam ante Cujacium) *Cujaciana juris prudentia nuncupatur.*

(c) Id verum eſt de Neſtorio, & Theodoro, non autem de Diodoro, qui in pace Eccleſiæ defunctus eſt. Vide noſtros Lupum in Not. ad Conc. V. Gen. & Noriſium Hiſt. Pel. lib. 1. c. 9.

bls ; inſuper confiteretur , quod omnes ei debent obedire , & qui ſecus fecerint à via æternæ ſalutis aberrare . VI , *quod deberet anathema dicere Patriarchæ Babylonico , ut hæretico Neſtoriano , Schiſmatico , atque Eccleſiæ Romanæ rebelli ; jurare præterea ſe illi non obediturum , nec habiturum amplius cum eo commercium , neque cum eo communicaturum , ne in accipiendis quidem , reddendiſve literis .* VII *ſibi jurandum eſſe ſe non admiſſurum Epiſcopum , aut Præſulem aliquem in Montanis illis Regionibus , niſi à Pontifice Romano miſſum , & per Archiepiſcopum Goenſem acceptatum .* VIII *Jurandum pariter eſſe Archiepiſcopum Goenſem eſſe ſuum verum , ac legitimum Superiorem , & auctoritatem habere tamquam à Sede Apoſtolica delegatum , ſeque etiam quandiu proprius Paſtor non acceſſerit , juſſionibus ejus pariturum .* IX *ſe Ollas , atque Mandata expediturum pro Synodi celebratione in Loco ab Archiepiſcopo deſignando , in quem convenire debeant omnes Sacerdotes , atque electi Procuratores Populorum ; omnia etiam , quæ in ea decernantur , ſeſe obſequenter ſervaturum .* X *Archiepiſcopum quoquo iret , ſe comitaturum pacificè , neque armatis viris ſtipatum , ſed iis tantum , qui de ipſius eſſent familia ; in eiſdem etiam Lembis navigaturum cum Archiepiſcopo , ac eaſdem omnes Eccleſias ingreſſurum , quarum ipſe viſitationem inſtitueret .*

IV. Subſcriptione obſignatos hos articulos Caſſanario tradidit Archiepiſcopus , ad Georgium perferendos ; ipſi reſcribens , quod vel omnes admitteret fideliter poſtea ſervandos , vel aliquo ex iis prætermiſſo ad ipſum non accederet . Remigravit ſubinde Meneſsius in Cochimum , quo Regem Cochimenſem conveniret , ne (quod jam ſpoponderat) Georgium a conſilio accedendi ad Eccleſiam Romanam præpediret , vel quoquo pacto averteret . Quod denuo promiſit Meneſsio Rex ipſe , dum eum adiiſſet , ipſius inviſendi gratia . Digreſſus inde Meneſsius , Cranganorem contendit , nobiliſsimam , atque olim Chriſtianorum Sancti Thomæ primariam Urbem , atque etiam opibus , & gente refertiſsimam , Arcem etiam munitiſsimam Regis Luſitani , ubi initium ſumſit Luſitanorum commercium cum Malabaricis , ut demoſtratum eſt , commendabilem tamen præ omnibus prærogativis illam reddit Crux quædam , miraculis præfulgens , quæ ut traditio apud illos habet , à Thoma Apoſtolo eo ipſo in loco , ut Chriſtianorum Vexillum , & devictæ Gentilitatis trophæum erecta fuit , & quæ etiam noſtris hiſce temporibus viſitur , ac reverenter colitur .

V. Poſtridie ejus diei , quo Meneſſius acceſſerat Cranganorem , pervenit quidam Patamar (Tabellarius terreſtris eſt) quo cum certiorem Rex Samorim reddebat de inſtaurato contra pacta conventa bello a Rege Cochimenſi , adverſus Caimalem Cuñalenſem . Qua occaſione clare apparuit quantæ eſſet authoritatis Meneſſius apud eos Reges ; nam illico acceptis Meneſſii Epiſtolis , quibus de hoc ipſo querebatur cum Rege Cochimenſi , hic cum ceteroquin bellum æſtuaret , ac vaſtationes , direptioneſque late graſſarentur , ſtatim Milites revocavit , & è Terris Caimalis , Cranganorem fuit digreſſus , ut Archiepiſcopum inviſeret , ac de præſenti rerum ſtatu pertractaret . Interea temporis Archidiaconus , acceptis litte-

iteris Meneſſii, anceps hærere viſus eſt, & in utrumque latus ſeſe verſare, veritatis enim agnitione, & Dignitatis conſervandæ ſtudio trahebatur ad Meneſſii & Catholicorum partes, ad Neſtorianas vero partes cum erroris conſuetudine, tum gratia obſequendi, aſſentandique Regibus Paganis rapiebatur; quamobrem, quod in perplexitatibus fieri ſolet, cunctationis remedio uſus eſt; reſcripſit itaque Meneſſio, nullum ex illis decem articulis ſe repudiare; quin potius paratum eſſe eos omnes Sacramento affirmare; ſed negotiis diſtineri urgentiſſimis à Rege de Mangate, impedirique, ne tam cito accederet, ut percupiebat. Eo nuncio commotus Meneſſius, e veſtigio literas dat ad Regem Mangatenſem in cujus ditione Georgius tunc verſabatur, obſecrans illum, ut Georgium expeditum ad ſe mitteret, cum neceſſitate urgeretur de rebus graviſſimis cum eo agendi, quem ſi mittere renuat, id ſibi injurioſum fore intelligat, ulturumque Luſitaniæ Regem hujuſmodi offenſionem. Atque alia via octiduum, tamquam ultimum cunctationis terminum Georgio præſcribit.

VI. Dum hæc agerentur, pervenit ad Cranganorem Rex Cochimenſis, ut de negotio belli intermiſſi cum Meneſſio ageret; congreſſione autem facta, gratulatus eſt illi Meneſſius humaniſſime de reductis copiis, ac interrupto bello; poſt quæ gratulationis officia dixit, ſe non levem habere cauſam ob quam & ſuo & Luſitani Regis nomine, de ipſo quereretur, eamque eſſe, quia ambo deciderant ſpe, quam præconceperant, Eccleſias Chriſtianorum antiquæ, veræque Religioni, erroribus propulſis, reddendi, ad quem unice finem ipſe ad Malabaricas Plagas miſſus fuerat. Felicis exitus ipſis certam ſpem feciſſe, quæ plurimæ ſub ditione ip ſius, utpote hæredis Regni Diamperenſis erant Eccleſiæ, in quibus tuto, ac libere putabatur exerceri poſſe Sacra Miniſteria, cum in clientela ipſius eſſent, qui fraternitatem cum Rege Luſitano profitebatur, quique ab eo fuerat multis beneficiis auctus, ita ut ad ſummum authoritatis, ac opulentiæ faſtigium evectus, inter Reges alios Malabaricos præemineret. At vero rem ſecus quam opinabatur accidiſſe; nam in aliis Regnis, inquit, expertus ſum, me commodius, tutiuſque degiſſe; ex adverſo hic non niſi vexari Chriſtianos, eorum reductionem præpediri, res Babylonicas promoveri, mihi mortem doloſis machinationibus parari, Georgium fultum tuis occultis auxiliis, mordicus refragari, atque impudenter prorſus, & veritati, & mihi obſiſtere: quodque deterius; tecum Ethnico Rege, atque futilibus dedito Idolis, de arcanis Religionis noſtræ agere, ac tecum de rebus tibi penitus ignotis, & ſanctiſſimis deliberare; quapropter ſe illi ultimum contumaciæ terminum proximum ſabbatum præſcripſiſſe, alioquin certo futurum; ut eum & Anathemate & Dignitatis expoliatione mulctaret. Excanduit vehementiſſime Rex, Idolorum ſuorum ſpretu; callide tamen veri doloris rationem diſſimulans, quaſi res tantum Georgii ageretur, præfervide clamavit: ita ne vero? Neque hoc Sabbato, neque altero, neque tertio id erit. Cui Meneſſius actutum zelo abreptus, repoſuit (quæ dicens terram quatiebat baculo) quid ni! Audacter dico non tertio, aut ſecundo, ſed proximo id fiet.

Ve-

Verum Rex conſtantia Meneſſii deterritus, ſimulandique arte non leviter imbutus (quod vitium etiam in Barbarorum Regum aulis invaluit) perinde ac ſi jocoſe iram ſimulaſſet, ad ſubriſum vultum componens, omnia ad nutum Meneſſii pollicitus eſt; atque mutuo alter alteri vale dicens, animo pacato diſceſſere.

CAPUT III.

De Synodi Indictione, Incœptione, Progreſſu, ac Perfectione.

§.I.

Reges Cochimenſis, & Mangatenſis de reducendo Georgio datam fidem ſervant I. *Is tandem Catholicam fidem ſincere profitetur, atque unacum Meneſſio Syodum Diamper indicit* II. *Comitia ſimul Chriſtianorum Divi Thomæ cum Synodo aguntur; atque propterea quatuor e ſingulis Populis electi, ad Synodum evocantur* III. *Secedit Meneſſius Cranganorem, rebus Synodi præluſurus; inde in Paru commeat, ac Sacras Ordinationes pro illis Chriſtianis celebrat* IV. *Quæ ſcripto digeſſerat, in linguam Malabaricam transferri jubet, quo ab omnibus plene percipiantur, atque Diamper contendit, ubi adventantes liberaliter excipit* V.

I. Summam pene totius negocii confeciſſe viſus eſt Meneſſius, ea colloquutione cum Rege Cochimenſe; quippe qui ſtatim Georgium monet, eique perſuadet, ut Archiepiſcopum adeat, eique in omnibus morem gerat; idem præſtitit Rex Mangatenſis: quorum Regum opera, mirabili, & occulta providentia, Deus ad revocandas ab erroribus eas gentes, ſibique integra fide devinciendas, benigne uſus eſt. Quod tamen Ethnicos Reges illos ad petitionibus Meneſſii indulgendum impulit, fuit, ne ſi amplius Meneſſio obniterentur, bellum Luſitani adverſus eos aggrederentur; tum etiam ne commercium cum ipſis, quo ditiores in dies efficiebantur, abrumperetur. Utut fuerit, Deus tandem miſerans illorum Chriſtianorum, qui per mille, & quingentos annos nec fidem Sacri Baptiſmatis, neque Crucis Dominicæ cultum, venerationemque intermiſerant; id effecit, ut Georgius una cum illis ſchiſmaticis, ſincere fidei Catholicæ reſtitueretur. Verebatur interim Georgius Cranganorem petere; utpote Luſitanorum Arcem, animum etiam Meneſſii non adeo ſibi perſpectum, & quod alium eſſe, ac reapſe erat, ſuſpicabatur, aliquæ diffidentiæ umbræ ipſum territabant: quamobrem efflictim exoravit Meneſſium, ut Vaipicotam ſub Regis Cochimenſis ditione ſitam, ibique ad Collegium Jeſuitarum contenderet; annuit ſtatim Meneſsius, atque Ecele-

cleſiam ingrediens exceptus fuit ab Archidiacono Georgio , qui cum pluribus Caſſanariis , & Chriſtianis eum opperiebatur , & vix ingreſsi ad pedes , demiſſe provolutus , filii prodigi verba ſibi uſurpavit , inquiens : *Pater peccavi in Cœlum & coram te ; jam non ſum dignus vocari filius tuus ; erroris , quem ingentem fateor veniam imploro* . Ad hæc Meneſsius amplexu officioſiſsimo erexit Georgium ; illique congratulatus quod Animæ ſuæ, ceterorumque Chriſtianorum Regionis illius proſpicere vellet, ei perſeverandi conſtantiam apprecatus fuit ; aſſeverans etiam , ſe in ea ſpe fore , ut ipſius exemplo , plurimi ad Catholicam fidem adducendi eſſent ; pollicitus eſt demum , dum in ſuſcepto propoſito conſtanter permaneret, ſe nullam habiturum eſſe deinceps rationem de iis, quæ antea acciderant ; immo de iis omnibus, ne mentionem quidem eſſe facturum .

II. Et quamquam aliter antea videretur Meneſsio , tamen occulte emittere fidei profeſsionem ipſi permiſit ; qui juravit illos decem articulos ſibi miſſos ; quos omnes , ut ſiniſtre ſuſpicandi aditus intercluderetur , propriæ manus ſubſcriptione munivit , adſcripto tempore etiam & loco , ne facti illius memoria ulla oblivione deleretur : ſubſcripſit etiam Archiepiſcopus , & demum P. Franciſcus Roz tamquam teſtis . Promiſit ſubinde Georgius Meneſsio , ollas *(a)* , aut edicta pro convocanda Synodo , ut ipſi viſum fuerit , ſe publicaturum . Poſtridie cum in Eccleſiam conveniſſent plures Caſſanarii utriuſque factionis , alloquium valde prolixum habuit ad eos Meneſsius , ubi maxime de Synodi celebrandæ neceſſitate , ac opportunitate diſeruit , quò propellerentur errores , longa tot annorum ſerie in illa Regione conſtabiliti . Synodi celebrationi omnes palam aſſenſere ; ii qui à Meneſsio erant , quia id neceſſarium exiſtimabant ; illi vero , qui pro Georgio ſtabant , quia quæ geſta erant ignorantes , impoſſibilitate cogendi Synodum , ut ipſi falſo putabant , & ſuo errore deluſi , ſuffragium inutile , liberaliter concedendum eſſe arbitrabantur . Vix habito conſenſu , continuo cœpit Meneſsius cogitare de loco . Eorum aliqui Angamalam deſignarunt , at id Meneſsio minime arriſit , eo quod ibi degiſſet multis annis Mar=Abraham ultimus diſſenſionum auctor , & Neſtorianæ peſtis propagator ; commodiorem itaque putavit Diamper , tum quia ſita erat pene in meditullio Regionis ; tum quia e proxima Cochim celerius , atque expeditius , quæ ad Synodum neceſſaria exiſtimarentur , adduci poſſent ; id quod etiam expetebant Cochimenſes Chriſtiani ; Regem enim habebant ſibi benevolum , atque Luſitanæ potentiæ obnoxium ; unde collectis ſuffragiis , deſignatus fuit locus de Diamper , atque indicta Synodus , inchoanda die 20. Julii , quæ eo anno 1599. erat Dominica tertia poſt Pentecoſten . Pro indictione itaque Synodi ab Archiepiſcopo , & Archidiacono , qui ambo eas ſubſcripſerunt , expeditæ

(a) Olla Sunt literæ authenticæ Principum, & Superiorum ad ſubditos directæ ; ejumodi autem literæ in foliis Palmarum exarantur ab illis mira celeritate ; quarum exemplar vidi in Bibliotheca Angelica Urbis hoc anno 1744. literas Malaboricas exhibens , variis columellis digeſtas, ut ſpeciem Rhythmi alicujus præſeferant : ſunt autem laudata folia duos digitos lata , longitudinis vero ultra ſpithamam : vox autem olla materiem in qua ſcribitur ab aliquo proprie ſignificat Hiſpanice *oja* .

Digitized by Google

tæ ſunt Ollæ ad univerſas Eccleſias, Oppida, Pagoſque, ut præfinita die in Diamper convenirent; aliis etiam, quibus libuiſſet, fuit accedendi facultas conceſſa.

III. Nec prætereundum, quod Synodus celebranda, comitiorum ſimul ſpeciem, habitura eſſet. Enimvero illi Chriſtiani, ſub diverſis licet Regibus degentes, nihilominus peculiaribus ſibi legibus, ac juribus, quantum ad politicum regimen gubernabantur, quæ ut intra debitæ moderationis limites, ſi opus eſſet, coercerentur, non ſolum in rebus Eccleſiaſticis, ſed etiam in Civilibus, ſolis Epiſcopis ſubdebantur, quo fiebat, ut de ejuſmodi legibus, moribus, atque conſuetudinibus agere neceſſarium eſſet, cum ſæpe contingeret, ut earum plures, rebus Eccleſiæ, ac Fidei adverſarentur; quamobrem opus eſſet, dogmata, ac res Eccleſiæ reſtituere, & ſimul non conſentaneas veræ religioni leges, & jura temperare, vel corrigere: itaque decretum fuit, ut ab unoquoque Oppido quatuor eligerentur viri probi, ac honeſti, qui tanquam Procuratores, nomine ſuæ communitatis, lites, poſtulationes, aut querimonias exponerent; requirendi etiam, ac reſpondendi facultate gauderent; proponendi demum in Synodo, tanquam in generalibus comitiis quidquid vellent.

IV. His Vaipicotæ peractis, remeavit Meneſſius Cranganorem, ubi in ſeceſſu, ſecum ipſe quæ agenda erant, reputans, in ordinandis, aptandiſque punctis in Synodo agitandis, tam circa fidem, quam mores, reſque civiles, operam omnem ſedulo collocaret; interea quo nihil præteriret eorum, quæ ad inſtaurandam Catholicæ etiam diſciplinæ, atque Divini cultus rationem, prodeſſe poſſent, cum Epiſcopi Babylonici Malabarenſes, aut aras lapideas nulla ratione, aut non rite conſecrarent: neque enim illas Sacro Oleo liniebant, ſed tantummodo ſepties per Eccleſiam circumferebant; juſſit Meneſſius plurimas aras fieri in ſingulas Eccleſias diſtribuendas; eaſque ſolenniter conſecraturus in Paru commeavit, advocatis illuc pluribus finitimarum Eccleſiarum Caſſanariis, ut e Majeſtate, atque ſanctitate rituum, Babylonicæ, ac Romanæ Religionis diſcrimen perſpicue agnoſcerent, hujuſque ſanctitatem, atque præſtantiam, oculis ipſis patentem, adamarent, atque præferrent; ibi etiam Sacros Miniſtros inauguravit in die ſolenni Sanctiſſimæ Trinitatis, & ex Incolis, quos idoneos putavit, poſt ejuratos errores, ac fidei Catholicæ profeſſionem, atque obedientiam erga Romanam Sedem juramento promiſſam, quinquaginta Sacris Myſteriis addixit; qua ratione ipſorum potiſſimum Parentes ac propinquos devinciendo, non parum præſidii rebus Synodi acceſſurum arbitrabatur, augebatque numerum eorum, qui parti adverſæ, Babylonicis nempe, obſiſtere poſſent, & ſuffragiis prævalerent.

V. Ut Meneſſius literis conſignavit, quæ Synodo proponenda eſſe ducebat, quæque vel firma fide credenda eſſent, vel matura diſcuſſione decernenda: nonnullos Sacerdotes Malabarenſes, Diœceſeos Cochimenſis accerſivit, quibus curam commiſit, ea omnia in linguam Malabaricam transferendi, quo non ſolum ab Eccleſiaſticis in Synodo congre-

gatis, ſed etiam à Laicis plene percipi poſſent. Dum hæc geruntur, nunciatur ipſi à Rege Porcano; quod jucundiſſimum ipſi fuit; nempe univerſos earum partium Incolas hilariter, atque jucunde itineri, Cochimum verſus, ut ibi Synodo intereſſent, ſeſe accingere; quo nuncio accepto, Meneſſius in Diamper ſtatim contendit, cum ut adventantes pro merito exciperet, tum etiam, quo rebus providendis curam impenderet. Die itaque nona Junii iter Diamperitanum arripuit, comitatus plurimis Caſſanariis, (*a*) nonnullis etiam Theologis, cum Patre Roz, & eo qui ipſi erat à Confeſsionibus, (*b*) multis etiam (*c*) Chamaziis, aliiſque Chriſtianis, qui adventantes ad pacem, conſenſionem, atque integram Chriſtianorum reductionem hortarentur.

§. II.

Privatim recitat e Commentariis Meneſſius, quæ paraverat; ea conferens cum Archidiacono, & octo Caſſanariis I. *Dat initium Synodo, celebratione ſolennis Miſſæ pro tollendo Schiſmate* II. *Officium, ſtatutaſque preces recitat ad inchoandam Synodum, atque verba facit opportuna, de neceſſitate cogendæ Synodi, aliiſque rebus* III. *Die* 21. *Junii emittunt profeſſionem fidei illi Chriſtiani, Papæ obedientiam promittunt, & Concilium Ephesinum admittunt* IV. *Emiſſæ profeſſionis articulos exponit Meneſſius, & ſubortum rumorem ſedat ingenioſa ſolertia* V. *Archidiaconus profeſſionem emittit Malabarice, & Jacobus, unacum reliquo Populo; Caſſanarii ſingillatim profitentur*. VI. *Additamentum profeſſionis fidei* VII. *Tumultum alterum pari ſagacitate declinat Meneſſius* VIII. *Recens converſi Chriſtiani in clientelam Regis Luſitaniæ recipiuntur* IX.

I. Igitur cum conveniſſent in Diamper univerſi Caſſanarii; quatuor præterea electi, ſeu Procuratores pro ſingulis Populis, Meneſſius ex Caſſanariis octo optimi nominis ſelegit, ut iiſdem una cum Archidiacono apud ſe congregatis, prælegeret, ac de ſcripto recitaret primas rerum agendarum, quas meditabatur, adumbrationes, maxime decretorum, quæ ipſi Synodo proponenda fore videbatur. Atque hoc non una de cauſa; primum enim, ut cum de iis conſultatio haberetur, ipſo-

(*a*) *Caſſanar* vox eſt Syro-malabarica, ex *Caſſa* Presbyter & *Nar* ſive *Nair* nobilis; quaſi Presbyter Nobilis.

(*b*) Pater Blaſius a S. Maria Auguſtinenſis.

(*c*) *Chammaz* aut *Chammas* eſt vox Syriaca, & ſonat Miniſtrum, ſeu Diaconum; ex Syriaco enim *Sciamaſc* fit *Sciammaſcin*, vel *Sciammas* Diaconus. Conſonat vox Hebraica שמש *Sciammaſc*, & ita vocant Hebræi *Miniſtrum* Scholæ ſeu Sinagogæ, qui luminaria accendit, librum lectuto porrigit &c. Aliquando inter Hebræos *Sciammaſc* erat idem qui חזן *Chazan* ſive Cantor: vide Auliſium *De Schol. lib.* 1. *cap.* 12. & Mauroceoum in *Via Fidei tom.* 1. *p.* 232.

Ipſorum menti altius ea imprimerentur; deinde ut ſi res propoſitas approbarent, proclive ipſis deinde eſſet, eas ceteris perſuadere, acriterque inculcare, & quia rectas,& quia ſuas; poſtremo,ut eorum hæſitationes, dubietates, & ſcrupulos, ſi qui eſſent, in anteceſſum clanculum per Meneſſium ſedarentur, aut traditione, Scripturis, Patribus, & conſenſione Eccleſiarum, ſi erga fidem atque diſciplinam verſarentur; aut ſi ad mores indifferentes, & civiles pertinerent, vel ſincera rerum narratione, vel pravitatis, ſi quam ſecum admitterent, extirpatione; vel neceſſitate, conſuetudines aliquas inveteratas, ab omni ſuperſtitionis umbra depuratas, ſaltem ad tempus tolerandi. Eo demum apparatus hic ſpectabat, ut cum propalam ea recitarentur, vel nullus de re dubitare prudenter poſſet, aut ſi contentioſe id aliquis auderet, ab ipſis Caſſanariis quippe indigenis, dubioſi inſtruerentur, & qui contentioſi eſſent, compeſcerentur. Ne tamen quid ſecuritatis, vel prudentiæ deſiderari poſſet, dum de conſuetudinibus locorum agendum eſſet, quatuor e gravioribus, ac honeſtioribus Montanorum ſenes, intereſſe voluit, qui ſuper his juxta opportunitates conſulerentur.

II. Perpenſis itaque omnibus in congreſſione illa; omnia tanquam optima communiter approbata ſunt. Cumque indicta dies adveniſſet, atque Capitulum Sedis Cochimenſis Meneſſio in ſolenni, & Pontificali Sacro miniſtraturum, Muſicorum item Chori, plures è clero, Civitatis Magiſtratus, Regii Miniſtri, plurimi denique de Populo acceſſiſſent, juſſit Meneſſius cunctos Presbyteros ea die ſacrum celebrare, reliquos autem, qui Sacramento Pœnitentiæ expiati eſſent, Sacræ Menſæ participes fieri, qui vero ſecus, & generatim omnes, Deum obſecrare pro felici Synodi celebratione; quotidie etiam litanias cani chaldaice prius à Syris, deinde ſuo more à Latinis. Hora deinde competenti celebravit Meneſſius ſolenne ſacrum de more, & juxta Romanæ Eccleſiæ præſcriptum: *Ad tollendum ſchiſma*: concionem etiam habuit Malabarico idiomate P. Franciſus Roz, qua ingenti adſtantium profectu, Synodi neceſsitatem, atque debitam Romanæ Sedi obedientiam expoſuit, validiſque argumentis confirmavit.

III. Peracta Miſſa, iiſdem indutus Pontificalibus indumentis, ſtatutas à Pontificali Romano preces, cum Presbyteris, alternis cecinit; quæ eſt debita præparatio juxta Latinæ Eccleſiæ laudabilem conſuetudinem: *Ad inchoandam Synodum*. Precibus abſolutis, verba facit è faldiſtorio, coactæ jam toti Synodo, tempori, rei, finique, atque illis Chriſtianis peropportuna: illud etiam addidit, ſe illam coegiſſe Synodum, & juſſu, & auctoritate Summi Pontificis Clementis VIII. cujus Diploma continuo fuit lectum, ac Malabarice expoſitum. Quod ſane Diploma (in illius commendationem ſtatim ſubiunxit Meneſsius) & mihi quippe Primati totius Orientis, & vobis erudiendis, inſtruendiſque, & neceſsitati Eccleſiarum, vacantibus Epiſcopali Sede, & Exedris Canonicorum (a) maxime congrue-

(a) Non apparet fuiſſe in Eccleſia Orientali Indica, Canonicorum cœtum, cum ſub Epiſcopis, uno Archidiacono & Caſſanariis tantum gubernaretur; at Meneſſius, ita lo-

gruebat. Placet ne ergo vobis Synodum celebrare ad extirpandas hæreſes, atque errores a Neſtorianis in his Regionibus diſſeminatos, ad corrigendos, expurgandoſque ab illis libros, ad præſtandam obedientiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, atque Papæ Divi Petri Succeſſori, & Chriſti in terris Vicario, ad extirpandam publicam Simoniam, quæ in adminiſtratione Sacramentorum inoleverat, ad reformandum demum Clerum, res Eccleſiaſticas, atque mores totius Populi? Et reſponderunt: *Placet*. Quo dicto, publicata fuit Excommunicatio latæ ſententiæ in eos omnes, qui durante Synodo in circulis, & privatis conventiculis de rebus ad eam ſpectantibus agerent; ipſiſque permiſſum fuit, ut quidquid e re, vel publica, vel privata alicujus cœtus videretur, palam in Concilio proponerent diſcutiendum: præcipiebatur inſuper, ne ullus à Synodo diſcederet, niſi prius ſubſcriberet decreta, & acta, atque profeſsionem fidei emitteret. Quibus conſtitutis, comitium die illo dimiſſum eſt.

IV. Die proxima 21. Junii, poſtquam Meneſſius ſacrum ſine ſolennitate peregit, induit Pontificales veſtes, atque juxta ritum celebrationis Synodi præſcriptum à Pontificali Romano, promulgatum fuit Decretum, quo jubebatur, omnes, & potiſſimum Procuratores Populorum, fidem eorum nomine publice profiteri, in manibus Archiepiſcopi, lingua vernacula Malabarica, eadem ratione, iiſdemque verbis, quibus Meneſſius ipſe, primus omnium eam publice profeſſurus erat, adjuncto formulæ Pianæ ex præſcripto Tridentini exaratæ, anathemate contra Neſtorium, ejuſque errores atque Sectarios, & contra tam ipſius, quam Sectariorum omnium deliramenta, quibus Diœceſis infecta erat. Indixit prætera idem Meneſſius acceptationem Concilii Epheſini primi 200. Patrum, & Juramentum quo explicate, & apertius promitterent obedientiam Papæ, & Romanæ Eccleſiæ; poſtremo ejurationem obedientiæ promiſſæ Patriarchæ Babylonico in perpetuum; admiſſionemque illius tantum Archiepiſcopi, qui à Papa deſignaretur. Atque his peractis, è veſtigio, omnium primus Meneſſius, Mitra depoſita, & ad Aram maximam genuflexus, tactis Cruce ac Evangeliis, profeſſionem fidei, atque juramentum præſtitit.

V. Deinde in faldiſtorio ſedens, concionem habuit, in qua articulos emiſſæ profeſſionis expoſuit, & inculcavit univerſis, ut eamdem emitterent. Poſt quæ verba, auditus eſt rumuſculus, & ſuſurratio aliquorum e Caſſanariis, aliorumque palam Meneſſio obtrectantium, atque obloquentium: non eſſe cur profeſſionem novam facerent; ſe fidem habere, atque Chriſtianos eſſe; quapropter & gratis ab eis id exigi, immo & contumelioſe, perinde ac ſi a fide defeciſſent. Quibus pro munere ſuo repoſuit Meneſſius, nec novum, nec mirum id habendum, eo quod cunctis incumberet obligatio profitendi fidem, quoties legitime fuerint requiſiti, & quoties ſuborta ſit de alicujus fide dubietas aliqua: ſe quidem a teneris chriſtianum eſſe, immo Patrem, ac Antiſtitem totius Orientis, ni-

quitur, eo quod eam Eccleſiam conformem in omnibus, quantum liceret, ex præſcripto Summi Pontificis reddere ſatagebat Occidentis Eccleſiis.

Digitized by Google

nihilominus id exigente re, primum omnium profeſſionem elicuiſſe; præterea id quod ad profeſſionem fidei acceſſerat, ſubmiſſionem nempe, & obedientiæ promiſſionem erga Catholicam Eccleſiam, omnino neceſſariam eſſe. Nam cum ipſi ab Eccleſia Catholica diu ſeparati fuiſſent, opus erat, ut ad gremium illius redeuntes, ejus obedientiæ ſe rurſus ſubmitterent, eamque jurarent, ac ſubſcriberent.

VI. Acquievere univerſi Meneſſio, & Georgius ad ipſum accedens, elata voce eamdem fidei profeſſionem Malabarice emiſit; id palam præfatus, ſe hoc præſtare, tam proprio nomine, quam totius Diœceſis Montenſis, cujus hactenus Gubernatorem egerat. Exinde Jacobus Caſſanarius Eccleſiæ de Pallurte, Synodi Interpres, ambonem conſcendens, Caſſanariis, ceteriſque aliis genuflexis, clare, & diſtincte eamdem profeſſionis formulam perlegit, ſingulis eamdem, iiſdemque verbis repetentibus Malabarice: Caſſanarios ſingillatim coram Archiepiſcopo genuflexos, interrogabat ipſe, an ea ex animo profiterentur ſincere, atque ſponte, ſola conſcientia ducti, & propriæ ſaluti intenti, & quia ea vera eſſe firmiſſime crederent? Annuentibuſque omnibus, atque aſſerentibus ſe paratos eſſe ea fide vivere, mori, atque dum opus fuerit, pro ipſa ſanguinem fundere; lecta fuerunt hæc additamenta, pertinentia ad præteritorum errorum ejurationem, nempe.

VII. *Anathematizo præterea perverſum hæreticum Neſtorium, ipſius errores, & aſſeclas; Sanctum amplector concilium Epheſinum primum 200. Patrum, cui præſedit nomine Pontificis Romani, Sanctus Cyrillus Patriarcha Alexandrinus, quem ut Beatum, ac Deo gaudentem veneror. Confiteor amplius Chriſtum Dominum noſtrum verum Deum, ac verum hominem eſſe, atque in eo duas eſſe naturas, divinam, nimirum, & humanam, in uno tantum divino ſuppoſito. Sacratiſſimam Virginem appellandam, & re vera eſſe Dei Matrem. Sanctam etiam Eccleſiam Romanam, ut Matrem, Magiſtram, atque Eccleſiarum omnium caput agnoſco, ac juro obedientiam, & ſubjectionem Sanctiſſimo Patri Papæ Pontifici Romano Divi Petri ſucceſſori, & Chriſti in terris Vicario, nulla habita ratione Patriarchæ Babylonici, quocum juro, deinceps me non communicaturum. Promitto etiam non alium Epiſcopum, & Antiſtitem in hac Diœceſi me admiſſurum, quam illum, qui pro tempore à Summo Pontifice Romano inſtitutus fuerit. Confiteor præterea unam tantum eſſe legem Chriſti Domini, quam Apoſtoli prædicaverunt; ac errare, aſſerentes duplicem in Eccleſia legem, nempe Divi Petri unam, & Divi Thomæ alteram, quæ cuncta confiteor, promitto, ac juro per Crucem hanc Jeſu Chriſti, & hæc Sancta Evangelia.*

VIII. Dum hæc per Caſſanarios præſtarentur, ſurrexit Montenſis quidam Caſſanarius dives, ac præpotens, atque Regi de Turubelle pergratus, qui diſcedens cum aliis ſeptuaginta circiter ab Eccleſia, & ingreſſus Eccleſiæ Xiſtum, ingentem tumultum ciere cœpit; verebatur autem Meneſsius, ne adverſus fidei confeſsionem hæ turbæ excitatæ eſſent; unde percontatus quid rei eſſet, reſcivit, ab illis Chriſtianis expe-

ti

ti (quandoquidem Papæ, atque Epiſcopis Latinis obedientiam polliciti, ſub Regis Luſitani clientela futuri erant) ut à tributis Ethnicorum Regum, atque vexationibus, quæ augebantur indies, liberi redderentur: quod maxime aſſerebant de Rege Cochimenſi, qui in partem bonorum, atque facultatum omnium Chriſtianorum ſuccedere volebat, una cum Patris demortui relictis filiis, tanquam filius omnium natu major; (Inventum ſane non ferendum, ſed execrandum, quod jam alii Reges ſibi imitandum proponebant) Querelas hujuſmodi, quamquam id à recto non exorbitare probe dignoſceret Meneſſius; hujus tamen interjectionem negocii eo potiſſimum ſpectare ſuſpicatus, ut ſi fieri poſſet, fidei profeſſio interturbaretur, aut ſaltem qui tumultum moverat, eam cum ſuis declinaret; quieſcere juſſit omnes, ac erecto animo eſſe, cœptumque interim proſequi, & complere; ſe poſtea pollicitus eſt negotium hoc, eorumque commodum, exertis viribus procuraturum. Quibus auditis, Caſſanarius, iique omnes cum ipſo congregati, qui in eadem erant ſententia, fidem profeſſuri acceſſerunt. Eum conſequuti ſunt Diaconi, Subdiaconi, Chamazii in minoribus conſtituti; inde electi Populorum, demum omnes qui aderant, tam e Diamper, quam qui ex aliis Locis acceſſerant: in quibus omnibus peragendis ſeptem horarum ſpatium fuit inſumtum. Fidem profeſſi numerabantur ex evocatis ad Synodum (præter Diamperitanos, alioſque, qui libere accedebant, Diaconos Subdiaconos, atque Chamazios) treſdecim ſupra octingentos; nempe centum quinquaginta tres Caſſanarii, ac ſexcenti ſeptuaginta & unus ex electis, ac Procuratoribus Populorum. *(a)*

IX. Profeſſione fidei peracta, lectum fuit Decretum, quo præcipiebatur cunctis Caſſanariis, Diaconis, & Subdiaconis Diœceſis à Synodo abſentibus, ut eamdem profeſſionem fidei emitterent in manibus Archiepiſcopi in ſancta viſitatione, aut alterius ab eo deputandi; ii autem ad quorum loca Archiepiſcopus non accederet, eam facerent, & manu propria ſubſcriptam tranſmitterent, quique id non præſtarent, à Sacri Ordinis exercitio arcendos eſſe prænunciavit: alia præterea lecta ſunt opportuna Decreta. Quo vero tumultuantis illius Caſſanarii, ceterorumque votis, ut ſpoponderat Meneſſius, ſatisfaceret, acceſſito Præfecto Militiæ Luſitanæ Cochimenſis, D. Antonio de Noroña, atque Civitatis Magiſtratu, dixit ipſis, ſe tradere, & committere eorum fidei, Chriſtianos omnes Divi Thomæ, jam ſubditos Apoſtolicæ Sedi; idque ſe maxime expetere, ut Luſitaniæ Rex, eoſdem ſuo dignaretur patrocinio honeſtare, ſalva ſemper ſubjectione, atque *hommagio* propriis Regibus Malabaricis debito; dummodo ii in rebus fidei, aut Eccleſiæ nihil adverſum attentarent. Cui nomine Regis, cujus gerebat perſonam Noroñus, vir cani-

(a) Videtur non bene Govveam hic computaſſe, etenim 153. Caſſanarii, & 671. electi conficiunt Summam 824 non vero 813 ut aſſerebat: attamen iſta ratione utcumque elici poteſt quotus eſſet numerus Eccleſiarum, nempe tot quot ſunt quaterniones: nempe 168. Pagi; numerus enim 671. continet totidem quaterniones, ſi addatur unus; aliter ſuperfuiſſent tres electi, & tunc loca tantum erunt 167.

canitie, ac munere gravis, genuflexus (quod maximam conciliavit Archiepiſcopo apud eas gentes auctoritatem, ac opinionem) præ gaudio, animique commotione illacrymans, reſpondit; ſe accipere Chriſtianos, atque Eccleſias omnes ſub clientela ſua, dum omnes jam jurata fide, unum conſtituebant Ovile; quam ſponſionem ſubſcriptione ipſiuſmet, & Magiſtratus munitam, tradidit Meneſſius Archidiacono in Archivio Angamalenſi reponendam. Qua ſecuritate ſuſpicioſis timoribus abactis, læti jam omnes, accepta prius ab Archiepiſcopo ſolenni benedictione, hora tertia pomeridiana ad propria redierunt.

§.III.

Actio prima, & ſecunda Synodi expeditur, ac loco tertiæ, quæ in alium diem rejicitur, habetur ſexta I. *Tenor perpetuus in Synodo obſervatus* II. *Rebelles tentant manus in Meneſſium injicere, ſed occulta, & mira virtute repelluntur* III. *De Actione quinta, & parte ſextæ* IV. *De Actione tertia, ubi actum de erroribus eorum Chriſtianorum, die 24. Junii, Præcurſori ſacra, præſentibus tantum Indis* V.

I. Prima, & ſecunda Actione Synodi, decreta fuere, quæ ad celebrationem ipſius pertinebant, & fidei profeſſio fuit ſolenniter emiſſa: in tertiæ diei Actione, animus erat res fidei ſtabilire, atque declarare, & Neſtorio, ejuſque erroribus diras imprecari, novoſque rurſus ejurare errores, qui ad veteres acceſſerant. Id quod in primis cordi erat Meneſſio: ſed Caſſanarii, & Chriſtiani illi à Meneſſio præ erubeſcentia efflictim petierunt, ne ea tunc coram omnibus tractarentur; ſed proxima Sancti Joannis Baptiſtæ die, qua Luſitani, atque advenæ omnes, ad Paru parvum acceſſuri eſſent, in Eccleſia duas Leucas diſſita, feſtivitatem Præcurſoris celebraturi; pudebat enim eos, aliis publice innoteſcere errores, & deliria, in quæ miſerrime prolapſi erant. Annuit liberaliter Meneſſius, & ab ipſorum pudore opportunitate capta, inculcavit ipſis illud Pauli: (a) *Quem ergo fructum habuiſtis tunc in illis, in quibus nunc erubeſcitis? Nam finis illorum mors eſt, & confuſio;* Quamobrem ea die actum fuit unice, de Sacramentis Baptiſmi & Confirmationis, de quibus juxta ordinem à Synodo præſtitutum, in ſexta Actione agendum erat.

II. Tenor autem rerum hic, perpetuo deinceps uſque ad finem Synodi ſervatus fuit: Primo Dogmata ad unumquodque Sacramentum pertinentia proponebantur, ut doctrina, & diſciplina ſtatueretur. Exinde Decreta publice legebantur, mane autem à ſeptima, uſque ad undecimam horam cogebatur Synodus; & à ſecunda pomeridiana uſque ad ſextam. Siquis Caſſanariorum, aut Electorum quiſpiam, dubium aliquod pro-

(a) Paul. Epiſt. ad Rom. cap. 6. v. 21.

proponere vellet, id conſurgens, & ſtans præſtabat, dum legebantur Decreta, cui Meneſſius non ſine gaudio reſpondebat, id ſecum jucunde reputans, ſibi licuiſſe tandem, non clanculum, & in tenebris, ſed palam, & ſuper tecta res fidei extollere, atque deprædicare; ſenes etiam erant Montenſes deputati, honeſti viri, qui ceteros tumultuantes paci redderent, quoſque in pluribus circa mores Regionis, uti Conſiliarios Meneſſius adhibebat; qua honoris ſignificatione, & illos & illorum propinquos, & generatim indigenas omnes, plurimum ſibi devinciebat. Id autem graves viri, tanto ipſorum decore, atque Populorum reverentia præſtabant, ut vel paucis verbis, ceteros compeſcerent: quod Caſſanarii ægre tulerunt, unde livore incenſi, ad Meneſſium acceſſerunt, idque cauſati ſunt; nempe dedecens eſſe, ſeculares homines, tantum ſibi in Synodo, ubi tot Sacerdotes conveniebant, tribuere, ut in qualibet re loquerentur, atque eos reliqui auſcultarent: ſatius fore ipſis ſilentibus, Presbyteros in Congregatione loqui. Satisfecit autem Meneſſius pauca hæc reponens; Sacerdotes id poſſe exigere, ut omnium primi audirentur, quod uſque hactenus ſervatum fuerat, & religioſe ſervandum erat in poſterum; ceterum aliis, præſertim qui gravitate, ac bono judicio pollerent, os obturare, & libertati omnibus principio promiſſæ, & communi bono plurimum adverſari. Ii autem optimi ſenes id pro labore impenſo acceperunt præmii, ut ipſis, ſuiſque decentior honeſtiorque ſepulturæ locus attribueretur; alia etiam nonnulla ipſis impertita ſunt privilegia. Qua ratione finem habuit tertia Actio Synodi, in qua poſt expoſitionem Doctrinæ Catholicæ, & dogmatum, viginti edita ſunt Decreta circa Sacramenta Baptiſmi, & Confirmationis.

III. Neque vero illud prætermittendum, quod Miraculo non abſimile viſum fuit; enim vero ſub id temporis eorum Chriſtianorum rebellium multi, furiis Inferorum acti, conſpiratione facta, mutuo inter ſe pacti fuerant, ſe omnium nomine ea omnia, ut falſa, & nova accuſaturos, ac palam proteſtaturos, nolle ſe antiquam Divi Thomæ legem pro alia commutare, neque Romano parere Pontifici; cujus rei executioni quemdam præ ceteris effrontem præfecerunt, at vero ut poſtea faſſi ſunt, cum ter, & amplius ad Synodum conveniſſent, ut cuncta perturbarent, & quod impudenter moliti fuerant, executioni impudentius mandarent, ſemper tamen oculorum aciem in vultum Meneſſii intendentes obmuteſcere, ſuperna quadam vi, coacti ſunt, & pavidi e Synodo re infecta exceſſerunt; ac tandem occulta quadam voce, quæ in eorum cordibus repetebat verba illa: *durum eſt contra ſtimulum calcitrare*, efficaciter moti, & impulſi, ab impio propoſito tandem reſipuere, & eorum reſipiſcentia, aliorum conſtantiam mirum in modum auxit, & confirmavit.

IV. Die 23. quæ de Sacramentis proponenda ſupererant, agitata ſunt: erat autem dies quarta Synodi, Actio autem Synodalis quinta, in qua de Euchariſtia, ac Sacrificio Miſſæ pertractatum eſt, ac præſertim quo apparatu accedendum eſſet ad Sacram Synaxim, cum illi Chriſtiani, non præmiſſo Sacramento Pœnitentiæ, quod ipſis erat horrori, ob perverſam, qua erant imbuti, Neſtorianorum errorum doctrinam, Euchari-

ſtiam

ſtiam ſumerent; præſcriptum inſuper fuit, quomodo ea porrigenda eſſet pro viatico ægrotantibus; Liturgia etiam Chaldæa, quæ erat illis Eccleſiis uſitata, expurgata fuit ab erroribus, blaſphemiis, atque ritibus impiis, quorum erat referta; quæ omnia continentur novem Decretis de Euchariſtia, & quindecim de Sacrificio Miſſæ.

Ad veſperum ejuſdem diei celebrata fuit actio ſexta, in qua de Sacramentis Pœnitentiæ, atque extremæ Unctionis actum eſt; & de primo quidem pro dignitate, ut res exigebat. Erat enim illis inviſum, & prorſus in deſuetudinem abierat; de caſibus etiam reſervatis, & quibus cenſura erat annexa; de aliis demum pluribus ad idem Sacramentum pertinentibus, quæ quindecim Decretis fuerunt comprehenſa; tribus de Unctione Extrema additis, cujus etiam ignoratione laborabant.

V. Die 24. glorioſo dicata Chriſti Præcurſori, & Synodi quinta, de rebus fidei actum fuit, & celebrata actio, juxta ordinem Synodi, tertia; utque plurima erant pertractanda, ſummo mane convenere cuncti in Eccleſiam; abſentibus eo die Luſitanis, & advenis; quinimmo juſſis omnibus, ſi qui eſſent e Luſitanis excedere, & Eccleſiæ foribus peſſulo obſeratis, ut præter Caſſanarios, & Chriſtianos indigenas, alius nemo adeſſet, cujus præſentia illis pudorem afferret (quod ipſis pollicitus erat Alexius). Poſt hæc è veſtigio cuncta fidei noſtræ Dogmata, perſpicuo ſermone Alexius propoſuit, atque eorum omnium diſerte aperuit ſenſum, confirmavitque traditione, Scripturis, Patribus, Conciliis denique Œcumenicis, & quod conſectarium erat, Neſtorianorum, aliorumque Malabarenſium errorum inconſtantiam, atque falſitatem clare oſtendit. Veritates Catholicas, Hæreticorum oppoſitis deliramentis confixis, eamdem Deo opem ferente, quotquot aderant confeſſi ſunt, ſeque Dœmonis fraude circumventos, praviſque Heterodoxorum dogmatibus turpiter dehoneſtatos agnoverunt. Index præterea confectus eſt, quo ex ipſo libri titulo noſcerentur, quinam Libri comburendi, qui expurgandi eſſent, qui denique inoffenſo pede percurri, ac legi poſſent; omnia denique ad fidem attinentia ſtabilita atque illuſtrata fuere; in quibus omnibus peragendis per totam diem, uſque ad multam noctem, nequid prætermitteretur, laboratum eſt. Nec in re ulla quidquam diſſenſionis fuit; ſi codicem Canonicarum precum, ſive Breviarium excipias, e quo omnino diſcerpendum clamabat Alexius, integrum Officium Adventus, & Nativitatis Domini, ob frequentiſſimam, ac tertio quoque verbo hæreſis Neſtorianæ repetitionem; ibi enim ſæpe ſæpius duplex ſuppoſitum Chriſto aſſerebatur, necnon Mariæ Virgini, Matris Dei dignitas impie negabatur. At Caſſanarii contra nitebantur; non quod errores non agnoſcerent, ſed quia Officium nullum, quod recitarent, ipſis ſupererat, illis eraſis, & omnino expunctis: qua in re hoc provido temperamento uſus eſt Meneſſius: Interſeri juſſit Breviario aliquot paginas; & craſſiores etiam errores expungi, quouſque nova Breviaria cuderentur; atque ita Actio illa finem attigit, confectis tribus, & viginti Decretis, & quatuordecim Capitulis, quæ tanquam Catecheſes in Eccleſiis legerentur, quouſque ad Synodi petitionem Catechiſmus plenior conficeretur.

§.IV.

Actio ſeptima habetur, ubi de Sacramentis Ordinis, & Matrimonii agitur; ejicitur Simonia, & Presbyteri, ceterique in Sacris Conſtituti ab Uxoribus ſeparantur. I. *Actio octava, in qua diſpertitur in Parœcias Diœceſis Angamallenſis; deſignantur ſingulis Eccleſiis Vicarii, & quatuor Œconomi* II. *Actio habetur nona, & ultima de reformatione morum; & multiplices tolluntur abuſus* III.

I. DIE 25. & ſexta Synodi, Actio ſeptima celebrata eſt; in qua de Sacramentis Ordinis, & Matrimonii actum fuit: atque exaratis Decretis Ordinis Sacramentum reſpicientibus, duo maximi ponderis peracta fuere; primum enim exulare prorſus juſſum eſt abominabile Simoniæ vitium, illis hominibus quam familiare, cum omnia prope Sacramenta, reſque ſacræ haberentur venales; eo quod nullo alio proventu illi gauderent, quam eo, quem propter ipſorum Officium illis elargiebantur Chriſtiani; actum eſt etiam de modo providendi Caſſanariis, & Eccleſiis pro ſuſtentatione congrua, Templorumque nitore; electi etiam Populorum,quiſque pro viribus ſuis,ad hunc finem contributam pecuniam contulerunt, & Archiepiſcopus, e ſuo, dum vitam ageret, & dum Rex Luſitaniæ certos reditus non deſignaret, Montanis Eccleſiis ſe daturum ſpopondit bis mille annuos (a) *Pardaos* pro Caſſanariis ac Parochis de novo inſtituendis; quod promiſſum fideliter ſervavit, uſque ad annum 1601. quo Rex e regio ærario hunc proventum regio ſuo Decreto Montanis conſtituit Eccleſiis, quo iis, eorumque Miniſtris decenter conſuleretur. Deinde ſtrictiſſimis inhibitum fuit cenſuris, ne Clerici in Sacris conſtituti Uxores ducerent, prout fieri ſolebat, & adeo intemperanter quidem, ut aliqui ad ſecundas, & tertias nuptias tranſirent, viduas etiam abſque ullo diſcrimine ducerent, quippe qui irregularitatem ex Bigamia prorſus ignorarent; quibus omnibus præceptum fuit, ut ab Uxoribus recederent ſub pœnis, ac cenſuris. Quia vero ſolum à tempore, quo Archiepiſcopus Mar-Abraham Concilio Goenſi præſens ſubſcripſit, nulla Eccleſia eos, qui Uxores jam in Sacris conſtituti duxerant, paſſa eſt; Matrimonia enim hujuſmodi Concilium illud ſub Excommunicatione, atque declaratione nullitatis vetaverat; idcirco eos, qui ante Concilium Goenſe jam Matrimonio conjuncti erant cum prima conjuge, nulloque Bigamiæ impedimento laborabant, Synodus toleravit, ſub ea conditione tamen, ut in poſterum ſervarent, quæ Pontifex Romanus hac de re conſultus decerneret. Prohibuit etiam Synodus, ne in poſterum Sacerdotes Officia, ac munera ſecularia in Republica, ut conſueverant, obirent. Itaque Matrimonio redacto ad formam Concilii Tridentini, declaratis etiam propinquitatis gradibus prohibitis, atque impedimentis, quæ illud dirimunt, vel impediunt, facultate à Papa ipſi delegata, ſolvit

(a) Species eſt Monetæ exigui valoris: Vide Syllabum vocum.

vit Meneſſius ab impedimento propinquitatis conjuges tali impedimento irretitos, eoſque ad vitandum ſcandalum, clanculum valido, ac legitimo Matrimonio conjunxit; quibus Actio ſeptima finem habuit, editis viginti duobus Decretis de Sacramento Ordinis, & viginti ſex de Matrimonio.

II. Septima die Synodi celebrata fuit Actio octava, in qua actum eſt de reformandis rebus Eccleſiaſticis. Primo itaque facta fuit diviſio Archiepiſcopatus in Parœcias, deinde Vicarii, & Parochi, qui fidelium curam gererent conſtituti; nulli enim prius erant Sacerdotes peculiariter huic muneri addicti, inſtitutique, ſed Caſſanariorum quilibet pro ſuo libito his muneribus fungebatur. Diviſa etiam Diœceſi, atque conſtitutis Parochis nobiliorum locorum, exigui quidam, atque ignobiles Pagi, adjecti ſunt Parœciis vicinioribus; in locis tamen adeo diſtantibus, ut nemo poſſet eo, cum res poſceret, opportune accurrere, erectæ fuerunt ab Archiepiſcopo Eccleſiæ, deputatique peculiares Parochi. Mandatum etiam, ſancitumque fuit, ut in qualibet Eccleſia quatuor e gravioribus viris inſtituerentur Oeconomi, quibus res Eccleſiæ, Fabricæ reſtauratio, atque Sacræ Veſtes commendatæ eſſent; hujuſmodi vero Oeconomi à Populo eligerentur tempore, quo Archiepiſcopus Eccleſiarum inſpectionem haberet, eaſque viſitaret; aſſignati præterea diſcreti que fuerunt dies feſtivi, & eſuriales, in quibus ſervandis ingens erat confuſio, ac opinionum diſſenſio. Conſtitutum denique fuit, ut rudimenta fidei lingua Malabarica, non vero Syriaca, ut erat mos, Populis explicarentur.

III. Die octava habita fuit nona, atque ultima Actio, in qua de morum reformatione actum eſt; pravæ, atque enormes conſuetudines, quæ jam diu apud eas gentes vigebant, hac die ſublatæ fuerunt, eæque potiſſimum erant primò excluſio prolis femineæ a ſucceſſione in bonis paternis; quamobrem, frequens erat, quod tranſverſalis Maſculus hæres nuncuparetur, atque auferret univerſas facultates; cui malo plurima alia innectebantur; Feminæ enim quæ Matrimonium non contrahebant vivente Patre, poſt ejus obitum, vel ob inopiam ſe proſtituebant, vel fame, ærumniſque conficiebantur: ſecundò erat adoptio extraneorum, quæ ſæpe fiebat etiam à Parentibus habentibus filios naturales, & proprios, qui extrema non raro penuria laborabant; eo quod bona paterna, & hæreditaria in alienos translata eſſent. Quæ res ſane abſurda, ipſique naturali rationi diſſentanea, litigiorum, ac diſcordiarum fomes erat perpetuus. Alia præterea decreta ſunt ad Ethnicorum rituum imitationem à Chriſtianis propellendam. Prohibitum itaque fuit, ne auriculas ſibi perforarent, vel ab eis dependentes pretioſas inaures, aut quid ſimile geſtarent, ut in aliqua re ſaltem à Nairibus Ethnicis diſcriminarentur; habitu enim ejuſdem generis Chriſtiani utebantur: neve conſuetudines alias barbariem penitus redolentes in poſterum ſervarent; at quamquam nervos omnes intenderit Meneſſius, ut morem vitandi contactus hominum ſtirpis abjectæ, à Nairibus eradicaret, labor omnis inanis, & irritus fuit. Cavebant miro ſtudio Nai-

res (*a*) contactum alterius hominis ſtirpis ignobilis; quamobrem confeſtim ſe pollutos (*b*) ac empolleatos fieri putantes, aquam, & pollubrum poſcebant, nec ſine ſuperſtitione, ſe veluti a contracta ſorde abluebant, ut cum ceteris Nairibus conſuetudinem habere poſſent; alioquin nullum inter ipſos commercium erat. Tria autem hominum genera Naires appellari, & reputari ſolebant, nempe Malabarenſes honeſtis Parentibus orti, nullamque mecanicam artem exercentes, Chriſtiani Divi Thomæ, & Luſitani. Ceteri omnes indiſcriminatim, abjectæ ſtirpis, & ignobiles reputabantur. Vitationem horum contactuum, & hæc lavacra Chriſtiani Divi Thomæ rem vanam prorſus,& ſuperſtitioſam exiſtimabant; nihilominus iis conſuetudinibus, ejurata tamen omni ſuperſtitione, indulgere cogebantur; nam ſi ſecus facerent, neque domos Nairum; nec Palatia Regum frequentare; neque vendendi, aut emendi gratia, aut alterius rei agendæ ceteros convenire poterant; immo ab omni honoris, ac Dignitatis gradu decidebant. Illud tamen ex hac dura neceſſitate ſequebatur incommodi, quod reliquum Malabarenſium vulgus ad fidei ſocietatem adducere nequibant, cujuſmodi erant omnes opifices, agricolæ, ceteri denique; (Naires enim ſoli ſtudent Militiæ) unde quantumvis Meneſſius, & cum ipſo Chriſtiani omnes vehementer exoptarent, ab illa ſe eximere; ne tamen illorum fides ob ſolicitudinem circa genus hominum abjectorum, jacturam faceret, & a vivendi cum aliis conſuetudine, ob Naires Ethnicos arcerentur, diſſimulata fuit. Qua ratione completa fuit Actio nona viginti quinque editis Decretis.

CA-

(*a*) Poſt primam atque excellentiorem *Bracmanum* conditionem aut genus, illis proximi habentur *Naires* aut *Nairi*, quorum genus, aut ſi mavis *Caſta*, Milites complectitur; qui rurſus ex duplici ratione, nempe vel militaris dignitatis munere, vel ab armorum genere, quibus inſtruuntur, in alia quindecim genera diſpertiebantur. Horum nomenclaturam legere licet apud Vinc. a S. Catharina *Viaggio all' Ind. Orien. lib. 3. cap. 10.* Vox autem *Nair* derivata videtur a radice Hebraica נזר *Nazar*, unde *Nazir*, & ſignificat, ut reapſe ſervant Malabarenſes, *ſeparari ab aliis*, *vel ab aliqua re*, ſive *religione & voto* ſive *Dignitate*. Conſule Dict. Heb. Xant. Pagn. *in hoc themate col. 1568.*

(*b*) *Polleas* & *Pulias* nomina ſunt, quibus una ex abjectis ſtirpibus ſignificatur, in qua recenſentur Ruſtici, & ceteri qui terram ſcriiunt: hinc *empollears* dicitur, qui ab illorum aliquo, qui de abjecto genere veniunt, quoquo modo contingitur.

Digitized by Google

CAPUT IV. ET ULTIMUM

De rebus poſt Synodum, ejus publicatione, atque Obſervantia.

§.I.

Qui deſignati fuere Vicariis, Literas authenticas dat Archiepiſcopus, apta item ad ipſis injunctum munus implendum monita I. *Cunctorum ſubſcriptionibus munitur Synodus, omneſque ſimul dignas Deo grates perſolvunt* II. *Bracmanes Idolorum zelo, atque noſtrorum Officiorum pompa perciti, quoddam Idolum miro plauſu circumgeſtant.* III. *Confeſſarii deputantur, & querelæ civiles excipiuntur* IV. *Digredientibus Vicariis tradit Alexius munera ad Eccleſias deferenda: nempe Libros rituales, Pyxides, reſque alias neceſſarias ad Sacra Miniſteria rite obeunda.* V.

I. PErlectis Synodi Decretis, juſſit Archiepiſcopus nomina recitari eorum, qui ad Eccleſias regendas Parochi, ſeu Vicarii electi fuerant, quibus ipſe ad manus oſculum accedentibus, vel aliis eorum loco, qui aberant, Literas porrigebat authenticas pro munere rite valideque obeundo; ſimul iis injungebat, ut poſt Menſem, nomina omnium, ad uniuſcujuſque Parochiam attinentium, ſive ea extaret in Silvis, ſive in Vicis, ſcripto notarent, & eos omnes, qui per ætatem capaces erant, infra proximum bimeſtre, ad ſacram faciendam exomologeſim adigerent; ſin minus eos Excommunicationis fulmine deterrerent. Idem inſuper iis inculcarent quotannis juxta morem Eccleſiæ faciendum eſſe, tempore Quadrageſimæ, eoſque admonerent de munere, quod erga ipſos exercebant, itaut paulatim aſſueſcerent, illos tanquam Paſtores ſuarum animarum reputare, iiſque debitam obedientiam, & obſequium deferre. Omnes ſubinde ſimul Vicarios, ante ſe genuflexos diſerte graviterque ad ea, quæ ſui muneris erant ſtrenue ſeduloque obeunda, ac perficienda hortatus fuit.

II. Synodica hortatione peracta, ſuo ordine cuncti autographum actorum ſubſcripturi acceſſerunt; quibus adhuc integrum eſſe aſſeruit Archiepiſcopus, ſiquid dubii circa Decreta denuo occurreret, ante ſubſcriptionem diluendum, aperire; pariter ſincere manifeſtare, an libere, atque ſponte ſubſcriberent. Diſcuſſis ergo nonnullis, ac felici exitu concluſis, omnium conſenſione ſignata fuerunt acta; ab Archiepiſcopo ſedente primum; poſtea ab Archidiacono, Caſſanariis, Diaconis, Subdiaconis, electis demum, & Procuratoribus Populorum. Poſtea Archiepiſcopus genuflexus incœpit Hymnum: *Te Deum*. Solennis deinde ſuppli-

plicatio, ſive Proceſſio ordinata eſt, ubi Choreas agentes nonnulli de Populo præcedebant, cantica Eccleſiaſtica ſuo more canentes Malabarice; ſequebantur Caſſanarii, ceterique è Clero Pſalmos concinentes Chaldaice; denique Presbyteri Latini, qui Antiſtitem comitati erant, quique e Cochim acceſſerant, ſacrum agmen claudebant, eoſdem Pſalmos canentes Latine. Quamobrem, qui ad Synodum convenerant, ut in una fide Dei Unius, atque Trini conjuncti erant; ſic trino Idiomate, unaque voce, unum Deum collaudarunt, unamque veram fidem confeſſi ſunt. Imber ſubinde imminens (quod tanquam malum omen à pluribus habebatur) orante Archiepiſcopo e veſtigio evanuit.

III. Prætermiſſum hic nolo, quod ad majorem in dies in cultu veri Numinis, animi ardorem, & Chriſtianorum ſedulitatem promovendam conferre poteſt: neque enim par eſt ut filii tenebrarum accuratiores, ſollertioreſque ſint filiis lucis. Bracmanes ergo cum e proxima proſpicerent (a) Pagode majeſtatem, atque pompam ceremoniarum Eccleſiæ noſtræ; lætitiamque, qua exultabant Chriſtiani; cumque hæc omnia fieri in ſpretum, ac deriſionem Pagodum, ſeu Idolorum, quæ ipſi colebant perverſe interpretarentur, ita æmulatione exarſerunt, ut accitis tibicinibus, aliiſque, qui diverſis canerent muſicis inſtrumentis, eodem Synodi tempore, non tantum die, verum etiam tota continenter nocte, alternis concentibus aer reſonuerit; quotidie etiam veſpere, longo ordine diſpoſiti idololatræ inceſſerint, quorum poſtremus canitie venerandus Bracman, ſuper Elephantem pretioſiſſimis phaleratum ephippiis, graviter equitans, manibus parvum geſtabat Idolum, pectori religioſe admotum, ingenti ſequentis Populi lætitia, plauſu, atque frequentia; quæ omnia fiebant, ne quod maxime verebantur, Chriſtianorum, ut ipſi ajebant, Deus, præ Idolis ſolenniori pompa, & veneratione coleretur; neve ex oppoſita Chriſtianorum ſolennitate, Idolorum cultores pudore ſuffunderentur. Hæc ipſa tamen invida æmulatio in Chriſtianæ Religionis bonum ceſſit, nam incitamento fuit Chriſtianis, ſiqui erant, in publica veri Dei veneratione remiſſiores, ut acrius ad hæc Religionis officia animum adverterent, & excuſſa ſocordia, ferventiores evaderent.

IV. Poſt hæc omnia dimiſſi fuerunt, qui ad Synodum acceſſerant, iis exceptis, qui Parochi electi fuere, & duodenis prælectis ex honeſtioribus viris; primi enim periculum ſcientiæ, ac morum, ut rite confeſſiones exciperent, ſubituri erant: alii vero juxta leges, & patrias Indorum Malabarenſium conſuetudines jus dicere, liteſque dirimere debebant; præſertim controverſias ſolvere, circa gradus propinquitatis pro Matrimoniis firmandis, vel dirimendis; Cenſurarum inſuper cauſas, & Excommunicatorum crimina, & facta perpendere, atque diſcutere; & ſiquæ alia eſſent majoris momenti expedire. Qua occaſione inquiſitum fuit in quemdam Senem Caſſanarium, qui Exorciſtam agens, Dœmones levi cujuſdam parvi tintinnabuli pulſu, ab energumenis propellebat; atque inventum fuit, id non virtute Divina, ſed Dœmoniaca ab ipſo fieri.

V. Tan-

(a) Pagode ſignificat Templum Idolorum; eodem nomine vocantur etiam ipſa Idola.

V. Tandem dimiſſi ſunt etiam Vicarii in ſuas Parœcias; quos omnes Archiepiſcopus opportuniſſimis monitis ſpectantibus ad rectam muneris, quod ipſis committebatur, adminiſtrationem, communivit; dedit etiam ſingulis Rituale lingua Syriaca exaratum pro adminiſtratione Sacramentorum; Catechiſmum Idiomate vernaculo Malabarico ſcriptum; lapideas Aras conſecratas; Pyxides continentes multiplex Sacrum Oleum; Veſtimenta Sacra, & Cottam, ſive ſuperpelliceum; prius enim, ſi Sacrificium tantum excipias, quæcumque alia ſacra munia vulgari veſte induti peragebant. Sic tandem completa fuit Synodus Diamperitana die XXVI. Junii Anno MDXCIX. Synodo vix celebrata, ob res bene geſtas alacer Meneſſius, ad novam illarum Eccleſiarum inſpectionem, eaſque iterum obeundas, ſe comparavit.

§.II.

Obit ſecundo Meneſſius Eccleſias Malabaricas, ut eas ad præſcriptum Synodi reformet, & quomodo à Populis excipiatur. Sacræ Exomologeſis peragendæ publicum edit exemplum. Libros caſtigat, & Synodi Decreta recitari curat I. *Sacramenta miniſtrat, & ad rudium Catecheſim incumbit* II. *Œconomos Eccleſiis, Confeſſarios fidelibus deſignat; quotidie concionatur, ſcandalis præcavendis ac pravis moribus eliminandis ſtudet* III. *Adperſeverandi conſtantiam Populos hortatur: ſuper valetudinarios Evangelia Sacra legit: demum diſcedit* IV. *A Diamperitana incipiens, reliquas perluſtrat Eccleſias, atque Goam, novo illis conſtituto, & inaugurato Epiſcopo, regreditur* V.

I. SIcuti primam inſpectionem Eccleſiarum inſtituit Meneſſius, quo eorum Chriſtianorum errores pernoſceret, ita ſecundam aggreſſus eſt, ut tanquam providus Paſtor exacta eorum, quæ celebrata Synodus præſcripſerat executione, devios in veritatis viam reduceret. In hoc ſecundo per Diœceſes excurſu, hunc ſibi perpetuum conſtantemque juſſit tenorem. Principio Nuncium de proximo ſuo adventu ad Populos mittebat; adventantem excipiebant Chriſtiani omnes publica ſupplicatione inſtructa, lætiſſimas agentes choreas, & more gentis felicem ſortem concinentes, quod ipſis primævæ fidei lux reddita eſſet per Romanum Pontificem, & Alexium: qui inter Caſſanarios Chaldaice Pſalmos canentes, ad Eccleſiam adducebatur; ad cujus valvas expletis, quæ Rituale præſcribit de ingreſſu Antiſtitis, Populo a Deo bene precatus, ac Indulgentia, & pœnarum remiſſione conceſſa, breviſſimo alloquio de adventus ratione Populum commonebat, atque ſub Anathemate libros Chaldaicos, & Syriacos altero die ad Eccleſiam afferri jubebat, necnon adduci baptizandos quoslibet, ſive è Pagis, ſive è Silvis; demum Excommunicatos, qui ſpe veniæ dejecti, ceterorum ſocietate privati, instar pene Belluarum, mon-

montes tantum, ac teſqua colebant, ad veniam abſolutionemque beni-gniſſime invitabat.

Ut Eccleſia excedebat, ægrotos inviſebat ipſe, aut alios ſuo nomine ad eos inviſendos, & munuſculis reficiendos mittebat: ſub noctem acceſſebat Caſſanarios, & optimates Oppidi, per quos rerum, morumque ſtatum ſagaciſſime inveſtigabat. Proxima die ſub Auroram Eccleſiam adibat, ſacrum celebraturus, atque coram frequentiſſima utriuſque ſexus corona, animi noxas confeſſione expiabat, & poſt ipſum ceteri eum comitantes Presbyteri; quo fiebat, ut illæ gentes, quibus arte Dæmonis atque aſtutia, Sacramentum Pœnitentiæ horrori pridem erat, tanti Antiſtitis exemplo, illud jam ut maxime neceſſarium agnoſcerent, & ut ſumme proficuum ex animo amplecterentur. Oblato deinde Sacro, in Sacrario, aliove opportuno loco, una cum P. Rozio, ac tribus Caſſanariis Libros Chaldaicos, & Syriacos inſpiciebat, & qui correctionem pati poterant, ad præſcriptum Synodi caſtigabat, qui vero ſecus, coram omnibus flammis tradebat. Publicæ deinde ſupplicationi pro defunctis, præludebat brevi ſermone diſſerens de articulo Purgatorii, atque mediis, per quæ ejus ultrices flammæ evadi poſſunt, præſertim de Divino Sacrificio; cujus rei tenuiſſimam retinebant illi Chriſtiani cognitionem, eamque pluribus erroribus commixtam. Deinde per ſeſquihoram & frequenter ultra, de rebus fidei, ac de obedientia Summo Pontifici præſtanda, & ſane, prout rerum dignitas, ac neceſſitas poſtulabat, pro concione loquebatur. Recitabantur poſtea, quæ ipſi videbantur, cuilibet Pago opportuniora Synodi Decreta; Caſſanarii etiam, & Chamazes, qui Synodo non interfuerant, coram ipſo profeſſionem fidei emittebant, & Synodo obedientiam, interpoſito Sacramento pollicebantur, omnibuſque Vicarium recens deſignatum magnopere commendabat, inculcabatque, ut ipſum tanquam proprium Paſtorem colerent, ejuſque monitis obedirent.

II. Aliqua exinde præfatus, de Sacramento confirmationis, ipſiuſque virtute, quos Sacra unda tinctos comperiebat, Chriſmate, ut pro fide ſtrenue, valideque decertarent, inter ſtrenuos Chriſti Milites conſcribebat. Infantes Sacro fonte abluebat; quos inter, non paucos adoleſcentes, decimum, quinimmo decimum quintum annum agentes; ſe ipſi etiam ſiſtebant plures Nayres, veram amplexuri Chriſti Religionem. Nec ſinebat, dum ad Eccleſiæ Xiſtum baptizaturus, aut ſolennem ſupplicationem per vias habiturus accederet, occaſionem vel minimam ſibi elabi, increpandi, coarguendique obſtinationem Nairum, atque Brachmanum, quorum præ curioſitate, eo contendebant frequentiſſimæ turbæ; idque faciebat tanta animi contentione, ſpiritus libertate, verborum efficacia, atque dexteritate, ut quamquam vel Idola eorum derideret, vel obſcuratæ mentis inſaniam improbaret, avide nihilominus, placideque auſcultaretur.

Collato confirmationis, & Baptiſmi Sacramento, ſponſos, ſiqui adeſſent, Matrimonio rite copulabat; nec id peragebat, niſi ipſi Pœnitentiæ prius beneficio expiarentur: atque optimatum complures ſibi decori ac honori dabant: ſi occaſionem, qua per Menecſium conjungerentur, nanciſci poſſent

poſſent. Sedente illo, Chamazius quidam, qui ſibi à *Catechiſmo* erat, pueros Doctrinam Chriſtianam Idiomate Malabarico edocebat; poſt Catecheſim, excommunicatos, ſi qui erant, à cenſuræ vinculo ſolvebat, iiſque æquas criminibus pœnas irrogabat; exinde ſe in domum recipiebat, corpus, vireſque refecturus, idque pomeridiano tempore, eoque veſperi, quam Meridiei proximiori.

III. Sequenti exoriente Luce, actutum in Eccleſiam concedebat, ubi coactis Caſſanariis, & Populo, quatuor Oeconomos latis ſuffragiis electos, Eccleſiæ illi deputabat, qui ſartis tectis, ceteriſque rebus gerendis operam impenderent; deinde arca, in qua ſervabantur pecuniæ à pietate fidelium in pios uſus tributæ, ab humo refoſſa (mos erat, ut in qualibet Eccleſia hujuſmodi arcæ humi altius infoderentur, nec niſi emenſo ſeculi dimidio, aut etiam ultra reſerarentur) numeratam pecuniam illis quatuor cuſtodiendam tradebat, qui dati, acceptique rationes ducentes, opportuno tempore eam vel in res Eccleſiæ ſarciendas, vel inopum indigentiam ſublevandam, vel denique in orphanos alendos, aut etiam Virgines Matrimonio conjungendas erogabant.

Egreſſi poſtea ab Eccleſia, in illius propylæo una cum Archidiacono congruos Vicario, & Caſſanariis proventus (*a*) aſſignabant, ut à Synodo ſancitum fuerat; cujus gratia ollæ ſubſcribebantur à Populo, & Archiepiſcopo; qui interea adjunctis ſibi nonnullis Patribus Societatis Jeſu, Caſſanarios, qui tunc minus inepti in ſcientia morum comperiebantur, excipiendis confeſſionibus delegabat. Quotidie poſt Miſſæ celebrationem pro concione de doctrina fidei amplectenda, atque vetuſtis erroribus execrandis, magno animi ardore agebat; quotidie etiam ſub noctem, convenientibus Archidiacono, & P. Rozio, ad eliminanda, impediendaque ſcandala Pagi, pravas, diuque inolitas conſuetudines, maxime circa res fidei extirpandas, flagitioſos homines a morum pravitate, vitiorumque colluvie revocandos totis viribus incumbebat. Altero die poſtulationes audiebat, & lites dirimebat. Totus inſuper erat pauperibus, ut nuper dictum eſt, in Orphanis, & Virginibus alendis, erudiendis, ac decenter collocandis.

IV. Diſceſſu tandem imminente, cunctis ad Eccleſiam accurrentibus, denuo verba faciens, enixe eos hortabatur, ut in accepta vera fide, atque obedientia Vicario debita conſtanter perſeverarent, & ad præſcriptum Synodi omnia gererent. Poſtea ſolenni benedictione impertita, ad manus oſculum pro more gentis, admittebat, primum viros, ac deinde ſequioris ſexus perſonas. Tandem ſi qui erant ſenes, Valetudinarii, aut parvuli, erant autem ſæpe numero plures, qui manuum impoſitionem recitatis Sacris Evangeliis, expeterent, omnibus ſingillatim per plures etiam horas patienter, immo alacriter, eorum commendans fidem, ſingulorum votis, ac petitionibus indulgebat. Diſcedentem vero omnes certatim, nec ſine ingenti amoris ſignificatione comitabantur, vel ad Navim, vel ſal-

H tem

(*a*) Ad præſcriptum Synodi tercentum *Fanones* pro cujuslibet Eccleſiæ Vicario aſſignabantur: eſt autem *Fanon* monetæ argenteæ genus vilioris æſtimationis Julio Romano, aut Regali Hiſpano, equivalens duodecimæ parti *ſcuti*.

tem ad confinium uſque Pagi, aut Vici, unde diſcedebat: cui denique, accepti beneficii memores, qua lætis plauſibus, qua obortis prægaudio lacrymis, cuncta fauſta apprecabantur, atque vale dicebant.

V. Indefeſſo igitur, atque hilari animo Eccleſias Angamalenſis Diœceſis obivit, inſpexit, ac reformavit, exordium ſumens a Diamperitana, ac deinde perluſtrans ceteras, nequicquam obſiſtentibus Regulis, atque perverſis Neſtorianis, quorum pervicacia fuerat tot ſeculorum decurſu deformata, Catholicam illi fidem reſtituit, Populos ad avitam Romani Pontificis obedientiam revocavit, Synodique quam celebraverat, monita, ac ſalutaria documenta, auſpice Deo, eorum mentibus impreſſit, animis infixit, atque ad præſcriptam à Synodo normam illorum mores inſtituit.

Poſtquam Inſpectoris munere ingenti cum laude, & animarum fructu ſatisfecit, regreſſus eſt Goam die 16. Novembris anni 1599. cum ab ea digreſſus eſſet 27. Decembris anni præcedentis. Cum autem eum hæc maxime angeret cura, an Synodus uſu recepta eſſet, de qua re, ut certiorem ipſum facerent, Vicariis præſcripſerat, atque inculcaverat, jucundiſſimum ab illis nuntium accepit, omnia ex voto ipſius contingere, ac præſertim (quod ipſi cordi erat, quamquod maxime) præceptum Sacramentalis Confeſſionis, & Communionis plurimum invaluiſſe, & Sacramenta hujuſmodi ſtatis temporibus in communi uſu eſſe; id quod fuit ipſi teſtatiſſimum ex catalogis nominum ad ipſum tranſmiſſis, ex quibus compertum habuit, per paucos Paſchali præcepto non ſatisfeciſſe.

Gaudium hoc ipſi cumularunt literæ parvo interjecto tempore acceptæ a Summo Pontifice Clemente VIII., per quas eidem & Apoſtolicam impertiebat benedictionem, & humaniter ſignificabat, Deo ſibique gratiſſimam fuiſſe ſynodi celebrationem, & operam ſane egregiam in rebus Synodi uſu conſtabiliendis, ſtrenue collocatam; reliquum eſſe, ut omnia pro voto cederent, & Catholica Religio copioſum inde proventum reportaret. Typographicam etiam officinam, ut Eccleſiaſtici libri Chaldaice cuderentur, tranſmiſit. Acta inſuper cuncta roboravit, confirmavitque. Deſignavit etiam in Epiſcopum Angamallenſem, & Goenſis Archiepiſcopi ſuffraganeum, laborum ejus, atque vigiliarum conſortem P. Franciſcum Roz Societatis Jeſu Alumnum, virum inſigni, probatoque zelo, qui Chriſtianos Divi Thomæ, hàc illac per totam Indiam diſperſos, ad novam capeſſendam viam, atque vitam, voce inſtrueret, ſpiritus fervore accenderet, exemplo alliceret, ac roboraret. Quo in munere partem omnem implevit Rozius; cuncta enim ad incrementum cultus Divini, errorum everſionem, imbuendoſque vera pietate animos mira ſuavitate, ac prudentia compoſuit. Ad quem finem celebrata fuerat Diamperitana Synodus, omnium calculis comprobata, & quæ fuit prout hîc jam ſubnectitur.

SYNO-

Digitized by Google

SYNODUS

Diœceſana Eccleſiæ, & Epiſcopatus Angamalenſis Antiquorum Chriſtianorum Sancti Thomæ in Montanis de Malabar Indiæ Orientalis.

A REVERENDISSIMO DOMINO

F. ALEXIO DE MENESSES

Archiepiſcopo Metropolitano Goenſi, Indiæ, ac partium Orientalium Primate celebrata, auctoritate Sanctiſſimi Domini Clementis PP. VIII. tertia die Dominica poſt Pentec. 20. Junii anno 1599. quo tempore Sedes Epiſcopalis vacabat, cujus Synodi ſeſſiones habitæ ſunt in Eccleſia omnibus SS. dicata, in Oppido & Regno de Diamper ſub Ditione Regis Ethnici de Cochim; ibique ſummo Pontifici Romano obedientia exhibita fuit, & omnes illius Diœceſeos Chriſtiani Romanæ Eccleſiæ Primatum, ac poteſtatem profeſſi ſunt. (*a*)

PUBLICATIO

Et Indictio Diamperitanæ Synodi.

DOn Frater Alexius de Meneſſes Dei, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ gratia Archiepiſcopus Metropolitanus Goæ, Indiæ & partium Orientalium Primas &c. Rev. in Chriſto Patri Georgio Archidiacono Epiſcopatus Regnorum de Malabar ad Montana Chriſtianorum Sancti Thomæ, & omnibus aliis Sacerdotibus, *Caſſanariis*, Diaconis, & Subdiaconis, cunctiſque Populis, *Pagis*, Oppidis, & locis, & omnibus Chriſtianis

(*a*) Synodus hæc typis excuſa fuit Conimbriæ apud Didacum Gomez Loureyro Univerſitatis Typog. cum permiſs. S. Officii & Ordinarii, anno 1606. Luſitano Idiomate.

ſtianis dicti Epiſcopatus, ſalutem in Jeſu Chriſto Domino noſtro: Notum ſit omnibus, & ſingulis, qualiter SS. Pater Clemens PP. VIII. Pontifex Romanus, & Jeſu Chriſti Domini noſtri in terris Vicarius, & modo Dei Eccleſiæ Præſidens, binas ad nos direxit literas in forma Brevis, quarum una ſub die 27. Januarii An. 1594. altera vero 21. Januarii Anni proxime præteriti 1597. ſubcripta fuerat, quibus & munere Paſtoralis officii, & univerſalis poteſtatis, quam ſuper omnes Mundi Eccleſias à Chriſto Domino, illa ſuprema, Sancta, & Apoſtolica Divi Petri Cathedra accepit, nobis præcipiebat, ut hujus Eccleſiæ vacantis ob mortem Archiepiſcopi Mar-Abrahami curam gereremus; utque nullo umquam pacto, Epiſcopum aut Præſulem a Babylonica Sede tali Eccleſiæ deſignatum, prout huc uſque factum fuerat, reciperemus, eo quod omnes eſſent Schiſmatici, Hæretici Neſtoriani, & extra obedientiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, Babylonico Patriarchæ, ejuſdem hæreſis anteſignano ſubjecti. Inſuper ut in eadem Epiſcopali Sede Gubernatorem, & Vicarium Apoſtolicum inſtitueremus, qui rebus ſpiritualibus, ac temporalibus præeſſet, quouſque Sancta Romana Eccleſia prædictæ Epiſcopali Sedi proprium Paſtorem deſignaret. Quæ munera nobis, Apoſtolica auctoritate demandata, ut debita ſubmiſſione, & obedientia exequeremur, ſtatim ac fuit vita functus prædictus Archiepiſcopus Mar-Abrahamus, curavimus Gubernatorem illius Eccleſiæ virtute litterarum Apoſtolicarum inſtituere, eumque mittere ad dictæ Eccleſiæ poſſeſſionem capiendam. Id quod aliis titulis noſtri muneris erat: primo quia talis Eccleſia Capitulo (quod ſede vacante ipſam regeret) deſtituta erat; deinde quia ea res ad Metropolitam Indiæ, & omnium Eccleſiarum in partibus Orientalibus Primatem attinere videbatur. Verumtamen cura, & labor omnis fructu caruit; & quamvis multis variiſque tentatis viis hac in re per integrum biennium laboraverimus, omnia quæ nos decrevimus, etiamſi illis mandatum Sanctiſſimi Patris Romani Pontificis multum ponderis adderet, optatum exitum ſortita minime fuerunt. Altas enim vero in ea Diœceſi Schiſma, & contumacia adverſus Apoſtolicam Sedem radices egerat: itaut nec noſtris, nec Pontificis præceptis ullo pacto obedirent; immo plura indies contra S. Rom. Eccleſiæ obedientiam debitam non levia facinora perpetrarent. Poſtquam vero cauſam hanc adeo implicatam, totque impedimentis involutam Deo enixe commendavimus, idque ab omnibus pariter hujus Diœceſis Incolis fieri juſſimus, diu deliberavimus, & mature perpendimus, quanam via executio mandatorum Apoſtolicorum obtineri poſſet. Vehementer nos commove-

bat

bat commiſeratio gentis illius, cujus magna pars a tempore, quo ipſi S. Apoſtolus Thomas Evangelium promulgaverat, ad hæc uſque tempora in Chriſti Domini fide conſtans perſeverabat, in ipſo infidelitatis gremio, & in tanta Chriſtianorum illorum diſperſione, cum diverſas Regiones incolerent, & eas quidem ditioni Regum Idololatrarum ſubjectas, quodque cumulum addebat ſine ulla cum reliquis Chriſtianis communicatione, quæ plane a primis illis temporibus interrupta fuit, uſque dum Luſitani huc pervenerunt.

Poſt diuturnam deliberationem tandem, ne quos glorioſus Apoſtolus Thomas ſuis ſudoribus irrigaverat fructus Catholicæ doctrinæ, deficiente alimento penitus areſcerent, utque Apoſtolica S. Sedis mandata executionem haberent, decrevimus a noſtra Eccleſia diſcedere, relictis ibi idoneis Miniſtris, qui vices noſtras ſupplerent, & dictam Diœceſim adire, ut de rebus ad Montenſem illam Eccleſiam pertinentibus cognoſceremus; ratio ſic decernendi nobis fuit, ut experiremur an per nos præſentes, aſpirante divina gratia, fieri poſſet, ut gens illa ad obedientiam S. Romanæ Eccleſiæ redigeretur, hæreſeſque, ac falſæ doctrinæ, quas Præſules Schiſmatici ab eorum anteſignano Patriarcha Babylonenſi illuc miſſi ſuperſeminaverant, penitus eradicarentur, libri pariter erroribus pleni, qui circumferebantur eliminarentur, quæ omnia facilius nos conſecuturos eſſe ſperabamus, ſi per nos ipſos paſtoralia munera exercentes, viribus divinæ gratiæ, & divina ope adjuti, Populis illis veritates Catholicas inculcaremus, eoſque veræ, ac ſalutaris doctrinæ pabulo, quo maxime carebant, nutriremus.

Acceſſimus ergo ad dictam Diœceſim, rerum omnium ad Chriſtianos illos pertinentium inſpectores, & cognitores fuimus. Nihil vero non movit Dœmon ſalutis noſtrarum animarum hoſtis infeſtiſſimus, ut noſtros pios conatus, laboreſque eluderet. Maximas turbas, contentiones, tumultus excitavit, & eo redacta res fuit, ut quamplures a nobis diſceſſerint, & Sancta Eccleſia Romana novo ſchiſmate proſciſſa fuerit. At Deus ſuæ bonitatis memor, noſtrorumque criminum immemor, nos, poſt multos toleratos labores a periculis omnibus liberavit, ſuaque bonitate, & clementia, qua non vult mortem peccatoris, ſed ut convertatur, & vivat, tum etiam intuitu meritorum Sancti Apoſtoli Thomæ primi horum Chriſtianorum Magiſtri, & Protectoris, tempeſtatem illam in pacatiſſimam vertit tranquillitatem. Omnibus itaque lux veritatis affulſit: quamobrem nobis adhæſerunt, fidem Catholicam profeſſi ſunt, nobiſque morem gerentes, ad Sanctæ Romanæ Eccleſiæ gremium redierunt.

Ob

Ob quæ beneficia, maximas, ut par erat Deo gratias egimus, utque iis diu Chriſtiani illi fruerentur, & ea quæ ad Dei gloriam peracta fuerant, rata, & firma permanerent, nobis maxime ſalutare, & opportunum viſum fuit, Synodum Diœceſanam commodiori in loco, atque adeo in meditullio Diœceſis quamprimum indicere, ubi quæ ad Dei honorem, fidei catholicæ augmentum, vitiorum ſcelerumque extirpationem, Chriſtianorum quoad mores reformationem, animarum denique utilitatem, & pacem opportuna forent, pertractarentur. Ne igitur conſilium adeo ſalutare differremus, Eccleſiam, & locum de Diamper præeligentes, omnibus & ſingulis Chriſtianis hujus Diœceſeos, tam Eccleſiaſticis, quam Laicis cujuſvis ſtatus, & conditionis exiſtant, notam facimus indictionem, & convocationem hujuſmodi Synodi in dicto loco de Diamper peragendæ *die* 20.*proximi menſis Junii* currentis *anni* 1599. quæ erit Dominica tertia poſt Pentecoſten. Inſuper præcipimus in virtute Sanctæ Obedientiæ, & ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ Rev. hujus Epiſcopatus Archidiacono, & omnibus aliis Sacerdotibus ejuſdem, legitime ob valetudinem, ætatem, vel alio inevitabili officio non impeditis, ut *die* 20. *Junii* adſint, ut ab iis nobiſcum congregatis prædicta Synodus Diœceſana, juxta Sacros Canones celebretur. Et quia ex conſuetudine immemorabili, à primis uſque temporibus inducta, & ab ipſis Ethnicorum Malabaricis Regibus permiſſa, etiam ea omnia, quæ propria ſunt regiminis temporalis, & cauſæ ipſæ etiam (*a*) Civiles, ad Eccleſiam, ejuſque Præſulem pertinent: & quia non minus antiqua viget conſuetu-

(*a*) Quoniam plures Acatholici, cum quibus Juſtus Henningius Bohemer *De Jure Proteſtan.* & Petrus Giannone *Hiſt. Civil. Reg. Neapol. tom.*1. *pluribus in locis*, ſæcularium litium cognitionem Epiſcopis priorum ſæculorum præfracte abjudicant, ut Romanam præſertim Curiam de uſurpatione coarguant, opportune Eccleſiæ Angamalenſis immemorabilem, quæ hic laudatur, conſuetudinem ab uſque priſcis temporibus objicimus; & quidem ineluctabili Auguſtini teſtimonio & exemplo. Teſtimonio: etenim locum 1.*Corint.*6. de judiciis primorum Chriſtianorum ita interpretatur *Pſal.*118. *Serm.*24. *dicere non audemus, dic homo quis me conſtituit Judicem inter vos? Conſtituit enim talibus cauſis, Eccleſiaſticos Apoſtolus cognitores; in foro prohibens jurgare Chriſtianos. Et de opere Monac.c.*29. hæc ſcribit: *Quibus nos moleſtiis* (cauſas ſecularium dirimendi) *idem affixit Apoſtolus non utique ſuo, ſed ejus qui per eum loquebatur arbitrio* (id juris a Deo legislatore derivat). Quod etiam exemplo ſuo robotavit S. Doctor aſſerens ibidem iſta; *Quantum attinct ad meum commodum, mallem,* (in Monaſterio) *manibus operari, quam tumultuoſiſſimas perplexitates cauſarum alienarum pati de negotiis ſecularibus, vel judicando dirimentis, vel interveniendo præcidendis*. Quo liquet contra quod ajebat Giannonius, non tantum per arbitros, lites ab Epiſcopis definitas eſſe. Et *Epiſt.*33. blandas litigantium ſalutationes, & ficta officia depingit: *Et homines quidem cauſas ſuas ſeculares, apud nos finire cupientes, nos Sanctos, & Dei ſervos appellant, ut negotia terræ ſua peragant*. Vide etiam *Epiſt.*251. Hoc etiam iterum ſubigetur infra *Act.*9. *Dec.*16.

ſuetudo notificandi Populo, quæ Eccleſia decrevit, ut ea melius exequantur ſub eodem præcepto, & cenſuris omnibus Chriſtianis locorum, & Pagorum, vel ubi loca hujuſmodi circumſcripta, & ſuis limitibus definita non exiſtunt, omnibus, qui in aliqua Eccleſia convenire ſolent, tamquam ad ipſam pertinentes, præcipimus, & mandamus, ut ſtatim ac hoc noſtrum mandatum ad eorum notitiam pervenerit, quilibet Pagus, vel Communitas quatuor ex honeſtioribus timoratæ conſcientiæ, & rerum gerendarum experientia aptioribus eligat, ut Populi ſui nomine, Synodo interſint, & facultatibus ſufficientibus inſtructi, omnium nomine acceptare, ſubſcribere, conſulere, obligarique poſſint ad ea, quæ Synodus ſtatuerit adimplenda; præterea expoſcere, & proponere valeant quidquid ad Dei Synodum, & rerum ſpiritualium, & temporalium profectum erga Populos, & Chriſtianitatem expedire judicaverint.

Per has eaſdem noſtras Literas facultatem concedimus omnibus & ſingulis, tam Eccleſiaſticis, quam Secularibus, qui lites, querelas, diſſenſiones, competentias, petitiones, vel res alias contentioſas præ manibus habent, quæ per Præſulem, aut Chriſtianos determinari debent, ut eas Synodo proponant, & coram ipſa libere poſſint, quod ſibi viſum fuerit, poſtulare; in omnibus enim audiendis facilem ſe præbebit Synodus, & juxta Sacros Canones, & conſuetudines, quæ in ſingulis territoriis vigent, quod æquum juſtumque fuerit, decernet. Et quia nobis conſtat, plura litigia in dicta Diœceſi in dies excitari, quæ ſunt frequentium diſcordiarum ſemina; non tantum facultatem facimus; verum etiam præcipimus, & mandamus omnibus, qui in hiſce controverſiis verſantur, ut aliis prætermiſſis recurſibus, qui plerumque in Chriſtianorum præjudicium cedunt, interea temporis hanc viam ſanctam, & juſtam ineant. Ut tamen omnia ad optatum finem perducantur, illud in primis opus eſt, nempe divinam gratiam, & auxilium implorare à Deo, à quo bona cuncta procedunt, & ſine quo nihil boni poſſumus, utque multorum precibus Clementiſſimus Deus reddatur nobis propitius, laudabilem Sanctorum Patrum, veterumque Conciliorum conſuetudinem ſectantes, monemus, plurimumque in Domino commendamus cunctis Chriſtifidelibus iſtius Diœceſeos, ut à tempore potiſſimum, quo Synodus exordium ſumet, quouſque finiatur, jugiter, corde puro, & mundo, in jejuniis, eleemoſynis, orationibus, aliiſque pietatis operibus ſeſe exerceant, Dominum inſtantiſſime deprecantes, ut omnium mentes congregandorum illuminet, & noſtras ſuo amore voluntates inflammet, ut in nullo ex agendis deviemus à vero, & quæ

fue-

fuerint decreta efficaciter executioni mandentur, & cuſtodiantur per interceſſionem Sanctiſſimæ Virginis Mariæ Dominæ noſtræ, de cujus honore & gloria (*a*) ſingulariter tractaturi ſumus, & glorioſi Apoſtoli Divi Thomæ Inſtitutoris, Patroni, & Protectoris Chriſtianitatis hujus, omniumque Cœlicolarum, ut cunctorum pace, & concordia incipiat, & progrediatur Synodus, & ad Dei æternam gloriam honorem, & laudem finiatur. Poſtremo jubemus hoc noſtrum mandatum, & convocationem Synodi Diœceſanæ, promulgari coram Populo in ſingulis iſtius Epiſcopatus Eccleſiis prima Dominica, quæ proxime ſequitur, poſtquam notificatum fuerit omnibus Caſſanariis ipſarum, ulterius valvis ipſarum Eccleſiarum affigi, & manere affixum, ut ad omnium notitiam perveniat, & debitam executionem ſortiatur. Datum Chanottæ die 14. Maii ſub noſtro, & publico Sigillo noſtræ Cancellariæ. Andreas Cerqueira Notarius Cameræ Illuſtriſſimi Domini Archiepiſcopi Primatis ſcripſit Anno Æræ 1599.

Frater Alexius Archiepiſcopus Primas.

ACTIO I.

I. IN Nomine Sanctiſſimæ, & Individuæ Trinitatis, Patris, Filii, & Spiritus Sancti: anno à Nativitate Domini Noſtri Jeſu Chriſti MDXCIX. die XX. Menſis Junii, Dominica III. poſt Pentecoſten., Pontificatus Sanctiſſimi Domini Noſtri Clementis PP. VIII. anno VII. Regnante in Luſitania ejuſque Dominiis Rege Catholico D. Philippo II. Portugalliæ, Algarviorum, & Mallucarum Rege, ejuſque Regni anno I. moderante Indiæ Orientalis ſtatum ipſi Regi ſubjectum, Illuſtriſſimo D.D. Franciſco de Gama, Comite de Vidigueira, Claſſis Præfecto Indiæ, ejuſque Prorege, in loco de Diamper, Ethnici Regis de Cochin ditioni ſubjecto, in Eccleſia omnibus Sanctis dicata, Epiſcopatus Angamallenſis in Montanis Malabaris, ubi degunt Fideles, qui Chriſtiani Sancti Thomæ appellantur; Sede vacante ob mortem Archiepiſcopi Mar-Abraham, congregata fuit juxta Sacros Canones Synodus Diœceſana, ab Illuſtriſſimo, & Reverendiſſimo D.D. Fratre Alexio de Meneſſes Archiepiſcopo Metropolitano Goæ, Indiæ, & partium Orientalium Primate, cum omnibus Presbyteris, & Caſſanariis dicti Epiſcopatus, & cum electis

(*a*) Quod eo dicit Alexius, quia adverſus errores Neſtorianorum illorum, aſſerenda erat Beatiſſimæ Virg. Mariæ, non ſolum Maternitas Chriſti, quam ultro fatebantur, ſed etiam quod fuerit *Theotocos* ſeu Mater Dei, quod mordicus obſtinateque negabant.

ctis Populorum, & Pagorum ipſius, multiſque aliis ejuſdem *Chriſtianitatis* ad laudatam Synodum, per Illuſtriſſimum Metropolitanum convocatis; & primum plurimis gratiis Deo actis, eo quod turbæ, & contentiones, quas Diabolus humani generis hoſtis, ne Synodus celebraretur, excitaverat, amicabili pace, & concordia compoſitæ fuiſſent; cunctis etiam præ gaudio exultantibus, quod tandem licuerit ad pertractandum de ſervitio Dei, ſinceritate fidei, & bono *Chriſtianitatis*, animarumque, eos in unum congregari; Illuſtriſſimus Archiepiſcopus Pontificalibus indutus ornamentis, Miſſam *Ad tollendum Schiſma*, prout in Romano Miſſali continetur, celebravit; habita deinde concione ad Populum, & Sacro peracto, cum veſtes Pontificales reaſſumpſiſſet, *Officium ad incipiendum Concilium*, juxta præſcriptum Ceremonialis Romani peregit, quibus finitis, in faldiſtorio ſedit, & conſidentibus aliis ad Synodum convocatis, tum Eccleſiaſticis, tum Secularibus, & ſingulorum Populorum electis, facultatem a Communitate habentibus, Cœtui univerſo notum fecit, ſe præſentem Synodum celebrare auctoritate munitum duorum Brevium SS. Patris Clementis PP. VIII. D. N. quibus regimen iſtiuſmodi Eccleſiæ ob mortem Archiepiſcopi Mar-Abrahami, quandiu proprius illius Præſul & Paſtor non eligeretur, ſibi commendaverat. Id etiam alio titulo ad ſe ſpectare juxta ſanctiones canonicas, cum Archiepiſcopalis Sedes vacaret, & Eccleſia ipſa Archiepiſcopalis, ipſius ſuffraganea, orbata eſſet Capitulo; atque ipſe Metropolitanus eſſet, & totius Indiæ, cunctarumque partium Orientalium Primas: literis etiam Apoſtolicis, quæ exacte fuerant Malabarice redditæ, lectis, explicatis, & reverenter obſequenterque admiſſis, iterum dixit Dominus Metropolitanus, ſibi utpote in Idiomate Malabarico peregrino, opus eſſe aliquo viro probato, & in re Eccleſiaſtica verſato, qui tam ea, quæ ipſe in Congregationibus diceret, quam quæ ſibi dicerentur, vernaculo ſermone utrinque fideliter redderet.

II. Et ſtatim communi omnium conſenſu electus fuit ad id muneris, Jacobus Presbyter, Caſſanarius Eccleſiæ de Pallurti ejuſdem Epiſcopatus, Luſitanica, & Malabarica lingua doctus; cui ad ſe vocato, & accedenti, commiſit Dominus Metropolitanus, ut officium Interpretis in Sacra Synodo adamuſſim impleret; quapropter ab ipſo coram omnibus, Sacramentum exegit tactis Sanctis Evangeliis, quo Deum adhibens Teſtem promiſit, ſe bene & fideliter munus ſuum geſturum, itant ſincere referret, & quæ ipſe Dominus loqueretur cum adſtantibus in Synodo; & quæ alii loquerentur cum ipſo, nihil addendo, vel detrahendo de ſubſtantia, & veritate di-

cendorum: inſuper ſe fideliter, quod pariter ſui muneris erat, lectorum Decreta, & ſanctiones Synodi in Congregationibus; quæ omnia lingua Malabarica ſcripta erant, & quia *in ore duorum, vel trium teſtium ſtat omne verbum*, ut ipſa teſtatur (a) veritas, ipſi Jacobo Caſſanario Interpreti pro ampliori ſecuritate, adjuncti fuere ab ipſo Rev. Metropolitano RR. PP. Franciſcus Roz, & Antonius Toſcano è Soc. Jeſu, Collegii de Vaipicota ejuſdem Epiſcopatus Alumni, qui utpote Malabaricæ Linguæ peritiſſimi, exponenda ab Interprete perpenderent; & ſi quid minus apte Malabarice fuiſſet redditum, ſimul cum aliis extra conſeſſum præſentibus, tum Indigenis, tum Luſitanis, utraque pollentibus lingua, ubi opus eſſet, corrigerent è veſtigio, & emendarent.

DECRETUM I.

III. CUnctis igitur congregatis, Illuſtriſſimus Metropolitanus ſedens in Faldiſtorio, una cum ceteris, ad latera, ordine ſuo conſidentibus, dixit; *In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, trium Perſonarum, & unici veri Dei. Amen. Placet ne vobis Fratres cariſſimi, & Ven. Sacerdotes filii mei, in Chriſto dilectiſſimi, Electi, & Procuratores Populorum, ad laudem, & gloriam SS. & Individuæ Trinitatis, Patris, Filii, & Spiritus Sancti, ad augmentum, & exaltationem Fidei Catholicæ, & Religionis Chriſtianæ, in hoc Epiſcopatu Montenſi, ad deſtructionem hæreſum, & errorum, quos in eo Hæreticorum, & Schiſmaticorum aliqui ſeminaverunt; librorumque a falſis doctrinis, quæ ab illis in hujuſmodi libris ſcriptæ ſunt, expurgationem; ad reſtaurandam perfectam iſtius Eccleſiæ, cum Catholica, & Univerſali unionem; ad redintegrandam obedientiam debitam Summo Pontifici Romano, Univerſalis Eccleſiæ Paſtori, D. Petri in ejus Cathedra Succeſſori, & Chriſti in terris Vicario, à quo jam dudum ipſa diſceſſit, ad Simoniacam labem, quæ in hac Diæceſi invaluit eradicandam; ad rectam adminiſtrationem Sacramentorum, & ipſorum uſum neceſſarium in Eccleſia, in poſterum reſtituendum; ad rerum Eccleſiaſticarum, Cleri, & morum totius Populi Chriſtiani hujus Diæceſis reformationem, Synodum Diæceſanam in Montanis celebrari?* Et dicto ab omnibus, auditoque, *Placet*, iterum *dixit* Reverendiſſimus Metropolitanus.

IV. *Dum ergo vobis placet, Ven. Fratres, & filii in Chriſto dilectiſſimi, Synodum incipere, deprecantes Deum, à quo bona cuncta procedunt, oportet, ut ea quæ ſunt pertractanda, tum de pertinentibus*

(a) Matth. cap. 18. v. 16.

bus ad Catholicam fidem, tum etiam ad Eccleſiæ, Officia divina, Sanctorum Sacramentorum uſum, & totius Populi in moribus profectum, peramanter, benigneque accipiatis, & deinceps auxilio divino obſequenter adimpleatis; & quæ emendatione digna videbuntur, fideliter unuſquiſque veſtrum, Synodo aperiatis; quodſi præſentium alicui, quæ dicentur, vel tractabuntur diſplicuerint, procul ab omni contentionis umbra, perſonaliter coram omnibus mentem ſuam explicet; ut ita mediante gratia Divina, res diſcuti poſſint (quod unice præ oculis habere debemus) & in priſtinum, rectumque ſtatum reſtituantur. Ita tamen ut in vobis nullum habeat locum contentio, & diſcordia, ad Juſtitiam & veritatem pervertendam; neque Chriſtianus vigor, & ſolicitudo inquirendi, complectendique ſaniora conſilia, langueſcat.

DECRETUM II.

V. PRæcipit Synodus in virtute Sanctæ obedientiæ, & ſub pœna Excommunicationis ipſo facto incurrenda, ne ullus Eccleſiaſticorum, vel Secularium, ex vocatis ad Synodum, & in ea exiſtentibus, e loco Diamperitano, ubi Synodus celebratur, abſque expreſſa Illuſtriſſimi Metropolitani facultate diſcedat; neque id fiat, niſi poſt celebrationem Synodi, Decretis propria manu ſubſcriptis, cunctiſque licentia recedendi facta. Illud inſuper præcipit, & enixe commendat, ut ſiquis ad laudem Domini noſtri, & in commune bonum Chriſtianorum hujus Diœceſeos aliquid dignum, de quo in Synodo agatur, animo præconceperit, illud Domino Metropolitano, verbo, vel ſcripto, per interpoſitam Perſonam proponat, ut quod expedire videatur, decerni poſſit.

DECRETUM III.

VI. CUnctis præſentibus, & abſentibus notum, manifeſtumque ſit, nulli Populo ſive Pago præjudicium futurum, quantum ad loci præeminentiam, eo quod Synodus in hoc loco de Diamper celebretur; nec Eccleſiæ, aut Perſonæ alicui ex ordine conſedendi in Synodo; immo omnia jura, & privilegia, ſicut antea, cuivis integra, & in ſuo robore permanſura; quod ſi ſuper iis aut alia re conſimili, aliquod ſuboriatur dubium, Dom. Metropolitano exhibeatur, ut partibus auditis, pro juſtitia decernat.

DECRETUM IV.

VII. CUM præ oculis habeat hæc Synodus, *(a) quodlibet donum eſſe à Deo, & omne donum perfectum deſcendere à Patre luminum*, qui perfectam tribuit ſapientiam, cum cordis humilitate eam poſtulantibus; & præterea *quod (b) initium ſapientiæ ſit timor Domini*, monemus, & mandamus omnibus Fidelibus Chriſtianis, tam Eccleſiaſticis, quam Secularibus hic congregatis, ut ſua peccata cum animi dolore confiteantur, & Sacerdotes ſacrum celebrent; qui vero Sacerdotes non fuerint, Sanctiſſimam Euchariſtiam ſuſcipiant; à Domino devoto, & humili corde petentes optimum exitum rerum in Synodo pertractandarum. Ad eundem finem quotidie, durante Synodo duæ Miſſæ ſolenniter in Eccleſia cantentur; à Latinis una de Spiritu Sancto, altera à Syris de B. Virgine Maria Domina Noſtra, de cujus honore & gloria peculiariter agendum eſt. Hæ Miſſæ celebrandæ erunt horis, quæ Congregationem non impediant; quæ Congregatio quotidie hora ſeptima matutina inchoabitur. Inſuper quotidie etiam poſt occaſum Solis in Eccleſia ſolenniter, tum à Latinis, tum à Syris cantabuntur Litaniæ B. Virginis, cum ejuſdem commemoratione.

DECRETUM V.

VIII. AD vitandas perturbationes, quæ excitari poſſent; neve detur locus contentionibus non neceſſariis, & præjudicialibus; præcipit Synodus in virtute Sanctæ Obedientiæ, & ſub pœna Excommunicationis ipſo facto incurrenda, ut dum fiunt Congregationes, & Synodales conventus, nullus ſive Secularis, ſive Eccleſiaſticus audeat ſimul cum aliis, vel Secularibus, vel Eccleſiaſticis convenire ad diſcutiendas res ad hanc Synodum, vel ad iſtam *Chriſtianitatem* pertinentes, abſque expreſſa Illuſtriſſimi Metropolitani facultate: verum omnia, quæ pertractanda cenſuerint, palam, & in Congregatione proponant: excipimus autem illos Conventus à Populo fieri ſolitos, dum aliquid, de quo commune conſilium audiri debet, occurrit, vel quæ fiunt ex mandato ejuſdem Domini Metropolitani.

ACTIO II.

(a) Jacobi 1. v. 17. (b) Eccleſiaſtici 1. v. 16.

ACTIO II.

IX. DIE ſecunda, decantatis Antiphona, Pſalmo, Orationibus, & Hymno, prout in Pontificali Romano habetur; Illuſtriſſimus Metropolitanus in ſuo faldiſtorio ſedens dixit: *Venerabiles & dilecti fratres Presbyteri; filii in Chriſto cariſſimi Procuratores, & electi Populorum; cum heſterna die vix nobis per tempus licuerit alia peragere, quam divinis precibus, & concioni habendæ ad Populum, incumbere, oportet hodie exordium ſumere à rebus ad ipſam Synodum pertinentibus; & ab iis primum, quæ ad integritatem, & veritatem noſtræ Sanctæ Fidei Catholicæ, ejuſdemque profeſſionem ſpectant; ſed prius vos iterum monemus in Domino, ut omnia, quæ vobis vel reſtauranda, vel emendanda, vel in toto Epiſcopatu, vel in aliqua ejus parte, viſa fuerint, nobis, vel Congregationi iſtiuſmodi proponatis, ut omnia cum auxilio, & gratia Divina, vobis adnitentibus, ad optimum, quem optamus, ſtatum perducantur, ad laudem Domini Noſtri Jeſu Chriſti.*

DECRETUM I.

X. UT quoad omnia Synodus Sacrorum Canonum Regulas teneat, & Sanctorum Conciliorum Generalium, Sacri potiſſimum Concilii Tridentini veſtigiis inhæreat; ac probe cognoſcens, id ab hac Eccleſia merito exigi, utpote in qua variæ opiniones adverſus noſtram Sanctam Fidem Catholicam inſurrexerunt, variique errores ab Hæreticis, & Schiſmaticis fuerunt diſſeminati, præcipit omnibus, tam Eccleſiaſticis, quam Secularibus ad ipſam vocatis, ut nomine non ſolum proprio, ſed etiam totius Cleri, ac Populi profeſſionem Fidei, & Juramentum per formulam hic adnexam in manibus Illuſtriſſimi Metropolitani hujus Concilii Præſidentis, omnino præſtent.

XI. Et ſtatim in executionem hujus Decreti, utque exemplo ſe invicem accenderent, & alter alteri incitamento eſſet, Illuſtriſſimus Metropolitanus veſtibus Pontificalibus indutus, Mitra depoſita, & ante Altare genuflexus, habenſque ante oculos Sancta Evangelia, & Crucem, iiſque tactis, proprio nomine, tamquam Præſul hujus Eccleſiæ hoc tempore Sedis vacantis, & Metropolitanus ejuſdem: nomine præterea totius Populi Chriſtiani iſtius Diœceſeos, & ſingulorum omnium, tam Eccleſiaſticorum, quam Secularium, ſequens juramentum, & profeſſionem fidei, quæ ſubinde cunctis adſtantibus, fuit declarata, emiſit.

Pro-

Profeſſio, & Juramentum Fidei.

XII. I*N nomine Sanctiſſimæ, & Individuæ Trinitatis Patris, Filii, & Spiritus Sancti, trium Perſonarum, & unius veri Dei. Anno a Nativitate Domini Noſtri Jeſu Chriſti* 1599. *ſub Pontificatu SS̃mi D. N. Clementis PP. VIII. ejuſdemque anno ſeptimo, in loco de Diamper Regnorum de Malabar Indiæ Orientalis, in Eccleſia omnibus Sanctis dicata, die* 21. *menſis Junii in Synodo Diœceſana hujus Epiſcopatus ad Montana, ab Illuſtriſſimo, & Reverendiſſimo DD. Fratre Alexio de Meneſſes Archiepiſcopo Metropolitano Goenſi, Primate Indiarum, & partium Orientalium, Sede vacante ejuſdem Epiſcopatus. Ego N. libere, & ſpontanee, nec aliqua violentia adſtrictus, ſed mero meo arbitrio, & pro Animæ meæ ſalute, & quia ita ex corde credo; proteſtor, me firma fide credere, & confiteri omnia & ſingula, que continentur in Symbolo fidei, quo utitur Sancta Mater Eccleſia Romana. Videlicet.*

XIII. *Credo in unum Deum Patrem Omnipotentem &c.* Deinde ſequitur totidem verbis, fidei profeſſio, ut habetur in Bulla Pii IV. *Injunctum nobis*. Dat. Romæ Id. Nov. An. 1564. uſque ad illa verba incluſive: *Animaſque ibi detentas fidelium ſuffragiis juvari*. Deinceps ita habet.

XIV. *Pariter affirmo fidelium juſtorum Animas ex hac vita migrantes, quæ hic pro pœnis, ob peccata debitis, jam ſatisfecere, & quæ per purgatorium tormentum, juxta beneplacitum & ordinationem Dei plenam ſatisfactionem exhibuere, & pariter, quæ poſt Baptiſmum nullum peccatum commiſerunt, ſtatim poſt mortem pergere in Cœlum, ubi vident Deum ſicuti eſt. Exinde condemno, & anathematizo hæreſim dicentium, juſtorum animas eſſe in Paradiſo terreno uſque in diem Judicii; Animaſque damnatorum, non aliter torqueri, quam ex ſcientia tormentorum, quibus poſt Judicii diem punientur. Similiter confiteor, & affirmo, Sanctos una cum Chriſto regnantes, venerandos, atque invocandos eſſe, eoſque Orationes Deo pro nobis offerre, & eorum Corpora, & Reliquias eſſe in terris venerandas: inſuper Imagines Chriſti & Deiparæ ſemper Virginis, necnon aliorum Sanctorum, habendas, & retinendas eſſe, atque eis debitum honorem, ac venerationem impertiendam.*

XV. *Similiter Sacratiſſimam Virginem Mariam eſſe proprie, & vere Dei Matrem, & ita vocari debere a fidelibus, quia realiter & vere peperit ſecundum Carnem, ac ſine dolore, aut angore aliquo, verum Dei Filium, verum hominem factum, ipſa Virgine permanen-*

te an-

Digitized by Google

te ante partum, in partu, & poſt partum, atque ipſam, nullam peccati actualis maculam contraxiſſe affirmo.

Conſiteor etiam Indulgentiarum poteſtatem à Chriſto in Eccleſia relictam fuiſſe, illarumque uſum Chriſtiano Populo maxime ſalutarem eſſe.

Sanctam Catholicam, & Apoſtolicam Romanam Eccleſiam omnium Eccleſiarum Matrem, & Magiſtram agnoſco; & omnes quotquot ipſi non obediunt, hæreticas eſſe Eccleſias, Schiſmaticas, atque inobedientes Jeſu Chriſto, ejuſque mandatis, nec non Hierarchiæ Eccleſiaſticæ ab ipſo inſtitutæ, ac demum extra æternam eſſe ſalutem.

Promitto, & juro veram obedientiam Papæ, ſeu Romano Pontifici, B. Petri Apoſtolorum Principis Succeſſori, & Chriſti in terris Vicario, totius Eccleſiæ Capiti, ipſius Doctori, & Magiſtro, Patri, Prælato, *& Paſtori omnium fidelium: necnon conſiteor, omnes quotquot Romano Pontifici Chriſti in terris Vicario non obediunt, tamquam inobedientes mandatis ipſius Chriſti, ab æterna ſalute excludendos.*

XVI. *Recipio, approbo, & conſiteor, omni hæſitatione remota, omnes determinationes, diffinitiones, & declarationes in Sacris Canonibus, & Conciliis Generalibus, ac præſertim in Sacroſancto Concilio Tridentino contentas. Pariter damno, rejicio, & anathematizo omnia ipſis contraria; atque hæreſes quaſcumque, ab ipſis damnatas, rejectas, & anathematizatas, una cum Eccleſia damno, rejicio, & anathematizo; ac potiſſimum diabolicam, & perverſam hæreſim Neſtorianorum, cum ipſorum perfido Duce Neſtorio, ipſiuſque pravis Magiſtris Theodoro, & Diodoro, cum omnibus Sequacibus præteritis, & præſentibus, qui à Satana ſeducti, & perſuaſi, duas in Chriſto perſonas, & duo ſuppoſita impie aſſerebant; affirmantes, Verbum Divinum non aſſumpſiſſe Carnem in unitatem Perſonæ, ſed tantummodo per inhabitationem, & manſionem in ea fuiſſe tamquam in Templo; nec dicendum eſſe, Deum fuiſſe incarnatum; nec Virginem Mariam, vocandam eſſe Matrem Dei, ſed tantum Matrem Chriſti: quæ omnia rejicio, condemno, & anathematizo, tamquam diabolicas hæreſes; immo credo, amplector, & approbo, quæ circa hæc Sac. Concilium Epheſinum I. ducentorum Patrum decrevit, & in quo ex mandato Romani Pontificis Cæleſtini I. præſedit B. Cyrillus Patriarcha Alexandrinus, quem fuiſſe juſtum, & ſanctum, Deoque gaudere omnino conſiteor, quique eum blaſphemant, extra æternam fore ſalutem.*

Similiter damno dicentes, de Chriſti Paſſione agendum non eſſe, nec de illa loquendum; immo id facere, eſſe injuriam Chriſto irrogare, ſed

ſed credo, & confiteor, meditationes, & colloquia de Paſſione Chriſti maximum Fidelibus afferre proventum.

Pariter confiteor, & credo, quod ſicut unus eſt Deus, una Fides, & unum Baptiſma, ita una tantum eſt vera lex in tota, atque integra Chriſtiana Eccleſia, quæ eſt lex Jeſu Chriſti Domini Noſtri, veri Dei, & veri Hominis: quam unam legem omnes Apoſtoli, eorumque Diſcipuli, & Succeſſores unanimiter, & uniformiter prædicaverunt, & quam prædicamus, & confitemur in toto Orbe, & damno, ac rejicio inepte dicentes, aliam eſſe legem Sancti Thomæ, & aliam Divi Petri, atque eſſe omnino diverſas: & nulla ratione inter ſe convenire; cum aliis omnibus erroribus, & hæreſibus ab Eccleſia Matre rejectis.

Hanc veram Catholicam Fidem extra quam, &c. ſequitur prout in laudata formula Piana uſque ad ultima verba; quibus Profeſſio Diamperitana adjunxit ſequentia.

XVII. Spondeo itaque, voveo, & juro Deo, Cruci, & Sanctis Evangeliis, nullum me in præſens, vel in poſterum in hac Eccleſia, & Epiſcopatu Montenſi, Epiſcopum, Archiepiſcopum, Prælatum, *Paſtorem, vel Gubernatorem admiſſurum, præter illum, qui a Sancta Sede Apoſtolica, per Papam, & Pontificem Romanum fuerit* immediate *conſtitutus; atque ipſi ita conſtituto, tamquam proprio, & vero Paſtori, obedientiam præſtiturum, omnino independenter, nulloque expectato conſenſu, aut nominatione a Patriarcha Babylonico, quem rejicio, damno, & anathematizo, tamquam Hæreticum Neſtorianum Schiſmaticum, & extra obedientiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, & idcirco extra æternam ſalutem, necnon juro, & promitto, ipſi nunquam obedire, nec in aliquo cum eo communicare. Igitur omnia dicta, & promiſſa ſpondeo, voveo, juro, & conſecro Deo Omnipotenti, & huic Sacroſanctæ Chriſti Cruci. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia. Amen.*

XXVIII. Qua proteſtatione, ac Fidei profeſſione peracta, Reverendiſſimus Metropolitanus ſurrexit, & Mitra capiti impoſita, in faldiſtorio ſedit, accepitque Evangeliorum codicem, quem Cruci ſuppoſuit. Ad eum primus acceſſit Reverendus Georgius Archidiaconus illius Montenſis Epiſcopatus, & coram eo genibus flexis, clara, & intelligibili voce, proprio Malabarico Idiomate, eandem fidei profeſſionem emiſit, Sacramento præſtito in ejuſdem Metropolitani manibus. Deinde cunctis Presbyteris, Diaconis, Subdiaconis, & aliis Chamaziis inibi genuflexis, Jacobus Caſſanarius de Pallurti, Synodi Interpres vernacula lingua Malabarica, eam fidei formulam protulit, eandem ſingulis de verbo ad verbum

bum repetentibus. Qua formula abſoluta, omnes ſingillatim in manibus Metropolitani juramentum præſtitere, qui ab unoquoque eorum quæſivit, num firmiter crederet omnia, quæ in ea formula continebantur; & inſuper quidquid Sancta Mater Eccleſia Romana credebat, & confitebatur; & num rejiceret quidquid ipſa rejiciebat? An etiam anathematizaret perverſam Neſtorianorum hæreſim, cum eorum erroribus, ejuſque Authores, & Fautores Neſtorium, Theodorum, & Diodorum, cum ipſorum aſſeclis: inſuper num Sanctam Romanam Eccleſiam, ut Matrem, & Magiſtram agnoſceret, omniumque Mundi Eccleſiarum Caput; ac confiteretur, quod Eccleſiæ ipſi rebelles ab æterna excluderentur ſalute? An promitterent, & jurarent veram obedientiam, & ſubjectionem Sanctiſſimo Patri Papæ, & Pontifici Romano, tamquam Univerſali Eccleſiæ Paſtori, Apoſtolorum Principis D. Petri Succeſſori, & Chriſti in terris Vicario, excluſa omni communicatione cum Patriarcha Babylonico, ſchiſmatis anteſignano, cui injuſte uſque ad hæc tempora ſubjecti fuerant? An ſponderent, & jurarent, nullum alium in Epiſcopum nunc, & in poſterum accepturos præter illum, qui ab Eccleſia Romana fuerit inſtitutus, & à Papa miſſus, & cuilibet hujuſmodi, animo ſincero, obedientiam præſtituros, & recepturos tamquam proprium Paſtorem, quod proprium eorum eſt, qui ſunt veri Catholici, & Eccleſiæ filii; demum ſe execraturos Patriarcham Babylonicum, tamquam Hæreticum Neſtorianum, & à gremio Sanctæ Matris Eccleſiæ rejectum, nec unquam fore, ut illi pareant, aut cum illo in rebus Eccleſiaſticis communicent? Quibus omnibus Articulis, & ipſorum cuilibet, omnes, & ſinguli poſitis ſupra Evangelia, & Crucem manibus, reſponderunt, ſe ita credere, jurare, Deoque ſpondere per Evangelia, & Chriſti Crucem ipſis ſuperpoſitam. Poſtea Eccleſiaſtici eandem profeſſionem, & juramentum præſtiterunt; & ſubinde Electi, & Procuratores Populorum, ceterorumque ejuſdem Diœceſeos locorum, nomine Communitatum, à quibus facultatem ad hoc munus acceperant. Id quod ab aliis etiam omnibus Chriſtianis, qui aderant, præſtitum fuit.

DECRETUM I.

XIX. PRæcipit Synodus, ut cuncti Sacerdotes, Diaconi, & Subdiaconi præſentis Diœceſeos, qui non interſunt Synodo, eandem fidei profeſſionem, & Juramentum in manibus Illuſtriſſimi Metropolitani in viſitatione Epiſcopatus, quam aggredi

propoſuit, præſtare debeat; quique Viſitationis tempore abſuerint, id ipſum præſtare debebunt in manibus illius, qui ab eo deputabitur; itaut nemo in Sacris conſtitutus, in toto inveniatur Epiſcopatu, qui hujuſmodi profeſſionem, prout hic continetur, non emiſerit. Præterea jubet, nullum ex Caſſanariis in Vicarium, vel Curatum cujuſlibet Eccleſiæ, ullo tempore eligi, quin ante poſſeſſionem initam, prædictam profeſſionem faciat, vel in manibus Præſulis, aut alterius ad id muneris deſignati: quod pariter de his, qui ad Ordines Sacros promoveri debent eodem modo decernitur. Quod ſi prædictorum aliquis id facere renuerit (quod Deus avertat) Excommunicatus declaretur, & ut talis ab omnibus habeatur, & tamquam vehementer ſuſpectus de fide, juxta ſacros Canones puniatur.

ACTIO III.

De rebus ad Catholicam Fidem ſpectantibus.

DECRETUM I.

XX. QUia *ſine Fide impoſſibile eſt placere Deo* (a), fides autem hujuſmodi, eſt ſancta Fides Catholica, quæ eſt veræ vitæ principium, & cujus puritate Populus Chriſtianus, & Catholicus, ab eo, qui ejuſmodi non eſt, diſcernitur; Cumque Synodo compertum ſit, a pluribus hominibus ab hac vera Fide errantibus, necnon mediantibus pluribus libris, falſas, & erroneas doctrinas continentibus, errores non paucos in hac Diœceſi fuiſſe diſſeminatos, eiſque plures fuiſſe miſerrime infectos, & in poſterum multo plures infici poſſe, eidem Synodo opportunum viſum fuit, ultra profeſſionem Fidei jam factam, ſingillatim exponere præcipua noſtræ Fidei capita, & qui ſunt contra illam errores in dictis libris, indicare, ut hujus Diœceſeos Incolæ, eorum malitiam, ac falſitatem agnoſcant, eoſque declinent, ac fugiant.

Doctrina Fidei.

CAPUT I.

XXI. QUÆ noſtra Sancta Fides, cum Eccleſia Catholica per totum Orbem diffuſa, ab initio credidit, tenet, & unanimi-

(a) Epiſt. ad Heb. c. 11. v. 6.

Digitized by Google

nimiter profitetur, hæc ſunt: Credimus in unum verum Deum Omnipotentem, Incommutabilem, Incomprehenſibilem, Ineffabilem Æternum, Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum; unum in eſſentia, Trinum in Perſonis; Patrem ingenitum; Filium genitum a ſolo Patre, ipſi conſubſtantialem, & æqualem; Spiritum Sanctum ab æterno procedentem a Patre, & Filio: non tamquam a duobus principiis, aut duplici ſpiratione, ſed ab utroque, tamquam ab unico principio, & unica ſpiratione. Pater non eſt Filius, nec Spiritus Sanctus; Spiritus Sanctus non eſt Pater, nec Filius; ſed Pater, eſt Pater tantum, Filius eſt tantum Filius; Spiritus Sanctus tantum eſt Spiritus Sanctus: Nulla Perſona aliam æternitate præcedit, aut excellit magnitudine, aut ſuperat poteſtate, ſed ſemper eſt abſque principio, & fine. Pater eſt qui generat; Filius qui generatur; Spiritus Sanctus qui procedit; conſubſtantiales pariter, & æquales, æque potentes, æque æterni. Tres iſtæ Perſonæ ſunt unus Deus, & non tres Dii; una eſſentia, una ſubſtantia, una natura, una immenſitas, unum principium, unus Creator omnium rerum, viſibilium, & inviſibilium, corporalium, & ſpiritualium, qui cum voluit, omnia ſua bonitate creavit, & omnia quæ creavit, voluit eſſe valde bona.

CAPUT II.

XXII. PRæterea Unigenitus Filius Dei, qui ſemper eſt cum Patre, & cum Spiritu Sancto, Patrique conſubſtantialis, tempore, à Divina Miſericordia præordinato, ut homines liberaret a peccato Adam, ceteriſque culpis, incarnatus fuit vere, Spiritus Sancti virtute, in illibato ventre Sacratiſſimæ Virginis Mariæ Dominæ noſtræ, atque in ea accepit veram, & integram naturam noſtram humanam, Corpus ſcilicet, & Animam Rationalem in unitatem Perſonæ Divinæ, tali unione, ut per illam unus idemque Jeſus Chriſtus, ſit Deus, & Homo; Filius Dei, & Filius hominis, nempe Virginis; quin una natura cum alia confuſa ſit; nec una in aliam mutata, vel una mixta cum alia; vel earum alterutra perierit, & in nihilum fuerit redacta. Quamobrem in una Perſona, & in uno ſuppoſito Divino, duplex eſt Natura perfecta; Divina, & humana; ſalvis ſemper utriuſque proprietatibus, duplici videlicet voluntate, divina, & humana; & duplici operatione in uno tantum Chriſto; & ſicut forma Dei, formam ſervi non tollit, ita forma ſervi, Dei formam non minuit, quia ipſe, qui eſt verus Deus,

idem eſt, & verus homo: Deus per illud, *quod in (a) principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum*: Homo per illud, *quod Verbum Caro factum eſt, & habitavit in nobis*: Deus per illud, per quod propria virtute, de quinque panibus ſatiavit quinque millia hominum, per quod aquam vitæ æternæ, Samaritanæ promiſit; Lazarum quatriduanum in Monumento ſuſcitavit; Viſum Cæcis reſtituit; infirmos ſanavit, & imperavit Ventis, & Mari; Homo, per illud per quod ſitivit, & eſurivit, fatigatus fuit ex itinere, Crucis arbori fuit clavis confixus, & in ea expiravit: Denique idem ſecundum Divinitatem æterno Patri æqualis, immortalis, & impaſſibilis, & ſecundum humanitatem minor Patre, mortalis, atque paſſibilis.

CAPUT III.

XXIII. PAriter, quod ipſe Dei Filius incarnatus, vere fuit natus ex Maria Virgine, & ejus Corpus ex hujus puriſſimo Sanguine fuit formatum, & ipſius eſt vere Filius; quapropter confitemur ipſam eſſe vere Matrem Dei, & ita ab univerſa Catholica Eccleſia appellandam eſſe, & invocandam, eo quod vere, & realiter abſque doloribus, aliiſve paſſionibus, peperit ſecundum carnem, verum Dei Filium, hominem factum: & ipſe Dei Filius incarnatus, vere fuit pro nobis paſſus; vere mortuus, & ſepultus; vere cum Anima ad Inferos Limbi deſcendit, ad liberandas Sanctorum Patrum Animas, ibi exiſtentes; & die tertia vere a Mortuis ſurrexit; & per quadraginta dies docuit Apoſtolos, locutuſque eſt de Regno Dei, & poſtea virtute propria in Cœlum aſcendit, ubi ſedet ad dexteram Majeſtatis Gloriæ, & Potentiæ Patris, unde venturus eſt ad judicandum vivos, & mortuos, & dandum unicuique præmium, vel pœnam ſecundum opera ſua.

CAPUT IV.

XXIV. SImiliter profitetur neminem ab Adamo deſcendentem, conceptum, & natum, aliquo tempore ſalvum fuiſſe, aut ſalvandum eſſe, aliter quam per Fidem mediatoris Dei, & hominum, Jeſu Chriſti Filii Dei, & per ejus Sanguinem, ac mortem, qua nos Æterno Patri reconciliavit, & noſtrarum iniquitatum Chi-

(a) Joann. 1. v. 1. & 14.

Chirographum ſolvit, quæ quidem fides ante Adventum Chriſti, erat de ipſo venturo, & redempturo; & poſt ejus adventum, eſt fides, qua creditur ipſum adveniſſe, & nos ſua morte, & Sanguine ſuo redemiſſe.

CAPUT V.

XXV. INſuper omnes, quotquot naturali generationis modo ex Adamo naſcimur, filios iræ, & peccati originalis macula infectos, naſci; quam contraximus ob culpam inobedientiæ Adami, in quo nos omnes peccavimus. Adamus enim peccando, & ſibi, & nobis ſanctitatem, & juſtitiam perdidit, & peccatum proprium, & perſonale ipſius, in nos omnes generatione pertranſivit, dicente Apoſtolo: (a) *Per unum hominem peccatum intravit in Mundum, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertranſivit, in quo omnes peccaverunt*. Quod licet verum ſit, & firma fide tenendum, peccatum illud in nos generatione pertranſire, non tamen Animæ noſtræ fiunt ex traduce, aut ſicut corpora generantur, aut educuntur de potentia Materiæ, velut Animæ Brutorum, ſed ex nihilo à Deo creantur, & Divina diſpenſatione, dum corpora perfecte formantur, & *organizantur*, ipſis infunduntur, & in quo infuſionis inſtanti maculam originalis peccati, quod in Adamo commiſimus, animæ contrahunt, per quod à Cœlo excludimur, Deoque in æternum privamur: quod tamen peccatum deletur Baptiſmate; quo mediante, anima à culpæ noxa abluitur, & nos, qui per peccatum eramus filii iræ, & a Cœleſti Patria, Regnoque Cœlorum exules, conſtituimur filii Deo cari, & Cœlorum hæredes; inſuper virtute ejuſdem Baptiſmatis reliquæ noxæ, & peccata actualia illis, qui talia perpetraverunt, cum omnibus pœnis pro ipſis debitis remittuntur.

CAPUT VI.

XXVI. ULterius Animas eorum, qui poſt Baptiſmi ſuſceptionem, nullum admiſere peccatum, vel de admiſſis condignam pœnitentiam cum æqua, & integra ſatisfactione egerunt, ſtatim in Cœlum duci, & ipſum videre Deum trinum, & unum, clare, ſicuti eſt, divina gaudentes viſione; alios aliis perfectiori

(a) Ad Rom. 5. v. 12.

ctiori modo, pro meritorum diverſitate; & pariter, qui in mortali actuali, abſque condigna pœnitentia decedunt, vel etiam cum ſolo originali, illicò ad Inferna deſcendere, pœnis æternis inæqualibus tamen, juxta demeritorum inæqualitatem in æternum puniendos.

CAPUT VII.

XXVII. SIcuti etiam, quod ii, qui ex Fidelibus Chriſtianis, ex hac vita in caritate deceſſerint, vera pro peccatis pœnitentia peracta, ſed nondum plena Divinæ Juſtitiæ ſatisfactione pro ipſis exhibita, mox ad locum, & pœnas Purgatorii ducuntur, ubi per ignem, aliaſque pœnas, toto tempore, quo Deo, juxta peccatorum qualitatem, & quouſque plene pro illis ſatisfecerint, viſum fuerit, ab ipſorum ſordibus abluuntur; poſtquam vero fuerint ablutæ, ad gloriam, Deique gaudium recipiuntur; quo in Purgatorii loco, animabus ibi detentis maxime proſunt ſuffragia, orationes, eleemoſynæ, aliaque pietatis opera, quæ viventes pro Defunctis facere conſueverunt: potiſſimum vero Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium, quo pœnæ leviores reddantur, & citius in Cœlum deportentur.

CAPUT VIII.

XXVIII. SImiliter, quod die Judicii, noſtra Corpora in Cinerem, pulveremque redacta, reſuſcitabuntur, eademque noſtris animabus, unumquodque ſuæ, iterum unientur: Aliter tamen, & aliter reſurgemus, boni quidem, ut circumdati gloria, immortales, & impaſſibiles regnent cum Chriſto in Cœlis; Mali autem ut in Dœmonum conſortio in Inferno, æterno, & vero igne perpetuo crucientur.

CAPUT IX.

XXIX. PAriter quod in principio, & in tempore, creavit Deus omnia viſibilia, & inviſibilia, corporalia, & ſpiritualia, Cœlumque Empyreum Angelis replevit, e quibus Deo obedientes, in gratia fuere confirmati, & retinentes dotes, ac perfe-

ctiones

ĉtiones, quibus Deus eos in ipſa creatione decoravit, fuerunt ad æterna gaudia eveĉti: Rebelles vero in Infernum, quem Deus, dum peccarent creavit, detruſi ſunt, ubi Divinæ Juſtitiæ rigore, non tantum pœna damni, qua Divina viſione privantur, ad quam creati fuerunt, ſed & ſimul vero igne, aliiſque pœnis in æternum torquentur: Qua de cauſſa tanti boni quod juſtos manet, & quo ipſi ob propria peccata carent, invidia duĉti, odio inſuper aĉti erga Deum, ejuſque opera, *intrinſeca* demum, qua obdurati, ſunt malitia, impulſi, homines tentant & ad malum ſolicitant.

CAPUT X.

XXX. PRæterea profitetur Angelos beatos, alioſque Sanĉtos, cum Chriſto in Cœlis regnantes, (*a*) a fidelibus colendos, ac venerandos eſſe, a Deo per ipſorum interceſſionem, noſtris neceſſitatibus remedia poſtulando, utque pro nobis Deum deprecentur; quod quidem præſtant, dum Deo offerunt pro noſtris malis preces, ſupplicationeſque: Corpora etiam, & Reliquias ipſorum maxima cura, & veneratione in terris cuſtodiendas, oſculandas, & colendas; ac in Altaribus, aliiſque peculiaribus Locis collocandas; quippe quæ fuere viva Chriſti membra, ac Templum Spiritus Sanĉti; nec non Judicii die talia Corpora reſuſcitanda eſſe, & æterna gloria in Cœlo induenda; per quæ in terris, plurima nobis Deus beneficia confert.

CAPUT XI.

XXXI. ITidem Chriſti Domini, & Beatiſſimæ Virginis Mariæ Imagines, necnon Sanĉtorum Angelorum, qui aliqualiter depingi valent, ſicut & aliorum Sanĉtorum, quos eſſe Cœli Incolas Eccleſia credit, retinendas eſſe, & decentibus in Locis habendas, non tantum in domibus fidelium, verum & in Templis, ariſque potiſſimum; quæ quidem venerari colique debent, debito ipſis cultu, eo ſcilicet, quo Sanĉtos, vel aliud quodcumque cultu dignum

(*a*) Circa ritum venerationis Sanĉtorum poſt immenſæ propemodum Eccleſiaſticæ eruditionis volumina a SS D. N. Benedicto XIV. edita, conſulere juvabit *Diſſertation. De ritu oſtenſ. Sac. Reliquiar. evulgatam anno* 1721. a Petro Moretto Viro eruditiſſimo; & ſupplementum Diſſertationis ad calcem Libelli *De ritu variandi chorale indumenti* ab eodem auĉtore edici *Romæ anno* 1732.: & noviſſime Joann. Chryſoſt. Trombelli Opus *De cult. SS.* typis Bononiæ excuſſum *anno* 1743.

dignum, quod per ipſas repreſentatum veneramur; non quod ipſis aliquam ineſſe virtutem, ſeu divinitatem, ob quam debeant coli, credamus, vel in eis ſpem, fiduciamve noſtram, ut Gentiles in Idolis, collocemus, ſed quia honor ipſis a nobis exhibitus, ad prototypum per ipſas repreſentatum referatur, ita ut per Imagines, ante quas in genua procumbimus, vel alios actus religionis exercemus, adoremus Chriſtum, & Sanctos. Quamobrem ſignum Crucis adoratione latriæ ſoli Deo debita adoramus, eo quod Filium Dei Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum, pro nobis in ipſa paſſum exhibet, & quia ut ipſe dixit: *(a) hoc in die Judicii apparebit ſignum Filii hominis*; eademque latriæ adoratione ex eodem motivo, colimus ceteras Chriſti Imagines.

CAPUT XII.

XXXII. PAriter Catholica confitetur Eccleſia, hominum unicuique ab ortu ſuo, Angelum à Deo in illius cuſtodiam deputari, ut ipſum ad bonum incitet, & a malis, in quæ ſecluſa cuſtodia ſolicita caſurus eſſet, eruat; quem inſuper Angelus in illius cuſtodiam accipit, quandiu vixerit; itaut eum continuo comitetur, & quantum in ſe eſt a malis, & peccatis abducat, eumque ad vitam æternam dirigat; atque adeo ejus libero arbitrio, quæ recta ſunt proponit, a quo bona quamplurima, tum temporalia, tum ſpiritualia accipimus, etiam nihil tale cogitantes; Angelum vero hæc munia obeuntem, noſtrum Angelum Cuſtodem appellari.

CAPUT XIII.

XXXIII. UNam pariter eſſe Eccleſiam Catholicam toto Orbe diffuſam, & cujus eſt Paſtor Summus Pontifex Romanus, Beati Petri Apoſtolorum Principis in ea Sede Succeſſor, cui, & per quem Succeſſoribus ſuis, plenam poteſtatem regendi, & gubernandi totam Eccleſiam, Chriſtus contulit; & unde Eccleſia Romana (*b*) eſt Caput, Mater, & Magiſtra omnium Orbis Eccleſia-

(a) Locus indicatur Matt. 24. v.30. ubi legitur: *Tunc apparebit ſignum Filii hominis in Cœlo*. Veteres Patres & plerique Interpretes, hoc ſignum Filii hominis, Crucem aſſerunt; quam ſententiam adoptavit Eccleſia dum concinit in ejus officio: *Hoc ſignum Crucis erit in Cœlo &c.*

(b) Quoniam privilegium iſtud, quo Romana ſuper ceteras Orbis Eccleſias jure, præeminet, atque extollitur, deſumatur ex itinere Romano Divi Petri, ejuſque in Urbe Epiſcopatu, legendus omnino eſt

cleſiarum, ſicut & Pontifex Romanus, Caput totius Eccleſiæ, Pater, Magiſter, omniumque Chriſtianorum Doctor, omnium in univerſum Præſul, cunctorumque Sacerdotum, Epiſcoporum, Primatuum, Patriarcharum, Eccleſiarum quarumcumque; omnium Imperatorum, Regum, Principum, & Dominorum Paſtor, omnium denique, (dummodo ſint Chriſtiani, totiuſque Populi fidelis) ex quo ipſi Pontifici Romano, & Chriſti Vicario obedire in terris renuentes extra viam exiſtunt ſalutis æternæ, & in Infernum detrudentur, tamquam Hæretici Schiſmatici, inobedientes mandato Jeſu Chriſti, Dei Filii Domini noſtri, ac Hierarchiæ ab ipſo in ſua Eccleſia conſtitutæ.

CAPUT XIV.

XXXIV. UNum ſimiliter, eumdemque Deum Authorem fuiſſe veteris, novique Teſtamenti, id eſt Prophetarum, & Evangelii; nam Teſtamenti utriuſque Scriptores, afflati Spiritu Sancto ſcripſerunt. Itaque recipit Eccleſia omnes libros Canonicos *(a)* Teſtamenti utriuſque, infallibilem in ſe veritatem continentes, atque à Spiritu Sancto dictatos; videlicet è Teſtamento veteri quinque Moyſis libros; Geneſim, Exodum, Leviticum, Numeros, Deuteronomium; pariter Libros Joſue, & Judicum, & Ruth; quatuor Regum; duos Paralipomenon, & primum Eſdræ, & ejus ſecundum, qui dicitur Nehemias; Libros Tobiæ, Judith, Eſther, Job; Pſalterium Davidicum centum quinquaginta Pſalmos continens; Parabolas, Eccleſiaſten, Canticum Canticorum, Sapientiam, Eccleſiaſticum; quatuor Prophetas Majores, Iſaiam ſcilicet, Hieremiam, cum Baruch, Ezechielem, Danielem, duodecim item minores, nimirum Oſeam, Joelem, Amos, Abdiam,

L Jonam,

liber de hoc argumento editus Florentiæ anno 1741. a Petro Fogginio, in quo accuratiſſimus auctor, Romana momenta aſſerit, atque heterodoxorum cavillationes inviςtiſſime reſolvit; eo vel maxime, quod cum huic veritati acquieverint infenſiſſimi Eccleſiæ hoſtes, Montanus, Arius, Pelagius, &c. alii demum per decem, & tria ſecula ſiluerint, venales tantum calami Marſilii Paravini, & Joannis de Janduno, pro Ludovico Bavaro ſcribentes, circa factum illud hiſtoricum omnium primi, ut apparet, iſtam camarinam moverint.

(*b*) Theodorus Mopſveſtenus Magiſter Neſtorii, expunxit a ſacrorum Librorum Canone; ut conſtat ex Quinta Synodo Gen. *Collat.* 4. *a num.* 63. *ad* 71. & ex Leontio Byzantino *Lib. de Neſtorian. Impiet. n.* 14. & 17. ſequentes Libros: nimirum *Job*, *Paralipomenon primum & ſecundum*; *Eſdram*, *Canticum Canticorum*, *Epiſtolam Jacobi, & alias aliorum Catholicas*; qui tamen alias, in eos libros commentaria ſcripſiſſe perhibetur. Verum a Neſtorianis laudati libri pro Canonicis habentur, ut ex Catalogo Sobenſis *Cap.* 1. liquet apud Aſſeman. *Tom.* 3. *Bibl. Orient. pag.* 5. & *Tom.* 4. *pag.* 236.

Jonam, Michæam, Nahum, Abacuch, Sophoniam, Aggæum, Zachariam, Malachiam, & primum, & ſecundum Machabæorum. Teſtamenti novi quatuor Evangeliſtas, ſcilicet Matthæum, Marcum, Lucam, & Joannem; Acta Apoſtolorum a D. Luca conſcripta; quatuordecim Divi Pauli Epiſtolas, nimirum unam ad Romanos, duas ad Corinthios, unam ad Galatas, unam ad Epheſios, unam ad Philippenſes, unam ad Coloſſenſes, duas ad Theſſalonicenſes, duas ad Timotheum; deinde unam ſingulis: nempe ad Titum, ad Philemonem, ad Hæbreos; Petri Apoſtoli duas; Joannis Apoſtoli tres; Jacobi Apoſtoli unam; Judæ Apoſtoli unam, & Joannis Apoſtoli Apocalypſim; qui libri cum omnibus ſuis partibus ſunt Canonici, & infallibilem in ſe continent veritatem.

DECRETUM II.

XXXV. DEclarat Synodus, in libris novi fœderis, qui ſunt in uſu in hac Diœceſi (a) Soriana, vel Syriaca lingua ſcriptis, deſiderari in Evangelio S. Joanni initium *Capitis Octavi* de Muliere in adulterio deprehenſa, & ad Chriſtum Dominum adducta; pariter in *Capite Decimo Lucæ*, ubi dicitur, Chriſtum miſiſſe Septuaginta duos Diſcipulos, poni *Septuaginta* tantum: ſimiliter Matthæi 6. in Oratione *Pater noſter*, poſt ultima verba; *Sed libera nos a malo*: hæc addi: *quoniàm tuum eſt Regnum; virtus, & Imperium in ſecula ſeculorum*. Sed nec in dictis libris legi *ſecundam Epiſtolam Divi Petri*, *Secundam*, *& Tertiam Divi Joannis*, *Epiſtolam Judæ*, nec *Apocalypſim Joannis*. Præterea è *Cap*.4. *Epiſt*.1. *B. Joannis* impie fuiſſe expunctum verſiculum illum: *Qui ſolvit Jeſum non eſt ex Deo*, & *Cap*.5. ejuſdem Epiſtolæ illum alium: *Tres ſunt*, *qui teſtimonium dant in Cœlo*; *Pater*, *Verbum*, *& Spiritus Sanctus*, *& hi tres unum ſunt*, Et in veteri Teſtamento deſiderari libros *Eſther*, *Tobiæ*, *& Sapientiæ*. Quos libros, & verſiculos jubet tranſcribi & partes ablatas reſtitui, per emendatos Chaldaicos Codices, & conformiter ad editionem latinam, & vulgatam, qua Sancta Mater Eccleſia utitur; ut præſens Eccleſia ſcripturas integras habeat; ipſiſque nulla, ne minima quidem parte imminutis, & immutatis ſacris

(a) Etiamſi omnia iſta loca novi Teſtamenti, depravata aſſerantur a Neſtorianis, ut notat noſtra Synodus, & ex ipſo Poſſevinus *Tom* 2. *Apparat*. *pag*.468. & Thomas a Jeſu *in Lib*. *De Converſ*. *omn*. *Gent*. *pro cur*. *pag*.355. tamen legenti ipſa loca apud Calmetum *in Evang*: *&* *Epiſt*. & quæ habet Aſſemanus *Tom*.4. *Biblioth*. *Orient*. *pag*.238. *& ſeq*. facile conſtabit ea omnia, ante exortam Neſtorii hæreſim ita legi in Vulgata Syriaca verſione, ut liquet *ex MS*. *Codd*. apud Syros Orthodoxos extantibus, & ex *Nov*. *Teſtam*. *Syriaco* edito Romæ, Pariſiis, & Londini.

ſacris libris, prout ſcripti fuerunt, & in univerſali leguntur Eccleſia, utatur; Quod munus præſtari expetit Synodus à R. P. Franciſco Roz Societatis Jeſu, & Syriacæ linguæ Profeſſore in Collegio de Vaipicota, ob eam qua pollet in illorum Idiomatum, & divinarum ſcripturarum cognitionem.

DECRETUM III.

XXXVI. CUM Sacra Biblia, Columnæ ſint, quibus noſtra Catholica Fides innititur, baſeſque, & fundamenta, in quibus conſiſtit, & ubi veritas, puritaſque illius perſpicitur, quotquot hæretici fidem deſtruere machinati ſunt, iidem divinarum Scripturarum textum corrumpere, & quædam ipſorum erroribus adverſantia intercipere, ſicuti & nonnulla, quæ ipſis favere poſſent, aſſuere non deſtiterunt: & quod in præſenti quoque Epiſcopatu accidit, dum per Epiſcopos Hæreticos Neſtorianos regebatur, qui in ſacris libris, quibus utebantur, loca Neſtorii erroribus contraria, ſimiliter depravarunt.

Videlicet *Actuum Apoſt. Cap.*20. ubi Paulus dicit: *attendite, vobis, & univerſæ Eccleſiæ, in qua vos Spiritus Sanctus Epiſcopos poſuit, ad regendam Eccleſiam Dei, quam acquiſivit ſanguine ſuo*, mutaverunt impie nomen *Dei* & poſuerunt *Chriſti*, ut ſenſus ſit: *inqua vos poſuit Chriſtus ad regendam ſuam Eccleſiam, quam acquiſivit ſuo ſanguine*; Nam ipſi Neſtoriani a Diabolo acti, veritatem Catholicam, ſcilicet Deum pro nobis paſſum, ſanguinemque fudiſſe, fateri nolunt.

E *Cap.*4. *Epiſt.*1. *Joannis* abſtulerunt verſum: *qui ſolvit Jeſum non eſt ex Deo*, quippe qui contra Neſtorium facit, impie dividentem Chriſtum in duo ſuppoſita.

Eadem Epiſt. (*a*) Cap.3. ubi dicit: *in hoc cognovimus caritatem Dei, quoniam ille animam ſuam pro nobis poſuit*, prorſus ex malitia pro *Dei* vocem *Chriſti* ſupponunt, dicentes: *in hoc cognovimus caritatem*

(*a*) Omnibus quidem iis locis, eo modo quo leguntur in pleriſque Orientalibus verſionibus, utebantur Neſtoriani, ut Chriſtum in duo ſuppoſita diviſum adſtruerent; qui valide impugnantur illo textu noſtræ vulgatæ latinæ: *Qui ſolvit Jeſum non eſt ex Deo*; ideſt qui diſcindit, & dividit Chriſtum in plures perſonas, aut in plura ſuppoſita, vel ut commentatur Calmetus: *Qui dividit quidquid in ejus perſona, unum tantummodo eſt*. Hic autem verſus 3 *ex cap.* 4. *Epiſt.*1. *Joan.* non fuit ablatus a Neſtorianis, ut PP. Diampetitani putarunt; ſed cum Malabarenſes verſionibus Orientalibus uterentur, illum verſum legebant ſic: *Omnis ſpiritus qui non confitetur, Jeſum Chriſtum in carne veniſſe, non eſt ex Deo*; quæ lectio uniformis videtur, in Græcis omnibus exemplaribus Syriaco, Arabico, & Æthiopico.

ritatem Chriſti, *quoniam ille &c.*, ut pariter cum Neſtorio negent, Deum pro nobis mortuum.

In Epiſt. *ad Hebræos cap.2.* ubi dicit Apoſtolus: *vidimus Jeſum propter paſſionem mortis gloria, & honore coronatum, ut gratia Dei pro omnibus guſtaret mortem*, ſcribit, ut diſtinctionem duorum ſuppoſitorum cum Neſtorio aſſerat, ita ſuperaddendo: *(a) vidimus Jeſum propter Paſſionem Mortis, gloria, & honore coronatum, ut gratia Dei PRÆTER DEUM pro omnibus guſtaret mortem*; id eſt, ut gratia Dei, ſed à Deo diviſus, & extra Deum pro omnibus moreretur.

In Cap.6. Lucæ, ubi Chriſtus dixit: *(b) mutuum date, nihil inde ſperantes*, ut uſuras, quibus alebantur, & quas tamquam juſtitiæ conſonas probabant, defenderent, poſuerunt ita: *mutuum date, & inde ſperate*; quaſi diceret: mutuum date & lucrum inde expectate. Quæ omnia loca, ut depravata, & corrupta ab Hæreticis, præcipit Synodus, ut in cunctis codicibus expurgentur, & caſtigentur, ac puritati priſtinæ, juxta veritatem editionis vulgatæ, qua Sancta Mater Eccleſia utitur, reſtituantur, idque ſine mora cupit ab Illuſtriſſimo Metropolitano in hujus Diœceſeos viſitatione fieri, vel per ſemetipſum, vel per viros Syriace doctos, quos ipſe ad hoc munus deputaverit.

DECRETUM IV.

XXXVII. Comperit Synodus ob communicationem, quam in hac Diœceſi habent Chriſtiani cum Infidelibus, aliquos ipſorum animis adhæſiſſe ineptos errores, eoſque ab hebetibus, & rudibus hominibus mordicus teneri, & potiſſimum quidem tres hiſce Infidelibus familiares; nempe animas poſt mortem in alia corpora tranſmigrare, ſive animalium, ſive aliorum hominum, quod & ineptiſſime aſſeritur, & eſt error, & hæreſis manifeſta, noſtræ Catholicæ fidei oppoſita, docenti, animas poſt mortem, in Cœlum,

(a) Quatenus ad hunc textum Pauli *ad Heb.2. v.9.* traducuntur Neſtoriani, tamquam illius depravatores; quo circa conſule Cl. Aſſemann. *Tom.4. pag.2 9.* Ceterum liquet utramque lectionem antiquiſſimam eſſe: & illa quidem quæ Neſtorianis tribuitur, ubi pro: *Gratia Dei*, legitur: *Præter Deum*, vel: *Abſque Deo*, recenſetur non modo a D. Fulgent. Theodoret. & Vigilio Tapſenſi, verum etiam ab Ambroſio, Hieron., & Origene; a qua iſte delirando intulit, Chriſtum mortuum eſſe pro omnibus hominibus, & Dæmonibus; eo quia pro omnibus excepto Deo, aut *præter Deum*, ſalvandis, mortuus fuerit. Unde etiam Neſtorio antiquior evincitur modus ille legendi. Vide Calmet *hic*.

(b) Neque locus iſte Lucæ depravatus eſt a Neſtorianis: nec ex ejus lectione, & genuino ſenſu educi poteſt, niſi ineptiendo, licitum eſſe uſuras accipere. Vide inferius *Action. 8. Decret. 9. in Not.*

Cœlum, Infernum, Purgatorium, vel Limbum; pro meritis uniuſcujuſque duci, abſque tali tranſmigratione, falſa, & inter fabulas numeranda.

XXXVIII. Secundo: omnia fieri neceſſitate, fato, aut fortuna, quod ipſi appellare ſolent naſcentiam hominum; aſſerentes, res, velint nolint homines, ita debere contingere, ut de facto contingunt, quod eſt apertus error ab Eccleſia damnatus, tollens de medio libertatem arbitrii, qua Deus nos præditos eſſe voluit, in noſtra relinquens libera poteſtate bene, vel male agere, itaut noſtræ electionis ſit obedire ſanctis inſpirationibus, & internis motibus, quibus ad amplectendum bonum, repudiandumque malum allicimur, & provocamur; quamobrem ſicuti a ſua Divina miſericordia, ac bonitate ſunt motus, & incitamentum ad bonum, ita a noſtro libero arbitrio, Divinis auxiliis adjuto, eſt motibus illis, & incitamentis vel obtemperare, vel contumaciter obſiſtere, & uno verbo, bene, vel male operari; atque adeo unice noſtra libera voluntas in cauſa eſt peccatorum, ac noſtræ perditionis, ut docet Catholica Fides; naſcentiæ vero fatum, quam Infideles impie docent, mera fatuitas eſt.

XXXIX. Tertio: unumquemque ſua *(a)* in lege ſalvari poſſe, legeſque omnes eſſe rectas; quod plane erroneum eſt, ac hæreſis turpiſſima: nulla enim eſt lex, in qua ſalvi fieri valeamus, præter legem Chriſti Salvatoris noſtri, una quippe ipſa veritatem docet, & homines quotquot ſectas alias profitentur, a veritate turpiter aberrant, & penitus extra ſalutis æternæ viam miſerrime vagantur: atque adeo ad Inferni pœnas damnabuntur, nec enim aliud nomen datum eſt hominibus, præter nomen Jeſu Chriſti Dei Filii pro nobis Crucifixi, in quo oporteat nos ſalvos fieri. Horum errorum fugam ab omnibus Eccleſiarum Vicariis, & Concionatoribus ſæpiſſime rudi Populo inculcari Synodus jubet. Id quod privatim præſtari vult ab iis, qui Confeſſiones audiunt, qui ſi pœnitentes ſuos erroribus hiſce irretitos inveniant, omni ope contendant, ut eos ab hiſce deliriis, ad Catholicæ veritatis profeſſionem revocent.

DECRETUM V.

XL. AD notitiam pervenit Synodi, fuiſſe in hac Diœceſi etiam e ſuggeſtu divulgatam hæreſim valde noxiam, nimirum inju-

(a) Politicorum & Tolerantium hoc eſt perverſum Dogma, in ſolo enim Chriſto Jeſu oportet nos ſalvos fieri: unde *Indifferentes*, quam longiſſime a via veritatis aberrant.

injuriam Chriſto irrogare, (a) qui ejus Sacram Paſſionem meditetur, vel de ea loquatur, idque peccatum eſſe graviſſimum (quod inſuper impiis cenſuris non ſine incredibili audacia fuit prohibitum) & etiam nunc plurimi miſerrime decepti tenent. Hic manifeſtus error, & opponitur fidei, & fidelibus maximum animarum detrimentum affert; cum ex dictis meditationibus, & colloquiis ingentes capiantur fructus amoris, & dilectionis erga Dominum, qui talia paſſus eſt, ut nos redimeret, tum & imitationis earum virtutum, quæ in ejus Paſſione magis reſplendent; concipitur etiam odium peccatorum, propter quæ delenda fuit paſſus, timor divinæ Juſtitiæ, cui adeo rigoroſe ſatisfecit, fiducia ſalutis, pro qua nobis obtinenda, tam copioſum redemptionis pretium impendit; deſiderium frequentandi Sacramenta, quibus Paſſionis virtus applicatur, ultra alia quamplurima emolumenta inde provenientia. Perniencioſiſſimus error hujuſmodi, ad alium in Neſtoriana ſecta viam ſtravit; reprobationis ſcilicet ſacrarum Imaginum; ſi etenim impium eſt de Paſſione Chriſti cogitare, ejuſmodi etiam erit quidquid illius memoriam excitat inter fideles, & promovet, cujuſmodi eſt ſignum Sanctæ Crucis, & Sacræ Paſſionis Imagines: Quæ omnia cum ſint manifeſtæ hæreſes, & ſtultiſſima Neſtorianorum deliria, maximopere commendat Synodus Concionatoribus, Sacerdotibus ad audiendas Confeſſiones deputatis, & Rectoribus Eccleſiarum, ut ſæpiſſime myſteriorum adeo Divinorum, & ſublimium meditationem, Populo perſuadeant. Qua occaſione devotionem erga Roſarium Virginis Mariæ Populo inſtillent, quippe in eo præcipua Vitæ, & Paſſionis, ac Mortis Chriſti Myſteria recoluntur.

DECRETUM VI.

XLI. INter plures errores à perfidis Neſtorianis diſſeminatos in hac Diœceſi, quoſque uſitatis libris inſeruerunt, plerique leguntur adverſus B. Virginem Mariam Dei Matrem, præſentiſſimum in noſtris calamitatibus remedium, miſericordiæ Matrem, peccatorum Advocatam, Angelorum Reginam; Quapropter declarat

(a) Hic error damnatus fuit a Concilio Viennenſi, inter alios Beguardorum; quorum ultimus recenſetur ab Harduino *in Collect. tom.7. col.1359. Quod eſſet imperfectionis, ſi a puritate & altitudine contemplationis, tantum deſcenderent, quod circa Sacramentum Euchariſtiæ, aut circa paſſionem humanitatis Chriſti, aliqua cogitarent*. Attamen meditari in Chriſto laudabile eſt, immo initium ad ſupremam contemplationem, ex S. Thereſia a Jeſu *in Caſtell. Manſio. 7. cap.2.* quam ſequitur P. Godinez, hoc tempore illuſtratus à P. Emmanuele Ignatio de la Reguera *tom.2. Praxis Theol. Myſtic. lib.5. Schol. 20. & 21. ad Caput 5.* Viro pietate, ac myſtica œconomia conſpicuo.

clarat Synodus, Catholicam docere Fidem, Beatiſſimam Virginem numquam actualis peccati maculam incurriſſe; immo pie credi eam *(a)* fuiſſe à peccato Originali præſervatam, quod ſane Matris Dei dignitatem maxime decet; etſi quoad hoc nihil adhuc Sancta Mater Eccleſia definierit. Inſuper eadem fides docet Catholica, Virginem extitiſſe ſemper illibatiſſimam ante partum, in partu, & poſt partum, peperiſſe abſque doloribus, aliiſve anxietatibus verum Dei Flium, Hominem factum; nec emiſiſſe *(b)* Secundas, vel ſubjectam fuiſſe purgationibus, aliiſque incommodis, quibus Mulieres aliæ ſubjacent in partu. Quin etiam nec in partu, nec poſt, alicujus *(c)* obſtetricis, vel alterius ope indiguiſſe, nam ſalva virginei clauſtri integritate, hora, & tempore à Sanctiſſima Triade præfinito, non ſine ejuſdem Virginis ingenti lætitia, & ſpirituali gaudio, Æternum Verbum caro factum, e puriſſimis viſceribus prodiit: unde appellanda eſt vera Dei Mater, & non Mater tantum Chriſti; quæ poſtquam ex hac vita migravit, aſſumpta fuit in Cœlum, quo Anima, ſimul cum puriſſimo Corpore commigravit, ſingulari quidem privilegio dignitati, ac peculiaribus ipſius meritis debito. Nec enim congruum erat, quod Corpus illud, è quo Sanctiſſima Caro Filii Dei Hominis facti, efformata fuerat, in pulverem, cineremque, more aliorum abiret; ſed par erat, ut non expectata univerſæ reſurrectionis die, glorificaretur, & exaltaretur ſuper omnes Choros Angelorum, ut canit, & confitetur Eccleſia; circa quæ omnia impii hæretici Neſtoriani plurimas protulerunt blaſphemias, & hæreſes, quas vel in Breviariis hujus Epiſcopatus ediderunt.

DE-

(a) In hanc rem plurimum juvabit, perlegere, quæ hoc ævo ſcripta ſunt pro *voto profundendi ſanguinem* in defenſionem iſtius piæ opinionis, a Parthenotimo, P. Attardi Auguſtinenſi, P. Luca Minorita, aliiſque; & quæ ex adverſo ſub nomine Antonii Lampridii, & Ferdinandi Valdeſii edidit eximius atque præclariſſimus toto orbe literario Scriptor Ludovicus Antonius Muratori, qui unus Immaculatæ Conceptionis gloriam, præ omnibus, quaſi ex repercuſſione luminis, ſplendidiorem reddidit, atque auguſtiorem.

(b) Ita ſenſiſſe antiquos Patres apparet ex S. Cypriano ſeu auctore *Serm. de Nativ. Chriſti* dicente: *Nec locus ibi erat lavacris, quæ ſolent puerperis præparari; quippe nec aliqua naturæ injuria, Matrem Domini læſerat.*

(c) Nullam in partu Virgineo interveniſſe obſtetricem affirmavit Cyprianus, ubi ſupra: *Genitrix eſt* (Maria) *& obſtetrix; ultro maturus ab arbore bajula, fructus elapſus eſt; nec oportuit vellicari quod ſponte prodibat.* Conſonant Nazian. *de Chriſt. patien.* Nyſſen *Ser. de Reſur.* Hieronym. *Contra Elvidium*: Fulgent. *De laud. V. Mariæ*, & Bernardus *Ser. 4. in Vig. Nat. Dom.* Apage ergo putidiſſimam fabulam Neſtorianam, quod nimirum S. Anaſtaſia obſtetricis obſequia V. Mariæ præſtiterit, atque idcirco de ea fieri commemorationem in ſecunda Miſſa Nativitatis Domini: vide Lami *De erudit. Apoſtol.* pag. 184.

DECRETUM VII.

XLII. NOn ſine ingenti dolore audivit Synodus hæreſim, perverſumque errorem, fidelibus hujus Diœceſeos perniciosiſſimum, per Schiſmaticos diſſeminatum, aſſerentes; unam eſſe legem Sancti Thomæ, aliam vero Divi Petri, ambas à Chriſto *immediate* latas, quæ tamen conſtituebant duas Eccleſias diverſas atque invicem diſtinctas, & alteram ab altera independentem, nec Paſtorem unius debere Paſtori alterius obedire. Profitentes vero legem Divi Petri, conari in deſtructionem legis Sancti Thomæ, eoſque ob tale crimen à Sancto Thoma puniri. Quæ omnia errores ſunt notiſſimi, apertum Schiſma, hæreſiſque perverſa; cum lex Chriſtianorum ſit unica a Jeſu Chriſto Filio Dei data, & explicata, & per ipſius Apoſtolos ſub una Fide, & uno Baptiſmate per univerſum Mundum promulgata; quo circa una tantum eſt Eccleſia Catholica, & Apoſtolica, cujus unus eſt Sponſus Chriſtus Deus, & homo, qui eam fundavit, unus tantum Paſtor univerſalis, qui eam regit, & cui alii omnes *Prælati* obedire tenentur, Papa Pontifex Romanus, Divi Petri Apoſtolorum Principis in Cathedra Succeſſor, quam illi Chriſtus ipſe, & in eo ceteris illius Succeſſoribus tradidit; quam doctrinam Catholicam, utpote ad ſalutem æternam neceſſariam, jubet Synodus à Parochis, & Concionatoribus, quampluries Populo proponi, ut de re adeo neceſſaria plenius inſtruantur.

DECRETUM VIII.

XLIII. QUoniam ante adventum Illuſtriſſimi Metropolitani in hanc Diœceſim, frequentiſſime quædam proferebatur hæreſis, ſemel, & iterum in Sancto Miſſæ Sacrificio, etiamque bis in divino Officio, Patriarcham Babylonicum vocando Paſtorem univerſalem, & caput Eccleſiæ Catholicæ, eoque decorabatur titulo ſoli Pontifici Romano, Principis Apoſtolorum, Divi Petri Succeſſori, Chriſtique in terris Vicario debito, quoties ipſius nomen proferendum eſſet; præcipit Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ, & ſub pœna Excommunicationis ipſo facto incurrenda, ut nullus in hac Diœceſi, ſive Secularis, ſive Eccleſiaſticus, hujuſmodi titulo audeat verbo, vel ſcripto, tam in Divino Sacrificio, & Officio Divino, quam extra, Patriarcham Babylonicum, aut quemlibet alterum *Prælatum* donare, præterquam Pontificem Romanum

manum Dominum noſtrum; qui vero contra fecerit, pro excommunicato, Schiſmatico, & Hæretico denuntietur, & ut talis juxta Sacros Canones puniatur; tum quia Patriarchæ Babylonici, quibus Eccleſia præſens erat ſubjecta, ſunt Hæretici Neſtoriani, & hujus maledictæ Sectæ Duces, Schiſmatici, extra obedientiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, à noſtra Fide Catholica alieni, atque adeo excommunicati, & non licet in Eccleſia publice pro Excommunicatis orare; tum quia iſta Eccleſia nunc nulla ratione ſubjecta eſt dicto Patriarchæ Babylonico, neque reipſa, neque quoad ſpeciem; cum obedientiam præſtiterit Sanctiſſimo Patri Papæ Domino noſtro, Chriſti in terris Vicario; quam præſtare, & Jure Divino, & ſub interminatione damnationis æternæ tenentur: præcipit ergo Synodus ſub eodem præcepto obedientiæ, & excommunicationis ipſo facto incurrendæ, ut nullus Caſſanarius, aut Chamazius audeat in poſterum in recitatione Officii Divini, aut in Miſſæ Sacrificio, in Eccleſiæ precibus talem Patriarcham nominare, etiam ſine falſo titulo Paſtoris Univerſalis; ſed in ipſius locum ſubſtituatur nomen Domini noſtri Papæ, tamquam veri, & univerſalis totius Eccleſiæ Paſtoris, & poſt illum, nomen Domini Epiſcopi hujus Diœceſis pro tempore, qui contra vero malitioſe, & ſcienter fecerit, excommunicatus declaretur, & ſubjiciatur aliis pœnis, quæ viſæ fuerint Præſuli, juxta ipſius contumaciam eidem infligendæ.

DECRETUM IX.

XLIV. Cum Breviaria omnia, quibus hæc Eccleſia utitur, Neſtoriana ſiut, & ex præſcripto Præſulum ejuſdem Sectæ, qui ipſam rexere, quotannis præfinita die, quæ tamquam feſta habebatur, recitaretur Officium de impio, ac perverſo Hæreſiarcha Neſtorio; pariterque in aliis de Theodoro, Diodoro, (a) Abbacathocha, Abraham, Narſai, (b) Barchauma, Johanan, Hormiſda, (c) Michaol, hæreticis omnibus Neſtorianis; & etiam feria ſexta poſt Nativitatem recitaretur de Neſtorio, Theodoro, & Diodoro; & ſeptima ſexta feria poſt ipſam de Abrahamo, Narſai, aliiſque ſupra nominatis; & qualibet feria quinta per totum annum memoria celebraretur illorum omnium ſimul juxta Officium Neſtorianorum; nec non quotidie in Miſſæ Sacrificio, & in officio divino fieret commemoratio de Neſtorio, & aliis, & ea quidem licet alicubi non fieret de Neſtorio, Theodoro, & Diodo-

(a) Lege *Abba Catholico*.
(b) Lege *Barſauma*.
(c) Lege *Michael*.

Digitized by Google

ro fieret tamen univerſaliter de Abrahamo, Narſai, Barſauma, Johanan, Hormiſda, Michael, & in fine Miſſæ Sacerdos Populo benediceret per hæc verba: *Hormiſda vos cuſtodiat à malis, cujus eſtis Diſcipuli*: & inſuper feria ſexta per totum annum recoleretur memoria Sanctorum, ejuſdem (*a*) Hormiſdæ, Michael, Johanan, Barchauma, Bariauda, Raban, Hedſa, Mathai, Hixojau, Caurixo, Avahixo, Lixo, Barmun, Lixo metidar, Cahada, Iſrael, Ezechia Lixo, David Lixo Xualixo, Bavai Iraol, Juliavuis, Haudixo, Eulogio, Abba, Maratevvem, Cuada, Joanenaudeos, Abraham, Marſai, Marabba, Catholicaxhelito, Galara, Jonan Caldon, omnium Hæreticorum Neſtoriatonum, atque præcipuorum illius ſectæ Ducum, ut conſtat ex ipſorum officio, vitis, & commemorationibus, & ex elogiis quibus eos extollebant: propterea præcipit Synodus in virtute Sanctæ Obedientiæ, & ſub pœna Excommunicationis ipſo facto incurrendæ omnibus Caſſanariis, Chamazibus, aliiſque Secularibus, & Eccleſiaſticis hujus Diœceſeos, ut de ipſis Hæreticis nullo unquam die Officium recitetur, neque ipſorum feſta ſerventur, neque ſolennitas ulla in illorum honorem celebretur, vel de ipſis commemoratio ulla aut Nercha habeatur in Officio Divino, aut in Miſſa; nec extra, preces ullius generis ad illos in commune, vel in particulari; neque vota, promiſſiones, oblationes dirigantur; Immo ipſorum Imagines neque in Eccleſiis, neque in propriis domibus habeantur, & paucis verbis, nulla ratione ipſis cultus, & veneratio tamquam Sanctis exhibeatur; præterea præcipit, ut eorum nomina e Libris, Calendariis, & Officiis expungantur, Miſſæ, & Officia de ipſis a Breviariis, & Miſſalibus abraſa, igni tradantur: eorum commemorationes, & memoria omnis aboleatur à Fidelibus; Indigni enim ſunt his honoribus, utpote Hæretici maledicti excommunicati, ab Eccleſia damnati, æternoque igni ob ſua crimina, ſuaſque hæreſes addicti: Præ-

(*a*) Synodi noſtræ inverſor ac perturbator Crozæus, quo religionis ſuæ reformatæ, Caculam ageret ſtrenuum, acerrime debachatur in Meneſſium, Luſitanum hominem, quaſi univerſa Neſtorianorum nomina corrupte ſcripſerit. Tantum ne crimen eſt, Luſitanum Luſitana Syriacorum nominum prolatione uti? Ipſius ergo fuerit, hominis loquaciſſimi, ea nomina, hoc in loco, & *Act.* 3. *Dec.* 14. ubi liber *Flos Sanctorum* prohibetur a Synodo, ea omnia integra reſtituere atque emendare; at hic, loquax Cicada hæſit, & induit ſpeciem taciturnæ Ranæ Seriphiæ. Igitur ex Syriacis Codicibus, & Bibliot. Orient. Aſſemani, cujus eruditioni, plurimum hac in parte obſtricti ſumus, hæc Neſtorianorum nomina, ita ſunt emendanda; *Hormiſda, Michael, Johanan, Barſauma, Bar-Sabada, Rabban Iſa, Matthai, Jeſujab, Sabarjeſu, Ananjeſu, Jeſu Barnun, Jeſumetidar, Sabada, Iſrael, Ezechiel, David, Jeſu Salicha, Babai, Abba Juliani, abdieſu, Eulogii, Abba MaratKen, Chodai, Johanan Abdens, Abraham, Narſai, Maraba Catholici, Scialita, Gabara Johanan, Chaldon*.

Præcipit inſuper Synodus, ut in poſterum, rejectis officiis hæreticorum, vice ipſorum recitetur feria ſexta poſt Nativitatem de SS. Athanaſio, Gregorio Nazianzeno, Baſilio, Joanne Chriſoſtomo, & Cyrillo Alexandrino; & ſeptima ſexta feria poſt ipſam, celebretur memoria de Sancto Auguſtino, Ambroſio, Gregorio Papa, & S. Ephræm, de quo etiam inter hæreticos fiebat commemoratio: & qualibet feria quarta de omnibus laudatis Sanctis Confeſſoribus ſimul recitetur, ac in commemorationibus Officii divini, & Miſſæ, iidem Sancti nominentur, illorum hæreticorum loco: quod ſi quis contra fecerit, & auſus fuerit, vel ad eos preces fundere, abſolutionem a cenſura, quam incurriſſe declarabitur, non obtinebit, quouſque dignam ad arbitrium Præſulis pœnitentiam non egerit, ipſiſque hæreticis, eorumque pravis ſectis ejuratis, publicum fidei juramentum non emiſerit, aliaſque pœnas juxta ſuæ rebellionis meritum non ſuſtinuerit; quodſi fuerit Eccleſiaſticus, perpetuo manebit ſuſpenſus ab Ordinibus, & emolumentis, necnon ad Sacrorum Canonum normam punietur.

DECRETUM X.

XLV. Cum Eccleſia loci de Angamalle; quam Archiepiſcopi vocant; a Mar-Abrahamo fabricata, dedicata fuerit Hormiſdæ Abati, qui vulgo in hoc Epiſcopatu appellatur S. Hormuſius, indignus penitus hoc titulo Sancti, quippe qui fuit hæreticus Neſtorianus, & Neſtorianorum Dux, eaque de cauſa Catholicis inviſus, ſive ut in ejus vita habetur, inviſus Romanis, prout ex ejus actis conſtat Syriace ſcriptis, continentibus plures hæreſes, blaſphemias, & falſa miracula in confirmationem Neſtorianæ Sectæ; ideoque juſſu Illuſtriſſimi Metropolitani igni traditis; præcipit Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ, & ſub pœna excommunicationis ipſo facto incurrenda, ut duo feſta in ejus honorem celebrari ſolita, alterum die prima Septembris, & alterum decima ſexta poſt Reſurectionem, nulla ratione in poſterum celebrentur, nec aliqua ipſi dedicetur, nec in illis detur ſolita Nercha *(a)*; inſuper ut ipſa Eccleſia dedicetur S. Hormiſdæ Martyri, etiam in Perſide nato; ac in Altari, quod fiet, Imago hujus collocetur, & quatenus liceat, ejus paſſio depingatur, quo fidelium Populus, cui Sanctorum dicata ſit Eccleſia, probe noſcat: ſicuti & ad quem ſuas preces, ac petitiones, & obſequia dirigat; feſtumque, & Nercha, quæ illis diebus fiebat ex more, Hormiſdæ Abati hæretico, fiant

M 2 dein-

(a) Ideſt convivium; Vide Syllab. *Voc. Exot.*

deinceps in die, quo celebratur memoria hujus Sancti, & in ipſius honorem.

DECRETUM XI.

XLVI. CUm in Symbolo fidei, vel *Credo*, quod in Miſſa canitur, à SS. Apoſtolis digeſto, necnon in Sacris Conciliis generalibus explicato, præcipua myſteria, ac noſtræ fidei articuli contineantur, æquum non eſt, aliquod ipſi verbum addi, vel detrahi, ſed ſicuti in Eccleſia univerſa, & ubique terrarum canitur, ita nulla ratione auctum, vel imminutum cani debet in hac Eccleſia, & Diœceſi; quamobrem præcipit Synodus, ut quæ deſunt verba, reſtituantur, atque adeo, ubi de Chriſto Domino habetur a *Patre natum, ante omnia ſecula*, addantur illa verba, *Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero*; ulterius ponantur illa verba: *Conſubſtantialem Patri*, ac deleantur illa, quæ fuerunt ſubrogata: *Filius eſſentiæ Patris*; qua ratione fiet, ut Symbolum, quod in hac Diœceſi canitur in Miſſis ſolennibus, penitus conformetur cum Symbolo, quod in tota Eccleſia Catholica cani ſolet.

DECRETUM XII.

XLVII. QUamquam Sacris Canonibus ſit adverſum, pueros Chriſtianorum, Ludimagiſtris paganis in eorum ſcholis erudiendos tradere; nihilominus cum hæc Diœceſis tot ſubjecta ſit Regibus Idololatris, qui plerumque Præceptores alios, quam paganos non patiuntur; præcipit, & declarat Synodus, non licere Chriſtianis adoleſcentibus, eas adire ſcholas, ſive addiſcendi cauſa artem legendi, & ſcribendi, ſive arma tractandi, in quibus Præceptores, vel Panicales *(a)*, habent Pagodes *(b)*, & coguntur illuc ingreſſi Juvenes, juxta conſuetum morem, illis Sumbayam *(c)* exhibe-

(a) *Panicales* ſunt laniſtæ, qui arma tractandi artem alios docent.

(b) Id eſt Idola.

(c) *Sumbaya* fortaſſe eſt obſequii, ac venerationis ſignum, quo ingreſſi ludum, Juvenes Indi, venerantur. *Paranni*, ſive ut alii vocant, *Saraſpeti* Deam ſcientiarum; ac ſubinde Panicali *Sumbayam* exhibent; pari enim cultu Malabares, Deos & Præceptorem colunt; manus nimirum fronti admovendo, quas poſtea tendunt ſupplices, caput una inclinantes ipſi. Deam illam in rebus dubiis conſulunt: eamque filiam *Viſnu* afferunt, Deorum præcipui, ab ipſius pectore aut capite natam: ipſam effingunt, corpore nudo, cujus dextram lancea, ſiniſtram libro, *Ollis* ſeu palmæ foliis compaginato inſtruunt, non ſecus ac Minervam aut Palladem Mythologi. Conſule Vinc. Maria S.Cath. *lib.* 3. *cap.* 20. *Viag. all' Ind.* De obſequio Magiſtris & Præceptoribus deferendo, conſule Novarin. *in Schediaſm*.

hibere; nec eos, quorum curæ commiſſi ſunt, id permittere poſſe, ſub pœna incurrendi crimen Idololatriæ. Sicubi vero Ludimagiſtri, ſive Panicales ad ejuſmodi Sumbayam, Pagodi exhibendam, Juvenes non cogant Chriſtianorum, vel ad alias Idololatricas ceremonias exercendas, adire poſſe Adoleſcentes Chriſtianos ſcholas hujuſmodi; dummodo tamen nullus exiſtat in Pago Præceptor, vel Panicalis Chriſtianus; & Parentes, vel alii in quorum cuſtodia fuerint, præmoneant Adoleſcentes, ut nulli obſequium exhibeant, niſi Præceptori; nec honoris ſignificationem ullam, ut alii Adoleſcentes Ethnicorum exhibeant; quod diligenter caveri debet, ne in illa tenera ætate, ſimul cum educationis lacte, Idololatriam combibant: plurimum etiam inculcat Synodus cunctis Populis Pagorum, & cujuſcumque loci, ut omni diligentia ſibi comparent, Præceptorem aliquem, vel Panicalem Chriſtianum, qui Chriſtianorum pueros inſtruat; & quod attinet ad imbuendos pueros in arte legendi, vel ſcribendi, poterunt id præſtare Caſſanarii ſuis in domibus. Quodſi conſtiterit, Præceptorem aliquem, ſeu Panicalem cogere pueros ad exhibendam Sumbayam Pagodi, præcipit Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ, & ſub pœna Excommunicationis ipſo facto incurrendæ, cunctis Patribusfamilias, aliiſve, qui Juvenes in ſua cura habuerint, ut nullo pacto eos dictas ſinant ſcholas adire: ſi vero contra fecerint, excommunicati declarentur, & cum rigore á Præſulibus puniantur; & ipſos Juvenes ab ingreſſu Eccleſiæ arceant; in quibus plurimum Vicarii, ceterique Sacerdotes invigilent, ne Juvenes Idololatricis moribus, ac ritibus aſſueſcant: ſi autem in Pago, aut in vicinia, Panicalis extiterit Chriſtianus, omnino prohibet Synodus, fidelium adoleſcentes, ſcholas Infidelium frequentare.

DECRETUM XIII.

XLVIII. QUoniam Synodo conſtitit, nonnullos Panicales Chriſtianos, in ſuis habere ſcholis, Pagodes, & Idola, quibus, ut moris eſt, exhibeant pueri Infidelium Sumbayam, quod faciunt, ut aliarum ſcholarum conſuetudini ſe conforment, nec diſcipulorum frequentia minuatur; jubet ipſos Panicales, ſtatim ac de hoc ipſis conſtiterit, ſub pœna Excommunicationis latæ ſententiæ, tales Pagodes & Idola, ipſorumque cultum a ſuis domibus auferre, nec pueris permittere Ethnicorum, in ipſis, ejuſmodi adorationem exhibere; qui vero contra fecerit, taleſque Pagodes habuerit, excommunicati declarentur; nec aliquo pacto cum Eccleſia,

ſia, vel Chriſtianis communicent; nec in caſu mortis in loco Sacro ſepeliantur, & ſepultura careant Eccleſiaſtica, neque pro ipſis Chriſti fideles publice orent: hujuſmodi vero Decretum per Vicarios Eccleſiarum, ad quas dicti Præceptores pertineant, ipſis innoteſcat.

DECRETUM XIV.

XLIX. Cum Fidei candor, libris bonæ ſanctæque doctrinæ plurimum conſervetur, ſicuti ex adverſo, ſuſpectæ & hæreticæ doctrinæ libris, quibus corda rudium eos legentium, vel audientium, errores ebibunt, Populi corrumpantur: cumque fuerit Synodo compertum, hanc Diœceſim libris refertam eſſe Syriacis, Hæreticorum Neſtorianorum, aliarumque ſectarum diabolicarum, hæreſum quamplurium, blaſphemiarum, falſæque doctrinæ plenis: præcipit in virtutæ ſanctæ obedientiæ, & ſub pœna Excommunicationis ipſo facto incurrenda, ut nemo, cujuſcumque conditionis, aut qualitatis extiterit, penes ſe habeat, ſcribat, vel legat, vel legentes audiat ſequentes libros. Videlicet:

L. Librum vocatum *de Infantia Salvatoris* (a) vel *Hiſtoria Dominæ noſtræ*, olim ab antiquis Sanctis damnatum, cum plurimas blaſphemias, multaſque fabulas contineat; quas inter ait, Annuntiationem fuiſſe peractam ab Angelo, in Templo Hieroſolymitano, ubi aderat Virgo; contra Lucam dicentem, factam fuiſſe in Nazareth; ſicuti etiam Joſeph aliam tunc Conjugem, filioſque habuiſſe, dum deſponſatus fuit Beatæ Virgini; inſuper quamplurics ab eodem Sancto Puerum Jeſum fuiſſe reprehenſum, eo quod non bona ageret, luſibuſque pravis, ac odio dignis oblectaretur; inſuper puerum Jeſum didiciſſe in ſcholis Rabbinorum, & ab ipſis fuiſſe inſtructum, & alia hujuſmodi blaſphema, Chriſtoque indecentiſſima; cum ex Evangelio conſtet, ejus ſapientiam Judæos fuiſſe miratos, dum dicebant: *quomodo hic literas ſcit, cum non didicerit?* Chriſtum fuiſſe tentatum a Diabolo in deſerto, ante quadraginta jejunii dies; contra Evangeliſtas; Joſeph ut exploraret, an virgo admiſiſſet adulterium, eam ad Sacerdotes adduxiſſe, & juxta morem a lege præſcriptum, Virginem, probationis aquam bibiſſe. Imminente vero partu, Dominam noſtram cum doloribus, & anxietatibus peperiſſe, itaut iis adacta, ſe in Bethleemiticum præſepe rece-

(a) De hoc libro, alias inſcripto; *Evangelium Infantiæ Salvatoris*, vide Calmet. *tom. 7. p. 8.48.* & infra, ubi rurſus de hoc libro ſermo inſtituetur: de quo ſicuti de aliis libris Apocryphis, videndus omnino, Albertus Fabricius *De Apocryph. N.T.*

receperit : demum nec ipſam Virginem, aut alium Sanctorum, Deo adhuc in Cœlo gaudere, ſed in Paradiſo terreno, uſque ad diem Judicii : alios præterea quamplurimos errores continet : hic brevitatis gratia omiſſos; nonnullos enim, & præcipuos ſolum, in hoc libro, ſicuti in ceteris aliis, indicat Synodus; ut omnibus clare pateat, quam juſte, & utiliter ipſos prohibeat, & ſententia Excommunicationis in legentes, vel habentes prædictos libros animadvertat, utque unuſquiſque illos magis horreat, & vitet, atque comburat; poſtremo ſuppetunt Synodo rationes aliæ, ſibi bene viſæ, quæ prohibitionem hujuſmodi reddunt valde utilem, & neceſſariam.

LI. Item librum *Joannis Brialdon* (a), ubi ſæpius ſcribitur, duo in Chriſto fuiſſe ſuppoſita, divinum ſcilicet, & humanum, contra veritatem Catholicæ Fidei, agnoſcentis in ipſo, unum tantum ſuppoſitum Divinum: ex quo errore infertur, in eodem libro nomina *Jeſu*, & *Emmanuel*, nomina eſſe ſuppoſiti tantum humani; ideoque venerandum non eſſe dulciſſimum nomen *JESV*: ſcribitur etiam tres divinas Perſonas, eadem Incarnationis unione, fuiſſe incarnatas: Chriſtum Dominum noſtrum eſſe Filium adoptivum, non vero naturalem Dei: Unionem Incarnationis eſſe accidentalem, & tantum ex amore, inter duo ſuppoſita, Divinum, & humanum.

Item librum ſcriptum *De Proceſſione ſpiritus Sancti*, in quo per totum diffuſe probatur, Spiritum Sanctum non procedere niſi a ſolo Patre, non vero à Filio, adverſus Catholicam veritatem docentem, a Patre, Filioque procedere.

LII. Item librum, cui titulus: *Margarita Fidei*, ubi multis fallacibus rationibus, ac ineptis argumentis probatur, Beatiſſimam Virginem, (b) nec eſſe, neque vocari debere *Matrem Dei*, ſed

Matrem

(a) Ebedſejus Sobſenſis *in Catal.lib.Syr.* c 112. recenſet ſcripta *Joannis Bar Chaldon* revera Neſtoriani,& cujus opera ait Thomas a Jeſu *Lib. De Converſ.omn.Gent.pag.*354. *damnata fuere in Synodo Diamperenſi*: unde putamus ipſum eſſe, qui in noſtro autographo, depravata voce *Brialdon* dicitur. Liber ipſius, de quo hic loquitur Synodus, putat Clariſſ. Aſſeman. *Tom.*3. *Bibliot.pag.*166. eſſe illum, qui inſcribitur: *Magnus liber Quæſtionum*.

(b) Cum in Concilio Epheſino *anni* 431 aſſerta fuiſſet contra Neſtorium V. Mariæ *Maternitas Dei*, excepti fuerunt illi Patres, a Populo lætis acclamationibus, & eiſdem Jo, Pæanà canentes cuncti, eos ad proprias ædes cum lampadibus comitati ſunt; qua occaſione, agente S. Cyrillo, Salutationi Angelicæ, addita fuere verba illa: *Sancta Maria Mater Dei ora pro nobis &c.* atque Theodoſius & Pulcheria ipſius Soror, erigi curarunt, titulo *Matris Dei* auguſtiſſimum C.Poli templum in *Blachernis*, aut Suburbio Χαλχ̓ραις dicto (aliqui autem id Leoni Imperatori tribuunt) & Sixtus III. in ejuſdem rei monumentum, Arcum erexit triumphalem, qui adhuc hoc tempore viſitur, ante aram maximam Sanctæ Mariæ Majoris in Urbe; Conſule eruditiſſimum Marangonium pluribus lucubra-

Matrem Chriſti: duplex etiam in Chriſto diſtinguendum ſuppoſitum, alterum *Verbi*, alterum *Jeſu*: Unionem Incarnationis accidentalem eſſe amoris, & potentiæ, non vero ſubſtantialem; tres inſuper eſſe Fides, & diverſas *credentias*; fidemque eſſe diviſam in tres Confeſſiones, Neſtorianorum, Jacobitarum, & Romanorum; quæ autem Neſtorianorum eſt, ipſam eſſe veram, atque ab Apoſtolis traditam: Romanorum vero hæreticam, falſam, atque armorum vi, necnon Decretis Imperatorum, quoad majorem Orbis partem introductam; Idemque eſſe Neſtorium Excommunicationi ſubjicere, ac excommunicare Apoſtolos, Prophetas, & totam Scripturam: eum qui eorum doctrinam non credit vita æterna privandum: qui Neſtorium ſequuntur, hanc Apoſtolorum Fidem accepturos, quam uſque in præſens Eccleſia Babylonica Syrorum conſervat: Matrimonium non eſſe Sacramentum, ſed nec eſſe poſſe: Crucis ſignum unum eſſe ex Sacramentis, in Eccleſia à Chriſto inſtitutis: Inferni ignem metaphoricum eſſe, & non verum ignem: Eccleſiam Romanam à Fide excidiſſe, contra quam, illud etiam militare, quod in fermentato non celebrat; cum id Eccleſia ab Apoſtolis acceperit; & contrarium tamquam hæreſim habendum eſſe.

LIII. Item librum, qui dicitur *Patrum*, in quo habetur, B. Virginem non eſſe, nec appellari debere Matrem Dei: Patriarcham Babylonicum Neſtorianorum, caput eſſe univerſalis Eccleſiæ, à Chriſto inſtitutum: Ignem Inferni non eſſe verum, ſed ſpiritualem: Hæreticum eſſe dicere, Deum natum fuiſſe, aut mortuum: in Chriſto duplex eſſe ſuppoſitum, & non tantum unum.

Item librum *Vitæ Abatis Iſaiæ*, à quodam Neſtoriano commentariis aucto, ubi dicitur, unionem fuiſſe tribus Perſonis communem; ac S. Cyrillum Alexandrinum, qui Neſtorium anathematizavit, eſſe impium Hæreticum, & in Inferno exiſtere: eo quod unicum in Chriſto ſuppoſitum aſſeruit; ubi etiam, quoties de Neſtorio, Theodoro, ac Diodoro ſermo inſtituitur, iidem Sancti, ac Beati appellantur; & ipſorum teſtimonio contenditur, Sanctos ante diem Judicii Cœlum non adituros, nec Deo gaviſuros: damnatos vero morari in Eden loco aliquo tenebroſo, apud Paradiſum terrenum: inſuper quo aliquis nequior eſt, eo minus à Dœmonibus torquendum fore in Inferno, dum illic erit, ob conformitatem,

tionibus notiſſimum, in perpolito volumine: *Delle Coſe Gentileſche &c.* hoc anno 1744. Romæ edito *cap.25. pag.96.* & corrige erratum typum *Balchermis*. At neque additionem illam *Sancta Maria &c.* tempore Concilii illius Epheſini factam fuiſſe ſuſtinemus, ſed ſeculo XV. labente, cum Grancolaſio *in Breviar.*

tem, & amicitiam, quæ interceſſit dum viveret, & quam imoi adhuc colunt: Verbum factum non fuiſſe hominem; qui vero id aſſeruerit, blaſphemum fore: Chriſtum viciſſe peccati affectiones virtute ab extra adveniente ipſi, quam in ſe non habebat, cum non eſſet Deus: Divum Cyrillum Hæreticum fuiſſe, quia unum tantum in Chriſto ſuppoſitum agnoſcebat: duplicem in Chriſto naturam, Divinam & humanam, amore tantum, adeoque accidentali unione fuiſſe unitas: Totam Trinitatem incarnatam fuiſſe: Deum habitaſſe in Chriſto, tanquam in rationali Templo, cui virtutem contulit, qua ſe omni Juſtitiæ uniret, non quod eam haberet: Juſtorum animas in Paradiſo exiſtere terreno uſque in diem Judicii, malorum autem, quæ in mortali decedunt, duci ad locum nominatum *Edem*, ubi non alia ratione torquentur, quam conſideratione pœnarum, quas poſt Judicium luent.

LIV. Item librum nominatum *De Synodis*, (a) in quo Epiſtola reperitur ſuppoſita Pontifici Cajo, falſis etiam ſubſcriptionibus plurium Præſulum Occidentalium munita, atque Babyloniis nuncupata; in qua fatentur, Eccleſiam Babylonicam nullimode Eccleſiæ Romanæ ſubjici debere; & tam ipſam, quam ceteras illi ſubditas, *immediate* à Chriſto ſubſiſtere, quin Romanum teneantur revereri Pontificem: atque alio in loco ait, in Eccleſia Romana exiſtentes, Fidem abjudicaſſe, ac Apoſtolorum Canones, armata Imperatorum hæreticorum manu, corrupiſſe; hæreticos etiam eſſe, eo quod in fermentato non celebrent, contra inviolatum Eccleſiæ morem, à Chriſto ejuſque Apoſtolis acceptum: plurimi faciendos eſſe Epiſcopos Neſtorium ſectantes, eorumque adnotationes; quos etiam Sanctos vocat, atque ipſorum Reliquias venerandas: matrimonium non eſſe Sacramentum, eumque ob conjugum aſperitatem diſſolvi poſſe: uſuram non eſſe peccatum, ſed rem licitam.

Item librum, qui dicitur (b) *Timothei Patriarchæ*, in quo li-

N bro

(a) Liber hic inſcriptus *de Synodis*, forraſſe fuerit, qui a Sobenſe *in Catal. cap.* 191. recenſetur, ubi laudantur Synodi Mar-Iſaaci, Barſumæ, Abæ, Ezechielis, Jeſujabi, & aliorum: aſt *de Synodis Orientalibus* avide expetimus opus, quod prælo parat, exactiſſimus rerum Orientalium ſcriptor, Joſeph Simon Aſſemanus.

(b) Neſtorianos duos inſignitos hoc nomine invenimus; nempe Timotheum poſt Ananjeſum ſecundum, in Patriarcham Syrorum Neſtorianorum electum, circa annum Græcorum 1089. Chriſti 778.; alterum hujus nominis Patriarcham, ſuffectum legimus loco Jaballahæ anno Chriſti 1317.: cum autem ille inter ea quæ edidit, & videri poſſunt *in Biblioth. Orient.* Clariſſ. atque eruditiſſ. Aſſemani *tom.* 3. *pag.* 160 nihil de re Sacramentali protulerit, ut fecit Timotheus iſte II. qui librum edidit *de Sacramentis Eccleſiæ*, cujus apographum anno 1613. exaratum, a Joſepho III. Chaldæorum Patriarcha ad Sac. Congreg. de Propaganda, nuper fuit tranſmiſſum; huic potius attribuendus videtur, iſte Liber; vehementiſſime tamen ſuſpicamur, ne error

bro Sanctiſſimam Euchariſtiam nefariis erroribus, ac deliramentis impetunt; idque triplici in capite, impiè aſſerendo, in illa Chriſti dumtaxat imaginem, non autem Chriſti verum Corpus exiſtere.

Item epiſtolam appellatam *(a) De Dominica*, quam fingunt Cœlo delapſam, in qua Eccleſiæ Romanæ filii, tamquam à vera religione transfugæ, & diei Dominicæ violatores traducuntur.

Item librum, cui titulus *(b) Maclamatas*, ubi longius, pluribuſque verbis probare conantur diſtinctionem ſuppoſitorum in Chriſto, atque unionem ſolum moralem, & extrinſecam Dei, & Hominis, quem errorem veluti primigenium, aliis falſis ac blaſphemis promovent exemplis.

Item librum, qui vocatur *(c) Vguarda*, ſive *Roſa*, qui etiam aſſerit in Chriſto duplex ſuppoſitum, & unionem ſolum extrinſecam, ac moralem, additque filios Divo Joſeph ex alia uxore *(d)* ſuſceptos, obſtetricem advocaſſe ad Virginem parituram, eamque inter dolores, ac anxietates peperiſſe, aliaque id genus commenta penitus fabuloſa, atque blaſphema.

Item librum ſic inſcriptum *Cumiz*, ubi dicitur alium fuiſſe Filium Dei, ſive Verbum Divinum, & alium Virginis Filium, & hanc cum doloribus, & angoribus Filium ſuum enixam fuiſſe.

Item epiſtolam *(e) Marnacai*, quæ tota eſt in probando, Beatam Virginem non eſſe Matrem Dei, nec ita a fidelibus vocandam.

Item librum, cui titulus *(f) Menra*, ubi impie docetur, Chriſtum Dominum eſſe tantummodo Divini Verbi imaginem; Deique ſubſtantiam, ſive id quod hoc nomine ſignificatur habitare in ipſo veluti in templo; deinde Chriſtum, ſecundum tenere locum poſt Divinitatem, Deique ſocium factum fuiſſe.

Item librum *De Ordinibus*, ubi primo docetur per ſolam formam abſque materia Ordines conferri. Secundo aſſeruntur formæ commentitiæ, & errorum plenæ. Docetur inſuper, nullum haberi Ordinem in Eccleſia præter Diaconatum, & Presbyteratum: Additur *(g)* Altaria lignea, & non lapidea conſecranda eſſe. Poſtremo

de Euchariſtica *figura Chriſti*, ab aliquo e Proteſtantibus inductus ſit, cum Aſſemanum ejuſmodi errorem in illo neutiquam competiſſe appareat, dum ejus capita & Sectiones percurrit *tom.3 a pag 572.*

(a) De hac Epiſtola vide *Hiſtor. Synod. Diamper. cap.2. §.2 in Notat.*

(b) Legendum *Machamatas librum Rhythmorum.*

(c) Lege *Varda*, ſive *Roſa*.

(d) A Thoma Apoſtolo quartum, Sedem Seleucienſem tenuiſſe *Abrim* Hebræum, Divi Joſephi filium, aſſerit Mares; alterum etiam filium illi appingit *Jacobum Adelphoteum*, Vide Aſſem. *tom.3. pag.611.*

(e) Legi debet Mar-Narſai.

(f) Lege *Memra*, ideſt *Liber Orationum*, ſeu *Sermonum*.

(g) Utrumque hoc, ut diſciplinæ Eccleſiæ Orientalis firmatum caput, ſuſtinendum eſſet in Indis Chaldæi ritus.

ſtremo adjungitur deprecatio quædam, qua abſolvi debent ab Anathemate, cui ſubjacent, qui doctrinam Neſtorii inſectantur, & rurſus conciliari cum Eccleſia, qui ab aliis ſectis ad Neſtorii partes accedunt.

Item librum *Homiliarum*, ubi legitur Sacram Euchariſtiam eſſe tantum *(a)* Imaginem Chriſti, & ab eo diſtingui, non ſecus ac imago ab homine vero, nec in illa eſſe Chriſti Corpus, quod ſolum in Cœlo exiſtit. Præterea totam Trinitatem fuiſſe cum humana natura copulatam, *(b)* & Chriſtum ſolum eſſe Templum Divinitatis, & Deum non reapſe, ſed ſpecie tantum: ulterius Chriſti animam non deſcendiſſe ab inferos, ſed tantummodo ad Edem Paradiſum ductam fuiſſe, nec poſſe citra errorem contrarium aſſeri: atque adeo nos in Symbolo errare: nonnullæ etiam habentur in eodem libro Epiſtolæ Synodorum hæreticarum, docentes Patriarcham Babylonicum ſubjectum non eſſe Romano Pontifici. Poſtremo adjungitur juramenti formula, qua eidem ſoli Patriarchæ tamquam totius Eccleſiæ capiti, fides, & obedientia promittatur, non vero Romano Pontifici.

Item librum, qui inſcribitur: *Expoſitio Evangeliorum*. In hoc libro paſſim duo ſuppoſita aſſeruntur in Chriſto. Inſuper aſſeritur Chriſtum utpote purum hominem, ex neceſſitate Deum adorare debuiſſe, nec ab neceſſitate orandi fuiſſe immunem; eumdem fuiſſe templum Sanctiſſimæ Trinitatis: non deſcendiſſe poſt mortem ad inferos; ſed in Paradiſum aſportatum fuiſſe, eamdemque Paradiſi ſedem, Latroni in Cruce promiſiſſe: Præterea impie docetur, Beatam Virginem reprehenſione fuiſſe dignam; eo quod ſuperbe putaret ſe Matrem magni Regis terreni, atque adeo Chriſtum eſſe purum hominem, ejuſque regnum temporale, quo in errore cum Judæis conſentiebat. Additur inſuper, Evangeliſtas non ſcripſiſſe omnia, prout vere contigerunt, cum ceteroqui pleriſque ex rebus geſtis, quas narrant, non interfuerint, atque inde ortam eſſe Evangeliſtarum diſſentionem in iis, quæ poſterorum memoriæ tradiderunt: Magos inſuper, qui ab Oriente venerunt, nul-

(a) Errorem iſtum de figura Euchariſtiæ adſcitis, non nativis Neſtorianorum deliramentis tribuimus; cum enim veteres Neſtoriani, nihil ſimile aſſeruerint, non eſt cur de antiquitate illius Pſeudo-Dogmatis, authoritatem illi conciliare conentur Proteſtantes cum Crozæo: videſis noſtram *Diſſ.4. num.90.*

(b) Totam Trinitatem non fuiſſe cum humanitate copulatam, ſive ut dicitur *Incarnatam*, copulata natura Divina, illud eſt mirabile Myſterium, quod varie a Theologis explicatur; præ omnibus placet Auguſtinus: utinam non fuiſſet Concil. Epheſino præmortuus! *Ser.224.* alias 17. ex Sirmondianis *num.*3. *Deus Chriſtus (ait) hoc eſt quod ille (Pater) non hic eſt, qui ille; quia ille Pater, hic Filius:* Si ergo hic non eſt qui ille, poteſt hic incarnari, non incarnato illo.

nullam mercedem accepiſſe à Deo, nec in Chriſtum credidiſſe: Chriſtum vero fuiſſe Filium Dei adoptivum, nec ulla ratione fieri potuiſſe, ut eſſet Filius Dei naturalis, ea ferme ratione, qua impoſſibile eſt homines juſtos fieri naturales Dei Filios: quamobrem illum accepiſſe per baptiſmum gratiam, quam antea non habebat, eumdemque fuiſſe tantummodo imaginem Divini Verbi, & Spiritus Sancti Templum: Ulterius Sacram Euchariſtiam ſolum ſpecie tenus, & non revera eſſe Corpus Chriſti, quod in illa non exiſtit, ſed ſolum in Cœlo ad dexteram Dei Patris. Multa de Chriſto ipſo ſubnectuntur prorſus fabuloſa, & ſacrilega: eum nempe utpote purum hominem, quænam futura eſſet finalis judicii dies, ignoraſſe: Thomam Apoſtolum, cum mittens manum in Chriſti latus dixit (a) *Dominus meus, & Deus meus*, non locutum fuiſſe de Chriſto, ſed in eam (b) exclamationem erupiſſe admiratione raptum, ut fieri ſolet, ad aſpectum rei mirabilis, & inopinæ: Poteſtatem à Chriſto Petro relictam in Eccleſiam nihil omnino diferre ab ea, quam Sacerdotibus aliis contulit: Quamobrem Petri Succeſſores non excedere in juriſdictione Epiſcopos alios: Beatam Virginem non eſſe Dei Matrem: demum primam Epiſtolam Divi Joannis, & Epiſtolam Jacobi non fuiſſe ab ipſis ſcriptas, ſed ab aliis, qui eodem nomine appellabantur, atque adeo non eſſe canonicas.

LVII. Item librum (c) *Hormiſdæ Raban*, cui nomen Sancti falſò tribuitur, in quo libro, Neſtorium Sanctum, & Martyrem, ac pro veritate paſſum fuiſſe aſſeveratur: Rurſus Divum Cyrillum Neſtorii inſectatorem, Dœmoniorum fuiſſe Sacerdotem, & Diaboli miniſtrum, atque inferni pœnis addictum: Imagines venerandas non eſſe, utpote idola turpia, & immunda, (d) eaſque Divum Cyrillum hæreticum (ut ipſi calumnioſe dictitant) adinveniſſe, atque introduxiſſe. Plura in eodem libro narrantur falſa, & commentitia miracula, quæ ab Hormiſda illo, ut comprobaret veram eſſe Sectam Neſtorii, patrata dicuntur. Recenſentur poſtremo ea,

(a) Joann. *cap.*20. *v.*28.

(b) Nunc primum, ut notat Calmetus, *Dei* nomen explicite, Jeſu Chriſto in Evangelio tribuitur; unde Neſtoriani validiſſime confutabantur; cujus vim textus ut eluderet Theodorus Mopſueſtenſis, iſtam novitiam excogitavit explicationem, nimirum Thomam non fuiſſe confeſſum Divinitatem Chriſti, ſed τὸ *Deus* ad Patrem intendiſſe, exclamans præ miraculi magnitudine: *Heu Domine Deus meus quodnam miraculum!* quæ tamen confixa fuit in Synod. V. œcumenica Conſtantinopolitana II., *Can.*12.

[c] *Raban* idem eſt ac Magiſter noſter, quo titulo Chaldei Monachos proprie appellant.

[d] Adverſarius Synodi noſtræ Crozæus, cum ingenti plauſu excipit novum inventorum Imaginum Cyrillum, cum Elmaſino hæretico Jacobita; atque hujus teſtimonio, & Hormiſdæ confiſus, rem quaſi certam ſupponit; refragatur tamen illi conſenſus Patrum, in traditione fundatus, & antiquiſſima ante Cyrillum *Paſtoris* imago. Vide *Epiſt.* Bachin. & Cl. Aſſem. *tom.*4. *pag.*504.

mo ea, quæ Catholici in Hormiſdam egerunt, ad frangendam illius contumaciam, quæ omnia, injuſtis perſecutionibus, quas ipſe in comprobationem veritatis ſuæ ſectæ paſſus fuit, falſò annumerantur.

Item librum *Sortium*, cui adjungitur *annulus*, qui dicitur Salomonis. Liber hujuſmodi ſuperſtitioſas continet dierum fauſtorum electiones pro matrimoniis ineundis, aliiſque rebus bene gerendis, aliaque plura ſacrilega, atque ex ethnicorum ritibus petita; quem librum, & alios quoſcumque de ſortibus, vel de dierum electione tractantes, ſub eadem cenſura Synodus prohibet.

Item librum alium, qui ſe habet inſtar libri illius, qui apud Catholicos ſic inſcribitur: *Flos Sanctorum*:deſcribuntur enim in illo acta aliquorum Neſtorianorum, quos Sanctos appellant. Eadem damnatione comprehenduntur libri alii, qui acta alicujus Neſtoriani peculiariter narrant, & nominatim ii, in quibus deſcribuntur *(a)* vitæ Abrahami cognomento *Magni* (1), Georgii Abbatis (2) Cardeg (3), quem Martyrem dicunt; Jacobi Abba (4), Saurixo (5), Johanan (6), Gauri (7), Raban Sabacat (8), Ocama (9), Daniel, Barcaula (10), Raban Nuna (11), Jacob, Rabai (12) Magni, Dadixo (13), Jomaruſia (14), Schalita (15), Ihab, Abimelec expoſitoris (16), Abraham (17), alterius Abraham Natpraya

(*a*) Longum ac permoleſtum eſſet de his ſermonem inſtituere; iſtorum plures memorat Aſſeman in Bibliot. tom.3. ubi de Scriptoribus Syris Neſtorianis agit: pene impoſſibile autem, orthographicos caſtigare defectus, apographi Luſitani, quo uſi ſumus, quod nomina cognominibus confundit, diſiungit, temere interpungit, aut erronee exarat: adeo ut maleficio ortographiæ Luſitanæ Renaudotio teſte, ut notat Crozæus, pag.244., nomina iſta orientalium, reddita ſunt cimmeriis obſcuriora tenebris. Ex hiſtoria tamen Thomæ Margenſis, & ex aliis Neſtorianorum documentis, quæ idem Aſſemanus *tom.3, citato* producit, præter ea quæ in adnotatione ad *Dec.IX. hujus actionis* dedimus ſupra, ſic iſta nomina corrigenda cenſemus, quæ ſuis cuncta numeris reſpondent, & cunctis etiam Codex, e quo illa caſtigamus; nimirum:

(1) *Abrahami* cognomento Magni: ex Thoma Margen. *in Hiſtor. Monaſtic. lib.1. cap 4.*

(2) *Georgii Abbatis* Idem *lib.2. cap.12.*

(3) *Cardag*. Idem *lib.5. cap.6.*

(4) *Jacobi Abbatis*. Idem *lib.1. cap.6.*

(5) *Sabarjeſu*. Idem *lib.1. cap.14.*

(6) *Johanan*. Idem *& ibidem*.

(7) *Gabrielis*. Idem *lib.2. cap.18.*

(8) *Rabban Sabocht* Idem *lib.1. cap.14.*

(9) *Ucbama*. Idem *& ibidem*.

(10) *Danielis Bar Caula*: Sobenſis *in Catalogo cap.105.* apud Aſſeman *tom.3. pag.174.* ubi dicitur, *Daniel Tobonita*.

(11) *Rabban Jona*. Thom. Margen. *lib. cap.17.*

(12) *Rabban Jacobi*. Idem *lib.1. cap.14.*

(13) *Dadieſu Magni*. Idem *lib.1. cap.5.*

(14) *Marjabi*. Idem *lib.1. cap.19.*

(15) *Scialita*. Sobenſ. in *Catal. cap.109.* apud Aſſeman. *tom.3. pag.176.* Eſt & alius Scialita, quem Neſtoriani ſocium S. Eugenii faciunt, de quo in eodem *tom.3. pag.302.*

(16) *Rabban Abibi Expoſitoris*. Soben. *in Catal. cap.112.* apud Aſſem. *tom.3. pag.177.* de quo & Thomas Margen. *lib.6. cap.8.*

(17) *Abraham*. Soben. in *Catal. cap.126.* apud Aſſem. *tom.3. pag.194.* de quo etiam Margenſ. *lib.3. cap.3.*

Digitized by Google

va (18), Jobcarder (19), Joannis, Ircaſca (20), Neſtorii (21), Jaunam [22], Barcurra (23), Raban Gabarona (24), Schabibi (25), Barcima (26), Titi (27), Raban Saporis (28), Gregorii Metropolitæ (29), Georgii Monachi (30), Xahucalmaran (31), Joſephi (32), Nathanaelis (33), Simonis (34) Abbatis Chabita, (35), Zinai Abbatis, Audixo (36), Joannis Craſcaya (57), Barcahade (38), Italaah (39), Joannis Sahadui (40), Aha (41), Xalita (42), Joanacoreta, Xari, alterius Joannis, Eliæ, Joadarmah (43), Annanixo (44), alterius Joannis (45), Barhetta (46), Rabai Simeonis

nis

(18) *Alterius Abraham Netpharaje.* Soben. in Catal. *cap.*122. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag.*191. & Thomas Margen. *lib.*2. *cap.*17.

(19) *Job Catarei* . Sobenſ. *in Catalo: cap.*107. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag.*175.

(20) *Joannis Azrak.* ſive *Azrach.* Sobens. *in Gatal. cap.*115. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag.*182.

(21) *Neſtorii* . Soben. in Catal. *cap.*20. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag.*35. Hic eſt a quo Sectarii ejuſdem, dicti ſunt Neſtoriani.

(22) *Johanan* id eſt *Joannis* de quo Soben. *in Catal. cap.*56. apud Aſſem. *tom.*3. *pag.*72. cognomento *Beth. Raban.* Abrahæ, & Narſeris ſocius fuit.

(23) *Bartura* Thomas Margen. *Hiſtor. Monaſt. lib.*1. *cap.*18. Barturæ cœnobium memorat: *& lib.*6. *cap.*8. eidem Cœnobio præfuiſſe Marcum ſcribit. Vide Aſſem. *tom.*3. *pag.*459. 470. 501. *& pag.*344. ubi inter Cœnobia exemta numeratur.

(24) *Rabban Gabruna*: *Gabruna* autem idem eſt ac *Gabriel.*: de quo Margenſis *lib.*6. *cap.*1. *& ſeqq.*

(25) *Habibi*: de Habibo & Jacobo fratre Monachis Margen. *lib.*6. *cap.*8.

(26) *Barſauma.* Soben in Catal. *cap.*54. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag. alias Barſumas* .

(27) *Titi*, Amrus *in Vita Eliæ III. Patriarchæ*, Aſſem. *tom.*3 *pag.*558.

(28) *Rabban Saporis*: Saporis Cœnobium vide *tom.*3. Aſſem. *pag.*615.

(29) *Gregorii Metropolitæ* : Margen. *lib.*1. *Hiſt. Monaſt. cap.*25. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag.*441. ubi fuſe de Gregorio Metropolita Niſibis.

(30) *Georgii Monachi* Idem Margen. *lib.*1. *cap.*28. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag.*218.

(31) *Sciubchalmarani* : Idem *lib.*2. *cap.*34. apud Aſſem. *tom.*3. *pag.*479.

(32) *Joſephi* Margen. *lib.*2. *cap.*26. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag.*477.

(33) *Nathanaelis*: Idem *lib.*2. *cap.*20. & Soben. *in Catal. cap.*154. apud Aſſem. *tom.*3. *pag.*224. *&* 476.

(34) *Simeonis*: Margen *lib.*5. *cap.*12. & Soben. *in Catal. cap.*157. apud Aſſem. *tom.*3. *pag.*225.

(35) *Abbatis Scialitæ*: Mares & Amrus in Vita S. Simeonis, & Barbaſima Epiſcoporum Seleuciæ, mentionem faciunt Scialitæ & Sociorum Monachorum: vide Aſſem. *tom.*3. *pag.*306. Alter *Scialita* idemque recentior extitit Rheſinæ Epiſcopus, de quo Aſſem. *tom.*3. *pag.*176. *&* 294. is floruit anno Chriſti 740.

(36) *Zina Abbatis Abdjeſu* . Soben. *in Catal. cap.*124. ap. Aſſem *tom.*3. *pag.*191.

(37) *Joannis Caſcarenſis*: vulgo *Abbas Caſcarenſis*, alius ab Abraham Caſcarenſe de quo Margen. *lib.*1. *cap.*4. De Abbate vero Caſcarenſe, agit Soben. *in Catal. cap.*83.

(38) *Barſabeda*, ejus meminit Jeſujabus Adjabenus: vide Aſſem. *tom.*3. *pag.*142.

(39) *Aitallaha*: ejus Cœnobium ſupra pagum Laghesi vide *Hiſt. Monaſt.* Margen. *lib.*6. *cap.*1. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag.*456.

(40) *Joannis Saharoe* : Margen. *lib.*1. *cap.*14. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag.*469.

(41) *Acha* . Acha & Joannes fratres: Aſſem. *tom.*3. *pag.*147. 180.

(42) *Scialitæ* : Aſſem. *tom.*3. *pag.*306. *&* 176.

(43) *Joannis Carturi*, alterius *Joannis*; *Eliæ*; *Joannis Adramæ* : Margen. *lib.*1. *cap.*14. ap. Aſſem. *tom.*3. *pag.*469.

(44) *Ananjeſu* : ibidem nempe *pag.*469. Aſſem.

(45) *Alterius Joannis* : Ibidem.

(46) *Baritæ* : Aſſem. *tom.*3. *pag.*218. 224. 458. 471. 473. *&* 500.

nis (47), Narſai Naban (48), Raban Theodori, Rabai Doctoris (49), Abda (50), Abolaminer (51), Rabantarſahar (52), De Cadarvi (53), Juveal Maran, Sergiududa (54), Xuvealmaran, Dadixo, alterius Abraham, & Ezequieldoſa (55), Rabai Perca, David Barnutar, Hormiſdæ (56), Pition (57), Salamonis Abbatis (58), Raban Machixo (59), alterius Georgii, Muchiqua, alterius (60) Abraham Apnimacan (61), Xaurixo, Ixoſauran (62), Joſedec, Raban camixo (63), Bardirtæ Abbatis (64), Abraham Barmaharait, Georgii Raban, Zlivæ Abbatis (65), Guiriaco (66) Rabanbaut (67), Joſephi Abbatis, Zaca, Nosbian, Jeſus (68) Abbatis, Haronis (69) Bucatixo, Atcan (70), alterius Abrahami, Xonxæ Abbatis, Amanixo Gaſraya, Sahedonæ Epiſcopi (71), Joſeph Azaya (72) Iſahaha Epiſcopi (73), Jacob appellati Prophetæ, Ixa-

(47) *Rabban Simeonis*. Aſſem. *tom*.3. *pag*.184. 185. 476. *&* 477.

(48) *Rabban Narſai*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.63. 64. *& ſeqq.*

(49) *Rabban Teodori Doctoris*: hic eſt iſte Theodorus Mopſueſtenus Neſtorii Præceptor: Aſſem. *tom*.3. *pag*.30. *& ſeqq.*

(50) *Abde*; Aſſem. *tom*.3. *pag*.368. *& ſeqq.*

(51) *Abda* alterius: Aſſem. *tom*.3. *pag*.369. *& ſeqq.*

(52) *Rabban Iſa*: Margen. *lib*. 1. *cap*.14. Aſſem. *tom*.3. *pag*.469.

(53) *odabue*: Rabban Codahna fuit Cœnobii Beth Halenſis Archimandrita: Ebedjeſus Soben. ap. Aſſem. *tom*.3 *pag*.152. 204. & 284.

(54) *Juvalnarani*, *Sergii Dude*: Soben. in Catal. *cap*.82. Aſſem. *tom*.3. *p*.154.

(55) *Sciubchalnarani*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.204. 474. *&* 631. *Dadjeſu*: alterius *Abraham*: *Exechielis*: ibidem.

(56) *Rabban Pharcha*: *Davidis Barnutar*; *Hormiſde*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.276. 284. 368. *&* 553.

(57) *Phetionis*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.156. 160. 397. 490. *&* 506.

(58) *Salomonis Abbatis* Aſſem. *tom*.3. *pag*.186. 459 *&* 470.

(59) *Rabban Machicha*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.519. *& ſeq.*

(60) *Alterius Georgii*: Machichæ alterius: Aſſem. *tom*.3 *pag*.620.

(61) *Abrahe Aphnimarani*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.141. 148. *& ſeqq.*

(62) *Sabarjeſu*, *Jeſuſabran*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.285. 633.

(63) *Joſedec Rabban Chamiſii*: Joannes Bar Chamis: Aſſem. *tom*.3. *p*.256. *&* 566.

(64) *Bardirta Abbatis*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.187. 501.

(65) *Abraham Barmarait*.
Rabban Georgii.
Saliba Abbatis: Aſſem. *tom*.3. *p*.140. 218. 473.

(66) *Cyriaci*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.487. 489. 490. *&* 511.

(67) *Rabban Bautha*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.439. 488. 557.

(68) *Joſephi Abbatis*.
Raban Zachajeſu: Aſſem. *tom*.3. *pag*.255. 455. 469.

(69) *Abbatis Aaronis*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.207. 209. 211. 490.

(70) *Bochtjeſu*: *Atkenio*: Aſſem. *tom*.3. *pag*.216. 217.

(71) *Abrahami alterius*.
Sciubchaljeſu Abbatis.
Ananjeſu Ca carenſis.
Sabaduna Epiſcopi.
Aſſem. *tom*.3. *pag*.81. 107. 115. 142. 453. *&* 474.

(72) *Joſephi Hazaye*, ſeu *Hazita*, aut *Hazaja* id eſt *videntis* idem *pag*.23. 81. 100. *& ſeqq.*

(73) *Iſaiæ Epiſcopi*:) A[illegible] *t*.3.
Jacob appellati Prophetæ:) *pag*. [illegible]4.
Iſaiæ:) & in Indi-
Eunuchi Romani.) ce Scriptor.
Job, *&*) Neſtorian.
Malachi: *qui omnes ſunt heretici &c.*

Digitized by Google

Ixajahu, Eunuchi Ramani, Jobar Malchi, qui omnes ſunt hæretici Neſtoriani, & perfidi ſequaces illius execrabilis ſectæ, ut apertè colligitur ex libris, eorum acta continentibus, qui ſcatent undique multis hæreſibus, blaſphemiis, ac fabuloſis, falſiſque miraculis, quibus Neſtoriani ſectæ ſuæ fidem conciliare fruſtra conantur.

LVIII. Item librum appellatum *Pariſman*, ſive *Medicina Perſica* veneficiis refertum, & qui plura docet verba ad nocendum inimicis, ad ſeducendas, alliciendaſque feminas, & ad alia turpia, & prohibita; plura inſuper nomina Dœmoniorum penitùs incognita recenſet, promiſſione adjecta, qua ſpondetur certò futurum, ut qui ex eorum Dœmonum nominibus ſaltem ſeptem chartæ inſcripta ſecum tulerit, quæcumque mala, & pericula evadat. Plures etiam continet ſuperſtitioſos exorciſmos ad ejiciendos Dœmones, aliqua ſimul verba ſacra, aliaque ignotæ ſignificationis, obſecrationeſque plures, quin & ipſam invocationem Sanctiſſimæ Trinitatis, quibus, ut ſacrilegè ajunt, ſternitur via ad turpia, & pudenda peccata; continet pariter deprecationes plures, in quibus merita Neſtorii, ejuſque Aſſeclarum cum meritis Beatæ Virginis promiſcue copulantur, & Angelorum Sanctorum merita cum turpium Dœmonum meritis: quod quidem in hac Diœceſi frequentiſſimum eſt, & apud omnes fermè Caſſanarios ad hanc uſque diem uſitatiſſimum. Prædictos libros omnes ſub eadem cenſurà ſuperius lata Synodus prohibet. Qui verò aliquem ex libris prædictis apud ſe habere compertum fuerit, ultrà memoratam cenſuram, pœnis aliis graviter a Præſule punientur.

DECRETUM XV.

LIX. VErum non in recenſitis tantùm libris, flagitioſè Neſtorianorum hæreſes leguntur; ſed quod deteſtabilius eſt, in ipſis Breviariis, & ſacrarum precum libris adhiberi ſolitis in Eccleſia: cum enim a Neſtorianis editi fuerint; pluribus blaſphemiis, hæreſibus, fabulis, ac narrationibus apocryphis ſcatent; ità ut in ſolemnitatibus ſacris, diviniſque officiis, Deum, quem laudare debent, blaſphemiis, atque conviciis indeſinenter afficiant.

Itaque *in Breviario Magno* legitur, Verbum Divinum carnem non aſſumpſiſſe, quod ineptiſſime inferunt ex eo, quod ſi ita factum fuiſſet, ſuperflua fuiſſet obumbratio Spiritus Sancti. In illo eodem Breviario, *Officium in Adventu* eſt ex omni parte hæreticum, cum in illo paſſim duo ſuppoſita in Chriſto aſſerantur, & Chriſtus aſſidue

duè appelletur Templum dumtaxat Dei : Officium vero in Feſto Nativitatis ultrà prædictos errores continet ſolennem Antiphonam, in qua legitur hæc propoſitio verbis Divi Joannis apertè contradicens ; nimirum *Nec Verbum Caro factum eſt*. Illud inſuper accedit, quod qui dictæ propoſitioni impiæ, & hæreticæ refragantur, inobedientes appellantur, rebelles, ac tardi corde ad credendum. Quamobrem Officia Adventus, & Nativitatis nihil aliud eſſe videntur quam nefaria hæreſum, & blaſphemiarum congeries.

In libro *Precum Jejunii Magni* ſæpènumero duo ſuppoſita divinum, & humanum ponuntur. Atque etiam divina Officia in cultum, & honorem Neſtorii, aliorumque plurium ejuſdem Neſtorii Aſſeclarum, pluresque commemorationes de ipſo Neſtorio ſæpius fieri præcipitur. Illud etiam additur, nempè *(a)* Marndeay, Theodorum *(b)*, Deodorum, alioſque hæreticos Neſtorianos, Divum Ephrem ſectatos fuiſſe.

LX. In Breviario majori, quod vocant *Hudre*, & *Gaza*, ſive *Theſaurum recitandi*, ſæpiſſimè in Chriſto duo ſuppoſita aſſerunt, necnon impie docetur, Chriſtum eſſe Filii Dei repræſentationem, & Divi Verbi Imaginem, ejuſdemque Templum : ſuppoſitum divinum illuminaſſe ſuppoſitum humanum : Chriſtum tractu temporis, & paulatim divina gratia, & ſcientia infuſa profeciſſe : Virginem non generaſſe, nec in Utero geſtaſſe Deum ; ſed Chriſtum ceteris hominibus parem ; atque adeo illam non eſſe dicendam Matrem Dei, ſed Matrem ſecundi Adam : Trinitatem totam, Humanitatem aſſumpſiſſe ; idque edoctos fuiſſe Hebræos à Sancto Matthæo: Deum factum non fuiſſe carnem, ſed hanc fuiſſe veluti umbraculum, & quoddam habitaculi genus, quo ſuam gloriam tegeret : Deum ſe tantummodo addidiſſe ſocium Chriſto, cum duceretur ad Crucem, nec in Cruce ipſa quidquam fuiſſe paſſum ; quippe qui Humanitatem non aſſumpſerat : Verbum Patris fuiſſe in Humanitatem *(c)* mutatum, ac per Filium Mariæ genus hominum redemiſſe : Patrem æternum etiam carnem accepiſſe eodem pacto, quo Filius : Angelum miſſum fuiſſe Nuncium ad Virginem morantem in Templo,

O non

(a) Legendum fortaſſe *Mar Adai*, id eſt Sanctum Adæum.

(b) Lege *Diodorum*.

(c) Quia vix percipi valet, iſta naturarum mutatio atque commixtio, ſine aliqua unione, quæ habitaculi modum excedat, duplicem ex Joan. Pinchenſi *Bib. Orien. tom.3. pa.355.* adinvenerunt unionem Heterodoxi : *unionem* nempè *commiſſionis*; ut ſi Chriſti nomen atramento & minio commiſtis exaretur : *En* (ait) *corruptio, en confuſio, neque atramentum eſt, neque minium*. Altera eſt *unio adhærentiæ*, ſi nempe idem nomen *atramento exaretur in charta minio tincta. en veniſtas, en lux; & atramentum eſt, & minium*. Illam unionem aſſerunt Jacobitæ, iſtam vero Neſtoriani : unde illa potius in textu exprimitur, ut apparet.

non vero in Domo Nazareth, eamque non ſine dolore peperiſſe, non ſecus ac feminæ, & matres ceteræ: In Euchariſtia non exiſtere verum Chriſti Corpus, pluraque alia prorſus impia, & a recta fide abhorrentia, contra illam adduntur: Neſtorium fuiſſe veracem veritatis præconem. Plures inſuper ibidem gratiæ Deo aguntur, eo quod veritatem revelaverit Theodoro, ac Deodoro, Neſtorii magiſtro. Pluribus etiam precibus oratur Deus, ut ab omni malo nos eruat, propter merita Neſtorii Martyris, qui paſſus fuit a filiis iniquitatis, atque erroris, & præſertim Divi Cyrilli invidia, qui fuit (a) iniquitatis magiſter, necnon ut puniat aliter credentes, diſſidenteſque a Neſtorio, ejuſque Aſſeclis, quorum fides ibidem aſſeritur fundata ſuper fidem Divi Petri, aliorumque Apoſtolorum. Beatam inſuper Virginem, ejuſque Sponſum Divum Joſeph eodem in Libro veniſſe fingitur ad Sacerdotes, qui neſciebant unde conceperat: Imagines ulterius idola eſſe impie docetur, nec venerandas in Eccleſiis, vel privatis fidelium domibus. Adduntur poſtremo Officia de Neſtorio, aliiſque ipſius Aſſeclis, & commemorationes aliorum plurium hæreticorum.

LXI. In Libro (b) *Officii Sacerdotum Defunctorum* habetur: in Euchariſtia tantummodò Chriſti virtutem, non autem verum Corpus, & Sanguinem contineri. Quos libros omnes, & breviaria, licet digna ſint quæ igni tradantur, cum ultra enumeratos plurimos alios errores contineant; attamen Synodus emendari præcipit, eo quod in hac Diœceſi alii ſacri libri non ſuppetant, quibus Sacerdotes utantur

(a) Nemo pene dixerim, e Sanctis Patribus ita acriter adverſariorum obloquutionibus atque calumniis divexatus fuit, uti S. Cyrillus Alexandrinus, Neſtorius enim criminabatur, confuſas eſſe a Cyrillo duas Chriſti naturas, atque hujus auathematiſmis ſuos anathematiſmos opponebat: Joan. Antiochenus, ut ipſe Cyrillus in Apologetico ſcribit, aſſerebat eum cum impio Apollinario ſentire, & execranda impiaque Arii & Eunomii dogmata approbare: omnia denique opera Cyrilli aboleri contendebant orientales: immo & recens ſcriptor quidam inſimulavit Cyrillum quaſi factionarium perturbatorem, qui tamen a Pariſienſi Archiepiſcopo Harlæo, gravi cenſura repreſſus fuit, atque ad palinodiam compulſus *die* 16. *Aprilis ann.* 1693. Aſt uti Joannes ille cum ſuis,fervente diſputationis æſtu, ſe illi infenſiſſimum præbuit, ita deferveſcente ardore, ad mutuam amicitiam ſincere rediit. Verum ni fallor occultum fomitem detexit ſimultaris in *lib. Margaritar. Sobenſis part.*3. *cap.*4. nempe quod Neſtoriani eum inter ſuos cum adnumeraſſent, eo deluſi quod Theodorus Mopſueſtenus Neſtorii Præceptor, atque erroris præcurſor, ipſi nuncupaverit Cyrillo, duos in Jobum tomos, ægerrime ferebant ab eodem ut transfuga impugnari; adeo ut per contemptum non Cyrillus, ſed modo diminutivo & nominis, & famæ ab illis *Cyrillulus* appellitaretur. Vide Aſſeman. *tom.*3. *Bibliot. pag.*31. Quin & hoc etiam tempore Marchio de Argens *tom* 1. *Epiſt. Judaicarum*, quæ iis diebus juſſu Tribunalis S.Officii Romanæ Inquiſitionis, præ Foribus Templi S. Mariæ ſuper Minervam manu Carnificis, fuere traditæ flammis, Cyrillum, Cardinale Retz componit.

(b) Croz[illegible]s legit: *Antiſtitum defunctorum.*

Digitized by Google

tur in celebrandis divinis officiis, donec novi ſacrarum precum libri procurentur, & a Romano Pontifice petantur, atque impetrentur. Itaque Synodus præſcribit, ut primum errores, & commemorationes de hæreticis deleantur, deinde quæ habentur integra in ipſorum cultum officia, ſimul cum officiis de Adventu, & Chriſti Nativitate, a Breviariis revulſa, & in fruſta diſcerpta comburantur. Supplicat inſuper Synodus Illuſtriſſimo Metropolitæ, ut mandato ſuo in hac ſecunda, quam parat Diœceſis viſitatione, prædictorum omnium executionem urgeat. Demum præcipit in virtute ſanctæ obedientiæ cunctis Caſſanariis, atque Chamazibus, ut dictos libros proferant, & alios quoſlibet, tum quorum uſus communis eſt in Eccleſia, tum qui privatis in domibus ſunt in uſu; rurſus tum pertinentes ad horarias preces, tum ad Miſſarum celebrationem, eoſque Metropolitæ, in hac quam adornat viſitatione, ad eum finem tradant, ut illos omnes, una cum doctis viris, quibus hanc curam commiſerit, emendet, juxta emendationes alias ab ipſo inſtitutas, & executioni mandatas.

DECRETUM XVI.

LXII. Ad Fidei puritatem conſervandam, præcipit etiam Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ, & ſub anathematis pœna Caſſanariis omnibus, & Chamazibus, aliiſque quibuſlibet cujuſcumque dignitatis, & conditionis in hac Diœceſi, ut intra bimeſtre a publicatione hujus decreti, ad ipſorum notitiam perlati, omnes, & quoſlibet libros ſyriace ſcriptos, Illuſtriſſimo Metropolitæ vel per ſe ipſos, vel per interpoſitam perſonam, tradant eo tempore, quo hujus Diœceſeos Eccleſias viſitaverit: vel niſi ipſi, ſaltem Patri Franciſco Roz Societatis Jeſu, ſyriacæ linguæ Profeſſori in Collegio Vaipicotæ; vel ad minimum ad ipſum Collegium deferant, ut ab erroribus, ſi quos continuerint, expurgentur; vel ſi opus fuerit, penitus prohibeantur, exceptis libris, in quibus continentur horariæ preces, quotidie ex lege Eccleſiæ recitandæ: namque ii, juxta formam ſuperius præſcriptam, corrigi debent. Sub eodem pariter obedientiæ præcepto, & anathemate præcipit, ut nemo ex hac Diœceſi, cujuſcumque conditionis fuerit, librum aliquem ſyriace tranſcribere audeat; niſi ad id Præſul facultatem ipſi ſcripto conceſſerit, facta expreſſa mentione libri, ad quem tranſcribendum facultatem concedit, ſacris Bibliis exceptis atque Pſalmis. Sede autem vacante, & quamdiu hæc Eccleſia ſuo Paſtore orbata fuerit, has vices committit R. P. Franciſco Roz Societatis Jeſu, ut-

potè diu verſato in horum librorum verſione, & linguæ tum chaldaicæ tum ſyriacæ peritiſſimo; atque adeo qui optimè callet hujuſmodi librorum qualitatem.

DECRETUM XVII.

LXIII. QUoniam doctrina, quæ populo publicis in concionibus inſinuatur ad fidei, morumque puritatem ſervandam, augendamque plurimum confert, Synodus, cui compertum eſt aliquos ex Caſſanariis ſufficienti ſcientia deſtitutos ad Populum verba facere, & non raro errores, atque hæreſes publice proferre, plura inſuper fabuloſa, & commentitia, quæ ex libris hæreticis, & apocryphis, præcipuè ex libro *De Infantia (a) Salvatoris*, aliiſque id genus decerpunt, præcipit, ut nullus impoſterùm conciones, & ſermonem ad populum habere audeat; niſi ad id facultatem à ſuo Præſule habuerit, eamque ſcripto traditam, præmiſſo inſuper ad eam obtinendam examine de ſufficienti doctrina, juxta Concilii Tridentini præſcriptum: at quia ſedes epiſcopalis vacat, Illuſtriſſimus Metropolita examen hujuſmodi committit R. P. Rectori Collegii de Vaipicota Societatis Jeſu in hac ipſa Diœceſi exiſtentis, qui cum PP. ejuſdem Societatis ab eo deputandis, de ſufficientia cujuſlibet, qui examen ſubierit, judicium ferat, eidemque literas obſignatas tradat, quibus Præſul de ſufficientia, vel inſufficientia literas exhibentis certior fiat. Illuſtriſſimus vero Metropolita, dum obeundo hanc Diœceſim de rerum communium ſtatu cognoſcet, viros deputabit idoneos, qui populum, prout neceſſitas poſtulaverit, inſtruant. Omnes autem, qui concionem, & ſermonem ad populum habere, abſque facultate, a ſuo Præſule in ſcriptis habita, auſus fuerit, incurrat ad annum pœnam ſuſpenſionis ab exercitio ordinum, & eccleſiaſticorum emolumentorum perceptione. Liceat tamen Vicariis in propriis Eccleſiis conciones, prout opus fuerit, coràm populo habere, eumque ſalutari doctrina ex Sacra Scriptura, aliiſ-

(a) Liber *de infantia Salvatoris*, opus eſt tota antiquitate notiſſimum, etiam ſub titulo *Evangelii infantia Salvatoris*, cujus auctorem crediderunt nonnulli S. Petrum, alii S. Matthæum, alii S. Thomam Apoſtolum, ut Origenes, Ambroſius, & Hieronymus; Sanctus autem Cyrillus Hieroſol *Catech.6.* illum Thomæ Manetis diſcipulo adjudicat. Sane Gelaſius, & Timotheus Presbyt. Conſtantinop. *Lib. de his, qui ad Eccleſiam accedunt*, edito a Meurſio, perſpicue diſtinguunt, duo hæc ſcripta *Evangelium Thomæ*, & *Lib. de infantia*. Adiſis Calmet. *Differt. in Evang. apocriphanu n.8.* Extat liber hic ſermone Arabico exaratus, in *Bibliot. Palatin. Medic.* recens edita, ab Evodio Aſſemano Archiep. Apameenſe, in orientali eruditione verſatiſſimo.

aliiſque probatis libris deprompta paſcere : ad quem finem Synodus vehementer optat, Catechiſmum Malabarico idiomate conſcribi, cujus Catechiſmi, die quolibet Dominico caput aliquod coràm populo publice legatur, cumque non ignoret Synodus, id operis per Illuſtriſſimum Metropolitam inceptum, futurum eſſe in promptu, tempore primæ viſitationis, præcipit, ut poſtquam fuerit abſolutum, atque in lucem editum, Vicarii omnes diebus Dominicis, vel tempore oblationis, vel ſi ipſis libuerit ante, aut poſt miſſam, ex ipſo ſaltem caput unum elata voce, cum populus ibidem convenerit, legant.

DECRETUM XVIII.

LXIV. CUM ex ignorantia Sacerdotum hujus Diœceſeos, & ex prava doctrina, qua hactenus longo uſu legendi hæreticos, & apocryphos libros, ſæpiſſimè contingat, ut ii errores, & acta fabuloſa in colloquiis, & inter concionandum populo incaute proponant; ne aliquid erroneum, ac falſum animis auditorum infigatur, atque ità fiat, ut ſenſim vel recta fides corrumpatur, vel ſaltem morum integritas; præcipit Synodus, ut ſi Præſul certo ſciat id contigiſſe, quidquid erroneè dictum fuit, ſcripto conſignetur, & Caſſanarius, vel alius quicumque id protulerit, auctoritate ſuperioris cogatur errorem ſuum reprobare; quam reprobationem, vel oretenus, vel ſi conſultius fuerit de ſcripto coràm populo recitet, eique ſanam doctrinam errori, vel falſitati contrariam exponat. Verùm ſi id (quod Deus avertat) exequi recuſaverit, habeatur tanquam ſejunctus per anathematis cenſuram, a communione fidelium, & juxtà ſacros canones, ac majorem, vel minorem erroris gravitatem puniatur: quod quidem ſeverius fiat, ſi id ſcienter, & dolo malo pronuntiaverit; ſin minus, atque adeo ex ignorantia, vel ex incauta loquendi facilitate, mitius cum ipſo agendum erit; quamobrèm ſatis erit, ſi moneatur, cogaturque publice improbare, quod incaute protulit; qua in re, ſi ut par eſt, promptè paruerit, non ultrà eſt progrediendum.

DECRETUM XIX.

LXV. CUm Synodo compertum fuerit, nonnulla celebrata eſſe ſeditioſa conventicula in hac epiſcopali ſede, poſt mortem Epiſcopi Mar-Abrahami, in quibus & publico, & ſecreto interpoſito juramento, contra jus & obedientiam Sanctæ Romanæ Eccle-

Digitized by Google

Eccleſiæ debitam, aliqui ex Caſſanariis, aliique plures polliciti ſunt unanimiter conſentientes, ſe in rebus, tum quæ ad Religionem, tum quæ ad hujus Eccleſiæ regimen ſpectant, nihil amplexuros; niſi id ceteri omnes approbaverint, nec recepturos quemquam Epiſcopum a Sancta Sede Apoſtolica electum, & renunciatum, niſi ex præſcripto Patriarchæ Babylonici; qui quidem eſt Schiſmaticus, & hæreticus Neſtorianus; rurſus alia quædam juraſſe, eaque omnia adverſus ſacros Canones, & obedientiam Sanctiſſimo Pontifici Romano debitam; Declarat Synodus, juramenta hujuſmodi, & alia ſimilia interpoſita, vel in poſterùm interponenda, nulla prorsùs, & irrita, eaque tam longè abeſſe ab obligatione ulla inducenda, impediendiſque religione animis, ut potius, utpotè temere, & impiè interpoſita, non niſi pari temeritate, atque impietate impleri valeant. Sententiam præterea pronunciat, qua a Fidelium ſocietate, & communione ſegregat eos omnes, qui tam flagitioſa juramenta acceptaverint, vel præſtiterint: Immò tota Synodus jurat, ac ſpondet obedientiam quoad omnia, mandatis Papæ, ſanctæque Sedis Apoſtolicæ, juxtà ſacros canones, ſeque neque nunc, neque poſthac unquam accepturam Epiſcopum ullum, vel alium quempiam Præſulem, qui non mittatur a S. Matre Eccleſia Romana, cujus eſt, Præſules, & Epiſcopos cunctis Orbis Eccleſiis præficere; Contra vero ſe abſque ulla mora, & æquo, libentique animo accepturam quemcumque Romanus Pontifex elegerit, eique promptam obedientiam, tamquam legitimo animarum Paſtori, non expectato cujuſcumque alterius juſſu, nec obſtante quolibet juramento, impie in contrarium interpoſito, protinus delaturam.

DECRETUM XX.

LXVI. Synodus una cum omnibus Sacerdotibus, & Populo fideli hujus Diœceſeos amplectitur ea, qua par eſt, veneratione, Concilia omnia generalia ab Eccleſia univerſa recepta, & quidquid in eorum Decretis credendum proponitur, credit, & confitetur. Rejicit inſuper, damnat, & anathematizat, quidquid ab illis fuit rejectum, & anathematizatum. Præſertim obſequenti animo amplectitur, & recipit Sanctum Concilium Epheſinum (*a*) pri-

(*a*) Non ingratam rem putamus lectori facturos, proferendo quo modo Neſtoriani, diverſos ſentiendi modos de Incarnatione Domini in Synodis Epheſina & Chalcedonenſi, depingant: *Inde factum eſt* (ait Ebedjeſus Metropolita Sobenſis tom. 3. Bibl. Orient. pag. 355.) *ut Chriſtianorum cœtus in tres ſectas diviſus fuerit. Primam qui-*

primum, a ducentis Patribus celebratum, ac firmiter credit quidquid in eo decretum fuit; necnon rejicit, & damnat, quæ in eo damnantur, ac potiſſimum diabolicam Neſtorianorum hæreſim, quæ longo tempore in hac Diœceſi promulgata fuit, & recepta. Diris inſuper omnibus execratur ejus auctorem Neſtorium, & Neſtorii Aſſeclas, qui Diabolo ſuadente duas in Chriſto perſonas adſtruebant; ex quo tamquam primario errore, conſectarios alios colligebant; & primo quidem Verbum Divinum carnem non aſſumpſiſſe; ſed eam tantummodo tamquam ſui Habitaculum, inſtar Templi ſanctificaſſe. Secundo nec Deum incarnatum, & mortuum fuiſſe, nec Beatiſſimam Virginem Dei Matrem, ſed dumtaxat Chriſti Matrem eſſe appellandam. Tertio diabolicas alias hæreſes propemodum innumeras; quas omnes Synodus damnat, rejicit, & anathematizat, & in omnibus Sanctam Fidem Catholicam amplectitur, ea puritate, animique ſinceritate, qua eam tenet, ac profitetur Eccleſia Romana, omnium Eccleſiarum Magiſtra, cui in omnibus ſe ſubjicit, ut ſupra jurisjurandi religione interpoſita promiſit. Profitetur inſuper glorioſum Cyrillum Archiepiſcopum, & Patriarcham Alexandrinum, qui à Pontifice Romano in Sancto Concilio Epheſino legatus præſedit, Sanctum eſſe, Beatum, Deoque in Cœlo gaudere; ejuſque doctrinam adversùs Neſtorianos in eo Concilio approbatam, Sanctam eſſe, atque univerſaliter ab Eccleſia Catholica receptam; Fatetur demum ipſam impugnantes hæreticos eſſe, & anathemati ſubjectos.

DECRETUM XXI.

LXVII. ADmittit etiam Synodus una cum omnibus Sacerdotibus, & Populo fideli hujus Diœceſeos, Sacroſanctum Concilium Tridentinum, ultimum ex Œcumenicis, in Eccleſia Dei cele-

dem unam naturam & unam perſonam in Chriſto confitetur; quam Copti & Aegyptii, atque Aethiopes ex traditione Cyrilli ſui Patriarchæ tenent: Altera qua duas naturas & unam perſonam aſſerit, Melchitarum dicitur, quippe ab Imperatore vi (immo fide vera cogente) *ſtabilita eſt; & hanc ſuſcepere Romani, qui Franci appellantur, & Conſtantinopolitani Græci, & omnes populi boreales, Rutheni ſcilicet, Alani, Circaſſi, Aſiani Georgiani, & reliqui ipſis finitimi. Franci vero ab illis diſcedunt in eo, quod Spiritum Sanctum a Patre Filioque procedere dicunt & azyma ad ſacrificium uſurpant. Et gemina quidem prædicta ſecta illam vocem Deipara ſuſceperunt. Tertia autem ſecta, quæ duas naturas & duas perſonas in Chriſto confitetur, Neſtorianorum appellatur: qui ita per injuriam & immerito nuncupati ſunt: etenim Neſtorius eos* (antiquos) *ſequutus eſt, non ipſi Neſtorium.* Plura hic lectori obſervanda erunt, circa Hiſtoriam ſectarum. Porro Sobenſis floruit *anno Chriſti* 1285. qui ad Metropolim Sobæ ſeu Niſibis erectus eſt *anno* 1290.

celebratis: cæterum non ſolum credit, & conſitetur, quæ in illo decreta, & approbata fuere, ac rejicit, & anathematizat, ab illo rejecta, & condemnata, verum etiam cuncta de reformatione Eccleſiæ, & Populi Chriſtiani in eo Concilio ſtatuta, amplectitur, eaque omnia ſervare, & cuſtodire ſpondet, & jurat, ea ratione, qua ſervantur, & cuſtodiuntur in aliis Eccleſiæ Catholicæ Diœceſibus, & in iis ipſis propinquioribus, quæ ſubiectæ ſunt Epiſcopis provincialibus, & ſuffraganeis Goenſis Metropolitæ: Quapropter quaſcumque malas conſuetudines dicti Concilii decretis contrarias, omnino tollendas decernit; neque inpoſterum permittet unquam, ut aliter quam juxta reformationem morum, & Eccleſiæ Regimen a Concilio Tridentino præſcriptum populi fideles, & catholici gubernentur, non obſtante quacumque in contrarium conſuetudine, etiam immemorabili præſentis Diœceſeos.

DECRETUM XXII.

LXVIII. VEnerabundo, atque obſequenti animo, una cum omnibus Sacerdotibus, ac fideli Populo hujus Diœceſeos ſe ſubjicit hæc Synodus Sancto, integro, juſto, & neceſſario Inquiſitionis *(a)* Sancti Officii Tribunali, in his partibus exiſtenti; quippè probe noſcit, quantum ex illo integritas, puritaſque Fidei dependeat: unde jurat, ac ſpondet ipſius mandatis, in rebus Fidei obedire, ut fit in aliis hujus Provinciæ ſedibus Epiſcopalibus; vult inſuper circa res fidei a laudato Tribunali, vel ab ipſius Commiſſariis, ut cæteri fideles, judicari; licet hoc Sacroſanctum Tribunal in hac Diœceſi, ob hujus Eccleſiæ diſtantiam ab aliis, Sanctæ Sedi Apoſtolicæ, & Eccleſiæ Romanæ ſubjectis, nec non ob defectum communicationis cum illis, id hactenus non præſtiterit: Supplicat

(a) Inquiſitorum munus, atque nomen, à primis Eccleſiæ ſeculis repetenda ſunt; adeo ut vel ipſe Petrus Giannone *Hiſtor. Neapol. lib.* 15. *cap. ult.* homo alias in hoc Sanctum Officium non admodum officioſus, immo hoſtis infenſus agnoſcat cum Gottofredo *in l. Quiſquis 9. C. Th. de Haret.* eorum inſtitutionem primam, a Theodoſio Magno profluxiſſe, quod poſtea æmulati ſunt Impp. Arcadius & Honorius: primordia vero ſpecialis *Tribunalis* S. Officii ad tempora revocat Innoc. IIII. tam etſi aſſerat, Inquiſitoris Generalis munus, tempore Innoc. III. S. Dominico Hiſpano ex Civitate *Calagorra*, collatum fuiſſe: in quo caſtigandus eſt chorographicus palmaris error laudati auctoris, qui ſuapte indole ac ingenio quoſcumque ſequitur errantes; Dominicus enim natus eſt *Calaroga*. Hiſpanice *Caleruega*, non vero Ca'agurri, aut *Calagorra*, ut ipſe poſt Tarapham & alios ſcripſit: de quo vide pietate ac eruditione conſpicuum P. Antonin. Bremondum *De Guzmana ſtirpe S. Dom. cap.* 1. *Romæ edit. an.* 1740 Igitur Inquiſitoribus opportuna exhibuere documenta *anno* 1235. Concil. Narbonen. *Capitulis* 29. & Biterren. *an.* 1246. alia dedit monita ipſis 37. *Capitulis* comprehenſa, quæ legiſſe nullum Inquiſitorum pigebit.

plicat etiam Dominis Inquiſitoribus, ut velint, ne opportunum remedium animabus deſit, Commiſſarios ſuos inſtituere in hac Diœceſi viros aliquos doctos; vel etiam Patres Societatis Collegii de Vaipicota, & aliarum Reſidentiarum eorumdem Religioſorum, qui poſſint, ut opus fuerit, abſolvere à caſibus eidem Sacro Tribunali reſervatis, limitationibus, ac reſtrictionibus adjectis, quas ipſi opportunas judicaverint. Ratio ſic ſupplicandi eſt difficultas confugiendi ad Goenſe Tribunal, quam patiuntur Montium Incolæ; tanto magis quod ſæpè ſæpius caſus contingunt urgentes, eo quod inter Ethnicos degunt, ſuntque ipſis commixti, unde oritur, ut ex eorum commercio pluries, etiam in iis, quæ ad Religionem pertinent, inſcii, & rudes homines delinquant.

DECRETUM XXII.

LXIX. CUM in rebus fidei, maximam oporteat puritatem ſervare, nec non plurimum vigilandum ſit, ne Populum corrumpant doctrinæ falſæ, & peregrinæ; præcipit Synodus omnibus huic Sedi Epiſcopali ſubjectis, cujuſcumque qualitatis, & conditionis, ut ubi ipſis conſtiterit, quemquam credere, facere, vel promere, verbo, vel ſcripto aliquid contrarium Fidei catholicæ, vel hujus rei eſſe auxiliatorem, aut fautorem, majori quà poſſit celeritate, & ſecreto, id Præſuli deferat; quod ſi huic non valeat, Vicariis Eccleſiarum id aperiat, aliiſque fidelibus viris, qui de hoc per literas quamprimùm rationem reddant, ut juxtà cauſæ neceſſitatem provideatur: præcipit etiam in virtute ſanctæ obedientiæ ipſis Vicariis, ceteriſque, quibus ejuſmodi res delatæ fuerint, ut eas cito citiùs denuntient.

ACTIO IV.

De Sacramentis Baptiſmi, & Confirmationis.

Doctrina de Sacramentis in genere.

LXX. NOvæ legis Sacramenta, per Jeſum Chriſtum Dei Filium, Redemptorem, *(a)* ac Salvatorem noſtrum, in ſua Eccleſia ad medelam, & ſalutem hominum inſtituta, quibus ſuæ ſacræ paſſionis, & mortis infinita merita in animarum noſtrarum fructum impenduntur; per quæ etiam omnis vera juſtitia incipit, cœpta augetur, & amiſſa recuperatur, ſunt ſeptem: videlicet Baptiſmus, Confirmatio, Euchariſtia, Pœnitentia, Extrema Unctio, Ordo, Matrimonium; quæ quidem a veteris legis Sacramentis plurimum differunt: illa enim gratiam non conferebant, ſed eam, quæ per Chriſti paſſionem, conferenda erat, præfigurabant: noſtra verò Sacramenta & gratiam in ſe continent, & ipſam dignè illa recipientibus conferunt. Quorum priora quinque ad bonum ſpirituale cujuſcumque proprium ſpectant: poſteriora duo ad Eccleſiæ regimen, augendumque Fidelium numerum. Per Baptiſmum ergo Deo ſpiritaliter renaſcimur; per Confirmationem gratia creſcimus, ac in fide roboramur: renati autem, & roborati, divino Euchariſtiæ, & Sacramenti Altaris enutrimur pabulo: quod ſi ex peccato, animæ contrahimus ægritudinem, per Pœnitentiam ſpiritaliter ſanamur; per extremam denique Unctionem ſalutem animæ, & corporis, ſi ità expediat, obtinemus. Deinde Sacramento Ordinis Eccleſia regitur, ac ſpiritualiter multiplicatur; Matrimonio demùm corporaliter augetur. Omnia iſthæc

(a) Septenarium Sacramentorum numerum agnoſcunt Neſtoriani: at mirum quantum in iis recenſendis diſſentiant. Ebedjeſus Sobæ *lib. Margar. par.4. cap.1.* ponit 1. *Sacerdotium* 2. *Baptiſma*. 3. *Oleum unctionis*. 4 *Oblationem corporis & ſanguinis Chriſti*. 5. *Remiſſionem peccatorum*. 6. *Sacrum fermentum*; (quid illud ſit, dum de Euchariſtia agetur explicabimus) 7. *Signum Crucis*. Timotheus II. lib. *de Sacram.* inter Sacramenta cenſet *Conſecrationem Eccleſiæ & Altaris*, *Benedictionem Monachorum*, *& Officium pro defunctis*, & ad calcem libri meminit de *Indulgentia* ſeu *Pœnitentia*; Chriſtiani Divi Thomæ, Sacramenta tantum Baptiſmi Euchariſtiæ & Ordinis colebant; aſt id ex ignoratione Caſſanariorum recentiorum proveniebat: evincitur enim ex antiquis Eccleſiæ Malabarenſis Ritualibus, ſeptem eos Sacramenta cum Eccleſia Catholica agnoviſſe: videſis infra *Diſſert.4. num.38.*

iſthæc Sacramenta tribus perficiuntur: Rebus ut materia; verbis tanquam forma; & Miniſtro, qui Sacramenta peragat, cum intentione faciendi quod facit Eccleſia: Ex quibus ſi vel unum deficiat, non perficitur Sacramentum: omnes verò ceremoniæ, ac approbati ritus, quibus in ipſorum adminiſtratione utitur Sancta Mater Eccleſia, Sancti ſunt; neque contemni, omitti, vel in alios mutari valent; licet ad integritatem, & eſſentiam Sacramenti non pertineant; abſque graviſſimo peccato. Tria etiam ex ipſis, ſpirituale quoddam ſignaculum animæ imprimunt, omninò indelebile, ab aliis diſtinctum, quod appellatur character, atque idcirco à nullo iterari poſſunt; & ſunt Baptiſmus, Confirmatio, & & Ordo: quattuor alia, nimirum Pœnitentia, Euchariſtia, Extrema Unctio, & Matrimonium, hujuſmodi ſignum minimè imprimunt, unde debito modo reiterari valent. Etſi tamen omnia ſeptem Sacramenta ſint divina, & gratiam in ſe contineant, & digne accedentibus eam conferant, atque omni veneratione digna ſint, & cultu, tum quia id exigit Authoris excellentia, qui eſt Jeſus Chriſtus Filius Dei, necnon aſſiſtentia Spiritus Sancti, qui in illis operatur, tum etiam ob virtutem, quæ illis ineſt, ad ſanandas animas, & quia in ipſis depoſitus eſt theſaurus paſſionis Chriſti, quæ per ipſa nobis communicatur: nihilominus id non officit quominus alia aliis digniora habeantur, ampliorique veneratione, cultu, ac reverentia pertractari debeant. Hæc Jeſus Chriſtus, antè ſuam in Cœlum Aſcenſionem inſtituit, quo per ea ſuis fidelibus gratiam, ac cetera bona, quæ nobis paſſione ſua, & morte acquiſivit, communicaret: ipſa ſuo verbo firmavit, ac promiſſionibus, ut nos redderet ſecuros de ſuimet, ſuæque paſſionis fructus communicatione; dummodò ipſis, legitimè, ac præmiſſa debita præparatione, juxta uniuſcujuſque Sacramenti modum, & Chriſti inſtitutionem uteremur.

DOCTRINA.

De Sancto Sacramento Baptiſmi.

LXXI. PRimum inter alia Sacramenta locum obtinet Baptiſmus; eſt enim ſpiritalis vitæ janua; ac per ipſum aliorum Sacramentorum capaces reddimur, ad quæ ſine illo inepti eſſemus; etenim ſicuti nequit homo, antequam ſit natus bonis gaudere vitæ naturalis; ità neque bonis ſpiritualibus ſupernaturalis vitæ, priuſquam per Baptiſmum ſit ad illam renatus, & per

illam membra Chriſti ſimus, atque Chriſtianæ Reipublicæ, necnon Eccleſiæ corpori myſtico copulemur. Et quia (a) *per primum hominem mors pertranſiit* in alios homines, ob peccatum inobedientiæ, quod ipſe, & nos in ipſo commiſimus, ac propterea a Regno Cœlorum excludimur, & naſcimur filii iræ, atque a Deo ſeparati, ſi denuo non (b) *renaſcimur ex aqua, & Spiritu Sancto, non poſſumus introire in Regnum Dei*, prout ipſa veritas Chriſtus, nos docuit. Itaque naſcimur ex utero Matris filii iræ, & per Baptiſmum renaſcimur filii gratiæ: naſcimur in peccato hominum filii, at in Baptiſmate naſcimur filii Dei, quia Chriſto inſerimur, juxta Paulum dicentem, (a) *quicumque baptizati eſtis in Chriſto, Chriſtum induiſtis*. Sacramenti iſtius materia eſt aqua, vera, naturalis & communis, Maris ſcilicet, fluminum, fontium, lacuum, & pluviæ, & nulla alia, quantumlibet munda, & pura, cum reliquæ ſint potius liquores, quam naturalis aqua. Forma eſt hæc: *Ego te (b) baptizo, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*. Miniſter ordinarius eſt Sacerdos, ad cujus munus pertinet baptiſmum conferre; ceterum in caſu neceſſitatis quilibet, vel Sacerdos, vel Diaconus: immò etiam laicus, aut etiam femina: Ethnicus inſuper, Turca, Hæreticus, vel Judæus, demum hominum quicumque baptizare poteſt, ſervata tamen Eccleſiæ *Forma*, cum intentione faciendi, quod ipſa facit, cum etenim nullus ſalutem aſſequi valeat, non baptizatus, eadem cauſa, qua Chriſtus hujus Sacramenti materiam, aquam eſſe voluit, qua nihil communius, voluit etiam omnes, nullo excluſo, hujus Sacramenti Miniſtros eſſe. Hujus Sacramenti vis, & effectus, venia eſt, & remiſſio omnium peccatorum, tam Originalis, quam actualis ante Baptiſmum commiſſi, totiuſque reatus pœnæ per ipſum contracti;

(a) Paul. *Ep. ad Rom. cap. 5. v. 12.*
(b) Evang. Joan. *cap. 3. v. 5.*
(a) Paul. *Ep. ad Galat. cap. 3. v. 27.*
(b) Cum *Baptiſma* nihil aliud ſignificet niſi ablutionem, ſeptem Baptiſmatis ſeu ablutionum ſpecies enumerant Orientales cum Ebedjeſu *Lib. Margarit. Par. 4. cap. 2.* nimirum 1. Baptiſma commune. 2. legale. 3. Baptiſma ex traditione ſeniorum, dum ſacra vaſa abluuntur, calices &c. 4. Baptiſma Joannis. 5. Baptiſma Chriſti. 6. Baptiſmus ſanguinis ex illo Chriſti *Baptiſmum habeo, quo baptizer, & multum coarctor, donec perficiatur*. 7. denique Baptiſma lacrymarum. Ex iis videre licet antiquam traditionem Eccleſiæ de tribus Baptiſmi ſpeciebus fluminis, ſanguinis & flaminis: ne omnia Acatholici vanis Scholaſticorum inſomniis tribuant. Timotheus vero II. *Lib. de Sacram. cap. 3. ſect. 4. de modis Bap.* octonarium celebrat numerum; nam ab eo recenſetur 1. *Baptiſmus Diluvii.* 2. *Baptiſmus in mari & in nube.* 3. *Baptiſmus legalis per Moyſen.* 4. *Baptiſmus Joannis per aquas tantum nimirum pœnitentiæ.* 5. *Baptiſmus Domini noſtri, qui eſt adoptionis filiorum per aquam, & Spiritum.* 6. *Bapt. Martyrum.* 7. *Lacrymarum.* 8. *Baptiſmus alter per quam difficilis, quo baptizantur per ignem.* Et forſitan iſto intelligebat baptiſmate, purgatorium ignem.

traƈti: quapropter nulla debet baptizatis pœnitentia imponi, pro peccatis ante baptiſmum commiſſis: immò ſi Baptiſmate ſuſcepto, abſque novo crimine moriantur, ſalutem aſſequuntur, ac Dei viſione in æternum fruuntur.

DECRETUM I.

LXXII. CUM deprehenderit Synodus, varias in hac Diœceſi fuiſſe inductas formulas abluendi Sacro Fonte à Præſulibus Schiſmaticis, aut ab Hominibus rudibus, & indoctis, earumque formularum plures irritas eſſe, ac nullius efficaciæ in Sacramento perficiendo, ut diligenti examine illis diſcuſſis, Illuſtriſſimus Metropolitanus judicavit: alias verò incertas, ac dubias, plurimum commendat Fidelibus omnibus chriſtianis hujus Diœceſeos, immò etiam præcipit, in virtute Spiritus Sancti, ut Illuſtriſſimo Metropolitæ, Diœceſim quamprimum obituro, vel aliis ab ipſo deputandis, ſincere exponant cuncti tempus, quo fuere ſacro Fonte abluti, ut facta collatione temporum, dignoſci poſſit, an verbis ratis, ac data à Chriſto forma abluti fuerint, an ſecus. Quod ſi ſecus, poſſint opportuna adhiberi remedia, quibus eorum ſpiritali ſaluti conſulatur, prout Illuſtriſſimus Dominus decreverit, cui omnes obedire teneantur, & quidquid juſſerit executioni mandare.

DECRETUM II.

LXXIII. QUoniam poſt diligentem diſquiſitionem, à Reverendiſſimo Metropolitano peractam, in Eccleſiarum hujus Diœceſeos nupera viſitatione circa modum ad miniſtrandi Sacramenta, alicubi compertæ ſunt aliquæ diſſentaneæ formæ in Baptiſteriis ſcriptæ. Compertum eſt etiam plures Caſſanarios Sacramentum Baptiſmi conferre per hanc formam. (a) *Baptizatus eſt, & perfectus eſt, N. in nomine Patris, Amen; in nomine Filii, Amen: in nomine Spiritus Sancti, Amen.* Alibi verò in uſu eſſe Græcorum formam cum hac additione *in nomine, & Amen*

(a) Iſta non erat revera (uti putabant PP. Diamperitani) baptiſmi forma, ab illis Caſſanariis uſurpata, ſed proclamatio illius, jam celebrati; quod perſpicue conſtat ex ordine Baptiſmi Chaldæorum Cod. *Syr. Vatic.* 16. & habetur *tom.* 4. *Bibl. orien. pag.* 241. Si vero Ritualis verba perpendantur, formam potius confirmationis ea exhibent.

Amen; dicendo: (*a*) *Baptizetur ſervus Chriſti, in nomine Patris Amen: in nomine Filii Amen: in nomine Spiritus Sancti Amen*: jubet Synodus in virtute Sanctæ Obedientiæ, & ſub anathematis pœna ipſo facto incurrenda, ut nullus his, aliiſve formis uti audeat, ſed eam tantum abhibeat, quam approbat, & adhibet Sancta Eccleſia Romana; nimirum: *Ego te baptizo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*; utque aliæ quæcumque à Baptiſteriis, & libris, in quibus ſcriptæ inveniuntur, deleantur, penituſque obliterentur, quarum loco hæc ſola ſcribatur.

DECRETUM III.

LXXIV. QUum ad Synodi notitiam pervenerit, quamplures ex hac Diœceſi Silvicolas, præſertim longè ab Eccleſiis diſtantes, ſacro fonte ablutos non eſſe, interim tamen ſe chriſtianos reputare, eo quod ex iis originem trahant: immò ad Eccleſias accedere ad participandum de Sacramentis aliis: cauſam verò cur à Baptiſmo ſuſcipiendo abſtineant duplicem eſſe: erubeſcentiam nimirum, & paupertatem: ipſos enimverò pudet fateri ſe non eſſe baptizatos: piget etiam ſolvere pretium illud, quod antehac ſimoniace exigebatur: præcipit Synodus Eccleſiarum Vicariis, ut ſinguli in Parœciæ ſuæ territorio, diligenti examine, ultra id quod, cum Diœceſim obiret, ab Illuſtriſſimo Metropolita inſtitutum fuit, & in ea, quam parat nova viſitatione propediem inſtituetur, accuratè perſcrutentur, an aliquis in Silvis, quas plures incolunt, Sacro Fonte non ablutus inveniatur, inſuper diebus feſtis, quo tempore Silvicolæ in Eccleſiis conveniunt, omnes de hac re in communi admoneant. Quod ſi eorum aliquis non ſit ablutus, vel de ſuo Baptiſmo prudenter dubitet, ei ſecreto neceſſitatem ſuſcipiendi baptiſmum denuntient, eidemque baptiſ-mum

(*a*) In Rituali nuper laudato Syriaco ponitur hæc forma, at in præſenti indicativi modi: *baptizatur*. Anno 1630. deputata fuit Romæ congregatio Theologorum ſuper validitate Baptiſmi Chaldæorum, qui utebantur verbo *Eemad* pro maſculis & *Eemdad* pro feminis id eſt *Baptizatus* aut *baptizata eſt talis in nomine Patris &c.* forma de præterito; quamquam ex actione baptizandi ad ſignificandum de præſenti contraheretur, ut aliqui contendebant: decrevit tamen Congregatio quod ad tollendam omnem erroris occaſionem in Sacramento adeo neceſſario, uterentur in poſterum Chaldæi, vel verbo præſentis indicativi, aut imperativi; ſi vero vellent uti verbo indifferenti ad præteritum & præſens, illud uſurparent in ſignificatione de præſenti. Recentiores autem Chaldæi tutius duxerunt, verbo uti de præſenti: *Ego te baptizo ſerve Chriſti talis &c.* alii etiam Syriacam & Græcam formam uſurparunt dicentes: *Baptizatur talis &c.* quæ quidem uſitata eſt Græcorum forma, quidquid dicant aliqui Scholaſtici, de quo vide inter alios Anonymum de Re Sacramentaria; & noſtrum Betti in perpurgato & eximio opere *de Theol. Diſcipl. lib. 31. cap. 8. prop. 2.*

Digitized by Google

mum ſecreto conferant, doceantque nihil ſolvendum eſſe, juxta id quod Synodus alibi conſtituit, ac declaravit: palam etiam inſinuent non baptizatis, non eſſe chriſtianos, nec æternam poſſe adipiſci (a) ſalutem, nec Sanctorum Sacramentorum participes futuros, niſi prius per Baptiſmum fuerint inter chriſtianos cooptati: eandem inſuper veritatem ſæpe ſæpius inculcent Concionatores: Deputati etiam ad confeſſiones excipiendas rudes iſtos Silvicolas interrogent; an Baptiſmi Sacramentum ſuſceperint: ſi verò occurrat de illius ſuſceptione prudens dubium, eos ſecreto abluere poſſunt, ad quod facultatem Synodus impertitur Sacerdotibus quibuslibet tum hujus, tum alterius Diœceſeos. Siquem ergo repererint ex rudibus hiſce hominibus, ſacro fonte non ablutum, ubique locorum eum poſſunt abluere.

DECRETUM IV.

LXXV. CUM Synodo certa ſcientia compertum ſit, aliqua eſſe in hac Diœceſi loca exigua, ubi incolæ, & propter Præſulum, ac Sacerdotum negligentiam, & quia loca hujuſmodi longo intervallo ab Eccleſiis diſtant, nondum ſunt initiati baptiſmate, & Chriſtianorum vix aliquid præter nomen habent, quamvis Chriſtiani Divi Thomæ communi nomine appellentur, & ab eorum ſtirpe deſcendant, præcipit in hanc rem diligenter inquiri, quam curam primo Reverendiſſimo Metropolitæ committit, deinde Eccleſiarum Vicariis. Excurrant ergo hi, loca omnia ſuis Parœciis adjacentia, & incolas inducant ad ſuſcipiendum baptiſmum, Eccleſias inſuper ædificari curent in Pagis hujuſmodi, vel ſaltem in locis finitimis: Vicarios etiam ibi conſtituant, à quibus rudes in rebus ad Religionem pertinentibus inſtruantur: ità ut nullus inpoſterum pagus relinquatur, cujus incolæ baptiſmi ſint expertes, & Eccleſia, ac Vicario careant. Quod ſi aliter fieri nequeat, pagos prædictos alteri Territorio adnectant, cujus Vicarius Sacramenta illorum incolis adminiſtret.

DE-

(a) Neſtoriani negant peccatum originale; infantes vero & potiſſimum ex Parentibus Chriſtianis progenitos aſſerunt nulla labe teneri; iſta hæreſis Pelagianorum, a Theodoro Mopſueſteno pariter propugnata eſt, unde Neſtorius iſtius diſcipulus eam accipere potuit; attamen ſecum pugnantes (qui heterodoxorum eſt character) iidem docent, omnes etiam parvulos; e Chriſtianis natos, baptiſmo indigere; quia ex peccato primi Parentis, nati ſunt filii iræ & ſervi peccati; adeo ut ſi infans morti proximus aquis baptizari non poſſit, eum oleo catechumenorum ſignent; quod loco aquæ, aſſumere ad baptizandum poſſunt & debent, ex Timoth. II. Patriarc. & Georgio Arbelenſi *de Baptiſ. quæſito* 20.

DECRETUM V.

LXXVI. QUIA plurimum negligunt Chriſtiani hujus Diœceſeos, ſuos parvulos, intra *(a)* octo dies ab ipſorum ortu, juxta Eccleſiæ morem, baptizandos adducere; præſertim pagorum incolæ, quorum plerumque Infantes *(b)* poſt menſes plures, immo aliquando etiam poſt plures annos baptizantur, Synodus ſeveriſſimè jubet, baptizari omnes intra octiduum à nativitate, ut mos eſt univerſalis Eccleſiæ: quod ſi periculum mortis inſtet, vel prævideatur impedimentum, per quod baptiſmus, ultra quam par eſt, differri debeat, jubet baptizari vel nulla mora interpoſita, vel ſtatim ac baptiſmi opportunitas ſe obtulerit. Qui verò in Silvis, & longe ab Eccleſiis degunt, ſi infantes ſuos intrà octiduum aſportare nequiverint, terminum tamen quindecim, aut viginti dierum non prætergrediantur; ſi qui autem negligentes fuerint, graviter puniantur; quod ſi eorum tanta ſit negligentia, ut ſuos filios, vel parvulos ſibi commiſſos, etiam captivitate acquiſitos, ultra menſem, ad baptiſmum non duxerint, ab Eccleſia ſeparentur, nec Sacerdotes domos ipſorum ingrediantur, nec ipſi Caſturim exhibeant, donec eos ad Baptiſmatis fontem perduxerint; ceterum dum probabiliter timetur parvulo, mortis diſcrimen ex longinquitate itineris, ipſius Pater, vel ejus curam gerens, Vicarium propriæ Eccleſiæ certiorem reddat, ut ipſi ſalutare conferat remedium, nec periclitanti Puero Baptiſmi beneficium retardetur: jubet inſuper Synodus Vicariis, quamprimum eo loci per ſe, vel per Sacerdotem, diligenter accedere, cum id ad ipſorum munus quam maxime pertineat.

DE-

(a) Perperàm ait Crozæus octiduum iſtud ritum eſſe Judaicum Luſitanorum. Vide infra, *Vindicias Synodi, num.86.*

(b) Nec recens nec Malabaricæ regionis propria putanda eſt iſta conſuetudo, aut abuſus protrahendi baptiſmi tempus; is enim fuit Babyloniorum mos, adeoque vetus, ut a ſeculo 8. aut ſequenti repetendus ſit. Etenim cum apud Neſtorianos ea viguerit diſciplina, ut ſi eorum filii abſque Baptiſmo decederent, in pœnam admiſſæ incuriæ quinquaginta dierum continentia in ipſos animadverterent, rogatus ſuper hoc Georgius Arbelæ Metropolita, quare id obſervandum eſſet, cum nullo Canone; aut SS Patrum præſcripto id conſtaret; ita reſpondit *lib. de Sacram. Quæſit.31. Reſpondeo, antiquis temporibus filios ſuos per annum, duos treſve relinquebant parentes, & maxime montium pagorumque incolæ, ac præſertim in locis, ubi neque Eccleſiæ, neque Presbyteri erant eorumque Baptiſmum negligebant: ut ſine illo decederent; ideo decretum fuit ut parentes continentiam obſervarent &c.* Nec diſſimilis eſt caſus noſtræ Synodi. Florebat autem Arbelenſis anno Chriſti 945.

DECRETUM VI.

LXXVII. IMprobat Synodus pravam conſuetudinem, quæ uſque in præſens in hac invaluit Diœceſi, non baptizandi parvulos ex Parentibus excommunicatis natos, ne baptiſmum conferentes cum illis communicarent, undè non raro factum eſt, ut pueri per plures annos baptiſmo caruerint, nec ſalutari hoc remedio ipſis conſultum fuerit, ne in ipſo quidem mortis periculo: qua de cauſa Synodus contrarium decernendo præcipit, ut hujuſmodi excommunicatorum filii, vel alii apud ipſos nati, non ſecus, nec alio tempore, quam ceteri, baptizentur: declarando ulterius, nullam incurrere cenſuram, aut pœnam, qui tales parvulos aſportaturi eorum domos ingrediuntur, eoſve conducunt, levant, vel de Eccleſia reducunt; ceterum hæc agentes, non ſe aſſocient excommunicatis, neque ipſorum conviviis, vel celebritatibus, etiam ob hunc finem inſtitutis, in eorum domibus interſint, quod planè ipſis non licet.

DECRETUM VII.

LXXVIII. HOrtatur, atque commonefacit Synodus, Patres, & Matres, & alios quoſcumque, qui feminarum partui interfuerint, ut maximam curam, ac diligentiam adhibeant, ne parvuli ſine baptiſmo moriantur: unde ſi ipſos viribus deſtitutos, aut vita periclitari compererint, illico, ſi fas ſit, Vicarium, aut etiam quemlibet alium Sacerdotem, eo abſente, quærant, & arceſſant, ut eos baptizet: Quod ſi tale fuerit vitæ diſcrimen, ut ne brevem quidem moram patiatur, tunc cuique ex (a) Aſtantibus eum baptizare liceat, ſervata Eccleſiæ forma, atque adeo capiti ipſius aquam fundendo, atque uno, eodemque tempore proferendo hæc verba: *ego te baptizo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen*: Servari tamen hic ordo debet, ut Eccleſiaſtici, ſecularibus, & viri feminis præferantur, dum tamen omnes formam ſciant Baptiſmatis: ſi vero alii neſciant, ille ſolum, qui ſcit, baptiſmum conferat. At ſi dum naſcuntur parvuli, vita periclitari videantur, dummodo caput, vel ex potioribus membris aliud ex materna alvo eruperit, eos baptizent,

Q etiamſi

(a) Neſtoriani cum aſſerant ſolum Preſbyterum miniſtrum eſſe Baptiſmi, conſequenter, id denegant Laicis; nec in quocumque neceſſitatis eventu eis baptizare permittunt; quod etiam tenent recentiores Græci ex Arcud. *de Concordi lib. 1. cap. 11.*

etiamſi ex integro corpus foras non prodierit, aquam tali membro affundendo, ac formam proferendo.

LXXIX. Ita vero baptizati, ſi ſupervixerint; dummodo caput, vel potior aliqua corporis pars abluta fuerit, & ſervata fuerit forma, non baptizentur iterum, ſed unicè ad Eccleſiam aſportentur, ut ibi ſancto oleo inungantur; ſi vero pars alia corporis minor abluta fuerit, ſub conditione poſtea baptizentur, per hæc verba: (*a*) *Si es baptizatus non te baptizo, ſin aliter, ego te baptizo, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.* Et ita ſe gerant Sacerdotes, aut quilibet alius, cum illis, de quorum baptiſmo probabile, prudenſque dubium occurrat; caveant tamen ne parvulum periclitantem in ortu, ſi alii adfuerint, Pater, aut Mater baptizent, idque caveant ad evitandam inter conjuges ſpiritualem cognationem: Quod ſi nullus alius adſit, & inſtet probabile mortis periculum, poterunt Pater, vel Mater eum baptizare, ne puero extrema laboranti neceſſitate remedium deſit.

DECRETUM VIII.

LXXX. CUnctis populis inculcat Synodus, ut ſuis in pagis feminas habeant chriſtianas, quæ (*b*) obſtetricandi munus exerceant, formamque baptiſmi calleant, atque adeo parvulis periclitantibus in caſu neceſſitatis ſuccurrere valeant. Quia tamen Obſtetrices ethnicæ, ac præſertim, quæ Turcarum Sectam profitentur, multas ſuperſtitioſas ceremonias, a puritate, & Sanctitate Chriſtianæ Religionis abhorrentes, erga infantes recenter natos exercent, Vicariorum frequens cura ſit, populum, ac præſertim Obſtetrices hac in re inſtruere, itaut omnes ſciant, parvulis in diſcrimine verſantibus ſuccurrere: Sacerdotes etiam Obſtetricum confeſſiones excipientes, de hoc eas interrogent: An formam baptiſmi ſciant, & ignaras erudiant, iiſque exponant, quantum earum interſit, id non ignorare.

DE-

(*a*) Conditionalem hanc formulam ex Alexandri III. Conſtit. præſcribit Catechiſmus Concilii Trident. cujus etiam meminit Concil Cameracen. *anni* 1586. *tit.6. de Baptiſ. n.8.*

(*b*) Concilium Cameracen. inculcat, *Tit.6. de Bapt. n.11.* quod obſtetrices *per Paſtorem loci ſint examinata, & ſi opus ſit inſtructa.* Adſtringantur etiam jurejurando ut qui baptizandi ſint pueri, *ante diem a nativitate eorum tertium, omnino Parochis denuntient.* Et in Concil. Mediolanen. 5. ſub S. Carolo Borromæo præcipitur §.7. ut adſint aliæ mulieres teſtes, quæ audiant obſtetricis verba, utque *Parochus poſtea diligenter obſtetrices & teſtes, de verbis prolatis interroget.*

DECRETUM IX.

LXXXI. PRæcipit Synodus, ut nullus Chriſtianorum apud ſe habeat famulum captivum non baptizatum: ſi quos ergo habuerint inferioris ætatis, illicò illos baptizari curent: ſi verò fuerint adulti, eos ad fidem, ac Baptiſmum alliciant, ſine vi, frequenti tamen ſuaſione; Quod ſi quis inveniatur, ſuos inter famulos habere vel puerum teneræ ætatis, vel adultum non baptizatum, qui tamen baptizari velit, graviter per Præſulem puniatur, illi verò baptizentur; cui rei plurimum Vicarii invigilent, tempore præſertim, quo in album referunt, ut moris eſt, qui præcepto annuæ confeſſionis ſatisfecerunt, qua occaſione ſingulas Parœciæ domos perſcrutantes inquirant, an ibi aliqui ſint nondum baptizati, & ſi qui ſunt, baptiſmum qua de cauſa non ſuſceperunt, probe, & accurate noſcant.

DECRETUM X.

LXXXII. QUoniam Chriſtianorum aliqui, ſuæ profeſſionis obliti, contrà ſacros Canones turpi lucrandi cupiditate impulſi, chriſtianos juvenes ethnicis vendunt, qui juvenes, utpote inexperti, & dominorum ſuorum metu coacti, plerumque chriſtianam religionem abnegant: præcipit Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ, ac ſub pœna excommunicationis à Jure lata, quam ipſos incurriſſe ſtatim declarabit, ne aliquis ex Chriſti fidelibus, contractus hujuſmodi cum Infidelibus exercere audeat: quod ſiqui hac in re delinquentes inveniantur, ſtatim à communione Fidelium ſegregati declarentur, nec unquam abſolvantur, donec, quem vendiderunt, redemerint, etiam majori pretio, ſi opus fuerit, vel ſaltem Vicario Eccleſiæ, & ceteris Caſſanariis, ac Populo, ſe feciſſe pro redemptione quantum potuerunt, conſtiterit. Quo in caſu antequam abſolvantur, ſolvere debeant in pœnam, id pretii quo illum vendiderunt; quo pretio Vicarius, & Œconomi Eccleſiæ, alium emant juvenem ethnicum (frequentes enim in Malabare ſunt venditiones hujuſmodi) quem baptizari curet, & ſtatim ac chriſtianam religionem profeſſus fuerit, manumittatur, ac libertate donetur; alicui inſuper ex ditioribus, & bene moratis Chriſtianis dono detur, qui ipſum pietate in Deum, boniſque moribus imbuat. Jubet præterea Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ, nequis aliquem adoleſcentem, aut adoleſcentulam, etiam non bap-

tizatos, Turcæ, Judæo, vel Gentili vendat: ob imminens perverſionis periculum, quæ certò continget, ſi infidelibus vendantur, ut frequens experientia docuit. Poterunt tamen eos, ſi opus fuerit, Chriſtianis vendere; dummodo jure capti ſint; qui autem contra fecerit, graviter puniatur; excipe tamen, ſi is, qui veniit, adultus fuerit, ac vigeſimum annum exceſſerit, atque ante venditionem ad Vicarium adductus fuerit, cui compertum fiat, eum nolle baptiſmum ſuſcipere.

DECRETUM XI.

LXXXIII. Quoniam iſtarum partium Ethnici, utpote plurimum auguriis, ac ſuperſtitionibus dediti, ſi dies nativitatis filiorum, inani conjectura ducta ex ſuperſtitionis auguriis nefaſti habeantur, eos aliquando perimunt, ne vitam, ut putant, agant miſerrimam; ſæpe etiam ipſorum Matres, ne proprias manus filiorum ſanguine cruentent, eos in Silvis ſub arboribus, vel inter virgulta deſerunt, (a) ut ibi moriantur, pereantque: præcipit Synodus omnibus fidelibus Chriſtianis hujus Diœceſeos, quippe cum ipſis ethnicis commixti, aut in vicinis commorantes, quæ apud ipſos fiunt, ſcire facile poſſunt, ut in re tanti momenti plurimum invigilent; & ſi qui pueri in Silvas transferantur, ibi deſerendi, eos quærant, aut quovis modo in Silvis repertos, chriſtiana charitate excipiant, eoſque vel per ſe ipſos baptizent, vel ab alio baptizari curent, ſi eos in mortis periculo conſtitutos inveniant, etiamſi ipſorum Parentes cognoſcant, ſciantque id ægre laturos, nam eorum dominio ſe privaſſe Parentes videntur, dum eos procul à ſe abjectos, morti expoſuerunt; quamobrem in Parentum locum Eccleſia tamquam pia Mater ſuccedit; atqueo adeo ipſi incumbit onus eos ſuſcipiendi; quod ſi illos alere nequiverint, eoſdem ad Vicarium, & ceteros Eccleſiæ Caſſanarios adducant; quibus in Domino præcipimus, ut Primoribus ſui Pagi congregatis, eos vehementer, & efficaciter hortentur ad parvulorum hujuſmodi curam ſuſcipiendam, eiſque Nutricem,

(a) Quam hic horrori ducimus barbariem crudeliſſimam, è vanis auguriis deſcendentem, non abſimilis ſecuta eſt impietas, noſtratum regionum ſeculo 5. canibus enim exponebant infantes, nec ipſos calumniarum metu, colligere ullus audebat; juſſit autem Concilium Vaſenſe *anno* 442. *can.* 9. nos colligere, & de altari, Dominica die, collectos annuntiare; ut *infra decem dies*, qui ipſos agnoviſſet, accipere poſſet; & *Can.* 10. ſtatuit, ut qui poſtea repetitor, aut calumniator extiterit, *ut homicida, eccleſiaſtica diſtrictione feriatur*. Quod confirmavit Concil. *Arelaten. II. anno* 452. *Can.* 51. qui laudatur 9. *Diſtinct.* 87. *ſi expoſitus*.

cem, ac reliqua omnia ad eorum vitam conſervandam neceſſaria, comparanda; Si autem aliter hoc fieri nequeat, & nullus inveniatur, qui id oneris pro Dei amore ſubire velit, de eleemoſynis Eccleſiæ, & depoſito fabricæ, quantum opus fuerit, detrahatur.

DECRETUM XII.

LXXXIV. PRæcipit Synodus, ut parvuli ante fores Eccleſiæ vel in aliis locis quibuſcumque expoſiti; niſi ipſos eſſe jam baptizatos certo certius conſtiterit, baptizentur, atque ipſorum educatio procuretur, eo prorſus modo, quo de Ethnicorum filiis in Silvis repertis dictum eſt: & inceſſanter Vicarius, & Caſſanarii inſiſtant, ut aliqui, apud ſe enutriendos, ac edocendos ipſos, pro Dei amore ſuſcipiant.

DECRETUM XIII.

LXXXV. QUI ab Ethnicorum ſecta ad Chriſtianam Religionem adulti accedunt, in rebus fidei, antequam baptizentur, bene inſtruantur; itaut ſciant ſe ſalutari crucis ſigno munire, Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, Symbolum, præcepta Decalogi, & quidquid addiſcere potuerint; qua in re uſque ad præſens, maxima negligentia laboratum eſt: Vicarii præterea ante baptiſmum, eos de rebus ad Chriſtianam Religionem ſpectantibus interrogent, ut experimento deprehendant, an ſint ſufficienter inſtructi. Si vero mortis periculum immineat, etiam talia neſcientes, dummodo fidem confiteantur, ejuſque præcipua myſteria, ac ſe baptizari velle quocumque modo ſignificent, illico baptizentur. Et quia non ignorat Synodus, ſæpius contingere, ut plures Ethnici paucis ab hinc annis ad Chriſtianos accedant, eiſque manifeſtent deſiderium, quod habent ſuſcipiendi baptiſmum, ſegnitia autem, & incuria Sacerdotum, & Chriſtianorum, eorum inſtructionem vel prætermitti, vel diu, multumque differri; plurimum hac in re Vicariorum conſcientiam onerat, eiſque injungit, ut quam primum, pro maximo, quo poſtulant, animi fervore baptiſmum, eos per ſe, vel per alios inſtruant, ac ad fontem Baptiſmatis perducant; Miniſtroſque omnes Eccleſiaſticos, alioſque, ſi opus fuerit Chriſtianos, ardorem non mediocrem animi, ac diligentiam quam maximam impendere, peroptat, ac rogat.

DE-

DECRETUM XIV.

LXXXVI. QUoniam Sacri Olei (*a*) uſus in Sacramentis, huc uſque in hac Epiſcopali Sede, (*b*) aut nullus fuit, aut ſi aliquis, hic certe fuit Eccleſiæ Catholicæ ritibus minime conſentaneus. Uſi enim ſunt oleo communi, & quem Epiſcopus ſacris precibus, & benedictionibus non expiaverat: Quamobrem Illuſtriſſimus Metropolita dum in hac Diœceſi, Eccleſiæ univerſæ diſciplinam reſtitueret, ac renovaret, Oleum de more benedixit, cujus portionem aliquam, Eccleſiis omnibus impertiit, ejuſque uſum maxime commendavit explanavitque: præcipit Synodus Vicariis omnibus, atque Caſſanariis, in virtute Sanctæ obedientiæ, ut Sancto oleo in baptiſmo utantur. Itaut oleo Cathecumenorum pectus, & ſcapulas baptizandorum ante baptiſmum inungant; poſt baptiſmum vero, caput jam baptizatorum Sacro Chriſmate ſignent, Pollice ergo Sancto oleo delibuto, vel ſignent ſuper caput Crucis formam, vel id agant penna, ad tale munus in ipſis vaſis ſervata, deinde Sancti olei reliquias abſtergant lino, aut goſſypio ad hunc finem ipſis pyxidibus impoſito. Eodem præcepto jubet inſuper Synodus, ut omnes Caſſanarii, & Vicarii hoc conferant Sacramentum, cum ritibus, ceremoniis, exorciſmis, & orationibus, quæ in Rituali Romano continentur, Illuſtriſſimi Metropolitani juſſu Syriace exſcripto, pro omnium adminiſtratione Sacramentorum, quod in omnibus haberi debet Eccleſiis: Sacerdotes vero dum ſolenniter in Eccleſiis baptizaverint, ſuperpellicio, ac ſtola è collo ſuſpenſa utantur, ut Sacramentum decet, quod conferunt; neutiquam verò illud, ut huc uſque non ſine indecentia factum eſt, conſuetis, & quotidianis veſtibus induti, adminiſtrent. DE-

(*a*) De ſacris oleis plurimum juvabit legere Fortunatum Scacchum, noſtri Auguſtinenſis inſtituti virum eximium, in elegantiſſimo opere *Elæochriſmaton* politiſſimis typis Hagæ Comit. excuſo, an. 1725.

(*b*) Ex mera calumnia colligit ex hoc decreto Crozæus novitium eſſe inventum Eccleſiæ Romanæ, ſacris uti oleis; propterea quia antiqua iſtorum Chriſtianorum Eccleſia, illorum uſum non agnoſcebat: verum iſta deſuetudo, Neſtorianorum inſcitiæ & Caſſanariorum ignorationi tribuenda eſt, non vero traditioni; etenim Ritualis liber illorum *Cod. Syr. Vatic.* 16. meminit unctionis; eamque præſcribit, cum iis Sacerdotis verbis: *Ungitur hic talis &c.* deinde aqua tingitur ille, & deductus extra cancellos, confirmationem ſuſcipit, per manus impoſitionem, & unctionem chriſmatis: ſignatque eum *Sacerdos pollice ſuo in fronte, dicens: Baptizatus eſt, & perfectus eſt talis &c.* Unde quod illi Chriſtiani, vel id non præſtarent, aut certe id præſtarent oleo nucis Indicæ vulgo *Azeyte de Coces*, exiguum afferre poteſt errori heterodoxorum ſolamen, nullumque ſubſidium. Vide in *Differt.* n. 88., & Timothei II *Lib. de ſacrum* qui *cap.* 3: *ſect.* . . inter partes eſſentiales Baptiſmi oleum enumerat: *Aquam, oleum, Sacerdotem.*

DECRETUM XV.

LXXXVII. Quia uſque in præſens laudabilis, & antiqua Eccleſiæ conſuetudo aſſumendi Patrinos *(a)* in Baptiſmo in hac Diœceſi nulla fuit, & ſpiritualis cognatio inde orta inter Patrinum, & baptizatum, ejuſque Patrem, & Matrem fuit penitus ignota, *(b)* præcipit Synodus, ut baptizandi omnes aſſocientur unico Patrino, & ad ſummum duobus, aut etiam, ut uſus obtinuit, uno tantum Patrino, & una tantum Matrina, qui eos Eccleſiæ præſentent, eorumque caput, ante baptiſmum tangant, atque à ſacro fonte educant. Ad Patrini autem munus non admittantur, niſi homines, qui decimumquartum ætatis ſuæ annum exceſſerint, & ad Matrinæ munus, niſi feminæ, quæ duodecimum. Declarat inſuper Synodus inter Patrinum cognationem ſpiritualem oriri, quæ vocatur *Patrini*, & ſpiritualis *filii*, aut *ſuſceptoris* e ſacro Fonte, *& ſucepti*: atque inter ipſos ſpiritualis filii Patrinos, & Matrinas, ac ejus Patrem, & Matrem. Pariter inter ipſos ſpiritualis filii Patrinos, & Matrinas invicem comparatos, & inter ipſos, & filii ſpiritualis Patrem, & Matrem aliud cognationis ſpiritualis genus conſurgere, quod appellatur *Compatris*, & *Commatris*: ita ut Patrini, vel Matrinæ, nullo tempore contrahere poſſint matrimonium cum ſuis filiis, aut filiabus ſpiritualibus, vel cum ipſorum Patre, & Matre, abſque Papæ, vel

(a) Pium Patrinorum officium, inter antiquos Baptiſmi ritus recenſet Auguſtinus pluribus in locis; & præſertim *Epiſt.*194. *n.*45. *Antiquitus tradito & retento firmo Eccleſiæ ritu, infantes & cum exorcizantur, & cum ei, per eos* (Patrinos) *a quibus geſtantur, renuntiare reſpondent, a Diaboli dominatione liberantur*. Et ex illo ejus effato *lib.*1. *oper. Imper. num.*56. ſcimus propterea Patrinos intervenire *ut per alios credant, qui per alium peccaverunt.* Vocantur etiam *Sponſores & ſuſceptores*. ſEbedJeſus & Neſtoriani frequentius *fid juſſores* appellant eoſdem. Auguſtinus eos vocat *Fidedictores* ex Bonifacio *Ep.*98. alias 23. *ad Bonif. ipſum n.*7. Jure ergo merito ritus iſte inter antiquiores recenſetur, cujus meminit *Paſſio SS. Victor. Alexander &*. *anno* 290. ap. Theodor. Ruinart. *Act. Mrt.* p.303. Tertull. memorat *Sponſores cap.*18. *de Bapt.* & Dioniſ. Areop. aut auctor *de Eccleſ. Hierarc. cap.*2.

(b) Nulla erat iſtiuſmodi cognatio apud Neſtorianos; nec minimam illius mentionem fecere, qui hactenus Neſtoriani ſcripſere; nimirum in hac re antiquam primævæ Eccleſiæ diſciplinam ſequuti ſunt, de qua, ſi fides eſt Juenino per tria priora ſecula nihil habetur: Vide Juenin. *de Sacram.*; Quod autem ſcribit Gianonius *Hiſt. Civil. lib.*7. *cap. ult.* tempore Joannis X. nempe anno 913. circiter *Per far correre in Roma piu gente: s'introduſſe l'affinita ſpirituale, fra il Compare e la Comare*; turpis eſt impoſtura: etenim ultra mox dicta, in Synodo etiam Metenſe anno 753. celebrata; *Cap.*1. habetur: *Si homo inceſtum commiſſerit de iſtis cauſis; de Deo ſacrata, aut commatre ſua, aut cum matrina ſpiritali de fonte, & confirmatione ſpiritali Epiſcopi: pecuniam ſuam perdat &c.*

vel ejus vices gerentis diſpenſatione, quæ raro, nec ſine urgenti motivo obtinetur; ſi autem iſta non habita, celebretur matrimonium, irritum eſt, ac nullius effectus. Inſuper declarat Synodus cognationem hanc ſpiritualem non extendi ad plures Patrinos, quam duos (a) vel ad unum dumtaxat Patrinum, & Matrinam unam dumtaxat, qui ad hoc gerendum munus vocati ſint; etiamſi alii plures parvulorum (b) capita contigerint, nec à Sacerdotibus permittendum, ut alii, ultra duos hoc munus gerant.

DECRETUM XVI.

LXXXVIII. CUM per Jeſum Chriſtum Dominum noſtrum, ejuſque mortem, à lege veteri, & ſcripta, ad novam, & gratiæ tranſlati fuerimus, recta exigit ratio, ut hæc in cunctis rebus eluceat. Diſſimulare itaque nequit Synodus id quod in hac Diœceſi frequenter accidit, ut nempe Sanctorum veteris legis, vel etiam indigenarum nomina Chriſtianis imponantur, adeo ut pauci ſint, qui Sanctorum Legis gratiæ nominibus appellentur. Præcipit ergo Synodus, ut Sacerdotes curent inveteratam hanc conſuetudinem abolere, atque adeo e Sanctorum, Sanctarumque Catholicæ Eccleſiæ catalogo, nomina deſumant baptizatis imponenda, ac præcipue Sanctorum Apoſtolorum, & Sanctorum, vel Sanctarum in Eccleſia celebriorum; nec propterea mens Synodi eſt, ut Sanctorum veteris legis nomina nunquam uſurpentur, ſed ut ſi præ devotione uſurpentur nomina Sanctorum veteris legis, ea ſolum adhibeantur, quæ celebriora ſunt, & frequentius uſitata in hac Diœceſi, ut Abraham, Jacob, Zachariæ, aut alia id genus. Cæterum nomen *Filii*, quod eſt in hac Diœceſi uſitatiſſimum, non liceat in poſterum alicui imponere, nec id Sacerdotes patiantur; cum illud ſit dulciſſimum (c) Jeſu nomen, nec niſi irreverenter, ac penitus prætermiſſa veneratione, tanto nomini debita, id fieri videatur; dum ad hujuſmodi nomen, (d) *omne genu debeat flecti, cæleſtium, terreſtrium, & infernorum, & omnis lingua confiteri*, quia per hoc nomen, cuncta nobis bona, in terris proveniunt; Immo ſevere prohibet, ne qui tale nomen ſortiti ſunt,

(a) Concil. Moguntinum inter alia *anno* 1549 *Capitul.* 19. præcipit unum tantum patrinum adhibere.

(b) Hujus antiquiſſimi ritus meminit auctor *lib. de Eccleſiaſ. Hierarc. cap.* 2.: *Cum promiſit* (baptizandus) *manum ejus capiti admovet* (ſuſceptor).

(c) Uſitatiſſimum fuit inter Syros præcipue Neſtorianos, nomine Jeſu inſigniri: adeout ſeptem ſupra viginti memorentur Scriptores Orientales hoc ornati nomine, *in* 2. *tom. Bibliot Orien.* Aſſemani, & undecim *in* 3. *tomo.* Vide *Act.* 8. *Dec.* 20.

(d) Philip. 2. 10.

ſunt, eo utantur, ſed aliud aſſumant; prælertim dum Sacramentum confirmationis ſuſcipiunt; indigenarum vero nominibus, uti poterunt; dummodo ſint ex uſitatis inter Chriſtianos; abſtineant tamen *(a)* à nominibus Ethnicorum propriis, vel ab Ethnicis frequenter uſurpatis, vel quæ ſint illis affinia, immò vel Ethnicorum nomina inter Chriſtianos nota, imponi impoſterum in Baptiſmate Synodus prohibet, & Vicarios, ac Sacerdotes baptiſmum miniſtrantes monet, ut ab iis imponendis caveant.

DECRETUM XVII.

LXXXIX. AD Synodi notitiam pervenit, Chriſtianorum plures ſuæ profeſſionis oblitos, poſt baptiſmum à filiis in Eccleſia ſuſceptum, eiſque nomen Chriſtianorum proprium, in baptiſmate impoſitum, iiſdem privatim domi nomen aliud inter Chriſtianos non uſitatum, pro libito imponere, quo deinde, priori relicto, communiter appellantur. Quamobrem ſevere prohibet, ne Chriſtianorum ullus nomina alia parvulis ſuis imponere, vel ea adhibere audeat, præter illa, quæ fuerunt in Baptiſmate impoſita. Quod ſi juſta aliqua de cauſa, nomen hujuſmodi in aliud commutare optaverint, id non aliter faciant, quam dum Parvuli Sacro Chriſmate inunguntur, & Sacramentum confirmationis ſuſcipiunt. Qui vero contrarium fecerint, graviter à Præſule puniantur, de qua re ſæpius Vicarii populum admoneant.

DECRETUM XVIII.

XC. CUM ſæpe accidat, ut plures ſimul parvuli ad baptiſmalem fontem abluendi adducantur, qua occaſione inter Chriſtianos non leves excitantur contentiones, præeligi enim parvulum ſuum quiſque optat, & prius ablui, unde, & jurgia inter contendentes, & non levium ſummarum oblationes, quæ Caſſanariis fiunt, ut unus præ aliis primas habeat, quæ plane ſunt pravæ conſuetudines, quas Eccleſia pati non debet, & ad quas facile evitandas ſatis profecto eſſet, ut non differretur ultra octiduum baptiſ-

 mus,

(a) Opportune adeſt Chriſoſtomus *in cap.5. Geneſis, Hom.21. pag.235. Nunc fortuito & abſque cauſa nomina fiunt. Dicunt enim, juxta nomen avi vel proavi nominetur puer; at priſci* loquitur de Setho, qui filio impoſuit nomen Enos) *omnem operam adhibebant, ut talia natis imponerent nomina, quæ nullam non ſapientiam docerent. Igitur nos, neque quævis nomina pueris inditamus, neque avorum, & proavorum, & eorum, qui clari genere fuerunt, nomina tribuamus, ſed ſanctorum virorum: neque in appellatione ſublime ſapere &c.*

mus, & parvuli intra dies octo baptizarentur; qua ratione fieret, ut raro admodum, vel fere nunquam ſimul parvuli ad ſacrum fontem adducerentur. Quapropter jubet Synodus ejuſmodi contentiones ab Eccleſia arceri *(a)*, pueroſque vel prius, vel poſtea indiſcriminatim, & prout ſors tulerit, baptizari; quamobrem Sacerdotes curent, ut hæc conſuetudo baptizandi indiſcriminatim hos, vel illos, nulla habita ratione, vel ditiorum, vel pauperiorum, quantum in ipſis eſt, inducatur; nulluſque Sacerdos, aut Vicarius, ſive ante, ſive poſt baptiſmum ſummam ullam, immo nihil omnino, etiam ultro oblatum, etſi valoris exigui, immo etiamſi munuſculum ſit comeſtibilium accipiat; & ſi ſecus fecerit, tanquam Simoniacus, pœnis a jure, & aliis ab hac Synodo imponendis plectatur.

DECRETUM XIX.

XCI. IN cunctis Eccleſiis parochialibus fons baptiſmalis quam primum extruatur ex fabricæ depoſito, vel ex eleemoſynis Eccleſiæ, vel ex iis, quas populus ad hunc finem exhibuerit. Fons hic in angulo Eccleſiæ decenter collocetur, ſubtus parva ſcrobs aperiatur, in quam aqua decidens fluat, ne pedibus irreverenter conculcari poſſit: ipſe vero fons ligneo operculo clave obſerato contegatur. Vas interim æneum, vel cupreum ad hunc ſolum uſum deſtinatum decenti in loco, in Eccleſia, vel Sacello aſſervetur: non adhibeantur ergo, prout hactenus factum eſt, vaſa alia indiſcriminatim, quod plane quam dedeceat, nemo ignorat. Deinde aqua, qua fuerit collatum baptiſma, in Eccleſiæ piſcinam projiciatur, vel in locum alium ad uſum hujuſmodi deputatum, vel etiam in Cœmeterium, ne pedibus conculcetur; demum aqua ad conferendum baptiſma ſive in fonte, ſive in alio vaſe contineatur, Sancto Chriſmate, prout in Rituali Romano, quo uti debent, continetur, ſacris precibus & benedictionibus expietur.

DECRETUM XX.

XCII. PRæcipit Synodus juxta decreta Concilii Tridentini, ac univerſalem Eccleſiæ uſum, ut in qualibet Parochiali Ec-

(a) S. Carolus Borromæus in *Concil. 5. Mediolanen. Par. 1. 6. 7.* præſcripſit, ut hujuſmodi contentiones vitari poſſent: *Is ordo ſervetur, qui antiquiſſimi ritus eſt, ut mari primum, deinde feminæ miniſtretur* (Baptiſmus) *niſi neceſſitas aliter cogat. Idemque ſervetur, ſi plures offeruntur, partim mares, partim feminæ.*

Eccleſia, liber habeatur, cujus paginæ notis numeralibus diſtinguantur, in quo Vicarius nomina ſcribat baptizatorum, Patrum, ac Matrum; loci etiam, in quo ortum duxerint, Patrinorum inſuper, qui eos e ſacro fonte ſuſceperint. Demum notentur locus, in quo baptiſmus confertur, dies, menſis, & Æra hac forma: *tali die menſis N. Æræ N. Ego N. Vicarius Eccleſiæ de N. baptizavi in ipſa, vel in tali parte, N. filium N., & N.* (declarando nomen Patris, & Matris, talis loci naturalium) *& fuere Patrini N., & N.* (ipſos nominando) & ad calcem ipſe ſuum nomen ſubſcribat. Si vero Sacerdos aliquis non Vicarius baptizaverit infantem, (quod non niſi obtenta a Vicario facultate facere poterit) ita ſcribat: *Ego N. Caſſanarius, de licentia N. Vicarii talis Eccleſiæ* (nomen Vicarii Eccleſiæ apponat) *baptizavi N.* & reliqua ut ſupra, annotato die, Menſe, & Æra, ſuumque nomen ad calcem ſubſcribat. Hic liber ſemper ſit in Eccleſia, ac de illo Vicarii rationem reddant, & Præſul in Viſitatione eum videat, & conſideret, an in eo accurate adnotentur ea, quæ adnotari debent; ex ipſo etiam Vicarius certior fiet de uniuſcujuſque ætate, atque adeo poterit de hac, fidem facere, ubi agetur de matrimoniis contrahendis, vel ſuſcipiendis ordinibus, neque hæc cæco modo fient, ut uſque adeo factum eſt, dum nulla de ætate matrimonio conjungendorum, vel promovendorum ad ordines, certitudo haberi poterat, id quod conjugibus, & promotis ad ordines non raro ſcrupulum injiciebat.

DOCTRINA

De Sacramento Confirmationis.

XCIII. SAcramentum (*a*) ſecundum, dicitur confirmatio, quod Chriſtus Dominus noſter inſtituit, ut per illud Chriſtiani amplius confirmarentur, & eo roborati evaderent fortes in fide, ita ut nulla re ab ea divellerentur. Idque virtute Spiritus Sancti, quæ ad hunc effectum, ultra gratiam ſanctificantem, quæ eſt effectus etiam aliorum Sacramentorum, ſpecialiter confertur. Materia

(*a*) Plerique Baptiſmum & Confirmationem unum Sacramentum eſſe idemque putarunt, eo quod continuo poſt ablutionem baptiſmalem conferretur, ab Orientalibus & Occidentalibus; diverſa tamen ſunt Sacramenta; per illud enim efficimur *filii Dei*, per iſtud *Milites Chriſti* conſtituimur. Neſtoriani vocant hoc Sacramentum *Perfectionem*, atque dum ungitur Chriſmate, qui eum ſuſcipit, proclamat Miniſter: *Baptizatus eſt & perfectus eſt talis &c.* Quia ut ait Arbelenſis *Lib. Declar. Offic. tract. 5. de Bapt. cap 7. In perfectione deſignat* (Miniſter) *Spiritum deſcendere tanquam linguas ignis, & ſedere ſuper unumquemque eorum.*

hujus Sacramenti eſt Sanctum Chriſmatis Oleum, de olivis expreſſum, quo ſplendor, & puritas ſignificatur conſcientiæ; Oleo admiſceri debet balſamum, quo bonæ famæ odor deſignatur. Chriſma debet ab Epiſcopo ſacris precibus, & benedictionibus expiari. Forma, ea ſunt verba, quæ Epiſcopus profert, dum pollice Chriſmate tincto, ſignum Crucis capiti confirmandi imprimit, dicens: *Signo te ſigno Crucis, & confirmo te Chriſmate ſalutis, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*; tres illico ſacras, & ſalutiferas orationes adjungens, quibus Deum precatur, ut ſuo Divino Spiritu ipſos repleat confirmatos. Miniſter ordinarius hujus Sacramenti eſt Epiſcopus; & quamvis Sacerdotes poſſint Ægrotos, vel baptizatos inungere, hæc tamen unctio ſoli Epiſcopo reſervatur, cum Epiſcopi in Apoſtolorum locum ſucceſſerint, qui per manuum impoſitionem dabant Spiritum Sanctum; cui veteri manuum impoſitioni ſubrogata eſt in Eccleſia, ex Chriſti conceſſione, (*a*) Confirmatio, qua etiam Spiritus Sanctus donatur. Ceterum ex communis legis relaxatione, à Sede Apoſtolica obtenta, & non aliter, ſi cauſa urgens, & neceſſitas id poſtulet, etiam ſimplex Sacerdos confirmare poteſt, chriſmate tamen ab Epiſcopo, ut ſupra, conſecrato. Effectus hujus Sacramenti eſt conferre Spiritum Sanctum, animæque per ipſum, vires, & fortitudinem, ſicut in die Pentecoſtes Spiritus Sanctus collatus fuit Apoſtolis, ut conſtanter, & intrepide nomen Chriſti, ejuſque fidem catholicam profiteatur Chriſtianus; ac idcirco dum confirmatur, fronti ejus ſignum Crucis imprimitur, & ſacro oleo deſcribitur, quippe frons, eſt pars hominis apertior, nec non verecundiæ, atque audaciæ ſedes: & cum baptizati ſignentur in capite, confirmati ſignantur in fronte, ut nempe non erubeſcant, nec eos pudeat nomen Chriſti, ejuſque Crucem confiteri, quæ quidem ex (*b*) Apoſtolo, *Judæis eſt ſcandalum*, *Paganis vero ſtultitia*, ac dementia. Plurimum differt hoc Sacramentum à Baptiſmate, dum per hoc fidei naſcimur, per illud vero in fide confirmamur; ac ſicuti vitam naturalem accipere, differt a progreſſu in ætate, ac virium firmitate, ita gratiæ, fidei-

(*a*) Cum temporibus Apoſtolicis ſola impoſitione manus, hoc Sacramentum conferretur, ſatius eſſet dicere, illi ſubrogatam eſſe *unctionem* chriſmatis, non vero *confirmationem*, alias diceretur confirmationi ſubrogatam eſſe confirmationem; conſultius ergo diximus, ſphalma ſubrepſiſſe in apographo; Patres autem Diamperitanos digitum intendiſſe ad Concil. *Moguntinum anno* 1549. quod in *Capitul.* 18. illius ſubrogationis hanc exhibet cauſam: *Cum adulta Eccleſia, & ſtabilita fide, ſigna externa* (quæ ſuper confirmatos apparebant) *apparere ceſſaverunt, nec jam amplius Spiritus S. viſibiliter deſcenderet, mox in locum viſibilis ſigni, unctio chriſmatis adhiberi cœpit*. Unde hæc, ſignis ſubrogata fuit, non impoſitioni manus, quæ etiam fieri debet, adeas CL. Betti *tom.* 7. *p.* 40.

(*b*) 1. Corint. 23.

fideique naſci, quod fit per Baptiſmum differt ab incremento, & augmento ſpiritalium virium ad eandem fidem conſtanter ſervandam, quod fit per Confirmationem: Unde per Baptiſmum vitæ ſpirituali naſcimur, poſtea vero munimur, & confirmamur ad prælium, vireſque accipimus, ut nullo ex eventu, diſcrimine, aut timore pœnarum, bonorum jacturæ, tormentorum, aut mortis, ſeparemur a confeſſione nominis Domini noſtri Jeſu Chriſti, fideique veræ, quam profeſſi fuimus.

DECRETUM I.

XCIV. Cum hactenus, Confirmationis uſu *(a)*, notitiaque, Populus Chriſtianus hujus Diœceſeos caruerit, quippe qui Præſulum hæreticorum regimini ſuberat, quamobrem catholicæ doctrinæ veritatibus minus apte inſtruebatur, declarat Synodus oportere quemcumque, poſtquam ad rationis uſum pervenerit, dum copia fuerit Epiſcopi ad hoc parati, iſtiuſmodi Sacramentum recipere; inſuper Patresfamilias, cæteroſque aliorum curam gerentes, ſuos debere mittere filios, ac ſervos ad confirmationem ſuſcipiendam. Siqui vero ex contemptu, ſacrilegave contumacia, id renuerint, aut ſuos mittere prætermiſerint, ſe lethaliter, graviſſimeque peccaturos ſciant: quod ſi id renuant, aut prætermittant, eo quod tale Sacramentum negent, vel agnoſcere tamquam verum Sacramentum à Chriſto inſtitutum, negligant, ut hæretici, ac a veritate Fidei catholicæ alieni habeantur. Præcipit itaque Synodus, ut in viſitatione Eccleſiarum, populorumque, ab Illuſtriſſimo Metropolitano peragenda, omnes ſive viri, ſive feminæ *(b)*, ſeptennem ætatem excedentes, ad Chriſma, & Confirma-

(*a*) Sane eo devenerunt ignorantiæ Neſtoriani ſeculo 16., ut hoc Sacramentum non agnoſcerent. ut ait Synodus; Joan: etiam Sulaka dum profeſſionem fidei Romæ emitteret anno, 1560. aut circiter, dixit: *Confirmatione vero, an veteres uſi ſint ignoro: Monachus enim ſum; & quis me id docuiſſet*; Joſephus II. Patriarcha *cap. 4. ſpeculi Sect. 4.* invehitur adverſus Neſtorianos, eo quod Sacro Chriſmate non uterentur. Sed quidquid ſit de recentioribus Neſtorianis, antiqui certiſſime eo uſi ſunt, & chriſma agnoverunt; ut conſtat ex Rituali *Cod. Vat. ſyr. 16.* ex Timoth. II. *lib. de Sacram. cap. 3. ſec. 9.* Georgio Arbelen. *de Baptiſ. Quæſit. 42. & ſeqq.* Igitur in hoc receſſerunt recentiores, non modo a doctrina univerſalis Eccleſiæ, verum etiam ab antiquis eorum Magiſtris.

(*b*) Hoc ſanxit Synodus omnino ad mentem Catech. Concil. Trid. *De Confirm. n. 18.* dicentis: *Minus tamen expedire hoc fieri, antequam pueri rationis uſum habuerint. Quare ſi duodecimus annus expectandus non videtur, uſque ad ſeptimum certe hoc Sacramentum differre, maxime convenit.* Quare immerito nonnulli Antiſtites, non recto zelo abrepti, reprehendunt Parentes, qui tempus producunt confirmationis filiorum; quamquam fateamur, aliam fuiſſe olim Eccleſiæ diſciplinam.

Digitized by Google

firmationem concurrant; exceptis tamen, qui in prima Viſitatione, vel quomodocumque ab alio Epiſcopo fuerint confirmati. Hoc etenim Sacramentum, non ſecus ac Baptiſma, ſemel tantum in vita ſuſcipi valet; qui vero ſcienter id iterare tentaverint, prætérquamquod Sacramentum non accipiunt, graviſſimum ſacrilegium committunt. Qui verò dubitaverint, num aliquando ipſum receperint, nec ne? vel hujus rei fuerint penitus obliti, prædicto Domino, aut Epiſcopo id aperiant, ut juxta qualitatem dubii, ejuſque pondus, quod expediens apparuerit, decernat. Si quis autem (quod Deus avertat) ſacrilega pertinacia, contemptuque Sacramenti, ipſum recipere noluerit, dummodò de hac pertinacia conſtet, anathemati ſubjaceat, aliiſque pœnis ſeverè puniatur, quouſque Præſuli videatur, condignam pœnitentiam egiſſe.

DECRETUM II.

XLV. NON ſine ingenti dolore accepit Synodus, complures rerum ſacrarum, ac doctrinæ de Sacramentis ignaros, aut Diaboli inſtigatione, ſuo in Schiſmate contumaciter perſiſtentes, nonnullis in locis, tempore Viſitationis ab Illuſtriſſimo Metropolitano peractæ, palam illi reſtitiſſe, & confirmationem ſuſcipere noluiſſe, & ex iis alios, eo quod rem ſuperfluam, nec neceſſariam, hactenus ignotam, & non viſam dicerent; alios verò eo quod levem alapam, juxta (a) S. Romanæ Eccleſiæ ritum, à Præſule impactam, tolerare renuerent, idque pati erubeſcerent, quodque deteſtabilius eſt, homines hujuſmodi, contumeliis, atque injuriis affeciſſe Sacramentum hujuſmodi ſuſcipientes, & tam contrà ipſum, quam ſuſcipientes, quaſi alapa dehoneſtari ſtolide paterentur, verba ſacrilega, atque hæreſim redolentia protuliſſe, atque adeò vetus Schiſma renovare ſacrilegè pertentaſſe, etiam pagis commotis integris, quorum animus, qualis eſſet erga fidem Metropolitæ, ex deſpicientia vel obſervantia Sacramenti hujus dignoſcebatur procul dubio, ea qua par eſt ſeveritate, in illos Synodus ani-

(a) Alapæ infligendæ ritum non perantiquum eſſe, teſtantur cum Alexand., Juenin. & Vaneſpen. CL. Catalani *tom.* 1. *Pontif. Rom. pag.* 19. & Bertius noſter *tom.* 7. *p* 143. illius tamen ritus meminit *Pontif. Ms.* noſtræ Angelicæ ante annos 500. ſcriptum: placet inſtitutionis ratio, quam ponit *Catech. Rom.* ut nempe meminerit confirmatus ſe *us Athletam Christi* ad omnia perferenda exhibere paratum; eo vel maxime quod ante Sec. 13. *alapa militari* promòvebantur milites etiam ſeculi: de quo vide Catalan. *ibidem pag.* 423. Altiorem autem cauſam deſumimus ex Concil. Mogunt. ſupra laudato *num.* 93. quod ſcilicet ſicut *ceſſantibus ſignis viſibilibus* ſubrogatum eſt chriſma, ita ceſſantibus perſecutionibus, ſequuta eſt alapa.

Digitized by Google

animadverteret, niſi conſtaret, compertumque eſſet, eos pœnituiſſe, ſuoſque errores retractaſſe, rurſuſque obedientiæ S. Romanæ Eccleſiæ ſe ſubmittentes, veniam, quam ſupplices petierunt, ab Illuſtriſſimo Metropolita obtinuiſſe. Nihilominus, ut nullus inpoſterum ſimilia audeat, præcipit Synodus, ut ſi aliquis (quod Deus avertat) fecerit, vel dixerit talia contra hoc Sacramentum, ritus, ac ceremonias ſacras, quibus fideli Populo confertur, ab Eccleſia, & Fidelium communione ſeparatus cenſeatur, & declaretur, quouſque condignam, Præſulis judicio egerit pœnitentiam, debitamque ſubjectionem Sanctæ Eccleſiæ oſtenderit, nec non fidei juramentum ſub forma in Synodo præſcripta, præſtiterit: declarat inſuper, rejicientem, vel contemnentem, quaſi inutiles, ritus, ac ceremonias in adminiſtratione ſolenni, tam iſtius, quam aliorum Sacramentorum, per Eccleſiam approbatas, & receptas, hæreticum eſſe, & apoſtatam, à noſtra Sancta fide catholica, juxtà decreta Sacrii Concilii Tridentini, nec non ut talem ad Sacrorum Canonum normam puniendum eſſe.

DECRETUM III.

XLVI. Declarat Synodus in hoc Confirmationis, aut Chriſmatis Sacramento, non ſecus ac in Baptiſmate, Patrinum locum habere, qui ex antiquo Sanctæ Matris Eccleſiæ more, confirmandum præſentet: non plures tamen præter unum admitti poſſe, cui pariter adjungi poteſt Matrina pariter una tantum. Qui munus hoc Patrini, & Matrinæ gerunt, debebunt & ipſi fuiſſe antea confirmati: nec enim decet Eccleſiæ aliquem præſentari confirmandum ab iis, qui nondum confirmationem acceperint. Vir autem, qui Patrini munus ſuſcipit, debet decimumquartum annum exceſſiſſe, Mulier verò, ſive Matrina duodecimum; qui præſcriptam ætatem nondum impleverit, non admittatur. In Confirmatione eadem ſpiritalis cognatio contrahitur Patrinum inter, ſive Matrinam, & filium Spiritualem, ſimiliter Patris, & Commatris erga Patrem, & Matrem confirmati, atque adeo quantum ad cognationem hujuſmodi, & Matrimonii impedimentum perinde ſe habent Sacramentum Baptiſmi, & Sacramentum Confirmationis.

AC-

(*a*) Aequa ratio exigit, ut non ſecus ac in Baptiſmo, conſtituantur Patrini in Confirmatione: qui enim Milites deliguntur, ad pugnam inſtrui debent a veteranis qui ritus antiquiſſimus conſtat ex capite *In Catechiſmo*, quod ex Hygino dedit ſecul. 7. Theodorus *in Pœnitentiali num.* 4. De cognatione ex hoc Sacram. vide, quæ de ipſa diximus *ſupra num.* 87. *Not.*

ACTIO V.

De Sancto Sacramento Euchariſtiæ, ac de Sacrificio Miſſæ.

Doctrina de Sancto Sacramento Euchariſtiæ.

XCVII. IN ſpiritali vita Sacramentum Euchariſtiæ eſt ordine tertium, cultu tamen, ſanctitate, ac dignitate primum, atque excellentius; quippe quod in ſe continet vere, realiter, ac ſubſtantialitar corpus ſimul, & ſanguinem cum anima, ac Divinitate Domini noſtri Jeſu Chriſti Filii Dei, qui verus eſt Deus, veruſque homo, Salvator & Redemptor noſter, à quo fuit inſtitutum, pridie quam pro nobis pateretur, tanquam omnium ſuorum operum complementum dulciſſimum, *ſuæ* (a) *paſſionis memoriale, veterum omnium figurarum adimpletio. miraculorum ab ipſo factorum maximum, ac de ſua contriſtatis fidelibus abſentia, ſolatium ſingulare.* Materia hujus Sacramenti eſt triticeus panis, & vinum ex vite tantum: unde qui panem ex oryza, aut alia re ſimili, quæ frumentum non ſit, conſecraverit, aut vinum, quod ex uvis maturis, iiſque vitigineis, ſive quæ ſint fructus vitis non fuerit expreſſum, Sacramentum non conficit: Cum vino autem, ante conſecrationem parum aquæ miſceri debet, cujus quantitas ſit longe (b) minor, quam vini, cum quo admiſcetur; ut facilius modica illa aqua, ante conſecrationem in vinum converti poſſit. Hæc commixtio præcipitur ab Eccleſia, quæ ex SS. Patrum teſtimonio credit, Chriſtum cum vino, quod conſecravit aquam miſcuiſſe; quamobrem citra peccatum omitti non poteſt: Significat hæc commixtio ſanguinem, & aquam, quibus manavit transfixum latus Chriſti Domini in Cruce pendentis: ſignificat etiam ſpecialem unionem Populi Chriſtiani cum Chriſto, quæ unio eſt hujus Sacramenti effectus. Per aquam enim ſignificantur Populi, per vinum Chriſtus, per commixtionem vero, converſionemque aquæ in vinum, unio noſtrarum animarum

(a) S. Thom. Aquin. *Opuſc.* 57.

(b) Cum certiſſimum, ac tantum non fidei ſit, etiam aquam vino permixtam, in Chriſti ſanguinem converti, quam hic Synodus exhibet, cautelam, & quod prius aqua convertatur in vinum, exilitates putamus Theologorum, & tenebras Philoſophicas, circa particulas rerum miſcibilium, & athomorum conflictum. Semper tamen minor aquæ quantitas infundatur, ut ſit vinum uſuale.

rum cum Chriſto, quæ fit per hujus divini Sacramenti ſuſceptionem, juxta ipſius Chriſti Domini verba: *(a) Qui manducat meam carnem, & bibit meum ſanguinem, in me manet, & ego in eo.* Forma Sacramenti hujus ſunt verba Salvatoris, quibus Sacerdos conſecrat: licet enim plura, *(b)* ac varia in Miſſa proferat, plurimaſque preces, ac petitiones Deo offerat, verba hujuſmodi ad ſubſtantiam conſecrationis minime pertinent; ſolum ergo dum utitur verbis Chriſti, & nomine illius loquitur, Sacramentum conficit; talium verborum vi, & efficacitate convertitur tota ſubſtantia panis in ſubſtantiam Corporis Chriſti; tota item vini ſubſtantia in ipſius ſanguinem; nihilque panis, & vini remanet, præter accidentia, & ſpecies. Totus Chriſtus, adeoque corpus, ſanguis, anima, ac divinitas, ſub qualibet particula diviſa, etiam minima, continentur, ac diviſione facta, in quolibet ſpecierum panis fragmento, in qualibet ſpecierum vini guttula, totus eſt, & integer Chriſtus, ac proinde à ſumente alterutram è prædictis ſpeciebus totus, & integer Chriſtus, verumque Sacramentum ſuſcipitur. Eaque de cauſa inducta eſt conſuetudo in Eccleſia accipiendi Euchariſtiam ſub una tantum ſpecie; nam qui ſic ſuſcipiunt, totum Chriſtum ſuſcipiunt, ac verum Sacramentum. Huic divino Sacramento debetur cultus, veneratio, & adoratio latriæ, ac eadem, quæ Deo debetur, cum Chriſtum contineat, qui Deus eſt, quique in eo realiter eſt præſens. Effectus quem in anima digne ſuſcipientium hoc operatur Sacramentum, eſt unio ſuſcipientis cum Chriſto, & quoniam homo per gratiam unitur cum Chriſto ejuſque membris, conſequens eſt, ut hujus Sacramenti virtute augeatur gratia in iis, qui digne ſumunt, & quidquid cibus, & potus materialis quoad vitam corporalem hominibus præſtat, præſtet etiam, & operetur hoc Sacramentum quantum ad vitam ſpiritualem.

DECRETUM I.

XCVIII. CUM nihil Chriſtianum populum deceat magis, quam aſſidua obſequentis animi ſignificatione Euchariſtici Sacramenti inſtitutionem recolere, & quotidie Chriſto Domino

 gratias

(a) Joann. 6. v. 57.

(b) Precibus etiam, & invocatione Spiritus Sancti conſecrationem fieri juxta Græcos, ſtatuentes in illis formam conſecrationis: Syros etiam in ſuis anaphoris, & aliis Eccleſiaſticis libris, illis adſtipulari, immo & S. Ephræmium, aſſeruerunt Renaudotus, & Le Brun; quos tamen valida manu confutat præter P. Bugeantium Soc. Jeſu, noviſſime P. Petrus Benedictus in *Antirrethico altero ad calcem Tomi 2. Oper. Syro Lat.* S. Ephræm. Vide etiam infra ubi de Liturgia Malabarica: & in *Diſſertat. n. 91.*

gratias agere ob effuſiſſimam liberalitatem, qua nobis ſeipſum ſub ſpeciebus Sacramentalibus reliquit, eo ſui Divini amoris conſilio, ut Divinum nobis ſuppeteret alimentum, quo noſtra ſpiritualis vita aleretur, utque inter ærumnas, quibus premimur, lenimentum aliquod, & ſolatium haberemus; par eſt nos omnes, in hujus divini Myſterii cultum operam omnem impendere. Qua de cauſa Sancta Mater Eccleſia non ſolum perennem huic Sacramento venerationem exhibet, ſed inſuper præfinito anni die impenſius, & ſolennius tanti beneficii memoriam celebrat: quod cum in hac Diœceſi uſu receptum non ſit, Synodus volens, Eccleſiam hanc particularem in tam laudabili conſuetudine cum S.Romana Eccleſia, ſicuti in ceteris aliis, quantum fieri poteſt conformare, præcipit, ut feria quinta poſt Octavam Paſchæ, juxta morem harum partium, Feſtum Sanctiſſimi Sacramenti in omnibus Diœceſeos Eccleſiis (*a*) celebretur; quodque hic dies ab omni populo tamquam feſtus habeatur, eodemque die, vel ante, vel poſt Miſſam publica ſupplicatio per pagum, vel locum, majori, qua poteſt, celebritate inſtituatur, non aliter ac fieri ſolet die Paſchatis.

DECRETUM II.

XCIX. DEclarat Synodus, quemlibet fidelem Chriſtianum, dum ad uſum rationis pervenerit, atque adeo mares ad annum (*b*) circiter decimumquartum, feminas vero ad duodecimum, debere ſemel in anno in Quadrageſima, aut Paſchate, Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum ſuſcipere à Vicario, & Parocho propio ſuæ Eccleſiæ, aut ab alio, qui ab ipſo facultatem habeat; qui vero cum ceteroquin capax ſit, (in qua re decidenda, ſtandum eſt judicio Confeſſarii) ab initio Quadrageſimæ uſque ad diem dominicum ſecundum poſt Paſcha Euchariſtiam non ſuſceperit; proxima die dominica, tertia nempe poſt Paſcha, declarabitur anathemati ſubjectus, & ab omnibus habebitur tamquam ſegregatus à communione fidelium, quouſque Confeſſionem faciat, ac Euchariſtiam ſuſcipiat. Facultatem tamen dat Synodus Vicariis,

ut

(*a*) Vide Diſſert. n.⁎r.

(*b*) Quamquam olim communio Euchariſtica daretur infantibus poſtquam Baptiſmum ſuſcipiebant, & quidem jejunis tantum, ex *I. Ord. Rom.* Mabillonii dicente: *Nullum cibum accipiant, nec lactentur antequam communicent*: tamen diverſa hodie in Eccleſia diſciplina viget; nec pueris hoc Sacramentum datur, quouſque inter cibum profanum, & ſacrum diſcernere noverint; id quod præſcribunt Rituales omnes, quos conſulere poteris. Erat inſuper Euchariſtia teſſera eorum, qui in Eccleſiæ pace obibant; atque hac de cauſa, etiam defunctis tradebatur; de quo ritu inter alios conſule Franciſcum Berlendis in eruditiſſima *Diſſert. de Oblation.* 9.3.n.10.pag.30. *Edit. Venetæ* 1743.

ut ſi viderint aliquos ſuæ Parœciæ, non poſſe intra tale tempus Paſchale præceptum implere, eos uſque ad Feſtum Spiritus Sancti expectent; quo tempore elapſo ipſos à communione Fidelium ſejunctos declarent; prius tamen eos, præcipue in Silvis degentes, admoneant, vel per ſe ipſos, vel per alios fide dignos, ut accedant ad Eccleſiam implendi cauſa urgens præceptum; ſin minus declarandos eſſe cenſuræ anathematis ſubjectos. Curabunt etiam Vicarii ſcire, quinam præceptum adimpleverint, eorumque nomina in album referre, uti præcipitur, quantum ad annuam Confeſſionem; & quamvis Sacri Canones, ſemel tantum in anno, Confeſſionem, & Communionem præceperint, ſuadeant tamen Vicarii ſuis ovibus, ut pluries intra annum, utrumque Sacramentum ſuſcipiant; præſertim in Feſto Nativitatis, Pentecoſtes, & Aſſumptionis Deiparæ; quamobrem die dominica præcedente ad has ſolennitates, eos de hoc ipſo admoneant.

DECRETUM III.

C. DEclarat, docetque Synodus, nulli Chriſtianorum, quantumvis dolorem *(a)* habeat de ſuis peccatis, licere divinum Altaris Sacramentum ſuſcipere abſque prævia omnium peccatorum confeſſione, & abſolutione habita à Sacerdote approbato, & qui debita juriſdictione polleat: hæc enim eſt probatio, quam Apoſtolus Paulus requirit in eo, qui de pane iſto Euchariſtico edit, & de Calice bibit, ſecus facientibus æternam damnationem præ oculis ponens: *(b) Qui enim manducat, & bibit indigne, judicium ſibi manducat, & bibit*. Idcirco nec publicis peccatoribus hoc Sacramentum dare licet, quouſque peccata reliquerint, ut ſunt publici Venefici, & Meretrices, Concubinarii publici, & qui publice odia ſine reconciliatione profitentur; quicumque demum publici peccatores, cui rei plurimum Vicarii invigilabunt, ſcientes, quod ſicuti illi in peſſimo, in quo ſunt ſtatu, ad hoc Sacramentum ſumendum accedentes graviſſime peccant, ita ipſi non ſine graviſſimo crimine, illud exhibent ſumendum, hujuſmodi publicis peccatori-

S 2

(a) Solam fidem eſſe præparationem requiſitam, atque ſufficientem ad hoc divinum cibum ſumendum, error eſt damnatus a Trident. Concil. *Seſſ.* 13. *Can.* 11. ſtatuit etiam atque declarat, illis, quos peccati lethalis conſcientia gravat, quantumcumque dolorem habeant, & ſe contritos exiſtiment, habita copia Confeſſoris neceſſario præmittendam eſſe Confeſſionem Sacramentalem. Nemo igitur ſibi blandiatur, qui antea D. Joan. Chriſoſt. verba *Hom.* 3. *in Ep. ad Epheſ.* penſitaverit: *Multos video temere quomodocumque, & ex conſuetudine magis quam legitime communicantes.*

(b) 1. Corint. 11. 27.

catoribus, & idem ſervari debet, etiamſi publici hi peccatores ſchedam afferant, in qua Sacerdos teſtimonium ferat de eorum Confeſſione, & abſolutione obtenta, ſi interim proximas occaſiones publicas non relinquunt, & peccare non deſinunt. Qua in re Vicariorum conſcientias urgemus, ob maximam diſſolutionem hujus Diœceſeos, in qua peccatores publici Euchariſtiam ſumere audent: præſertim Concubinarii, & qui non expectata Eccleſiæ ſententia cum uxoribus non cohabitant, ac alii inimicitias publice habentes; quin ſit, qui eos abſterreat, de quo rigidam Deo rationem Vicarii reddent: ceterum in mortis articulo, etiam publicis peccatoribus, hoc divinum conferre Sacramentum poterunt, dummodo eos pœnitere deprehendant.

DECRETUM IV.

CI. DOcet Synodus, divinum hoc Sacramentum à jejunis tantum, ut Sancta Mater Eccleſia præcipit, ſumendum eſſe; quod jejunium tale debet eſſe, ut à media nocte nihil potus, aut cibi, ne minimum quidem ſumatur ab eo, qui ſequenti mane Euchariſticum Sacramentum ſumere vult, quod ſi non jejunus accederet, graviſſimum ſacrilegium committeret; iis exceptis, qui gravi laborant ægritudine, ex qua imbecilles redditi ſunt; iſti enim electuaria ſumere, (a) aut quid leve pro reficiendis viribus, prout judicaverit Confeſſarius, poterunt, ne morbus ingraveſcat.

DECRETUM V.

CII. NON ſemel tantum ſingulis annis, nempe tempore Paſchatis Reſurrectionis urget præceptum ſumendi Euchariſtiam, ſed etiam quotieſcumque Chriſtifideles in probabili mortis peri-

(a) Id quidem eſt contra Eccleſiæ diſciplinam, quæ etiam in infantibus jejunium olim exigebat, *ut ſupra in Not. ad n.99.* diximus, ſed fortaſſe hæc relaxatio fuit neceſſaria ad promovendam Sacræ Communionis frequentiam in iis regionibus, in quibus Euchariſtia non defertur ad infirmos, ſed infirmi etiam Viatico muniendi ad eam ſumendam deferuntur ad Eccleſiam, ut præſcribitur *in ſequenti Decreto*. Mos deferendi ægros ad Eccleſias ſeu Monaſteria, ut ſuſciperent Sacramentum Unctionis extremæ, vigebat anno 1597. in India Occidentali; in *Concilio autem Mexicano* ejuſdem anni abrogatus eſt: & *lib.1. tit.5. §.6.* ſtatutum: *Ut tam immanis ac barbara conſuetudo... radicitus extirpetur ... externus enim impulſus* (porritorum) *aut mortem conciliat, aut ſaltem accelerat*. Conſule Goar in *Euchologio* de ritu deferendi ægrotos ad Eccleſiam, ad Sacramenta ſuſcipienda. Ceterum Malabarenſes ægros ad Eccleſiam aſportabant, ut communicarent, ne ſi Euchariſtiam per vicos deferrent ad infirmos, ab Ethnicis ſacta Myſteria illiberaliter tractarentur: vide Vinc. Mar. *lib.1. cap.6.*

periculo verſantur, ac præſertim ſi quis graviter ægrotet, quamobrem hoc Sacramentum dicitur *Viaticum*; nimirum commeatus pro itinere ex hac mortali ad æternam, immortalemque vitam; Idcirco præcipit Synodus, ut omnes graviter decumbentes, aut in vitæ diſcrimine conſtituti maxima cum reverentia illud ſuſcipiant. Quibus autem cura infirmorum incumbit, Vicarios tempore apto accerſant, ut eos pane Euchariſtico reficiant: diligenter etiam Vicarii inquirant, quinam, & quot ſint infirmi in ſua Parœcia, eoſque, antequam imbecilliores reddantur, vel ex itinere nocumentum recipiant, lectica à bajulis, ſive alio quocumque modo jacentes, in Eccleſiam aſportari curent, ut Sanctiſſimum ſumant Sacramentum; Cujus rei gratia, Eccleſia quælibet, lecticam, vel reticulum pulvinaribus inſtructum habeat, quibus commode aſportentur; id vero poſt menſem ab hujus Decreti publicatione executioni mandent, & quidquid erogandum erit, accipiant e pecuniarum ſumma, depoſita ad Eccleſiæ inſtaurationem, vel ornatum. Quod ſi aliquis adeo negligens fuerit, ut ipſius incuria aliquis e Parœcia abſque Viatico ex hac vita diſceſſerit, per Cenſuram ſuſpenſionis per ſemeſtre ab ordinum exercitio, & emolumentorum Eccleſiaſticorum perceptione prohibeatur. Si autem id contingat ex incuria aliorum, qui ægrotis aſſiſtunt, eo quod neglexerint Vicarium arceſſere, à Præſule pro ſuo arbitrio graviter puniantur. Sciant interim Vicarii ſedulitatem omnem in hanc rem impendere, præcipuam eſſe ſui muneris partem, quam ipſis Synodus, ipſorum conſcientias obſtringendo, ſummopere commendat.

DECRETUM VI.

CIII. Quia ſæpius in puerperiis Mulieres vita periclitantur, & non raro pereunt, declarat Synodus, eas imminente partu (a) Sacramentum Pœnitentiæ, ac Euchariſtiæ ſuſcipere debere, quibus ſuæ æternæ ſaluti conſulant; idque præſertim fieri oportere, ſi partus ſit primus, in quo vitæ periculum majus eſt, ut experientia conſtat; Quapropter ipſis commendat, ut opportuno tempore id executioni mandent, & priuſquam doloribus oppreſſæ, ad

(a) Sanctus Carolus Borromæus cum *Concilio Mediolan.* 6. 6. 10. ſtatuit, ut non ſolum qui profecturus eſt ad locum, ubi ſit peſtis, aut hæreſis, aut iturus ad bellum, aut ubi nullam Confeſſarii copiam habere poteſt, aut iter infeſtum, aut navigationem aggreſſurus, peccata confiteatur, ſed etiam quod *idem officium præſtet* (Parochus) *de mulieribus proxime parituris & mulier item proxime paritura frequentius ſumat ſacroſancta Euchariſtiæ Sacramentum*.

ad Eccleſiam venire nequeant. Id etiam declarat faciendum eſſe ab iis, qui diuturnam, & periculoſam navigationem aggrediuntur, eandemque ſuæ æternæ ſalutis curam etiam ipſis præcipit, ac ſummopere commendat.

DECRETUM VII.

CIV. CUM in hac Diœceſi quamplures Sacerdotes, & Caſſanarii Sacrum non celebrent, vel quia impediti, vel quia ante præſcriptum a Sacris Canonibus tempus ad Sacerdotium promoti, requiſitam ad celebrandum ætatem nondum attingunt: præcipit Synodus, ut Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum ſumant in Feſtis ſolennibus, & ad minus ſemel in menſe: optaret inſuper Synodus id ab ipſis ſingulis diebus dominicis reverenter, & cum debita animi præparatione fieri. Quoties autem Sacerdos quilibet a manu Celebrantis Euchariſtiam ſuſcipit, indutus ſit ſuperpelliceo, & ſtola è collo ante pectus in modum Crucis coaptata, ut à reliquo populo diſtinguatur; prout exigit decentia, ac dignitas gradus Sacerdotalis.

DECRETUM VIII.

CV. QUoniam, ut ſupra dictum eſt, non licet aliquem peccati lethalis conſcium ad Sacramentum Altaris accedere, quin peccata Sacramentali confeſſione prius expiaverit, declarat Synodus id nec ipſis Sacerdotibus licere. Nemo itaque, quem remordet peccati lethalis conſcientia Sacrum celebrare audeat, quin ſi opportunitas detur, & non deſit, qui ejus confeſſionem excipiat, peccata ſua confiteatur, quod ſervandum eſt etiam ab iis Sacerdotibus, quos munus, quo funguntur, vel ſæpius, vel etiam quotidie celebrare cogit: & quamvis hac obligatione obſtringantur Sacerdotes peccati lethalis conſcii; nihilominus etiam non conſciis Synodus præcipit, ut ad augendam animæ puritatem, ſemel ad minus ſingulis hebdomadis confiteantur.

DECRETUM IX.

CVI. PRæcipit inſuper Synodus, ut Diaconi, & Subdiaconi, qui diebus dominicis, *(a)* in Miſſa ſolenni Sacerdoti inſer-

(a) Laudabilis iſta conſuetudo multis in locis viget, præcipue in Hiſpania inter Auguſtinenſes ad præſcriptum Conſtitution. Ord. *Par.1. Cap.9. n.3.* iis verbis: *Inſuper*

ſerviunt, in eadem Miſſa cibum Euchariſticum ſumant, & in ſolennioribus Feſtis Chriſti Domini, Deiparæ, ac SS. Apoſtolorum omnes omnino Chamazes ad Euchariſticam menſam accedant; idque curent Vicarii, nec non Præſul, dum Diœceſim peragrans de ſtatu rerum cognoſcet, diligenter inquirat, an hæc laudabilis conſuetudo vigeat.

DOCTRINA

De Sancto Miſſæ Sacrificio.

CVII. TAntus fuit amor Dei erga nos in inſtituendo Euchariſtiæ Sacramento, ut non ſolum Corpus ſuum, & Sanguinem ſub ſpeciebus Sacramentalibus nobis exhibuerit, tamquam cœleſtem cibum, quo noſtrarum animarum ſpiritalem vitam tueri, conſervareque poſſemus: verum etiam illud inſtituerit, ut Militans Catholica Eccleſia, viſibile, ac juge Sacrificium *(a)* apud ſe haberet, quo mundaremur à peccatis, & Pater cœleſtis à nobis innumeris ſceleribus offenſus, à rigore Juſtitiæ ad lenitatem, & miſericordiam revocaretur. Itaque in Miſſa offertur Deo verum, & proprium remiſſionis Sacrificium, tam pro vivis, quam pro defunctis; hujuſque oblatione Sacrificii redditur Deus propitius, gratiamque, ac donum pœnitentiæ peccatoribus impertit, vi cujus veniam peccatorum, quantumvis enormium obtinent. Una enim, eademque eſt Hoſtia, quæ Sacerdotum miniſterio in altari offertur, ac ea, quæ in ara Crucis fuit oblata; offerendi tantum ratione, diſcreta. Unde non ſolum offertur pro peccatis, pœnis, ſatisfactionibus, aliiſque neceſſitatibus viventium Fidelium, ſed etiam pro iis, qui in Chriſto mortui, & in pœnis Purgatorii exiſtentes, non-

jubemus, ut in Dominicis, ac ſolemnibus diebus Diaconus, ac Subdiaconus, vel alter eorum, qui non fuerit Sacerdos communionem percipiat. Quod etiam non ſemel fieri vidi Romæ in Sacroſancta Baſilica Vaticana, ubi illis diebus Altaris Miniſtri Diaconus & Subdiaconus, etiamſi ſint Sacerdotes, Corpus Domini ſuſcipiunt è celebrantis manu.

(a) Quam vocamus *Miſſam*, verum eſſe Sacrificium, ex Scriptura, & traditione perſpicue deſcendit; de quo inter alios vide Pouget *Inſtit. Cath. tom.* 1. *pag.* 639. *Edit. Venetæ anni* 1742. Quod Sacrificium varias appellationes ſortitum eſt; Patres enim Orientales illud vocant *Liturgiam*, ſeu publicum miniſterium, aut munus; *Myſtagogiam* actionem myſticam, vel introductionem ad myſteria; *Synaxim*: Fidelium congregationem ad myſteria: *Anaphoram* ſurſum elationem; demum *Proſphoram*, id eſt oblationem. Latini vero Patres, & Concilia hoc vocaverunt *Collectam* eodem ſenſu, quo Græci Synaxim; *Dominicum*, id eſt Domini ſacrificium: *Agendam* hoc eſt ſacram actionem, *Oblationem* denique, aut *Communionem* & *Miſſam*; nos tamen invaluit, ut apud Græcos *Liturgia*, & apud Latinos *Miſſa*, aliis appellationibus omiſſis, vocitaretur.

nondum plene à peccatis purgati ſunt, aut pro pœnis ob peccata debitis non ſatisfecere: æquum enim, juſtumque erat, ut Sacrificium in omnium ſalutem inſtitutum, omnibus prodeſſet. Hæc inſuper eſt illa oblatio *(a)* munda, ac pura, quæ nulla offerentium *(b)* pravitate, nec indignitate inquinari valet: unde ejuſdem eſt pretii, quoad ſubſtantiam, valor, & acceptatio Sacrificii, ſive offeratur à Sacerdote, mundo, puro, ac inculpatæ vitæ, ſive à peccatore immundo, ac vitæ contaminatæ; nec enim ſuam ab offerente accipit dignitatem, ſed ab ejus, qui offertur excellentia, ac magnitudine; Neque Pater æternus illud acceptat ob merita, & virtutes offerentis Sacerdotis, ſed propter valorem ejuſdem Sacrificii, & merita infinita Domini per illud oblati. Unde cum Dominus Salvator noſter eſſet ſe ipſum cruente oblaturus in ara Crucis, excellentius ſuæ immenſæ charitatis erga nos ſignum exhibere non potuit, quam inſtituendo hoc viſibile Sacrificium in Eccleſia, quo cruentum illud mox offerendum ſemel in aram Crucis, quotidie, & pluries diebus ſingulis in Eccleſiæ Altari, uſque ad mundi finem non ſine maximo totius humani generis proventu renovaretur. Quod quidem divinum Sacrificium ſoli offertur Deo, etiamſi quandoque in honorem, ac memoriam Martyrum, aliorumque Sanctorum, cum Deo regnantium, celebretur: nec enim Sanctis, ſed Deo *(c)* ſoli, qui dignatus eſt ipſos immortali gloria donare, Sacrificium offertur, in gratiarum actionem ob ſtrenuam Martyrum victoriam, ac illuſtria dona, & bona aliis Sanctis collata, nec non ob triumphum, quem per talia dona à Mundo, Carne, & Diabolo reportarunt; ipſos etiam Sanctos deprecando, ut dignentur pro nobis intercedere in Cœlis, quorum memoriam *(d)* agimus in terris. Poſtremo animadvertendum, quod quamvis Euchariſtia ſemper ſit Sacramentum, non eſt tamen Sacrificium, niſi dum offertur.

DECRE-

(a) Malach. 1. v. 10. & 11. *In omni loco* (juxta Hebræum) *ſuffimentum offeretur nomini meo*, & מנחה *Mincha* (oblatio munda, aut condimentum Sacrificii) *quia magnum nomen meum in gentibus*.

(b) *Articul.* 18. *Proceſſus Cont. Joann. Hus* in Conc. Conſtant. anno 1415. ejus recenſet errorem, nempe quod *Magiſter Joannes Hus dixit: hoc teneatis, quod ſi Sacerdos eſt in peccato mortali, nihil facit, neque conſecrat, nec ſit ibi Corpus Chriſti, ſed manet ibi ſubſtantia panis ſicut ante*.

(c) Ita etiam à Concilio Trid. declaratur *Seſſ. 22. cap. 3. de Sacrif. Miſſæ*: *Non tamen Sanctis Sacrificium offerri docet* (Eccleſia) *ſed ſoli Deo, qui illos coronavit*.

(d) In more poſitum eſt, ex Apoſtolica traditione, ut agatur in Sacrificio Miſſæ memoria Sanctorum; & patet ex antiquiſſimis Liturgiis, & ex PP., qui primis ſeculis floruere, Juſtino nimirum, Cypriano, Cyrillo Hieroſ., Chriſoſt., Auguſtino, tandem quem adeas *lib. 8. de Civit. Dei cap. 27.* & *lib. 22. cap. 10.*

DECRETUM I.

CVIII. CUM Eccleſia hæc per mille ducentos annos, Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, quæ eſt magiſtra Eccleſiarum omnium, & in alias omnes ſinceram doctrinam, & Eccleſiaſticæ diſciplinæ leges, modumque derivat, minime ſubjecta fuerit, factum eſt, ut ea, quæ ad Sanctum Miſſæ Sacrificium pertinent, ſervata non fuerint, ea qua par eſt integritate, ac puritate; Epiſcopi enim e Babylonia miſſi, utpote ſchiſmatici, ac hæretici ea omnia per ſummam licentiam, quidquid ipſis viſum fuit Miſſæ addentes, vel detrahentes, magna ex parte labefactarunt: Quamobrem in Miſſa Syriaca, quæ in hac Diœceſi recitatur, nonnulla inconſiderate efferuntur, quæ errores inducere, & fovere videntur; pleraque etiam impia penitus, & hæretica; Qua de cauſa libri omnes Sacrificii Rituales, ſive Miſſales, quippe qui fuerunt ab hæreticis Neſtorianis depravati in ignem projici deberent. Verum cum aliorum copia deſit, quibus celebrari poſſit, quandiu Dominus noſter Papa, quid agere oporteat non decreverit, aut Miſſalia Chaldaice conſcripta, prout inſtanter, ac humillime Synodus ſupplicat, non miſerit: præcipit Synodus illa expurgari, & quæ ſequuntur *(a)* interſeri; ceterum ante expurgationem, quam Illmus Metropolitanus in viſitatione, ſimul cum doctis viris, & Chaldaicæ linguæ peritis, quos ad id deputaverit, perficiet, Sacerdotum nullus iis utatur.

CIX. Primum cum ex doctrina ſupra tradita de hoc Sacramento, conſtiterit, Sacerdotem non propriis ipſius verbis, ſed verbis tantum Chriſti Domini noſtri, authoris, ac inſtitutoris ejuſdem Sacramenti, conſecrare; non licet addere in forma conſecrationis verba aliqua quantumvis optima, verbis iis, quæ Chriſtus protulit, excepto verbo *enim*, quod Eccleſia Romana formulæ conſecrationis Corporis, & Sanguinis adjunxit; quia prꝏterquamquod ex Apoſtolica tenet traditione, id Chriſtum in Corporis conſecratione protuliſſe, & Matthæus in Calicis conſecratione poſuit; Verbum illud non immutat ſenſum, ſed unice copulat præcedentia verba cum ſequentibus. Excipienda pariter ſunt verba hæc; *æterni*, & *Myſterium fidei*, quæ licet apud Evangeliſtas non reperiantur, ex eadem Apoſtolica traditione conſtat, Chriſtum ea in conſecratione Calicis adhibuiſſe, quamobrem ipſis Eccleſia utitur. Verba igitur illa, quæ

T

(a) Plura hic adnotanda eſſent circa ea loca, quæ Synodus caſtigavit, aſt ne actum agamus, ea omnia rejecimus ad Liturgiam Malabaricam ad calcem Synodi poſitam.

Digitized by Google

quæ Miſſæ Syriacæ adduntur in Calicis conſecratione: *& hoc erit vobis pignus, in ſecula ſeculorum*; quippe quæ in nullo ex quattuor Evangeliſtis, aut aliquo novi teſtamenti libro habentur, nec quod ea Chriſtus dixerit inter conſecrandum, ex Apoſtolica traditione accepit Eccleſia, præcipit Synodus in formula conſecrationis non proferri. Nihilominus cum talia verba in ſe pium, ac laudabilem ſenſum contineant, eumque conformem appellationi, qua Eccleſia Euchariſtiam, futuræ gloriæ pignus vocat, utque antiquus ritus, quantum patitur Fidei ſinceritas, ac doctrinæ puritas, ſervetur, ea Sacerdos dicat, elevato jam Calice, ac profunda inclinatione peracta; ita ut ſequentes Orationes ab illis verbis incipiant, permutato tamen verbo *Vobis*, quod tanquam ex perſona Chriſti dicebatur, in *Nobis*, ac proinde nomine ſuo loquatur Sacerdos dicens: *hoc erit nobis pignus*. Cum autem ea, quæ ſequuntur *in ſecula ſeculorum*, prout veritas ipſa, & Eccleſiæ conſuetudo poſtulat, tantum dicantur de iis rebus, quas ipſa futuras expectat, & poſcit, & quidem tanquam ſemper duraturas: quod huic Sacramento non bene convenit, cujus uſus, ſicuti & aliorum Sacramentorum dumtaxat eſt pro hac vita, & uſque ad conſumationem Mundi, quippe in medelam ſpiritualium ægritudinum hujus vitæ tantum, inſtituta fuere; in futura enim vita videbimus Dominum, non ſpeciebus Sacramentalibus velatum, ſed perſpicue ſicuti eſt; neque manducabimus hunc divinum panem Angelorum ſacramentaliter, ſed eo modo, quo Angeli eum manducant; atque adeo per viſionem Divini Verbi, quod ſub ſpeciebus panis continetur, longe plenius ſatiantur; ea propter expungantur illa verba: *in ſecula ſeculorum*; quorum loco ponatur: *uſque ad conſumationem ſeculi*, dicendo: *Hoc erit nobis pignus, uſque ad conſumationem ſeculi*. Tandiu enim eſt pignus, quamdiu peregrinamur à Domino, juxta id quod Chriſtus Eccleſiæ ſuæ promiſit; ſe nempe cum nobis manſurum ad finem uſque ſeculi, ad quem uſque Sacramenta ad noſtrum remedium ab eo inſtituta non deficient. Poſt illa autem verba, pergat Sacerdos immediate prout in Miſſa habetur, *Gloria tibi Domine mi, Gloria tibi &c.*

CX. Item in conſecratione Calicis, dum dicitur: *novi teſtamenti, qui pro vobis*, addantur Chriſti verba: *novi, & æterni teſtamenti, myſterium fidei, qui pro vobis, & pro multis &c.* Itaque verba conſecrationis tam Corporis, quam Sanguinis reformentur, ac in omnibus apponantur Miſſalibus, juxta Canonem, quo utitur Eccleſia Romana, & univerſalis; itaut nihil addatur, vel dematur; nec non eædem adorationes, inclinationes, & ceremoniæ fiant, quæ in Miſſali Romano præſcribuntur. Item,

Item, dum Sacerdos dicit; *Domine Deus noſter, quando ſpirabit in nobis odor ſuaviſſimus*, eo loco ubi dicitur: *& cum animæ noſtræ veritatis tuæ ſcientia fuerint illuſtratæ, tunc occurremus dilecto Filio tuo &c.*, loquendo de die judicii, dici debet: *& cum corpora noſtra veritatis tuæ ſplendore fuerint illuſtrata; tunc occurremus &c.*; quia juſtorum animæ ante diem judicii illuſtrantur, & glorificantur in Cœlo; tunc enim tantum corpora glorificabuntur: videntur autem prædicta verba alludere ad Neſtorianorum hæreſim, dicentium, Juſtorum animas, ante diem judicii, Deum non videre, nec gloria, & beatitudine gaudere.

CXI. Item ubi Diaconus dicit: *orando pro Sanctis Patribus noſtris Patriarcha noſtro, Paſtore univerſali totius Eccleſiæ Catholicæ*; id intelligendo de Patriarcha Babylonico Schiſmatico, *& Epiſcopo hujus Metropolis*, dicatur: *pro Sanctis Patribus noſtris, Beatiſſimo Papa noſtro, totius Eccleſiæ Catholicæ Paſtore*, ipſum nomine proprio deſignando: *& Epiſcopo hujus Metropolis*, ejus quoque nomine expreſſo; *& Miniſtris ipſorum*.

Item: paulo infra dum Diaconus iterum orando dicit: *præcipue nos oportet orare, pro incolumitate Patrum noſtrorum Sanctorum, Domini Patriarchæ totius Eccleſiæ Catholicæ Paſtoris*, nomen Babylonici Patriarchæ proferendo, verba reformentur ſic: *præcipue oportet nos orare, pro incolumitate Patrum noſtrorum, Domini Papæ*, & apponatur nomen ipſius, *& Epiſcopi hujus Metropolit*, proprio ejus nomine appoſito.

Item: dum Diaconus poſtea dicit: *commemoramus autem Beatiſſimam Mariam Virginem, Matrem Chriſti, & Salvatoris*, ſcribatur: *Sanctam Matrem Dei vivi, & veri, & Redemptoris, & Salvatoris noſtri &c.* perverſi etenim Neſtoriani, impie negant, vocandam eſſe Sanctiſſimam Virginem Mariam *Dei Matrem*, ut in ſuperioribus dictum manet.

CXII. Item quæ paulo infra idem Diaconus dicit: *commemoramus quoque Patres noſtros Sanctos, & veritatis Doctores; Dominum, & Sanctum Neſtorium, S. Diodorum, S. Theodorum, S. Ephræm, S. Abraham, S. Narciſum; omnes quoque Doctores, & Presbyteros, veritatis cultores: Oremus, ut ipſorum orationibus, veritas pura, ac ſincera doctrina, quam docuerunt, & profeſſi ſunt, in omni Eccleſia ſancta cuſtodiatur, uſque ad conſumationem ſeculi*: quæ omnia hæretica ſunt; impia inſuper deprecatio, qua Deus oratur ſacrilege, ut Neſtorii precibus, & reliquorum hæreticorum aſſeclarum ejus (a quorum numero excipiendus eſt S. Ephræm) doctrinam in Eccleſia cuſtodiat; prorſus deleantur, ac ſubrogentur hæc alia

verba: *Commemoramus quoque Patres noſtros Sanctos, & veritatis Doctores, Sanctum Cyrillum, S. Athanaſium, S. Baſilium, S. Ephræm, S. Auguſtinum, S. Leonem, S. Gregorium, omnes quoque Doctores, & Presbyteros &c.*

CXIII. Qua in re caute procedendum eſt. Nam licet in nonnullis Miſſalibus nomina Neſtorii, Theodori, & Diodori jam ſint deleta; in aliis tamen leguntur; & in omnibus habentur nomina Abrahami, & Narciſi, qui fuerunt maledictæ illius Sectæ Duces; etiamſi ergo in paucis illis Miſſalibus priora nomina deleri non debeant, cum jam deleta ſint, poſteriora tamen, non minus execranda, quam illa, deleri opus eſt.

Item; in fine hujus orationis, quam Diaconus dicit; ad illud: *oportet nos orare, & exaltare unum Deum Patrem, Dominum omnium, adoratione digniſſimum, qui per Chriſtum fecit nobis ſpem bonam*; dicendum eſt: *qui per Jeſum Chriſtum Filium ſuum, Dominum noſtrum fecit nobis ſpem bonam &c.*

Item; dum Sacerdos Calici vinum infundendo dicit: *miſceatur pretioſus ſanguis, in Calice Domini noſtri Jeſu Chriſti*; dicatur: *miſceatur vinum in Calice Domini noſtri*, ne verba illa, quibus vinum nondum conſecratum vocatur pretioſus Sanguis, præbeant occaſionem errandi, & videantur alludere ad damnatum Græcorum morem, qui offerentes panem, & vinum ante conſecrationem, ea adorant, dicentes, ſe ita facere propter id, in quod poſtea convertenda ſunt.

Item mox infra cum Sacerdos ait: *expectans expectavi Dominum, Corpus Chriſti, & Sanguinem ejus pretioſum, ſuper ſanctum altare offeramus*; dicendum eſt ob eandem rationem; *panem Sanctum, & Calicem pretioſum offeramus.*

CXIV. Item paulo etiam infra, ubi dicit Diaconus: *edent pauperes, & ſaturabuntur, Corpus Chriſti, & Sanguinem ejus pretioſum, ſuper Sanctum altare offeramus*; cum nondum panis, & vinum conſecrata ſint, dicatur potius: *Edent pauperes, & ſaturabuntur, panem Sanctum, & Calicem pretioſum, ſuper Sanctum altare offeramus.*

Item infra dum Sacerdos ſub ſilentio dicit orationem, quæ incipit: *offeratur, & gloriæ immoletur*; ubi dicitur: *& Chriſtus, qui oblatus eſt pro ſalute noſtra*; dicatur: *Jeſus Chriſtus Dominus noſter Dei Filius, qui oblatus eſt &c.*

Item dum Sacerdos elevans vocem dicit: *Gloria Patri &c. commemoratio Virginis Mariæ, Matris Chriſti*; dicendum eſt. *fiat commemoratio Virginis Mariæ, Matris ipſius Dei, & Domini noſtri Jeſu Chriſti.*

Item

Item mox quando Diaconus dicit: *à ſeculo uſque in ſeculum Amen, & Amen, Apoſtoli ipſius filii, & amici Unigeniti*; dicendum eſt: *Apoſtoli ipſius filii Dei, & amici &c.*

Item cum Sacerdos incipit: *puſilli cum majoribus &c.* ubi dicit, *& reſurrectione tua, ſupergarioſa, reſuſcitabis eos ad gloriam tuam*; dicatur: *& per Reſurrectionem tuam ſupergloriosam, ſuſcitabis eos.*

CXV. Item cum Diaconus dicit; *effundite coram illo, corda veſtra jejunio, oratione, & pœnitentia, placaverunt Chriſtum, Patrem quoque, & Spiritum ejus*: dicendum eſt: *placaverunt Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum*: prædicta ſiquidem verba *Patrem, & Spiritum ejus*, videntur alludere ad errorem Græcorum impiè docentium, Spiritum Sanctum procedere tantummodò à Patre, non vero à Patre, & Filio, tanquam ab uno principio, quod fides Catholica tenet: neque mirum videri debet, quod in Regionibus hiſce, Neſtoriani ex aſſidua cum Græcis conſuetudine, aliquos illorum errores ſibi adoptaverint: ut itaque ulterius errandi occaſio omnis de medio tollatur, citata verba prædicto modo emendentur.

Item in oratione, quam Sacerdos dicit: *Dominus Deus (a) fortis, tua eſt Eccleſia Sancta Catholica, quæ admirabili Chriſti tui paſſione empta eſt*: dicatur *quæ admirabili Chriſti Filii tui paſſione empta eſt.*

Item prope Evangelii finem e capite quodam D. Joannis deſumpti, juxta verſionem Syriacam, quæ aliquibus eſt in locis depravata, in exemplaribus illius, quæ habentur in hac Diœceſi, ut ſupra fuit dictum; ubi legitur: *quoniam venit hora, in qua omnes, qui in monumentis ſunt, audient vocem ipſius*: dicendum eſt: *audient vocem Filii Dei*; prout habet Evangeliſta.

CXVI. Item in Symbolo, quod in ſolennioribus miſſis cantatur, deſiderantur plura verba, & ea quidem magni momenti, & non ſine dolo malo ſuppreſſa: nam cum de Chriſto Domino noſtro dicitur: *à Patre natum ante omnia ſecula*: Deficiunt ea, quæ ſequuntur: *Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero*; quæ adjungi debent; ſicut & hæc alia: *Conſubſtantialem Patri*: quorum loco Syriace habetur: *Filius eſſentiæ Patris*; quæ expungi debent, ac ſubrogari: *Conſubſtantialem Patri*: Itaut Symbolum prorſus tale ſit, quale cantatur à tota Eccleſia, & in Miſſali Romano continetur.

Item

(a) Legendum videtur *Domine Deus &c.*

Item dum immediate poſt Symbolum Diaconus orat, & commemorat SS. Apoſtolos, Martyres, Confeſſores, præter Eccleſiæ morem pro illis Deum orat, ut eos reſuſcitet, & corona Reſurrectionis mortuorum coronet, his verbis; *Oremus inquam, ut Reſurrectione, quæ eſt ex mortuis, à Deo corona donentur*; alienum autem eſt à ſenſu Eccleſiæ pro Sanctis Apoſtolis, Martyribus, & Confeſſoribus orare, aut pro illis bona aliqua poſtulare, cum ex fide, quam profitemur, certum ſit eos omnium bonorum poſſeſſione gaudere. Non pro ipſis ergo, ſed ipſos orare debemus, ut orent pro nobis, & à Deo tanquam domeſtici, & amici ipſius, neceſſaria, & opportuna ſpiritualia bona, aut temporalia, quæ expediunt, nobis impetrent: Quidquod ea verba alludere videntur ad Neſtorianum errorem: nimirum Beatorum animas Deum non videre, uſque ad diem judicii, & poſt reſurrectionem corporum, morari vero interim in Paradiſo terreno, quod impium eſt, & hæreticum: quamobrem præcipit Synodus, cum in Eccleſia uſitatum non ſit, hujuſmodi orationes pro Sanctis fundere, etſi in Apocalypſi id pro ſe ipſis præſtent, ut illa deleantur verba, & cum præcedentibus ſequentia conjungantur, dicendo: *& Confeſſores hujus loci, & omnium Regionum: oramus inquam, ut det nobis, ut efficiamur ſocii eorum &c.* & omittendo verba illa: nec non in fine orationis, ubi dicitur; *per gratiam Chriſti*, dicatur *per gratiam Dei, & Domini noſtri Jeſu Chriſti*.

Item cum Sacerdos incipit: *Confitemur, & laudamus Dominus (a) Deus noſter &c.* & mox: *dignos nos feciſti diſpenſatione Sacramentorum Sanctorum, Corporis, & Sanguinis Chriſti*, legendum eſt: *Chriſti Filii tui*.

CXVII. Item infra dum Sacerdos loquitur ad eos, qui ſunt ad Altaris dexteram, ipſique cum Diacono reſpondent: *Chriſtus exaudiat orationes tuas*; in eo loco ubi legitur: *hoc Sacrificium, quod tu offers pro te, pro nobis, & pro toto Orbe a minimo uſque ad maximum*; auferantur: quum enim Miſſa publica ſit oratio, pro Eccleſia, in illa non oramus pro Paganis, Hæreticis, Schiſmaticis, ac excommunicatis, nec pro illis offertur; ſed pro fidelibus tantum catholicis, qui ſunt Eccleſiæ membra: illorum ergo loco dicendum: *quod tu offers pro te, pro nobis, & pro univerſa Eccleſia Catholica, & omnibus Orthodoxis, atque catholicæ, & Apoſtolicæ fidei cultoribus*.

Item ubi Sacerdos incipit etiam: *Domine Deus exercituum*, & dicit:

(a) Error fortaſſe Typographi, & ſcribendum *Domine Deus*.

dicit: *pro Sacerdotibus, Regibus, & Principibus*; legatur ita, *& pro Regibus, & Principibus Catholicis*, Chriſtiani etenim Eccleſiæ hujus, ſub Principibus degunt infidelibus.

Item infra, ubi Sacerdos incipit: *Tu Domine mi propter &c.* ubi dicitur: *Recordationis Corporis, & Sanguinis Chriſti tui*, dicendum eſt: *Chriſti Filii tui*.

Item mox in eadem oratione prope finem, cum dicitur: *laudemus, & glorificemus te, abſque ceſſatione, in Eccleſia tua, Sanguine Chriſti redempta*, legatur: *Sanguine Chriſti Filii tui redempta*.

Item paulo inferius, ubi dicunt Diaconus, & Clerus: *orando, & pro omnibus Patriarchis, Epiſcopis, & Presbyteris &c.* addatur *& pro Beatiſſimo Papa noſtro N.* eum nominando, *& pro omnibus Patriarchis, & Epiſcopis*.

CXVIII. Item in Hymno, qui à Clero, & Diacono alternatim dicitur, poſt elevationem SS. Sacramenti, in verſu ubi dicitur: *Sacerdos quando ad Sanctum Altare ingreditur, manus ſuas, pure protendit in Cœlum, & invitat ſpiritum, qui de ſuperis deſcendit, & conſecrat Corpus, & Sanguinem Chriſti*: ubi innui videtur, Sacerdotem evocare de Cœlo ſpiritum, qui conſecrare debet, quaſi id non præſtet ipſe Sacerdos; cum itaque Sacerdotis ſit, vere conſecrare, etſi Chriſti verbis tantum, & non ſuis, ut omnis errandi tollatur occaſio, legendum eſt: *manus ſuas pure protendit in Cœlum, & conſecrat Corpus, & Sanguinem Chriſti*, illa omittendo verba: *& invitat ſpiritum, qui de ſuperis deſcendit &c.* & illa alia nimirum: *à ſeculo, & uſque in ſeculum*.

Item in Oratione, quæ à Diacono dicitur, & incipit: *Omnes timore pariter, & amore accedamus*; ubi dicitur: *Unigenitus Dei mortale corpus, & ſpiritualem rationem, immortalemque animam, ex filiis hominum ſuſcepit*: ne aliquorum, & maxime Neſtorianorum incurratur in errorem, docentium animam ſcilicet fieri per traducem more corporum, & à parentibus non ſecus ac corpora generari, cum revera à Deo creetur ex nihilo, & corporibus integre efformatis infundatur: dicendum eſt: *Unigenitus Dei mortale corpus, ex filiis hominum, & ſpiritualem, rationalem, immortalemque animam ſuſcepit*.

CXIX. Item: dum Diaconus poſt communionem Sacerdotis, populum ad communionem invitando dicit: *fratres mei ſuſcipite, corpus ipſius filii*: dicatur *ipſius filii Dei*.

Item ad primum verbum Benedictionis ad populum: ubi dicitur: *ille qui benedicit nos in Cœlis, per Filium humanitatis*; dicatur. *per Filium ſuum*, omiſſo *humanitatis*. Item

Item; in prima Benedictione, quam dat Sacerdos Populo in fine Miſſæ, in qua dicit: Benedicatur *Cathedra glorioſa Catholicorum Orientalium*: quod de Schiſmatica Babyloniæ intelligitur; dicendum eſt: *Benedicatur Cathedra glorioſa Romana*.

Item; verſu ſequenti ipſius benedictionis, ubi loquendo de Epiſcopo Diœceſano dicitur: *Dominus totius gregis Epiſcopus, plenus ſobrietate, cuſtodiatur a malo &c.* addendum eſt nomen SS. Domini Papæ dicendo: *Dominus totius gregis catholici, Papa N. plenus ſobrietate, cuſtodiatur à malo, una cum bono Doctore, & Epiſcopo noſtro N.* eum ſuo nomine appellando.

Item in eadem Benedictione poſt pauca, ubi dicitur: *Illuſtris in congregatione Sanctorum, Religioſus Hormiſda ſanctitas ſanctitatum &c.* nomen *Hormiſdæ* deleatur, quippe hæretici Neſtoriani, ut ſuperius eſt dictum, & ejus in loco dicatur; *Illuſtris in Congregatione Sanctorum Sanctiſſimus Apoſtolus Thomas, ſanctitas ſanctitatum*; deinde addantur alia, quæ ſequuntur, quippe quæ Apoſtolo glorioſo, qui Magiſter in his partibus edocuit evangelium apprime conveniunt; neutiquam vero perverſo hæretico.

CXX. Item in primo verſu Benedictionis feſtorum ſolennium, ubi de Divino Verbo dicitur: *qui factus eſt homo, & operuit ſpeciem ſuam, in filio hominis*; ad procul amovendam, quantum fieri poteſt, umbram omnem, vel leviſſimam doctrinæ Neſtorianæ, dicatur: *qui factus eſt homo, & operuit divinitatem ſuam, humilitate noſtra*.

Item infra dum dicitur: *Benedic Eccleſiam tuam, quæ patitur & in ovili peſſimi Dæmonis, ecce comprehenditur*: dicendum eſt; *quæ patitur infeſtationes à peſſimo Dæmone, libera illam &c.* Eccleſiæ enim Catholicæ, licet infeſtus perſecutor ſit Diabolus, non tamen eam poſſidet, nec unquam illam ditioni ſuæ ſubiget, cum de illa dictum ſit à Chriſto Domino, *& portæ inferi non prævalebunt adverſus eam*.

Item ubi mox dicitur: *Benedic dextera tua Chriſte, Congregationem hanc*; dicendum eſt: *benedic dextera tua Domine Jeſu Chriſte, Congregationem hanc*.

Item in eadem benedictione dum dicitur: *Salva Reges noſtros, & Duces noſtros*; legendum eſt: *Salva Reges noſtros fideles, & Duces noſtros Catholicos*; cuncti etenim Reges, Dominique, in quorum ditione ſunt horum Chriſtianorum Eccleſiæ, ethnici ſunt, pro quibus publice orare in Miſſa non licet.

Etiam infra in eadem beneditione, ubi dicitur: *ſicut decet coram ipſo Jeſu Salvatore*; dicatur: *coram ipſo Jeſu Deo Salvatore*; ad vitandum Neſtorianorum errorem.

Item

Item in penultimo hujus benedictionis verſu dum dicitur: *& ſemper dico vobis, qui comedit Corpus meum, & bibit ex Sanguine meo ſanctificante liberabitur ab Inferno per me*; dicantur verba ipſius Chriſti, loco eorum: *liberabitur ab inferno, & bibit ex Sanguine ſanctificante habet vitam æternam*.

Denique ad finem tertiæ benedictionis ubi dicitur: *Gloria illi ex omni ore Jeſu Domino*: ob eamdem rationem dicatur: *Gloria illi ex omni ore Jeſu Domino Deo*: quoniam Neſtoriani impie dicunt, nomen *Jeſu* nomen eſſe ſuppoſiti humani, Deique nomen non convenire ipſi. Itaque prædicta omnia præcipit Synodus emendari forma hic ſtabilita; propter cautelam, qua in hoc Epiſcopatu, ob prædicta incedendum eſt, ubi maledicti hæretici Neſtoriani tot errores ſeminaverant.

DECRETUM II.

CXXI. Cum in Miſſalibus hujus Epiſcopatus nonnullæ exiſtant Miſſæ, quæ Neſtorium, aliæ quæ Theodorum, (a) aliæ verò quæ Diodorum, ipſius Magiſtros authores habent; quaſque Caſſanarii certis diebus recitare jubentur, prædictorum authorum titulum præſeferentes, & in quibus plurimi errores, atque hæreſes reperiuntur: præcipit Synodus, ut omnes, prout jacent, integræ præſcindantur à Miſſalibus, & comburantur. Itaque jubet in virtute ſanctæ obedientiæ, & ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ, ut Caſſanariorum nullus in poſterùm iis utatur, ſed eas omnes a Miſſalibus avellant, aut ipſas Illuſtriſſimo Metropolitano tempore viſitationis, aliiſve, quibus ab illo commiſſa fuerit cura ſacros Libros emendandi, tradant; iique idem faciant, quod paulo ſupra præſcriptum fuit.

DECRETUM III.

CXXII. Quoniam in Miſſalibus Syriacis iſtius Epiſcopatus, quædam ceremonia impia, & ſacrilega præſcribitur,

V qua

(a) Abraham Ecchellenſis *in Not. in Catalog. Ebedjeſu* teſtatur ſe legiſſe Syriace Liturgiam Diodori, quam merito Synodus memorat licet Renaudot *tom.2. Liturgi. pag.622.* nullam fuiſſe dicat Diodori Liturgiam. Theodori Liturgia habetur in Bibl. Vatic. *Cod. Syriac. Vat.18.* & in Bibl. Orient. Aſſeman. *tom.1. pag.581. & tom.2.* Liturg. Renaudot. *pag.616.*: cujus initium: *Domine Deus fortis*. Neſtorius ſuam etiam condidit Liturgiam, ut teſtatur Sobenſis; & Leo Byzantinus *lib.3.* adverſus eum ait: *Audet & aliud malum: aliam enim Miſſam effutivit: in qua Miſſa blaſphemiis, non precationibus Eucharistiæ Myſterium opplevit*. Aliæ exſtant apud Neſtorianos Liturgiæ Narſetis, Barſumæ & aliorum, quarum rarus, aut nullus eſt uſus.

Digitized by Google

qua nempe Sacerdos tenens dextera manu poſt fractionem Hoſtiæ, particulam Sanguine imbutam, dum ea intincta ſignum crucis facit, ſuper aliam exiſtentem in patena, dextri pollicis ungue findat iſtam, ſtulta ea opinione, (*a*) ut ita ſanguis penetret corpus, unde corpus, & ſanguis interſe miſceantur: quæ opinio, & ceremonia conſentanea eſt hæreſi Neſtorii, ejuſque ſectariorum, impie aſſerentium, ſub ſpecie panis Corpus tantum Chriſti, ſine Sanguine exiſtere, atque ſub ſpecie vini, Sanguinem ſine Corpore: præcipit Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ, & ſub pœna Excommunicationis ipſo facto incurrenda, ut nullus è Caſſanariis hujuſmodi ritum peragat, & in Miſſalibus deleatur; Quia & impius hic ritus ad prædictam hæreſim alludit, & ſtulta eſt eorum perſuaſio, quod per ſpecies detur penetratio, & commixto Corporis, & Sanguinis.

DECRETUM IV.

CXXIII. QUIA Miſſa Syriaca nimis videtur prolixa pro Sacerdotibus, qui quotidie celebrare voluerint, facultatem concedit Synodus, ut Miſſa Romana (*b*) vertatur Syriace, petitque a P. Franciſco Roz Soc. Jeſu, ut dictam verſionem adornet, quam quidem Miſſam poterunt Sacerdotes privatim, cum Romanis ceremoniis recitare; Ceterum Miſſæ cum cantu, & ſolennes, juxta Syriacam, emendatam per Reverendiſſimum Metropolitanum, recitentur: Sacerdotes vero qui Latine, & Syriace Miſſam legere noverint, in Eccleſiis aliorum Epiſcopatuum, poſſint eas latine

(*a*) Hic ritus revera tolerari poſſet, cum etiam Eccleſia Romana præcipiat miſcere particulam cum ſanguine dicendo: *Hæc commixtio & conſecratio &c.* De ritu hujus intinctionis Schelestrate agit in Act. Orient. (etiam extra Miſſam) *pag.* 829., qui paulo antea ſcribit, quod in aliquibus Eccleſiis Orientis, etiam in Miſſis Præſanctificatorum, in quibus Sanguis non conſecratur, tamen Crucem ducebant ſuper hoſtia cum cochleari ſanguine intincto. Eccleſia tamen R. P. id omittebat, quod ſanguinis intinctionem minus neceſſariam judicaret. Quod autem ea ſit non tantum *commixtio*, verum & *conſecratio*, & quomodo vide ap. Mabillon. *tom.* 2. *Muſ. Itali. pag.* LXXVI.

(*b*) Miſſas exotica lingua facere conceſſerunt Hadrianus II., Joan. VIII. Et Innoc. IV. confirmavit facultatem celebrandi Miſſam, & Officium Divinum lingua Sclavonica. Hic tamen non vernacula Malabarica, ſed Syriaca permittitur in Miſſæ celebratione: quamquam etiam ipſi polleant alio Idiomate, quod vocant Sapientum, ut etiam ſit inter Græcos, quodque vocari dicitur *Samo cardam*: ut ut res ſit, Majeſtas myſteriorum non apte vulgari lingua ſervatur; cum Ethnici quique rem myſticam, vel particulari Idiomata, vel vocum involucris, a profano vulgo, abſtruſerint. Quomodo autem ſe geſſerit Eccleſia Romana, cum Idioma latinum erat vulgare, & qualiter voces præter communem captum invenerit, vocando Euchariſtiam *fermentum*; habetur in Trat. Schelaſtrati *De Diſcipl. Arcani*.

latine recitare, in iis autem quæ ſunt hujus Epiſcopatus, Syriace tantum, ne confuſio oriatur, eas recitabunt. Supplicat itaque Synodus Dominis Epiſcopis harum partium, ut Sacerdotibus hujus Epiſcopatus, Præſulis ſui legitimis dimiſſoriis munitis, ſi latine legere neſciant, facultatem faciant, vel Miſſam Syriacam recitandi, vel Romanam in linguam Syriacam translatam, inque ea Romanum ritum ſervandi, quandoquidem finitum videtur eſſe ſchiſma, Dei clementia, quod hactenus Eccleſiam hanc dilacerabat: itaque orat Illuſtriſſimum Metropolitanum Synodo huic præſidentem, ut hanc petitionem pro Sacerdotibus hujus Epiſcopatus, in primo Concilio Provinciali, quod in hac Provincia forte celebrabitur, ipſe proponat, ut ſi Patribus viſum fuerit, ita decernatur.

DECRETUM V.

CXXIV. QUoniam poteſtas ſacra contrectandi vaſa, potiſſimum in Subdiaconatus Ordine confertur: præcipit Synodus, ut in poſterum Sacerdos in patenam non ducat manum Miniſtri Miſſæ juxta Syriacum Ritum, itaut eam attrectare poſſit, niſi ille in Subdiaconatu conſtitutus fuerit, cum aliter ad hujuſmodi contactum non habeat poteſtatem, ſed tantum ejus manum ad Aram lapideam, vel Altaris labrum adducet, ubi patenam non tangat: cum iis vero, qui in ſacris fuerint conſtituti, ceremoniæ, prout in Miſſali præſcribitur, obſerventur; quod videtur in rubricis ſatis inſinuari per ea verba: *Sacerdos manum Diaconi ſupra Patenam apponat*.

DECRETUM VI.

CXXV. CUM ſit ſpeciale Diaconatus inſigne, humero impoſita ſtola, nulli non Diacono licet ea ſic uti in publicis Eccleſiæ ceremoniis, id quod hactenus Chamazes omnes fecerunt, qui non ſolum in minoribus tantum conſtituti, verumetiam omni Eccleſiaſtico gradu carentes, ſtolam ad hæc uſque tempora, Diaconorum more, ſupra humerum geſtarunt, Altari miniſtrantes. Cum vero id ritualibus libris adverſetur, qui de Miniſtro Diacono aperte loquuntur, præcipit Synodus ut Chamazes miniſtrantes, qui non fuerint Diaconi, ſtola in forma ſupradicta non utantur; immo & Diaconi ea decenter utantur, atque adeo non vulgari veſte, ut hactenus conſueverunt: ſed non aliter quam alba induti, & manipulo, ut moris eſt, brachio ſiniſtro illigato.

V 2 DE-

Digitized by Google

DECRETUM VII.

CXXVI. PRæcipit Synodus, ut ſingulis in Eccleſiis ferreæ habeantur formæ ad rotundanda, atque obſignanda triticea cruſtula, ſive ut vulgo dicitur, hoſtias, *(a)* quæ inſtrumenta citocitius unaquæque Eccleſia ſibi comparet, vel ex depoſito pro Eccleſiæ Fabrica, vel ex eleemoſynis aliis, quæ ex Chriſti fidelium beneficentia collectæ, in capſulis inveniantur. Curabunt inſuper Vicarii, penes ſe farinam triticeam perpetuo aſſervare, è qua hoſtiæ conficiantur, omnique ſedulitate caveant, ne farina cum alia quacumque re ſit admixta, ut aſſolet, etiam cum pane uſuali; ne ſe, vel alios exponant non conſecrandi periculo, ſed nec quibuſcumque triticeos Orbes conficiendi curam committant, eoſque vel per ſe ipſos, vel per probatæ fidei Adminiſtros, hujuſque rei peritos conficiant. Ob idem periculum diligenter curent, ut vinum ſit Luſitanum, & non ex uvis paſſis expreſſum, vel cum vinis indigenis, & patriis commixtum.

DECRETUM VIII.

CXXVII. SUmmopere inculcat Synodus hujus Diœceſeos Sacerdotibus diligentiam in cuſtodiendo vino, quoad Sacrum peragendum uti debent: neque enim ignorat, Eccleſias ob earum indigentiam, Luſitanici vini penuria laborare, cujus quidem inopia non tanta eſſet, niſi id quod Sacerdotes habent, in vitreis phialis aſſervarent, ex quo ſæpe fit, ut cum in modica quantitate ſit, & diu ob ſacrorum infrequentiam in phialis contineatur, aceſcat, & corrumpatur; cumque Sacerdotes illo in ſacro peragendo utantur, & plerumque non advertentes, vinum eſſe immutatum, periculo non conſecrandi ſe exponant: cui malo, ut Synodus quoquomodo obviam eat, mandat, ut Eccleſia quælibet, apud Vicarium doliolum ligneum habeat, vel lagenam, ubi vinum

(a) De nebulis ſeu hoſtiis faciendis vide eruditiſſimum Catalani *tom.1. in Pontifical. pag. 304. & 1. Martene tom.1. Anecdot. in Præfat. §. Non oſcitanter:* & lib.1. de Ritibus antiq. col.331. quique magis instituto noſtro accedit Aſſeman. *tom.4. pag.* 195. ubi palcra de modo, quo Neſtoriani fermentum, in uſum Euchariſtiæ ſubigunt. Qui autem in Eccleſia noſtra Occidentali tenuiſſimi orbes conficiuntur, appellantur *Forma*; ipſa etiam Euchariſtia vocata fuit olim *Formata*, eo quod in cruſtulis efformatæ conſpicerentur imagines Chriſti, vel Crucis; aut etiam illius nominis Monogramma, ſigla, aut quid ſimile; de quo vide Scipion. Maſe *Introduc. ad Hiſt. critic. pag.* 89. & Maurocen. *in Via Fidei pag.* 365.

num Miſſarum celebrationi deſtinatum conſervetur, ac diligenter caveatur, ne fæculentum evadat, & nativo ſuo calore immutato, acidum, corruptumque fiat; quod ſi contigerit & ſubſtantiam illius fuiſſe immutatam, periti de hac re, ſi opus fuerit, conſulti judicaverint, Sacerdotes illo non utantur, nam ſi ſecus fecerint, & conſecratio erit irrita, & ipſi ſe ſacrilegii reos facient.

DECRETUM IX.

CXXVIII. CUM ex defectu vini Luſitani, maximo fidelium iſtius Epiſcopatus nocumento, ceſſet ſæpius celebratio Miſſarum; itaut per non paucos menſes in plurimis Eccleſiis ſacrum audire non poſſint, nec Euchariſtici panis participes fieri; immo neque extremo vitæ tempore, ſacro refici Viatico, ſupplicat Synodus Sereniſſimo Luſitaniæ Regi, ut pro ea, qua eſt in omnes humanitate, atque beneficentia, cuilibet hujus Epiſcopatus Eccleſiæ in ſingulos annos tribuat, vel duo dolia, vel unum cum dimidio è vino Luſitano muſcato; non ita corruptioni obnoxio, prout ab illo erga alias Indiæ Eccleſias fieri ſolet. Hujuſmodi vero vini largitio quandiu à Rege non exoratur, fiet ab Illuſtriſſimo Dom. Archiepiſcopo Goenſi D. Fratre Alexio de Meneſſes, hujus Eccleſiæ Metropolitano, Indiæ Primate, & hujus Synodi Præſidente, Præſulis autem erit juxta cujuſque Eccleſiæ indigentiam vinum diſtribuere; Quia tamen vita hominum brevis eſt, & incerta, ſi ſubſidium hoc quacumque de cauſa Eccleſiis deſit, ex earum capſulis Præſul, tempore viſitationis poſſit accipere, quantum ad vini emptionem ſufficere judicaverit, vel aliunde quoquomodo collectas pecunias in hunc uſum impendere. Caveant Vicarii, ne quæ tribuuntur Eccleſiæ, ſibi ſolum attribuant, ſed ex iis Miſſas in Eccleſia celebrari curent, itaut juxta præcipuam Eccleſiæ obligationem, Sacrificium, quod pro Populo offertur, ea die non deſit.

DECRETUM X.

CXXIX. QUIA maxima angitur dubitatione Synodus, an aræ lapideæ, ſuper quas Miſſæ celebrantur, in majori parte Eccleſiarum hujus Epiſcopatus conſecratæ ſint oleo ſacro, veraque conſecratione, propter ignorantiam, (a) negligentiamque in rebus

(a) In Orientis Eccleſiis uſus erat celebrandi ſuper Antimenſiis; & in horum defectu ſuper manibus Diaconorum: celebre eſt illud Theodoriti Cyrenſis Epiſcopi, in Cella Maris Monachi recluſi, ſuper manibus Diaconorum celebrantis: rariſſimum

bus hiſce prædeceſſorum Antiſtitum, quippe, qui in has Diœceſes è Babylone venerant, præcipit, ut illæ, quas rite fuiſſe conſecratas conſtare nequit, ad Illuſtriſſimum Metropolitanum apportentur conſecrandæ, atque ab ipſo petit, ut Eccleſiis, quæ Aras lapideas non habuerint, eas comparari curet. Præterea præcipit, ut ſi qui inveniantur Calices, (a) qui non ſint ex auro, argento, ſtanno, vel communi, vel indico, liquefiant, aut fragantur, nec unquam in poſterum fiant ex aliis metallis, quam ex quatuor ſupra aſſignatis, nec Sacerdos ullus aliquo ex Calicibus fractis utatur ad Sacrum celebrandum; quia vero apud plures Eccleſias deſunt Calices, ex quo defectu Miſſæ celebrari non poſſunt, poſtulat ab Illuſtriſſimo, ut huic indigentiæ provide ſuccurrat.

DECRETUM XI.

CXXX. QUoniam plures hujus Epiſcopatus Eccleſiæ, potiſſimum ſilveſtres ſacris indumentis, & ſupellectili ad Sacrum conficiendum neceſſaria deſtitutæ ſunt, eaque de cauſa cum aliunde aſportari debeat, ſæpe Sacrum non celebratur, non ſine notabili Fidelium in hiſce Parochiis habitantium damno, præcipit Synodus, ut ex collecta ſtipe, quæ in Eccleſiæ capſulis inventa fuerit, Illuſtriſſimus Metropolitanus ſacram ſupellectilem comparari jubeat, qua nulla ex prædictis Eccleſiis careat, ne ex illius defectu Fideles diebus Dominicis, aliiſque feſtis Miſſa priventur, quodſi pecuniæ ibi inventæ inſufficientes ſint, alia ratione, quam opportuniorem judicaverit, huic indigentiæ proſpiciat.

DECRETUM XII.

CXXXI. CUM hactenus Chriſtiani non ita Miſſam audierint, ut ſe ad illam audiendam, aliquot præſertim diebus feſtis præcepto obſtringi putarent, & hac falſa opinione ducti, plures illam

illud Luciani Martyris Antiocheni, qui vinculis conſtrictus, cum aliter celebrare non poſſet, pectore ſuo pro altari uſus fuit: ſi tamen copia erat altaris conſecrati, non ſuper antimenſiis, ſed ſuper illud celebrabant Vide Catalan. *to.2. Pont Rom. pag.* 280.

(a) Calices primo ſeculo vitrei erant, lapidei & lignei: *anno* 1076. Concilium Wintonienſe prohibuit calices æreos, vel lingeos, uti etiam vetuerat Concilium Triburienſe *anno* 895. lignea vaſcula in Miſſæ Sacrificio *Can. XVIII.*; in quo dicitur S. Zephyrinum juſſiſſe patenas vitreas habere: & Urbanum I. initio Sec.2. argenteos & aureos Calices feciſſe: extat & terrificum illud Martyris Bonifacii, qui rogatus, num liceret in vaſculis ligneis Sacramenta conficere? reſpondit: *Quondam Sacerdotes aurei ligneis Calicibus utebantur; nunc e contra, lignei Sacerdotes aureis utuntur calicibus.*

illam omiſerint, plures vero audierint dumtaxat partem, neque id religioni habuerint, declarat Synodus, præceptum eſſe Eccleſiæ univerſalis, & quidem ſub mortali, quod omnes fideles, tam Viri, quam Feminæ, qui alias non fuerint legitime impediti, tenentur Miſſam audire integram cunctis Dominicis, & deſignatis diebus feſtis Sanctorum, dum copiam habuerint Eccleſiæ, & Sacerdotis celebrantis: eodem etiam obligari præcepto Patresfamilias, ad curandum ut filii, ſervi, & captivi Chriſtiani, ceterique ex ſua familia prædictis diebus ſacrum audiant in Eccleſia, & in ea quidem (idque quantum fieri poteſt) quæ exſtitit vel in propria Parochia, vel in Parochia loci illius, in quo hic, & nunc morantur. Quia vero multi longe ab Eccleſiis in ſilvis degentes, domum ſine cuſtodia relinquere verentur, ita ſe gerere debent, ut aliquos è familia mittant ad audiendam Miſſam una die Dominica, alia vero Dominica mittant alios, qui tunc domi manſerunt, & ſic deinceps alternatim. Vicarius inſuper diligenter notet ſi quos in hoc negligentes compererit, in eoſque animadvertat, moneat, ac ipſos, ſi opus fuerit, pro ſuo arbitrio puniat. Itaque in Eccleſiis, ubi plures fuerint Caſſanarii, & Chamazes, cantentur Miſſæ in diebus Dominicis, ceteriſque Sanctorum feſtis; ſin autem, opportunis horis ſine cantu recitentur, quibus omnis Populus aſſiſtat; quo etiam tempore fieri poſſunt conciones, ac monitiones, necnon legi ſchedulæ eorum, qui Matrimonia contrahere volunt; alia demum Eccleſiæ neceſſaria pertractari.

DECRETUM XIII.

CXXXII. CUM conſtet Synodo, Chriſtianos ut plurimum extra Populorum frequentiam, & pagos degere in ſilvis, nec ad Eccleſiam accedere, niſi ſemel in anno per tres ſcilicet dies jejunii ante Quadrageſimam, quos vocant (a) *Mononorbo*, idque gula potius ductos, ob ea quæ tunc parantur Chriſtianis obſonia, quam Miſſæ cauſa; alii vero non amplius quam bis, terve in anno Miſſam audiunt: unde in rebus fidei, & ad Chriſtianam Religionem pertinentibus inſtrui, ut oportet, non poſſunt, neque Eccleſiæ præcepta adimplere, præcipit, ut omnes Chriſtiani, qui per binas, vel

(a) Potius ſcribendum erat *Munnanonbo*; etenim lingua Malabarica *Munnanonba* eſt *jejunium triduanum*. componitur enim ea vox ex *Munna*, qui eſt numerus ternarius; & *Noierta*, quod eſt jejunium: vox autem illa, qua utitur Synodus eſt Malabarico-Luſitana. Hoc triduanum jejunium appellant Neſtoriani *Jonæ jejunium*, ſeu *Jejunium Ninivitarum*: quod obſervant Orientales a feria illa 2., uſque ad matutinum feriæ 5. Occidentales vero uſque ad Sabbati matutinum.

vel plures leucas ab Eccleſiis ſint remoti, teneantur ad ſacrum accedere ſaltem ſemel in menſe, in majoribus ſolennitatibus Chriſti Domini, ac Deiparæ: Vicarii etiam ad hoc ipſos cogant: diſtantes vero per leucam tantum, decimaquinta quaque die accedant, qui autem minori ſpatio diſtaverint, qualibet dia Dominica, & die feſto ad id teneantur; ſi qui autem contra fecerint, ac in eo fuerint contumaces, poſt trinam monitionem Vicarii, aut de ejus mandato factam, ab Eccleſia, cum acceſſerint, ejiciantur, nec eorum domos Sacerdotes ingrediantur; nec ipſis exhibeant *Caſture*, quouſque juxta ea, quæ fuerunt præſcripta, Eccleſiam, ubi Sacro interſint., frequentaverint, ulterius ad Præſulis arbitrium puniantur.

DECRETUM XIV.

CXXXIII. QUoniam in pluribus Eccleſiarum ſolenniis conducuntur Muſici (*a*) pro more Regionis, qui cum ſemper ſint ex Paganis, plurimum negligitur, quo in loco Eccleſiæ collocentur, ut ſonum eliciant; ex quo etiam fit, ut ſæpe Miſſæ interſint; Cum vero id nulli Infideli, & excommunicato concedatur, præcipit Synodus, ne illis permittatur aliquo in loco commorari, unde ſacrificium Miſſæ, & Sanctiſſimum Sacramentum conſpicere poſſint, qua in re curam omnem adhibeant Vicarii, ſicuti & in propulſandis aliis Paganis, qui ſub id temporis ad januas, vel feneſtras Eccleſiæ, Miſſam proſpecturi ſolent accedere.

DECRETUM XV.

CXXXIV. CUM nihil utilius eſſe poſſit Animabus Defunctorum, quæ igne purgantur, quam Sanctum Miſſæ ſacrificium, quod in ſalutem, & remedium, tam pro vivis, quam defunctis inſtitutum eſt, & cum illorum in hoc Epiſcopatu nulla habeatur recordatio (*b*); hortatur Synodus fidelem iſtius Epiſcopatus

(*a*) Etiam Muſici, Hiſtriones & Mimi arcentur ab Eccleſia in Concil. *Senon. anno* 1528. in Decret. morum. *Decret.* 16. per hæc verba: *Probibemus ne Hiſtriones aut Mimi intrent Eccleſiam ad pulſandum tympana, citbara &c.: nec juxta Eccleſiam, ſuis pulſent inſtrumentis*: æquius multo Idolorum Muſicis prohibet noſtra Synodus, inter tremenda veri Dei myſteria ſonare, uti & Muſicis Chriſtianis interdixit Card. Turnonius in ſolenniis Idolorum ludere; quod confirmavit Clem. XII. anno 1734. & Benedict. XIV. fel. reg. anno 1744.

(*b*) Non niſi ineptiſſime Heterodoxi hinc conficere ſatagunt, Purgatorium ab iſta Eccleſia non agnoſci, cum id aſſerat Synodus taxando noviſſimorum Præſulum ſocordiam; alias quantum Neſtoriani defunctorum curarent ſuffragia videri poteſt apud Aſſeman. *Diſſ. de Neſt.* in vindiciis adverſus Crozæum.

tus Populum ad hanc opem ferendam, tum Animabus ſuorum defunctorum, tum ſibimetipſis, teſtamento ſummam aliquam relinquendo, quæ in hunc ipſis ſalutarem uſum impendatur; id enim multo ſanius fuerit, quam ſi juxta morem ingluviei Conſanguineorum, aliorumque invitatorum, tunc temporis occaſione funeris indulgeatur: optaret etiam Synodus eam conſuetudinem, in commendabilem aliam, maximeque proficuam commutari, qua alimenta diebus illis pauperibus tribuantur, quod impendioſæ miſericordiæ Officium in bonum animarum proculdubio cedet. Itaque ut præſens decretum quoad Miſſas effectum ſortiri poſſit, præcipit ipſa Synodus, ut pro defunctis, qui nullum Miſſarum numerum reliquerint pro ſemetipſis, dum eorum facultates ſint ultra bis mille Fanones, *(a)* è toto aſſe hæreditario, antequam ad hæredes perveniat, extrahatur ſumma ad quinque Miſſarum pro Animabus ipſorum celebrationem ſufficiens, quæ ceteris emolumentis adjuncta, apud Œconomum Eccleſiæ deponatur. Miſſæ celebrandæ inter Caſſanarios illius Terræ hac lege diſtribuantur, ut ſinguli unam celebrent, atque adeo citius mortuorum Animabus ſuffragentur. Si vero Caſſanarii numerum quinarium excedant, quam obrem numerus Miſſarum ad omnes non extendatur, diſtributio fiat inter ſeniores; quodſi præter Vicarium nemo alius ſit in Eccleſia, omnes ipſi aſſignabuntur: Laudabilem hanc conſuetudinem Miſſas celebrandi pro Defunctis relictas, juxta morem totius univerſalis Eccleſiæ, vehementer optat Synodus, ut per totam Diœceſim, in qua nondum laudabilis hic uſus invaluit, late propagetur, plurimumque inculcat Concionatoribus, & Confeſſariis, ut inter concionandum, & excipiendum confeſſiones, id ipſum perſuadeant Chriſtianis, Vicarii etiam in ſuis adhortationibus idem præſtent.

(a) *Fanon* eſt vox compoſita ex Luſitano & Malabarico, *F.* illud non habet lingua Malabarica; videtur autem *Fanon* derivari a *Pan.m* quod genus eſt parvæ monetæ argenteæ, (quæ pene æquivalet Regali Hiſpano, & Julio Romano) poſito *F.* Luſitano quo, carent Malabarici, pro *P.* Ludovicus Romanus Navigat. *lib.4. cap.11.* ait loquendo de Rege Calecut in Malabaria: *Monetam cudit quam Pardios appellant, & item minoris valoris monetam aliam, quæ Fano dicitur: hanc efficiunt 16. minutiores denarii*. Alias vocantur *Pardaos*.

ACTIO VI.

De Sanctis Sacramentis Pœnitentiæ, & Extremæ Unctionis.

Doctrina de Sacramento Pœnitentiæ.

CXXXV. QUartum Sacramentum Pœnitentia eſt, cujus quaſi materia actus ſunt Pœnitentis *(a)*; nempe cordis contritio, oris confeſſio, & operis ſatisfactio, ad arbitrium Confeſſarii injungenda. Cordis contritio includit animi dolorem, peccatorum deteſtationem, ac firmum propoſitum non amplius peccandi, & licet quandoque contingat, hanc contritionem Cordis per charitatem perfici, hominemque Deo reconciliare, antequam reapſe Sacramentum Pœnitentiæ recipiat; nihilominus perfecta eſſe non poterit, nec per illam cum Deo reconciliatio fieri, niſi contineat propoſitum confitendi peccata, de quibus dolemus; quamobrem hæc manent ſubjecta clavibus, & aperienda ſunt in confeſſione. Confeſſio oris debet eſſe integra, per quam nempe aperiantur proprio Sacerdoti omnia peccata, quorum Pœnitens, poſt diligentem conſcientiæ ſuæ diſcuſſionem, meminerit, detegatque a ſe poſt ultimam, eamque validam confeſſionem, fuiſſe perpetrata, neque peccata quodammodo generatim, & confuſe aperiri debent, ſed ſingillatim; horum ſingulas ſpecies, eorumque numerum, circumſtantias *(b)* aggravantes, eorumque ſpeciem immutantes, atque adeo etiam occulta, cogitationes inſuper, ac deſideria prava, culpaſque omnes adverſus duo ultima Decalogi præcepta; nempe: *Non concupiſces Uxorem proximi*: *nec aliena concupiſcas*; peccata enim id genus ſæpius animam gravius ſauciant, ſuntque publicis perículoſiora; Quorum omnium peccatorum confeſſio, eſt nobis Jure Divino injuncta, dum aſcen-

(a) A Gabriele Philadelphienſi, *Lib. de Sacram.* ut habetur in Actis Orient. Eccl. contra Lutheran. *apud Schelestrate p.239.* ſic per bene explicatur materia Pœnitentiæ: *Materia Pœnitentiæ remotiſſima, ſecundum multorum ſententiam ſunt peccata; remota vero peccator pœnitens: propinqua denique confeſſio, & cordis contritio & ſatisfactio*: quibus Eccleſia Orientalis optime noſtræ conſonat.

(b) An ſit obligatio confitendi circunſtantias aggravantes tantum; varie judicant Theologi: tutius tamen id ſit.

aſcendens Chriſtus Dominus noſter in Cœlum, ſui Vicarios *(a)* Sacerdotes reliquit, & tanquam Judices, ad quos cuncta peccata mortalia a Fidelibus Chriſtianis commiſſa defferrentur, ut virtute clavium, quas ipſis reliquerat, facultatiſque abſolvendi, ac retinendi peccata, de iis ſententiam ferrent, quæ quidem non poterit eſſe juſta, nec pœna æqua peccatis, niſi plena de ipſis habeatur cognitio; nequit enim rectum fieri Judicium, cauſa incognita: Ad cognitionem vero cauſæ, opus eſt, ut pœnitens, qui eſt ſui accuſator, aperiat omnia, & ſingula peccata lethalia, non ſolum confuſe, & generatim, ſed in particulari, & ſingillatim, diſtinguendo ſpecies, numerum, & neceſſarias circumſtantias, quas niſi compertas habeat Sacerdos, nequit exactè de illis judicare, & æquam vel retentionis, vel abſolutionis ferre ſententiam.

CXXXVI. Confeſſio poteſt etiam eſſe peccatorum venialium, in quæ frequenter labimur; quibus tamen gratia Divina non amittitur, & quamquam non ſine magno Spirituali profectu, ea confiteri quis poſſit, & ab iis abſolvi, nulla tamen Nos urget obligatio ea confitendi, ac ſine culpa omitti poſſunt, & alia ratione, pluribuſque aliis mediis remitti. Tertius Pœnitentis actus eſt Satisfactio pro peccatis juxta ſententiam Confeſſarii: quæ ſatisfactio potiſſimum exhibetur per Orationes, jejunia, & eleemoſynas; unde tenetur pœnitens adimplere impoſitam à Sacerdote pœnitentiam, qui veluti Judex Dei vice, eam imponere debet, quam neceſſariam judicaverit, eamque non ſolum ſalutarem, cujus ope pœnitens in poſterum caveat à peccatis, verum etiam, qua præterita expiet, & ſtatutas à Judice ſuæ conſcientiæ pœnas Deo perſolvat. Quod pœnitentiæ genus præcipuum eſt in hoc, de quo agimus, Sacramentali Judicio. Forma iſtius Sacramenti hæc eſt: *Ego te abſolvo*; quibus verbis neceſſariis ad eſſentiam Sacramenti, hæc alia de more addit Eccleſia: *à peccatis omnibus in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen*: necnon continuo preces aliquas ſubnectit, quæ licet ad formæ ſubſtantiam non pertineant, ſunt tamen Pœnitentibus valde proficuæ, & ſalutares: prolatione itaque formæ peccata remittuntur, tam quæ quis confitetur, quam quæ poſt diligens examen memoriæ non occurrunt. Hæc tamen ita eadem confeſſione includuntur, ut ſuperſit onus in Pœnitente ea aperiendi Sacerdoti, ſi-

(a) Quod Joan. Morinus *De Pœnit. editionis Paris. an.* 1650. ſcripſit de confeſſionibus antiquitus a laicis exceptis, quibus id liceret in extrema neceſſitate non ſecus ac Baptiſmum conferre, retractatum & explicatum fuit ab ipſo. Joinuillaus refert in Vita S. Ludovici Galliæ Regis, quod in regreſſu a terra Sancta, valida ſuborta tempeſtate, ſibi mutuo factas confeſſiones exceperint navigantes. Vide Vigneul. de Maruille *tom.* 2. *Melanges pag.* 345.

in memoriam redeant: neque enim ſunt adhuc manifeſtat a in confeſſione: Peccata autem ſunt inſtar Catenæ animam ligantis, quæ non aliter ſolvi poteſt, quam per legitimam Sacerdotis abſolutionem; qua ſit ut tam de peccatis, quæ vel per Contritionem perfectam cum Voto Confeſſionis adjuncto delentur, vel quæ in præterita Confeſſione fuerunt citra culpam oblita, & indirecte condonata, quam demum de iis, quæ ad plenius ſuæ conſcientiæ ſatiſfaciendum Pœnitens iterum, iterumque ut fit, Clavibus ſubiicit, quantumvis jam olim remiſſa, denuo condonata eſſe declaretur.

Miniſter hujus Sacramenti eſt Sacerdos auctoritatem habens abſolvendi, ſive Ordinariam, ut Præſules, ſive à Superiore delegatam, ut ii qui ab illis ſunt approbati. Effectus Sacramenti eſt abſolutio, ac remiſſio peccatorum commiſſorum poſt Baptiſmum; quam obrem aptiſſime Sacramentum Pœnitentiæ à Sanctis Doctoribus vocatur ſecunda tabula poſt naufragium; quia amiſſa gratia quæ nobis in Baptiſmo confertur, ob mortale peccatum, & poſt factum gratiæ, virtutumque omnium, ac donorum, quæ ipſam comitantur, infeliciſſimum naufragium, unum tantum ſupereſt remedium ad ſalutem, tabula nempe pœnitentiæ, & Sacramenti Confeſſionis; etenim ſine illo, aut in re accepto, aut in voto, & ex contritione, quam includit cum propoſito confitendi peccata, cum præcipit Sancta Mater Eccleſia, non poſſumus æternam ſalutem adipiſci, nec intrare in Regnum Cœlorum. Ex quibus fit, hoc Sacramentum, tanquam unicum remedium, quod ſuppetit lapſis poſt Baptiſmum, & in pretio habendum eſſe, & magna cum reverentia frequentandum.

DECRETUM I.

CXXXVII. CUm integra peccatorum omnium Sacramentalis confeſſio neceſſaria ſit Jure Divino omnibus, qui poſt Baptiſmum peccatum lethale commiſerunt, obligat Sancta Mater Eccleſia cunctos Fideles Chriſtianos ſub peccato mortali, ut dum ad rationis uſum pervenerint, ſaltem ſingulis annis ſemel confiteantur tempore Quadrageſimæ, & Paſchatis Reſurrectionis, necnon Euchariſtiam ſuſcipiant, ſi ad illius ſuſceptionem fuerint idonei; a piorum communione, & ſocietate ſegregatos declarando, qui huic præcepto contumaciter non parent. Præceptum (a) hu-

(a) Loquitur Synodus de noviſſimis temporibus; nam antiquiori ævo, & paulo ante Synodum, confeſſionem in uſu fuiſſe apud illos Chriſtianos dicemus in Diſſert. De Moribus Chriſt. S. Thom., de quibus Joſephus Indus Romæ teſtabatur dicens; *Confiten*,

hujuſmodi non fuit adhuc ita in uſu in hoc Epiſcopatu, ut qui ad Pœnitentiæ Tribunal, ad hanc uſque diem acceſſerunt, putaverint ſe annuæ confeſſionis præcepto aſtringi, imo plurimi ab ea ſe prorſus abſtinuerint; quæ duo, defectui neceſſariæ inſtructionis, circa ſalutare hoc Sacramentum, ejuſque neceſſitatem, adſcribi debent: defectus vero hic ortum habuit ab eorum temporum iniquitate; regebatur enim Eccleſia hæc a Schiſmaticis Chaldæis, hæreticis Neſtorianis, juratis hujus Sacramenti hoſtibus. Nil mirum itaque, quod neceſſitas, vis, & efficacia hujus Sacramenti ignoraretur, quodque licet aliqui, iique pauciſſimi, eo uterentur, alios tamen ab illius uſu abſterreret fallaciſſima opinio, qua callidiſſimis tentatoris fraudibus irretiti, putabant, ſe poſt confeſſionem ſtatim morituros, quæ omnia conſtiterunt Illuſtriſſimo Metropolitano, qui cum primo ſuas Eccleſias peragraret, & in ſuos ſubditos, prout ſui muneris ratio poſtulabat, inquireret, errores tam pernicioſos, ſtygiaſque ſuperſtitiones ut evelleret, ſumma ope contendit, ingentemque multitudinem, tum eorum qui rariſſime, tum eorum, qui nunquam confeſſione uſi ſunt, ad frequentem illius uſum induxit. Ut ergo prædictis omnibus animarum damnis Sacra Synodus proſpiciat, declarat, quemcumque Chriſtifidelem, rationis uſu pollentem, obligari præcepto Eccleſiaſtico annuæ confeſſionis, fundato in ipſo præcepto divino, idemque præceptum ſervari debere tempore ab Eccleſia ſtatuto; quamobrem mandat ut omnes fideles Chriſtiani utriuſque ſexus, dummodo ad rationis uſum pervenerint, ſuo proprio Vicario, vel Sacerdotibus, qui a ſuo Præſule facultatem acceperint, confiteantur tempore Quadrageſimæ, & Paſchatis Reſurectionis; quicumque vero præceptum non adimpleverit, nec confeſſionem fecerit ab initio Quadrageſimæ, uſque ad ſecundam Dominicam poſt Paſcha, a Chriſtifidelium communicatione ſegregatus declaretur à Vicario in Eccleſia abſque alia monitione Præſulis, quouſque revera confiteatur, aliiſque pœnis eorum

tur ut nos; Eucbariſtiam ſummunt &c. ſed neque apud Indos omnino deſierat. Etiam apud Neſtorianos conquerebatur eorum Patriarcha Sulaka & Joſephus II. fere abrogatam eſſe confeſſionem; agente, ut videtur, Simeone Barmainam; idem fecerant in Aegypto ſeculo duodecimo tres Coptorum Patriarchæ, nequidquam reclamantibus eorum Doctoribus, & Syris Jacobitis. Recentes autem Epiſcopi Chaldæi e Babylonia miſſi ad Indos Malabarenſes, hunc confeſſionis auricularis horrorem illis ingeſſerunt: ceterum apud omnes omnino Chriſtianos, hujus Sacramenti nota fuit fides & diſciplina: immo Chriſtiani noſtri Malabarenſes, poſt celebrationem Synodi, ejuſque Decretorum obſervantiam, luculentiſſimo experimento didicerunt, quam ſalubre atque proficuum ſit Pœnitentiæ Sacramentum, cum enim antea plures apud eos eſſent Energumeni, vix jam unus inter illos reperitur, ut teſtatum facit Vincent. Mar. *Viagg. all'Ind. lib. 2. cap. 6.*

eorum refrænetur contumacia, quas ipſe opportunas judicaverit. Quodſi Vicariis viſum fuerit graves ob cauſas aliquibus tempus præſcriptum prorogare, poterunt ipſum protendere uſque ad Pentecoſten, prout decretum fuit Actione V. Dec.II. de Sacram. Euchariſtiæ; curent tamen, ut prius omnes admoneant, notumque ſit omnibus, eos, qui tali tempore in Silvis degerint, vel navigaverint, vel alibi, ubi nulla fuerit Eccleſia, & opportunitas ſuſcipiendi Sacramentum pœnitentiæ, negotia geſſerint, ad propria reverſos, quocumque anni tempore, præcepto cogi ad Sacramentum Pœnitentiæ intra menſem ſuſcipiendum.

CXXXVIII. Et quo hæc omnia facilius, & cum effectu executioni mandentur, ut æquum eſt, teneantur Eccleſiarum Vicarii per menſem ante Quadrageſimam, eoque amplius, ſi opus fuerit, Pagum integraſque Parochias excurrere, necnon Fidelium domos ad eas pertinentes, etiam eorum, qui longe in Silvis degunt, per ſe vel per alium Caſſanarium, cujus fidei poſſit munus hoc, tuta conſcientia committi, & in codice nomina ſcribere Fidelium omnium, qui nonum ætatis annum expleverint, non ſolum autem Dominorum, ſed etiam Mancipiorum, omniumque, qui ad unamquamque familiam pertinent, immo etiam eorum, qui abſunt, notando, an poſt elapſum tempus præſcriptum ad ſatisfaciendum præcepto, ſint regreſſuri, facto deinde cunctorum catalogo, dum eorum confeſſiones exceperint, illorum nomina ſignent, qua ratione ipſis compertum erit, quinam præceptum impleverint, qui vero ſecus, quos cogent ad illud implendum, & ſi contumaces fuerint, anathemate ferient; ipſique Vicario indicimus, id eſſe ſui muneris, cum Paſtor teneatur cognoſcere oves ſuas, ut eas paſcat, & quantum potuerit indigentiis earum, tum ſpiritualibus, tum temporalibus proſpicere, eaſque inſuper in numerato habere debet, ut ſciat quot pereant; poterit catalogus hic commode confici (a) adMononoibo,ubi omnes Chriſtiani Eccleſiarum conveniunt; atque ibidem notitiam ſibi comparare eorum, qui in Silvis degunt: qui vero aliis approbatis confeſſariis fuerint confeſſi, ſchedam ferant ab iis ſubſcriptam, qua de confeſſione cum iis peracta conſtet, quamque Vicario exhibeant, ut per ipſam impletionis præcepti certior factus, eos in catalogo notet: at licet aliis valeant confeſſariis, & alibi confiteri, Euchariſtiam tamen, hoc præcepti tempore Quadrageſimali, nuſquam niſi in propria Parochia ſuſcipere poſſunt;

(a) *Ad Mononoibo* aut *Mononenbo* id eſt, per illos dies ante Quadrageſimam, ubi omnes Chriſtiani ad Eccleſiam etiam e ſilvis accedebant: vide ſupra *Dec.* 13.

ſunt; Præſules autem in viſitatione de hujuſmodi Catalogo inquirant, ac de iſtius decreti obſervantia certiores fiant.

DECRETUM II.

CXXXIX. CUm præceptum Confeſſionis omnes obliget, rationis uſum habentes, & conſcientiam de peccato mortali; cumque ad rationis uſum aliqui citius, aliqui ſerius perveniant, Synodus, cui ſatis comperta eſt indoles Malabaricæ gentis, decernit, ut poſt octavum ætatis annum teneantur pueri præcepto annuæ confeſſionis, quo tamen decreto non prohibet, ne citius ad ſalutare Pœnitentiæ Sacramentum accedant: Immo ſi Vicarii noverint ita rationis uſu, ante præſtitutum tempus pollere, ut lethalis noxæ capaces videantur, multoque magis, ſi ipſis de aliqua lethali noxa à puero commiſſa conſtiterit, ipſum ad confeſſionem cogant, quamvis illam nondum ætatem attigerit, nam in tali caſu Eccleſiæ præcepto obſtringuntur, de qua re tamen Judicium ferre, ſit penes Parochorum arbitrium.

DECRETUM III.

CXL. ADmonet Synodus Patresfamilias, & quoſcumque de aliis curam gerentes, ut plurimum curæ, ac diligentiæ adhibeant in exigenda præcepti annuæ Confeſſionis obſervantia a ſua familia, ac præſertim a pueris, puelliſque captivis, aliiſque eorum ſervitio deputatis. Qua in re ſatis compertum eſt, eos antehac deliquiſſe, nec ſuos, ut par erat admonuiſſe. Meminerint, ſe gravis culpæ reos eſſe, ſi id omittant, diſtrictamque Deo rationem reddituros, dicente Apoſtolo Paulo (a): *qui ſuorum, & maxime domeſticorum curam non habet, fidem negavit, & eſt Infideli deterior*; quæ verba potiſſimum locum habent, ubi agitur de neceſſitatibus Spiritualibus ſuorum domeſticorum, rebuſque ad eorum ſalutem æternam pertinentibus. Negligentiam dominorum ſolertia ſua compenſent Vicarii, & ad Confeſſionem compellant præfatos captivos, juxta numerum eorum in Catalogo deſcriptorum, & contumaces anathemati ſubjectos declarent, non ſecus ac alios; admoneant tamen prius Dominos, ut captivis ſuis confeſſionem, ea qua pollent auctoritate, ſevere injungant, eoſque certiores faciant de cenſura poſtea infligenda, niſi acceſſerint. Qui vero

(a) Epiſt. I. ad Timot. cap. 5. v. 8.

vero hac in re negligenter ſe geſſerint, ad Præſulis arbitrium punientur.

DECRETUM IV.

CXLI. CEterum non ſolum debent Fideles Chriſtiani lethalis culpæ conſcii confiteri ſemel in anno, verum etiam quoties in probabili vitæ diſcrimine conſtituti, aut gravi ægritudine correpti fuerint; dum itaque id contigerit, curet æger ipſe, ipſique aſſiſtentes, ſive in pagis, ſive in ſilvis degerint, ut Sacerdos approbatus quæratur, qui ſuam confeſſionem audiat, atque Eccleſiæ propriæ Vicarius de hac re certior fiat, qui vel per ſe ipſum, vel per alium a ſe deputatum, confeſſionem ipſius excipiat, meminerint quoque Vicarii, ſui eſſe muneris de hujuſmodi ægrotantibus inquirere, eorumque Confeſſiones per ſemetipſos, aut per alios excipere, quocumque locorum vocati fuerint, & quocumque tempore quæſiti, ut nullus abſque Pœnitentiæ Sacramento decedat; neve ob eorum criminoſam negligentiam, reos ſe alienæ damnationis apud Divinum Judicem conſtituant, ſi in cauſa ſint, ut oves eorum curæ commiſſæ pereant: Vicarius autem, cujus culpabili negligentia e ſua Parochia aliquis non confeſſus deceſſerit, ſuſpenſus ab ordinibus maneat, necnon a perceptione fructuum per annum, ſine ulla remiſſionis ſpe, aliuſque pro eo deſerviat: ille vero, cujus curæ æger fuerit commiſſus, & negligentiæ convictus fuerit in Parocho vocando, ad Præſulis arbitrium cum rigore puniatur: qui autem, ſive in Pagis, aut extra in Silvis, ſine Confeſſione deceſſerint, eo quod eam ipſi non petierint, nec Sacerdotem vocaverint, niſi mors ex improviſo, aut adeo celeriter eos corripuerit, ut nullum ad id ſpatium permiſerit, Eccleſiaſtica careant Sepultura, neque Caſſanarii ad ipſorum domum accedant, nec juſta funebria, & pia funeris officia, aut *Chata (a)* ipſis erogentur.

DECRETUM V.

CXLII. SED neque ſola ægritudine gravi decumbentes, verum & in quolibet alio vitæ diſcrimine conſtituti, tenentur Fideles Chriſtiani obligatione, ſua peccata confitendi; Unde cum Mulieres vita periclitentur in partu, *(b)* ipſo imminenti, confiteri

(a) Quid ſit *Chata* vide in Syllabo exoticarum vocum.

(b) In conſtitutionibus Provincialibus S. Edmundi Cantuarienſis *anno circiter* 1236. præcipitur *cap.* 37. *aſt Mulieres ante partum confiteantur, ne ſubito præocupa-*

ri debent, & Euchariſtiam accipere, ſi hujus capaces ſint, quod potiſſimum ſervari debet, ſi partus fuerit primus, in quo majus eſt vitæ diſcrimen; Si vero non confeſſæ moriantur, (dummodo partus celerius, quam cogitabant, non advenerit) aut in præſenti periculo conſtitutæ confeſſionem non petierint, deque ipſarum negligentia conſtiterit, maxime ſi in Pagis degerint, non aliter agendum eſt cum ipſis, ac cum aliis, qui ob culpabilem incuriam abſque Confeſſione obeunt.

DECRETUM VI.

CXLIII. CUm conſtet Synodo, quamplures ex iis, qui Variolarum, vel Puſtularum morbo laborant, quampluri-mos etiam in Pagis ſine confeſſione, quamvis illam expetant, miſerrime decedere, eo quod morbus hic contagioſus, & peſtifer cenſeatur, eaque de cauſa Sacerdotes ad illos accedere vereantur; plurimum commendat, & jubet Vicariis, ut quam maxime curent, (a) ne ægroti hujuſmodi abſque confeſſione moriantur, ſed vel per ſe, vel per alios eorum confeſſiones audiant. Interim tamen licet ipſis propriæ incolumitati conſulere, audiendo confeſſiones, vel ex loco aliquantulum diſtante ab ægroto, vel etiam, ſi fieri poſſit, per quem non reflat, ſed flat ventus, neque hac ratione tantum, ſed alia quacumque poſſunt ſibimet proſpicere, dummodo id ipſis in primis cordi ſit, ne abſque Sacramentalis Confeſſionis remedio ægroti moriantur, quod ipſis iterum, iterumque Sacra Synodus inculcat.

DECRETUM VII.

CXLIV. HOrtatur etiam Synodus Fideles Chriſtianos, hujus Diæceſeos Incolas, ad ſuſcipiendum Pœnitentiæ Sacramentum, non ſolum ſemel in anno, quando urgentur præcepto Eccleſiæ, ſed etiam pluries (prout pluries in peccata labimur) præſertim in feſtis Nativitatis Domini, Spiritus Sancti, Aſſumptio-

 nis

ta &c. In Decretis item Concilii Provincialis *Mediolan.6. num.*10. ſtatuitur, quod *Mulieres proxime pariturae confiteantur*: & quod *frequentius* tunc ſumant Euchariſtiam: optandum ſane eſt, quod Parochi in id incumbant atque ſatagant.

(a) Solicitam exigit curam Parochorum contagii tempus: *Sanctiſſimi Viri* (ait S.Carolus Borromæus) *ſcripſerunt, mortem in obſequio peſtiferorum, a martyrii gloria non longe abeſſe*: Vide Raynaud. *Tract. de Martyr. per peſtem*. De modo autem, quo ſe gerere debent Epiſcopi, Parochi & Conſules Reip. omnino videnda ſunt ſtatuta *Conc. V. Mediolan. per S. Carolum Borrom. part.2.*

nis Dominæ noſtræ, & Titularis Parochiæ, & de ſuſcipiendo hoc Sacramento ſolennioribus hiſce diebus, Vicarii die Dominica, quæ immediate præcedit hæc feſta, populum admoneant.

DECRETUM VIII.

CXLV. DEclarat Synodus, non omnes Sacerdotes, quamvis poteſtas remittendi peccata ſit Ordini Sacerdotali annexa, non omnes, inquam, poſſe confeſſiones audire, ſed eos ſolum, quibus Præſul hanc facultatem in ſuas oves dederit; cum enim actio abſolvendi actus ſit Juriſdictionis, exercendique Judicii, hoc exerceri non poteſt niſi erga Subditos, quos ſimplices Sacerdotes non habent, ſed ipſis a Præſule aſſignantur, dum iis audiendi confeſſionem facultatem impertitur. Quia tamen Præſules in commune Ovium ſuarum bonum, reſtrictiones aliquas conceſſioni adjungere conſueverunt, ſi Sacerdos, vel abſque facultate, vel ultra terminos præſcriptos abſolvit, invalide abſolvit, nec pœnitenti remittuntur peccata, quamobrem debet Pœnitens rurſus illa confiteri Sacerdoti abſolvendi facultatem habenti, quodſi Pœnitens fuerit in vitæ diſcrimine conſtitutus, & nullus adſit Sacerdos ad confeſſiones approbatus, quicumque Sacerdos, etiamſi approbatus non fuerit, confeſſionem audire, ac abſolvere Pœnitentem poteſt.

DECRETUM IX.

CXLVI. CUM ad bonum Eccleſiæ regimen, Populique Chriſtiani plurimum conducat, de quibuſdam gravioribus criminibus, non à quocumque Sacerdote, ſed à Majoribus, vel etiam à Pontificibus judicium ferri, non ſolum, ut juxta gravitatem morbi peritiores, & excellentiores Medici adhibeantur, verum etiam, ut fidelis Populus ab enormibus ſceleribus abſterreatur, omni tempore mos fuit in Eccleſia, ut Præſules, immo Summi Pontifices judicium de aliquibus criminibus ſibi reſervarent, atque adeo nullus præter ipſos, aut alius quiſpiam ab ipſis ſpecialiter delegatus, a prædictis criminibus poſſit abſolvere. Quapropter Synodus optime ſciens, doctrinam hanc fuiſſe hactenus ignoratam in hoc Epiſcopatu, ob inſcitiam morum Eccleſiæ, Sacrorumque Canonum, ut perniciosam hanc ignorantiam procul amoliatur, declarat, ordinarios Sacerdotes, ad audiendas confeſſiones deputatos, abſolvere non poſſe à caſibus Prælato reſervatis, multoque minus

minus à caſibus reſervatis Papæ, ac potiſſimum ab illis, qui in Bulla Cœnæ continentur; quos probe ſcire, & præ manibus habere, ſui muneris eſt; ſed neque abſolvere poſſint à crimine Hæreſis, & caſibus ad fidem pertinentibus, cum hæc ad Sacræ Inquiſitionis Tribunal pertineant, aut ad alios de ipſius licentia; vel ad Epiſcopum, qui ab iis abſolvere poterit ad normam Concilii Tridentini, ac juxta Sanctorum Patrum ſanctiones. Itaque, qui communiter ſunt ad audiendas confeſſiones deputati, ab iis abſolvere nequeunt, ſicuti nec relaxare, aut commutare vota Pœnitentium, cum hoc pertineat ad Præſulem, vel ad alium, cui ſpecialiter commiſſa fuerit hæc facultas, vel qui ex Indulto Apoſtolico illam habeat, ceterum in mortis articulo, non tantum ii, verum etiam alius quilibet ſimplex Sacerdos, deficientibus iis, ad quos vel jure ſuo, vel ex ſpeciali commiſſione id pertinet, abſolvere poterit ab omnibus caſibus, & cenſuris cuicumque reſervatis, cum onere tamen comparendi, ſi convaluerint, quoad cenſuras, coram illis, quibus erant reſervatæ, ut ſalutarem pœnitentiam ſibi bene viſam pro eis accipiant.

DECRETUM X.

CXLVII. UT vero Sacerdotes noſcant, à quibus caſibus poſſint, & debent pœnitentes abſolvere, ac in quibus Juriſdictione carent; Jubet Synodus in cujuſlibet Curialis Eccleſiæ Sacello, ac ubi hoc non fuerit, in majori Cappella, Tabellam à Vicariis appendi, in qua tranſcribantur Bulla in Cœna Domini, caſuſque reſervati in hoc Epiſcopatu, literis Malabaricis, ut ex illa, qui confeſſiones audiunt, ſciant intra quos terminos Juriſdictionem ſuam exercere poſſint: præterea Synodus veterem diſciplinam hac ſuper re, in meliorem formam redigens, caſus reſervatos hujus Epiſcopatus declarat, eſſe hujuſmodi: homicidium voluntarium notorium, etiam quoad complices: manus violentas in Perſonas Eccleſiaſticas injicere: Incendium domorum, aut facultatum Chriſtianorum voluntarium; Simoniam formalem tam in dante, quam in accipiente: Matrimonium ſine Parochi præſentia, ac duobus Teſtibus: Schiſma, ac inobedientiam adverſus Præſulem promovere, etiam quoad ſequaces: libros à Synodo prohibitos apud ſe habere, aut eoſdem legere: ceremonias publicas facere, quas vocant: *Tuliconu* (a) *Caliconu*: pagodes, aut Idola domi habere,

 vel

(a) Peculiares ſunt ritus, quibus Numina Malabarica colebantur; nec ampliorem eorum lucem nacti ſumus. Vide Crozæum *lib.6.*, & Auctorem elegantiſſimi operis, *Ce-*

vel eorum res cultu proſequi: quibus omnibus cenſura excommunicationis eſt annexa, & quamvis eorum aliqui à jure ſint reſervati, adnotantur tamen hic, quo clarius dignoſcantur.

DECRETUM XI.

CXLVIII. CUM Excommunicationis ſententia, maxima ſit inter Eccleſiaſticas Cenſuras, gladiuſque Eccleſiæ aliis formidabilior, qui non imprudenter, ſed caute admodum ac prudenter diſtringi debet: reprobat Synodus nimiam facilitatem, qua ob levia, & futilia quæque, multoties in hoc Epiſcopatu ferebatur: necnon jubet, ultra non imponi, niſi ob res graviſſimas, ac maxima cum circumſpectione; nec tantum verbo, ſed & ſcripto: unde rejicit, quod mandatum erat in hoc Epiſcopatu, nimirum, quod aliquibus in caſibus abſolutio nunquam in toto vitæ ſpatio, immo in aliquibus aliis, nec in Mortis *(a)* articulo conferretur; quod eſt Chriſtianæ caritati adverſum, & Eccleſiæ regulis, quæ tanquam pientiſſima Mater, omni tempore vere pœnitentes ſuſcipit, nec unquam oſtium ſalutis ſuis obſerat filiis. Quantumcumque igitur gravia, ac enormia ſint crimina, Pœnitentes quantum in ipſis eſt ad reconciliationem cum Deo, & Eccleſia cupide aſpirantes, exhibenteſque veræ pœnitentiæ ſigna, & quidquid ipſis impoſitum fuerit exequentes, benigne ſemper recipiantur, & in foro ſaltem interno, & Sacramentali abſolvantur: ad terrorem tamen aliorum, qui in hoc Epiſcopatu, utpote ſub Regibus Paganis, alia præter Excommunicationem, & excluſionem ab Eccleſia pœna non ſuppetat, cum Sacramentaliter, & in foro interno abſolutis ſe gerant alii, tanquam cum ſegregato à communione fidelium in foro externo; arceantur itaque ab ingreſſu in Eccleſiam, nec Sacerdotes eorum domos adeant, aut ipſis exhibeatur *Caſture*, *(b)* quandiu Præſuli viſum fuerit: id que vel ad longius tempus, juxta majorem criminis gravitatem; ut ita caveri

remonies de toutes les Nations tom. I. part. 2. Edition. Amſtelodam. anni 1722.

(*a*) Pœnitentes non ſuſcipere Catholicorum non eſt. Innocent. I. *Epiſt.* 3. ait: *Pænitentiam & communionem, qui in extremo vitæ petunt, poſt vitam omnem in voluptatibus incontinentiæ tranſactam, detur ipſis, inſtar Viatici*: notanda eſt reſtrictio: nec enim ideo ad communionem Eccleſiæ admittebantur, ſi convaleſcebant, niſi prius pœnitentiam abſolverent; nec extrema unctio illis ante Viaticum miniſtrabatur, ut aliis, ſed poſt: ubi non minus notabilia ſunt verba ejuſdem Innocentii *Epiſt.* 1. dicentis: *Oleum Sanctum, genus eſt Sacramenti; idcirco non poteſt infundi pœnitentibus*: At Eccleſiæ univerſalis mens ea fuit, ut nulli in eo articulo abſolutio denegaretur. Adeas *Notific.* 22. Sum. P. Bened. XIV.

(*b*) Vide harum vocum explicationem in Indice Voc. Exotic.

ri poſſit, & frænum aliquod injiciatur effrænatæ licentiæ Incolarum hujus Diœceſeos in aliquibus perpetrandis facinoribus, maxime homicidiis, ac Ceremoniis *Tuliconù*.

DECRETUM XII.

CXLIX. Quoniam inſcitia eorum, qui Confeſſiones excipiunt in cauſa eſt, ut Pœnitentes ad pœnitentiæ Tribunal rariùs accedant, ipſiſque in ſui muneris adminiſtratione errantibus, in Chriſtifidelium cœtu perturbationes non paucas oriri neceſſe eſt, Synodus, cui plane conſtat, plures imperitos, & idiotas, Confeſſiones audire, præcipit ne in poſterùm ullus audeat Sacerdos Confeſſiones audire, quin priùs à Præſule ſuo facultatem ſcriptam obtinuerit; qui eam nullo modo dabit, niſi antea literati viri, qui variis interrogationibus doctrinam ipſius explorent, de illius ſufficentia Judicium ferant; & quandiu Præſul huic Eccleſiæ non præficiatur, qui perturbatas illius res apte componat, prout ſibi in Domino videbitur, committit Synodus examen, ac approbationem eorum, qui Sacras Confeſſiones excipere debent, iſtius Epiſcopatus, Patribus Societatis Jeſu Collegii de Vaipicota hujus Diœceſis; quorum examine, & approbatione, accedente inſuper conceſſione Gubernatoris, per Illuſtriſſimum Metropolitanum inſtituendi in hoc Epiſcopatu, confeſſiones excipere poterunt, cum exceptionibus graviorum Criminum, ipſi facultati ſcriptæ apponendis; qui verò in præſentiarum munus excipiendi Sacras Confeſſiones exercent, examen ſubeant de mandato ipſius Domini Metropolitani, tempore Viſitationis inſtituendæ: Caſſanarii etiam, qui in Parochos eligentur, & Vicarios, priùs, ſervata nuper præſcripta forma, prævio examine approbentur; ex quibus ſiqui inſufficientes depræhendantur, in Vicarios inſtitui non valent, cum eorum munus ſit, ſuas Oves erudire; Omnes vero quotquot prædicto modo approbati non fuerint, à munere audiendi Confeſſiones per Synodum ſuſpenduntur, quouſque re ipſa examen ſubeant, & approbentur; ſi vero aliqui Sacerdotum (quod Deus avertat) abſque hujuſmodi facultate confeſſiones exceperint, præterquam in mortis articulo, ubi Sacerdos approbatus in promptu non ſit, ab ordinibus, & emolumentis per annum ſuſpendantur, ac inſuper juxta ſui delicti contumaciam puniantur; moneanturque Pœnitentes, ut apud Sacerdotem approbatum præteritas iterent Confeſſiones.

DE-

DECRETUM XIII.

CL. OB penuriam Sacerdotum, ſcientia, ac ſufficientia pollentium in hoc Epiſcopatu, admittit Synodus, tamquam approbatos in eodem, omnes, qui in aliis Epiſcopatibus ad Confeſſiones audiendas approbati fuerint; ſi tamen linguam Malabaricam regionis *(a)* tenuerint; necnon Præſul tempore Quadrageſimali iis in ſubſidium Parochorum uti poterit, ſi opus fuerit, & præſertim Sacerdotibus Epiſcopatus ejuſdem, in Cochim reſidentibus.

DECRETUM XIV.

CLI. VEhementer improbat Synodus ſacrilegam Sacerdotum inſcitiam, qui dum confeſſiones excipiebant aliquorum de commiſſione Præſulis, aut alterius ejus vices gerentis, aut præſente ipſo, poſt audita Pœnitentium peccata, eos ad Præſulem ipſum adducebant *(b)*, quo eos in eodem foro Sacramentali abſolveret; id quod ipſi Illuſtriſſimo Metropolitano contigit, quodque alicubi fieri ipſemet vidit, itaque docendo, declarat; nullum alium abſolvere poſſe Pœnitentem in Sacramentali foro, præter Sacerdotem ipſum, qui ejus audivit peccata; Cum enim ipſe ſit Judex, qui in eum ſententiam, poſtquam Reus ipſe ſemet accuſavit, ferre debet, ejus eſt ſolius, abſolutionis ſententiam pronuntiare, contrarium vero error eſt ſupinus, ac manifeſtus.

DE-

(*a*) In Concilio Mexicano cautum eſt: *Confeſſiones Indorum, defectu peritiæ in lingua Indica ne dimidiata audiantur:* ſub hac tamen limitatione *Quod ſi aliquid ad pœnitentiæ ſubſtantiam neceſſarium, a pœnitente intelligere non poſſit* (Confeſſarius) *eum ad alium Sacerdotem, in ea lingua peritiorem, remittat*. Concil. Mexic. *an. 1585. lib. 5. Tit. 12. §. 5.*

(*b*) Non abſimilem rem accidiſſe ferunt P. Franciſco Suarez Doctori eximio, in Hiſpania: nec aliud exemplum in promptu eſt, niſi illud forte ab hæreticis Hollandiæ accipiamus, quorum unus in baptiſmate conferendo aquam infundit, dum alter e ſuggeſtu dicit: *Ego te baptizo &c.* quaſi iſta verba ſint tantum concionatoria & ad excitandam fidem inſtituta. Ita Farvacques In Eccleſia autem Orientali, dum feminis conferebantur Sacramenta Baptiſmi, & extremæ Unctionis, Sacerdotes proferebant formam, & Diaconiſſæ peragebant unctiones, & ſigna; idem inter Græcos, ne accideret in conferenda extrema unctione, ut Preſbyteris proferentibus formam, alius ungeret ægros, cautum eſt nuperrime à Bened. XIV. Conſtitut. *Etſi paſtoralis anno* 1742. at alia & longe diſpar ratio adeſt in Sacramento Pœnitentiæ, prout indicat Synodus, ut unus idemque audiat peccata, & abſolvat.

DECRETUM XV.

CLII. Quoniam aliqui Confeſſarii indocti ad legendum Evangelia, ac ſuper ægrotantes Chriſtianos precandum, iiſque, dum Animam agunt, benedicendum vocati, ſtulte prorſus formam abſolutionis Sacramentalis proferunt dicentes: *Ego te abſolvo à peccatis tuis, in nomine Patris &c.* Animadvertit ac monet Synodus, ut in poſterum ab hac inſipienti adeo conſuetudine abſtineant, quæ plane graviſſimo ſacrilegio non vacat, cum per illam, Sacramenti forma indebite applicetur. Itaque legat tantum Evangelia, ac orationes approbatas cum benedictione in fine: *in nomine Patris &c.*

DOCTRINA

De Sacramento Extremæ Unctionis.

CLIII. Quintum Sacramentum eſt Extrema Unctio, *(a)* cujus materia oleum eſt olivarum, ab Epiſcopo benedictum; quæ ita appellatur, quoniam unctionum omnium ſacrarum, à Chriſto Domino Noſtro in Eccleſia ſua inſtitutarum, quas recipit Chriſtianus, extrema eſt. Conferendum eſt hoc Sacramentum ægro adulto, cui mors imminet, quique in probabili ipſius periculo verſatur. Ægrotus inungi debet à Sacerdote, qui ſolus eſt hujus Sacramenti Miniſter. Unctio fieri debet in Organis ſenſuum præcipuis, quibus Deum offendit; nimirum in oculis ob peccata viſus; in utraque aure ob peccata auditus; in manibus propter ea, quæ peccavit per ſenſum tactus; in ore propter peccaminoſas locutiones, & intemperantiam guſtus; in utroque pede propter peccaminoſum inceſſum, in lumbis demum, ac renibus, ob ſenſualis delectationis ibi reſidentis peccata: ſingula igitur hæc membra Sacerdos ungere debet, ſignum Crucis efformando pollice, qui ſit oleo ſancto delibutus, dicendo ſimul verba formæ; ſcilicet. *Per iſtam Sanctam Unctionem, & ſuam piiſſimam miſericordiam, indul-*

(a) Nullum movere debet quod ſuperius *in adnot. ad Dec. XI. Ex Epiſt. 1. Innoc. I.* dixerit Papa: *Extremam unctionem genus eſſe Sacramenti*; quaſi non eſſet revera Sacramentum, aut quod ita putaretur illius ævo, nimirum anno 416. quo Epiſtolam dedit; ipſe enim mentem ſuam aperuit, dicendo poſt illa verba: *Nam quibus reliqua Sacramenta negantur, quomodo unum genus putatur poſſe concedi?* Unde ut nos genus *Sacramentum* ſtatuimus in ſeptem ſpecies diſtributum, ille genus id fecit univerſaliſſimum, diviſum in ſeptem genera ſubalterna.

dulgeat tibi Dominus quidquid per viſum deliquiſti; & ſic deinceps iterando formam, & exprimendo membrum, quod inungitur. Effectus hujus Sacramenti ſalus eſt, potiſſimum animæ, & etiam Corporis, ſi expediens fuerit. Peccati etiam reliquias, ſi quæ fuerint, Sacramentum hujuſmodi abſtergit, infirmi animam alleviat, ipſamque roborat, excitando ingentem de divina miſericordia fiduciam, qua recreatus æger, patientius infirmitatis moleſtias ſuſtinet, ac facilius Diaboli tentationibus, inſidiiſque reſiſtit, quas tentator in extremo illo vitæ, ac mortis confinio vehementius urget. Hæc omnia inſinuantur in epiſt. Canonica (*a*) Divi Jacobi Apoſtoli, ubi dicit: *Infirmatur quis in vobis? Inducat Presbyteros Eccleſiæ, & orent ſuper eum, ungentes oleo in nomine Domini, & oratio fidei ſalvabit infirmum, & Dominus alleviabit eum; & ſi in peccatis fuerit remittentur ei*. Per poſtrema igitur verba: *Remittentur ei*, indicatur virtus hujus Sacramenti ad conferendam gratiam, qua remittuntur peccata. Per ea verba *infirmatur quis in vobis*, deſignatur tempus, quo tale Sacramentum ſuſcipi debet, nimirum gravis ægritudinis. Per verba ſequentia: *Inducat Presbyteros Eccleſiæ*, innuitur, ſolos Sacerdotes miniſtros eſſe hujus Sacramenti. Per ea quæ *immediate* ſubnectuntur: *& orent ſuper eum, ungentes oleo in nomine Domini*, aſſignatur oleum benedictum tanquam materia; & forma conſiſtens in verbis deprecatoriis. Demum per hæc verba: *Dominus alleviabit eum*, exprimitur effectum hujus Sacramenti eſſe etiam ſalutem corporis, ſi hæc ad ſalutem animæ ſit profutura. Quamobrem, cum Sacramentum hujuſmodi inſtitutum ſit pro infirmis, nullus non graviter ægrotans illud ſuſcipere poteſt, qui vero ſemel illud ſuſcepit, ſi deinde ſaluti reſtitutus, rurſus in gravem morbum incidat, rurſus tali Sacramento muniri poterit, eo enim ſpectat illius inſtitutio à Chriſto Domino facta, ut per ipſum roboremur, quandocumque nobis inſtat (*b*) extremum vitæ periculum.

DE-

(*a*) Peropportune inſtitutionem hujus Sacramenti explicavit Concil. Senonen. *anno* 1528. *in Decretis Fidei Num. IX.* inquiens: *Ad unctionis extremæ Sacramentum Chriſtus manuduxiſſe primum videtur, cum Apoſtoli oleo ungerent multos infirmos, & ſanarentur. Neque enim id ſuo ſenſu, ſed Præceptoris inſtituto feciſſe, putandi ſunt. Sed ne hic noſter ungendi infirmos ritus, Chriſti præceptum, non tamen Sacramentum eſſe videretur ſi quis infirmatur* (inquit Jacobus) *in vobis &c.* & ponit laudata a noſtra Synodo verba *ex Ep. Canon. Jacobi cap. 5.* Unde iſta unctio non fuit a Jacobo inſtituta ſed a Chriſto, ejuſque tantum ritus, & effectus ſollertiſſime a Jacobo explicata.

(*b*) In aliquibus Eccleſiis miniſtrabatur Unctio extrema ante Euchariſtiam; & ita ſtatuitur in Concil. Mogun. *anno* ?47. plaudentibus Hincmaro, Riculfo, & noviſſime Joanne Launoy; & ex noſtris Lupo & Farvacqueſio qui morti proximi eam ante communionem ſuſcipere voluerunt, ex teſtimonio Van-Eſpen ubi agit *de utilit. antiquor. Capitular.* Id etiam hodie in Diœceſi

DECRETUM I.

CLIV. CUm hactenus in hoc Epiſcopatu nullus fuerit uſus Sacramenti Extremæ Unctionis, (a) immo ex ignoratione Catholicæ doctrinæ, nulla de eo, ejuſque effectu, & efficacia, nec de ipſius inſtitutione notitia habita fuit: plurimum commendat Synodus cunctis fidelibus hujus Sacramenti uſum, atque adeo præcipit Vicariis, ut diligenter inquirant in ægrotos ſuæ Paroeciæ, tam Pagos, quam Silvas incolentes, & opportuno tempore, nimirum in ſupremo vitæ diſcrimine deferant ad ipſos Sanctiſſimum Unctionis Sacramentum, illis conferendum, juxta normam Ceremonialis Romani, cujus tranſlatio Syriaca in omnibus ſervetur Eccleſiis, & ad manus ſit Sacrorum Miniſtrorum; Ungant itaque ægrotos, deſcribantque oleo ſancto ſignum Crucis ſuper ambos oculos clauſos, & primo quidem ſuper palpebram dexteri, deinde ſiniſtri, utramque pariter aurem, & nares, & oris clauſi labia inungant, itaut oleum tangat utriuſque labii confinium. Quodſi æger tali morbo decumbat, ut os claudere ſine periculo nequeat, ungatur, & ſignetur labium ſuperius; Ungi, & ſignari pariter debent manuum volæ, & pedum plantæ, poſtremo lumbi, verſent tamen ſuavi manu ægrotum, nec partes hujuſmodi ungant, pluſquam opus fuerit, ad ſignum Crucis in illis ſacra unctione deſcribendum; animadvertant etiam Sacerdotes, in iſto, ſicuti in ceteris Sacramentis, neceſſarium eſſe applicare ſimul materiam, & formam, itaut dum membra inungunt, verba formæ proferant; Quod ſi contigerit ægrum exſpirare dum ungitur, idque conſtiterit, non ultra Sacerdos progrediatur; Vicarius autem, ex

Pariſienſi obſervatur: verum Auguſtinenſes (forte & alii Ordines) morem ſervant communem; & quidem ut nobis videtur, conformius id eſt ejus inſtitutioni, cum docente Tridentino exiſtimetur a Patribus: *Totius Chriſtianæ vitæ conſummativum*; de quo alibi, auſpice Deo.

(*a*) Sane hoc Sacramentum antiquiori tempore notum erat illis Chriſtianis, ut *Diſſert. de Relig. ipſorum* dicemus: quod etiam Neſtoriani habebant ſub nomine *Olei Unctionis*. Illius tamen expreſſe meminit Georg. Arbelen. *in Quæſitis de Bapt.* 42. *& alibi*, dicens in Eccleſia aſſervari pro Infirmis, in vaſe quod vocant: *Cornu gratiæ Sancti*. Sacramento iſto, & Confirmatione carere eos ad præſens aſſerunt auctores graviſſimi. Loco Extremæ Unctionis ſignum Crucis tamquam Sacramentum obtrudunt; ut apparet ex Ebedjeſu Sobenſi *Lib. Margaritæ Par.* 4. *cap.* 1. Infirmos ungebant Oleo olivarum benedicto, aliquas recitantes Orationes; nunc autem quamdam maſſam conficiunt ex reliquiis alicujus Sancti, ſeu pulvere ſepulcri ipſius, oleo & aqua ſubactam, quam vocant *Gratiam Sancti N.* cujus ſunt & reliquiæ. Malabarenſes pulverem ſepulcri Sancti Thomæ aſportabant pro aqua luſtrali benedicenda; ut ait Gouvea, & noſtra Synodus. *Actio* 8. *Decret.* 17. & pro infirmis; ex M. Paulo Veneto *lib.* 3. *c.* 17. Quod autem Extremæ Unctionis loco etiam ubi fuerint non apparet uſpiam.

cujus negligentia, aliquis ex Paroccia ſine hujus Sacramenti præſidio deceſſerit, ſuſpendatur per ſemeſtre ab Ordinibus, ac emolumentis.

DECRETUM II.

CLV. QUoniam ægroti ob ægritudinis moleſtias, ac inſtructionis defectum circa res ad ſalutem æternam pertinentes, multoties de iis non curant: præcipit Synodus, plurimumque commendat Sacerdotibus, qui ad audiendas eorum confeſſiones vocantur, ut de dignitate, utilitate, atque efficacia hujus Sacramenti ipſos erudiant, necnon moneant, tum ægrotos, ut hoc Sacramentum (*a*) petant, cum illius opus fuerit, tum domeſticos, alioſve ipſis aſſiſtentes ægrotis, ut cum viderint ægrotum maxime laborare, antequam ſenſuum uſu deſtituatur, vocent, vel vocari jubeant Vicarium, qui ſanctum Oleum ad ægrotum deferat. Quodſi hac in re negligentes fuerint, præterquam quod Deum offendunt, & ægroto gravem irrogant injuriam, ad arbitrium ſui Præſulis ſevere plectantur.

DECRETUM III.

CLVI. PRæcipit Synodus Sacerdoti in Pagum eunti ad inungendum ægrotum, ut incedat Superpelliceo, ac Stola indutus, & manibus decenter, ac maxima cum reverentia ſuſtineat Olei Sancti Vas, velo ſerico opertum, ipſumque præcedat Chamazius Eccleſiæ, Crucem brachiis geſtans; ipſeque, vel alius Vas aquæ benedictæ aſportet, ac noctis tempore laternam, aliudve præferat lumen, ut omnibus innoteſcat, Sacerdotem ad extremam Unctionem miniſtrandam incedere. Curabit etiam, ſi æger id poſſit, ejus denuo confeſſionem audire, & reconciliare, licet pridie fuerit confeſſus, oſtendens id eſſe illi neceſſarium, ut majori cum puritate Sanctum Unctionis Sacramentum recipiat: dum vero longius ad Silvas Sacrum Oleum detulerit, quo decentius potuerit ince-

(*a*) Recte Synodus exigit ab infirmis, ut hoc Sacramentum petant; etenim ex Eccl. Remen. ſtatutis in ejus Concilio *anno* circiter 630. illud confertur: *laboranti & petenti*. Expreſſius in Canonibus Aelfrici *editis ſæc* 11. *Can.* 12. ſtatuitur: *Nemo præſumat ungere, niſi exoratus*. Ceremoniale etiam Auguſtinianum præſcribit admoneri prius ægrotum, ut hoc Sacramentum poſtulet: at non meram petitionem, ſed deſiderium illud ſuſcipiendi præſcripſerant Canones editi ſub Edgaro Rege *anno* 967. dum inſtruendo Presbyterum docebant, quod: *Ægrotis, prout opus fuerit, Eucharistiam præbeat, & ſi deſideretur, Unctionem*.

incedat; ſecum ſemper Superpelliceum, ac Stolam geſtet, quibus in Sacramento miniſtrando debita cum decentia uti poſſit: ad caput etiam infirmi Crucem ex quacumque efformatam materia, ſi eam ipſe non habuerit, relinquat; commendando ipſi, ut oculis ac fiducia in eam defixis, mortem ſuſtineat in ſuorum peccatorum pœnam, quorum veniam enixe petat à Chriſto Domino, qui amore illius in ea exſpiravit.

ACTIO VII.

De Sanctis Sacramentis Ordinis, & Matrimonii.

Doctrina de Sacramento Ordinis.

CLVII. Sextum Sacramentum Ordo eſt, quod Chriſtus inſtituit feria ſexta (*a*) Cœnæ, ac pridie quam pro nobis pateretur; poſt inſtitutum enim ea nocte Euchariſtiæ Sacramentum, ut ſimul Sacrificium, ac Sacerdotes, qui illud offerrent inſtitueret; tunc itaque ad Sacerdotalem Ordinem promovit Apoſtolos, conferens ipſis ulterius poteſtatem conſecrandi alios, quo in ſua Eccleſia, uſque ad Mundi finem Sacrificium continuaretur, ac Sacerdotium. Materia hujus Sacramenti eſt illud, quod traditur ordinando, ad ſignificandum exercitium Ordinis, quem ſuſcipit. Sic Sacerdoti traditur Calix cum vino, & Patena cum pane: Diacono Evangeliorum liber; Subdiacono Calix, & Patena vacua: Et ſimiliter quo ad alios Ordines Minores, qui conferuntur, cum traditur Ordinando res illa, qua uti debet in exercendo munere ſacro, ad quod initiatur. Forma in Sacerdotio, ceteriſque Ordinibus ſunt verba ab Epiſcopo prolata, dum tradit illa, quæ ad exercitium, & Miniſterium, ad quod accipit poteſtatem, attinent. Miniſter hujus Sacramenti ſolus eſt Epiſcopus; illi enim ſoli conceſſit Chriſtus Presbyteros conſecrandi facultatem. Effectus illius ſunt character, augmentum ſanctificantis gratiæ, & ſuperna auxilia, quibus ſuſcipiens ordinem, Miniſter fiat idoneus. Conſtat itaque Sacramentum hoc, tanquam maxime neceſſarium Eccleſiæ, inſtitutum fuiſſe à Chriſto; Cum enim Sacrificium, ac Sacerdotium, ita inter ſe cohæreant,

(*a*) Hic Synodi locus ſubobſcurus eſt: aſt cum nulla adſit ratio, quæ ſuadeat Synodum in hac re, non tritam tenuiſſe ſententiam; explicandum eſt ly *Feria ſexta*, per lo *Pridie*, id eſt feria quinta ad Veſperam, inchoata jam ſexta, prout mos erat Judæis, quorum *Peſach* vel Paſcha non incipiebat die prima è ſeptenario azymorum ſed ſub Veſperam præcedentis. Vide Maurocenum in *Via Fidei pag.* 541.

hæreant, ut unum abſque alio inveniri non poſſit, dum in novo fœdere Sacrificium Euchariſtiæ à Chriſto inſtituebatur, opus etiam erat in Eccleſia novo, (*a*) viſibili, ac æterno Sacerdotio (qua in re antiquo veteris legis novum hoc præcellit) ſimul Sacerdotes inſtituerentur, qui per Epiſcopos conſecrati, divinum hoc offerrent Sacrificium. Sacerdotibus rite initiatis duplicem contulit Jeſus Chriſtus Dominus noſter poteſtatem, alteram nimirum, quæ verſatur erga ſuum verum, ac reale Corpus, quæ eſt poteſtas illud conſecrandi, offerendi, atque adminiſtrandi; alteram vero erga myſticum Chriſti Corpus, nempe Eccleſiam, & hæc eſt poteſtas ſolvendi, ac retinendi peccata; ad hanc poteſtatem, tanquam al quid conſectarium pertinet etiam Populum Chriſtianum regere, ac gubernare, atque ad vitam dirigere æternam.

CLVIII. Verum cum Sacerdotium res ſit adeo ſublimis, quo majori cum veneratione, ac honeſtate exerceretur, oportuit ſane plures, ac diverſos haberi Miniſtrorum Ordines, qui remotius, vel propinquius Sacerdoti inſervirent, eoſque ita diſtributos, ut qui Clericali tonſura initiati jam eſſent, per Minores Ordines ad Majores gradum facerent; ſunt igitur Ordines Minores Oſtiarii, Lectoris, Exorciſtæ, & Acolyti; Majores vero, quique Sacri vocantur, Subdiaconi, Diaconi, & Presbyteri, quibus Sacris Ordinibus adjungitur (*b*) Epiſcopatus; quippe Epiſcopi in Apoſtolorum locum ſucceſſerunt, *quos Spiritus Sanctus poſuit*, ut ait Apoſtolus, *regere Eccleſiam Dei*. Unde altiori præ Sacerdotibus gradu provehuntur, quibus ſolis munus competit conferendi Sacramentum Confir-

(*a*) In editione Luſitana habetur opus fuiſſe: *Novo inviſibel & eterno Sacerdotio*. Porro quod ait *inviſibile* Sacerdotium, typorum errorem putamus, Sacerdotium enim viſibile eſſe debet, ut reſpondeat Sacrificio *viſibili* novi teſtamenti, quod Synodus intendit adſtruere.

Quatenus vero illud vocat *æternum*; non alia ratione id intelligere poſſumus (cum fides & velamina in Patria reducenda ſint, clara ſuccedente viſione) niſi eo quod Chriſtus dicatur *Sacerdos in æternum*; aut quia terminus durationis ipſius indefinitus eſt, & hac parte perpetuus: certum enim nobis eſt Chriſtum nobiſcum ita permanſurum *uſque ad conſummationem ſeculi*.

Rurſus de viſibilitate Sacrificii noſtri omnino videndus Auguſt. *lib. 10. de Civit. Dei cap. 19.* & notas Luidov. Vives ſuper illum locum: cum enim homo conſtet, non tantum anima inviſibili, ſed etiam viſibili corpore, æquum erat, ut in lege gratiæ, illum ad perfectiora ducente, non ſolum mente & ſpiritu, verum & viſibili corpore ſupremam adoraret excellentiam.

(*b*) Octavum ordinem Epiſcopatum dicere, nihil eſt quod impediat: etenim quamvis in ordine ad conſecrandam Euchariſtiam, pares illis Presbyteri habeantur, verum charactere, ſpirituali auctoritate, & muniis, ſuperiores eſſe Epiſcopos Presbyteris definitum eſt ab Eccleſia ſeculo IV. damnando Aerium, qui Epiſcopis æquabat Presbyteros: vide S. Epiphan. *Hæreſi 55. aut 75. Aerii*, & Auguſt. *lib. de Hæreſ. ad Quod vult d. Hæreſi 53.* Igitur Auctor lib. *de 7. Ordin.* Hieronymo forſan coævus, in ſexto ordine Presbyteros, in ſeptimo Epiſcopos recenſet: de quo vide recens editas Inſtit. Cathol. Pougeti *Par. 3. Sect. 1. cap. 7. §. 1. litera G.* Hieronymum autem quodammodo cum Aerianis opinaſſe, plures Critici cenſent.

Confirmationis, Sanctum Chriſmatis Oleum, Aras inſuper, & Eccleſias conſecrandi, demum Presbyteros, alioſque Epiſcopos cooptandi, & ad ſuum reſpective gradum promovendi. Præcipitur etiam in Eccleſia continentia, & caſtitas perpetuo ſervanda; iis qui Sacris Ordinibus addicuntur, quo ſoluti, ac expediti ab alienis officiis, Altaris tantum miniſterio vacent.; rebuſque ſolum ad Deum, divinumque Cultum pertinentibus, impenſius devoveantur. Nec promoveri ſinit Eccleſia ad Sacerdotium Servos: Divinus etenim Cultus exigit liberos, (*a*) nec aliis ſubjectos: nec homicidas, qui humanum ſanguinem effuderunt, nec ex legitimo thoro non procreatos: neque mancos, membriſque non integros: nec bigamos, qui nempe fuerunt bis Conjugati, aut eos, qui cum Vidua alteri prius nupta contraxere: nec minores natu, nimirum, qui ad congruam ætatem nondum pervenerunt. Quæ omnia ſancita ſunt ob honeſtiſſimas, ſanctiſſimaſque cauſas, præſertim ob reverentiam divino, excelſiſſimoque Altaris miniſterio debitam.

DECRETUM I.

CLIX. QUoniam ad hanc uſque diem plures adhuc adoleſcentes, immo etiam impuberes, non ſolum ad Minores Ordines in hac Diœceſi, verum etiam ad Majores, & Sacros, & ad Sacerdotium ipſum promoti fuerunt; quin in ipſorum vitam, & mores inquiſitum fuerit, nec de ipſorum ad Eccleſiaſtica miniſteria ſufficientia experimentum ullum captum, quodque pejus eſt, pacto pretio, & non ſine labe Simoniaca. Et quoniam ſæpiſſime etiam una eademque die adverſus Sacra Concilia, ac leges Eccleſiaſticas, Minores, Majoreſque Ordines fuerunt collati: prohibet Synodus, ne ullus in poſterum ad Ordines promoveatur, niſi prius à Præſule, vel ab aliis probis Viris, Sacrorumque Canonum peritis, quibus id commiſſum fuerit, & ad præſcriptum Conc. Trident. prævio examine de illius honeſtate, ac doctrina judicium feratur. Prohibet inſuper ne ullus inter Subdiaconos cooptetur, niſi viginti duos ſuæ (*b*) ætatis annos numeret; inter Diaconos niſi viginti tres: inter

(*a*) Quamquam Synodus videatur tantum de mancipiis loqui; conforme tamen eſt Eccleſiæ diſciplinæ, quod ſubnectit: *Nec aliis ſubjectos*: etenim Alexand. III. confirmavit Capitula Anglicana, quorum 16. ſtatuit quod: *Filii ruſticorum non debent ordinari abſque aſſenſu Domini, de cujus terra nati dignoſcuntur*. Ejuſmodi autem Capitula Anglicana, è poteſtate violenta Regis profecta, libertatem Eccleſiæ vulneraſſe, pro comperto habendum eſt.

(*b*) Abuſus id omnino erat Malabarenſium; Neſtoriani enim ex Sobenſi *Part.6. cap.4. in Epitome Canon.* annum 25. aut ultra aſſignant Presbytero; *At vero* (ait) *juxta antiquum mandatum ante annum 30. Presbyter non ordinetur*. Quæ Orientalium diſciplina maxime cum noſtra conſo-

ter Sacerdotes niſi quinque ſupra viginti, juxta ea, quæ ipſa Sacroſancta Tridentina Synodus præſcripſit; quæ integre, ac inviolabiliter ſervari Synodus jubet, nec non declarat, Præſulem nullos poſſe à prædictis legibus ſolvere, nec quidquam ab iis conſtitutum relaxare, niſi auctoritate Apoſtolica ſibi ſpecialiter commiſſa polleat. Quia vero in hac Diœceſi plures ſunt jamdiu ad Ordines promoti præſcriptam ætatem nondum attingentes, eos omnes, ſive Presbyteros, ſive Diaconos, ſive Subdiaconos, Synodus à ſuorum Ordinum exercitio ſuſpenſos, atque impeditos eſſe vult, quouſque ad præſcriptam ætatem pervenerint; perinde tamen locum ſuum ab ipſis ſervari, & Eccleſiaſticos proventus percipi, ac ſi re vera ſuos ordines, & munia ipſis annexa exercerent. Quod attinet ad ſcientiam, ac doctrinam, tantam Syriacæ linguæ peritiam in iis, qui latine neſciunt, Synodus exigit, quantam latinæ linguæ exigit Tridentinum, itaut Syrorum nemo, ſaltem Sacris Ordinibus initietur, niſi ſciat Syriace legere, *(a)* & cantare, atque ea, quæ Syriacis characteribus ſcripta ſunt, intelligere; cum valde conſentaneum ſit, quemlibet mente percipere ea, quæ ore profert in Miniſterio Altaris.

DECRE-

nat: etenim 30. annum præſcripſit etiam Presbytero Concil. Agath. *an.*506. Aurelian.3. *an.*538. Toletan.4. *an* 633., & Concil. Trullan. At vero Concilium Ravenn. *an.*1314. permiſit ordinari Presbyterum anno ætatis 25., & Diaconum an.16. Narbonenſe autem *an.*1551. exigit in Subdiacono 18., in Diacono 20., & in Presbytero 25. Tandem Tridentina Synodus, ætatis annos præſcripſit ordinandis, prout noſtra Synodus exigit; attamen paulo ante ipſum, ideſt *anno* 1545. & 7. *Nov.* facultatem fecit Provinciali Hiſpaniæ Hieronymus Seripandus, Tridenti exiſtens, *Promovendi ad Sacerdotium eos, qui annum vigeſimum tertium attigerint*. Erat tunc Seripandus Generalis noſtri Ordinis; ſubinde Cardinalis, & ejuſdem Concilii Tridentini Præſidens. Quare autem hic mos apud illos Chriſtianos vigeret, facile deducitur ex M. Paulo Vener. ap. le Quien *tom.*2. *col.*1089. nempe in cauſa erat Epiſcoporum raritas: unde ne carerent Miniſtris, puellos ordinabant, qui tamen non niſi in 25. ætatis anno conſtituti Sacrum peragebant; inde (ait iſte) factum eſt, ut in illis Regionibus ipſi Reges aliquando Presbyteri eſſent, ut de Presbytero Joanne teſtabatur Guilelmus de Rubtaquis Ord. Min., qui à S. Ludovico Franciæ Rege miſſus fuit in Tartariam.

(a) Jure merito peritiam linguæ Syriacæ exigit Synodus ob eamdem rationem, ob quam Tridentina præſcripſerat ordinandis latinam; quandoquidem Eccleſia juſtiſſimis de cauſis Sac. Scripturam, & Liturgiam ſermone tantum latino legenda proponit; de quo videndi Emmanuel Navarro, Viva, & omnium uberrime P. Fontana *ſup. Prop.* 82. *Queſnelii*. Ex quo etiam novam deducimus rationem, quam Heterodoxis opponamus, pro vernacula lingua pugnantibus; cum Eccleſia Angamalenſis, non Malabarico, ſed Syriaco ſermone res ſacras perageret. Quod autem in Capitular. Caroli Magni exigatur à Parochis peritia linguæ vernaculæ, id, inquam, ut Conciones, Catecheſes, & Confeſſiones fieri haberique poſſent, ſancitum fuit; non vero pro Scripturis, aliiſque Eccleſiaſticis libris legendis,

DECRETUM II.

CLV. QUotquot hactenus Ordines ſuſcepere in hac Diœceſi, omnes ſimoniace ſunt promoti pacto pretio, eoque majori, vel minori, juxta qualitatem Ordinis, ad quem promovendi erant, quapropter in graviſſimas à Jure ſtatutas pœnas cuncti incurrerunt: Quia tamen eorum inſcitia, cui cauſam dedere Præſules ipſi, hujuſcemodi turpiſſimorum errorum Magiſtri, aliquam excuſationem habet, ut nobis compertum eſt, Reverendiſſimus Metropolita promotos hujuſmodi ab omnibus pœnis, & cenſuris, in quas à Jure latas inciderunt, ob ſimoniacas Ordinum ſuſceptiones abſolvit, præcipiendo ulterius, ne quis adverſus illos ob eam culpam quidquam attentet; inſuper omnes eximit à vinculo, & impedimento poteſtatis acceptæ, itaut quilibet libere, ac licite, niſi aliam ob cauſam ab ipſo Jure impediantur, poſſint Ordinem ſuum; & poteſtatem acceptam exercere.

DECRETUM III.

CLXI. QUoniam conſtat Synodo, nonnullos Sacerdotes, (a) lepra fœdatos, ac notabiliter deformes, ſacrum facere, non ſine nauſea Populi, ac periculo ſalutis aliorum, cum iiſdem vaſis, & veſtibus ſacris utantur, jubet hujuſmodi indubitanter leproſos ſacrum non celebrare, eo quod ſint ipſo Jure irregulares ob corporis defectum, & nauſeam, quam ſacro aſtantibus afferunt, tunc præſertim cum ex eorum manibus Euchariſticum panem accipiunt.

DE-

(a) Hoc in loco Crozzus Theologia poſita, Medicum agit; affeRitque non fuiſſe lepram, quem hic memorat Synodus morbum, ſed tubera quædam in cruribus illi genti endemia; præſtat autem credere tot centenis hominum ibi conſidentibus, quam novo Medicaſtro Crozzo. Igitur provide juſſit Synodus Presbyterum leproſum ſeparari vitarique; conformiter etiam ad antiquos Canones; Gregorius enim II. *an.* 726. leproſis communionem permiſit, at a conviviis arcet: in Capitular. Aquiſgran. *anno* 789. ſtatutum eſt, ne leproſi ſe intermiſceant alii populo, quod omnium primum juſſerat Concil. Ancyran. *an.* 314. præſcribens; quod leproſi cum Energumenis orarent. Accuſatus etiam de lepra, debebat canonicam purgationem facere atque ſubire, ex Synodo Pictav. *an.* 1280. mirum autem non eſt, cum qui a conviviis arcetur profanis, a divini propelli miniſtratione convivii.

DECRETUM IV.

CLXII. Receptiſſimo in hac Diœceſi more inductum eſt, ut horariis precibus abſolutis, antiquior ex Caſſanariis in ipſo Presbyterio, aliis omnibus, qui alternis cecinerunt manum porrigat, & hi viciſſim manum ipſius apprehendant, quæ conſuetudo, vocabulo illarum Regionum proprio *(a) Caſture* appellatur. Cum itaque vetuſtiſſima hæc ceremonia, ſit mutuæ benevolentiæ, fraternique amoris uſitatiſſimum ſignum, ægre fert Synodus, aliquos ab hac benevolentiæ ſignificatione, non ſine aliorum offenſione abſtinere propter privatas ſimultates, rurſus nec cum aliis colloqui, nec iis bene precari Eccleſiaſtica ſalutatione, quam communiter hæc Eccleſia uſurpat; Ut ergo huic malo occurrat, præcipit, ut tam dexteram non porrigentes, quam non complectentes oblatam, Præſul graviter puniat, tanquam læſæ charitatis, & pertinacis in ſuum Proximum odii reos; præterea, ut delinquentes, juxta ſalutare Chriſti monitum, accedere ad Altare, aut miniſtrare in Eccleſia, ſuorumque Ordinum propria munera exercere non audeant, nec ii ad quos pertinet, ſacras veſtes illis præbeant, nec eos celebrare ſinant, quouſque Fratribus ſuis reconcilientur, iiſque conſuetum benevolentiæ ſignum exhibeant.

DECRETUM V.

CLXIII. CUM Clerici ad Majores Ordines promoti, debeant ex præſcripto Eccleſiæ quotidie horarias preces, ſive, ut vulgo dicitur, Divinum Officium integre recitare, in hac autem Diœceſi pauciſſimi domi ſuæ privatim recitent, per errorem putantibus aliis, iiſque plurimis, privatam hanc recitationem non eſſe præceptam, iis vero, qui in Presbyterio publice canunt, ſibi falſo ſuadentibus, ad adimplendum præceptum ſatis eſſe, quod ad breve tempus ibi morentur, etiam prope finem, & etiam ſi vix ingreſſi

(a) Ita vocatur a Malabarenſibus genus quoddam pacificæ ſalutationis, & auſpicii liberalis, cum aliquem conveniunt, Caſſanarii chorum ingredientes, ritus autem *Caſture* hujuſmodi eſt, ut ſibi invicem pacem apprecentur, apprehendentes manus, & indicem digitum oſculantes, teſte Vinc. Mar. *lib.2. cap.6.* Crozæus vero *Hiſt.Chriſt. Ind. pag.*249. ait, ritum *Caſture* importare, quod manus antiquioris Caſſanarii comprehendant alii, atque ſubinde ejus benedictionem accipiant; revera hæc ceremonia ſignum eſt fraternæ caritatis & communionis; ſubjectionem etiam atque fidem fortaſſe indicat: priſci enim vocabant *mancipationem* ſimilem ritum, quo clientes manus ſuas, inter manus ponebant Dominorum, in ſignum fidelitatis & ſubmiſſionis: Vico *Scient. nova lib.5. pag.*441.

greſſi poſt paucos verſiculos ſtatim egrediantur, quin ſoliciti ſint de ſupplendo privatim domi, quod ibi omiſerunt; cumque omnes in excuſationem adducant ultra falſam opinionem ſupradictam, qua laborant, raritatem Sacrorum Codicum, qui perpauci ſunt in hac Eccleſia, iique calamo exarati, declarat Synodus, omnes, qui in ſacris Ordinibus initiati ſunt, præcepto integræ recitationis Divini Officii obſtringi, nec poſſe illam citra lethalem culpam omittere, atque adeo, qui publice in Eccleſia non canunt, debere ipſum privatim domi *(a)* integre recitare, qui vero publice canunt, ſiquam partem omittunt, eam privatim ſupplere debere, ſi ſacris Libris non careant, quodſi careant, ut certe plurimi carent, pſalterium *(b)* laicum recitent, ſive ſeriem ex Orationibus Dominicis, & Angelicis Salutationibus, piacularibus globulis percurrant, ea lege, ut cum in hac Eccleſia non alia ſit partitio publicæ recitationis Divini Officii, ſive ſacræ pſalmodiæ, quam in Matutinam, & Veſpertinam, etiam ipſi pro recitatione Matutina, exordium ducendo ab invocatione Divini auxilii, ut habetur in Breviario, tricenas tres Orationes Dominicas, totidemque recitent Salutationes Angelicas, ac ſingulis addant clauſulam illam addi ſolitam ſingulis pſalmis, nimirum: *Gloria Patri &c.* qua præcum ſerie abſoluta, novem recitent Orationes Dominicas, & Angelicas Salutationes pro Animabus Fidelium Defunctorum, deinde unam pro Papa, & unam pro Epiſcopo, quas ſubſtituere debent, publicis illis precibus, quibus oratur Deus pro illis in Eccleſia. Eamdem invariatam, & integram precum ſeriem repetent Veſpere, pro Divini Officii recitatione veſpertina, addent tamen novem Salutationes Angelicas in honorem Deiparæ. Hoc ſupplemento uti

A a non

(a) Privatam etiam officii recitationem ex obligatione ad primæva Eccleſiæ tempora referendam eſſe, videtur; ut ut Rutheni aliique non bene morati contrariam corruptelam induxerint; namque non tantum Clericos, verum etiam laicos ad id teneri ex Decretis Arab. Nicænis apparet, cum jubeant iſta Decret 17. *orare ſepties in die debent omnes Chriſtifideles*. Neſtoriani etiam teſte Sobenſe, tenentur tam Presbyteri, quam laici aut ſeculares ad quatuor horas Canonicas, *Matutinas* nempe, *Nocturnas*, *Veſpertinas & Apodipnon*, ante ſomnum, quod ſignificat idem ac *Poſt cœnam*. De quo vide Sanctiones Arabicas Nicænas *Dec.* 17. & 18. & Aſſeman *Diſſert. de Syris Neſtor. pag.* 338. Cardinalis Thomaſius egregiam Diſſertationem concinnavit *De privato Eccleſiaſticorum officiorum Breviario extra chorum*, omnino legendam, apud Joſephum Blanchinium Congreg. Sancti Filippi Nerii alumnum *Par.* 2. *tom.* 1. Operum laudati Card. *edit. Romæ* 1741. *pag.* 460. *& ſeqq.*

(b) Conſtitut. Conventrenſes anno 1237. pro laicis hæc habent: *Præcipimus quod quilibet Chriſtianus & qualibet Chriſtiana omni die dicat ſepties, Pater noſter, Ave Maria, & bis Credo*: & anno 1514. editus fuit Fani liber hoc titulo: *ſeptem horæ canonicæ a laicis hominibus recitandæ*, juxta *ritum Alexandrinorum*: editus Arabice, cujus meminit Evod. Aſſem. *Biblioт. Laur. pag.* 83.

non poſſunt, qui ſacros Libros habent, ſed ut iterum inculcat Synodus, Divinum Officium vel publice, vel privatim recitare debent, ſi vero publice reciteut partem, vel matutinam, vel veſpertinam, & ſacris Libris careant, eam tantum partem, quam omiſſerunt, debent per piaculares globulos ſupplere, juxta methodum nuper præſcriptam.

DECRETUM VI.

CLXIV. JUbet Synodus in Sacrarum precum Breviariis adjungi Symbolum S. Athanaſii (a): *Quicumque vult &c.* quamobrem ejuſdem Symboli fieri verſionem Syriacam, qua peracta, ſingulis diebus Dominicis poſt matutinam Divini Officii recitationem, publice in Eccleſia recitari vult. Illius Syriacam verſionem P. Franciſco Roz committit. Illud etiam inculcat, ut ſinguli Caſſanarii, & Chamazes, illud memoriter addiſcant, & præ oculis habeant; tum quia id per ſacros Canones commendatum legitur, quia in illo præcipuorum noſtræ Fidei Myſteriorum ſumma continetur, tum demum quia eo utitur Univerſalis Eccleſia, & diebus Dominicis publice canit.

DECRETUM VII.

CLXV. CAſſanarios, & Chamazes omnes ſummopere hortatur Synodus, ut in Eccleſia tam Matutino, quam veſpertino tempore Divino Officio interſint, nec ibi colloquia inter ſe miſceant, vel à rebus cœleſtibus ad res terrenas, & nugatorias mentem diſtrahant. Illud etiam caveant, ne dum alternis canunt, in Eccleſia, aliqui verſiculum ſequentem præpropere incipiant, nondum abſoluto ab aliis verſiculo præcedente, ex qua feſtina temporis præoccupatione ſacrorum verborum confuſio, ac perturbatio oritur, quod plane ipſis injicere ſcrupulum debet; in quo frequenter offendunt Caſſanarii, & Chamazes dum ſimul recitant. Poſtremo hoc etiam admonet, ut quamvis hactenus in more fuerit, à ſeniore inter Caſſanarios præſentes Divino Officio exhiberi aliis *Caſture*; nihilominus in poſterum, ſi proprius Eccleſiæ Vicarius adſit, ipſe hac in re aliis omnibus præcedat, quippe qui peculiaris eſt illius Eccleſiæ Paſtor. DE-

(a) Memoriter recitari *Die Dominico ad horam primam* jubetur in Capitular Hattonis Epiſc. Baſileuſ. *anno circiter* 821. Et hoc quidem ſeculo 9. qui ordinabatur Epiſcopus profiteri tenebatur, ſe ſuſcipere Athanaſii ſermonem, qui incipit: *Quicumque vult ſalvus eſſe*. Vide Collect. Concil. Harduin. *tom. 5. col. 1445.*

DECRETUM VIII.

CLXVI. Quia æquum non eſt, quantum ad laborum remunerationem, eodem in numero haberi laborantes, & non laborantes; viſum fuit Synodo, Caſſanarios, & Chamazes, qui diebus Dominicis, vel aliis diebus Feſtis divinis Officiis non interfuerint, à Vicario, vel eo abſente, à Seniore inter Caſſanarios, adnotandos eſſe, & in diſtributione fructuum, habita ratione quantitatis diſtribuendæ, aliquid ipſis detrahendum, plus minuſve, prout pluribus, vel paucioribus vicibus abſfuerint; quod ita fiet, dum legitime non fuerint impediti, aut ægroti, vel in rebus Eccleſiæ, aut à ſuo Præſule aliter utilius occupati; ii enim, qui hac de cauſa abſunt, æqualem cùm aliis portionem accipient; quod vero ex abſentia aliorum collectum fuerit, æquis portionibus inter alios diſtribuatur.

DECRETUM IX.

CLXVII. Non ignorat Synodus, quamplures è Caſſanariis formulis exorcizandi (*a*) uti ſuperſtitioſis, immo etiam ethnicis, verbiſque deſumptis ex impio, prohibitoque libro: *Pariſman*, ad ejiciendos Dœmones: quapropter in virtute Sanctæ obedientiæ præcipit, ut nullus audeat aliis uti Exorciſmis ad hunc finem, niſi iis, quibus utitur Eccleſia Romana, approbatis à Sanctis Patribus, contentiſque in libello *De adminiſtratione Sacramentorum*; Siquis vero Clericorum aliis utatur, & multo magis, ſi ſuperſtitioſas ceremonias uſurpet, & ignotæ ſignificationis verba ſuper Energumenos proferat, ab Ordinibus ſuis exercendis, & proventibus per annum ſuſpendatur: cui cenſuræ poterit Præſul, juxta majorem, vel minorem criminis gravitatem, pro arbitrio ſuo pœnas alias adjungere; ſi vero poſt admonitionem, & punitionem contumax adhuc perſiſtat, à Communione Fidelium ſeparetur, & anathemate feriatur. Quod ſi de aliquo conſtiterit, prædictis ceremoniis, vel verbis uti (quod Deus avertat) ex pacto aliquo inito cum Dœmone, id quod de nonnullis circumfertur, de-

(*a*) In aliquibus Orientis Eccleſiis, non fit Exorciſta ordinatione, ſed deſignatione Antiſtitis; in aliis eſt Exorciſta ipſe qui Oſtiarius; Quomodo ordinetur Exorciſta habetur in Concil. Carthag. 4. *anno* 398. quod vero exorciſmi *nulli fiant prætextu pietatis, niſi ab Eccleſia probati*, praſcribit Concil. Bituricen. *anno* 1584. *Titul.* 40. *can.* 3.

declararetur ab Eccleſiæ communicatione ſegregatus, quouſque condignas, à ſuo Præſule ſtatuendas pœnas perſolverit, necnon ab Exercitio Ordinum, & Eccleſiaſticis emolumentis ſine relaxationis ſpe per totum vitæ ſpatium ſuſpendatur; inſuper ſit obnoxius pœnis aliis à Jure ſtatutis contra eos, qui pactiones hujuſmodi cum Dœmone faciunt.

DECRETUM X.

CLXVIII. QUoniam nonnulli è Caſſanariis, juxtà ſuperſtitioſum Ethnicorum morem, ubi agitur de Matrimoniis contrahendis, aliiſque rebus gerendis, fauſtos auſpicantur *(a)* dies, & multa ominantur ad petitionem Chriſtianorum, ethnicam ſuperſtitionem impie imitantium, ſuperſtitioſas etiam ſupputationes faciunt, faſtos, & nefaſtos dies ex Ethnicorum libris in ſuis commentariis tranſcribunt, quæ præ manibus à Chriſtianis habentur, immo etiam in libris precum Tabulas conficiunt, calculoſque inſtar algoriſmi, ut videre eſt pluribus in libris, etiam iis, quibus in Eccleſiaſticis functionibus utuntur; præcipit Synodus in virtute Spiritus Sancti, ac ſub pœna excommunicationis majoris, ut nullus Eccleſiaſticus, aut Secularis, vel Caſſanarius in poſterum audeat hujuſmodi faſtos, nefaſtoſve dies prænuntiare, occaſione Matrimoniorum, aliarumve rerum agendarum, neque ad hunc finem ſortes jacere, calculos ducere, aut quid eligendum ſit, quidve repudiandum ex libris ſortium conjectare, potiſſimum ex libello adjuncto alteri, qui appellatur *Pariſman*, aut ex alio quocumque, nec alias quaſcumque ſuperſtitiones à quovis alio inventas ſectari, qui vero contra fecerit, anathemati ſubjectus denuntietur, necnon per annum ab exercitio Ordinum, & per ſemeſtre à percipiendis Eccleſiæ proventibus ſuſpenſus. Commoneant etiam Sacerdotes Populum fidelem, ut hos fugiant Ethnicorum ritus, ac ſuperſtitiones, utque eligant ad contrahendas nuptias (modo velint) dies in Eccleſia ſolennes, feſtaque Sanctorum, quorum precibus omnia

(a) Statutum eſt in Concil. Ancyran. *anno* 314. quod Auguria vel auſpicia qui ſectantur, agant pœnitentiam annis quinque: Synodus vero Bituricen. *an.* 1584. omnes arioli, incantatores &c. qui *ſi fuerint Clerici ordine* (ait) *priventur & brachio ſeculari tradantur* Vide *Action.* 9. Synodi Diamp. in *Decr.* 6. 7. & 8. ſuperſtitioſi autem Malabarenſes id obſervant, ut ſi quod primo occurrit eſt Bos, fauſtum habetur; ſi vero Chriſtianus aliquis, Cornix aut Canis, infauſtum. Diebus autem Martis aut Veneris nec amicos inviſunt, nec eorum officia admittunt. Vide Vinc. Mar. *lib.* 2. *cap.* 6. Eſt etiam apud eos libellus, in quo Bracmanes totius anni dies fauſtos nefaſtoſque deſignant, quem vocant: *Panjangam. Almanache* vulgo. Pulchra de Auguriis habet Marchio S. Albini *Trait. de l' Opin. Tom.* 2. *pag.* 485. & *ſeqq.*

omnia proſpere, feliciterque conjugibus eveniant, vel aliorum quorumcumque dierum electionem faciant: omnes enim fauſti ſunt colentibus Deum, ac bene agentibus, omneſque ſunt opera manuum Dei; eoque feliciores, quo in majorem divinorum myſteriorum cultum, majuſque Dei obſequium impenduntur.

DECRETUM XI.

CLXIX. Cum plurimum deceat, Sacerdotes bonum exemplum aliis exhibere, quippe Magiſtri ſunt Populi, à quibus bonos mores ediſcere debet: dolet vehementer Synodus de intemperantia, qua Sacerdotes aliqui cibi, potuſque appetitioni plus æquo indulgent, cum offenſione Chriſtianorum, immo non ſine infamia, & dedecore gradus Sacerdotalis apud Ethnicos. Quamobrem ut huic malo proſpiciat, iis ſummopere commendat in cibo, potuque temperantiam, Præſuli vero vigilantiam in acriter corripiendis bibacibus, qui quidem ſi fuerint ſæpe *(a)* inebriati eo uſque, ut mentis uſu non pollerent, [quod Deus avertat] ab Ordinis exercitio ſint ſuſpenſi, non autem à recitandis in Eccleſia horis Canonicis, & quotidianis diſtributionibus. Præcipit inſuper, ut nullus audeat ad edendum, vel bibendum adire Cauponas, vel tabernas, cum id gravitatem Sacerdotalem graviter dedeceat, quam ob cauſam id ipſis etiam à Jure prohibetur. Demum prohibet, ne ullus apud Infidelem, Ethnicum, Turcam, aut Judæum *(b)* convivetur, ſub pœna ſuſpenſionis per quadrimeſtre ab Ordinibus, & emolumentis.

DECRETUM XII.

CLXX. Cum æquum, & eorum dignitati valde conſonum ſit, Clericos non ſolum moribus, ſed etiam habitu, & ex-

(*a*) Seculo 8. ex antiquiori Eccleſiæ diſciplina ſtatutum fuit a Gregor. III. In Judic. Congr. Pœnitent. *Judicio* 8. quod ebrioſi quadraginta dies agerent pœnitentiam: nota autem ibi ex antiqua deffinitione haberi, quod *qui in conſuetudinem habuerit vitii inebrietatis* (Epiſcopus, Presbyter, aut Diaconus) *aut deſinat, aut deponatur*. Id etiam notabile ibidem: *Qui cogit aliquem humanitatis gratia, ut inebrietur, ut ebrius pœniteat*.

(*b*) In Concil. Matiſcon. *anno* 581. ab omnium Chriſtianorum conſortio compeſcitur, *Qui Judæorum conviviis participare præſumat*. Ita Can. 15. Et Söben. Epit. Can. Par. 5. cap. 17. ſtatutum ab Eccleſia Neſtorianorum eſſe ait: *Quod non liceat Fidelibus comedere cum Judæis*.

& (*a*) externo veſtium cultu à Populo diſcriminari, idque poſtulent Sacra Miniſteria, quibus addicti ſunt: Præcipit Synodus, ut eorum nemo domo exeat braccatus, ſive breviori veſte indutus, cujus partes non ſint quaquaverſus conſutæ, atque adeo interula foras promineat juxta morem Regionis, neque tunica ita indutus, ut hæc ſit diloricata. Ubi ergo iter faciunt, aut oppida, vel Eccleſiam adeunt, tunicati incedant, & veſtis color ſit albus, niger, aut cæruleus, ut moris eſt, & pileo caput tegant. Multominus noctu inter venandum, vel piſcandum tantummodo campeſtri (*b*) verenda tegentes, cetera nudi incedant, quod quam indecorum ſit eorum ſtatuti, nemo non videt: qui vero contra fecerint, graviter puniantur: præterea coram Feminis, (*c*) aut ſimul cum illis non laventur, ut ceteri facere hac in Regione ſolent, cum plurimum hoc adverſetur modeſtiæ, & morum honeſtati, quam Eccleſiæ Miniſtri maxima cura, diligentiaque ſervare debent: quod vero ad barbæ culturam attinet, ut libuerit faciant, dum Juniores intonſo crine non incedant, ſed barbam ſibi radant: ii autem, qui prolixam barbam nutriunt, eam ſaltem circa labia radant, ne inter celebrandum, ſumptioni calicis impedimento ſit, & Chriſti Sanguine imbuatur.

DECRETUM XIII.

CLXXI. QUia, ut ait Apoſtolus Paulus, qui potiſſimum Dei obſequio ejuſque cultui dicantur, æquum non eſt negotiis Secularium implicari; quam ob rem vetant Sacri Canones, ne Clerici publice negotientur, in quo maxime peccatur in hac Diœceſi: præcipit Synodus, ne ullus Clericorum Nundinas (*d*) adeat publicas, nec locatores ſint rei alienæ, aut facultatum ſe exhibeant aliorum (*e*) fidejuſſores, aut proxenetas; nec contra-

ctus

(*a*) Inter antiquos Neſtorianos habitu non diſtinguebantur a Laicis Eccleſiaſtici, etiam Epiſcopi & Patriarchæ; hodie etiam veſtibus utuntur cujuſcumque indiſcriminatim coloris. Adeas Navigat. Novi Orbis *Cap.*134. & *Diſſer.* Aſſemani *De Syr. Neſtorian. pag.*337. Ex teſtimonio Timothei I. Patriarchæ Neſtorianorum videtur, Clericos ſeculares apud eos veſtibus albis uſos eſſe, Monachos, & Epiſcopos nigris. Niger color atque cæruleus in Occidente, Clericis fuit uſitatus, præſertim in Hiſpania, uſque ad Sec. 15. etenim S. Joannes a S. Facundo, antequam noſtrum Eremitarum ordinem illuſtraret, e duabus meliorem, quam habebat, cæruleam veſtem pauperi dedit. *In ejus Vita*.

(*b*) *Campeſtria* dicuntur ſuccinctoria partium inhoneſtarum: Vide P. Aug. *lib.* 14. *de Civit. Dei cap.* 17. cui perizomata primorum parentum, *campeſtria* ſunt.

(*c*) Cavent Laodiceni Canones quod *Balnea cum mulieribus communia nemo Chriſtianus habeat*.

(*d*) In originali habetur *Chatinarias*.

(*e*) In originali legitur *Taregas*.

ſtus etiam ſocietatis celebrent, neque in eorum domibus merces, aut comeſtibilia palam vendantur, nec munera obeant Secularium; qui vero contra fecerint ſevere à Præſule puniantur, quod ſi non emendentur ab Ordinum exercitio, & Eccleſiaſticorum proventuum perceptione ſuſpendantur: qui vero fuerint aliorum fidejuſſores, ſi intra menſem officio illi non renunciaverint, ab ingreſſu Eccleſiæ arceantur, & quouſque id non præſtiterint ab ordinibus & proventibus ſuſpendantur.

DECRETUM XIV.

CLXXII. CUM hujus Diœceſeos Sacerdotes nonnulli, poſthabito Dei, ſuorumque Præſulum timore, necnon ſublimis ſtatus, ac dignitatis Sacerdotalis, qua inſigniuntur obliti, palam negotiis Secularibus, & mercimoniis operam dent, & ea quidem impudentia & audacia, ut ad ea tutius exequenda, abſque habitu ſacerdotali, tonſura, capitiſque corona, immo intonſo capite, capilliſque juxta profanorum hominum, ac popularium morem, eleganter compoſitis: Præcipit Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ, ac ſub anathematis pœna Clericis omnibus, qui fuerint ſacris initiati, ut cum habitu, tonſura, ac patente capitis corona incedant, nec cæſarie promiſſa, capilliſque ita comptis in publicum prodeant, qui vero contraierit, anathemati ſubjectus declaretur, quouſque reſipuerit, externumque corporis cultum, qui ſuum deceat ſtatum, ſibi comparaverit.

DECRETUM XV.

CLXXIII. QUia aliqui ex Eccleſiaſticis, tum Caſſanarii, tum & Chamazii, ſui muneris, ac propriæ dignitatis obliti, ut minus à Regibus Ethnicis vexentur, quodque deterius eſt, ut eorum patrocinium ſibi concilient, eorumque clientela freti impune delinquant, nec poſſint à ſuis Præſulibus, juxta meritum puniri; ſtipendia à Regibus accipiunt, & inſtar Nayrum nomen dant, atque adeo inter milites conſcripti, debent ad bella procedere, manus conſerere, & omnia munia militaria, (a) prout ſe præbuerit occaſio, exercere, id quod expreſſe

(a) In Concilio Meldenſi ſtatutum eſt quod: *Clerici arma militaria non contingant*: celebratum fuit *anno* 845. nec aliter quam ex contemptu Eccleſiaſticæ immunitatis juſſi ſunt & coacti aliquando Clerici, per Principes, arma capeſſere. Proinde Concil. Camerac. *an.*1586. *Tit.*22. *n.*17. cavit: *Ne Præfecti ſeculares cogant*

Digitized by Google

preſſe eſt contra ſacros Canones, legeſque Eccleſiaſticas: præcipit Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ, ac ſub anathematis pœna ipſo facto incurrendâ, ut nullus Caſſanariorum, aut Chamazium audeat in poſterum ſtipendia militaria ab aliquo Regum accipere, ac militiam profiteri: qui vero contra fecerit, à fidelium communione ſejunctus declaretur, nec a cenſuræ vinculo abſolvatur, quin prius militiæ nuntium remiſerit, & exauctoratus fuerit, præteriti inſuper criminis ſeriam pœnitentiam ex animo peregerit.

DECRETUM XVI.

CLXXIV. IN Eccleſia à ſuis uſque exordiis, Clericos ſacris muneribus addictos, ac potiori titulo Sacerdotes continentiam, caſtitatemque ſervare conſueviſſe, *(a)* ex antiquis Conciliis

Clericos, qui Chriſto militare debent ad excubias diurnas aut nocturnas: multoque minus ad belligerandum. Quid autem ſit, quod habetur in *Capitulo* 42. Theodori Cantuarienſis Archiep. ad finem ſec.7. *Clericis nullatenus pugnare licet, niſi in multitudine, aut conſilio ſervorum Dei*: & invenitur in Spicileg. Dacherii *tom*.9. aliis diſcutiendum relinquimus.

(*a*) Quæ adverſus hoc Decretum Synodi effutivit Crozæus, vindicantur infra in Diſſert. Apologetica pro Synodo *num*.100. hic tantum in anteceſſum dicimus, Neſtorianos Matrimonium permittere Presbyteris, & Diaconis: etiam poſt ſuſceptionem ordinum; immo id Monachis Monialibuſque indulgent. Nec recens eſt inter eos corruptela hujuſmodi. Memoratur autem qui primus omnium eam induxerit, Barſumas Niſibenus pro Epiſcopis, & Presbyteris; quo mortuo, Babæus eamdem licentiam Catholico, Metropolitis, Sacerdotibus, Diaconis, & Monachis laxavit. At poſtea Mar-Abas Catholico, & Epiſcopis nuptias vetuit: & hæc eſt hodierna ipſorum conſuetudo. Hujuſmodi Matrimonia quoad Monachos ſaltem valida cenſentur, iſti enim vere tales dici non poſſunt, qui caſtitatem nullatenus expreſſe, aut tacite vovent; at nulli hodie Neſtoriani Monachi extant in Oriente; ſicuti nec erant in Malabaria tempore noſtræ Synodi. De iis vero, qui poſt ſuſceptos ordines contrahunt, tenet Arcudius *lib*.7. *cap*.40. valide id facere, ex præſenti potiſſimum Græcorum conſuetudine, quæ horum conjugia non dirimunt, ſed uxoratos ab exercitio tantum ordinum deponunt. Sed ex *Can. Trull*.3. iſta conjugia irrita ac invalida æſtimanda eſſe videtur, dum ſtatuit, quod *horum nefario, manifeſte diſſoluto conjugio; nequaquam ad altiorem gradum promoveantur*: unde Græci, qui ea rata cenſent, & ſola ſuſpenſione, id criminis caſtigant, majorum ſuorum ſtatutæ adverſantur diſciplinæ; maxime autem omnium Neſtoriani, qui digamiam, & polygamiam ſuis permittunt: Orientis enim diſciplina, quæ laicis vix conceſſit bigamiam, trigamiam vero, nonniſi invito animo, quo pacto iſtis octavas nuptias induliſſe dicetur? Certe *anno* 1628. inquiſitum eſt ſuper Presbyterorum & Diaconorum Chaldæorum Matrimoniis, & Sac. Cong. de Propaganda fide, decrevit ne illi deinceps conjugia inirent: & *anno* 1693. ejuſdem Congr. juſſu Jacobus Benſaminus Chaldæus Neſtoriani Patriarchæ Vicarius, uxorem quam poſt ordinationem duxerat, dimiſit: noviſſime etiam Sac. Inquiſitionis Tribunal Romanum irritum declaravit conjugium cujuſdam Diaconi Chaldæi, qui hic in Urbe nupſerat. Vide Aſſem. *Diſſert. de Syr. Neſtor. pag*.330. Soli autem Diaconis in Eccleſia Græca, ſi in ordinatione conteſtarentur non poſſe ſe continere, aliquando permiſſum fuit Uxores poſt ordinationem ducere; immo ex laudabili ipſorum diſciplina etiam ab Uxoribus ante ordines ductis temperarunt antiquitus Græci; licet nulla univerſalis legis neceſſitate, ad hoc videan-

ciliis tam Orientalibus, quam Occidentalibus aperte colligitur; & quamvis primis illis temporibus, cum ob Sacerdotum penuriam, tum ob commune Eccleſiæ bonum, aliqui ex literatis viris, jam uxoratis, ad Catholicam Religionem converſis, dummodo non eſſent bigami, fuerint non ſolum Presbyteri, ſed etiam Epiſcopi inaugurati, quod etiam noſtris hiſce temporibus in Eccleſia Græca viget, & in Eccleſiis aliis Apoſtolicæ Sedi ſubjectis, juſtis de Cauſis à Romano Pontifice, quouſque opportune proviſum ſit, toleratur; nihilominus nunquam Catholica Eccleſia permiſit, ut Presbyteri poſt Sacros Ordines ducerent uxores, immo uxoratos, quo dignius Miniſterium Sacrum obirent, mutuo conſenſu à ſuis uxoribus ſeparatos fuiſſe, recolenti eorum temporum memoriam, ſatis conſtat: quæ cum comperta ſint, Sancta Synodus non ſine ingenti mœrore pravos uſus, qui in hac Diœceſi irrepſerunt, ſecum ipſa animo reputavit, eoſque procul amoliri decrevit. Eorum cauſæ fuerunt Juris ignorantia, ſchiſmaticorum Præſulum vafrities, morum perverſitas, quæ tunc temporis late graſſabatur; quas ob cauſas non ſolum Presbyteri matrimonia contrahebant, ſed etiam plures eo conſilio ſacris initiabantur, ut locupletiores mulieres ſibi Matrimonio copularent; neque ulla habebatur ratio, an Virgo eſſet, an vidua, ac prima uxor eſſet, an ſecunda, an etiam tertia, neque bigamiæ impedimentum, vetuſtiſſimæ Eccleſiæ conſuetudine firmatum, illis (tanta erat morum licentia) timorem ullum incutiebat. Quidquod in hoc ſtatu Altari miniſtrabant, & ſacra munera exercebant; ſi paucos excipias, qui poſt tranſitum ad ſecundas nuptias, à ſacro celebrando ſe abſtinebant, non tamen à muneribus aliis Sacedotalibus exercendis. Quæ omnia ſibi licere per errorem putabant, eo quod ad hæc omnia facultatem à Schiſmaticis Præſulibus obtinuiſſent; qui quidem, cum ſub anathematis pœna vetitum eſſet, ne quis eorum Matrimonia contraheret, ad id ipſis poteſtatem tradebant, vel ſi qui contraxiſſent, eos ab anathemate abſolvebant, ac Matrimonia hujuſmodi rata habebant: quæ omnia obtinebantur Simoniacè pacta, & ſoluta pecu-

tur aſtricti: quod dici non poteſt de Græcis Epiſcopis, poſt ſtatutum Concilii Quiniſexti *anni* 692. e cujus Concilii lege confirmata, licitum eſt Græcis Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis retinere Uxores legitimas, ante ordinationem ductas, iiſque conſueſcere.

In Eccleſia autem latina, Majorum Clericorum continentia ſemper ſervata fuit: Subdiaconi vero, nec ſemper nec univerſe lege continentiæ aſtricti fuere, ſed varia fuit circa hos diſciplina, maxime in noſtra Hiſpania. De hoc videndi Cl. Tournely *De Sacram. Ordinis Quæſt. ultima*; & Apologia Anonymi pro ſtatutis S. Gregorii VII. apud Harduinum *tom. VI. collection. con. ſilior. a column.* 1521. ubi cœlibatus ſacrorum hominum validiſſime, ac ſubtiliſſime vindicatur.

nia. Quodque deterius eſt, facultate ſic impie obtenta, ſibi inaniter blandiebantur, & ſe ſatis conſcientiæ ſuæ conſuluiſſe, falſo ac malitioſe exiſtimabant.

CLXXV. Ut igitur Synodus pravos hoſce ac deteſtabiles uſus à Diaboli nequitia, ac ſordida Præſulum Schiſmaticorum cupiditate invectos, radicitus evellat, utque Eccleſiam hanc in veterem ſplendorem, ac puritatem reſtituat, ejuſque diſciplinam ad Sanctæ Romanæ Eccleſiæ normam apte componat; præcipit in virtute ſanctæ obedientiæ, & ſub pœna Excommunicationis latæ ſententiæ, ne ullus Clericorum in Sacris conſtitutus audeat poſthac ducere uxorem; neve aliquis Caſſanariorum eos jungat, nec conjugiorum hujuſmodi aliqui ſe teſtes exhibeant, nec ad id præſtent aliquo modo conſilium, favorem, aut auxilium: qui vero contra fecerint, aut aliquid horum præſtitiſſe deprehendantur, ſe excommunicatos, ac maledictos eſſe noſcant, & ut tales in Eccleſiis denuntientur. Quod attinet vero ad jam pridem uxoratos, eos omnes Synodus cenſura ſuſpenſionis impedit ab exercitio ſacrorum Ordinum, omniumque actuum Sacerdotalium; ſive tantum ſemel, ſive pluries contraxerint, quouſque cum effectu uxores dimiſerint; id quod plurimum rogat, ac obſecratur in Domino. Illis vero, qui bis contraxere, aut cum viduis, aut publicas duxere meretrices, eo quod ſint bigami, & matrimonia hujuſmodi prava conſcientia contraxerint, ut eorum plures facto ipſo oſtendere viſi ſunt, abſtinentes à celebrando ſacro, quantumvis ad id facultate obtenta à ſuo Epiſcopo, præcipit Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ, & ſub pœna excommunicationis declarandæ, ut ubi hoc præſens decretum ipſis innoteſcat, ſtatim ſe ab uxoribus ſeparent, non tantum quoad thorum, & menſam, ſed etiam quoad contubernium; necnon declarat, eos, quamdiu ita manſerint, lethalis noxæ, atque graviſſimæ, concubinatus nempe reos continenter fore; tale enim Matrimonium verum non fuit, nec validum; immo ex jure nullum, nulliuſque valoris: ſed neque Præſules, aut Epiſcopi facultatem impertiri poterant ad id, quod adverſatur Eccleſiæ regulis, in ipſa perpetim, ac inviolabiliter ſervatis, ſacriſque Conciliis Generalibus ab univerſo Terrarum Orbe receptis: quoad illos vero, qui ſemel tantum contraxerunt, Synodus conſulet Sanctiſſimum Papam, ac Pontificem Romanum, ut tanquam caput, & Dei univerſæ Eccleſiæ Paſtor, ac Doctor, & quid facto opus ſit doceat, ac præcipiat, quod vero ab eo præceptum fuerit, exactiſſime cuſtodietur.

DE-

DECRETUM XVII.

CLXXVI. Declarat Synodus, Presbyteros, qui tanquam obedientes filii, Synodi conſilium ſectantes, à feminis, cum quibus convictum habent, ſe ſeparaverint, poſſe poſt ſeparationem in Miniſterio ſuorum Ordinum permanere, ac Sacrum celebrare, dum aliunde impediti non fuerint; unde ab irregularitate ex bigamia erunt immunes, qua in re indulgenter agit Synodus, tùm proniorem ut viam ad hanc ſeparationem ſternat, tùm quia commiſeratur eorum imperitiam, qui à vafritie, & nimia ſuorum cupiditate Præſulum, à quibus docendi erant, fuerunt miſerrime ſeducti. Et quia Sacerdotes Matrimonium contrahentes, juxta Sacros Canones, irregularitati ſubjacent, Illuſtriſſimus Metropolitanus, auctoritate Ordinaria, & Apoſtolica, qua in hac Eccleſia fungitur, Sede Vacante, omnes Clericos Sacris initiatos, qui Synodo obaudientes, uxores dimiſerint, ac Sacra miniſteria exercere voluerint, ab irregularitatis impedimento ſolvit, ipſiſque facultatem facit, libere, ac licite, quantum attinet ad impedimentum hujuſmodi, ſuos Ordines exercendi.

DECRETUM XVIII.

CLXXVII. Cum Uxores Presbyterorum, quas *Catatiaras*, *(a)* ſive Caſſanarias appellant, hoc titulo, non ſolum digniorem locum in Populo, & Eccleſia, ampilioremque honoris ſignificationem obtinerent; verum etiam proventus in Eccleſia, ubi conſortes miniſtrabant, lucrarentur, perinde ac illi, ceterique Sacerdotes; immò & aliquando multo pinguiores, quam Sacerdo-

 tes

(a) Apud latinos etiam dictæ fuerunt Epiſcopæ, Presbiteræ, Diaconæ & Subdiaconæ uxores Epiſcopi, Presbyteri &c. quæ maritis earum ordinatis, Epiſcopi, Preſbyteri &c. relictæ dicebantur, quæ lege perpetui cœlibatus tenebantur, non ſecus ac mariti: Lege *Can.* 21. *Concil. Antiſiodoren.* Toletani 1. *Can.*18. & aliis in Conciliis, plures. Ex Virginibus autem, aut Viduis, inaugurabantur *Diaconiſſæ*, ut Eccleſiæ miniſterio, maxime pro baptiſmo Mulierum deſervirent: & hæ etiam innuptæ remanebant. In Eccleſia vero Orientali Uxores tantum Epiſcoporum electorum, quum earum mariti ordinantur, mutuo & prævio amborum conſenſu, caſtitatem promittunt, & aliquod ingrediuntur Monaſterium. Munera ſeptem potiſſimum obibant in Oriente extra altare: ad altare etiam aliquibus in rebus miniſtrabant tam Diaconiſſæ, quam uxores Presbyterorum; at quod *Mulieres ſervire ad altare non audeant*, juſſit Italo-Græcis Bened. XIV. Conſtit. *Etſi Paſtoralis anno* 1742. Id eſt animadverſione dignum, in Patriarchatu Antiocheno, Abatiſſas Monialium, quæ etiam erant Diaconiſſæ, teſte Bathebræo: *Subditis Monialibus Eucharistiam porrexiſſe*. Vide Aſſemanum *Differt. de Syr. Neſtorian. pag.*850.

tes alii, vel ob antiquitatem, vel ob aliam præeminentiam, qua Conſortes fruerentur: præcipit Synodus, ut illæ, quæ ab hujuſmodi Presbyteris ſe non ſeparaverint, nullum deinceps emolumentum lucrentur, nec a Sacerdotibus diſtributionum participes fiant. Si verò Synodi præceptionibus obtemperaverint, pars una diſtributionum per modum gratuiti ſubſidii pro ſe, ſuaque Familia alenda iis elargiatur, honor etiam, locuſque, quem hactenus in Populo, & Eccleſia obtinuerant, eis conſervetur.

DECRETUM XIX.

CLXXVIII. QUamquam Synodus, ea qua par eſt, obſequentis animi reverentia, Tridentini Concilii Sanctiones omnes, etiam quæ ad rectum Eccleſiæ regimen, morumque reformationem pertinent, olim recepit, & ſemper in poſterum ſervabit; quod tamen in eo Concilio præcipitur, ne permittatur, ut miniſtrent illegitimi filii Presbyterorum in eadem Eccleſia, in qua eorum Parentes miniſtrant, vel alias miniſtraverunt; declarat, non extendi ad filios Sacerdotum hujus Diœceſeos, qui huсuſque pro legitimis habiti ſunt, tum quia Matrimonium, unde orti ſunt, ad hanc uſque diem communiter habitum eſt pro legitimo, tum ob multitudinem filiorum hujuſmodi, Eccleſiis inſervientium, tùm ob pericula, eaque graviſſima, quæ, ſi id non permitteretur, huic Diœceſi impenderent. Declarat inſuper, eos poſſe in Eccleſiis iiſdem miniſtrare, in quibus miniſtrant Parentes, poſſe etiam earumdem Eccleſiarum Vicarios conſtitui; quod intelligi tantum debet de filiis illegitimis ex Matrimonio, apud eos valido exiſtimato, procreatis; ſi quos alios verò filios deinceps ſuſceperint, in eos Decretum Concilii Tridentini in toto ſuo rigore ſervandum eſſe ſtatuit.

DECRETÙM XX.

CLXXIX. QUoniam Simoniæ crimen, quo res ſpirituales, pretio temporali comparantur, inter graviora reputat Eccleſia, illudque tanquam Chriſtianæ Reipublicæ pernicioſiſſimum, acerrimis pœnis Deus ſupremus criminum vindex puniit, Synodus cohibere nequit lacrymas, animo recogitans, univerſam hanc Diœceſim fuiſſe ſcelerum hujuſmodi colluvione penè obrutam: palam enim pro Sacramentorum adminiſtratione pretium, & pecuniæ exigebantur, itaut nunquam ea conferrentur, quin

quin priùs aut apud Sacerdotes, aut in Capſulis Eccleſiæ, poſtea inter ipſos diſtribuendum pretium deponeretur, nec (quod piorum exhorreſcunt aures) ipſa Divina Euchariſtia aliter miniſtrabatur; ſimiliter relaxationes legis prohibentis conjugia inter conſanguineos, & Affines; abſolutiones ab Anathematis vinculo; conſecrationes Altarium; collatio Ordinum tam minorum, quam majorum; facultates ad Ordines alibi ſuſcipiendos, Epiſtolæ dimiſſoriales pro Clericis ad alias Diœceſes tranſeuntibus, & alia hujuſmodi, pacto, & ſoluto pretio concedebantur. Synodus itaque ut execrabilem hanc, & teterrimam Chriſtiani Populi luem procul avertat, (a) præcipit in virtute ſanctæ obedientiæ, ac ſub anathematis pœna ipſo facto incurrenda, ut pretium nullum, nihilque pretio æſtimabile accipiatur, ac ſolvatur pro rerum ſpiritualium, quas nuper recenſuimus, aliarumve ſimilium conceſſione: atque adeo Sacerdotum nemo pro adminiſtratione Sacramentorum audeat aliquid ſumere, neque aliquis pro eo quidquam largiri, ſed omnino gratis fideli conferantur Populo Sacramenta, juxta præceptum Domini Noſtri Jeſu Chriſti: *Gratis accepiſtis, gratis date*. Excipimus tamen eleemoſynas ſpontaneas, quas fideles voluntarie, nulloque habito reſpectu ad Sacramentorum adminiſtrationem, conferre voluerint, dummodo id non faciant quando Sacramenta recipiunt. Sacerdos itaque, qui contra fecerit, ultra anathematis pœ-

(a) Simoniaca hæreſis procul ſemper rejecta eſt a Catholica Eccleſia, quæ non prius erecta eſt, quam Simon caderet; quod ſi aliquis particularis homo, vel particularis Eccleſia, ea infecta fuit labe, illico a Summis Pontificibus & Conciliis, contra eſt itum. Validius autem graſſata ſemper eſt in Eccleſiam Orientalem: ubi etiam inter Catholicos Apoſtolicæ Cathedræ addictiſſimos Maronitas, ejus labis ſpecies quædam ad hæc uſque tempora retenta eſt, etenim in Monte Libano & Patriarchatu Antiochiæ Maronitarum, non conferebantur Sacra Olea, niſi ſolverentur debitæ Antiſtiti pecuniæ: quam tamen omnium malorum radicem, evellere tentavit Joſ. Simon. Aſſemanus Ablegatus à Clem. XII. in Concilio Montis Libani, coacto in Monaſterio de Loayſa in Chaſroena 30. *Sept. anni* 1736. evulſa tandem penitus fuit a SS. D N. Benedicto XIV. anno 1741. approbante Canonem Concilii Loayſæ, in quo *prohibebatur Patriarchæ facere quamcumque exactionem, in distributione Olei Sancti Parochis*: etſi aliqui contra niterentur. Fere omnes abuſus, quos hic memorat Synodus, irrepſerant in Angliam ante *annum* 1100. adeout Concilium Londinen. *anno* 1125. ſub Honorio II. iis medicamen allaturum, ſtatuit *Can.* 2. *Ut pro Chriſmate, pro Oleo, pro Baptiſmate, pro Viſitatione infirmorum. ſeu Unctione, pro Communione Corporis Chriſti, pro ſepultura nullum omnino pretium exigatur.* In corporis Chriſti diſtributione, numis collatis peracta, turpius id apparet; quaſi nempe iterum Chriſtus venderetur; idcirco prohibitum fuit, *Obolos, vel aliam quamlibet ſpeciem* exigere a communicante; *in Can.* 23. Concil. Quiniſexti, ſeu Trullani, & in Londinenſi mox laudato. In aliquibus Hiſpaniæ citerioris locis non ſine offenſione, nec ſemel vidi infixos in Cereo baptizandi, nummos argenteos, immo & aureos, Parocho ceſſuros: & etiam adminiſtrato ægris Viatico, non tantum menſæ candelas, ſed & ceteras aliorum in cubiculo extantium, celeri manu, ab Eccleſiæ inſervientibus abripi; quo jure quave decentia videant alii.

Digitized by Google

pœnam, ab Ordinibus, & emolumentis maneat per triennium ſuſpenſus: Vicariis etiam curæ ſit, ut de his rudis Populus certior fiat, ne deinceps accidat, ut plures ex pauperibus in Silvis degentes ſuos non adducant parvulos baptizandos, eo quod ipſis pretium non ſuppetat ſolvendum pro baptiſmo, id quod antea pluries accidiſſe Synodus non ignorat. Presbyteri etiam contenti ſint ſtipendiis, quæ pro Officiis, funeribus, ac Miſſarum celebratione accipiunt, quibus nullam Simoniæ labem ineſſe, Synodus declarat, ſed unice eo ſpectare ſtipendia hujuſmodi, ut Sacerdoti ea die celebranti congrua alimenta non deſint. Idem docet Synodus de gratuitis aliis largitionibus, quæ ad ſpontaneam, Deoque gratam beneficentiam Chriſtifidelium erga Sacros Miniſtros pertinent, quamobrem, ut hactenus factum eſt, etiam in poſterum inter illos diſtribui debent. Declarat inſuper Synodus, quodſi forte aliqui ab Anathematis pœna, in quam ob grave aliquod incurrerunt crimen, abſolvantur, quamvis nihil ab iis accipi poſſit tanquam abſolutionis pretium, poſſe nihilominus iis in pœnam admiſſi criminis, habita ad id à Præſule facultate, pecuniariam mulctam irrogari, quæ tamen moderata ſit, & non niſi in Chriſtianæ pietatis opera, vel in Eccleſiæ fabricam impendatur; ſi vero egenus fuerit delinquens, Eccleſiæ alicujus ſervitiis addicatur, mulcta pecuniaria prætermiſſa, ipſique præfiniatur certa temporis menſura, major, vel minor, juxta majorem vel minorem criminis gravitatem.

DECRETUM XXI.

CLXXX. CUM omnimode peroptet Synodus, pernicioſiſſimum Simoniæ vitium ab hac Diœceſi radicitus evellere, probe noſcens, illud adeo increviſſe ob indigentiam rerum neceſſariarum, qua Eccleſiæ Miniſtri premebantur; vehementer orat omnes hujus Diœceſeos Populos, ut ex iis, vel viritim homines ſinguli, vel unumquodque commune juxta vires, præfinitam aliquam pecuniarum ſummam, ad modum, vel voluntariæ ſtipis, vel decimarum largiatur, qua ſumma contributa ſuſtentari poſſint Vicarii, & Animarum curam gerentes, quibus ad Divini cultus ſplendorem indiget Eccleſia: de qua re ſtatuenda, Reverendus Metropolita in qualibet Eccleſia agat cum Populo, idque ipſi inculcet, Chriſtianos nempe ad id jure tùm Divino, tum humano obſtringi; nihil enim æquius, quam quod alimenta præbeant Sacerdotibus, pro iis Deum orantibus, ac Spirituale pabulum omni-

omnibus diſtribuentibus, quique & Deo, & Præſulibus Dei vices gerentibus de iis rationem reddere debent.

DECRETUM XXII.

CLXXXI. UT quoquomodo obviet Synodus Sacrorum Miniſtrorum hujus Diœceſeos indigentiæ, atque adeo Simoniæ viam omnem præcludat, cum Populi, qui præfinitam aliquam ſummam contribuere debent, utpote inopes, omniaque ad victum corporiſque cultum illis neceſſaria ſunt, ſubminiſtrare non valeant, flagitat à Catholica Majeſtate Regis Luſitaniæ, ut tanquam iſtius Chriſtianitatis Protector, ac in iſtis Regionibus Rex unicus Dominuſque Chriſtianus, dignetur pro ea, qua pollet liberalitate, ac beneficentia, annuam penſionem mille ſaltem, ac quingentorum *Crucigerorum* attribuere (*a*), ex qua ſimul, & pecuniarum ſumma à Populis exigenda, hujus Diœceſeos Vicariis congrua ſuppetant alimenta; & plane confidit, minime defuturam Regionibus hiſce regalem beneficentiam, qua Indiarum Regiones ceteræ fruuntur. In ſpem hanc inſuper erigitur ab exemplo Concilii Provincialis Goenſis tertii, quod cum maxime optaret horum Chriſtianorum obedientiam erga Eccleſiam Romanam promovere, necnon Simoniæ vitium ab his Regionibus propellere, idem beneficium enixe rogavit. Poſtulat ergo Synodus ab Illuſtriſſimo Metropolita, ut ad hunc finem apud Regem preces ſuas, operamque interponat, illi & Eccleſiæ hujus vota, & Sacrorum Miniſtrorum indigentiam exponendo: interim vero donec Regium reſponſum habeatur, ipſe D. Frater Alexius de Meneſſes, utpote Archiepiſcopus Metropolitanus, & hujus Synodi Præſes, ſecum reputans quanti momenti ſit, Simoniæ vitium eradicari, & Eccleſiarum regimini præeſſe Vicarios ipſis addictos, qui & Sacramenta adminiſtrent, & res Eccleſiæ prudenter, ac attente gerant, mille & quingentos Crucigeros annuos aſſignat, e ſtipendiis Goæ detrahendos, qui inter Vicarios diſtribuantur, quos Eccleſiis ſingulis in hac Synodo conſtituere decernit, prout legitur in diſtributione publicata, & ab eodem Archiepiſcopo ſua ſubſcriptione, & majori ſuæ Archiepiſcopalis Cancellariæ Sigillo munita, quæ illico lecta fuit, audiente, & approbante Synodo. DE-

(*a*) Luſitanice *Cruzados* eſt monetæ genus, pendens aut æquivalens quinque Paulis Romanis, & 6. bajoc. ſi vero ſint *Cruciati* ſeu *Cruciġeri* aurei, quilibet horum valorem habet 56. *Paul. Rom.* Ja Crozæus *pag.* 256. vertit pro Cruciatis, *ſcuta* 2 at non bene, quilibet enim Cruciatus argenteus, non pendet in Luſitania niſi 48. *Bajoc.* Romanos; & Romæ ut diximus æquivalet 56. *Bajocis*, aut 5. *Paulis* & *Baj.* 6. aut alio nomine 440. *Reys* Luſitanis.

Digitized by Google

DECRETUM XXIII.

CLXXXII. QUoniam in hac Diœceſi longe plures ſunt Clerici, quam quos Divini cultus, & Eccleſiæ neceſſitas poſtulat, & Sacrum Tridentinum Concilium, non niſi Eccleſiæ neceſſarios ad Ordines promoveri permittit: præcipit Synodus, ut in hac Sede Vacante, quandiu novus Præſul non advenerit, penes quem ſit illius regimen, nullus initietur Sacris, nec ad id facultas ulli concedatur, ſolumque illis, qui jam initiati ſunt, progredi ulterius ad alios majores Ordines liceat, prout viſum fuerit Gubernatori in hac Diœceſi, per Illuſtriſſimum Metropolitanum inſtituendo; monet etiam Synodus, ut qui ad Sacerdotalem gradum aſcendere debent, inſtruantur in iis, quæ pertinent ad Sacramenta, eorumque adminiſtrationem, ac formam abſolutionis Sacramentalis, ut ubi opus fuerit, aut in caſu neceſſitatis ea uti poſſint, abſolutionem pariter à cenſuris, quæ ſemper præcedere debet Sacramentalem abſolutionem peccatorum in confeſſione, ſaltem conditionalis.

DOCTRINA

De Sacramento Matrimonii.

CLXXXIII. SEptimum Sacramentum Matrimonium eſt; & ſignificat juxta Apoſtolum eam, quæ eſt inter Chriſtum, ejuſque Eccleſiam unionem. Perficitur Matrimonium mutuo amborum conjugum conſenſu, verbis, vel ſignis de præſenti declarato, conſenſu inquam, qui juxta verborum, vel ſignorum expreſſionem ſuum in præſens ſortiatur effectum. Conſenſus hujuſmodi, qui quidem à Mundi exordio (*a*) cœpit eſſe, & ſub quacumque

(*a*) Sub hac ratione, & ut eſt naturæ officium, inſtitutum & initum fuit Matrimonium in Paradiſo, ante peccatum, inter Adamum & Evam; atque illa nuptiarum lex, quam ipſa dictaverat natura, a Deo confirmata fuit. Vide Tertull. *lib. de Anima cap.*11. Hieron. *in Cap.*5. *Epiſt. ad Epheſios*, & Auguſt. *Lib. de Bono Conjug. cap.*13., & *lib.*14. *de Civit. Dei cap.*22. Concilium etiam Senonen. *anno* 1528. in Decretis morum: *Decret.*39. aſſerit: *Matrimonium eſſe a Deo in Paradiſo, & in ſtatu innocentiæ inſtitutum*. Sed omnium luculentior habetur inſtitutionis ejus explicatio in Concilio Moguntino *anno* 549. *in cap.*36. per hæc verba: *Matrimonium quippe, ab initio ad officium naturæ inſtitutum; tandem ex Dei benignitate, infirmis hominibus ad remedium ceſſit: ut jam hæc maris & feminæ commixtio; quæ alioquin propter turpem concupiſcentiæ motum, peccato non careret: propter gratiam Sacramenti, conjugibus ad peccatum non imputetur, ſed ſit honorabile con-*

cumque lege fuit, à Chriſto Domino, Sacramentorum novæ legis Inſtitutore Sacramenti dignitatem accepit; Unde matrimonium dupliciter conſiderari poteſt, & ut contractus, ac naturalis conjunctio, & ut Sacramentum à Chriſto Domino noſtro inſtitutum. Conjugio indiſſolubile, ac perpetuum vinculum Deus adnexuit, quod mors ſola diſſolvit; juxta illud Chriſti: ***quod Deus conjunxit, homo non ſeparet***. Hoc vinculum ipſi ſub utraque conſideratione competit, ſed potiſſimum competit ipſi tanquam Sacramento. Per illud, ſicuti & per reliqua Sacramenta, confertur gratia; etenim Chriſtus ipſe auctor & Inſtitutor divinorum Sacramentorum, ſua nobis meruit paſſione gratiam, qua naturalis ille amor perficeretur inter uxoratos; & firmaretur conjunctionis matrimonialis nexus inter conjuges, & conjuges ipſi Sanctificarentur. Duplicem etiam reſpectum invenimus, & finem in Matrimonio, ob quem inſtitutum fuit: primo & præcipue ob procreationem, & generationem prolis ad mundi conſervationem, & propagationem Populi fidelis Deo inſervientis: ſecundo & minus præcipue ob remedium libidinis, quo nempe uterentur in hoc propenſi vtium, uti remedio à Deo accepto, ne in illud laberentur, cum ſuis Uxoribus in eodem manentes contubernio. Quamobrem non ſemel tantum, ſed pluries iniri matrimonium poteſt femina, vel viro conjuge vita functo, cum non ſolum in primo, ſed etiam in reliquis conjugiis matrimonii finis obtineri poſſit. Quibus ita ſe habentibus, tanquam hæreticos deteſtatur Eccleſia, reprobant es ſecundas nuptias tanquam illicitas, quod antiquitus nonnulli aſſeruerunt Hæretici, ac noſtris hiſce temporibus tuentur in his Regionibus aliquæ Ethnicorum ſectæ, ſuperſtitioni magis addictæ. Ex prædictis illud etiam conſequitur, non ſolum Matrimonium poſſe contrahi inter eos, qui fœcundi ſunt, & vim habent gignendi prolem, ſed etiam inter ſteriles, de quibus juxta conſuetum naturæ curſum nulla ſpes eſt, ut filios procreent: poſſunt enim vero ii ſaltem matrimonii finem alterum obtinere: ii vero, qui neutrum finem obtinere poſſunt, ut pueri impuberes, & qui ad uſum Matrimonii ſunt perpetuo inhabiles, Matrimonium contrahere nequeunt: quia tamen primum impedimentum à minori ætate ortum, ceſſat pubertate adveniente, idcirco Eccleſia certum præfinivit tempus, quod niſi fuerit expletum, matrimonia iniri non poſſunt. Quidquid vero de primævo rigore, lege naturali, & ſubin-

nubium, ac thorus immaculatus. Vocatur Sacramentum etiam, in latiori quodam ſenſu a Theologis; connubium ſub lege naturæ & ſcripta; ceterum ab uno Chriſto ad Sacramenti honorem proprie fuit elevatum. Videſis Tournely *De Matrim. Quæſt.* 2.

de lege Moſaica remiſſum eſt, Chriſtus in lege ſua Evangelica in integrum reſtituit. Quamvis enim antiqui Patres ex primævi juris relaxatione à Deo conceſſa, plures duxerint Uxores, & lex Moſaica permiſerit libellum repudii, neutrum tamen poſt legem Evangelicam licet. Quamobrem Matrimonium priſtinæ puritati reſtitutum fuit, nec licet cuiquam plures habere Uxores, aut quam habet repudiare, aut aliam ducere, prima ſuperſtite. Tria inſuper ſunt Matrimonii bona præcipua, primum nempe Prolis generatio, per quam Populus fidelis propagetur, & latius veri Dei cultus extendatur: Secundum eſt fides, quam quilibet conjugum illibatam ſervare debet erga alterum: Tertium perpetuum Matrimonii vinculum, quo ſignificatur indiſſolubilis conjunctio, & unio Chriſti cum ſua Eccleſia; & licet fornicationis, adulteriique cauſa, licita fiat conjugum ſeparatio quoad contubernium, non licet tamen cum alio matrimonium contrahere, quia Matrimonii valide contracti vinculum, non aliter quam alterutrius morte conjugis diſſolvi poteſt.

DECRETUM I.

CLXXXIV. SAcra Mater Eccleſia celebrationem contractus Matrimonialis ita ſtatuit, ut vel primo aſpectu ſanctum quid eſſe, ſancteque tractandum omnibus innoteſceret: itaque ad plura vitanda valde abſona, atque adeo dignitati hujus Sacramenti minime conſentanea, conſtituit, palam, ac in facie Eccleſiæ Matrimonia celebrare, ſcilicet coram Vicario proprio, & Parocho, aliove Sacerdote de ipſius, aut Præſulis licentia; præſentibus etiam duobus, vel tribus teſtibus: quodlibet autem Matrimonium abſque hujuſmodi ſolennitate Parochi, duorumque teſtium celebratum, eo ipſo nullum fore, (*a*) nulliuſque valoris: & quod conſectarium erat, decrevit inſuper, ut nec ipſe Parochus ſine duplicis teſtis præſentia, nec Sacerdos alius ſine Parochi facultate audeat aliquos conjungere. Quæ cum in hac Diœceſi minime ſervari Synodus

(*a*) Clandeſtina conjugia *ſemper deteſtata eſt Eccleſia Dei*, ut ait Trident. *de Matrim. in Decret. de reform. cap. 1.* & quidem a temporibus Apoſtolicis: Sanctus enim Ignatius ad Polycarp. ait: *Decet ducentes & ductas cum ſententia Epiſcopi unionem* (matrimonialem) *facere, ut ſit ſecundum Dominum, & non ſecundum concupiſcentiam*. Conſonat Tertullian. variis in locis, & maxime *Lib. 2. ad Uxorem* Hormiſdas *apud Gratian.* 30. q. 5. Plura etiam Capitularia, ſignanter Pippini Regis *anno* 755. & Concilia multa; has etiam clancularias nuptias videtur Deum variis modis in Gallia puniviſſe, cum ex *lib. 7. Capitular. Reg. Franc. Cap.* 179. ap. Marten. *De rit. tom. 2. col.* 341. conſtet, ex illis procreatos eſſe cæcos, claudos, gibbos, lippos &c. Ipſis tandem Ethnicis non probabantur; dicente Apuleio *Lib 6. Nuptiæ in Villa, ſine teſtibus; & Patre non conſentiente facta, legitima non poſſunt videri*.

nodus certo ſciat, nam coram quocumque ex Caſſanariis, & ubilibet pro contrahentium libito Matrimonia celebrantur, ex quo, & morum diſſolutio, & non leves perturbationes oriuntur. Præterea diverſos ritus *(a)* ac verba diverſa in variis Regionibus ad hanc Diœceſim pertinentibus uſurpari in contrahendis connubiis; præcipit, ut omnia ſupradicta, quæ Tridentinum Concilium ſtatuit, integre ſerventur: quamobrem quodcumque connubium, Concilii Tridentini decretis diſſentaneum, atque adeo contractum ſine Parochi, duorumque Teſtium præſentia, declarat eſſe nullum, & contrahentes non jungi matrimonio, ſed concubinatu implicari. Decernit inſuper ut Parochus, qui ſponſum, & ſponſam audeat jungere, ſine duorum ſaltem teſtium interventu, ſimiliter Sacerdos, qui abſque licentia Parochi, aut Ordinarii Matrimonio aſſiſtat, ab ordinibus, & proventibus per annum abſque relaxationis ſpe, ſint per ſuſpenſionis cenſuram impediti: Matrimonium itidem declaretur nullum, quique ita contraxerunt rurſus conjungantur. Poſtremo declarat, poſſe contrahentes per alterutrum Parochum, ſive viri, ſive feminæ conjungi, & ſi ut plurimum per feminæ Parochum conjungi ſoleant.

DECRETUM II.

CLXXXV. MAtrimonium contrahi debet verbis exprimentibus mutuum conſenſum pro tempore præſenti, quod cum in hac Diœceſi plerumque ſervari non ſoleat, ſed non raro contrahentes conſentiant per verba habitura ſuum effectum pro tempore futuro; præcipit Synodus, ut ubi ſponſus, & ſponſa ſe ſiſtunt ad Eccleſiæ fores, Parochus, vel alius Sacerdos ab illo

(b) Tridentinum non reprobat alios ritus & verba; cum enim ſtatuit, ut Parochus dicat: *Ego vos conjugo &c.* ſubdit: *vel aliis utatur verbis juxta receptum uniuſcuiuſque Provinciæ ritum.* Vide *Seſſ.* 24. *Dec. de Reform. cap.* 1. Unde non recte aliqui Scholaſtici in illis verbis, Matrimonii ritum figunt, quæ, ut ait Martene *De Ritibus tom.* 2. *col.* 347. inaudita erant antiquis, quæque in aliquibus Ritualibus, etiam *ante* 400. *annos* exaratis deſiderantur. Memorare libet quod habent acta S. Amatoris, Epiſcopi Antiſiodor. qui cum celebraret nuptias, & Epiſcopus Valerianus, loco verborum benedictionis nuptialis, recitaſſet orationes pro ordinando Diacono; ſolo ipſo & conjuge id animadvertentibus, *Quaſi divino nutu id factum eſſet, de propoſito ſervandæ Virginitatis tractare cœperunt.* Sacerdotis verba, quibus nubentes jungebantur, arbitraria fere videntur fuiſſe, percurrenti antiqua Ritualia, & lingua vernacula plerumque, ut *in Ord.* 11. Martene, in quo legitur: *De cet anneau te eſpouſe in nomine Patris &c. In Ord.* 13. rhythmus iſte ad annulum habetur.

Par cet anel l'Egliſe enjoint.
Que nos deux cueurs en ung ſojent Joints.
Par uray amour & loyale foy.
Pour tant, je te mets en ce doy. In nomine Patris &c.

Deinde ſubjungebat Sacerdos: *Deſponſo vos in facie Eccleſiæ. In nomine &c.*

delegatus, aut cui Præſul facultatem fuerit impertitus, ſuperpelliceo indutus, ac ſtola e collo pendente, & coram duobus ſaltem Teſtibus, eos interroget; num velint inter ſe contrahere? Illiſque voce tenus aſſerentibus, aut manifeſtis ſignis conſenſum explicantibus, itaut nullus ſuperſit dubietati locus: poſtea Sacerdos extremitatem alteram ſtolæ e collo ſuſpenſæ ſuperponat palmæ ſuæ manus ſiniſtræ, ſupra quam ſtolæ extremitatem interjectam recipiat dexteram inverſam ſponſæ, cui decuſſatim jungatur deinde dextera Sponſi in Crucis ſpeciem, ſic vero junctas dexteras, ſtolæ extremitate altera contegat, iiſque dexteram ſuam ſuperimponat, itaut manus ambæ Sacerdotis intercipiant novorum conjugum dexteras ſtola coopertas. Quibus peractis, ſignet dexteras conjugum ſigno Crucis, illiſque benedictionem impertiatur, dicens: *In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti Amen.* Curet deinde ut Sponſa dicat: *Ego N. accipio te N. in meum maritum legitimum, prout præcipit Sancta Mater Eccleſia Romana.* Mox eamdem ferme uſurpans verborum formulam, ſponſus dicat: *Ego N. accipio te N. in meam legitimam Uxorem prout præcipit Sancta Mater Eccleſia Romana*: quibus verbis adjungat Sacerdos: *Et ego auctoritate qua fungor, vos in Matrimonium conjungo; In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti Amen*; & aſpergendo eos aqua benedicta dicat: *Per aſperſionem hujus aquæ benedictæ donet vobis Dominus ſalutem, & benedictionem Amen.* Si vero conjuges primas celebraverint nuptias, eos ad Aram maximam ducat, & ſuper illos ibi genuflexos, benedictiones recitet, quæ habentur in Rituali Romano *de adminiſtratione Sacramentorum*, quod Syriace tranſlatum ad manus ſit in omnibus Eccleſiis: ſi autem contrahentes fuerint vidui *(a)*, benedictiones non recitabit, ſed facta oratione intra Eccleſiam, eos dimittet.

DE-

(a) Secundas nuptias ægre ſemper tulit Eccleſia, quaſi eſſet incontinentiæ ſignum bis contrahere; immo antiquiores ex Patribus, bigamiam fornicationi & adulterio adnumerant; neque permittebantur niſi certis legibus. 1. ut mulier nonniſi tranſacto luctus anno contraheret. 2. ut conſenſus Sacerdotis & populi accederet. 3. quod etiam hic ordinatur: privabantur benedictione nuptiali. 4. non coronabantur. 5. arcebantur ab Eccleſiæ eleemoſynis. 6. ſubjacebant publicæ pœnitentiæ, & ab Eccleſiaſtica communione excludebantur anni aliquando, aut biennii ſpatio. Dura ſemper viſa eſt, lex impoſita Hiſpaniæ Reginis in Concil. *Tolet.* 13. *anno* 683. ut nimirum a ſecundis nuptiis omnino abſtinerent: durior autem quam paulo poſt edixit Concil. 3. *Cæſaraugustan.* Can 3. *anno* 791. nempe: *Ut relicta Principis.... veſtem ſecularem deponat, & alacri curioſitate religionis habitum aſſumat.* Tandem bigami non coronabantur; ſed ex quo Copronymus Eudoxiam in tertiam ſibi uxorem adſcivit, in aliquibus Græciæ Eccleſiis etiam hodie coronantur a Sacerdote, qui Virginibus aptat corollam ipſarum capiti, Viduis vero humero imponit; quod lepide irridetur a Theodor. Studita *Ep. ad Naucrat. apud Marten. tom.* 2. *col.* 349. *Tertio nubenti* (ait ille) *ubi nam ponetur corona? In manu, an ad genu?*

DECRETUM III.

CLXXXVI. UT nulla circa Matrimonia fraus obrepat, innoteſcant etiam impedimenta ipſis obſtantia; conſtet inſuper cunctis de eorum celebratione; necnon quoad omnia Sacro Concilio Tridentino conformentur: præcipit Synodus, ut inviolabiliter, ac rigoroſe, quæ ab illo ſtabilita ſunt, obſerventur, atque adeo nomina futurorum conjugum publicentur in Eccleſiis intra illorum Parochiam, idque tribus diebus feſtis, & Dominicis, ubi Populus ad audiendam Miſſam convenerit, fiat per Parochum, vel alium de ipſius mandato; dicendo: *optat contrahere Matrimonium N. Filius N. & N. talis loci naturalis, cum N. Filia N. & N. naturali talis loci; qui aliquod ſciat Impedimentum opponendum, ſub excommunicationis pœna illud exponat*: Vicarius autem, cui aliquod Impedimentum legitimum denuntiabitur, contrahere volentes non conjungat, quin prius Præſulem de impedimento moneat, ut quod æquum judicaverit, decernat: legem autem has denuntiationes, & præconizationes præſcribentem, Præſul tantummodo relaxare poterit, ubi tamen probabiliter ſuſpicetur, aliquem fore, qui perperam eas nuptias impedire conetur; & quamvis tunc illis omiſſis, à Vicariis conjungi poſſint, nihilominus id non præſtent, nec nuptiis ſolenniter benedicant, niſi prius in Eccleſia denuntiationes fiant, ut ſiquæ alia fuerint impedimenta facilius innoteſcant; niſi Præſuli viſum fuerit opportunum, quantum ad hanc rem quidquid lege præſcribitur, prorſus remittere, Concilium enim Tridentinum id ejus prudentiæ ac arbitrio permittit; Sacerdos vero qui conjugium contrahere volentes, non præmiſſis denuntiationibus, nec habita ad id à Præſule facultate, conjunxerit, per ſemeſtre ab ordinum exercitio, & Eccleſiaſticorum proventuum perceptione, per cenſuram ſuſpenſionis prohibeatur.

DECRETUM IV.

CLXXXVII. SAcri Concilii Tridentini veſtigiis inhærendo *(a)*, præcipit Synodus, ut in unaquaque Curiali Eccleſia habeatur liber, cujus paginis ſingulis notæ numerales præfigantur, non ſecus ac in libro, in quo recenter baptizati recenſentur, juxta ea, quæ præſcripſimus, ubi de Sacramento Baptiſmatis. Vicarius

(a) Tridenr. Synod. Seſſ. 24. Decret. de Reform. cap. 1.

rius in hoc libro nomina contrahentium ſcribat, locum etiam, diem, menſem, & annum, & teſtes, qui præſentes extiterint, quos communiter vocant Patrinos: in hunc modum: *Die N. Menſis N. anni N. Ego N. Vicarius Eccleſiæ* (apponatur hic nomen Sancti illius, cui dicata eſt Eccleſia, & loci ubi illa ſita eſt) *in Matrimonium conjunxi N. filium N. & N. cum N. filia N. & N. tali loco natos, utrumque ad Eccleſiæ januam juxta Sacrum Concilium Tridentinum, fueruntque teſtes N. & N.* Deinde nomen ſuum Parochus & ambo teſtes ſubſcribant; quando vero alius Sacerdos, facultate ſibi à Vicario, vel Præſule impertita, aliquos Matrimonio conjunxerit, ſubſcribet ita: *Ego N. Caſſanarius de licentia N. Vicarii loci N.* (vel *de licentia Prælati*, ſi eam habuerit) *conjunxi ad Eccleſiæ Januas N. filium N. & N.* (nominatis Parentibus ipſius) *loci de N.* (locum deſignet, in quo degunt, prout præcipitur à Concilio Tridentino) *fueruntque teſtes N. & N.* quorum nomina ſcribat: poſtea ſuum nomen addat, idemque poſt illum faciant Teſtes, qui Matrimonio, dum contraheretur interfuere: & hic liber inter alios Eccleſiæ diligenter aſſervetur. Præſul etiam in Viſitationibus, ſi quid de rebus nuper præſcriptis neglectum fuerit, ſedulo inquirat.

DECRETUM V.

CLXXXVIII. QUoniam Matrimonium Sacramentum eſt, atque adeo gratiam confert, ut ad illud contrahentes digne accedant, hortatur Synodus, decretis Tridentini inhærens, (a) præcipitque, ut illi triduo ante, graves culpas, ſi quas habent, confeſſione expient, ac deinde, niſi aliquid obſtet, Sacram Menſam adeant; quodſi ſecus fecerint, à Vicariis, quorum erit de hac re diligenter inquirere, ad celebrationem Matrimonii non admittantur. Matrimonia inſuper ſtatuit, ut non alibi, quam in Eccleſia

(a) Ita diſponit Tridentin. *Decr. de Reform. cap.1. Seſs.24.* Idem habet Remenſe *anno* 1564. celebratum. Animadverſione dignum eſt illud Concilii Aquenſis: *Contra maleficia, conjuges antequam contrahant, saltem triduo ante matrimonii conſummationem ſua peccata confiteantur, & ad Euchariſtiam accedant.* Ita Aquenſe Concil. *anno* 585. *Tit. de Matrimonio.* Sub deſponſationem etiam impertiebatur Sponſis ſacra communio in Eccleſia latina, ut conſtat ex *Miſſali Gelaſiano, & Ms. Codic. Remenſi & Gellonenſi.* In Græca idem fiebat, at ſub una tantum panis ſpecie communicabant: & licet in Euchologiis mentio fiat Calicis in nuptiis, intelligendum eſt loqui de calice vitreo, in quo vinum non conſecratum ipſis porrigebatur; quique ex *Euchol. Cripta Ferrata* laudato ab Arcudio *lib.7.cap.31.* frangi ſubinde debebat: ne tamen iſti componas ritum ſervatum in Madure, frangendi in nuptiis nucem indicam, vel *Coco*, qui Decreto Card. Tournonii prohibitus fuit anno 1704. & à Bened.XIV. an.1744. *in Conſt. Omnium ſolicitudinum.*

cleſia celebrentur, qua in re caveant contrahentes, ne vel propria, vel aliorum ignavia ad Eccleſiam accedere detrectantium, ſe abripi ſinant. Quæ tamen ſic accipi vult Synodus, ut nihilominus matrimonium verum ſit, ac validum ubicumque celebretur, dummodo fiat coram Parocho, ac duobus teſtibus: ſolum itaque ut ea, quæ Sacramento debetur decentia ſervetur, Parochis inculcat, ut ſecluſa urgentiſſima cauſa, Matrimoniis extra Eccleſiam non aſſiſtant.

DECRETUM VI.

CLXXXIX. Perpetuo Eccleſia, etiam in lege veteri, gradus prohibitos proquinquitatis agnovit, intra quos Matrimonium celebrari nequit, & celebratum nullum eſt, & irritum; & ex hujuſmodi gradibus alii ſunt, intra quos divino naturali jure prohibetur, ut primus gradus inter aſcendentes & deſcendentes, ac inter Fratres; alii qui jure prohibentur poſitivo. Itaque declarat Synodus, gradus, intra quos præſenti tempore Eccleſia Matrimonium, non habita prius relaxatione, contrahere vetat, contractumque ſine illa, nullum ſortitur effectum, computari debere uſque ad quartum gradum *incluſive*, tum conſanguinitatis, tum affinitatis, nec ultra extendi; in quorum ſecundo recenſentur ex Patruelibus Fratres*(a)* Filii ex Fratribus*(b)*, & ex Avunculo ex parte Patris aut Matris *(c)* In tertio filii conſobrinorum *(d)* Filii ex Patruelibus *(e)* & ex Avunculis Patruelibus Patris aut Matris, *(f)* In quarto tandem Filii Sobrinorum, & Nepotes Patruelium, & Filii ex Conſobrinis Patris, aut Matris, aut Patruelium Avi, aut Aviæ. *(g)* Atque intra eoſdem affinitatis gradus etiam prohibetur Matrimonium inter affines Uxoris, & Viri, ſi cum

(a) In textu habetur: *Primos com irm ĩos*.

(b) *Filos de irm ĩos*.

(c) *E Tio irm ĩos de Pay ou M ĩy*.

(d) *E no terzeyro primos ſegundos*.

(e) *Filhos de primos com irm ĩos*.

(f) *E Tios primos com irm ĩos de Pay ou May*.

(g) *No quarto, primos terceyros, Filhos de primos ſegundos, e netos de primos com irm ĩos, e Tios primos ſegundos de Pay ou M ĩy, e primos com irm ĩos de Avo ou Avoo*. Combinationes graduum & Perſonarum inter ſe, quibus Matrimonium intra quatuor illos gradus prohibentur, plurimæ, præter allatas a Synodo, recenſeri poſſent. Et quidem Neſtoriani gradus conſanguinitatis & affinitatis obſervant, de quo vide Jeſujabum Arzunitam *Can.* 13. & Timotheum *Can.* 18. Omnium autem diffuſior eſt in recenſendis Perſonis Ebedjeſus Soben. *Epiſ. Can. Par* 2. *cap.* 1. qui deſignat quinque ſupra ſexaginta feminas, totidemque Mares, quibus ex propinquitate interdicitur Conjugium. Ad Græcos autem propius accedunt, quam ad Latinos, in recenſendis gradibus; de diſcrimine vero inter Græcos & Latinos vide Arcudium *lib.* 7. *cap.* 30.

cum aliquo eorum contrahentes prius conjuncti extiterunt. Inter affines vero per copulam illicitam impedimentum non protenditur ultra ſecundum affinitatis gradum; extra eos autem gradus, nulli ſunt alii, qui matrimonium impediant. Contractum vero intra gradus illos quatuor, eſt prorſus irritum atque invalidum; & qui contraxerint, lethalis peccati concubinatus rei erunt, non veri conjuges. Quia tamen poteſt aliquando contigere, ut juſtis de cauſis, velint contrahentes conjugium inire, intra gradus jure tantum poſitivo prohibitos, matrimonium impedientes, ſi id contingat, petere debent legis Eccleſiaſticæ relaxationem, vel a Sancta Sede Apoſtolica, vel à Præſule, qui a Sancta Sede ad id delegatam facultatem habuerit, expoſitis gradu, a cujus impedimento per legis relaxationem ſolvi petit, necnon cauſa, quæ ad hoc ipſum compulerit: qua in re ſe gerat Præſul, prout ſibi in Domino videbitur. Præſul inſuper, qui relaxandi facultatem a Sede Apoſtolica obtinuerit, id faciet omnino gratis, nihil accipiendo a contrahentibus, etiam ſpontanee exhibitum, ut ab hac Synodo præſcribitur. (*a*)

DECRETUM VII.

CXC. Ultra corporalem propinquitatem conſanguinitatis, & affinitatis, quæ in præſignatis gradibus connubia impedit, alia ſupereſt cognatio, quæ pariter impedimento eſt connubiis. Vocatur hæc cognatio ſpiritualis, (*b*) & intercedit Patrinum inter & Matrinam, ac Filium ſpiritualem, necnon inter Patrem, & Matrem ex una parte, Patrinum, & Matrinam ex alia,

(*a*) Hæc ad præſcriptum Tridentini Concilii ſtabilita ſunt, in quo *Seſs.24 cap. V. de reform. Matrim.* cavetur, quod *vel nulla detur diſpenſatio, vel raro, ex cauſa, & Gratis concedatur*. Vide infra *Dec.8. Not.*

(*b*) Canones Arabici Nicæni ſtatuunt, quod ſi quis contrahit cum Patrinis vel Matrinis: *Habeatur tamquam Ethnicus, donec ſeparetur, & annis viginti agat pœnitentiam*. Trullana Syn. ait *Can.53.* quod *ſeparetur & pœnas ſubeat fornicatorum*. Ex eccleſiaſtico tantum jure, cognatio ſpiritualis Matrimonium dirimit, ratione ut videtur, deſumpta ex cognatione legali adoptionis filialis: *Quoniam ſpiritualis neceſſitudo* (ait Trullan.) *ſeu affinitas, corporum conjunctione major eſt!*. Initium hujus impedimenti ſtatuitur a Justino ante finem ſeculi quarti; at fundamento ruinoſo *Epiſtolæ Deuſdedit Papæ ad Gordianum Hiſpalen.* Illud certum eſt, illius impedimenti meminiſſe ſec.6. Juſtinian. Imperat. *in leg.26. Cod.* Videſis eruditiſſ. Catalan. *tom.2. in Concil. ad Can.53. Trullan* Altum eſt ſilentium de hoc impedimento in auctoribus Neſtorianis, & eorum *Conſtitut. Synod.* unde ii & conſequenter Malabarenſes Chriſtiani D. Thomæ, antiquam in hoc Eccleſiæ ſuæ diſciplinam tenuerunt, ut proximo Dect. 8. perſpicue fatetur noſtra Synodus. Italo Græci id obſervare tenentur *ex Conſtit. Bened. XIV. Etſi Paſtoralis*.

alia, quæ perſona fiunt inter ſe Compatres, & Commatres. In Baptiſmo itaque Patrini, qui puerum Baptizatum a Sacro ſonte excipiunt, ſimiliter in Sacramento confirmationis, qui confirmandum adduxerit, & præſentaverit, & idem de aliis, quorum nuper meminimus, ut diximus in decretis de Baptiſmate, & confirmatione, cognationem contrahunt, quæ quidem ſpiritualis cognatio, tam inter Patrinos, & filios ſpirituales, quam inter Compatres, & Commatres Matrimonium impedit, itaut ſine relaxatione à Sede Apoſtolica obtenta, vel ab alio à Sede Apoſtolica delegato, validum Matrimonium contrahi nequeat, & qui contraxerint, ob nefarium concubinatus crimen, æternæ damnationis rei ſunt. Petant ergo cognationis hujuſmodi vinculo obſtricti relaxationem, juxta ea, quæ nuper dicta ſunt. Admodum raro tamen, & non niſi ex graviori aliqua cauſa relaxationes hujuſmodi, juxta laudabilem Eccleſiæ conſuetudinem concedi ſolent.

DECRETUM VIII.

CXCI. CUM hactenus in hac Diœceſi impedimentum cognationis, quoad aliquos gradus ulteriores jure Eccleſiaſtico initum, non ſatis perſpicue innotuerit, nec ſatis fuerit compertum, facultatem illud relaxandi propriam eſſe Sedis Apoſtolicæ, hinc factum eſt, ut hujus Eccleſiæ Præſules, quantumvis à Sede Apoſtolica non delegati, impedimentum hoc ſæpe numero relaxaverint, atque adeo complures longe ante conjugia ſic inierint, & ſine ullo conſcientiæ angore, tanquam veri conjuges vivant, opportune Synodo, ad conſulendum veræ tranquillitati conſcientiarum, viſum fuit, ut prædictos conjuges à cognationis impedimento ſolveret R. Metropolita, ea facultate, qua in his Regionibus pollet, ſibi delegata per Diploma, ſive Breve Gregorii Papæ XIII. felicis recordationis, ad petitionem P. P. Societatis Jeſu, ac per Clementem Papam VIII. nunc Dei Eccleſiam gubernantem confirmatum; quapropter hac utens facultate, & conſultis etiam laudatis Societatis Jeſu Patribus, ad ſedandas conſcientias eorum, qui freti conceſſionibus omnino irritis, contraxere connubia, prælaudatus Dominus omnes, qui prædicto modo irrite contraxerint, ſolvit ab omni impedimento, (*a*) orto à quocumque cognationis,

Dd ſive

(*a*) Per quam opportune, & ex Eccleſiæ mente, & benignitate in hoc diſpenſavit Synodus, dicente Gelaſio Ep. ad Epiſc. Luc. *Neceſſitas temporum præcepta relaxanda diſpoſuit*. Omnino etiam juxta ſtabilita a Conc. Trident. *Seſſ.* 25. *Decr. de Reform. Cap.* 18. dicente: *Publice expedit, legis vinculum quandoque relaxare: id fiat cauſa cognita ac ſumma maturitate atque gratis*.

ſive ſpiritualis, ſive corporalis, ſive conſanguinitatis, ſive affinitatis gradu, ex iis, in quibus ex jure Eccleſiaſtico, ſi Matrimonium contrahatur, contractus nullam firmitatem habet, & omni caret effectu. Hanc inſuper relaxationem firmam ratamque haberi vult, perinde acſi illa ſingulorum conjugum, qui illa indigent, expreſſe, & ſingillatim nomina recenſerentur; quantumque de jure poteſt, ac debet, id totum tanquam factum accipi vult. Duo tamen hac in re præcipiuntur, primum à R. Metropolita, ut nempe conjuges hujuſmodi ad majorem ſuæ conſcientiæ ſecuritatem, clam ſuis in domibus, vel ubilibet, ad ipſorum arbitrium, iterum Matrimonio copulentur coram quolibet Sacerdote (cuilibet enim ad id facultatem impertitur) & coram duobus teſtibus, juxta præſcriptum Concilii Tridentini. Alterum quod à Synodo præcipitur, eſt ne in poſterum relaxationes hujuſmodi ab impedimento cognationis concedantur, niſi ad normam Diplomatum, ſive Brevium, quæ in his partibus ad hunc effectum à SanctaSede Apoſtolica habentur: ſi vero ſecus relaxationes hujuſmodi concedantur, irritæ prorſus erunt, & Matrimonia ſic contracta, infirma prorſus, & nulla.

DECRETUM IX.

CXCII. UT in omnibus Eccleſiæ univerſæ ſe conformet: prohibet Synodus, quod ab illa prohibitum eſt, (*a*) ne ſcilicet Nuptiæ celebrentur à prima die Adventus Domini, uſque ad diem Epiphaniæ; necnon à quarta feria cinerum, uſque ad

(*a*) Ita habet Trident. *Seſſ.* 14. *Dec. de Reform. cap.* 9. Canone autem *ejuſdem* 11. anathemate ferit nonnullos dicentes, quod prohibere nuptias certis anni temporibus, ſuperſtitio eſſet tyrannica, ab Ethnicis profecta. Primum omnium quod nobis videre licuit Concilium, quod id ſtatuerit, Illerdenſe eſt *anno* 1146. laudatum *a Gratiano* 33. *q.* 4 Quocirca adnotaverimus: duplici tempore nuptias Eccleſiam prohibuiſſe, tempore nimirum jejunii aut pœnitentiæ, & tempore ſtationis, vel devotionis. Propter illud vetitæ ſunt ab Adventu uſque ad Epiphaniam, & a feria 4. Cinerum ad Paſcha, aut ſicut ſtatuit Illerdenſe a ſeptuageſima, & idem Nemauſenſe *anno* 1284. & noſtra Synodus a Quinquageſima. Ob alteram rationem cautum eſt in Aquiſgranen. *Can.* 18. *anno* 836. ne fiant nuptiæ die Dominicâ: Illerden. excipit tres hebdomadas ante feſtum Præcurſoris, & in quibuſdam Germaniæ locis, teſte Mabillon. *in Itin. Germ. pag.* 46. dies triginta poſt Aſſumptionem Deiparæ: ſæpius autem vetantur ratione devotionis, & pœnitentiæ ſimul, ut IV. & VI. feria; ut *in Excerptis habetur* Egberti Eboracen. *cap.* 106. Quæ omnia non tam intelligenda ſunt de nuptiis, ſecundum ſe conſideratis, quam de ſolennitate nuptiarum, quæ præſertim in Benedictione nuptiali conſiſtit; quod optime explicat formula Hiſpanis uſitata pro eo tempore, ubi non edicitur quod prohibentur nuptiæ, ſed ita habet: *Se probiben las velaciones*: id eſt, prohibetur hoc tempore conjuges velare, aut velum ſuper illos cum benedictione expandere.

ad diem Dominicum poſt Paſcha, qui tamen dies eſt in ipſa prohibitione incluſus, nec ſolum hanc temporum exceptionem, juxta Eccleſiæ ſanctionem vult inviolabiliter ſervari; ſed inſuper ſervari vetuſtiſſimam hujus Eccleſiæ conſuetudinem, juxta quam cum Quadrageſimale jejunium inchoetur à die Dominico, qui dicitur quinquageſimæ, ab hac die pariter obligat, & ſervari debet nuptiarum prohibitio. Aliis vero diebus, quantumvis eſurialibus, prout cuique viſum fuerit, Nuptiæ celebrari poterunt.

DECRETUM X.

CXCIII. CUM in hac Diœceſi nulla ætatis contrahentium connubia ratio habita fuerit, idque Sacris Canonibus adverſetur, præcipit Synodus, ne vir ullus, qui decimum quartum ætatis annum, nec femina ulla, quæ duodecimum non exegerit, Matrimonio copulentur. Declarat inſuper, Præſules legem hanc relaxare non poſſe, ſed ipſorum tantummodo eſſe, ſi quis citra ætatem illam contrahere velit, ad examen revocare, an ad Matrimonium idoneus ſit necne: Quodſi deprehenderit, malitiam ætatis defectum ſupplere, poterit ipſi facultatem contrahendi impertiri, quod tantum fiat juſtis de cauſis, ut ut conſultius ſit conſcientiæ contrahere volentium; ac ne Ethnicorum a teneris annis contrahentium imitatio in hac Diœceſi, in qua complures ſunt novennes, & decennes; immo etiam minoris ætatis, jam uxorati, latius propagetur, & in dies magis, ac magis augeatur; opportune decernit Synodus, relaxationem concedendam, ac ſupplementum ætatis protendi non poſſe ultra quatuor menſes in viris, & ſex in feminis: neque facultatem ad id intra nuper præfinitos temporis limites, à Vicariis concedi poſſe, ſed unice à Præſulibus; Quodſi qui infra decimumquartum annum ſi viri, infra duodecimum ſi feminæ, abſque ſpeciali facultate à Præſule obtenta, contraxerint, ſciant, Matrimonium ſic contractum, non eſſe verum Matrimonium, ſed tantummodo ſponſalia, ſive Matrimonii ſponſionem. Sacerdotes autem, qui Matrimonia hujuſmodi admiſerint, Ordinum exercitio, & Eccleſiaſticis proventibus per ſemeſtre priventur, & contrahentes, donec requiſitam impleverint ætatem, ſejungantur.

DECRETUM XI.

CXCIV. CUM plures ex uxoratis in hac Diœceſi, non expectata Eccleſiæ ſententia, cujus eſt de cunctis cauſis Matrimonialibus cognoſcere, ab Uxoribus divertant, *(a)* ſicque ſeparati diu maneant, ac ſæpe pluribus, gravibuſque irretiti peccatis, Synodus de hac re certior facta, prohibet has ſeparationes abſque Eccleſiæ mandato fieri, atque ita ſeparatos vult, anathematis, aliarumque ad arbitrium pœnarum comminatione compelli à ſuo Præſule ad redeundum ad proprias Uxores; ſi vero id neglexerint, declarari anathemati ſubjectos, quouſque denuo conjungantur, ſi autem forte habeant juſtam ſeparationis cauſam, Præſuli eam exponant, qui quod æquum, juſtumque fuerit judicabit, per cenſuras etiam, ſi poſt primam ſententiam legitime appellaverint, cogantur finali ſententia acquieſcere, per quam lis alterutri conjugum adjudicata fuerit: declarat inſuper, non poſſe juſte viros a ſuis Uxoribus ſeparari, eo quod pacta dos non fuerit ipſis ſoluta *(b)*, qua in re viri ſibi cavere debebant antequam matrimonium inirent: Si qui ergo hac de cauſa Uxores reliquerint, pœnis ſubjaceant, & ad earum contubernium redire, cenſura anathematis cogantur.

DECRETUM XII.

CXCV. CUM non ignoret Synodus, Captivos nigros horum incolarum Montanorum Servos, cum ceteroquin Chriſtiani ſint, nec non aliquos alios ex Chriſtianis ibidem degentibus in Silvis, Matrimonia Ethnicorum inſtar contrahere, innectendo filium Mulieris jugulo, & ſine Sacerdotis ullius interventu, declarat hoc ritu Matrimonia non perfici, & poſt facta hujuſmodi matrimonia, virum

(a) Concil. Trid. *Seſſ.24. Can.12.* ſub anathemate ſtatuit, quod Matrimoniales cauſæ ad Judices Eccleſiaſticos pertinent. Et Rothomagen. *anno* 1231. jubet, quod nec Archidiaconus, nec Rector ruralis, nec Monachus, aut quivis alius, ſine privilegio eas cauſas judicet: unde conjuges propria auctoritate, ſeparationem thori poſſunt facere ob fornicationem alterutrius, non vero quoad cohabitationem, quæ judicio Eccleſiæ fieri debet; niſi adulterium fuerit omnino publicum, & notorium.

(b) Dos non ſoluta frivola eſt cauſa; ceterum etiam hujuſmodi videtur ea quam *lege Eccleſiaſt.* 12. *Regis Vualiæ Hoeli Dba* legimus; ubi aſſignatis cauſis divertendi conjuges, impotentia & lepra, adjungit aliam nempe: *Si fœtidum Vir babeat anhelitum*. At neque lepra ſuperveniens ſufficiens reputatur cauſa diſſolutionis, immo neque ſeparationis: *ex Tit.*8. *lib.*4. *Dec.* ſufficit tamen ad ſolvenda ſponſalia de futuro.

Digitized by Google

rum, & mulierem convictum habentes, aſſidui concubinatus reos eſſe; qua de cauſa præcipit; ut qui tali pacto contraxerunt, in Eccleſiam adducantur, ac per Vicarios juxta formam Concilii Tridentini, & juxta ea, quæ fuerunt ſuperius præſcripta conjungantur; præterea ut Vicarii in captivorum connubia diligenter inquirant, & in hujus decreti executione procuranda omnem operam impendant: Præſules etiam ad arbitrium puniant Dominos; qui hujuſmodi Connubia Captivis, aut familiaribus ſuis permiſerint, vel ſic conjunctos in hiſce ſimulatis Matrimoniis perſeverare, multoque magis, ſi eos ritè contrahere volentes, ad Eccleſiam non adduxerint. Omnes demum, quorum intereſt, animadvertant ingens detrimentum, quod ſuis conſcientiis hæc permittendo inferunt, & perniciem plane deplorabilem, quæ hiſce malis exemplis in illarum Regionum Chriſtianos omnes derivatur.

DECRETUM XIII.

CXCVI. CUM compererit Synodus, Monticolarum Chriſtianorum non nullos, prima ſuperſtite, aliam uxorem in facie Eccleſiæ duxiſſe, non ſine gravi injuria Matrimonii Sacramento irrogata, præcipit Vicariis omnibus, ac Parochis, ut dum ad proprias pervenerint Eccleſias, in hos polygamos (a) inquirant, & ſiquos tales eſſe deprehendant, ad cohabitandum (b) cum prima omnino compellant; renuentes vero à fidelium communione ſegregati declarentur, quandiu non obedierint; ſecundæ verò uxores, ab ipſorum domibus, ac contubernio ejiciantur: quæ & inquirendi, & puniendi ratio indiſcriminatim exerceri debet in omnes, qui ejuſdem criminis rei comperti fuerint, donec aliis ejectis, cum prima uxore cohabitent. Poterunt etiam delinquentes hujuſmodi ad arbitrium Præſulis, vel Tribunalis Sanctæ Inquiſitionis, cujus eſt etiam de cauſis hujuſmodi judicare, pœnis aliis puniri.

DE-

(a) Famoſiſſima æque ac turpis habetur Polygamia Philippi Landgravii Haſſiæ, qui de conſilio Lutheri, Buceri & Melanctonis, conſentiente etiam uxore Chriſtina, duxit Margaritam de Saal; tabulis ſcriptis die 4. Martii anni 1540.: adiſis Cl. Boſſuetii *Hiſt. Variat. lib.6. pag.231. Edit. Albrizzii anni* 1738. ubi Conſil. Luth. habetur *pag.261.* & Inſtrum. Copul. *pag.275.*

(b) Bracmanes ſtrictum admittunt matrimonii contractum; perpetuum ac indiſſolubilem, vehementer averſantes Polygamiam: vide P. a S. Cathar. Senen. *lib.3. cap.13.*

DECRETUM XIV.

CXCVII CHriſtianos quam maxime dedecere, inanem fortunatorum eventuum ſpem, qua illuduntur, ſuperſtitioſis ritibus fovere, in dubium revocari non poteſt. Id tamen perverſi aliqui Chriſtiani Ethnicorum imitatores, non ſine Chriſtianæ, quam profitentur, religionis dedecore facere conſueverunt. Nam & Ethnicos & ſuperſtitioſos Caſſanarios adeunt, qui illis fauſtos dies, *(a)* horaſque ad celebrandas nuptias prænuntient; & ipſa nuptiarum die quoſdam circulos delineant, intra quos Orizam *(b)* ponunt, ibique certas aliquas perſonas, diabolicis quibuſdam ceremoniis præmiſſis, collocant: præterea pone ipſorum januas quaſdam deſcribunt figuras; demum ceremonias quaſdam faciunt, admixtis precibus, quas annulum Salomonis appellant: quæ omnia ad matrimonii fauſtitatem impie ordinantur. Hos vero diabolicos omnes, ac ſuperſtitioſos ritus, quos reprobat Sancta Mater Eccleſia, ſevere prohibet Synodus, hortaturque cunctos Chriſtifideles, ne illos ſuis in domibus exerceant, vel exerceri permittant. Qui vero vel exercuerit, vel permiſerit, per annum ſeparetur, ac pro arbitrio Prælati acriter puniatur: eamdemque pœnam ſubeant, qui Ethnicos adierint, pro diebus fauſtis eligendis.

DECRETUM XV.

CXCVIII. QUIA exploratum eſt Synodo, quod dum Chriſtiani hujus Diœceſeos, ſponſalia celebrant de futuro, atque matrimoniales contractus, id faciunt, adhibitis quandoque ſuperſtitionibus, & idololatricis ceremoniis; ac præterea non raro contrahentes non attingunt ætatem *(c)* requiſitam ad hujuſmodi con-

(a) Ominoſum eſſe uxorem ducere Menſe Majo, atque Matrimonium celebrare in die S. Joſeph, eſſe fauſtiſſimum, ut ſtulta opinatio & error notatur a Concil. Burdigalen. *anni* 1624. *Cap.*7. *num* 5., & quidem illa ſuperſtitio ab antiquis Romanorum ritibus deſcendit ex illo Ovid. *Faſt.*5. v.490. *Majo Menſe malum nubere, vulgus ait.*

(b) Oryza in nuptiis uti, non abſimilis eſt ſuperſtitio illi, quæ inter contrahendum in uſu fuit apud Romanos, qui farre nuptias celebrabant, & per frugem & molam ſalſam conjugebantur per Pont. Max., ſeu Dialem flaminem: unde *conſarreati* & *conſarreatio*, dicta ſunt.

(c) Ad normam hujus Decreti, ſimile edidit proIndis, Card. Turnonius an., 1704. vetans, impuberum connubia, etenim Infantes ſex aut ſeptem annorum, interdum etiam in teneriori ætate matrimonium indiſſolubile contrahebant. Exortis etiam dubiis, declaratum fuit a Cong. Emorum *anno* 1733. ſervandam eſſe formam a Tridentino Conc. præſcriptam, ubi publicatum ſit, & ejus obſervantia non ſit impoſſi-

conſenſus; & ſuperſtitioſos hujuſmodi ritus prohibet Synodus, & jubet, in poſterum celebrari ſponſalia a contrahentibus, qui debitam habuerint ætatem; itaut id, quod agunt, mature advertant, nec puerili quadam facilitate conſentiant. Si vero Parentes, Filiorum impuberum nomine paciſci velint, id faciant per ſimplicem ſcripturam, vel contactis de more manibus, aut alio quocumque modo, nihil ſuperſtitioſi præſeferente, ſecus per Prælatum graviter puniantur: Præcipit inſuper Caſſanariis in virtute ſanctæ obedientiæ, ne ſponſalibus hujuſmodi ſuperſtitione commiſtis, interſint, ne ipſorum præſentia, ac authoritate, ea approbare videantur.

DECRETUM XVI.

CXCIX. Reprobat Synodus pravum uſum in hac Diœceſi inolitum, quo recentes Sponſi abſtinent ab ingreſſu in Eccleſiam ante quartum diem a celebratione Matrimonii; ſicuti etiam uſum alium adhibendi occaſione nuptiarum lavacrum: Quod videtur redolere judaicas ceremonias per Chriſti legem jam diu abrogatas. Immo novis Sponſis plurimum Synodus commendat, ut qualibet indiſcriminatim die, Eccleſias adeant, ibique preces fundant: ſi vero die feſto, vel Dominico, quando urget præceptum, Eccleſiam non adierint, pro certo habeant, ſe Miſſam non audiendo graviter peccaturos, niſi alia ex juſta cauſa id omiſerint: Quantum autem ad lotiones, nulla ratione ſibi ſuadeant, eas vel ad ſpiritualem animarum ſalutem, vel ad Divinum cultum, & ad templorum reverentiam pertinere.

ACTIO VIII.

bilis, quam declarationem confirmavit Clem XII. *anno* 1734. in Conſtit. *Compertum*; cui novum robur addidit Bened. XIV. *anno* 1744. Conſtit. *Omnium ſollicitudinum*.

ACTIO VIII.

De Reformatione rerum Eccleſiaſticarum.

DECRETUM I.

CC. UNiverſa Eccleſia Catholica ab Spiritu Sancto aflata, & edocta, ad melius Chriſtifidelium regimen, commodioremque Sacramentorum adminiſtrationem, provincias totius Catholici Terrarum Orbis in Diœceſes diſtribuit ſuis ſubjectas Epiſcopis: Diœceſes itidem in Parœcias, ſuis ſingillatim (*a*) Parochis commiſſas; ut quemadmodum Diœceſes inque iis degentes fideles, uni Epiſcopo, ac per ipſum Papæ, ac Pontifici Romano, tanquam omnium univerſali Paſtori, Eccleſiæ Capiti, atque Chriſti in terris Vicario ſubjiciuntur: ſic etiam fideles incolæ uniuſcujuſque Parœciæ uni ſubderentur Parocho, ac Vicario, qui ipſis Sacramenta miniſtraret, eſſetque illorum paſtor, animarumque ſibi commiſſarum curam gereret; ac rurſus per eum Epiſcopo, per Epiſcopum Papæ, ac per Papam Chriſto ſubmitterentur: & quidem hic ordo, inviolabiliter in Eccleſia, toto orbe diffuſa, fuit perpetuo ſervatus. Ex hujus diviſionis, ac diſtributionis neglectu Eccleſia hæc Montenſis inordinata adeo, ac informis apparet; quilibet enim libito, & arbitrio ſuo vivit: nemo eſt, qui alienam licentiam coerceat: nemo cui animarum cura fuerit commiſſa: nemo qui deſignatus Paſtor fidelibus, in occurrentibus neceſſitatibus providĕ ſuc-

(*a*) Priſcis temporibus vel Eccleſiarum Parochi erant Epiſcopi, vel Epiſcopi Diœceſis erat Parochia, ut ex *Can. Apoſtol.* 13. apparet, quum præcipit, ut *Epiſcopo non liceat ſua relicta Parochia ad aliam tranſire*: & ſæpius *Parochia* uſurpabatur pro *Diœceſi*, ut conſtat ex Epiſt. 1. B. Clem. & ex Conc. Antiochen. *Can. & cap.* 18. *anno* 341. Nomen autem *Parochi* a Priſcis Romanis uſurpatum fuit, ſicuti & Pontifices, & Epiſcopi, quibus poſtea Eccleſia Hierarchicas dignitates atque munera diſtinxit, ea profana nomina expiando; Pontifex enim a *facere & poſſe* dictus, ſupremæ Eccleſiæ poteſtati atque ſolicitudini congruebat: vox Epiſcopus id eſt *ſuperintendens* vel *ſpeculator*, nomen eſt Magiſtratus apud veteres: unde ad ſacros Antiſtites tranſlatum eſt: ita & vox *Parochus* quæ a *præbendo* venit, quia illius erat muneris, neceſſaria hoſpitibus præbere, ex illo Horat. *Lib.* 1. *Serm. Saty.* 5. *Lum Parochi, quæ debent ligna ſalemque &c.* maxime convenit Eccleſiarum Præfectis; de quorum primævo munere juvabit legere *Epiſt.* 3. Frontonis Acad. Pariſien. Cancellar. *De origine Parochiar.* Parochiani autem inſtitutio tribuitur Dionyſio Papæ anno circiter 261. *in Can. Eccleſias* 13. *quæſt.* 1. *& c. Paſtoral. de his quæ fiunt a Præl.* De iis omnibus ea, qua pollet Eccleſiaſtica eruditione pertractat V. Clariſs. Muratorius *Tom.* 6. *Antiq. medii ævi Diſſert.* 74.

ſuccurrat: nulla demum præfinita Parœcia, nulla curialis Eccleſia, quam adire fideles horum montium incolæ teneantur: Quapropter Synodus, ut malis hujuſmodi occurrat, univerſæ Catholicæ Eccleſiæ morem gerendo, ſtatuit hanc etiam Diœceſim in Parœcias diſtribui, ſingulis attributa parte populi, prout opportunius viſum fuerit; deſignato etiam Vicario particulari, qui curam gerat animarum, ſibi commiſſarum: Caſſanarios autem, & Chamazes, in unaquaque Eccleſia repertos, tanquam Beneficiarios ipſius, Coadjutoreſque Vicariorum, tam in adminiſtratione Sacramentorum, quam divinorum officiorum celebratione, Eccleſiæque ſervitio, prout haćtenus, habendos eſſe: fruantur etiam iiſdem emolumentis, & lucris, quibus nunc gaudent; qua in re Synodus nihil ipſis detrahendum cenſet; exceptis tamen iis, quæ ob adminiſtrationem Sacramentorum, non ſine labe ſimoniaca corradebant, juxta decreta *XX.*, *& XXI. De Sacram. Ordinis*, quæ integre, & inviolabiliter obſerventur: Vicarii quoque, & Parochi ſuorum curialium, ſive ſuarum ovium catalogum conficiant, ut de eorum vita, & moribus cognoſcant, eis Sacramenta miniſtrent, & dum ærumnis, & infortuniis premuntur, ſolatium, & auxilium afferant. Parœci autem, ſive curiales uni attributi Parœciæ, nonniſi a proprio Vicario Sacramenta accipere valeant, aut ab alio; de ipſius tamen licentia; prout in Decretis de Sacramentis ſuperius præſcribitur.

DECRETUM II.

CCI. DEclarat Synodus, diſtributionem Paroeciarum, & deſignationem plebis, iis addicendæ, omni tempore ad Præſulem pertinere; itaut quocumque tempore Paroecias dividere, vel unire pro libito valeat, & prout ſibi in Domino magis expedire videatur, pro commodiori Sacramentorum adminiſtratione: undè ipſius eſt Vicarios & Curatos (*a*) Eccleſiis præficere; hos conſtituere, illoſve deponere, ſicuti opportunius viſum fuerit, ut Chriſti oves ſibi commiſſæ, & de quibus rationem eſt redditurus, ſaniori paſtu donentur: in præſentiarum igitur hujuſmodi diſtributionem, diviſionemque Paroeciarum, & Parochorum R. Metropolitanus in proxima ineunda viſitatione Eccleſiarum inſtituet dividendo, aut uniendo, prout prudenter arbitrabitur,

E e   reſque

(*a*) *Curatus* dicitur a *Cura*, & a ſacris ædibus, in quibus degunt, quæ veniunt latine nomine *Curia*: unde Eccleſiæ Parochiales & accolæ illarum *Curiales* recte nominantur. Vide Pignatel. *tom.6. conſ.98. num.20.*

reſque alias, completa jam Synodo diſponet, quas Synodus eadem neceſſarias judicaverit. Vicarii etiam à Metropolita ſingulis Paroeciis deſignabuntur. Juſtis demum de cauſis, & quia id ad commune Eccleſiarum bonum, earumque regimen conducibilius cenſuit, vetat Synodus Vicarios deputari perpetuos; ſed ſingulos ad Præſulis nutum *(a)* amoveri poſſe decernit.

DECRETUM III.

CCII. PRæterea declarat Synodus, nullum Caſſanariorum duabus *(b)* poſſe præfici Eccleſiis, & ab iis fructus percipere, juxta Sacros Canones, & quoniam in hac diœceſi ex pravo uſu à longo tempore introducto, plurimi duabus, aut etiam tribus Eccleſiis, quantumvis inter ſe longe diſſitis, veluti propriis, ſibique commiſſis præſunt; eo quod ab ipſorum conſanguineis fuerint extructæ, vel aliis de cauſis, declarat Synodus, quod ubi illæ in Paroecias erigantur, nulla in eas illis relinquitur juriſdictio, nec in ipſis aliquid præcipere, vel de re aliqua diſponere in poſterum poterunt; id enim ad proprios ipſarum deſignatos Vicarios ex integro pertinebit: qui verò contrarium attentaverint, à communione Fidelium ſegregati declarentur, & pro arbitrio Prælati tanquam perturbatores plectantur: ceterum optat Synodus, ut ex iis Caſſanariis, ſive Eccleſiarum Præfectis, qui ad tale munus idonei fuerint, nulloque impedimento præpediti, ad aliquam ex erectis Paroeciis promoveantur, prout Reverendiſſimo Metropolitano videbitur: permittit tamen Synodus Præſuli, quod ſi ipſi non ſuppetant tot Sacerdotes idonei, quot pro cunctis Eccleſiis deſiderantur, aut non omnes commode ſuſtentari valeant, uni duas *(c)* commendare poſſit Eccleſias: ita tamen diſiunctas, ut utramque regere ſine ullo animarum detrimento, & in utraque Sacramenta miniſtrare valeat; quod tamen abſque urgenti, & inevitabili cauſa non fiat.

DE-

(a) Utitur hic Synodus facultate Tridentini *Seſſ. 7. cap. 7.* quod per Vicarios etiam amovibiles, cura animarum exerceri poſſit. Conſtit. autem S. Pii V. abſtulit hoc arbitrium Epiſcopis, & præſcripſit formam deputandi Vicarios perpetuos; alia demum in Bulla: *Ad exequendum*.

(b) Sancitum fuit in Concil. Lateran. 3. Gen. *anno* 1179.: *Ne quis multas habeat parochiales Eccleſias, ſed unam quiſque, in qua reſideat*: ita Capit. 13. In Concilio vero Emer. ten. *anno* 665. ſtatuitur, quod ſi uni Presbytero plures ſunt Eccleſiæ commiſſæ, *in ſingulis ſacrificium offerat, ſingulis Dominicis*.

(c) Conſonat hoc decretum cum Concilii *Tolet. 16. capite* 5. *&* cum *Capitulo* 19. Emeritenſis modo laudati, in quo habetur, quod *Sacerdotali decreto Presbytero uni, plures extant commiſſa Eccleſia*: vocatur autem ibi ille Presbyter *Parochitanus*; fortaſſe ex inflexione Hiſpanæ vocis illius ævi, *Parrochiano*.

Digitized by Google

DECRETUM IV.

CCIII. QUoniam plurimæ hujus Diœceſis Eccleſiæ cum ingenti Chriſtianorum, ibi degentium damno, Caſſanario deſtituuntur; itaut per annum integrum, immo etiam per plures, nec ſacrum audiant, neque Sacramenta percipiant: quod innotuit R. Metropolitano, qui in peracta viſitatione Eccleſiarum deprehendit, in earum aliquibus quinquennio, vel ſexennio, nullam fuiſſe Miſſam celebratam: plurimos item pueros, & etiam natu majores non fuiſſe baptiſmate ablutos; præcipit Synodus, ut nulla ex Eccleſiis in Parœciam *(a)* erigendis, ne modico quidem tempore abſque Parocho, & Vicario, qui fideliter Sacramenta miniſtret, relinquatur, utcumque abjectus, & exiguus fuerit populus: in quo plurimum vigilantiæ exigit à Prælato. Verum niſi reperiatur Caſſanarius aliquis, qui eo loci (quod non infrequenter accidit) pergere velit, declarat Synodus, jus eſſe Præſulis, quos voluerit, ad hanc Eccleſiarum curam pœnis etiam & cenſuris compellere, ordinibus etenim initiantur, ne fidelium neceſſitati deſit, qui ſuccurrat. Id quod præſenti decreto Synodus ſtatuit: congrua vero alimenta ab ipſis accipiant Eccleſiis.

DECRETUM V.

CCIV. CUM Synodo innotuerit, plures eſſe Vicos, & pagos in iſta Diœceſi, in quibus, eo quod longe ab Eccleſiis diſtent, vix veſtigium aliquod Chriſtianæ religionis ſupereſt; nam neque incolæ baptizantur, nec quidquam retinent, quo ab Ethnicis diſtinguantur, niſi purum nomen; Chriſtiani enim S. Thomæ appellantur: quod quidem tribuendum magna ex parte eſt ſocordiæ Præſulum Schiſmaticorum, qui hanc Eccleſiam gubernarunt; præcipit Synodus in virtute ſanctæ obedientiæ omnibus Caſſanariis in Eccleſiarum Vicarios inſtituendis, ut ſtatim ac ad ſuas Eccleſias pervenerint, de populis, ac chriſtianis, fortaſſe in pagis aut vicis, ſuæ Parœciæ finitimis, diligenter inquirant, & ſi quos repererint, de iis R. Metropolitam certiorem reddant, qui quod facto opus fuerit, ad Dei obſequium, animarumque profectum provide exe-

 que-

(a) Parochia dicitur a Parocho, quæ etiam vocatur Parœcia, id eſt *accolatus*, ſive *accolarum conventus*, aut ſacra *vicinia*: unde accolæ appellantur proprie *Parœci*: qui Hiſpano idiomate *Feligreſes*: ejuſdem ſcilicet fani, accolatus conſortes. Qui de Parœcis & Parœciis plura velit, conſulat Thomaſin. *Diſciplin.* *Par.* 1. *lib.* 2. *cap.* 21.

quetur. Nec ipſe hanc inquiſitionem omittet in proxima Eccleſiarum viſitatione: ubicumque autem hujuſmodi non baptizatæ gentes reperiantur, erigantur Eccleſiæ, quibus conſtituatur Vicarius, qui has gentes veraci, ac ſinceræ Chriſtianæ Religionis profeſſioni, ac uſui Sacramentorum Eccleſiæ reſtituat.

DECRETUM VI.

CCV. CUM Travancoridis Eccleſia peſſum ierit, ac Chriſtiani pene omnes, ab annis quadraginta ad Idololatriam, ac ritus, ceremoniaſque Ethnicorum defecerint: nec qui notabili hoc ſpatio temporis nati ſunt, baptiſmum ſuſceperint; idque non alia de cauſa, quam quia per annos plures ea Eccleſia Sacerdotibus deſtituta (a) fuit, ob diſtantiam a ceteris Eccleſiis, cum tamen adhuc in illa probi aliqui Chriſtiani perſeverent; præcipit Synodus, ut in illa non ſecus ac in reliquis, Vicarius conſtituatur, qui quantocius eo pergat, ad inſtaurandam Eccleſiam illam; plures etiam Sacerdotes alii, & Prædicatores eo mittantur, qui gentem illam ad Sanctæ Matris Eccleſiæ gremium, & Catholicæ Fidei profeſſionem reducant, ut Illuſtriſſimus Metropolita præcepit, cum rem hanc cum eadem Gente tranſegit, ejuſque plures baptizavit: quin immo hortationibus ipſius, & rudes illi Incolæ deſignandum Vicarium acceptarunt, & Rex ipſe Travancoridis facultatem dedit perpetuo conſulendi in poſterum huic Eccleſiæ, juxta ipſius neceſſitatem.

DECRETUM VII.

CCVI. AD Synodi notitiam pervenit, in confiniis terrarum Samorim, Regis Calecutii per quadraginta leucas ab Eccleſiis hujus Diœceſeos, in terris prædicti Regis ditioni ſubjectis, quemdam inveniri Pagum dictum, *Todamala*, cui olim adjunctæ fuerunt aliquæ Chriſtianorum Coloniæ primitus ad hanc Eccleſiam attinentes; qui Chriſtiani cum modo nihil niſi merum nomen retineant, præcipit Synodus, ut ex hac Eccleſia illuc Sacerdotes, ac Prædicatores mittantur, qui eos ad Catholicam fidem reducere ſtudeant;

(a) Inter Sanctiones & Decreta Concilii Nicæni apud Harduinum *Tom.1. Collect. col.509. §.1.* præſcribuntur, *Canones ſive officia Deo debita, a Viris & Mulieribus, Præſules non habentibus, qui eos avertant a malis viis; neque Epiſcopos, neque Monachos, qui eos regant, ſed ſui ipſimet ſunt juris*: in ejuſmodi Eccleſiaſticorum penuria quam maxime conſulendi; niſi deſtruerent ad calcem, quod initio ſupponunt.

deant, & ſacro abluant Baptiſmate: etenim ex ſolicitudine, qua ſuam locavit operam Rev. Metropolitanus, ea in ſpe ſumus, ut quod ad eos Chriſtianos attinet, facile ad bonam frugem redituri ſint; eo vel maxime, quod uno Sacrorum Miniſtrorum defectu a Chriſtianæ Religionis ſemita diſceſſerunt. Itaque Synodus prædictos populos Domino Metropolitano commendat, eorum etiam curam perpetuo gerendam huic Eccleſiæ committit.

DECRETUM VIII.

CCVII. CUM multiplicis Sancti Olei uſus à Chriſto Domino fuerit inſtitutus, atque adeo Oleum Chriſmatis, pro materia Sacramenti Confirmationis, Oleum infirmorum pro unctionis extremæ Sacramento adhibeatur: præcipiantur inſuper in eadem Sancta Eccleſia aliæ ſacræ unctiones Oleo Catechumenorum perficiendæ; Cumque ex traditione Apoſtolorum, & Patrum Eccleſiæ doctrina, conſtet hujus multiplicis Sacri Olei uſum a Chriſto fuiſſe commendatum in ultima cœna cum diſcipulis ſuis celebrata; Synodus, cui compertum, exploratumque eſt, Sacri Olei uſum in hac Diœceſi nullum uſque hactenus fuiſſe; immo fuiſſe penitus *(a)* ignotum, præcavendi ergo in poſterum hoc malum, præcipit, ut in ſingulis Eccleſiis curialibus, ſive parochialibus habeatur pyxis tribus diſcretis vaſculis inſtructa ex argento, ſtanno indico, aut vitro, in quibus multiplex Sacrum Oleum reverenter, decenterque aſſervetur, quæ vaſcula inſuper peculiari ſigno diſtinguantur, ne in eorum uſu oriatur confuſio. Vicariis inſuper mittendis præcipit, ut hinc non niſi pyxidibus pro qualibet Eccleſia inſtructi diſcedant, quas illis Rev. Metropolitanus tradet, eas enim oleo refertas apud ſe habet, quod multiplex Oleum ipſe in Eccleſia Carturtenſi hujus Diœceſeos, proxime elapſa feria *(b)* quinta in Cœna

(a) Neſtoriani Indi Malabarenſes, aliique, qui Sacris Oleis non utuntur, atque pro oleo infirmorum uſurpant maſſam quamdam ex oleo, aqua & pulvere, ſeu reliquiis alicujus Sancti, quam vocant *Hanana*, ſeu *Taibutha*, id eſt *Gratia talis Sancti*, omnino deſcivere, non modo a doctrina univerſalis Eccleſiæ, verum etiam a propriis ipſorum Doctoribus, ut facile novitatis revinci poſſint; quidquid in contrarium nitatur Crozæus, de quo vide Aſſem. *Bib. Orient. tom. 4. pag. 277.* omnia erudite atque perpolite enodantem; & *Not. ad Synod. noſtram Act. 4. Dec. 14.* Apud Orientales Syros oleum infirmorum vocatur *lampas*.

(b) Patriarcha Maronitarum benedicit etiam Oleum Sacrum feria V., quam vocant *Myſteriorum*: quod oleum vocatur ab ipſis Maronitis *lampas maior*; contradiſtincte ad oleum, quod a ſolis Presbyteris benedicitur quod *lampas minor* appellatur. Hoc autem conſecratur a ſeptem Presbyteris, aut ſaltem tribus, idque ex delegatione, cum ſæpiſſime oleum a Patriarcha benedictum deficiat, eo quod non niſi ſemel intra ſeptennium illud *lampadis majoris* officium celebret.

Cœna Domini adhunc effectum ſacris precibus, & benedictionibus expiavit: dictæ pyxides in armariolo clave obſignato reponantur, apud aram maximam, aut Sacrarium, aut prope fontem Baptiſmatis, eæque ſint velo ſerico coopertæ, ea qua par eſt decentia, ac veneratione. Si vero Vicarii longe ab Eccleſiis degerint, vel eæ in Sylvis ſint conditæ, pyxides illas apud ſe loco tamen decenti reverenter locent, ne furtis Ethnicorum pateant; utque majori celeritate extremam unctionem depoſcentibus ſuccurrant: inter gerendum autem ſive ad Eccleſiam pro baptizandis, ſive alibi pro ægrotantibus, id muneris ſemper, quantum res permiſerit, Sacerdos exequatur, vel ſaltem aliquis Chamazius, in Sacris conſtitutus: quinta inſuper feria in Cœna Domini quidquid ſuperfuerit Sacri Olei illius anni, vel infundatur Eccleſiæ lampadibus, & comburatur, vel in Baptiſterium projiciatur, & novum deinceps adhibeatur, quod aſportandum erit vel e loco, ubi in celebratione Paſchatis Præſul Sacris precibus, & benedictionibus illud expiaverit, vel aliunde, ubi illud Præſul poſtea in ſingulas Eccleſias diſtribuendum repoſuerit: vacante autem Eccleſia, e Sede de Cochim, facultate habita à Gubernatore pro tempore, & Domino Epiſcopo Civitatis illius annuente, aſportari curent. Quod ſi Vicarius in ſibi comparando Sacro Oleo pro ſua Eccleſia, adeo negligenter ſe geſſerit, ut ultra menſem poſt celebrationem Paſchatis eo careat, ſuſpenſione ab executione Ordinum, ac proventibus, per ſemeſtre à Præſule, qui maxime hac ſuper re invigilet, puniatur, cogaturque inſuper illud ſibi comparare. Infantes vero qui per id temporis baptiſmum accipient, Oleo Sacro Baptiſmatis illuc apportato inungantur; neque Vicarii à Synodo abſcedant, antequam de multiplicis olei uſu, qualitate, & forma ungendi, per Viros ad id per Synodum deputatos, plene erudiantur, ne in Sacramentorum adminiſtratione errent.

DECRETUM IX.

CCVIII. Quia plurimum eſt confuſionis in hac Diœceſi, quantum ad obſervantiam dierum feſtorum (a), quorum violatio lethale peccatum eſt, quæ obſervantia complectitur audi-

(a) Dominicarum feſtorumque ordinem per totum anni circulum, à Neſtorianis obſervatum, exactiſſime recenlet Aſſeman. *Bib. Orien. tom.4. pag.*380. ex officio divino, Jeſuiabi Adiabeni juſſu ordinato. Qui vero Eccleſiæ Coptorum Alexandrinæ, Sanctorum feſtivitates ſcire aveat, conſulat Synaxarium Coptorum, in lucem recens editum a V. Cl. Evodio Apameæ Archiep. *pag.*164. *Bibliot. Mediceæ Laurent. Floren. anno* 1742. typis elegantiſſimis editæ.

auditionem Sacri, & ceſſationem à ſervilibus laboribus, à celebratione contractuum, à publicis nundinis, rerumque emptionibus, ac venditionibus: declarat Synodus, ſequentes ſervandos eſſe dies: nimirum Dies Dominicos totius anni.

Januarii prima Feſtum Circumciſionis Domini, & in Sexta Epiphaniam.

Februarii ſecunda Purificationem Dominæ noſtræ; & vigeſima quarta feſtum Apoſtoli Mathiæ; anno vero biſſextili die vigeſima quinta.

Martii vigeſima quinta, Annunciationem Dominæ noſtræ.

Aprilis vigeſima tertia Sancti Georgii Martyris pro more hujus Epiſcopatus.

Maii prima feſtum Apoſtolorum Philippi, & Jacobi.

Junii vigeſima quarta Joannis Baptiſtæ: vigeſima nona feſtum Apoſtolorum Petri, & Pauli. *(a)*

Julii ſecunda Viſitationem Dominæ noſtræ: tertia feſtum Apoſtoli Thomæ *(b)*; qua die juxta nonnullos fuit tranſlatus; & juxta alios ad has Oras appulit; & ſolet ſervari ex antiquo hujus Epiſcopalis Sedis more: vigeſima quinta S. Jacobi Apoſtoli.

Auguſti ſexta Transfigurationem Domini juxta hujus Diœceſeos conſuetudinem; decimaquinta Aſſumptionem Dominæ noſtræ: vigeſima quarta Feſtum S. Bartholomæi Apoſtoli.

Septembris octava, Nativitatem Dominæ noſtræ: decima quarta Feſtum S. Crucis de more hujus Regionis: vigeſima quinta S. Matthæi Apoſtoli: vigeſima nona S. Michaelis Archangeli.

Octobris vigeſima ſeptima feſtum Apoſt. Simonis, & Judæ.

Novembris prima feſtum Omnium Sanctorum: trigeſima S. Andreæ Apoſtoli.

Decembris octava Conceptionem Dominæ noſtræ: decima octava feſtum Sudoris *(c)* Crucis glorioſi Apoſtoli Thomæ ex more Epiſ-

(a) Apoſtolorum feſta celebrabant Neſtoriani, non iiſdem diebus, in quibus eos colit Eccleſia noſtra, ſed in Dominicis, vel feriis ſextis: nullum autem feſtum aut memoria inſtituta erat de Circumciſione Domini, & de Virginis Conceptione: & ut ſcribit Vincent. Mar. à S. Cathar. *lib.* 2. *cap.* 6. nullos colebant feſtos dies præter Dominicos, niſi feſta Chriſti Domini, Nativitatem & Aſſumptionem Deiparæ & Apoſtolorum ſolemnitates.

(b) Ter in anno memoriam D. Thomæ Apoſtoli colebant Indi Malabarenſes; ſcilicet *die* 3. *Julii*, 18. *Decembris*, & 21. ejuſdem menſis. Vide Gouv. Itin. *Menes. fol.* 77.

(a) Feſtum hoc inſtitutum eſt in memoriam ſudoris, qui e marmorea D. Thomæ Cruce ſcaturiit *anno* 1557. in Meliapore, quod oſtentum, pluries poſtea viſum eſt: Vide Gouv. *Itin. Men. fol.* 77. & Diſſert. noſtras *num* 48. Nec minus celebris habetur Crux Cranganorenſis, quæ cum ſit marmorea non ſecus ac alia, viſa eſt non ſemel in ſublime elevata, atque ſplendidiſſimo lumine radians: conſule Vinc. Mar.

Epiſcopatus: vigeſima prima feſtum ipſius Apoſtoli Thomæ: vigeſima quinta feſtum Nativitatis: vigeſima ſexta in prima octavæ feſtum S. Stephani Protomartyris: vigeſima ſeptima in ſecunda feſtum S. Joannis Evangeliſtæ: vigeſima octava, tertia octavæ, feſtum Innocentium.

Feria quinta in Cœna Domini ab hora, qua inchoatur officium in Eccleſiis, uſque ad mediam noctem Sabbati, ex more Eccleſiæ.

Diem Paſchatis Reſurrectionis, cum ſequentibus tribus, quamvis hactenus non ultra duos dies celebritas hæc ſervaretur.

Diem Aſcenſionis Domini.

Diem Sacratiſſimam Pentecoſtes, cum duobus ſequentibus.

Feſtum Sacratiſſimum Corporis Domini, Sanctiſſimi Sacramenti, quod ſolet in his partibus celebrari, feria quinta poſt Octavam Paſchatis.

Item diem Titularis Eccleſiarum, ac feſta Sanctorum principaliorum, quibus dicatæ exiſtunt; in propria tantum Parochia. Declarat præterea Synodus, non eſſe ſervandas tanquam ſolennes, & ſpeciali cultu dignas, ut alicubi erat in uſu, ſextas ferias à Nativitate, uſque ad Quadrageſimam; tum quia Sancti, qui in aliquibus earum colebantur, ſuos aliunde ſortiuntur deſignatos feſtivitatis dies; tum etiam quia nonnulla ipſorum feſtorum ſunt Hæreticis dicata, ut ſuperius monuimus, quos nefas eſt feſtivitate colere: Vicarii itaque curent, populum Dominica die inter Miſſarum ſolennia admonere feſtorum illius hebdomadæ, ut ſciat, quæ ſint illi colenda.

DECRETUM X.

CCIX. VErum non modo circa dies feſtos concelebrandos ex præcepto, ſed etiam circa dies eſuriales, quibus obſtringatur hic populus lege jejunii, variæ ortæ ſunt dubietates in hac Diœceſi: quamobrem Synodus declarat, ex præcepto ſervandum eſſe jejunium diebus *(a)* mox indicandis, tam ex antiquis, quam ex noviſſime à nobis aſſignatis: videlicet.

Sacrum, ac ſolenne jejunium majus Quadrageſimæ, quod de more hujus Diœceſeos, initium ſumit à prima feria ſecunda poſt Dominicam Quinquageſimæ.

San-

lib.2. cap.2.: Cruces autem D. Thomæ eam exprimunt figuram juxta laudatum auctorem, quam præſefert Crux Equitum S. Mauritii in Sabaudia, & ex Gouv. Crux Luſitanica Equitum de *Avis*.

(a) De antiquo Neſtorianorum ordine circa jejunia, Vide Aſſeman. *tom.4. Bib. Orient. pag.387. & Differt. noſt. num.69.*

Sanctum jejunium Adventus Domini, quod in hac Diœceſi exactiſſime ſervatur, à prima Dominica proximiori Kalendis Decembris uſque ad feſtum Nativitatis Domini.

Februarii prima die in Vigilia Purificationis Dominæ noſtræ: vigeſima tertia, S. Mathiæ Apoſtoli.

Junii vigeſima tertia in Vigilia S. Joannis Baptiſtæ; vigeſima octava, SS. Petri, & Pauli.

Julii vigeſima quarta, in Vigilia S. Jacobi Apoſtoli.

Auguſti duodecima in Vigilia Aſſumptionis Dominæ noſtræ: vigeſima tertia, S. Bartholomæi Apoſtoli.

Septembris ſeptima in Vigilia Nativitatis Dominæ noſtræ; decimatertia, S. Crucis: vigeſima, S. Matthæi Apoſtoli.

Octobris vigeſima ſeptima in Vigilia Apoſtolorum Simonis, & Judæ; & poſtrema, Omnium Sanctorum.

Novembris vigeſima nona in vigilia S. Andreæ Apoſtoli.

Decembris vigeſima in Vigilia glorioſi Apoſtoli S. Thomæ: vigeſima quarta, Nativitatis Domini Noſtri Jeſu Chriſti; etſi alias hæ duæ ad jejunium adventus pertineant.

Et ut particularis hæc Eccleſia cum Eccleſia univerſali conſentiat, ſtatuit Synodus jejunandum eſſe juxta præceptum univerſalis Eccleſiæ, quatuor anni temporibus: nimirum quarta feria, ſexta, & Sabbato immediate poſt diem Dominicam primam Quadrageſimæ; quæ tamen jejunia in quadrageſimali jejunio continentur. Similiter feria quarta, ſexta, & Sabbato immediate poſt Feſtum Pentecoſtes: prima quarta feria, ſexta, & Sabbato immediate poſt Feſtum S. Crucis menſe Septembris: prima quarta feria, ſexta, & Sabbato poſt feſtum S. Crucis ad decimam tertiam Decembris; quæ jejunia comprehenduntur in jejunio ſervari ſolito diebus anniverſariis Adventus Chriſti.

CCX. Approbat inſuper Synodus jejunium præmitti ſolitum ad Aſſumptionem Dominæ noſtræ à prima Auguſti, uſque ad illud feſtum, & ad Nativitatem ejuſdem Dominæ, à prima Septembris uſque ad feſtum ipſius: & jejunium quod vocitatur Apoſtolorum, à prima die poſt feſtum Pentecoſtes, per quinquaginta ſequentes dies, quippe quæ optime, ac laudabiliter inſtituta ſunt: quamobrem optaret Synodus ea ſervari nunc, ſicut antiquitus à primis Chriſtianis in hac Regione ſervata fuerunt: Nihilominus quia quantum ad hæc jejunia multiplex fuit conſuetudo, & ex opinionum varietate multiplex perturbatio, & conſcientiarum hæſitatio, declarat Synodus, neminem ad hæc jejunia ſervanda gravi præcepto obſtringi, & habenda eſſe in poſterum tamquam opera omnino vo-

voluntarie ſuſcepta, & quæ ſupererogantur, nec his diebus ad cibos eſuriales quemquam eſſe cogendum.

Quantum vero attinet ad triduum jejunii Jonæ Prophetæ, quod appellant (*a*) *Munaneba*, & exordium ſumit decima octava die primam Quadrageſimæ diem præcedente, ob ipſius antiquitatem, & ſanctitatem, optat Synodus diligenter ſervari; verum quia Chriſtiani, per hos ſolent convenire dies in Eccleſiam, ibique manducare Nerchas, (*b*) quæ parantur, laudatum triduanum jejunium non graviter præcipit; omnes tamen gravi præcepto obſtrictos eſſe vult, ad non comedendos memoratis diebus, niſi cibos quadrageſimales.

Debent itaque Vicarii Dominicis diebus in ſuis Eccleſiis denuntiare populo jejunia illius hebdomadæ, ut admonitus ea ſervare poſſit, nec ignorantia excuſetur.

DECRETUM XI.

CCXI. Commendat Synodus laudabilem conſuetudinem, quam Chriſtiani hujus Diœceſeos ſervant quadrageſimale jejunium abſtinentes ab ovis, lacticiniis, caſeo, piſcibus, & vino; immo & ab Uxoribus, (*c*) toto eo temporis intervallo; quæ quidem omnia vult ſervari inviolabiliter etiam in poſterum; ſicuti etiam quod jejunia inchoentur feria ſecunda poſt Dominicam quinquageſimæ: ut autem nonnulli tollantur introducti pravi uſus, declarat legem jejunii non ſolum exigere abſtinentiam à vetitis obſoniis; verum etiam poſtulare, ut nonniſi ſemel in die, præfinito tempore ſumantur cibi, ceteroquin liciti: poſt occaſum autem Solis, quibus opus fuerit bibere, aut libuerit, ne hauſtus noceat, eſcu-

(*a*) Legendum eſſe videtur *Munnanorba*, quod eſt jejunium trium dierum, ex Malabarico *Munna*, id eſt *numerus ternarius*, & *Nojerba*: *jejunio*: non vero *Munaneba*, ut in textu Synodi, aut *Monobbio*, ut ſcribit Vinc. M. *lib.2. cap.6.* Vide ſupra *num.132.*

(*b*) *Nercha* eſt convivii parandi turbæ fidelium in Eccleſiam certis ſolennitatibus confluentium, votum ſeu ſponſio: in quo fercula oryzæ, & fructus aliqui, nucis Indicæ lacte conditi exhibentur, longo ordine cunctis utriuſque ſexus etiam inopibus intra Eccleſiam in terra conſidentibus; Sacerdotes autem in gradibus ſedent altaris. Fit convivium peracta Miſſa, in qua omnes communicant; recitatis prius quibuſdam precibus, quas finito prandio proſequuntur. Quæ convivia priſcas agapes non modo referunt, ſed æmulantur. Quum ea fiunt pro defunctis vocantur *Chata* aut *Ceruta*. *Nercha* autem plerumque fit in Anniverſario Dedicationis Eccleſiæ, & in præcipuis ſolennitatibus; & in aliquorum nuptiis.

(*c*) Id omnino conforme eſt priſtinæ diſciplinæ Eccleſiæ; auctor autem Alcorani, morem iſtum, quem alioquin obſervari præcipiebat, ita eluſit ut juberet, omnino ab uxorio congreſſu temperare tempore jejunii; cumque Mahometanorum jejunium ſervaretur ab ortu Solis ad occaſum uſque, reliqua erat tota nox, qua licite veneri indulgere poſſent. Vide *Bibliot. Mediceam.*

eſculenti non niſi modicum quid, & leve, inſtar jentaculi ſumatur, quod humanæ imbecillitati permittit Eccleſia. Si vero vel qualitatem, vel quantitatem ciborum in veſpertino jentaculo non ſervaverint, vel ultra prandium, & permiſſum jentaculum comedant, ſciant ſe frangere jejunium, & lethalis peccati reos eſſe. Illud inſuper advertant, quod ſi ex fragilitate, vel malitia die aliquo præceptum jejunii violent; non exinde non amplius obſtringi diebus reliquis lege quadrageſimalis jejunii, ut plures putant, ſed quocunque die jejunium fregerint, novo ſe alligari lethali peccato ſciant, juxta numerum reliquorum dierum, in quibus jejunare deſierint. Præterea ſciant jejunium ſervandum eſſe diebus feſtis etiam ſolennioribus, ſi tempus præſcripti jejunii feſtos hujuſmodi dies comprehendat, exceptis ſolis diebus Dominicis, in quibus Chriſtianis non licet jejunare. Quamobrem quotquot pravi uſus, & falſæ opiniones in materia jejunii in hac Diœceſi irrepſerunt, corrigendi ſunt, & radicitus evellendi.

DECRETUM XII.

CCXII. Declarat Synodus jejunandi præceptum, quantumvis urgentiſſimum non obſtringere pueros, & adoleſcentes ante vigeſimum primum ætatis annum, nec ſenes ætatis admodum provectæ, & debiles; ægrotos, Mulieres prægnantes, aut filios lactantes, nec ſerviliter laborantes licite, & aſſidue ex inevitabili neceſſitate, & obligatione, ſi labor talis ſit, ut à jejunante exerceri ſine detrimento non poſſit: nam perſonæ prædictæ ſolum debent ſervare jejunium, quantum ad abſtinentiam a cibis vetitis, atque adeo veſci cibis eſurialibus. Excipiendi tamen ſunt ægroti, quibus licet veſci ipſorum ſanitati congruentibus ferculis; ſimiliter excipiendæ ſunt Mulieres prægnantes, quæ poſſunt cibum aliquem etiam ceteroquin vetitum (a) comedere, ſi illum concupiſcant, quod ipſis permittitur, ne ſequatur abortus, ut aſſolet.

(a) Inter alias abortus cauſas aſſignatur cibi alicujus denegati deſiderium, & vehemens appetitus aliquid videndi, olfaciendi &c. & quanquam aliqui putaverint illud deſiderium fœtus eſſe, non autem Matris, contrarium probabilius apparet cum Cardoſo *in Phil. libera Quæſt.* 101. vera ergo cauſa abortus juxta illum eſt *Moleſtia natura* (feminæ) *illata*: quæ ea de cauſa memoro, ut Caſuiſtæ rigidi, non omnia denegent prægnantibus; cavere autem eæ debent inter alia, *a nimio uſu potionis illius dulcis & aromaticæ, quam dicunt Cocolate*, quæ ex eodem auctore abortum ciet: at erit id ſurdis canere.

DECRETUM XIII.

CCXIII. DAmnat Synodus ſtultam opinionem eorum, qui ſectantes Ethnicorum ſuperſtitiones, cenſent inutile ſibi fore jejunium, niſi primo mane corpus laverint; vel ſi quempiam de ſtirpe abjecta tetigerint; quamobrem adhuc Naires ad jejunium ſervandum, coguntur lavacrum adhibere: declarans itaque Synodus, neque lotiones hujuſmodi, neque vitationem prædictorum ſuperſtitioſorum contactuum nulla ratione pertinere ad jejunium ex præcepto Eccleſiæ ſervandum, neque ad Chriſtianæ Religionis profeſſionem, præcipit, ut a Præſule acriter puniantur harum vanarum ſuperſtitionum Sectatores, quas etiam atque etiam exoptat a cordibus Chriſti Fidelium hujus Eccleſiæ penitus eradicari.

DECRETUM XIV.

CCXIV. QUamvis Synodus approbet laudabilem conſuetudinem hujus Diœceſeos, ſacrum inchoandi quadrageſimale jejunium, à feria ſecunda poſt Dominicam quinquageſimæ, nihilominus ut hæc Eccleſia in tam ſalutari ceremonia Sacræ Eccleſiæ univerſali ſe conformet, ſtatuit, ut feria (*a*) quarta ſubſequente cineres ritu ſacro luſtrentur, iiſque à Sacerdote celebrante aſpergatur caput Chriſti fidelium additis verbis illis: *Memento homo quia pulvis es, & in pulverem reverteris*; prout in Rituali Romano Syriace tranſlato de mandato Rev. Metropolitani habetur; Hac enim ſacra ceremonia excitantur Fideles ad ferventiorem pœnitentiam, ac dolorem ſuorum peccatorum, & ad propriæ imbecillitatis conſiderationem; atque adeo ad ſanctius, & majori cum veneratione ſacros illos dies celebrandos. Curent etiam Sacri Miniſtri, quantum fieri poteſt, ut cineres ſint ex ramis combuſtis Dominicæ (*b*) palmarum anni præcedentis, quæ Dominica dies in hac Regione appellatur *De Oſanà*, prout in eodem Rituali libro præſcri-

(*a*) Quatuor anni temporibus, benedictio ac impoſitio cinerum celebrabatur, ante annos ſexcentos in aliquibus Eccleſiis; immo & cunctis rogationum diebus imponebantur cineres. Vide Martene *De Rit. tom.* 3. *lib.* 4. *cap.* 10. *num.* 32. & *column.* 517.

(*b*) Etſi aliqui Patres ſeculi 4. meminerint Dominicæ Palmarum, ut S. Ephræm, ritus tamen benedicendi palmas, *anno* 500. primum coli cœpit, in oriente aſſerente Severo Patriarcha Antiocheno *ex Cod. Nitrien. Vat.* 33. & 34. *Hom.* 125.; & Joſua Stylite, qui ait, a Petro Edeſſæ Epiſcopo *anno* 497. in Meſopotamiam ejuſmodi ritum fuiſſe invectum. Videſis *tom.* 3. S. Ephr. *Præf. pag. xix.*

ſcribitur. Populo inſuper denuntient ritum hunc, non eſſe Sacramentum ullum, ſed meram ceremoniam ſancte ab Eccleſia inſtitutam.

DECRETUM XV.

CCXV. **A**D eumdem finem omnimodæ conformitatis cum univerſali Eccleſia; præcipit Synodus à carnibus abſtinentiam die Sabbati *(a)* ſervandam, ex præcepto graviter obligante, in memoriam ſepulturæ Chriſti Domini; edere tamen hac die poterunt ova, lac, butyrum, & caſeum. Quod etiam poterunt aliis diebus, in quibus ſola abſtinentia à carnibus præcipitur: & quoniam conſuetudo non veſcendi carnibus feriis quartis, non ſervatur in tota Diœceſi, ſed alicubi tantum; & id quidem à paucis; declarat Synodus abtinentiam hanc eſſe laudabilem, & optandam, ad eam tamen ſervandam, nuſquam gravi præcepto Chriſtianos obſtringi. Quibus ergo fuerit libitum etiam feriis quartis, poterunt carnes edere.

DECRETUM XVI.

CCXVI. **D**Eclarat Synodus præceptum abſtinendi à carnibus diebus prohibitis, jejunandi, ac feſtos dies colendi, a media *(b)* in mediam noctem computari, itaut incipiat urgere à media nocte diei antecedentis, ad mediam uſque noctem diei eſurialis, vel feſtivi, atque adeò ut res conſtet exemplo, obligatio abſtinendi à carnibus die Sabbati, incipit à media nocte feriæ ſextæ uſque ad mediam noctem Sabbati: cum dies Sabbati incipiat ab una media

(a) Quod Malabares Sabbato non abſtinerent a carnibus, is ritus erat Orientalis Eccleſiæ, in qua feria 4. & ſexta, Sabbato omiſſo jejunium ſervabatur: immo ea diſciplina vigebat in Eccleſia noſtra Occidentali *anno* 1056. quo frequentari cœpit abſtinentia Sabbati, nec adeo ſtricte, ut omnes eam illico ſervaverint; Baldricus enim Abas in quemdam, qui piaculum ducebat Sabbato manducare carnem, ita luſit:

Sabbata cuſtodis tamquam Judæus apella
Cum tamen alterius legis iter teneas.

Vide Mabil. *Præfat.* 2. *ſeculi* 6. *Benedictini*: anno etiam *labente* 1368. non ſervabatur adhuc Sabbatum a laicis, bene vero ab Eccleſiaſticis: adeas Concil. Vauren. *Decr.* 90. Et Pariſiis a Nativitate Domini uſque ad Feſtum Purificationis Deiparæ, in nullo Sabbatorum hoc etiam tempore, jejunium ſervatur.

(a) Orientales tam Neſtoriani, quam Jacobitæ, juxta majorum ſuorum diſciplinam obſervarunt jejunia fer. 4. & 6. a veſpere exeuntis feriæ 3. & 5. & ab occaſu ad occaſum Solis, ſimiliter feſtos dies computarunt; computatio autem dierum a media in mediam noctem ex communi conſuetudine ſervatur in Europa de quo plura habentur in una Gecunden. *anno* 1720. *tom.* 1. *Reſol. Concil. pag.* 363. licet juxta antiquorum diſciplinam a veſpere in veſperam dies colerentur ex *Cap. Omnes tit. de feriis*. Vide *Diſſert. n.* 110.

Digitized by Google

media noćte, & ab alia terminetur; adeoque his veluti terminis circumſcribatur. Similiter obligatio ceſſandi ab omni labore ſervili à media noćte Sabbati, tunc enim incipit dies Dominica, protenditur uſque ad mediam noćtem diei Dominicæ; quia tunc abſolvitur dies Dominica, & ſequens feria ſecunda ſuum habet exordium. Decipiuntur ergo qui putant ſe præcepta Eccleſiæ ſervare, jejunando, & ceſſando à ſervilibus laboribus à veſperis ad veſperas; nam neque per integrum diem jejunium, neque per diem integrum, diem feſtum præceptum ſervant, ſed violant præceptum, quod urget toto integro die, adeoque à media ad mediam noćtem. Præterquamquod ſećtatores ſunt morum, rituumque Judaicorum, quos Eccleſia reprobavit; Hebræi enim ſuos dies eſuriales, vel feſtos numerant à veſpera ad veſperam, ubi contra Chriſtiana Eccleſia eos à media ad mediam noćtem numerare ſolet.

DECRETUM XVII.

CCXVII. Quoniam contra univerſalis Eccleſiæ morem, quæ aquam luſtralem ſolenni ritu, ac ſtatutis precibus à Sacerdote ſacratam, in urna aliqua decenter receptam ſub ipſum Templi ingreſſum ſervare ſolet, ut illa ſe aſpergentes fideles venialium remiſſionem acquirant; in hac Diœceſi aqua ad hunc pium uſum, non à Sacerdote ullo, nec Eccleſiæ precibus expiatur, ſed tantummodo à Capiario, (a) vel Sacriſta infuſione luti, vel terræ, quam Peregrini è locis Sanćtis à S. Thoma Apoſtolo cultis, vel ex ipſius ſepulcro aſportant, ad quem uſum ex terra hujuſmodi globus in Eccleſia aſſervari ſolet, vel in hujuſmodi terræ defećtum, aliquibus thuris granis a Sacriſta, nullis præmiſſis ſacris precibus, in aquam injećtis; declarat Synodus, aquam hujuſmodi non eſſe aquam luſtralem ſive benedićtam, nec adhibendam à Fidelibus; cum terra predićta, vel alia quæcumque e locis ſacris, & ſepulcris Sanćtorum, quos colit Eccleſia, quamvis veneratione digna ſit, nihil conferre poſſit ad conflandum hoc Sacramentale ab Eccleſia inſtitutum. Quamobrem, præcipit, ut Sacerdotes juxta morem univerſalis Eccleſiæ, aquam benedicant, infuſione (b) ſalis pariter benedi-

(a) Vox *Capiar* derivata videtur (dummodo non ſit Malabarica, & ut ſignificat Miniſtrum Eccleſiæ ſervitio addićtum) a latino *Copiarii* ita dićti, teſte Porphyrione, quod rerum copiæ neceſſariarum curam impenderent, qui etiam *Parochi* Horat. & Ciceroni audiebant; at Capiarius, ſignificat hoc loco Cuſtodem laicum Eccleſiæ, cujus eſt eam emundare, pulſare æra ſacra, & alia ejuſmodi.

(b) Aquæ benedićtæ uſus ex Apoſtolica traditione deſcendit, cui ſal injicere juſſit Alex I. *Ep.* 1. ſi tamen ipſius eſt. Et ex Hincmaro *anno* 851. ubi habetur, iſtam aquam

nedicti, & eos ritus omnes ſervent, ac preces adhibeant, quæ habentur in Rituali Romano Syriace tranſlato juſſu Rev. Metropolitæ. Vicarii inſuper curent eamdem benedicendi formam ibi præſcriptam ſervare, & ex aqua illa urnas appoſitas implere, vel veſpera Sabbati, vel primo mane diei Dominicæ: quo etiam die Sacerdos linea veſte, ſive alba, & ſtola indutus, & abſque planeta antequam Sacrum inchoet, Templum percurrat, Populum ibi congregatum ad audiendum ſacrum, aqua benedicta aſpergens, & recitet antiphonam, & orationem, quæ in eodem Rituali continetur. Idque in ſolennioribus Miſſis Diaconus præſtabit, oratio autem recitabitur ſemper à Sacerdote: Vicarii etiam Populum moneant, ut ſubeuntes templum manu in aquam benedictam immerſâ, ſigno Crucis ſe muniant, abſtineant vero ab oratione illa impii hæretici Neſtorii, quam antea recitare ſolebant in ingreſſu, cum aquam benedictam ſumerent, & quæ a Synodo tamquam impia, & hæretica reprobatur.

DECRETUM XVIII.

CCXVIII. QUIA major hujus Populi pars Chriſtianæ Religionis inſtitutiones ignorat, nec aliud ſcit ad ſummum quam Pater, & Ave, quas tamen orationes Syriace recitat, cujus linguæ eſt penitus ignara, immo major puerorum pars, ne ſigno quidem Crucis munire ſe didicit, & quod magis pudendum eſt, plures ex Chamazibus ipſis, quamvis ad ſacros ordines promoti, non bene callent chriſtianæ Fidei elementa, & præcepta Decalogi; præcipit Synodus, ut in cunctis Eccleſiis Parochialibus exiſtentibus in pago aliquo, vel vico, ſive matutino, ſive veſpertino tempore, hora per Vicarium præfigenda, puerorum aliquis, vel Eccleſiæ Capiarius Vicum, vel pagum percurrat, campanulam pulſando, cujus ſonitu admoniti pueri, puellæque omnes in Eccleſiam conveniant, ubi Vicarius, vel ipſius juſſu Caſſanarius, vel Chamazius chriſtiana doctrina (a) eos inſtruat, eoſque præſertim doceat modum ſe muniendi ſigno Crucis, Pater, & Ave, Symbolum fidei, præcepta Decalogi, præcepta Eccleſiæ, Articulos fidei, & reliqua omnia Chriſtianæ Religionis elementa, quæ tamen doceant lingua

die Dominico ante Miſſam benedici, ipſam populum ingredientem Eccleſiam aſpergi, *& ex ea (ait) qui voluerint accipiant, & per manſiones & agros ſuper pecora ſua, & eorum pabula, ſuper cibum ſuum, & potum conſpergant.*

(a) Quales eſſe debeant Catechiſtarum dotes aperit S. Clem. *Ep.1.* quantæ autem dignitatis munus fuerit in Eccleſia præſertim Alexandrina, videri poteſt in Auliſii *Tractat. de Scholis.*

gua vernacula, & Malabarica, quam audientes callent, non vero Syriaca, quam penitus ignorant. Hoc enim in more poſitum eſt in Eccleſia univerſa, ut Pueri, & rudis populus lingua vernacula inſtruantur, ut mente intelligant, quod ore proferunt: Dominicis præterea, ceteriſque diebus feſtis ante, vel poſt Miſſam univerſus populus in rebus Fidei inſtruatur, immo diebus Dominicis idem fiat horis pomeridianis, præmiſſis aliquibus, qui vicum, vel pagum percurrentes, campanulæ tinnitu populum admoneant, ut ſuperius præſcriptum fuit: Vicarii autem Eccleſiarum ſilveſtrium præfixo hebdomadæ die pueros ad doctrinam audiendam è vicinioribus locis congregent, puerorum vero loca remotiora incolentium, inſtructionem alicui alteri committant: Caſſanarii inſuper, qui legere, ac ſcribere Syriace aliquos edocuerint, & ceteri hujuſmodi ludimagiſtri Chriſtiani, quotidie ante lectiones ſuos interrogent diſcipulos lingua Malabarica, ut in ipſorum mentibus melius imprimantur Chriſtianæ Fidei rudimenta, nulli item puerorum ordines conferantur minores, immo nec tonſura, quin chriſtianam doctrinam calleant, eamque Malabarice recitent, cujus rei examen ſubeant ad normam Concilii Tridentini. In cunctis etiam Eccleſiis, liber continens rudimenta Chriſtianæ Religionis Malabarice conſcriptus pro inſtruendis pueris, & rudibus aſſervetur: propterea rogat Synodus P. Rectorem Collegii de Vaipicota Societatis Jeſu, ut illum per ſui Collegii alumnos tranſcribi curet, atque adeo plura ſuppetant exemplaria ad ſingulas hujus Diœceſis Eccleſias tranſmittenda. Poſtremo etiam atque etiam rogat, hortaturque omnes Chriſtianos, ut veſpertinis horis ſuos Domeſticos, omneſque è ſua familia inſtrui curent, unde captivorum, & ſervorum, quos alunt, ſit nullus, qui rudimenta fidei ignoret: Confeſſarii etiam inter audiendum pœnitentes, eos de myſteriis noſtræ Fidei interrogent, atque ad ipſa addiſcenda hortentur.

DECRETUM XIX.

CCXIX. NE Fideles Chriſtiani hujus Diœceſeos, quoad communes preces ab univerſali diſſideant Eccleſia, ut haſtenus fecerunt, omittentes in Salutatione Angelica poſtrema verba, præcipit Synodus, (ſilentio prætereundo impiam, & hæreticam formam ſalutationis Angelicæ, qua perfidi utebantur Neſtoriani penitus proſcriptam) eam ſic recitari: *Ave Maria gratia plena Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus, & benedictus fru-*

fructus ventris tui Jeſus. Sancta (a) *Maria Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc & in hora mortis noſtræ. Amen Jeſus*: præterea ſic reformari in libris piarum precum, qui ſunt in uſu in hac Diœceſi.

DECRETUM XX.

CCXX. QUoniam fideles Chriſtiani hujus Epiſcopatus, dum Sanctiſſimum profertur nomen Jeſu, nullam ipſi reverentiam exhibent; ea nimirum impia, & hæretica doctrina imbuti, qua Neſtoriani opinantur, duo eſſe ſuppoſita in Chriſto, & nomen Jeſu eſſe nomen ſuppoſiti pure humani, quod non meretur ſpecialem reverentiam, præcipit Synodus, ut quotieſcumque nomen hoc, quod divinum eſt, ac tot tantaque in ſe continet myſteria, tum quia eſt nomen Redemptoris noſtri, tum quia eſt nomen ſuper omne nomen, in quo juxta Apoſtolum, oportet quod omne genu flectatur cœleſtium, terreſtrium & infernorum, præcipit Synodus, ut quoties profertur in Evangeliis, orationibus, Miſſa, Concionibus, & exhortationibus, aut alias quomodolibet, caput omnes reverenter inclinent, ſive ſtantes, ſive ſedentes, necnon Caſſanarii aut ceterorum quilibet, vel pileis cooperti: Vicarii inſuper & Concionatores id populo frequenter inculcent. Et quoniam hoc nomine *(b) Iyo* quod in lingua Malabarica idem eſt, ac nomen Jeſu, ſæpiſſime infantes donantur in Baptiſmate, præcipit inſuper Synodus quamurgentiſſime, ut nemini deinceps in Baptiſmo imponatur, quique illud in Baptiſmate habuerunt, aliud aſſumant dum ſacro Chriſmate confirmantur, neque enim decet adeo ſublimi, Divinoque nomine aliquem appellari.

(*a*) De additione iſtius deprecationis, vide ſupra in Synodo *num.* 52. *Not.*

(*b*) Sanctiſſimum nomen *Jeſu* Syriace ex Hebraico dicitur ישוע *Jeſcivang* cum litera *Ain* in fine: perfidi autem Hebræi pronuntiant contumelioſe *Iſciu*, cujus ſignificationem vide apud Maurocenum *in Via Fid. pag.* 1401. Frequens eſt apud Orientales, ex eo nomina componere, ut *Jeſuabj* Jeſus dedit, *Jeſudad*, idem; *Jeſuphani* Jeſus exaudivit; *Kamjeſus*, ſurrexit Jeſus, *Sabrjeſus* ſpes Jeſu; *Abdjeſus*, Servus Jeſu; quæ omnia, ut ſuperius vidimus, in textu Luſitanico, & in verſione Gallica Renaudotii, ſunt valde corrupta; non ſecus atque hoc Malabaricum nomen *Iyo*, quod certe legi debet *Iſo*, id eſt *Iſus*, vel ut Græci pronuntiant, *Jeſus*, id eſt *Jeſcivang*; Malabares enim carent litera gutturali *Ain*, non ſecus ac Latini & Græci: vide ſuperius *in Synodo pag.* 128.

DECRETUM XXI.

CCXXI. Cum æquum ſit, Feſtum Nativitatis Domini Noſtri Jeſu Chriſti non minus ſolenniter, quam uniformiter in tota Eccleſia Catholica celebrari; præcipit Synodus, ut in Sacra Nativitatis Chriſti Nocte Clerus, Populuſque in Eccleſiam conveniant, canendi ergo ſolenniter quantum fas eſt, pro numero Sacrorum Miniſtrorum, Matutinas preces, itaut media nocte plus minuſve abſolvantur, ac poſtea de more ſolennis habeatur publica ſupplicatio, ſive proceſſio, qua finita, ea majori qua fieri poteſt celebritate, ſolennis Miſſa cantetur: poſtea poterunt Caſſanarii unam legere Miſſam, ad Auroram alteram, & tertiam ſolito tempore: noverint item Sacerdotes, quod (*a*) præ Solennitatis magnitudine ipſis indulgetur hac die Sacrum ter celebrare: primum media nocte, alterum ſub Aurora, tertium denique ſolita hora; vel etiam trinas, aut binas Miſſas diluculo, dum private legantur, quæ etenim publice, & coram Populo recitantur, ordine præfixo celebrari debent, itaut prima tantum media nocte celebretur: in prima autem, & altera Miſſa ablutiones non ſumantur, ſed ſumpto Sanguine, prætermiſſa ablutione, Sacerdos celebrans ultra progrediatur; hoc enim pacto naturale jejunium in tribus ſervabitur: curent etiam plurimum Calices probe abſtergere, necnon digitos aqua purificare, quæ exinde in piſcinam ſubtus Altare, vel in fontem

(*a*) Priſcis temporibus plures eadem die idem Sacerdos celebrabat Miſſas; id poſtea certis ſolennitatibus attributum fuit, nimirum, Nativitati Domini, S. Joan. Bapt. &c. Binas etiam in aliquibus ſolennitatibus celebrabant Sacerdotes; atque hoc tempore in Hiſpaniis multiplex hujus antiquæ diſciplinæ viget conſuetudo: in Eccleſia enim Orioleníi, ut conſtat ex ipſius Epiſcopo, in una *Oriolen. Viſitation. Sacror. limin.* duas Miſſas in die Omnium Sanctorum, & duas in ſequenti die commemorationis Defunctorum Sacerdotes celebrant. In univerſo etiam Regno Coronæ inclytæ Aragonum in die Defunctorum binæ dicuntur Miſſæ, a Preſbyteris ſecularibus, ternæ vero a Regularibus, ſive id deſcendat ab immemorabili, ſive a Privilegio Julii III. vel Pauli III. vivæ vocis oraculo conceſſo: de quo vide laudatam *Oriolen. in Theſaur. Reſol. Conc. Trid. die* 10. *Auguſti* 1712. Id etiam conſtat Archiepiſc. Bracaren. iſtam Aragoniæ facultatem poſtulaſſe a Clem. XI. Congregatio autem Concilii *die* 14. *Martii anni* 1711. reſcripſit: *negative*. Sereniſſimo vero Hiſpaniarum Regi, idem indultum pro toto Regno Caſtellæ petenti ab Innocen. XIII. reſcriptum fuit *die* 2. *Maii* 1722. *Non propoſita*: quo honorifice denegarentur petita. In Eccleſia igitur Occidentali mos iſte ter celebrandi die Natalis Domini, ubique viget, eo tantum exiguo diſcrimine, quod cum in ceteris Eccleſiis poſt mediam noctem dicatur prima Miſſa, in Venetorum aliquibus Eccleſiis, ante mediam noctem celebratur, juxta morem Capellæ Pontificis Sum., in qua ante noctis dimidium inchoatur Miſſa a Cardinali celebrante, qui jejunus manet ab uſque præcedente media nocte; quæ hoc anno 1744. cantata fuit ab Eminentiſſimo Card. Dominico Paſſionæo, CL. atque erudiτiſſimo viro, atque eruditorum fautore, ac promotore benigniſſimo.

tem aquæ benedictæ, vel in Baptiſterium projiciatur; Siquis autem Sacerdotum imprudens in prioribus Miſſis ablutionem hauſerit, ad ſequentem non ultra progrediatur, cum jejunium, quod in celebrante exigitur, vel uno hauſtu fuerit ſolutum.

DECRETUM XXII.

CCXXII. PRæcipit Synodus ut Sacerdotes ſolenniter miniſtrantes Sacramenta Baptiſmatis, Matrimonii, Extremæ Unctionis, necnon Sacram Euchariſtiam extra Miſſam, Superpelliceo, ac Stola e collo pendente utantur pro majori actionis decentia, ac reverentia; cumque hactenus in hac Eccleſia uſus ſuperpelliceorum nullus fuerit, R. Metropolitanus quotquot fuerint neceſſaria ſuppeditabit: nullus itaque Vicarius hinc diſcedat, quin prius Superpelliceum pro adminiſtrandis Sacramentis accipiat, quo ex præſcripto Synodi, ea miniſtrentur juxta ritus, & Ceremonias Ritualis Romani, juſſu R. Metropolitani Syriace translati, quodque apud omnes aſſervabitur Eccleſias; etenim in illo habetur baptizandi norma, ungendi infirmos, jungendi Sponſos, cum benedictionibus, ubi illæ exigantur; forma item Abſolutionis Sacramentalis cum conſuetis Orationibus, modus Euchariſtiam conferendi; modus exorcizandi energumenos; benedictiones Aquæ, Cinerum, Candelarum, Ramorum; Ritus ſepeliendi tam parvulos, quam adultos, Orationes pro Reconciliatione Eccleſiarum, & Cœmeteriorum; libri itaque hæc omnia continentes in omnibus habeantur Eccleſiis, nec Sacerdotum aliquis ſuo uſui applicare eos audeat, vel ab Eccleſia auferre. Plurimum etiam commendat Synodus P. Rectori Collegii de Vaipicota Societatis Jeſu hujus Diœceſis, tranſcriptos per Alumnos hujus Collegii ſemper apud ſe plures habere nonnullos horum librorum, ut Eccleſiis, quæ illis indigent, diſtribuantur.

DECRETUM XXIII.

CCXXIII. AD eamdem uniformitatem ſervandam cum Sancta Romana Eccleſia, præcipit Synodus, ut die ſecunda Februarii (a) in Feſto Purificationis Dominæ noſtræ fiat ante Miſ-

(a) In ſanctionibus Arabicis Concilii Nicæni ex Abrahamo Ecchellenſi in Collectione Harduin. *tom.* 1. *col.* 509. fit mentio *Feſti Cereorum ſive Purificationis*. Et cum ex Tillemont. *note* 7. *ſur J. C. tom.* 1. habeatur ex vita S. Theodoſii Abbatis, quod medio V. ſeculo celebrabatur feſtum Purificationis, & ne tunc omnino novum id fuiſſe videatur,

Miſſam Cereorum benedictio, tum pertinentium ad Eccleſiam, tum quos alii in Dei cultum, & pietate impulſi, benedicendos attulerint: quæ quidem benedictio, prout habetur in Rituali Romano Syriace reddito, fieri debet: deinde abſoluta ſolenni hac benedictione, per Eccleſiam, vel circa illam Caſſanarii, & Chamazes ſuis inſignibus amicti, & cum candelis accenſis, longo ordine ſupplices incedant, quos comitetur Populus cum candelis pariter accenſis, ſi illas habeant, in memoriam Myſterii, quod in hoc Feſto celebratur: nimirum ſolennis illius ingreſſus, quo Jeſus Chriſtus Dominus Noſter, divinum lumen, ac ſplendor Patris, primum introivit in Templum, ſemetipſum pro nobis, noſtra indutum humanitate, Æterno Patri oblaturus. Similiter feria Secunda, Tertia, & Quarta ante Feſtum Aſcenſionis Domini eadem publica ſupplicatio habeatur, vel per Templum, vel alibi, prout Vicario viſum fuerit, in qua (*a*) Litaniæ legantur juxta conſuetudinem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, quæ pariter in eodem Rituali apponentur, expunctis hæreticorum nominibus, quæ tanquam Sanctorum, Neſtoriani in ipſis Litaniis intruſerant; exoptat præterea Synodus uſum Litaniarum pro occurrentibus neceſſitatibus in hac Eccleſia introduci ad Divinam miſerationem implorandam.

DECRETUM XXIV.

CCXXIV. CUM deprehenderit Synodus in remotioribus hujus Diœceſeos partibus, tam Auſtrum, quam Aquilonem verſus, Chriſtianos Silvas incolentes, diebus Dominicis, ceteriſque Feſtis, præſertim horis pomeridianis, quam licenter vacare labori, & Mercimonio: præcipit Vicariis, ut plurimum hac ſuper re invigilent, invehantur, & coerceant, potiſſimum quos deliquiſſe comperient: qui vero poſt trinam monitionem pervicaces fuerint, amoveantur ab Eccleſia, nec in ea eos admittant, nec *Caſturæ* eis exhibeantur, neque Sacerdos ullus ad eos accedat, quouſque cum effectu reſipuerint.

DE-

revocanda videtur hæc inſtitutio ad ſeculum IV. unde ex hoc capite, non eſt cur de ſuppoſitione arguantur Sanctiones Arabicæ. Hac die duplicem celebrat Eccleſia ſolennitatem; prima eſt Hypapante, ſeu Præſentatio Domini in templo; altera eſt Purificatio B. Virg. Mariæ. De myſteriis, atque utilitatibus Cereorum benedictorum hac die videſis Conc. V. Mediolan. *Par.* 1. *Conſt.* 6. Cavetur autem opportune in Concil. Arelat. *anno* 1260. *Can.* 7. ne utantur in proceſſionibus, aut Eccleſiis Cereis ligneis, ceræ colore tinctis, *quia non convenit quæ ſunt cultus Dei, fictitie & ſimulatorie agi*: *Candele di legno*: Italice dicuntur.

(*a*) Litaniæ minores aut rogationes ante Aſcenſionis feſtum tribuuntur ut auctori S. Mamerto Vienneſi ſub Hilario I. an. 461. majores vero in feſto S. Marci, S. Gregorio Magno. In Hiſpania ſeculo VII. ex præſcripto Concil. XVII. Tolet. per totos duodecim anni menſes celebrabantur.

Digitized by Google

DECRETUM XXV.

CCXXV. CUm in hac Diœceſi plura olim erecta fuerint Templa Mar-Xabro, *(a)* & Mar-Prodh dicata, quos communiter Sanctos vociferantur, de quibus nihil aliud deprædicant, quam in has Regiones divertiſſe, plura patraſſe Miracula, demum Babylonem, unde venerant, remigraſſe, vel ut alii aſſerunt, vita exceſſiſſe in Civitate Coulan, quorum tamen Sanctitas in vulgus ſparſa in dubium revocari poteſt; neque enim quidquam eorum, quæ de ipſis narrantur, ſcripta vel authentico ullo monumento nititur, nec de eorum apotheoſi in Eccleſia conſtat: immo non levis ſuſpicandi cauſa habeatur, eos Neſtorianæ hæreſis Sectatores fuiſſe, cum Babylone huc venerint, tempore quo hæreſis hæc maxime vigebat; præcipit Synodus ut quotquot Templa ipſis dicata reperiuntur, omnibus Sanctis dicentur, ſolennia etiam omnia, & Nerchæ, *(b)* pro Mar-Xabro, & Mar-Prohd fieri ſolitæ, in Feſto Sanctorum Omnium prima Novembris celebrentur: necnon in poſterum eo titulo nullas ipſis Eccleſias nuncupari: etenim dicare Templa, ſolennia inſtituere, ac horarias preces recitare non licet niſi in honorem Sanctorum, quos Eccleſia ſolenni ritu venerandos proponit, & quorum Sanctitatem ipſa publico judicio approbat.

DECRETUM XXVI.

CCXXVI. QUIA, ut experimento compertum eſt, plures Eccleſiæ latrocinis ſubjacent, eo quod Capſæ, in quibus Fidelium eleemoſynæ deponuntur, non niſi diuturnum poſt tempus reſerantur, ex quo fit, ut egeſtate oppreſſæ, ea, quæ ad divinum Cultum neceſſaria ſunt, comparare ſibi non poſſint, præcipit Synodus, ut quot annis Kalendis Januarii quatuor viri probatæ fidei, & notæ probitatis in quaçumque Eccleſia eligantur, quibus tanquam *(c)* Œconomis, rerum in Eccleſiæ bonum gerendarum cura com-

(a) Crozæus aſſerit, horum nomina fuiſſe *Sapor* & *Perozes*, & quaſi ingentis piaculi reum traducit Gouveam & PP. Diampertenſes; quod ipſos *Xabro* & *Prodh* vocitaverint; hoc tamen leviſſimum crimen (ſi tale videtur) a proferendi modo inter Indos, aut celeritate loquendi ipſorum, facillime admitti potuit ab hominibus Europeis: Vide le Quien *tom. 2. Orien. Chriſt. col.* 1275.

(b) Quid ſit Nercha vide in Syllabo vocum.

(c) Inter Canones Nicænos Arabicos extat 61. *de Oeconomis, qui curent res Eccleſiæ*, e quibus unus aut plures proventuum, alii villarum, & ſumptuum quotidianorum, alii demum ſacræ ſupellectilis curam gere-

committatur. Exeunte deinde anno capſæ referentur, & pecuniarum, quæ in illis continentur ratio habeatur, & in librum referatur ab uno ex quatuor viris electis, qui Ratiocinatoris, ſive Calculatoris munus obibit; poſtquam autem pecuniarum ſubductæ fuerint rationes, eædem pecuniæ reponantur aſſervandæ in Capſa tribus Clavibus obſerata, quarum Clavium una ſit penes unum ex quatuor electis, eorum arbitrio deputandum, altera penes Vicarium, tertia penes alios duos. Ratiocinator enim nec Clavem, nec Capſam apud ſe retinere debet: habeat tamen hic apud ſe librum alium, in quo notet expenſas, quæ ex dictis pecuniis fiunt in Eccleſiæ, ſacræque ſupellectilis inſtaurationem, vel ornatum: Quodſi ingentem ſummam impendendi neceſſitas occurrat, in hanc impenſam omnes quatuor conſentire debent; nec depoſitarum pecuniarum capſa aliter reſerabitur, quam illis quatuor ſimul cum Vicario concurrentibus, quorum cuilibet, ſi forte ſit impeditus, ſubrogabitur alius. Præterea quoties novi eliguntur, veteres, qui officio functi ſunt, depoſitum, numerata prius coram illis pecunia, novis tradent: numeratæ vero pecuniæ ſummam Calculator in rationum libro notabit, & noviter electi, ſubſcripto ſuo nomine, eam apud ſe depoſitam accepiſſe teſtabuntur, ut quovis tempore ratio accepti, & expenſi conſtet, quantumque Eccleſia in bonis habeat. *Prælatus* inſuper in viſitatione hujuſmodi libros ad examen revocet, & expenſarum rationem poſcat, & ſiquid impendere opus ſit in bonum Eccleſiæ, id fieri decernat. Poſtremo Synodus rogat R. Metropolitam, ut quantocitius hoc decretum in proxima viſitatione executioni mandari jubeat, ne res adeo Eccleſiis proficua effectu careat.

DECRETUM XXVII.

CCXXVII. Quia Eccleſiæ fere omnes hujus Diœceſeos pulvere, & araneorum telis notabiliter ſordent, & vix unquam verruntur(*a*), & mundantur, deficiente, qui munus hoc habeat

rent. In Canone autem 68. *ex Nicano-Arabicis* Abrahami Ecchellen. unus tantum Oeconomus aſſignatur Eccleſiis, Procuratores vero plures. In Eccleſiis Hiſpaniæ ſecul.VI. vocabatur *Oeconomus*, qui vice Epiſcopi res tractabat Eccleſiaſticas, ſine quo nullum Epiſcopum eſſe oportebat, ut patet ex Concil. *Tolet.IV. anno* 633.

(*a*) At non tantum incuriæ miniſtrantium id tribuendum eſt, ſed quia illi Chriſtiani, ex conſuetudine ab indigenis Ethnicis derivata, nullo aut latere, aut marmore Eccleſias ſternunt, ſed ſolo vaccarum ſtercore, quod frequenter renovant, immo eodem, parietes Templi ad duos, treſve altitudinis palmos bene perliniunt, quo illa ornatiora reddantur: vide Vinc. Mar. *lib.*2. *cap.*6.

beat, unde ab illis nitor omnis, & mundities abeſt; jubet Synodus certam detrahi portionem ex eleemoſynis Eccleſiæ, Capiario ſive Sacriſtæ aſſignandam, cujus ſit Altaria mundare, pulverem e parietibus excutere, lampades, & candelabra expolire, terque ad minus in hebdomada Eccleſiam verrere: Capiarius etiam curabit, ut perpetuo lampas uno ſaltem lychno, ante aram maximam ardeat, ſicuti, & quod Urcei olearii, in quibus aſſervatur oleum ad alendas lampades, in loco ſepoſito ab Eccleſia collocentur, in qua ſolum poterit reponi urceolus aliquis, ut ſit ad manus, dummodo aſpectui non pateat: ſitulæ etiam, & lebetes in Eccleſia non collocentur, aut alia quælibet parum decentia, ſed hæc omnia alibi, aut in domo Capiarii, aut Œconomorum recondantur; Eccleſiæ demum eo quo par eſt nitore perfulgeant, nec ut antea ſordida ſupellectile deturpentur.

DECRETUM XXVIII.

CCXXVIII. PRæcipit Synodus ut in quolibet Sacrario, ſive Sacriſtia ſint plutei obſerati, in quibus aſſerventur Calices, Corporalia, & Veſtes Sacræ; ſicubi autem non exiſtat Sacriſtia; plutei hujuſmodi in aliquo Eccleſiæ angulo collocentur, quouſque ſacrarium ædificetur: in Eccleſiis vero Silvarum, ubi adeſt latronum periculum, Vicarii ſacram ſupellectilem domi ſuæ conſervent. Curent etiam, ut ſupra Altaria non relinquantur, ſic enim veſtes, & corporalia ſordeſcunt, & Altaria ipſa impediuntur. claves autem armariorum Vicarii retineant; cumque omnes ferme aræ maximæ in Eccleſiis ſint æſtuoſæ, & ſubobſcuræ, feneſtræ, fiant circa illas, quæ ferreis clathris ita muniantur, ut luci, aerique liberiori pateat aditus; Ethnici vero foris aſtantes Divina Myſteria proſpicere nequeant.

DECRETUM XXIX.

CCXXIX. QUoniam univerſæ pene hujus Diœceſeos Eccleſiæ, tabulis ſupra aras appenſis deſtituuntur; cuippe Hæretici Neſtoriani, qui olim Eccleſiis præſidebant, laudabilem uſum Sacrarum Imaginum *(a)* reſpuebant; mandat Synodus, ut ex elee-

(a) Qui de rebus Indiæ pertractarunt Joſephus Indus, Crozæus, aliique aſſerunt, Neſtorianos nullam SS. Imaginem, aut Icones venerari Cruce Domini excepta; contrarium autem oſtendit eruditiſſime, ut aſſolet, Aſſeman. *tom.4. Bibl.Orien. pag.*350. ita ut etiam latiſſime jam propagata hæreſi, SS. & Imaginum apud eos cultus integer,

eleemoſynis Eccleſiarum depictæ tabulæ comparentur ſupra aras appendendæ, quæ res tamen, ſicuti alia quælibet, juxta Præſulis arbitrium placitumque fieri debet. Hæc autem poſt erectionem Fontis Baptiſmatis, ubi inſtauratio Eccleſiæ non urgeat, prima omnium cura ſit. Incipiendum eſt ab ara maxima cujus tabula Titulari illius Templi reſpondeat, deinde progrediendum ad aras minores, & laterales, ſi plures aræ in eadem Eccleſia fuerint; ac in cunctis Crux præter tabulam, e quacumque materia efformata, collocetur. Præterea in cunctis Eccleſiis, ſi capacitas Eccleſiæ id patiatur, Pulpitum erigatur, e quo Sacer Orator verba ad Populum facere poſſit: ſigna item quibus convocentur Fideles debito tempore in Eccleſiam, in (*a*) turribus appendantur, quæ inſtrumenta intra Eccleſiam locari non debent, quia plurimum perturbationis afferunt, & Eccleſiam ipſam impediunt: ſicubi autem periculum immineat à latronibus, qui inſtrumenta illa ſurripiant, erigatur turris undequaque clauſa, & latronibus impervia; ſed quia pluribus in locis Reges, & Bracmanes Pagodum erigi extra Eccleſiam ſublimi in loco Turres vetant; timent quippe (quod eſt ipſorum delirium) ne Pagodes campanarum ſonitu contriſtentur: in iis locis, in parte aliqua ſuperiore, vel inferiore Eccleſiæ, Campanæ hujuſmodi ſuſpendantur, itaut templum non impediant, nec manibus contrectari poſſint. Poſtremo ſi alicubi Cymbala non fuerint, permittitur à Synodo uſus inſtrumentorum ligneorum, quorum colliſione Fideles ad audiendum Sacrum, vel concionem congregentur, juxta veterem conſuetudinem, quod tamen permittitur uſque dum ænea & aptiora ad hunc uſum inſtrumenta conflentur.

DECRETUM XXX.

CCXXX. DOcet Synodus, ac declarat, ex vetuſta lege, quæ ſemper viguit, & ſervata fuit in Chriſti Eccleſia, plures recenſeri caſus, in quibus polluuntur, (*b*) ſive violantur Templa,

illibatuſque permanſerit. Unde quod ait Synodus, id ex defectu Pictorum in Malabaria, vel ſuggeſtione Hebræorum ibi degentium, accidiſſe æſtimandum eſt.

(*a*) De campanariis Turribus, ut vocant; legeſis noſtrum Angelum de Rocca *tom.* 1. *pag.* 170. *& ſeq.* & de campanarum Baptiſmo, ut fit in Hiſpania *ibidem p.* 65. leviora tamen quædam caſtiganda eſſent: Malabares autem Ethnici, ſolum permittunt Chriſtianis, campanas intra Eccleſiam appenſas habere, non vero extra illam in Turri, eo quia, ut ajunt, ex campanarum ſonitu Idola & Pagodes contriſtantur.

(*b*) Caſus, in quibus Eccleſia etiam non conſecrata polluitur, recenſentur in Concil. Nugarolienſe *IV. Non. Dec. anno* 1503. *celebrato Can.* 12. ſcilicet ſeminis aut ſanguinis effuſione violenta, ſepultura excommunicatorum & interdictorum, Hæretici, Schiſmatici, Pagani & Judæi; *quod ſi oſſa diſcerni & exhumari non poſſint per Epiſ-*

pla, ita ut in ipſis Sacrum celebrare, aut ſepelire mortuos non liceat quouſque expientur, id quod ob Juris ignorantiam uſque hactenus in hac Diœceſi neglectum penitus fuit. Caſus ergo, in quibus polluuntur Templa ſunt. Primo ſi injuſte effundatur humanus ſanguis intra Templum, vel ſi vulnus lethale ibidem infligatur, etiam ſi vulneratus egrediatur, & extra Templum ſanguinem effundat, vel etiam moriatur: non tamen polluitur ſi res vice verſa contingat; nimirum vulnus lethale infligatur extra Templum, & vulneratus confugiens in Templum, ibi ſanguinem effundat. Similiter polluitur, quamvis percuſio vel vulnus inflictum in ipſo Templo lethale non ſit, dummodo ſit cum effuſione ſanguinis, & injurioſum. Secundo ſi ſemen voluntarie effundatur intra Templum, etiam ſi id fiat per copulam conjugalem. Tertio ſi cadaver excommunicati in Templo ſepeliatur. Quarto idem contingit, ſi ſepeliatur in Templo Ethnici cadaver: in quo caſu non ſolum expiari Templum Sacris precibus, & benedictionibus, ſed etiam parietes abradi debent. Quinto ſi Conſecratio, aut benedictio Templi fiat ab Epiſcopo publice excommunicato. In his caſibus Templum expiandum eſt ab Epiſcopo, & non ab alio, ſi Templum fuerit ab Epiſcopo conſecratum; ſi vero fuerit tantummodo benedictum, vel ab Epiſcopo, vel ab alio Sacerdote, id fieri debet à Vicario Eccleſiæ juxta præſcripta in Rituali Romano Syriace tranſlato; ſciendum inſuper, quod violata Eccleſia, violatur etiam Cœmeterium contiguum: non vero ab illa ſeparatum; ſi autem ob enumeratos caſus Cœmeterium violetur, non exinde violatur Eccleſia, etiamſi Cœmeterium ſit illi proximum.

DECRETUM XXXI.

CCXXXI. QUoniam reverentia debita Sacris Templis ſæpiſſime in hac Diœceſi violatur, (a) cum ſæpeſæpius Ægroti uxorati per plures dies cubent cum ſuis Uxoribus in ipſis Templis, ſperantes ob hanc diuturnam moram, & aſſiduitatem in

copum tantum aſperſione aqua benedicantur. Quo autem ritu Eccleſia, vel ob imminentem ruinam, vel alia quacumque cauſa profananda ſit, docetur atque præſcribitur a S. Carolo Borromæo in *Concilio Mediolanen. IV. Par. I. Conſtit.* 20. ubi juxta Tridentini ſanctionem inter alia commendatur, quod in eo loco ad uſum profanum converſo *Crucis inſigne, ita figatur, ut inde facile amoveri nequeat*.

(a) Eccleſiaſtici Malabarenſes, iter agentes, in Eccleſiis hoſpitantur, ibique ſomnos capiunt ſubſtrato tegete; victus autem ipſis miniſtratur ex eleemoſynis Chriſtianorum vel ex Fabricæ depoſito. Plures etiam novendialem Deo vovent in Eccleſiis cum tota familia commorationem, atque in eiſdem cubant, & comedunt, præſertim tempore ægritudinis, ut Synodus indicat. Vide Vinc. Mar. *lib*. 2. *cap*. 6.

orando, ope Sanctorum ſe priſtinam ſanitatem recuperaturos: immo ſimul cum ipſis tota familia ibidem cohabitet, ex quo fit, ut plurima, maxime indecentia ibi fiant: præcipit Synodus ut nulli omnino id permittatur, præter quam tempore belli, ſi Populus inermis in Templa confugiat conſulendi cauſa propriæ incolumitati: ceterum tempore ægritudinis poſtquam preces fuderint, cubitum eant in proprias domos, aut domos propinquiores, ſi forte majori cum perſeverantia orare velint, vel etiam ſe recipiant in Templi Porticu, nullo modo autem intra Templum ipſum.

DECRETUM XXXII.

CCXXXII. CUM frequenter contingat, ut eorum Cadavera, qui in ſilvis obierunt, ſine ullo Sacerdotum interventu, & ſacrarum precum, & exequiarum honore in locis profanis ſepeliantur: præcipit Synodus, ut propinqui, aut ii, apud quos deceſſerunt, e locis remotioribus aſportent cadavera ad loca Eccleſiis propinquiora, unde Vicarius ſuperpelliceo, ac ſtola indutus, præeunte Cruce, eamque comitantibus Caſſanariis, ſacraſque preces canentibus, ea accipiat, & Eccleſiaſtica ſepultura donari curet. Quæ Chriſtianæ caritatis officia erga ſilvarum incolas quantumvis pauperes, & mendicos, etiam nullo erogato ſtipendio Vicarii exercere debent. Quodſi tunc temporis nulli in Eccleſia Caſſanarii reperiantur, nec aliunde opportune advocari poſſint, Chriſtiani ipſi, quotquot haberi poterunt, Chriſtianorum ſilvas incolentium cadavera, orantes pro ipſorum animabus Eccleſiaſticæ ſepulturæ tradant, vel in Eccleſia, vel in Cœmeterio. Qui vero hæc pia officia neglexerint, & recuſaverint defunctos ad Eccleſiam aſportare, vel in loco profano ſepelierint, graviter puniantur à Præſule, & ad arbitrium mulctentur.

DECRETUM XXXIII.

CCXXXIII. QUoniam puſtularum morbus in hiſce regionibus cenſetur maxime contagioſus, ſæpe contingit, ut Chriſtiani, qui hoc morbo moriuntur, Eccleſiaſtica ſepultura fraudentur, eo quod aliorum Chriſtianorum ſit nemo, qui velit eos ad Eccleſiam aſportare, quod cum maxime dedeceat, & Chriſtianæ caritati adverſetur; Synodus inculcat Vicariis, ut omni ope curent, ne defuncti hujuſmodi piis exequiis, & Eccleſiaſtica careant ſepultura: quamobrem horum cadavera ſaltem a longe comitentur,

tur, ſimul cum reliquis Caſſanariis ſacras, ac funereas preces canentibus, ac demum tumulari curent. Quæ omnia ad munus ſuum ſpectare meminerint, poterunt tamen in iis exequendis debitam cautelam adhibere.

DECRETUM XXXIV.

CCXXXIV. Decernit Synodus ut ubi in pago aliquo, aut vico erectum fuerit Templum aliquod in alicujus ſancti honorem, a quo nomen habeat, ſi ibidem erigatur aliud *(a)* Templum, non eidem Sancto, ſed alteri ut Titulari dedicetur; tum ut ſolennitates diſtribuantur, & ſtatis temporibus unumquodque Templum à Populo frequentetur; tum etiam ne contentiones fiant. Quamobrem declarat, nullam fieri, ut aliqui falſo opinantur, injuriam alicui Sacræ Ædi, ſi in eodem pago, vel vico aliæ non eidem; ſed Sanctis aliis dedicentur, & eorum nomine inſcribantur, quæ ſtulta opinio in cauſa eſt, ut alicubi omnes Eccleſiæ ejuſdem Sancti nomine appellentur. Statuit itaque, ut recurrente annua celebritate Sancti Titularis alicujus Eccleſiæ, vel dum in illa ſolennis aliqua feſtivitas celebratur, vel conciones habentur, dum idem non fiat in propria unius cujuſque, omnes in eam Eccleſiam conveniant, & ibi congregentur; ne diſcordiæ inter Eccleſias, quæ Chriſtianæ caritati maxime repugnant, & uſque hactenus viguerunt, ut compertum fuit Synodo, in poſterum foveantur. Pro ampliori tandem Eccleſiarum cultu præcipit, ut in iis, quantum fieri poteſt, erigantur Sodalitia, ſive Confraternitates ſub eodem Titulari, quippe ex iis Eccleſiarum indigentiæ non parum emolumenti acceſſurum videtur.

DECRETUM XXXV.

CCXXXV. Vehementer urget Synodus Eccleſiarum Vicarios ceteroſque Sacerdotes, ut ad Infidelium converſionem impigre incumbant, eoſque ad fidem Catholicam ſuaviter ac honeſtis mediis alliciant: potiſſimum Evangelii prædicatione, nec minimam occaſionem eos adducendi ad agnitionem veritatis elabi ſinant, tam *Naires*, quam *(b) Chegos*, ceteroſque obſcu-

(a) Ejuſmodi ſtulta opinatio, alte inſederat Indis Malabariæ, ut putarent ægerrime laturum Sanctum illum, cui aliqua Eccleſia dicata erat, ſi non reliquæ ejuſdem oppidi ſibi etiam dicarentur, quaſi Sanctos invidentia & æmulatio tangere aliquo modo poſſet, quæ mortales adurit.

(b) Præter Naires, quo nomine veniunt Bracmanes; Principes & Chriſtiani Sancti Thomæ, reliqui recenſentur tan-

obſcuri generis; *Malleas* præſertim montana incolentes, quos ferunt, non adeo eſſe ſuis erroribus, ac Idololatriæ addictos, quinimmo Evangelicæ doctrinæ recipiendæ paratiores; undecumque etiam aliqua interluxerit erga converſionem ipſorum ſpes, illico Præſuli deferant, ut meliori, & opportuniori, quo ipſe judicaverit modo, obtineri poſſe finem converſionis majoremque Dei cultum, ſolicite provideat. Urgenter etiam inſinuat, ut cum à Caſſanariis hujus Diœceſeos plurimæ diverſis in locis obtentæ fuerint converſiones; ſtudium hoc convertendi Infideles, ſemper magis magiſque in dies promoveatur; cujus rei Illmus Metropolita maxime auctor fuit. Aſſidue igitur munus hoc demandetur Sacerdotibus, & ubi non infrequens Chriſtianorum numerus accreverit, ſtatim Templa cum propriis erigantur Parochiis, ut ab iis pabulum accipiant ſpirituale.

DECRETUM XXXVI.

CCXXXVI. Cum Synodo innoteſcat, facilius ad fidem accedere præ Nairis, & Nobilibus, ſtirpe obſcura prognatos, vehementiſſime cupit modum adinveniri, quo Nobiles ad Chriſtianam Religionem converſi, cum aliis Chriſtianis in eadem ſimul Eccleſia convenire poſſint, ut par eſt, (*a*) cum omnes unum Deum

quam obſcuri abjectique generis; qui pluribus variiſque nominibus vocantur *Parreas*, *Polleas*, *Chegos &c.* *Malleas* vero dicebantur illi, qui montana incolebant & juga montis *Gattis*, qui utpote melioris indolis Meneſſio cordi erant, atque ad ipſos Miſſionarios direxit.

(*a*) Si verum eſſet quod Crozæus ſcribit *pag. 477. Hiſt. Chriſtian. Ind.* nimirum, averſionem ac ſeparationem iſtam Nairum a reliquis, nullo religionis Malabaricæ principio inniti, ſed ſola conſuetudine; Bramanum inſtitutionibus roborata, explicatior nobis appareret ratio, quæ Synodum noſtram impellere potuit, ad ejuſmodi ſeparationem, & fugam contactus tolerandam, tam in præſenti Dec. 36. quam in Dec. 2. proximæ Actionis 9. & quidem eo loci *ſuperſtitioſa conſuetudo* appellatur: ſi enim ad religionem pertineret, nulla ratione tolerari debuiſſet; *quæ enim conventio Chriſti ad Belial?* Et quidem Indorum Propheta quidam *Kaviler* nomine, ut eam conſuetudinem extirparet, aſſerebat, Birumam (Indorum Idolum) pellicem adamaſſe ex abiectiſſima *Barcjanorum* ſtirpe procreatam: tum addebat ſimilia dictis a Synodo verba: *Cœlum indifferenter pluit ſuper hos & ſuper illos: Sol æqualiter in omnes, lumen ſuum expandit: Hominum genus unum eſt, ſicut Deus unus eſt.* Gnanigoles etiam (viri ſunt inter eos Indos devotioni dediti) nullam Tribuum diſcretionem obſervantes, cum omnibus ſive Nairibus, ſive Parreis colloquuntur, omnium ædes frequentant: *Nonne omnes nos* (eorum quidam ajebat) *eadem ſumus origine prognati? An non unum eſt idioma, una lex nobis communis? Nativitas & mors eadem eſt omnium noſtrum; nulla ergo diſcretio hominum in humano genere.* Ut igitur contrarium iis ſapientum Indorum dictis præjudicium, atque conſuetudinem aliquando Indi exuerent, Sereniſſimi Luſitaniæ Regis interpoſitione, agendum eſſet, ut Nairibus adſcriberentur, quicumque fierent Chriſtiani. Vide *Act. 9. Dec. 2.* Interea tamen, & quaſi ex noſtra Synodi amuſſi (quæ in hac re maximi facienda eſt) pleniſſime illis Chriſtianis proſpexit nuper

Digitized by Google

Deum colant, eamdem teneant fidem, eiſdem utantur Sacramentis, idem etiam cum ſit Dominus omnium, apud quem nulla eſt Perſonarum acceptio, aut ignobilium, magnatumve diſcretio; ceterum hæc accuratiſſime pertractando plurimum etiam cunctis his diebus Dominum obſecrando, ac diu multumque circa opportuna media conferendo, nullum hactenus inventum fuit, eo quod cuncti Chriſtiani, Regibus, Dominiſque Ethnicis ſunt ſubjecti, qui omnem cum illis familiaritatem, comitatemque hucuſque iis exhibitam abrumperent, ubi eoſdem abjecti generis quemquam attigiſſe, conſtiterit; quibus omnibus pro rei gravitate à Synodo perpenſis, præcipit, ut cum aliqui obſcuræ ſtirpis Chriſto nomen dare voluerint, ad Baptiſmum recipiantur, idque continuo Præſuli nuntietur, ut ipſis ſeparatam Eccleſiam, & particularem Miniſtrum Sacramentorum aſſignet, qua ratione fiet, ut iis, qui de abjecta progenie ad fidem, & ſalutem à Deo vocantur, aditus ut hactenus ad illam non intercludatur: quandiu vero peculiare pro illis Templum non extruitur, Sacro è porticibus aſſiſtant, quouſque ab Ethnicis Regibus, movente Deo eorum corda, non impetretur, ut quicumque obſcuri generis fiant Chriſtiani, nobilium albo adſcribantur, & ſic omnis quoad contactum ſcrupulus depellatur: itaque Synodus etiam atque etiam rogat Majeſtatem Regis Luſitaniæ, ut auctoritatem ſuam, qua apud Reges Dominoſque Malabaricos maxime pollet, adhunc finem interponat.

DECRETUM XXXVII.

CCXXXVII. Cupiens Synodus Montanam hancce Eccleſiam omnibus conformare conſuetudinibus Latinæ, necnon Sanctæ Matris Eccleſiæ Romanæ, cui perfectam detulit obedientiam, cum probe ſciat, juxta morem ipſius ſignum Crucis, & benedictionem à læva ad dexteram partem duci, itaut dum proferuntur ea verba: *In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti,* prius contacto capite manus per pectus deducatur ad ventrem; deinde tranſverſim, Crucem perficiendo (a) ab humero ſiniſtro ad dexterum transferatur, id quod myſtica ſignificatione non caret; ſignificat enim virtute Crucis Chriſti Filii Dei, ac Domini Noſtri a leva

SS. D. N. Bened. XIV. ſua Conſtit. *Omnium ſolicitudinum* 1 die 11. *Sept. anni* 1744. qua omnia diſcutit, digerit, atque cavet.

(a) Re vera ſcrupuloſius egit Synodus circa efformationem Crucis, cum Eccleſia Orientalis uno modo, Occidentalis altero, alio etiam Ruthenica vivificum illud ſignum ſalva ſemper fide, deſignare potuerit. Vide Aſſeman. *tom.* 4. *Bibliot. Orient. pag.* 388. & Bernard. Ribera Barcinon. *Quæſt.* 1. *Echo. Fid. pag.* 355.

à læva reproborum tranſlatos eſſe ad dexteram partem, quæ eſt electorum; præcipit, ut in inſtruendis pueris, reliquiſque, ipſis inſinuetur modus ſe ſignandi Cruce, qui adhibetur in Eccleſia Latina, atque adeo abrogetur modus inverſus, quo ſe ſignant in hac Diœceſi, ducendo manum ab humero dextero ad ſiniſtrum. Hic etiam modus, quem tenet Eccleſia Latina ſervari debet a Sacerdotibus, dum benedicunt Populo, ſive in Miſſæ Sacrificio, ſive in Sacramentorum adminiſtratione.

DECRETUM XXXVIII.

CCXXXVIII. DEclarat Synodus executionem Teſtamentorum legitime nuncupatorum, ac ultimarum voluntatum eorum Chriſtianorum, qui deceſſerunt, ad Præſules, & Epiſcopos Jure Canonico attinere; quamobrem ut id inconcuſſe ſervetur præcipit: quicumque itaque ex Chriſtianis Teſtamentum cujuſcumque rationis condiderit, quod juxta conſuetudinem ac Regionis ſtylum, ſit validum, ſi elapſo anno ab obitu Teſtatoris ejus voluntas adimpleta non fuerit, Præſul ad illud exequendum hæredes cogat, ac ceteros, quorum intererit, pœnis etiam, ſi opus fuerit, ac cenſuris.

DECRETUM XXXIX.

CCXXXIX. CUM ſæpius contingat, ut migrantibus ex hac vita criminoſis aliquibus hominibus, quorum ingens aliquod, & ſcandaloſum crimen per ora vulgi circumfertur, etiam ſi illius nulla habeatur juridica probatio, nolint pro illis reliqui Chriſtiani orare, nec juſta funebria illis perſolvere, quamvis in mortis articulo Confeſſarium petierint, vel fuerint confeſſi, quæ quidem omnia regulæ advetſantur, & conſuetudini Eccleſiæ, quæ neminem publicis orationibus privat, præter excommunicatos, vel quos in actuali peccato mortali mors corripuerit, nullo prævio contritionis ſigno: præcipit Synodus, ut quantumcumque quis deliquerit, dummodo non moriatur anathemate ligatus, vel in actuali peccato, nullo exhibito contritionis ſigno, vel decumbens opportuno tempore confiteri recuſaverit, & Sacerdotem, qui ejus confeſſionem exciperet, arceſſere noluerit, ut in Decretis de Sacramento Pœnitentiæ ſtatutum fuit, pro illo orent Chriſtiani, funeris officia erogent, eumque in loco Sacro ſepeliant, iiſdem funereis precibus recitatis, quæ pro ceteris Defunctis recitari ſolent.

DE-

DECRETUM XL.

CCXL. GRatias in Domino agens Religioſis Societatis Jeſu Collegii de Vaipicota hujus Diœceſis, aliarumque reſidentiarum ipſius, ob egregie navatam operam in docendo, inſtituendoque hujuſmodi Populo Chriſtiano, necnon uberiore eorumdem Chriſtianorum fructu procurando, facultatem impertitur Synodus prælaudatis Religioſis, cum illius Collegii, tum aliarum reſidentiarum majorum alumnis, necnon hoſpitibus, ut in quacumque Eccleſia, ad quam acceſſerint, valeant conciones habere, Catechiſmum explanare, Confeſſiones excipere, cetera demum Sacramenta ſolenniter miniſtrare; nulla alia præter hanc licentia requiſita; Matrimonii Sacramento excepto, quod niſi Parocho conſentiente, aut poſtulante adminiſtrare non poterunt; præcipit præterea Vicariis ceteriſque Eccleſiæ Caſſanariis, cunctoque Populo, ut per humaniter, & cum gaudio laudatos Patres excipiant, immo etiam gratulabundi animi ſignificatione ob labores, ac diſpendia ab ipſis tolerata in Montanis, & inacceſſis Regionibus irrequieto gradu percurrendis, unice procurandi cauſa Animarum ſalutem. Alacriter etiam ab iis condiſcant, quæ ad Sacramentorum adminiſtrationem pertinent, & Populum in iis, quæ ad æternam ſalutem neceſſaria ſunt inſtruere: Vicarii inſuper, dum illi, vel prima Chriſtianæ Fidei rudimenta tradunt, vel concionem habent, diligenter curent, ut Populus in Eccleſiam conveniat: plurimum etiam confidit, ſibique pollicetur Synodus, laudatos Patres omnia hæc munia unanimiter cum Parochis, ceteriſque Eccleſiarum Sacerdotibus, uno ac indivulſo caritatis, & benevolentiæ ſpiritu fore adimpleturos.

DECRETUM XLI.

CCXLI. CUM Conſtitutiones Sedis Epiſcopalis Goenſis in Synodis ipſius Provincialibus, fuerint pro tota Provincia receptæ, & fideliter, (id quod decretum fuit) in tota Provincia ſervatæ; cumque ad illam hæc pertineat Eccleſia, tanquam ſuffraganea, comprovincialis, atque adeo prælaudatis obnoxia Conciliis; Synodus probe cognoſcens, quantum Conſtitutionibus illis deferendum ſit, præcipit ut hæc Diœceſis per eas, quantum res tulerint, gubernetur, & potiſſimum ubi agitur de iis, de quibus hæc Synodus nihil expreſſe docuit. Decernit inſuper, appellationes ad

peti-

Digitized by Google

petitionem partium concedendas eſſe ad Metropolitanum à ſententiis in hac Epiſcopali Sede latis, dum illæ legitime, & prout de Jure interponantur, & in caſibus etiam in quibus concedi ſolent. Nihil tamen innovat circa modum, quo tranquille fere omnia Litigia ex conventione partium componuntur à proprio Præſule ſimul cum quatuor, aut pluribus adjunctis pro libito Partium, qua ratione plura diſſidia, diſcordiæque vitantur: ceterum non convenientibus partibus, & ad Metropolitam appellationem interponere cupientibus, ipſis appellatio juxta præſcriptam juris formam concedatur.

ACTIO IX.
De reformatione morum.
DECRETUM I.

CCXLII. CUM ex pravis conſuetudinibus, quæ à Populo fideli extirpari debent, eæ omnium peſſimæ jure, ac merito habeantur, quæ Ethnicorum ſuperſtitionem, vanoſque, ac deteſtabiles illorum ritus redolent; cumque pravis hiſce uſibus Diœceſis hæc abundet, vehementer Synodus cupit, ut prorſus eliminentur, adeo ut Populus hic Chriſtianus, ſuam Religionem nullis maculis deturpatam, & ex omni parte illibatam, & puram profiteatur. Quamobrem jubet vitari prorſus, (a) quæ ſequuntur. Primo lavacra, quæ plures, ſuperſtitione ducti, ut ritum ſacrum colere ſolent, dum quis ipſorum in domibus vita defungitur, deinde prandia poſtridie fieri ſolita pro defuncto ab illius propinquis: quæ lavacra præterire piaculum putant. Lineas etiam quaſdam ex oryza circulariter ductas, in quibus circulis Perſonæ quædam occaſione ſponſalium locantur, aut cum primo oryza Infantibus de more exhibetur, id quod huic Populo ſolenne eſt. Item conſuetudinem ſuperſtitioſe detrahendi filum unum, quando velum, vel panni genus aliud diſſecatur, ad flammeum faciendum, quo ſpectat etiam ſimilis conſuetudo venditorum *Nele* (b), qui poſt eum emptori admenſum, ex eodem duo grana ſuperſtitioſe ſibi accipiunt. Quæ quidem omnia, cum ſint vani ritus Ethni-

(a) Cuncta, quæ præſenti prohibentur Decreto valde indifferentia reputavit Crozæus; debuerat autem antiquitatis Eccleſiaſticæ vaniſſimus aſſertor ſemel percurrere antiquos Canones, & præcipue Concilii Liptinenſis *Indiculum ſuperſtitionum, & paganiarum*, quo diſceret quam ſolicite caveri debent ſimiles ritus atque ceremoniæ, ex præſcripto priſcorum Canonum. Videſis etiam *Canonem 61. inter Trullanos*; & Cl. Muratorium *Antiq. Diſſert. 59.*

(b) Vide Syllab. Voc. Exotic.

Ethnicorum, a Synodo reprobantur, nec non ſevere præcipitur, ut qui ejuſmodi ſuperſtitiones adhibent, à Præſule acriter puniantur.

DECRETUM II.

CCXLIII. Gratiſſimum eſſet Synodo, ut penitus deleretur ſuperſtitioſa conſuetudo ab Ethnicis Malabariæ deſcendens, rationi & Chriſtianæ caritati valde diſſona, refugiendi nimirum contactum eorum, qui ex humiliore fuerint genere, immo cum eos tangentibus nullam habendi communicationem; ſed cum Chriſtiani hujus Diœceſeos ſub ditione exiſtant infidelium Regum, quibus, exceptis iis, quæ ad fidem pertinent, in reliquis omnibus morem gerere debent, cumque Chriſtiani aliquem ignobilioris ſtirpis tangentes, à Comercio aliorum ſegregentur, itaut nec eos alloqui, neque cum iis negotium ullum pertractare, neque inter illos degere poſſint; declarat Synodus *(a)* conſuetudinem hujuſmo-

(*a*) Conſuetudinem hanc, quæ alias *ſuperſtitioſa* appellatur ſupra, tolerandam eſſe, Synodus decrevit; ſub ea conditione, nempe quod Chriſtiani agnoſcant, eam eſſe uſum prorſus inanem, & cujus fundamentum nullum ſit a religione petitum; quodſi animadvertamus id quod ſuperius ſtatuerat Synodus ſpeciales illis abjectæ ſtirpis hominibus Parochos deputare; hæc, inquam, omnia adamuſſim reſpondent menti S. Romanæ Eccleſiæ, quam cunctis aperuit nuperrime SS. D. N. Benedictus XIV. fel. reg. ſua Conſt. *Omnium ſolicitudinum* conceptis verbis; quum pollicentibus PP. Soc. Jeſu *certos ali uos* delegare Miſſionarios, qui Pariis convertendis darent operam: *Hoc* (ait) *conſilium pro temporum circumſtantiis, probandum commendandumque eſſe duximus*; decem deinde annorum ſpatium, huic conſuetudini tolerandæ, tanquam ultimum terminum ſtatuit; eamdem etiam apponit conditionem, quam noſtra Synodus, nimirum: *Modo ii in ea non ſint opinione ut credant* (ſacramentalia) *eſſe indecentem ſacramentalis ritus materiam*: uti de contactu Synodus tolerandum eſſe declarat, dummodo Chriſtiani agnoſcant eſſe uſum omnino inanem, neque ad religionem aliquo pacto attinere. Qua in re noſtræ Synodi Decreta plurimi facienda ſunt; tum ob Meneſſii probatiſſimum zelum, qui vel minima quæque, multa religione penſitabat; tum quia PP. Diamperitanis cognitior præ aliis erat & gentium & rituum hujuſmodi indoles; utpote indigenis. Ad Politicam ergo potius quam ad Religionem, contactus fugam referri debere compertum eſt; cum enim inter illas gentes nulla eſſent dignitatum, aut titulorum nomina, quibus optimates a plebejis diſcerni poſſent; non Duces, non Comites, non Marchiones, id unum illis ſupererat, quo diſtinguerentur Nobiles ab ignobilibus, contactus atque commercii fuga; cum illis non colloqui, matrimonia non inire &c. aut etiam a profeſſione, & officio, nobilitatem gentis dimetiri. Unde eæ gentes, omnia rem hanc ſpectantia, ſive quæ inſtitutore Deo, de diſcretione ac ſeparatione tribuum, etiam quoad Matrimonia, Hebræi obſervaverant, ſive quæ Ægyptii Politici præſcripſerant, ſive quæ noſtrates ab illis remotiſſimi, ſervant, qui facilem ad ſe acceſſum, aut nimium proximum attactum abjectorum hominum, de more non patiuntur; hæc, inquam, omnia ſibi ſervanda propoſuiſſe videntur; perturbata tamen atque confuſa methodo, ut certum aliquem ordinem atque Hierarchiam ſibi ſtatuerent. Rem totam ita explicat, diu apud eas gentes verſatus P. Vincent. Maria a S. Cathar. *in ſuo Itiner. Ind. lib 3. cap. 10. Indiæ Ethnici, a profeſſione & arte ſeu officio, non ſecus ac Hebræi duodecim tribubus, ratione ſtir-*

di contactus vitandi propter Ethnicos, dummodo Chriſtiani agnoſcant, eum eſſe uſum omnino inanem & ſuperſtitionem Ethnicam, cujus nullum fundamentum ſit; adeoque ſi ſponte ſua id non faciant, à ſuperſtitionis nota & ſcrupulo eſſe immunes, ob adductam rationem: unde hæc conſuetudo Chriſtianis permittitur iis in Locis, in quibus à Nairibus videantur, aut vereantur ne videri poſſint, vel ſaltem poſſit ſciri, ſi forte aliquis ex prædictis contactibus habitus fuerit: in Locis vero remotis, aut Coloniis Luſitanorum nullo modo ſervetur, eamque ibi ſine ſuperſtitionis nota ſervari non poſſe, declarat Synodus; immo Chriſtianos omnes hortatur, ad humaniter agendum cum pauperibus, & ad excipiendos juxta Chriſtianæ caritatis leges quoſcumque, quantumvis abjecti generis; præſertim ſi Chriſtiani fuerint; illudque meminerint: coram oculis Dei omnes nos eſſe pares, nec apud ipſum eſſe diſtinctionem Perſonarum, generis, aut Dignitatis, nam idem eſt Dominus omnium; quodſi non obſtante cautela, quæ ipſis in Regionibus ſub Regum infidelium ditione poſitis permittitur, accidat ut aliquem ex ignobili ſtirpe tangant, illud maxime caveant, ne lavacra adhibeant; cum an loti ſint nec ne, ab infidelibus reſciri non poſſit. Caveant etiam Chriſtiani, qui regiones ad auſtralem plagam ſitas incolunt, ne (quod à pluribus eorum fieri compertum eſt) vitent contactum etiam Nairum, vel poſtquam caſu ipſos tetigerint, ſe lavent, eo quod ſe nobiliores illis cenſeant; atque adeo per contactum hujuſmodi labem aliquam contraxiſſe. Id quod nulla ratione tolerandum eſt, cum in prædictis regionibus impedimentum hujuſmodi non vigeat apud infideles: immo potius hi ſcandalum recipiant ex iis lotionibus, & ſe quodammodo à Chriſtianis contemni ægre ferunt. Quamobrem præcipit Synodus, ut ſiqui ibi inveniantur contactus fugientes, vel eo ſequuto lavacris utentes, graviter puniantur, tanquam ſuperſtitionis, & rituum infidelium ſectatores. Quæ omnia Sacerdotes, qui Confeſſiones excipiunt, & Concionatores, dum ſuo unuſquiſque munere fungitur, Chriſtianis frequenter inculcent.

DE-

pis, immo multo magis inter ſe diſcriminantur; idem pagus, communitas eadem, in plures Caſtas dividitur, quin inter ſe aliquam communicationem patiantur; & hæc eſt regula, unde omne decus, atque nobilitas generis dimetitur, in fine ejuſdem Capitis hæc habet: *Et propter plures Miſſionarii, quo majus animarum lucrum faciant, dum illi tantum præjudicium non adjiciunt, iſtam conſuetudinem & ritum, alias non peccaminoſum, illis permittere compelluntur; unde ampliorem hac via animarum fructum reportant.* Conceptis demum verbis declaravit Syn. *Act. VIII. Dec. XIII* vitationem contactus, ad Religionem non pertinere; Vide *pag.* 228.

DECRETUM III.

CCXLIV. CUM aliquibus in locis, dum quis obſcuræ ſtirpis tangit aquarum ſtagna, Chriſtiani ipſi illa *(a)* deſempoleant, ſive expiant, adhibitis certis Ritibus, & Ceremoniis, Ethnicorum inſtar, quod & maxime alienum eſt à ſinceritate Religionis Chriſtianæ, & aperte ſuperſtitioſum; jubet Synodus, eos, qui præfatum fecerint deſempoleamentum, vel illiuſmodi Ceremonias, à Communione Eccleſiæ ſejungi; nec illis exhiberi Caſture, per tempus à Prælato definiendum, anno tamen non brevius; puniri etiam pœnis aliis enorminati criminis correſpondentibus.

DECRETUM IV.

CCXLV. QUoniam Gentiles feſtum, ab ipſis vocitatum *Ona (b)* ex more in Auguſto, celebrent, ac umbratiles pugnas ludorum inſtar ſolennium, Arcu, Sagittis, ac vario armorum genere inſtructi, ex quo fit, ut multi occidantur, pluresque vulnerentur; cum ergo Chriſtianorum aliqui, ſuæ immemores profeſſionis, ob neceſſitudinem cum Ethnicis, & quia cum iſtis agunt, etiam ipſi armati ſolennitates iſtas, maxime Chriſtianum dedecentes frequentent, eiſdemque infortuniis ſæpius ſubjiciantur: prohibet Synodus Chriſtianis omnibus hujus Diœceſeos in virtute ſanctæ obedientiæ, ac ſub pœna Excommunicationis, ne hoc vel aliud quodcumque infidelium feſtum celebrare audeant, etiam ſi nullum Pagodi cultum exhibeant, cum omnia illorum ſolennia ipſis dedicentur Pagodis, ac in eorum cultum, & honorem peragantur: a quo ſi alias, potiſſimum in Ona abſtinere debent, ob imminens, quod in eo vereri poteſt, mortis diſcrimen, tum etiam eo quod infideles ſibi prorſus ſuperſtitioſe perſuadent, quod ii, qui in hujuſmodi ſpectaculo occiduntur, ſtatim rapiuntur in Cœlum: ſacra itaque tantum Chriſtianorum ſolennia, unanimiter, moderate, ac ea qua decet modeſtia, legem Chriſti profitentes celebrare debent, nec ullo pacto Ethnicorum ſuperſtitioſis feſtis, quibus coluntur

Ii 2 Dæ-

(a) A *Polleis* hominum genere abjecto dicitur barbaro prorſus ſermone, in noſtro autographo *empolleare* id eſt ab aliquo Pollea attrectari aliquid; & *deſempolleare*, nimirum ab ejuſmodi attactu aliquid expiare.

(b) Præ aliis ſolenne habent feſtum *Ona* Malabarici, in quo credunt, Deum *Viſnu*, larvatum advenire in Mundum, ut exploret cominus mortalium indigentiam, & iis neceſſaria provideat; quo tempore nova ſumunt tegumenta, & Milites præcipue imbellia iſta & umbratilia prælia inſtruunt, ut Synodus recenſet.

Dœmonia, ſe immiſceant; ſi qui vero in hiſce ſuperſtitioſis illorum ſolenniis peremptus fuerit, Eccleſiaſtica careat ſepultura.

DECRETUM V.

CCXLVI. SED nec ritus ſuperſtitioneſque Ethnicorum tantum, verum etiam ceremonias, rituſque Judaicos fugere tenetur Populus fidelis, & Chriſtianus, maxime promulgata jam ſufficienter lege Evangelica, penitus deletos. Itaque quanquam Synodus plurimum commendet, ac probet, morem puerperis uſurpari ſolitum, adducendi parvulos ſuos in Templum, Domino offerendos, poſt diem à partu quadrageſimum, ad imitationem, ac honorem Virginis Mariæ Dominæ Noſtræ, quæ id peregit, improbat tamen, quod feminæ veluti immundæ quadraginta illis diebus ad Templum accedere non audeant, id pro piaculo habentes ex more veteris legis, ſi Maſculum pepererint, & per octoginta dies, ſi feminam, qui ritus Judaici ſunt, dudum reprobati, nec tantum vani, verum & perniciosi, quos ut tales præcipit Synodus omnino caveri; necnon declarat, feminas, ſi ante id temporis vires, ac ſanitatem receperint priſtinam, præcepto teneri accedendi ad Eccleſiam Dominicis, feſtiſque diebus, audiendi cauſa ſacrum: ſub diem poſtea quadrageſimum devote, ut aſſolent filios in Templum poterunt adducere, animadvertentes tamen id ab Eccleſia non præcipi, ſed tantum concedi fidelibus, ut filios ſuos Deo offerant, ad imitationem Deiparæ, ejuſque patrocinium implorent pro filiis ſuis, eiſque à Deo interpoſita Deiparæ interceſſione, bona tum temporalia, tum potiſſimum æterna apprecentur.

DECRETUM VI.

CCXLVII. INter omnia ſcelera, nullum Deo deteſtabilius eſt, quodque ſemper & prohibuit, & ultus fuit, quam conſulere Magos, Hariolos, ac Dœmonum interpretes; cumque noverit Synodus, plures hujus Diœceſeos Chriſtianos, ſilvicolas potiſſimum, tum ex familiaritate, quam habent cum infidelibus, tum etiam quia veneficis, ac Haruſpicibus (a) obſidentur, dum inire Matrimonia volunt, illorum eventum ex ipſis quærere, quo-

(a) De variis Haruſpicinæ generibus conſule inter alios, laudatum P. Catalani ſup. *Can.* 61. *Trullan. tom.* 2. *Concil. OEcumenic.* Conſulentes autem Magos excommunicantur Cap. 12. Concil. Rom. anni 721. *ſub Greg. II.* Vide *Act.* 7. *Dec.* 10. Synod. Diamp. & Hiſt. Synod. *Cap.* 4. & Muratorium *Antiq. medii ævi Diſſert.* 59.

quorum falſis vaticiniis ducti, plura jam pertractata abrumpunt, plura item juxta Haruſpicum placita perficiuntur: præterea dum ægritudinibus vexantur, eos ad ſe vocare, quorum ceremoniis ſanitatem ſibi pollicentur; necnon ſibi futuram ſobolem, immo etiam furta detegere conantur: quæ omnia Chriſtiana averſatur Religio: præcipit, ut quicumque, de quo conſtiterit hujuſmodi Magos ſive pro iis, ſive aliis quibuſcumque rebus conſuluiſſe, ab Eccleſia ſeparetur, atque Caſſanarii ad ipſorum domos non accedant, necnon per tempus Præſuli bene viſum, non tamen anno minus Caſture priventur, aliis inſuper adiunctis pœnis plectantur juxta qualitatem ſuperſtitioſorum rituum, quos adhibuerint, aut quos adhiberi permiſerint.

DECRETUM VII.

CCLXVIII. CUM compererit Synodus, pravos quoſdam Chriſtianos non tantum adire Veneficos, eos conſulendi gratia, ubi negotium aliquod ſuſcipere debent, ſed etiam in proprias domos eos accerſere, ſimul cum illis invocatis Pagodis oblationes, & ſacrificia agere, Gallos jugulare, plures etiam ceremonias fidei adverſas preſtare, præſertim quas vocitant Tolliconum, *(a)* Alliconum, Bellicorum, Conum, quas pluries etiam propalam non ſine ingenti offendiculo, contumeliaque aliorum Chriſtianorum exercent, perinde ac ſi ipſi Chriſtianam Religionem non profiterentur; aliquoties inſuper ex ipſorum conſenſu, ſimilia in ſuis domibus fieri; præcipit Synodus in virtute Sanctæ obedientiæ, ac ſub Excommunicationis pœna ipſo facto incurrenda, ut nullus ejuſmodi ceremonias, vel oblationes faciat, vel ſuis in domibus fieri permittat; contravenientes vero illico Excommunicati in Eccleſia denuntientur, quouſque veniam poſtulaverint, & condignam, ac publicam ſatisfactionem in ipſa Eccleſia egerint: quodſi vere pœnituiſſe appareat, abſolutionem obtineant, non autem exhibeatur ipſis Caſture, nec Sacerdotes ante bienninm eorum

(a) Cuncta hæc nomina ſignificant Taliſmanes, amuleta, aut inſcripta Phylacteria, quæ ad avertenda mala, ſuperſtitioſe plurimi e collo ſuſpendunt, aut ſecum geſtant, quod a Conc. Laodiceno, præſertim Clericis prohibetur. Ea etiam geſtantes Anathemate ferit Concil. Roman. *ſub Gregor. II. anno 721. cap. 12.* & in eos acriter invehitur Zacharias Papa *Epiſt. 1. ad Boniſac.* Riſum autem quis teneat, ſi perpenderit Rabbinorum ſuperſtitioſa inſcripta brevicula? Mulieres Hebrææ cingunt recens natum vitta, e qua pendent קמיע *Kamiangh* cum nomine *Sciaddai* id eſt *Omnipotentis* ſimulque aliis Angelorum atque Dœmonum, idque ne faſcino lædantur, aut occidantur ab illa *Lilith* aut nocturna ſtrige. Vide Maurocenum *pag. 112. & 156.* apologiam horum legi inſulſiſſimam Romæ, auctore Rab. Tannaquillo Corcos.

Digitized by Google

rum ingrediantur domos, dempto mortis articulo. Pari etiam pœna ac cenſura ipſo facto incurrenda ejus culpa animadvertatur, qui Pagodem oblationis, vel voti faciendi cauſâ adierit, ad quæ omnia penitus evellenda, omnemque Idololatriæ ſpeciem delendam, Vicarii plurimum ſolertiæ impendant.

DECRETUM VIII.

CCXLIX. CHriſtianorum non pauci hujus Diœceſeos, tum ex fatua quadam animi facilitate, tum ex Chriſtianæ Doctrinæ oblivione ſecum quaſdam gerunt inſcriptas notas à Veneficis acceptas, in ſuarum ægritudinum præſentiſſimum, ut fidunt, remedium, quas etiam (*a*) è jugulo ſuſpendunt animalium ad ipſorum incolumitatem tuendam, tum etiam ex arbuſculis, & fruticibus, ut uberiores fructus edant. Demum eas etiam aliis ad alios effectus obtinendos tradunt. Quæ omnia cum tanquam vana & diabolica deteſtetur Synodus, jubet eos, qui talium criminum rei ſiunt, à Præſule graviter puniri, à Vicariis etiam à ſuis Eccleſiis procul arceri, iiſdem *Caſture* non exhiberi, & neminem ex Caſſanariis eorum domos ingredi, ſuperſtitioſas inſuper notas, ſive ſchedulas Vicariis tradere cogantur, ſtatim lacerandas: ſiquis vero illis uſum fuiſſe compertum ſit, licet eas exhibuerit Vicario, ab earum tamen uſu in poſterum abſtineat, & eadem pœna per ſemeſtre puniatur.

DECRETUM IX.

CCL. CUM peccatum Uſuræ ſit adeo abominabile Deo, nec non à divinis Scripturis reprobatum, præcipiente Domino: (*b*) *Mutuum date, nihil inde ſperantes*, plurimum diſplicet Syno-

(*a*) Vide ſuperiorem Notam *ad Dec. VII.*

(*b*) Textus hic deſumptus ex Cap 6. Lucæ: v. 35. ita quidem habetur in Vulgata: verum in Syriaca verſione Pariſiis, Londini, & Romæ edita; immo in Græco textu, Arabico, atque Æthiopico, legitur: *Mutuum date neque amputetis ſpem ullius.* Unde immerito PP. Diamperenſes *Act. 3. Dec. 3.* & cum illis Poſſevinus 2. *tom. Apparat. V. Neſtoriani* increpant Neſtorianos, tanquam hujus loci Evangelici depravatores, cum ante Neſtorium illa jam lectio obtinuerit. Diſcrimen autem quod inter Vulgatam & Syriacam intercedit, inductum eſt ratione verbi *Apelpizein*, quod æquivocum eſt, cum ſignificet, & *non ſperare*, aut *ſpe dejici*, & *ſperare aliquid ab alio*. Inde autem gratis atque perperam deducebant Neſtoriani, uſuram accipere licitum eſſe; quod enim dicitur ex mutuo ſperari debere, ſola Dei eſt remuneratio, ob gratiam proximo collatam, non vero uſura. At neque communiter Theologi noſtri recte probarent ex hoc uno loco illicitam eſſe uſuram, cum ſenſus literalis tantum intendat, dandum eſſe mutuum proximo, etiam ſi ipſe alias mutuum nollet dare, aut non poſſet, atque iccirco nihil ab

Synodo fere omnes hujus Diœceſeos Chriſtianos illicitis lucris, uſuriſque implicatos aſpicere; cumque ex ea, qua laborant ignorantia, neſciant quid ipſis liceat, & quantum reſtituere teneantur, quantumque accipere valeant: Fideles omnes Synodus monet in Domino, ut viros doctos conſulant, & cum agitur de contractu aliquo ineundo, ab ipſis diſcant, quantum lucri ob diſtractam pecuniam, & periculo expoſitam licite accipere poſſint, ac edoceantur: declarat præterea eadem Synodus juxta notitiam habitam de communi modo lucrandi in his partibus Malabaricis, damnandum eſſe, ut uſuram quidquid ultra decem pro tradita ſumma centum, in his locis, abſque pecuniæ periculo annuatim acceperint. Verum quantum ad hanc ipſam decimam partem lucrandam conſulant Juriſperitos, exponentes ipſis ubi locorum hos contractus celebrent, ut probe dijudicare poſſint, an id juſte accipiant, fortaſſis etenim aliquo in loco tantum pecuniæ lucrari non erit licitum: quicumque ergo quidquam ultra decem ſine periculo exegerit, ſi ter admonitus per Præſulem, aut Vicarium non reſipiſcat, & in eodem peccato contumaciter perſiſtat, Excommunicatus declaretur, nec abſolvatur, quouſque cum effectu pedem retraxerit, & hujuſmodi contractum reſciderit.

DECRETUM X.

CCLI. Perpendens Synodus contractum eorum, qui unum pro quolibet centenario extra periculum omne, dato tamen pignore ſingulis Menſibus accipiunt, & pignore non dato accipiunt duo, qui contractus injuſtus eſt, & manifeſte uſurarius, quia ob non exhibita pignora aut alia ex cauſa duo pro centenario extra periculum accipere nefas eſt. Præcipit itaque Vicariis, ut prædictum contractum celebrari nullo modo permittant, & celebratum reſcindi curent, pœnis etiam ac cenſuris ſi opus fuerit, delinquentes cogendo: improbat etiam ipſa Synodus commune vocabulum, quo in hac Diœceſi quodcumque lucrum appellatur uſura,

ipſo ſperandum: nec noſtra id eſt opinatio, ſed ipſius contextus naturalis ſenſus, cum dictum ſit verſu 33. & 34. *Et ſi bene feceritis eis, qui vobis benefaciunt, quæ vobis eſt gratia? Siquidem & peccatores hoc faciunt. Et ſi mutuum dederitis his, a quibus ſperatis recipere, quæ gratia eſt vobis? Nam & peccatores peccatoribus fœnerantur ut recipiant æqualia*; id eſt par beneficium, dandi mutuum. Itaque omnia iſta conſilium continent, non præcepta, nimirum, non repetendi ablata, benedicendi maledicentibus, dandi tandem mutuum illud non dantibus; dare enim cum ſpe accipiendi parem gratiam, par beneficium, æquumque fœnus, id non eſt ſpeciale inſigne diſcipulorum Chriſti, cum quibuslibet peccatoribus commune ſit. Hic & non alius eſt directus & naturalis ſenſus verborum Chriſti.

Digitized by Google

uſura, unde plures exiſtimant, omne lucrum, quod accipitur ex pecunia alteri tradita illicitum eſſe, qua conſcientia erronea laborantes, nihilominus lucrum accipiunt, & peccant: cum plures ex contractu inveniantur modi lucrandi juſti, & honeſti, quod fas erit accipere.

DECRETUM XI.

CCLII. QUoniam Chriſtianorum plurimi timore Dei, & Eccleſiæ poſthabito, publice cum Populi Chriſtiani ſcandalo in concubinatu degunt, eos proprii Vicarii ter benigne admoneant, obteſtando, niſi reſipiſcant, fore ut excommunicati declarentur; quodſi ita admoniti, mutuo non ſeparentur, Excommunicationi ſubjaceant, donec cum effectu id præſtiterint, aliis etiam puniantur (a) pœnis ad arbitrium Præſulis, ratione habita temporis, quo in peccato convixerunt; ſi vero concubinæ, fuerint ancillæ ipſorum, ad eas è domo ejiciendas compellant; quin à locis propinquis, & a tota vicinia abduci curent, ſi forte propinquitas loci occaſionem peccandi præbeat. Id quod cum aliis quibuſcumque concubinis fiat, ſi prudenter timeatur relapſus.

DECRETUM XII.

CCLIII. DOminis, ac Patribusfamilias inculcat Synodus, ut invigilent ſupra vitam, moreſque captivorum, ac famulorum; nec enim ignorat, fere omnes Chriſtianorum famulas Aetiopiſſas turpiter vivere, & conſciis etiam, nec id impedientibus eorum Dominis, publice meretriciam artem exercere; unde Sacro non interſunt, confiteri renuunt, Chriſtianam doctrinam ignorant, nec Dominos earum inſtruendarum cura mordet, immo ipſarum ſalutem flocci pendunt, tametſi ad id teneantur, Apoſtolo Paulo teſtante: (b) *Qui ſuorum, & maxime domeſticorum curam non habet; fidem negavit, & eſt infideli deterior*: itaque Vicariis Eccleſiarum ſevere injungit, ut invigilent, & accurate inquirant in vitam captivorum ſuæ Parœciæ, quodque opportunum judicaverint, Dominis ipſorum manifeſtent, ipſos ultra compellendo,

(a) Quam graviter in ejuſmodi vitii reos, antiqui Canones animadverterent, ex Concilio Germanico auctoritate S. Bonifacii celebrato *XI. Calend. Maii anno* 742. videre licet, ubi *Can* 6. ſtatuitur, ut *ſervi Dei* & *Ancillæ Chriſti* (Monachi & Moniales) pœnitentiam faciant in carcere in pane & aqua, ſi tamen Presbyter fuerit: *Duos annos in carcere permaneat, & antea flagellatus, & excorticatus videatur, & poſt Epiſcopus adaugeat*.

(b) 1. ad Timoth. 5.

lendo, ne permittant ſuos captivos, in hujuſmodi damnationis ſtatu permanere. *(a)*

DECRETUM XIII.

CCLIV. Quia nonnulli Chriſtianorum præ inopia ac miſeria, Ethnicorum more, inter quos degunt, filios, *(b)* vendunt, quod plane, & naturali rationi, & poſitivis Juribus adverſatur: præcipit Synodus in virtute Sanctæ obedientiæ, & ſub pœna excommunicationis majoris, ut nullus audeat filios, aut aliquos e conſanguineis vendere, etiam Chriſtianis emptoribus; necnon ſub eodem præcepto, ac cenſura prohibet Chriſtianis eos emere, aut tanquam mancipia habere: dempto tantum caſu, quo ipſorum Parentes aut propinqui, hoc contemnentes præceptum, eos infidelibus vendere velint, quos tunc emere poterunt, ne puelli Chriſtiani in poteſtatem redigantur infidelium; eos tamen pro mancipiis non habeant, ſed id ſtatim Præſuli ſignificent, qui ita provideat, ut emptor ſuam habeat pecuniam, ac puer maneat liber, & qui eum venumdedit puniatur: ſiqui vero aliter eos emerint, non ſecus ac qui vendiderunt, Excommunicatione coerceantur, quouſque cum effectu hujuſmodi emptio, ac venditio reſcindantur; quodſi venditio facta fuerit infideli, non abſolvatur vendens, donec puerum redemerit, aut ſaltem Vicario, cunctoque Populo conſtiterit, ſe egiſſe quantum potuit, ut eum redimeret. Vult etiam Synodus, idque inſtanter poſcit, Vicarios, Caſſanarios, & quemcumque de Populo vires omnes impendere pro redimendo etiam pluris puero; ſuis etiam eleemoſynis auxilium præſtare, Reges etiam interpellare, Præſulem denique convenire, & nihil omnino prætermittere quominus puer apud infideles remaneat cum periculo perverſionis.

(a) De inſtitutione familiæ legere juvabit monita S. Caroli Borromæi *in Collect. Concil. Harduin. tom. 10. col. 793.*

(b) Perſarum Reges teſte Ariſtotele *Ethic. VIII.* 10. permiſerunt Parentibus in liberos, dominium ſatis durum & vere tyrannicum. Tyrannidem Romani, auctore Romulo auxerunt; etenim non ſolum habebantur filii tanquam res mancipii, ſed etiam ex patria poteſtate habebant Parentes in filios *jus vitæ & necis*. Cumque liberi, qui ratione facta ad alios homines, erant *Perſonæ*, & ratione Civitatis *Cives*, ratione Patris, inter *res*, non ſecus ac Servi cenſebantur. Poterant igitur uti *jure, ter venundandi filios*, qui tamen impetrata tertium libertate, e Patria poteſtate excidebant: unde cum dicit Synod. *id poſitivis juribus adverſari*, de recenti atque poſteriori jure, intelligenda eſt. Vide Gravin. *De Jur. Nat. cap. 25.* & Heineccium *Antiq. Rom. tom. 1. pag.* 138. Ceterum Indi ad ſuarum Legum normam, poſſunt liberos vendere, atque in perpetuam ſervitutem redigere, etiam inconſulto Principe, & quin is, aut ejus Miniſtri poſſint in Parentes animadvertere, vel eos increpare. Vide Vinc. Maria a S. Cathar. *lib. 3. cap. 26.*

DECRETUM XIV.

CCLV. QUoniam maxime probatur Synodo laudabilis Chriſtianorum hujus Diœceſeos conſuetudo, donandi nimirum Eccleſiam decima dotis parte, ab Uxoribus habitæ: ſubinde approbat diſtributionem hujus eleemoſynæ fieri ſolitam inter fabricam Eccleſiæ ejuſque Sacerdotes; & quia alicubi, ubi nempe Regio vergit ad Auſtrum, non ſervatur pia hæc conſuetudo, etiam populos illos rogat, immo etiam iis præcipit, ut aliis hac in re ſe conforment. Vult præterea, quod in hac eadem Synodo, Populi, apud quos id non eſt in more poſitum, per ſuos Procuratores electos, hunc laudabilem morem in poſterum ſe ſecuturos promittant; cum enim major Diœceſeos pars id ſervet, congruum videtur, ut pars minor majori parti conſentiat.

DECRETUM XV.

CCLVI. CUm ex antiquo more, annuentibus cunctis Regibus paganis Malabaricis, totum Chriſtianorum hujus Diœceſeos regimen, tum in ſpiritualibus, tum in temporalibus ad Eccleſiam & Epiſcopum ſit devolutum, qui poſtulationes omnes, lites, negotia, & cauſas examinat, & de iis Iudicium fert, nihilominus nonnulli, ut competens hoc forum declinent, omni poſtpoſito Dei timore, (a) ad Reges Infideles, eorumque Miniſtros provocant, quos pecunia in ſuam partem flectunt, non ſine ingenti Chriſtianitatis nocumento; quippe inde Reges occaſionem arripiunt, de re-

(a) Etſi Petrus Giannonius *tom. 1. Hiſt. Neapol.* multis in locis, novum oſtentum atque inventum putet, Epiſcopos perſonam & munus Judicum aſſumere; tamen prudentiſſime, & ex ingenio primitivæ Eccleſiæ, inhibet noſtra Synodus, Chriſtianos Divi Thomæ, coram Ethnicis Judicibus cauſas dicere: id enim per omnia cavit Paulus 1. *Cor. cap. 6. Frater cum Fratre judicio contendit, & hoc apud Infideles?* Et quidem Judæorum etiam erat mos, ne quis coram Ethnicis Judicibus cauſam ageret; immo cum Judæa redacta fuit in Provinciam, Præſides exceptis cauſis, in quibus de capite res eſſet, ceterarum cognitionem Judicibus Populi demandarunt. Sicuti autem Judæi in captivitate, ita primi Chriſtiani ex facultate etiam Ethnicorum, ſuas per arbitros, aut aliter expendebant lites: cum vero Chriſtiana religio ſub Chriſtianis Imperatoribus plene fuit conſtituta, Epiſcopi erant ordinarii Judices in ſecularibus etiam eorum negotiis, qui ad Eccleſiam, Parœciam, aut Diœceſim ſuam pertinebant. Cujus rei inter alia luculentiſſimum teſtimonium in Auguſtino habemus, ex Poſſidio *De Vita Aug. cap. 19.* quo ſcribit, non tantum Catholicos, verum etiam alterius communionis homines, quandoque ad Auguſtinum acceſſiſſe, ut eorum lites judicaret. Et Auguſtinus ipſe *De Opere Monach. cap. 29.* ejuſmodi litibus obrutus, teſtem vocat Deum: *Se Cœnobii ſui requiem potius amare.* Unde ſplendidi, malitioſique mendacii reus convincitur Giannonius: vide ſupra *pag. 62. in Not.*

de rebus Chriſtianorum, quod alias non facerent, cognoſcendi; cumque Tyranni ſint ac Idololatræ, plurimis inde mulctis, ac vexationibus Chriſtianos afficiunt. Ad hæc itaque aliaque inde Chriſtianis imminentia mala præcavenda, præcipit Synodus urgentiſſime omnibus hujus Diœceſeos Chriſtianis, ut illorum nemo quocumque quæſito colore cauſas ſuas ad Reges Ethnicos, eorumque Miniſtros abſque Præſulis licentia, deferre audeat: quam licentiam, ſi neceſſe fuerit, ipſe eam petenti, formula, quæ melior ipſi, & opportunior viſa fuerit, concedet. Cuncta ergo negotia, quæ vel judiciali ſententia, vel amicabili conventione, & concordia ad arbitrium Judicis ineunda, concludi debent, ad Epiſcopale Tribunal deferantur: qui vero contra fecerit, graviter, & ad arbitrium Præſulis puniatur, ac mulctetur, & ab Eccleſiæ ingreſſu tempore ſibi bene viſo prohibeatur.

DECRETUM XVI.

CCLVII. Cum in Regionibus ſub Regum, ac Dominorum Ethnicorum ditione poſitis vigeat hæc conſuetudo, qua ad innocentiam rei, cujus crimen aliquod ad Judicem delatum ſit, ab accuſatoribus probandam, reus cogatur vel ferrum candens manibus attrectare, vel manum in oleum fervens immittere, vel etiam natatu trajicere flumina (a) referta crocodilis, quod experimentum, ſi reo feliciter contingat, innocens habetur, ſi ſecus illico criminoſus, juxta delata ex læſione accepta comprobatur, Inat; non raro accidit, ut Chriſtiani inſipientes injuſte accuſati, ultro experimento hujuſmodi ſe exponant; quod licet aliquando feliciter contingat, eoſque Deus eorum innocentiæ, & ſinceritati proſpiciens ſervet illæſos, nihilominus quia ultro ſe offerre culpa non vacat, nam eſt tentare Deum, & ſibi temere miracula polliceri; & quia id in opprobrium Catholicæ fidei cedere poteſt, præcipit Synodus, ut Chriſtianorum nemo ſe deinceps ad hoc ſubeundum

(a) De judiciis, & probationibus per aquam, ferrum ignitum, ignitos etiam vomeres &c. vide Martene *De Rit. lib* 3. *cap* 7. & de natatu iſto Indorum Kaempfer *Amænit. Exoticar. Faſcic.* 2. *relat.* 2. *pag.*454. & Vinc. a S. Cath. *pag.*251. ubi plura de probationibus Malabarenſium per Crocodilos, & per immiſſionem manus in perforatam capſam famelicorum Serpentum. Quæ omnia putamus, tam in Eccleſiam Orientalem, quam in Occidentalem noſtram invecta eſſe, ab antiquo Hebræorum ritu, quo Maritis zelotypiæ ſuſpicione laborantibus, permiſit Dominus uxores in templum adducere; ut *aquas amaras* bibendo; innocentes, illarum hauſtu ſe unditatem, adulteræ vero mortem epotarent. De quo *Num.*5. Conſule Hadriani Relandi *Antiq. Sac. cap.*5. *num.*20. & Commentar. Blaſ. Ugolini in hunc locum *tom.*2. *Theſaur. Antiq. Sac. Venetiis excuſ. anno* 1744. & Murator. *Antiqu. Diſſer.*38.

experimentum ſe paratum offerat, nec genus hoc probationis ſuæ innocentiæ exquirat; quodſi ſecus fecerint, ſciant ſe lethaliter peccaturos Deum tentando: ulterius contravenientes a ſuo Præſule acriter puniantur. Quodſi per Reges, & Dominos ad hoc experimentum genuſque probationis compellantur, invito hoc patiantur animo, voluntati Divinæ conformes, quandiu vi, injuſtitiæ, ac tyrannidi Regum Infidelium ſubjiciuntur. Si tamen ab ipſis exigatur, ut jurent apud Pagodem, vel interpoſita alia quacumque re ipſi dicata, ſciant ſe teneri prius mortem oppetere; quam hujuſmodi præſtare juramentum, cum juramentum actus ſit latriæ, cultuſque ſoli Deo præſtandus. Demum Chriſtiani caveant (*a*) a prædictis probationibus, & juramentis in iis controverſiis, quæ inter ipſos oriuntur; ſed iis tantummodo utantur, quæ in Eccleſia Chriſtiana ſunt in uſu, & quæ non minus timeri debent, quam cruciatus quantumvis crudeliſſimi.

DECRETUM XVII.

CCLVIII. POpuli fidelis ab infideli diſcretio, habitu etiam exteriori, ac inceſſu fuit perpetuo ſervata, quo interſe diſcreti internoſcerentur. Id quod præ oculis habens Synodus, & ſimul advertens inter Chriſtianos hujus Diœceſeos, & infideles Nayres., nullum haberi diſcrimen quoad habitum, comam, reſque alias ad externum cultum corporis pertinentes: præcipit, ut in poſterum internoſci valeant, ut Chriſtianorum nullus audeat ſibi auriculas perforare extremas, nec eas deorſum vergentes, producere, (*b*) demtis feminis, quibus hoc ornamenti genus apud omnes fere Nationes commune eſt. Qui vero hac in re contumaces fuerint, Præſulis arbitrio puniantur. Præterea non illis permittatur, ut aliquid ex auro vel alia materia ex auribus appenſum geſtent;

(*a*) Judicia iſta ſicuti uſitatiſſima, ita & probatiſſima fuere pluribus, aliis ex adverſo ea improbantibus; ejuſmodi fuit Agobardus Lugdunenſis Archiepiſcopus, qui libellum adverſus ea conſcripſit, Ivo etiam Carnotenſis *in Epiſt. ad Hildebert. Cenoman.* eam conſuetudinem damnat; quæ quidem antiquiſſima eſt, cujus etiam multis in locis cum plauſu meminit Gregor. Turon. præſertim *lib. 1. de Glor. Mart. cap.* 68.

(*b*) Textus Luſitanus habet, quod nullus Chriſtianorum auriculas inaurium pondere, aut alio modo producere tutet, iiſque utitur verbis: *Nenhum Chriſtão ſeja ouſado a furar as orelhas, nem facelas crecer, tirando as molheres.* Crozæus autem æque doctus idiomate Luſitano ac dogmatis, ita vertit in *Hiſt. Chriſt. Ind. pag.* 275. *Que aucun Chretien n'ait a ſe percer les oreilles & a les faire tirer par ſa femme, pour les allonger*: Ita ut cum textus intendat, quod nullus ſeſe auritum affectet demtis feminis, quarum id eſt proprium, ille legit: Nemo auriculas ſuas ab uxore ſibi producere deorſum ſinat. Quam bene conveniant textus & Crozæi verſio nemo non noverit; aptius profecto ipſi auriculæ Midæ convenirent.

Digitized by Google

geſtent; quodſi non paruerint, ab Eccleſia arceantur, nec eis Catturæ exhibeatur, donec re ipſa ſimilia ornamenta abjecerint. Tamen qui habuerint aures jam antea perforatas, parvulis exceptis, poterunt ſolito more eas ornare, ut libuerit.

DECRETUM XVIII.

CCLIX. Synodus, cui cordi eſt horum Chriſtanorum mores, quantum fas eſt reformare, reſque omnes ad morum diſciplinam pertinentes apte componere, cum perſpectum habeat effrænem licentiam bibendi Orraca, cujus largior uſus ſæpe in cauſa fuit percuſſionum, homicidiorum, aliarumque perturbationum; præcipit ad vitandos hujuſmodi pernicioſos exceſſus, ne extent in vicis Chriſtianorum Tabernæ, in quibus Orraca vendatur, *(a)* prohibetque Chriſtianis omnibus venditoris munus, ſub pœnis Præſulis arbitrio infligendis; cujus præcepti ea inſuper cauſa eſt, ut nimirum vitetur, quantum fieri poteſt, commercium cum infidelibus, qui promiſcue cum Chriſtianis ad eas Tabernas emendi, manducandi, ac potandi cauſa accedunt; ex quo illud etiam ſuboritur, ut in conſortio illorum multa à Chriſtianis licenter perpetrentur.

DECRETUM XIX.

CCLX. Cum perſpicue Juſtitiæ adverſetur ponderum *(b)* ſive librarum diſcrepantia, & inæqualitas, ubi agitur de iiſdem mercibus in eadem Regione vendendis, conſtetque Synodo, pravam hanc conſuetudinem adhibendi diverſa pondera ad vendentium arbitrium in hujus Diœceſis Vicis, ac eorum Tabernis fuiſſe inductam; ad eam radicitus evellendam præcipit, ut in uno, eodemque Pago ad eaſdem merces ponderandas æquali omnino Libra Venditores omnes utantur, atque adeo in Officinis, ac Tabernis omnibus, in quibus res venales proſtant, ad menſurandum earum pon-

(a) E Nucis Indicæ ſucco, quem vocant Indi *Sura* vel *Sari* eliciunt illi medio exſtillatorio igne, liquorem perſimilem Spiritui vini *Italice*, *Acqua vita*, Hiſpanice, *Aguardiente*, quem appellant Malabarici *Arach* aut *Orraca* quod quidem potionis genus, non ſecus ac vinum, temulentiam inducit. De quo licuti, & de utilitatibus, quas Orientales Indi ex Palmetis capiunt legi poteſt P. Vincent. Maria a S. Catharin. Carmelita Diſcalc. *Viaggio all'Ind. lib.4. cap.2.*

(b) Ut habetur Prov.20. v.10. *Pondus & pondus, menſura & menſura, utrumque abominabile eſt apud Deum*. Ea propter id vetitum fuit plurimis in Conciliis: Arelaten. *anni* 813. præſcribit, quod *Pondera ubique juſta ſint, & menſura*: Pariſien 6.*anni* 829. *lib.1.cap.*51. ejuſmodi ſtateras doloſas ac inæquales prohibet.

pondus non alia adhibeatur Libra, quam quæ ſit perfecte conformis communi uſui locorum, atque Regionum, in quibus res vendnntur. Qui vero parere recuſaverint, à Præſule puniantur pro ſuo arbitrio, ſi prius per Vicarios admoniti, non reſipiſcant, & ſi opus fuerit pœnis ac cenſuris ſubjiciantur, cum in hac Diœceſi Chriſtianorum regimen ſit Eccleſiaſticum, nec aliter quam per cenſuras vis coactiva in illos exerceri poſſit.

DECRETUM XX.

CCLXI. CUM in hac Diœceſi Maſculi ſolum in heredes inſtituantur, penitus excluſis feminis. Excluduntur enim vero feminæ, etiamſi Parentes prole Maſculina careant, & non ſolum ſi jam conjugatæ dotem receperint, ſed etiamſi innuptæ fuerint, ac nuptui proximæ, immo etiamſi infantulæ, & à maternis uberibus nondum depulſæ. *(a)* Hinc fit ut Parentum bonis ad Maſculos in gradu valde remoto conſanguineos, vel etiam in linea tranſverſa tranſeuntibus, feminæ interim vel miſere pereant, vel egeſtate impulſæ ſe proſtituant, dum de illis nullam rationem ineunt, nec erga illas aliqua obſtringi obligatione putant. Quæ omnia cum ſint contra naturalem æquitatem, ac Juris poſitivi ſanctiones in naturali æquitate fundatas, quibus ſtatuitur, ut filii, filiæque in bona paterna ſuccedant, Parentes vero filiabus ſuis, tanquam legitimis heredibus, hujuſmodi bona ipſis reſtituere tenentur. Decernit itaque, ac declarat Synodus, conſuetudinem hujuſmodi eſſe prorſus illicitam, neque Conſanguineos alios poſſe hereditatem capere filiabus exiſtentibus, eamque captam reſtituere debere. Rurſus Maſculos non poſſe interſe facultates dividere; quin æqualem feminis partem attribuant, quod ſi ſecus fecerint, ipſis in ea parte remanent debitores; detracta enim tertia parte, ſi de

(a) Liberum erat olim ex *XII. tabulis* filios uti occidere, ita exheredare *l.11. D. de liber. & poſt.* at id nominatim fieri debebat: filiæ autem poſtremæ exheredari poterant, immo & præteriri, relicto tamen illis legato: Ulpian. *Fragm.22.*, Ceterum feminarum hereditates coercuit lex Voconia à qua præter alia fuerat cautum, ne femina ad ullam defunctorum ſucceſſionem admitteretur: eaque lex etiam ad heredes ſuas & conſanguineas pertinebat; adeo ut neque unicam filiam, heredem inſtituere liceret. Auguſtinus dum illius legis meminit *lib.3. de Civit. Dei cap.21.* ait: *Qua lege quid iniquius dici, aut cogitari poſſit ignoro.* Vide CL. & eruditiſſimum Gravinam, *De leg. & ſen. con. cap.76.* & Heinec. *Antiq. Rom. ad Inſtit. lib.3. tit.1. num.4.*; Veruntamen in tota ferme Italia municipalia extant ſtatura, quibus noviſſimo Juſtinianeo Jure abrogatum eſt, ut inteſtatæ ſucceſſiones agnatis virilis ſanguinis deferantur, excluſis feminis ceteriſque conſanguineis. Quæ ſtatuta non modo pro Eccleſiaſtica Ditione comprobavit, verum etiam peculiari Conſtitutione ſanxit Ven. Serv. Dei Innoc. XI. incipiente: *Paſtoralis Officii*. Adiſis Card. de Luca *De Statutariis Succeſſion.*

Digitized by Google

ſi de ipſa Teſtamentum fecerit Pater, reliquum æquis portionibus inter filios, filiaſque diſtribui debet; detrahi etiam debet pars illa, quæ collata fuit à Parentibus tanquam dos filiabus coniugatis, cum qua ad majorem cumulum facultatum omnium acceſſerunt; Decretum hoc præcipit Synodus, ut in poſterum inviolabiliter ſervetur, rogatque Populos, ut idem Decretum tanquam legem recipiant, eamque ab omnibus cuſtodiri, & ſervari curent, illudque præ oculis habeant, ſe ad id naturali Jure obligari, neque citra gravem conſcientiæ labem id poſſe negligi. Si quis vero aut è propinquorum numero, Parentum facultates filiabus debitas ſurripuerit, aut ſi filius æquam portionem ſororibus dare detrectaverit, vel demum ſi eas retinentes, reſtituere nolint, per Præſulem ad huic obligationi ſatisfaciendum, pœnis ac cenſuris, ſi opus fuerit, compellantur, reſpective inſuper declarentur Excommunicati extra omnem abſolutionis ſpem, quouſque cum effectu obediant, ac reſtituant.

DECRETUM XXI.

CLXII. Adoptio a Jure inſtituta fuit in ſupplementum filiorum naturalium, quamobrem habentibus naturales filios, non licet extraneos adoptare: *(a)* Ex ignorantia tamen Juris ſæpiſſime in hac Diœceſi contingit, ut Chriſtiani filios ſuarum ancillarum vernas, inque eorum domibus natos, vel etiam alios quoſvis adoptent, quamvis filios naturales habeant; idque faciant, vel quia cum propriis filiis rixantur, vel quia in alienos propenſiores ſunt: adoptati autem æquam cum propriis, hæreditatis portionem ſortiuntur, quod plane eſt contra jus, & æquitatem, ceditque in malum ac detrimentum filiorum naturalium. Quapropter prohibet Synodus hujuſmodi adoptiones, ab habentibus filios naturales, vel ſpem illos habendi. Quodſi fiant, nullius ſint roboris, nec ita adoptati hereditatis partem aliquam habere poſſint extra id, quod per modum Legati iiſdem relinquatur à Teſtatore ex ea tertia parte ſuarum facultatum, de qua libere teſtari poteſt, quod

(a) Adoptio inventa eſt in ſolatium eorum, qui liberos non haberent, unde ad Juris normam Synodus, ejuſmodi adoptiones compeſcuit; etenim adoptare ii communiter nequeunt, qui vel per ætatem (minor debet eſſe 60. annorum) liberis procreandis vacant, vel illi, qui liberos habent naturales: illud conſtat ex *l.17. §.2. ff. lib.1. Inſtit. t.11.* hoc vero laudata *l.17. §.3. ff. eod.* Et licet Principes Rom. aliquando adoptarent alios, quamvis haberent filios naturales, ut domum regnantem in Imperio fulcirent, tamen id reprehenſione non caruiſſe oſtendit, Jac. Perizonius *Animad. Hiſt. cap.3.*

quod præſertim habet locum, ſi adoptio facta fuerit ante ſobolis procreationem, & hæc deinde procreata fuerit; declarat inſuper, adoptiones ante hujus Synodi celebrationem factas, filiis extantibus, nondum adita hæreditate, nullas eſſe, nulliuſque valoris, nec ita adoptatos habere locum in ipſa hereditatis diſtributione, nec ad eam vocandos, aliter reſtitutioni manere obnoxios, ad quam, ſi neceſſum fuerit, pœnis, & cenſuris per Præſulem cogantur: ceterum non eo ſpectat hoc Decretum, ut qui jam dudum acceptæ hereditatis pacifica gaudent poſſeſſione, ab ea deturbentur, cum nihil magis cordi ſit Synodo, quam publicam pacem, ac tranquillitatem tueri, quamobrem præcavendi cauſa perturbationes omnes tantummodo, unicuique reſervat Jus interponendi, prout judicaverit, expoſtulationem de injuria, ſi quam hac in re, de qua agimus, paſſus fuerit.

DECRETUM XXII.

CCLXIII. QUoniam juxta morem hujus Diœceſeos adoptandus adducitur ad Epiſcopum, *(a)* & Præſulem, cui exhibitis aliquibus atteſtationibus, Adoptans profitetur ſe velle eum in filium accipere, & poſtea conceſſa per Præſulem olla, adoptio perficitur; præcipit Synodus, ut Præſul nullius in poſterum adoptionem acceptet, qui habeat naturales filios, aut filias: quodſi non habeat, adhuc nihilominus in Olla adoptionis expreſſis verbis præcaveatur, ſi adoptanti poſtea filii naſcantur, adoptionem hujuſmodi nullum habituram eſſe effectum, ut hac via, quantum fieri poteſt, impediantur injuriæ, & perturbationes, quæ ex hujuſmodi adoptionibus, nimiaque adoptandi facilitate oriuntur in hac Diœceſi.

DECRETUM XXIII.

CCLXIV. PRæcipit Synodus, ut Chriſtiani omnes hujus Diœceſeos in Vicis, & Pagis ſimul congregati ſocialiter vivant ad evitanda mala, quæ viventibus in ſilvis imminent, *(b)* tum ex infidelium commercio, tum etiam quia fere nunquam ad

(a) Cum adoptio certis ſolemnitatibus adhibitis peragi deberet apud Prætorem aut Præſidem, vel alium Magiſtratum, apud quem erat legis actio, Epiſcopus vero Malabaricus, ordinarius eſſet Judex & Magiſtratus Chriſtianorum Divi Thomæ, aptiſſime ſtatuit Synodus, adoptionem coram Præſule celebrandam eſſe.

(b) Singulæ familiæ ſeorſum in agris ab ſe occupatis, initio habitabant, regionibus inter ſe locisque disjunctæ, quales Theſeus (ut ajunt) invenit Athenienſes, quos ille

ad Eccleſiam accedunt, nec Sacramenta frequentant, doctrinam item Chriſtianam plane neſciunt; Hujus rei executionem ſummopere Synodus commendat, iiſque ad quos pertinet injungit, ut receptum Chriſtianorum e Silvis in Vicos, & Pagos, efficaciter quantum in ipſis eſt, procurent, novos Pagos cum novis Eccleſiis extrui: Sic enim fiet, ut Chriſtiani procul à conſortio Infidelium, facilius ruſticitatem exuant, humanitatemque, & Catholicorum mores facilius induant. Tandem inculcat Vicariis, ut oves ſuas conentur in hæc ſepta impellere, proponentes ipſis ſpiritualem profectum non mediocrem inde futurum. Præſules etiam in hac re promovenda ſtrenue operam collocent ſuam.

DECRETUM XXIV.

CCLXVI. Synodus commiſeratione mota Chriſtianorum hujus Diœceſeos, qui à Regibus infidelibus eorumque Miniſtris moleſtis, & injuſtis perſecutionibus ſæpeſepius vexantur, nec alia de cauſa, quam quia Religionem ipſis exoſam profitentur, nihil opportunius eſſe conſiderans ad has oppreſſiones minuendas, quam ſi Rex Luſitaniæ hunc Populum protegat, & tueatur, cum alius Rex non ſit in Oriente, qui hanc clientelam ſuſcipere poſſit, ipſum enixe orat, ut huic Populo patrocinetur, quas partes Regem optimum ſuſcepturum eſſe confidit, quippe qui non ignorat, Chriſtianorum Regum eſſe in defenſionem Catholicæ fidei, opes, arma, & ſi opus fuerit, vitam ipſam impendere. Rogat etiam Reverendiſſimum Metropolitam, huic Synodo præſidentem, ut omnium nomine Majeſtati ſuæ hæc Synodi vota, preceſque exponat, & horum omnium Chriſtianorum obſequia, & voluntates ad Regiæ Majeſtatis Suæ imperia alacriter capeſſenda paratiſſimas offerat.

DECRETUM XXV.

CCLXVII. Cum in præſenti Synodo actum ſit de rebus ad fidem Catholicam, Sacramentorum Eccleſiæ uſum,

 necnon

primus ex agris coegit in Civitatem: vide Gravin. *De Jur. Nat. cap.* 11. Qui de civili hominum ſtatu ſcripſere, in duplicem oppoſitam abeunt ſententiam, circa ſocietatem: ii contendunt nullam ex rationis inſtinctu ſocietatem agnoſcentes, eam inſtitutam eſſe propter propriam utilitatem, amoremque ſui; illi ſtatuunt homines ex ipſa natura in ſocietatem conveniſſe; unde ordo ſocietatis, ac propterea ſummæ Poteſtates ex Deo ſunt; atque ita melius intelligitur locus ille Pauli Rom. 13. v. 1. Adiſis. Cl. Spada *tom.* 1. *Exerc.* 4. *de Civil. Diſcipl. Edit. Vien.* 1725.

necnon ad reformationem ſpectantibus, tum Eccleſiæ, tum morum Populi Chriſtiani; ne hac oblivione deleantur, præcipit ut omnes Eccleſiarum Vicarii Decreta omnia in hac Synodo conſtituta, fideliter tranſcribi curent, & in Singulis Eccleſiis aſſervari unum ſaltem exemplar perfecte conſonum Malabarico Autographo, per Reverendum Archidiaconum hujus Epiſcopatus, & Patrem Rectorem Collegii de Vaipicota ſubſcriptum. Præcipit inſuper, ut cunctis diebus Dominicis, & aliis diebus feſtis pars aliqua Synodi Populo recitetur, dummodo habenda non fuerit concio, aut Catechiſmus legendus à Reverendiſſimo Metropolitano editus: in Eccleſiis vero, in quibus legitur Catechiſmus, legatur hic diebus Dominicis; reliquis vero diebus feſtis, Synodus; neceſſe eſt enim ad omnium notitiam pervenire; quæ fuerunt in eadem Synodo decreta, vel præcepta, ut poſſint executioni mandari. Autographum item Synodi hujus, à Reverendiſſimo Metropolita obſignatum, ceteriſque ad hunc finem convocatis, eadem Synodus aſſervari vult in Archivo Collegii de Vaipicota Societatis Jeſu, in hac eadem Diœceſi, ut inde apographa, ſive exempla, quotquot fuerint Eccleſiis neceſſaria, deſcribantur; alterum verò ſimile, in Archivo aſſervari Eccleſiæ de Angamale, quod Archiepiſcopatus vocant, pariter ſubſcriptum à Reverendiſſimo item Metropolitano, Archidiacono, aliiſque ſibi beneviſis: ita enim fiet, ut quoquo tempore exempla, ſive apographa neceſſaria deſumi, & ſi opus fuerit, collatione facta emendari valeant. Poſtremo ſummopere inculcat Synodus cunctis Vicariis, Caſſanariis, Chamaziis, omnibuſque in univerſum Populis, Vicos, & Pagos incolentibus, necnon unicuique Chriſtianorum hujus Diœceſis in particulari præcipit in Domino, ut obſequenti animo decretis hujus Diœceſanæ Synodi obtemperent, eaque ſervare, & ſervari curent, quantum in ipſis erit, ac ad normam ipſorum ab iis, ad quos ſpectat, Populi vel Familiæ gubernentur. Quæ omnia ſibi Synodus pollicetur, auxiliante Domino Deo, Patre, Filio ac Spiritu Sancto, qui vivit, & regnat in Æternum Amen.

Perlectis igitur Decretis, diviſa fuit Diœceſis in quinque ſupra ſeptuaginta Parochias, unicuique earum, pro Sacramentis adminiſtrandis, ac ſpiritualibus alimentis, Chriſtiano Populo reficiendo, territorio convenienti attributo, nominati etiam, deſignatique fuere, Vicarii & Parochi; at minores nonnullæ Eccleſiæ, quæ præ parvo fidelium numero peculiarem Parochum habere non poterant, Vicariis vicinarum Eccleſiarum commendatæ ſunt: qui deſignati ſubinde ad deoſculandam manum Reverendiſſimi

ſimi Metropolitani ſingillatim acceſſerunt, & is cunctis litteras Vicariatus dedit, authoritatem, ac onera Officii ipſis exponens, nec non præcipiens Populo, ut ipſis tamquam propriis Parochis, Paſtoribus animarum ſuarum debitum obſequium, debitamque obedientiam exhiberent. Quibus erga unumquemque eorum peractis, commonefaciens omnes deinde generatim, eiſque injungens, ut nullam ſui officii partem omitterent, eoſdem coram ſe genuflexos ita eſt adloquutus.

Præ oculis, Venerabiles (a) ac dilecti Fratres Conſacerdotes, & peculiares Paſtores fidelis Populi, habere debetis, Nos quamquam indignos, locum tenere Aaronis Summi Sacerdotis: vos autem Eleazar, & Ithamar minorum Sacerdotum: Nos locum viceſque gerere Apoſtolorum Chriſti Domini; vos ſeptuaginta duorum Diſcipulorum: Nos eſſe de vobis, terrifica die Judicii rationem redditurοs: vos item de Populis, quos nunc vobis commendamus, quo nos omnes, inter bonos ac fideles diſpenſatores Domus Domini inveniamur: itaque dilectiſſimi Fratres, & noſtrum veſtrumque periculum perſpicite: unde vos monemus, ac ſummopere in Chriſto rogamus, ut quæ nunc dicturi ſumus, & memori mente teneatis, quodque potiſſimum eſt, cum veſtri muneris ratio poſtulaverit, executioni mandetis.

Et quidem primum: monemus ac enixe in Domino obſecramus, ut & vita & converſatione irreprebenſibiles voſmet cunctis exbibeatis ſuavemque bonæ famæ odorem, & virtutum omnium exempla Populo Dei præbeatis: feminæ in veſtris domibus non maneant, ſuſpectæ præſertim, aut etiam captivæ; ipſarum demum omnium familiaritatem devitate; qualibet nocte ad Divinum in Eccleſia officium recitandum ſurgite, quod ſtatis certiſque boris integrum exſolvatur; quo item peracto, veſtrorum nullus, niſi a media nocte præcedente jejunus, ab omni cibo potuque vel minimo, ſacrum celebret; indutus inſuper ſacris veſtibus, iiſque mundis ſemper, & minime laceris: Corpus, & Sanguinem Domini noſtri Jeſu Chriſti ſuſcipite cum omni reverentia, bumilitate, obſervantia, ac pavore; expiatis prius peccatis Sacramento Confeſſionis apud Confeſſarium approbatum cum contritione, & dolore criminum; potiſſimum, ſi peccati alicujus letbalis conſcientia vos remordeat: corporalia, & pallæ ſint ex lino, nec niſi diſpenſatione Apoſtolica, aliis ex pannis confici valent, eæque mun-

(a) Hæc admonitio Synodalis, ad exemplar efformata eſt illius antiquæ, quam in *Cod. Reg. Suec. num. 73. annorum circiter* 700. habemus, editam etiam ab Steph. Baluzio, *ad fidem Codicis Hiſpanienſis Mon. Rivipulii* vulgo *Ripoll.*; Habetur etiam in Pont. Rom. dicenda, recitatis decretis; demum *in 3. tom. de lit. Rom. Pont.* a Domin. Georgii *edito Romæ boc anno* 1744. Meneſſius autem, quæ Indis ſpectare poſſent, adjunxit. Vid. Georg. *p.*426.

mundiſſimæ eſſe debent; cuncta etiam ſacra vaſa, aliis in vaſis mundis ad hoc deputatis, propriis vos manibus lavare debetis; effuſa deinde aqua, qua lota ſunt, in Baptiſterium, Piſcinam, aut Cæmeterium Eccleſiæ, alta ad hunc uſum ſcrobe effoſſa: ea demum diligentiſſime abſtergite: mappis etiam nitidis ornetur Altare, quæ cum corporali tres erunt, ad celebrandum: ſuper altare nihil, præter Reliquias Sanctorum, aut res ſacras ad Sacrificium deſervientes, collocetur: Miſſalia veſtra, Breviaria, ac libri precum, ſint bene compacti, ac integri: Eccleſiæ veſtræ ſint optime contectæ, nitore item earum parietes, ac pavimenta præfulgeant. In Sacrario, vel prope aram maximam, vorago habeatur pro abſumenda aqua, qua lavantur corporalia, ſacra vaſa, & Sacerdotum manus Oleum ſacrum miniſtrantium: ſit etiam in Sacriſtia *vas, aut Lavacrum, munda oppletum aqua, ubi Sacerdotes, ac Altaris Miniſtri manus abluant, & nitidum manutergium dependens, ut eas detergant: fores, porticuſque Eccleſiarum ſint ex ſolida materia, ac bene obſeratæ. Veſtrum nemo alicujus Eccleſiæ curæ ſe ingerat, abſque facultate, & notitia Præſulis, etiamſi a Populo ad eam ſuſcipiendam curam cogatur. Nullus Eccleſiam, cujus titulo donatus eſt, deſerat, vel ad aliam tranſeat, inconſulto Præſule; nec plures Eccleſias unus regendas accipiat, adverſus Sacrorum Canonum ſanctiones; neque a pluribus una regatur; ſed unaquæque ſuum proprium Parochum ac Paſtorem habeat. Extra Eccleſiam celebret nullus, nec ullo armorum genere, ne cultro quidem e zona ſuſpenſo inſtructus, Sacrum celebret. Parochiæ alterius incolæ ſine licentia Parochi, ſacram Synaxim non exhibeat, niſi itineranti, nec item in alterius Parœcia Sacrum faciat. In celebratione Miſſarum, eædem ceremoniæ, ac ritus apud omnes uniformiter, ut omnis confuſſio, ac ſcandalum abſit, obſerventur. Calices & Patenæ ex auro tantum fiant, argento, ſtanno communi, aut Indico, non vero ex metallo, ferro, vitro, cupro, aut ligno. Sacerdos & Parochus Parochiæ infirmos viſitet ac ſoletur; confeſſionem etiam excipiat, ac propriis ipſe manibus Euchariſtiam, ac Unctionem extremam, dum opus fuerit, iis impertiat; eos proinde cum viſitaveritis, admoneatis ut eam poſtulent cum opus habeant. Nemo quidquam vel minimum accipiat pro baptiſmate, Sacramentorum adminiſtratione, aut pro mortuis ſepeliendis. Parvulorum nullus ob incuriam veſtram, abſque Baptiſmate, aut ægrotantium, ſine confeſſione, & ſacra communione, decedat. Inveniatur nemo potator nimius, contentionum fautor, armorum geſtator, cauponarum & tabernarum frequentator, ad cibum potumve ibi capiendum. Cum Turcis, Iudæis, vel Paganis, menſæ non aſſideatis: nec venandi exercitio, ut ex officio, ave, cane,*

aut

aut ſclopo vos dedatis. Quæ in Domino vobis innotuerint ſive de Evangelio, & Scripturis Sacris, ſive bonorum exemplis, ea omnia, doctrina ſana & catholica, in Dominicis feſtiſque diebus Populo exponatis: prædicate præterea verbum Domini, cum profectu veſtrarum Ovium. Curam habete Pauperum, Peregrinorum, Viduarum, Ægrotorum, ac Orphanorum veſtræ Parochiæ: peregrinos inſuper convivas habeatis; hoſpitalitatem ſervetis, in quo voſmet aliis exemplar præbeatis. Benedictionem aquæ cum ſale, cunctis Dominicis in Eccleſia, ante Miſſam faciatis, eaque Populum aſpergite; ad quem finem determinatum vas, aut amulam habeatis. Sacrà vaſa, aut quodcumque ex ſacris ornamentis Eccleſiæ, ſive Pagano, ſive Chriſtiano, pignori ne detis. Cavete ab uſuris, negotiatione, contractibus, officiis publicis profanis, ac alienatione bonorum, quæ in ſacris conſtituti acquiratis: Eccleſiæ enim res ſunt. Bona Eccleſiæ non vendatis, nec pro aliis commutetis. Fontem Baptiſmatis ſicubi fuerit, nitidum conſervetis; ſecus autem, ſpeciale vas ad id tantum deſtinatum, decenti in loco penes Eccleſiam, aut Sacrarium aſſervetur. Edoceatis etiam Parochianos veſtros, pueros præſertim, Articulos fidei, Symbolum, orationem Dominicam, præcepta Decalogi, & Eccleſiæ; & qua ratione quatuor temporibus, aliiſque Vigiliis ſit jejunandum; ante Quadrageſimam etiam, Populum de confeſſione facienda admonete: Parochianorum excipite Confeſſiones cum caritate, ac ingenti eorum ſpiritualis profectus deſiderio. In ſolenniis Nativitatis, Paſchatis, & Pentecoſtes, cunctos ad Sacram Euchariſtiam ſuſcipiendam adhortari non prætereatis; caveatis inſuper ſaltem in Paſchate, ne quis dummodo ſit capax, Euchariſticæ menſæ communionem negligat. Lites quaſcumque, contentiones, ac inimicitias quantocius inter veſtros ſubditos ſedate: curate inſuper ut vivant ſinceræ amicitiæ, & caritatis Chriſtianæ vinculis inter ſe mutuo conjuncti; ſi quis autem alterum alloqui detrectaverit, cum ſcandalo, aut odio habuerit, admoneatur a vobis; & quandiu contumax fuerit, eum procul ab altari arceatis. Conjugatos præterea, ſtatis temporibus, potiſſimum ſolennibus feſtis, jejuniorumque diebus, ſano conſilio ab uxorio opere vacare ſuadeatis. Nemo veſtrum induatur veſte colorata; ſed habitu honeſto, quique Sacerdotes decet, incedatis. Populum inſtruite in modo ſervandi dies feſtos, iiſque inſinuate, ne laborent manibus; tripudia & cantilenas feminarum in Eccleſiis ne permittatis; ab excommunicatis cavete, nec iis præſentibus Sacrum peragatis: monete populum, ne quis cum alteri deſponſata, contrahere audeat; ſicuti neque cum conſanguinea, aut a domo paterna rapta; nec ſolennes nuptias celebrari, & uxores ſolenniter duci vetitis temporibus ſinatis

Digitized by Google

natis: pecudum cuſtodes, ſervoſque, ad Sacrum diebus ſaltem Dominicis audiendum compellite. Patrinos, ut quos a ſacro fonte ſuſceperunt, edoceant Symbolum fidei, & orationem Dominicam, vel edoceri curent, admonete. Sanctam Chriſma, ac oleum tum Catechumenorum, cum Infirmorum, in Eccleſia aſſervate loco decenti, mundo, munito. & clave obſerato (a): *nec de ipſo quidquam per modum medicamenti impertiemini; graviſſimum enim id foret ſacrilegium. Unuſquiſque apud ſe habeat Catechiſmum, & expoſitionem Symboli, & Eccleſiaſticas Orationes, juxta expoſitionem Sanctorum, & Catholicorum Eccleſiæ Doctorum, unde ſuæ ſaluti proſpicere, ceteroſque exhortari valeat: ſicuti & hanc Synodum, ut ex iis, quæ ibi decernuntur, & vos metipſos, populumque commiſſum dirigatis, fidemque Catholicam, quam ipſa exponit, cunctis declaretis. Clara ac perceptibili voce proferte, Miſſæ Introitum, Orationes, Epiſtolas, Evangelium, ac Symbolum fidei: orationes vero ſecretas Canonis, & Conſecrationis, voce dicite ſubmiſſa, diſtincte, at non interrupte: Recitantes autem in Choro, non prius ſequentem verſiculum incipiatis, quam altera pars chori antecedentem abſolverit, neque ex tranſverſa voce & cantu proſiliatis, cum perturbatione Officii Divini, neque confuſe & muſſitando recitetis. Symbolum S. Athanaſii, ſummam fidei catholicæ continens, memoria retinete, & quotidie recitate. Exorciſmos, Orationes, baptizandi Ritus, ungendique ægrotos, ordinem commendationis animæ, ac officia Defunctorum, ad normam Sacrorum Canonum, & uſum S. Romanæ Eccleſiæ; totius orbis Eccleſiarum Matris; pariterque exorciſmos, & benedictionem ſalis, & aquæ fideliter ſervate. Cantum Eccleſiaſticum ipſiuſque modulos pro rebus cantandis non negligatis. Computum inſuper Breviarii, & Miſſalis, eorumque Rubricas, ut neceſſe eſt, teneatis; & rationem inire feſtorum mobilium, & Paſchatis, ne aliquis incuria veſtra error incidat, ſedulo addiſcite: in qualibet præterea Eccleſia unum habeatur Martyrologium Sanctorum, in ea legendum; quodque ut Syriace reddatur curabimus. Omnia demum iſta peragite, ut hiſce aliiſque bonis operibus, quæ auxiliante Domino, una cum Populo vobis commiſſo facturos ſperamus, gloriam aſſequamini ſempiternam, per gratiam Domini noſtri Jeſu Chriſti, qui cum Patre, & Spiritu Sancto vivit, & regnat in ſecula ſeculorum. Amen.*

Hæc

(*a*) Hic abuſus a S. Bonifacio reprehenditur *Statut.5.* apud Harduin. *Collect. Concil. tom.3. col.1943.* ubi præſcribitur: *Ut Presbyteri ſub ſigillo cuſtodiant Chriſma & nulli ſub prætextu medicinæ detur.* Seculo etiam IX. ea ineptia invaluerat, *Chriſmate*, nempe, *criminoſos unctos, nullo poſſe examine deprehendi.* Vide Concil. Turonen 3. *anno* 813. *Can.20.* & Catalani *tom.3. Pontifical. pag.82.*

Hæc pro faſtis, atque in hunc modum Vicariis, Parochiſque præmonitis, cunctos, ut propria manu ſubſcriberent præcepit Reverendiſſimus Metropolitanus, autographum decretorum Synodi Malabarice translatæ, utque ſi quid dubietatis circa ſancita vel expoſita in Synodo, unquam Eccleſiaſticorum aut ſecularium obverſaretur, ultra jam controverſa exploratаque, id omne ante ſubſcriptionem producerent; quo nullus ambigendi ſubinde, altercandive locus relinqueretur. Pluribus itaque agitatis, pertractatis, compertiſque, communi omnium arbitratu, atque conſenſu, nemine diſcrepante, cuncti autographum ſubſcripſere: proinde Synodi volumine ad Reverendiſſimum Metropolitanum allato, iſque Pontificalibus indutus, & in Faldiſtorio ſedens, Mitra capiti impoſita, laudata obſignavit decreta. Poſita deinde menſa in meditullio Capellæ majoris, ſuperpoſitis etiam decretis, omnes quotquot ad Synodum fuere convocati, cum Eccleſiaſtici, tum ſæculares, electi, ac Procuratores Populorum, manu propria coram Synodo, Populoque ſubſcripſerunt, ac obſignarunt, ad numerum tredecim ſuper octingentos; videlicet Caſſanarii , & Sacerdotes centum quinquaginta tres: demptis Diaconis, Subdiaconis, ceteriſque Chamaſiis: electi & Procuratares Populorum, cum aliis ex principalibus, qui una cum illis acceſſerunt, ſexcenti ſexaginta, non computatis incolis Loci de Diamper, ubi Synodus fuerat celebrata; plurimis etiam e finitimis locis, necnon Luſitanis plurimis, comitantibus D. Antonium D. Noronha Capitaneum Cochim, quorum Senatus, ceterique de Regimine Civitatis Synodo interfuere.

Signatis Decretis, ſurrexit Reverendiſſimus Metropolitanus, depoſitiſque Infulis, ante Aram maximam flexo poplite, incœpit Hymnum: *Te Deum laudamus*, & cum ingenti gaudio, ordinate progreſſa eſt Proceſſio ſolennis, quæ circuivit Eccleſiam choris concinentibus, & Latinis Latino idiomate, indigenis autem Eccleſiaſticis, Chaldaico; Populo demum Malabarico Pſalmos modulantibus. Ab omnibus ergo exultantibus, & præ gaudio lacrymantibus, una fide, ac indiviſa caritate tamdiu expetita, terno Idiomate, Verus ac Omnipotens laudabatur Deus, Trinus etiam in Perſonis, ac eſſentia unus, Pater, Filius, ac Spiritus Santus, qui vivit, & regnat in æternum. Amen.

Ubi ad Aram maximam pervenit, Reverendiſſimus Metropolitanus, Proceſſione peracta, recitavit Orationem: *Exaudi quæſumus Domine*: prout habetur in Pontificale Romano; qua finita, in faldiſtorio iterum ſedit, accepta Mitra, & Baculo, atque ad hunc

hunc modum Populum affatus eſt: *Maximas Deo Omnipotenti, bonorum omnium authori, rependo grates, ob ingens adeo beneficium, cum mihi, tum vobis, cunctoque fideli Populo hujus Diœceſis collatum, dum iſtam Synodum celebravimus tot tantiſque obſtaculis, ac impedimentis exantlatis, quibus totius boni hoſtis Diabolus, ut ipſam interturbaret ſategit, excitatis toties contentionibus, diſcordiis, triciſque impediendi cauſa unionem Populi Chriſtiani cum Eccleſia Catholica, eumque obfirmandi in erroribus, quibus, ut noſtis, miſerrime tenebatur. Quamobrem plurimas habeo gratias ipſi Deo Domino noſtro, quod adeo ingenti lætitia, pace, omniumque concordia, prout exploratum eſt vobis, res fuerit perfecta; tanta pariter, ut ſcitis, Regum paganorum Idololatrarum, Reliquorumque fidei Catholicæ hoſtium rabie. Vos item gratiſſimi nobis eſtis, dilectiſſimi Fratres, Conſacerdotes, Comminiſtri, Coadiutoreſque noſtri; ſicuti & vos dilecti filii Electi Procuratores Populorum, ceterique optimates, qui poſthabitis & Itineris difficultate, & temporis moleſtiis, indignatione item Regum, quibus ſubdimini, ad Synodum veniſtis; quinimmo, ut ſtrenui Chriſtiani, ſalutiſque percupidi, noſtris obtemperando mandatis, omnia ea aſpernantes, medelam veſtris animabus perquiſiviſtis; quæ quidem Deus remuneraturus eſt æterna beatitate, dum in puritate fidei, quam ad præſcriptum hujus Synodi profeſſuri eſtis, perſeveraveritis, ritum inſuper, moreſque adamuſſim horum decretorum aptaveritis: plurimumque in Domino confidimus, cum vos omnes ad propria cum pace, ac incolumitate reducturum; ipſe domos veſtras proſperitate impleat familias veſtras poſteroſque in æternum benedicat, quod per ſuam gratiam, & miſericordiam vobis concedat. Amen.*

Alloquio ad finem perducto, ſtans Reverendiſſimus Metropolitanus, ſolennem benedictionem, uberrimis cuncto Populo impertitus eſt lacrymis; mox Archidiaconus elata voce dixit: *Recedamus in pace*; univerſaque Synodo reſpondente: *In nomine Chriſti. Amen.* impoſitus eſt finis Diœceſanæ Synodo die XXVI. Junii, Anno MDXCIX. in honorem, & laudem Domini Noſtri Jeſu Chriſti, qui cum Patre, & Spiritu Sancto vivit, & regnat in ſecula ſeculorum. Amen.

Abſoluta itaque Synodo, ſingulis Vicariis Eccleſiarum per Reverendiſſimum Metropolitanum deſignatis, data fuerunt juxta decreta, altaris lapides ad hunc effectum à laudato Domino præconſecrati; qui enim apud Eccleſias erant in uſu, legitima conſecratione carebant; Pyxis item vaſculis inſtructa, in quibus multiplex ſacri

ſacri olei genus continebatur cum formula ipſis utendi, omnibus explicata: Libellus etiam pro adminiſtrandis Sacramentis, juxta Romanum Ritum, Chaldaico & Syriaco idiomate deſcriptum; alius inſuper Doctrinam Chriſtianam continens, vernaculo ſermone nempe Malabarico exaratus, pro inſtituendis parvulis, & reliquo Populo; necnon ſuperpelliceum pro adminiſtrandis Sacramentis, quod ad ea uſque tempora non fuerat in uſu: collata præterea fuerunt pro omnibus Eccleſiis corporalia, veſtimenta, *frontalia*, & calices, alia demum altaris miniſterio neceſſaria: quippe iis omnibus earum plures deſtituebantur. Lites etiam, aliaque ad Synodum delata, tam Populorum, quam particularium, deciſſa fuerunt atque judicata, per Reverendiſſimum Metropolitanum, ipſique electos viros adjunctos, qui litigiis compoſitis diſceſſere: laudatus autem Metropolitanus denuo incœpit viſitationem Eccleſiarum Diœceſis, procurandi cauſa ut Synodi decreta executioni mandarentur, quod ex voto ſucceſſit. Quamobrem in unaquaque Eccleſia potiora, ac opportuniora decreta recitabantur; tradebantur ipſi etiam libri, Breviaria, & Miſſalia tam Eccleſiarum, quam particularium; & prohibiti libri a Synodo, partim ab erroribus ſevera caſtigatione repurgabantur, partim flammis tradebantur. His auſpiciis poſſeſſionem Eccleſiarum ſuarum inibant Vicarii, acceptabantur etiam a Populo, qui de proprio ipſis aſſignabat proventus, quibus additis, quæ Reverendiſſimus Metropolitanus de ſuo præſtabat, publicæ ollæ, ac ſcripturæ pro Eccleſiis conficiebantur: eligebantur præterea quatuor Œconomi; reſerabantur capſulæ, ac fabricæ neceſſaria deputabantur: Caſſanarii & Chamazii, qui Synodo abſfuerant, fidei profeſſionem emittebant: pro confeſſionibus deputandi, prævio examine, collata in ſcriptis facultate, aptiores, aliis amotis, prout ferebat Eccleſiarum conditio, eligebantur. Baptiſmate tingebantur parvuli, omneſque adoleſcentes, quotquot fuiſſent ſacri lavacri expertes in vicis: e ſilvis quoſque adduci, plerumque octennes decenneſque jubebatur: ſæpe incolæ pagorum fere omnes, Chriſmate confirmabantur: ab excommunicatione abſolvebantur quamplurimi, qui variis de cauſis, juxta loci conſuetudinem ea ligabantur, præſertim ob homicidium, a quo nec in mortis articulo abſolvebantur; & non raro per decem, viginti, ac plerumque triginta continenter annos, excommunicationi obſtringebantur. Concionabatur quotidie Metropolitanus, idque per otium, Chriſtianis intra Eccleſiam: Infidelibus vero præ ipſius foribus, dum curioſitate ducebantur, tempore præcipue Baptiſmi, cum parvulos ad Eccleſiam congregabat,

 illis

illis verbis: *Ingredimini Sanctam Dei Eccleſiam &c.* a quibus verbis occaſione ſumpta, ad Ethnicos ſermonem vertebat; quorum nonnulli, variis e regionibus Baptiſmati adſtantes, Catechiſmo imbuti, diverſis poſtea in locis, & ipſi baptiſmum ſuſcipiebant. Pueris exponebatur doctrina Chriſtiana vernaculo Malabarico ſermone, qua doctrina perpauci reperiebantur instructi: unde decretum hoc fideliter ſervandum in poſterum jubebatur, ut ea Pueris quotidie exponeretur, exarato libello, & unicuique Eccleſiæ donato; ſi qui demum id exigerent, matrimonio jungebantur: quibus omnibus, potiora Synodi Decreta ad praxim deducebantur, ſequenti forma.

Adventanti Reverendiſſimo Metropolitano, univerſus Populus, ingenti lætitia obviam prodibat; excipiebatur plauſibus pro gentium ritu, ac prout licebat; deducebatur exinde præeunte proceſſione in Eccleſiam: pluribi per vias vel aulæa, aut tegetes, tum & arborum ramos ſubſternebant, ſolitis deinde ceremoniis Benedictionis, abſolutioniſque peractis, dum aliud per tempus non liceret, accedebant cuncti, tam virilis, quam ſequioris ſexus ſingillatim, profunda humilitate, & obſervantia proni, laudati Metropolitani manum oſculaturi, ipſique obedientiam præſtaturi; ſummo poſtea mane ad Eccleſim una cum Clero ac Populo conveniebat, ubi ſacrum celebrabat præmiſſa propalam Confeſſione ad Aram maximam; quod eatenus faciebat, quatenus doctrina de Sacramento Pœnitentiæ (plene quaſi apud gentem deſueto) proſpiceret, eamque reſtitueret.

Sacrificio oblato, in ſacrario aliove in loco congregabantur P. Franciſcus Roz Societatis Jeſu linguæ Chaldaicæ, & Syriacæ Profeſſor in Collegio de Vaipicota, aliique Patres ad id deputati, adjuncti etiam nonnulli ex doctioribus Caſſanariis, quo vi excommunicationis à Synodo latæ, libri deferebantur Syriaci, tum Eccleſiæ, tum particularium, quorum plures expurgabantur: vetiti autem per Synodum, Metropolitano tradebantur, flammis abſumendi. Interea temporis pontificalia accipiebat veſtimenta Metropolitanus, ſedenſque concionabatur, inculcans ea, quæ neceſſaria, erant ad fidem ſervandam, moreſque recte inſtituendos: ſub concionis finem, potiora Synodi Decreta elata voce legebantur: deinde omnes longo ordine diſpoſiti, ſupplices incedebant, & circuibant Eccleſiam; quæ proceſſio fiebat pro Defunctis. Aderat plerumque ingens Ethnicorum multitudo, rei ac præſertim veſtimentorum Pontificalium novitate illecta, ac è janis, feneſtris, ac cœmeteriis Eccleſiarum proſpectabant: Abſoluta Proceſſione pro Defunctis, & expoſita etiam doctrina de Purgatorio, necnon utilitate

litate pro illis orandi, ſedens iterum, de Sacramento Chriſmatis pro exigentia Populi, verba faciebat, Chriſmate etiam nondum confirmatos, qui aderant, muniebat. Poſtea in Pontificali veſte omnes nondum baptizatos parvulos, ac adoleſcentes Chriſtianos, adultos item paganos pridie ad id convocatos, ſuis ipſe manibus ſacro fonte abluebat. Quos deinde introducens in Eccleſiam verbis iis: *Ingredimini Sanctam Dei Eccleſiam*, Infidelibus ipſam circumdantibus præ curioſitate, concionabatur: & Naires quidem, ceterique, quamquam arcubus, ſagittis, varioque armorum genere inſtructi, propria item ditione, abſentibus etiam Luſitanis, placide ac ſponte nedum audiebant de fide Domini Noſtri Jeſu Chriſti differentem, verum etiam contumelias irriſioneſque ſuorum Idolorum, ac Sacrificulorum, necnon interminationem damnationis æternæ avide excipiebant. Abſolutis his ſacris functionibus, fidei profeſſionem Eccleſiaſtici incolæ, ſi qui Synodo non interfuerant, coram Metropolitano, ſpectante Populo emittebant: & illico pueros puellaſque vocabat, quibus contra ſedem ac circum eam genuflexis, Chamaziorum aliquis vernaculo ſermone, Doctrinam inchoabat, ipſamque repetebant omnes; unumquemque poſtea docebat modum muniendi ſe ſigno Crucis, & ad ipſos concionem teneræ ipſorum ætati congruam, non ſine Parentum gaudio, habebat: erga dulciſſimum JESU nomen (quod ipſi, ut pote Neſtorianiſmo imbuti prætermittebant) venerationem promovebat & cultum: ſubinde adveniebat Vicarius, cui coram Populo propriæ committebantur Oves, quæ illum ut proprium Paſtorem accipiebant: deſponſi etiam maritali fœdere jungebantur; confeſſiones excipiebantur plurimorum, quos inter plurimi grandioris ætatis erant qui, Pœnitentiæ Sacramento nunquam fuerant expiati; Sacram Synaxim, e manu ipſius Metropolitani ſumebant: poſtea pomeridianis horis conveniente Populo, proventus Vicario perſolvendi præfigebantur, quod in Ollas, penes Eccleſias aſſervandas, exarabatur: eligebantur exinde Œconomi quatuor, quibus item Ollas Metropolitanus tradebat; capſulæ Eccleſiarum reſerabantur, atque pecuniis inde extractis, neceſſariis rebus proſpiciebatur: Metropolitanus, aliique Patres ad id numeris deſignati, prævium Confeſſariorum examen faciebant, & qui ex Caſſanariis idonei comperiebantur, facultatem in ſcripto audiendi confeſſiones accipiebant: ad hæc expoſtulationes, querelas, & cauſas Chriſtianorum audiebat, una cum quatuor ex ipſis Chriſtianis, qui e primoribus ad arbitrium partium ſeligebantur, per quos cuncta decidebantur, & pro regionis more definiebantur, quin ulterius provocatio, que-

rela, aut *proceſſus*, ſuper iis inſtitueretur. Qui viginti ac triginta annos ante excommunicati erant, abſolvebantur, pœnitentia, quæ culpis congrueret impoſita; plures enim erant caſus, à quibus inhumane prorſus, nec in mortis articulo abſolutionem reis impertiebantur; cetera demum Eccleſiæ, ac Reipublicæ utilia, conſtituebantur. Ad quæ omnia perficienda operam contulerunt ſuam fervore, zeloque ſalutis animarum inſignes, quinque Societatis Jeſu Patres laudatum Metropolitanum comitantes, è quibus etiam duo Malabarico, & Chaldaico Idiomate pollebant: ii fuerunt, Pater Hieronymus Cotta, Pater Georgius de Craſto, Pater Franciſcus Roz, Epiſcopus ad præſens ipſius Diœceſis digniſſimus, Pater Antonius Toſcano, Frater Joannes Maria, P. Frater Blaſius à Sancta Maria Theologus ex Ordine D. Auguſtini, Illuſtriſſimi Metropolitani à Confeſſionibus, Canonici tres Sedis Metropolitanæ Goenſis, aliique duo Capellani laudati Domini, plurimi item Caſſanarii Indigenæ, qui Chaldaice, ac Syriace divina celebrabant Officia, & quorum ope Illuſtriſſimus Metropolitanus in multis utebatur. In progreſſu reductionis hujus Eccleſiæ ad Catholicam fidem, & obedientiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, plurima animadverſione digna contigere, quibus oſtendebat Dominus quam gratum id operis ſibi foret: in Viſitatione præterea Eccleſiarum, nonnulla comperta fuere, permultum gloriam Dei, bonumque exemplum promoventia, quæ Deo auſpice, alibi deſcribentur, ad ipſius Domini gloriam, qui vivit, & regnat per ſecula ſeculorum. Amen.

EPISTOLA

Domini D. Andreæ Epiſcopi de Cochim, ad congregatam Synodum.

PLurimum, quantum arbitror Fratres, debetis Deo Optimo Maximo, quotquot Chriſtiani Divi Thomæ vocitamini; equidem ejus Apoſtolo cooperante, præ aliis pluribus Ethnicis, quibus Oriens refertus erat, veritatis agnitionem lumenque accepiſtis, quo juxta Apoſtolum Petrum eſſetis *Gens Sancta, & Populus acquiſitionis, quem Deus ſibi elegit*. Nec crediderim, majores veſtros, amplioribus apud Deum meritis præditos fuiſſe, præ aliis ſibi coævis Inſidelibus; nihilo tamen minus eos elegit, voſque pariter in illis; ceteros autem ipſorumque poſteritatem præterivit; & plane

ne nulla alia de cauſa, niſi quia Patribus veſtris, ac vobis, id quod reliquis, erat denegaturus beneficium, plagæ hujus incolis voluit conferre: ut autem huic muneri cumulum adderet, id etiam egit, ut non a quocumque obſcuri paruique nominis homine ad fidem adduceremini, ut aliis evenit Chriſtianis, verum ab uno e ſuis electis dilectiſque Apoſtolis, ut veſtra iſthæc Eccleſia, ſpeciali titulo Apoſtolica appellari poſſet, ac privilegio; quod perpaucis obtigit, quodque dudum Græcorum Metropolis Conſtantinopolis, dum licuit, invidiſſet, præ aliis frueretur. At Diabolus humani generis infenſiſſimus hoſtis, livoris plenus, ingentem, qua hæc Eccleſia potiebatur gloriam, non ferens, nihil non movit, ut errorum hæreſumque zizania, ſuper lætam Chriſti ejuſque Apoſtoli Thomæ ſegetem ſeminaret. Igitur e regione Babylonis & Chaldææ, nonnullos per fidi Neſtorii diſcipulos adſcivit, quibus hanc Eccleſiam everteret. Neſtorius autem is erat, quem Concilium Epheſi coactum ducentorum Præſulum, apud Aſiam minorem, hæreticum declaraverat; id quod poſtea, in alio Concilio a ſexcentis triginta Epiſcopis comprobatum fuit. Adeo præterea exitioſus ſceleratuſque evaſit hæreticus ille, ut ultra pœnas ſuis in hac vita facinoribus promeritas, & ab hominibus inflictas, Deus ipſe æternas, quas patitur, illi dederit hic prægustandas; ut non modo gradu fuerit, ac Epiſcopi Dignitate deturbatus, a laudatis Conciliis aliiſque ſequentibus condemnatus, deportatus etiam judicio Theodoſii ſecundi in Ægypti ſolitudines, ipſiuſque Imperatoris ſententia ejus libri combuſti; ſed etiam lingua, quæ adeo blaſphema protulerat, putreſcere, ejus caro adhuc vivens vermibus arrodi, ac totum corpus tabeſcere, viſum eſt, qua ratione è vita dejectus, animam Diabolo tradidit, ut referunt Evagrius illuſtris illius ævi Scriptor, Nicephorus, Cedrenus, aliique authores Græci.

Ductante itaque Dœmone ſceleſti illius diſcipulos in hanc Eccleſiam, ejus inter vos errores, nihil tale vobis præ ſinceritate, & candore opinantibus, ſparſerunt, ut dicere licuiſſet viventi Thomæ ad vos, illud idem quod Paulus ad Epheſios, in quorum Civitate damnatus fuit poſtea Neſtorius improbus: *Ego ſcio quoniam intrabunt poſt diſceſſionem meam lupi rapaces in vos, non parcentes gregi*. Et jure quidem ac merito rapaces lupi appellari poſſunt, quos hic habuiſtis paſtores, Hæretici; abjectæ quippe ſordidæque indolis homines, non alio quam expilandi, corradendique ſtudio ducebantur; ordines, ut noſtis, fanonibus, (*a*) diſpenſationes fanonibus, abſolutiones fanonibus; omnia demum Sacramenta, quæ-

(*a*) *Fanon* eſt monetæ genus apud Malabarenſes: vide ſyllab. Voc.

quæcumque etiam ſacra, ſanonibus, conferebant: rem quidem abominandam & Deo,& DivoPetro Apoſtolorum Principi,qui non alia de cauſa Simonem illumMagum ab Eccleſia expulit,ut inActis Apoſtolorum legitur, ac excommunicationis fulmine percuſit. Quod itaque fratres mei, in vobis, atque in Paſtoribusveſtris è Babylone miſſis impletum vidimus, jam diu per IſaiamDeus pronuntiaverat: *Ipſi Paſtores ignoraverunt intelligentiam, omnes in viam ſuam declinaverunt, & unuſquiſque ad avaritiam ſuam, à ſummo uſque ad noviſſimum*. Utque omnia paucis complectar, qualeſnam poterant eſſe Epiſcopi, & Eccleſiæ Paſtores, qui purum putumque lucrum ſectabantur, qui ordinationes, & diſpenſationes; quæ denique Epiſcoporum ſunt reliqua, non quidem Epiſcopatu, non Presbyteratu, non tandem Clericatu ſaltem initiati ,ſed meri Laici; quod poſtea falſi ſunt, peragebant? Quam obſecro, Deus immortalis, diſpenſationem, quod Sacramentum, quam gratiam acciperet ille, qui a non Epiſcopo, immo à non Clerico, ſed à puris Laicis, forſitan & Laſcaribus, quorum habitu a ſuis adventabant, ſolvebatur, ordinabatur? Hi ſunt opimi fructus, o fratres, quos vobis Babylon afferebat, illinc ad vos loco Sacerdotum, & Epiſcoporum hæretici, laici, barbarique mittebantur. Quid igitur commune poteſt eſſe Malabariæ cum Babylone? Aut quæ tandem conventio inter puriſſimam Chriſti doctrinam, quam vobis Magnus Apoſtolus Thomas prædicavit, & barbaras ineptias, quas Arabes, & Chaldæi è Babylone, atque ab ipſorum Doctore Apoſtata Neſtorio, huc aſportavere? Iſti ſunt, dicenti credite fratres, de quibus Paulus quadam Epiſtola ad Diſcipulum Titum ſcripſerat, futuros *docentes quæ non oportet, turpis lucri gratia*: quod quidem in præſentiarum accidit; ii enim,ut lucro ſimul honorique proprio conſulant, quo indigniſſime potiuntur, vobis malis artibus perſuadere conantur aliam fuiſſe doctrinam Divi Petri, aliam vero, quam vobis Divus Thomas prædicavit. Satius foret, ſi dicerent doctrinam Apoſtoli Petri, toto fuiſſe Cœlo diverſam ab hæreſibus, à Babylone huc diſſeminatis; ceterum illam ab ea, quam vos edocuit tradiditque Divus Thomas, in nihilo differre; quod etenim Thomas, id Petrus, id Chriſtus, id ceteri edocuere Diſcipuli, quia ut ait Paulus: *Unus Dominus, una Fides, unum Baptiſma*, atque adeo una eſt Eccleſia, cujus in Cœlo caput Chriſtus eſt, in terris vero Petrus, & poſt eum Succeſſores ipſius Romani Epiſcopi. Quod autem D. Petrus, ac ejus Succeſſores ſinguli, ſit in terris caput univerſalis Eccleſiæ, conſtat perſpicue, nam id Chriſtus Petro ante Paſſionem ex Matthæi

thæi XVI. promiſerat, cum fide ejus probata, aſſeruit: *Tu es Petrus & , ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam , & tibi dabo claves regni Cœlorum*: quod Apoſtolorum Diſcipulorumve nemini, præterquam Petro dixerat. Et habetur etiam apud Joannem capite ſui Evangelii ultimo, quod poſt Reſurrectionem ſuam interrogavit Dominus Petrum, an ſe præ aliis amaret, & reſpondente Petro, probe eſſe ſibi notum, quod plurimum eum diligeret, dixerit illi ter: *Paſce agnos meos, paſce agnos meos, paſce oves meas*, quibus eum verbis Paſtorem conſtituit univerſalem ovium ſuarum, & poſt ejus obitum, omnes Romanos Epiſcopos, qui ipſi in munere ſucceſſere: harum vero ovium Chriſti unum eſt tantum ovile,. & una Eccleſia: unde in Symbolo, quod ad Miſſam canitur, habemus: *Credo in unam Sanctam Catholicam, & Apoſtolicam Eccleſiam*; de qua etiam ipſius ſponſus Jeſus Chriſtus in Canticis ajebat: *Una eſt columba mea.perfecta mea &c* & Joannes Cap. X. narrat, quod loquente Dei filio ad Diſcipulos ſuos de vocatione Gentilium ad fidem, dixerit illis: *Alias Oves habeo, quæ non ſunt ex hoc Ovili, & illas oportet me adducere, ut fiat unum ovile & unus Paſtor*: igitur ovile, in quo & Judæi & Gentiles in una congregati ſunt fide, Eccleſia eſt Catholica, Paſtor autem ille fuit D. Petrus, & ejus Succeſſores Romani Epiſcopi, quorum quilibet ut Epiſcopus Romæ, Paſtor eſt univerſalis, totius Eccleſiæ Dei. Quamobrem qui ei obedire detrectat, in numero non eſt ovium Chriſti, extra ovile errat Chriſti, Schiſmaticum ſe probat hæreticumque, quemadmodum ceteri, qui Eccleſiæ Romanæ adverſantur; quæ quidem Eccleſia nec erravit, neque errabit circa fidem, ex promiſſione Chriſti dicentis Petro, ut ſcribit Lucas: *Ego pro te rogavi Petre, ut non deficiat fides tua*: deſciſcere poſſunt a fide, quæcumque aliæ particulares Eccleſiæ, ut pluries vidimus; ceterum Eccleſiæ Romanæ, nec defecit, nec defectura eſt fides: quapropter fratres arctiſſime adhæreſcite huic firmiſſimæ columnæ, Eccleſiæ Romanæ; adverſus quam juxta Domini ſponſionem, portæ inferi prævalere non poſſunt, nimirum quæ fuerunt, ac modo ſunt in orbe hæreſes: maximas præterea grates Domino perſolvite, quod vobis opportune fuerit opitulatus, Paſtoremque ac Doctorem ſpiritualem dederit Dominum Archiepiſcopum, qui propriam Sedem commodaque relinquens, tanti rem oneris in ſe ſuſcepit, ut veſtræ ſaluti proſpiceret, atque ab erroribus, quibus tenebamini, hoc tempore eriperet. Id etiam pro certo, nullique dubietati expoſito habeatis, illum unum eſſe ex Paſtoribus, de quibus Deus per Hieremiam dixerat: *Et dabo vobis Paſtores juxta cor meum, & paſcent*

cent vos ſcientia, & doctrina: errores ac ineptiæ huc uſque paſcua vobis fuerunt, Paſtores item veſtri veſtros ſanones, & nulla ratione ſalutem veſtram quærebant; Paſtor autem iſte veſtra non vult, immo ſua pro veſtra effundit ſalute, quo ſecurius beatitatis ſemitam arripere poſſitis: atque hinc ſolum ſatis compertum vobis erit, quantum inter ipſum ac Paſtores, quos hucuſque habuiſtis, immo Lupos, quibus dixit Dominus: *venturos in veſtimentis ovium*, intercedat diſcriminis. Errorum veſtrorum hucuſque aliquam excuſationem prætendere, vobis fuerit integrum, nec enim ultra id quod Magiſtri vos docebant ſapere poteratis; at nullam in poſterum, coram Deo, aut hominibus prætexere licebit, niſi quales optamus, quibus cordi eſtis vos exhibueritis. Quam tradidit vobis doctrinam Dominus Archiepiſcopus, ea eſt, quam omnes Indiæ tenent incolæ, cum Clericis & Religioſis ipſius: ipſam tota Luſitatania, Hiſpania tota, cuncti demum amplectuntur Chriſtiani; ipſam nos Dei Filius edocuit, tradidit Thomas, tradidit Petrus, cuncti denique Apoſtoli, Diſcipulique Domini tradiderunt: ſi quis autem adverſus hanc docuerit, ſit, ut ait Paulus, anathema, excommunicatus, & ſeparatus a fidelium congregatione & ſocietate, eo quod ipſe ſe à Chriſto, ejuſque fide & gratia ſeparavit. Deus vobis perfectam ſui cognitionem conferat, ut veſter in Domino frater peroptat. Datum Cochim XVIII. Junii, anni MDXCIX.

Frater in Domino F. Andreas Epiſc.

SYNO-

SYNODI RESPONSUM.

Deus auxilietur nobis.

Illuſtriſſimo ac Reverendiſſimo Domino

D. ANDREÆ

Epiſcopo digniſſimo de Cochim.

SYNODUS DIOECESANA

Chriſtianorum Sancti Thomæ, Epiſcopatus Montenſis, Diamper congregata: æternam felicitatem, & cuncta proſpera in Domino.

QUas Synodo dedit literas, Illuſtriſſ. Dominatio Veſtra, eaſdem coram Sacerdotibus Populoque congregatis, Rmus noſter Metropolitanus recitari juſſit; quarum totum introſpicientes argumentum, ingenti in Domino gaudio cumulati ſumus. Comperimus enim ſanam doctrinam, quæ in iis continetur, eamdem prorſus eſſe, quam noſter Metropolitanus è ſuggeſtu, per omnes Eccleſias edocuerat, quam Synodus iſta explicaverat, quam demum Miſſionarii iſtius *Serræ* indeſinenter inculcant; quamobrem novo robore in accepta fide catholica inde confirmamur; ſicuti & in obedientia, quam Eccleſiæ Romanæ, noſtræ Matri, ac Domino noſtro Papæ Chriſti Vicario in terris, atque divi Petri Succeſſori, præſtitimus, ut ex actis conſtat Synodi, quæ Dominationi V. tranſmittimus, à nobis ſubſcripta, ubi omnia valebit perſpicere. Nec in eam à recto deviationem, in qua hucuſque verſati ſumus, nos conjecerat aut animi pervicacia, aut fovendi ſchiſmatis quæſitum ſtudium, ſed vera cauſa ea fuit, quia iam dudum apud nos erat veræ doctrinæ lumen obtenebratum, & Paſtores non ſalubri cibo, ſed venenato nos paſcebant, nempe maleſana Neſtorii doctrina, tum aliis pluribus erroribus, a quibus tandem, Deo propitio atque miſerante, per noſtrum Metropolitam in veram lucem emerſimus. Ei-

dem cauſæ tribuendum eſt, quod initio, illius vocibus aures negavimus, quod ipſi magnopere moleſti atque infeſti fuimus, quodque ipſum non ſemel in diſcrimina conjecerimus; quorum omnium in dies magis magiſque nos piget. Cum vero ille ſtrenuo conſtantique animo concionibus inſtiterit, quibus ſplendor, & claritas veritatis nobis illuxit, tandem auſpice Deo, ſincere atque ex animo eam amplexati ſumus, ac in Synodo unanimiter, & communi omnium lætitia profeſſi; unde res Eccleſiæ iſtius in rectum novumque ordinem redegimus, noſtro Metropolitæ Mar Alexio omnium Magiſtro plene obtemperantes. Unum tamen eſt quo angimur, quod ipſe quantocius in propriam ſedem, Eccleſiarum viſitatione peracta, digreſſurus, nos ſolatio atque auxilio deſtituet, ni ab Apoſtolica Sede, quem expectamus, Antiſtes advenerit, aut Dominatio V., proximæ Diœceſeos Paſtor, quod alii deceſſores egerunt (quorum beneficiis cumulati, eos grato animo memoramus) nobis, ac rebus noſtris auxilio ſit; & uſque dum ſedes vacat, nos, & Rectorem, quem noſter Metropolita deſignaverit, eadem benignitate, & comitate qua proprias oves proſequitur, clementer excipiat. Et quia nos data honeſtavit Epiſtola, ab ea quodammodo audaciores facti, id etiam à Dominatione V. confidenter petimus, ut dum Presbyteri noſtri, quod frequenter accidit, ad Urbem & Diœceſim Dom. V. ſe conferunt, tum ad ſpirituale ipſorum ſolatium, tum ad eorum indigentiam ſublevandam, eoſdem ſacrum celebrare benigne ſinat; quod quidem, parvo ab hinc tempore ipſis denegatum eſſe comperimus; idque ea de cauſa contigiſſe credimus, quia nos vetus, quod ejuravimus Schiſma ab Eccleſia Romana disjungebat: at cum jam quæ ad fidem attinent, omnia pro voto ceſſerint, nihil eſt quo præpediri poſſit, id quod humiliter flagitamus, nempe quod Presbyteris, qui illuc accedant cum literis noſtri Antiſtitis, ex quibus conſtet, nullo eos impedimento teneri, facultatem faciat celebrandi Miſſas in illis Eccleſiis, ſaltem Romanam Syriace redditam; ita fiet ut omnibus compertum ſit, nos omnes tandem unum eſſe in Chriſto in una Eccleſia Catholica, & Schiſma, quo Satanæ opera vexabamur à reliquiis Eccleſiis disjuncti, evanuiſſe; omneſque unam eamdemque Catholicam conſtituere Eccleſiam, quod & fides tradit, & Dominatio V. in ſua graviſſima Epiſtola, ut Paſtor vigilantiſſimus, perſpicue ſolideque nos edocet. Ac pro tanto bono, Deus nobis Dominationem V. incolumem per multos vitæ annos reddat, ad ſpiritualem ſuæ Eccleſiæ progreſſum, atque ovium, quas à Domino commendatas regit, proventum. Dat. Diamper in Synodo die 25. Junii anni 1599.

LITURGIA
MALABARICA
MENESSIANA.

Digitized by Google

Digitized by Google

ADMONITIO

In Liturgiam Malabarico-Meneſſianam.

C*Ompertiſſimum apud omnes haberi debet, Sanctos Apoſtolos, Chriſti & verbo & exemplo edoctos, certum aliquem modum atque formam precum & obſecrationum præſcripſiſſe, quibus rite ſancteque uterentur*, In communicatione fractionis panis, *eoſdemque ſubinde ipſorum proximos Succeſſores, in Eccleſia Hieroſolymitana, Antiochena, aliiſque, ampliorem in modum pro rerum temporumque opportunitate redegiſſe. Nec minus exploratum habetur, certos ritus atque ceremonias in illis ſacris actionibus peragendis, quibus ordine atque decore quodam ea perficerentur, adhibitas deinceps uſurpataſque fuiſſe; at vero hæc omnia, non illico, nec primis illis temporibus ſcripto fuere mandata, ſed ſolida conſtantique traditione, quæ omnem prorſus varietatem ac diſcrepantiam, circa rei ſubſtantiam excluderet, ore tenus ad omnes Chriſticolas derivata.*

Neſtoriani igitur, qui Edeſſa pulſi, in Syriam, Meſopotamiam, & Perſidem fuere primum diſperſi; quique poſteriori ævo, Tartaris atque Sinis, nominis Chriſti fidem (utinam ſinceram) annuntiantes, atque Indiam colluſtrando, religionis candorem, quem ab Apoſtolo Thoma acceperant Indi, miſere offuſcantes, in illas omnes Orientis regiones penetrarunt; iſti, inquam, Liturgiæ formam, quæ Eccleſiæ illi Edeſſenæ erat in uſu, & quam uti ab Apoſtolis traditam conſervabat; alias etiam, ab iis quos Magiſtros venerabantur, inſtitutas Liturgias, ſecum ad illas gentes advexerunt. Ea vero inter omnes alias eminet atque celebratur, quæ Liturgia Apoſtolorum *inſcribitur; notæ etiam ſunt Liturgiæ Theodori Interpretis, & Neſtorii, a quo*

nomen

nomen ſortiti ſunt, qui uſque ad præſens Neſtoriani vocantur. Nec ultra tres iſtas Liturgias, alias extare Neſtorianorum, præfidenter aſſerunt Renaudotius Tom. 2. pag. 566. *& le Brun* Tom. 3. pag. 206. *at quam vere, inferius conſtabit.*

Apud Chriſtianos Neſtorianos S. Thomæ nulla alia uſitatior fuiſſe Liturgia videtur, quam ea, quæ agente Meneſſio ex Syriaco in Latinum converſa eſt, quum noſtra Synodus celebraretur; ea eſt, quæ hic attexitur ad calcem Synodi, prout a Gouvea edita fuit, atque typis excuſa Conimbriæ anno 1606. *poſt ſeptem a Synodo annos; unde apparet, Indos Malabarenſes, non aliam iſta gratiorem accepiſſe à Neſtorianis Liturgiam, præterquam ex tribus recenſitis primam, quæ Apoſtolorum appellabatur; niſi dicamus, eam ipſam quoad potiorem ſui partem, ante Neſtorianorum appulſum jam pridem a fidei primordiis apud Indos viguiſſe; eo vel maxime, quod cum Thomas, qui Indis lumen fidei invexit, idem etiam in Edeſſam Adæum ablegaverit, veriſimile eſt, eumdem quoad ſubſtantiam, ſacræ actionis conficiendæ ritum, Eccleſiam Indicam & Edeſſenam ab ipſis acceptum retinuiſſe; Neſtorianos autem, quibus, ut optime notat Renaudotius, neque Orthodoxi neque Jacobitæ umquam objecerunt, quod novam Liturgiæ formam invenerint (aut antiquam aperte, priori ſaltem tempore corruperint) auſos non fuiſſe, antiquiſſimam illam Liturgiam abrogare; quamquam ſenſim reliquas duas Theodori, & Neſtorii, ut Synodus oſtendit* Act.v. *in Eccleſiam Indicam introduxerint, immo & quartam Diodori, ut mox oſtendimus.*

Prima igitur inſcribitur: Liturgia aut Sacrum Sanctorum Apoſtolorum, *quo nomine veniunt juxta Neſtorianos* Adæus *ſeu* Thadæus & Mares, *eo quia Apoſtolus Thadæus cum ſocio Mari, qui ab aliis vocatur* Agi, *Edeſſenis atque Meſopotamenis ad fidem converſis ipſorum prædicatione, hanc, ut illius Eccleſiæ ferebat traditio, celebrandæ Liturgiæ formam eos edocuerint. Quod aperte habetur in Codice cujuſ-*

Digitized by Google

cujuſdam Presbyteri Babylonici, qui aſſervatur nunc in Bibliotheca Eccleſiæ Cathedralis Rothomagenſis, cui hic præfigitur titulus: Miſſa Beatorum Apoſtolorum, compoſita, a Dom. Adæo, & Dom. Moareo Doctoribus filiorum Orientis; *& in Biblioth. Palatina Coſmi III. Magni Etruriæ Ducis, extat Codex hujus Liturgiæ, cum hoc titulo*: Doctrina Adæi Apoſtoli, qui docuit & catechizavit Edeſſenos, & omnes Meſopotamenos. *Porro in prima* Moareo *pro* Mari, *ſubrepſiſſe credendum eſt. Liturgia Theodori hoc titulo inſignitur*: Miſſa D. Theodori Interpretis, quæ celebratur à Dominica prima Annuntiationis, uſque ad Dominicam Oſchane (*id eſt Palmarum*). *Quæ autem Neſtorii dicitur, ita inſcribi ſolet*: Miſſa D. Neſtorii, quæ celebratur quinquies per annum; in Epiphania, die feſto D. Jo. Baptiſtæ, die feſto Doctorum Græcorum, feria quarta Rogationum, (*a*) Ninive, & Paſchate. *Quæ omnia comprobantur a noſtra Synodo* Act. v. Dec. II. pag. 153. *nempe eas in uſu fuiſſe; at certis tantum diebus anni*: In Miſſalibus hujus Epiſcopatus nonnullæ exiſtunt Miſſæ, quæ Neſtorium, aliæ quæ Theodorum, aliæ vero quæ Diodorum ipſius Magiſtros, Authores habent, quaſque Caſſanarii, certis diebus recitare jubentur. *Unde minus fidendum eſt Renaudotio, ſicuti & in aliis rebus ad noſtram Synodum attinentibus, quod ſcripſerit* Tom 2. pag. 575. *ut in multis, ita & in hoc alucinatam Synodum, ſcripſiſſe; Diodori extare Liturgiam*: Quod (*ait*) nemo autor idoneus memoriæ prodidit; *at neque idoneus haberi debet auctor, qui adeo præfidenter loquitur. Itaque Abraham Ecchellenſis; qui ſane idoneus eſt auctor; in* Not. Catalog Ebedjeſu pag. 133., *ait, ſe legiſſe* Syriacam Liturgiam Diodori; *quod etiam probat non minus idoneus ſcriptor Aſſem.* Tom. 3. pag. 23. *qui invectivam Renaudotii in noſtram Synodum exſibilat. Addimus ex ipſo, non*

(*a*) Tempus indicatur triduani jejunii, quod appellant Jonæ aut Ninivitarum, quod exordium ſumit decima octava die ante Quadrageſimam: de quo vide *Synodum pag. 216.*

non ſolum ultra illas tres Renaudotii Liturgias extare eam, quæ Diodori eſt, verum etiam Liturgias Narſetis, Barſumæ, & Procli ſub titulo; Sacrum Commemorationis, *ſive* Sacra Commemoratio; *caſſas autem conjecturas Renaudotii in diſcernendis Liturgiis (qui Maronitis nullam Liturgiam concedit) ſolide revincit P. Benedictus Soc. Jeſu Maronita*, in Antirrhet. altero ad calcem 2.Tom.Oper. S.Ephræm p.40. *ubi pulchra de diviſione Liturgiarum apud Syros adducit: tota item Diſſertatione, jure merito nimia Renaudotii confidentia egregie vapulat.*

Quod attinet ad veram fidei Doctrinam, circa Euchariſtiam, ſuſpecti quidem a pluribus habiti ſunt Malabarenſes, uti & Neſtorianorum reliqui; quaſi tranſubſtantiationem non crederent; immo in aliquibus ipſorum Liturgiis, ſacra conſecrationis verba deſiderarentur. Synodus etiam noſtra non admodum ipſis faviſſe videtur; tum quia Act. III. Dec.XIV. *ait, Malabarenſes retinere* Librum Timothei Patriarchæ, & Librum Homiliarum, *alioſque, in quibus aſſeritur, in Euchariſtia corpus Chriſti non exiſtere, ſed tantum ejus imaginem ſeu figuram; tum etiam, quia in ſequenti præloquio Synodi ante Liturgiam Malabaricam, idem aſſeritur; atque memoratur Epiſcopus quidam Angamalenſis, qui ut illis erroribus obviam iret, juſſit in Liturgia verba ſcribi conſecrationis, immo & addi:* Hoc eſt in veritate corpus meum &c. *At omnia facili negotio conſtabunt, & ejuſmodi ſcrupulus e medio tolletur, ſi animadvertamus, alios fuiſſe circa Euchariſtiam errores, ut ita dicamus, nativos ipſorum ſiſtemati, alioſque adſcitos. Errarunt certe; cum enim Deum aſſererent affective tantum Chriſto unitum, & Chriſtum in Euchariſtia vere præſentem eſſe, conſequenter aſſerebant corpus tantum ibi eſſe ſuppoſiti humani, non ſuppoſiti Divini: at hoc idem mutationem elementorum ab eis admiſſam fuiſſe convincit, ipſamque tranſubſtantiationem aperte ſupponit. Quod autem, ut notavit Joſephus II. Patriarcha, in Liturgia Neſtorianorum, verba Chriſti deſide-*

derentur, præcipue in prima Apoſtolorum; id ſane in cauſa fuerit; vel quod antiqui ea verba ſupplerent ex aliis liturgiis; vel quia e memoriæ penu ea depromerent: id conſtat, in Liturgiis Theodori & Neſtorii ea verba legi; ex quo evidenter ſequitur, hac in re Neſtorianos antiquos a ceteris Eccleſiis non diſceſiſſe. Neſtoriani autem recentes ea verba non ſupplent, immo reticentia Liturgiarum muniuntur ut probent, ſolis Invocationis verbis, panem Euchariſticum tranſmutari. Privatus autem recentiorum error, publicæ antiquorum auctoritati nihil officit, ſed potius ex illa emendandus eſt; ut recte monet Aſſem. Tom. 4. p. 304. *quod autem verba conſecrationis à Neſtorianis uſurpata fuerint in ſuis Liturgiis, ineluctabiliter ab eodem convincitur. Diluendum manet autem, quod ab eorum pluribus, Timotheo præſertim dicatur, in Euchariſtia figuram tantum Corporis Chriſti contineri; attamen quin eamus inficias, quod eorum aliqui ſubdolo ſenſu id affirmaverint, (quod regulam non conſtituit) duo nobis certiſſime conſtant: primum nihil tale in illo ſenſu, oculatiſſimum Aſſemanum in ſcriptis Timothei introſpexiſſe; alterum eſt, quod cum illi alias, ut mox dicebamus, realem Chriſti præſentiam agnoverint, eo ſenſu, nec alio dicere poterant, ibi eſſe figuram corporis Chriſti, quo Ambroſius, aut auctor* Libri Sacram. lib.4. cap.3. *& alii id aſſeruerunt; nempe Corporis Chriſti myſtici ex omnibus prædeſtinatis efformati; ubi omnes, cum erimus in Patria, capiti noſtro Chriſto copulabimur; cujus rei Corpus Chriſti in Euchariſtia perſpicuam exhibet imaginem atque figuram; hanc rem in optimo lumine collocat Le Brunus* Tom.3. pag.193. & ſeqq.

Igitur Liturgia noſtra, quæ etiam extat in Bibliotheca Patrum, & apud Renaudotium, & Le Brunum (mutila tamen apud iſtos atque omnino depravata, adeo ut durum ſit credere ipſis aſſerentibus, ſe eam legiſſe) omnium optima haberi debet; per omnia enim præſefert ſacrum illum antiquitatis characterem, qui imitationi doloſæ non facile ſubjacet,

 ni-

nimirum ſimplicitatem ; addimus eximiam pietatem , unctionem Spiritus Sancti , atque incomparabilem ſinceritatem ; adeo ut exceptis aliquibus benedictionibus , aliiſque pauculis verbis, quæ recentioris videntur inſtitutionis, nulli ipſam attente perlegenti conſtare non poterit , Apoſtolica ſapere tempora , quoad reliquas potiſſimas Liturgiæ partes ; quid quid miles glorioſus Renaudotius contra aſſerat , Tom. 2. p. 580. *de noſtra Malabarico-Meneſſiana Liturgia. Ut autem ex noſtra Liturgia , integra ſpecies antiquæ , ut erat ante Meneſſii emendationem , habeatur , quod expetebant Crozæus , Renaudotius & Le Brunus ; id effecimus , ut appoſitis ad oram verbis a Meneſſio expunctis , caſtigationes diverſo charactere excuderentur ; itaque ſi verbis in contextu notatis, ſubſtituantur , verba quæ in extrema ora collocantur , omnino fiet , ut antiqua Liturgia , repreſentari valeat.*

MIS-

MISSA

Qua utuntur antiqui S. Thomæ Chriſtiani Diœceſeos Angamallenſis ad montana Malabarica, Indiæ Orientalis, ab erroribus atque blaſphemiis Neſtorianorum, quibus ſcatebat, expurgata, per Illm̃um & Rm̃um D.D.Fr. Alexium de Menezes, Goenſem Archiepiſcopum, ac Indiæ Primatem, quum ablegatus fuit, ut eos Chriſtianos obedientiæ S. Romanæ Eccleſiæ reduceret; de verbo ad verbum e Syriaco vel Suriano in latinum tranſlata.

INter plura, quæ cordi mentique fuerunt Rm̃o Archiepiſcopo Goenſi D. Fr. Alexio de Menezes, quum Synodum coegit Diœceſanam in Epiſcopatu Angamallenſi *Serræ* Malabaricæ, apud Chriſtianos Divi Thomæ, quos ab erroribus Neſtorii revocavit, atque Sanctæ Romanæ Eccleſiæ ſubjecit, nihil hac una re antiquius habuit, quam Liturgiam Syriacam, aut Surianam Miſſam, quæ Chaldaico idiomate in ea Eccleſia legebatur, ab erroribus repurgare: enim vero illa, ſive inſtituta, ſive multis a Neſtorianis hæreticis aucta fuiſſet, plurimis erroribus atque blaſphemiis deturpata erat; immo Neſtorii, Theodori, Diodori, aliorumque Neſtorianorum colebatur in ea memoria, ipſorumque interceſſio, non ſecus ac Sanctorum aliorum implorabatur. Cumque præterea tam ipſi Chriſtiani, quam ipſorum Præſules Chaldæi, qui e Babylone illuc mittebantur, ſumma rerum ignoratione laborarent, eo devenerunt ſtultitiæ, ut quilibet pro ſuo libito, etiam conſecrationis formæ aut verba adjiceret, aut detraheret. Antiſtes autem quidam, qui rei Eccleſiaſticæ, Divinarumque Scripturarum amplior præ aliis eruditione pollebat, errores, qui formæ conſecrationis ſubrepſerant, ſedulo expunxit, ne de veritate fidei erga Sacramentum dubium ullum ſuſcitari poſſet; veram inſuper conſecrationis formam reſtituit, nonnulla etiam majoris explicationis gratia adjunxit verba, ut errorem, quo illi erant imbuti, nempe quod in Euchariſtia figura tantum corporis Chriſti exiſteret, procul ab eorum animis propelleret, (ab iſtis enim hunc errorem, hæretici noſtri ævi, qui omnes veteres in antiquis ſectis damnatos errores, denuo reſuſcitarunt, deſumſiſſe videntur) in forma igitur conſecrationis pa-

n.s, ita diſpoſuit Archiepiſcopus ille verba: *Hoc eſt IN VERITATE Corpus meum*; & in conſecratione Calicis hæc alia: *Hic eſt IN VERITATE Calix ſanguinis mei, qui pro vobis, & pro multis effundetur, in debitorum propitiationem, & in peccatorum remiſſionem, & hoc erit vobis pignus in ſæcula ſæculorum*, quæ quidem forma hactenus obtinuit. Veruntamen Rmus Archiepiſcopus redundantia expunxit verba; atque formam conſecrationis, qua utitur Eccleſia Catholica, uti in Miſſali Romano continentur, reſtitui curavit; plures etiam ſacrilegos ritus; pleraque item ineptiſſima, quæ in defenſionem hæreſum, ac errorum illi Chriſtiani uſurpabant, abrogavit; ab omnibus ergo ejuſmodi rebus Miſſam ſedulo expurgavit, reliqua uti prius legebantur, illibata relinquens, quouſque quid facto opus eſſet ſuper iis, Sedes Apoſtolica & Summus Pontifex conſultus decerneret. Caſtigationes vero in hanc Liturgiam a Synodo adhibitæ, earum ſaltem plures leguntur, *Act. V. Decr. X.* (a) *de Sancto Miſſæ Sacrificio*; & *Act. III. de rebus ad fidem ſpectantibus*, quo Lectores remittimus; interea ut avidæ ipſorum curioſitati ſatisfiat, eamdem Miſſam, prout ad præſens legitur repurgatam, oculis ſubjicimus.

(a) Non avidius auri ramenta arriperet, ut hæc verba in defenſionem Religionis ſuæ reformatæ excipit Crozæus *in Præfat. Hiſt. Ind.* ut antiquam eſſe ipſius doctrinam, quæ ab antiquiſſimis illis Chriſtianis, ipſo incaute aſſerente Gouvea deſumpſerunt Proteſtantes; at verba Gouveæ non ſignificant inſtitutionem; ſed exemplum, ut cum dicimus, *adeo turpe eſt ſiſtema Proteſtantium: ut ab orco videatur acceptum*.

(b) Legendum nempe eſt; *Act. V. in Doctrina de Sancto Miſſæ Sacrificio, Decreto I.* vide ſuperius in Synodo *pag.* 145.

SACRUM BB. APOSTOLORUM.

Sacerdos indutus veſtibus ſacris cum Diacono, vel alio Miniſtro habente thuribulum cum incenſo, continuo thuriferante accedens ad gradus Altaris in primo gradu conſtitutus, elevatis manibus, facta prius Altari reverentia, abſolute dicit:

S. Gloria in excelſis Deo.

D. Amen.

S. Gloria in excelſis Deo.

D. Amen.

Et in terra pax & ſpes bona hominibus, Pater noſter, qui es in Cælis, ſanctificetur nomen tuum, Sanctus, Sanctus, Sanctus; tu Pater noſter qui es in Cælis, pleni ſunt Cæli & terra Majeſtatis gloriæ tuæ, & Angeli, & Homines clamant ad te Sanctus, Sanctus, Sanctus, tu Pater noſter qui es in Cælis, ſanctificetur Nomen tuum, adveniat regnum tuum, fiat voluntas tua ſicut in Cælo, & in Terra, da nobis hodie panem neceſſitatis noſtræ, & dimitte nobis debita, & peccata noſtra, ſicut & nos dimittimus debitoribus noſtris, & ne nos inducas in tentationem, ſed libera nos à malo, *(a) quoniam tuum eſt regnum, virtus & gloria in ſæcula ſæculorum Amen.* *Sacerd. & Diac. ſimul.*

S. Robora Domine Deus noſter infirmitatem noſtram

(*a*) Immerito PP. Diampetitani *Act.*3. *Decr.*2. ut habetur *pag.*82. *Synodi* queruntur de Neſtorianis, quaſi ii Orationi Dominicæ apud Matthæum *cap* 6. iſta verba addiderint: *Quoniam tuum eſt Regnum &c.* Hæc enim quæ vocatur *Formula Glorificationis*, antiquiſſima eſt in Eccleſiis Orientalibus, atque inde in Græcum T.N. contextum introducta, quaſi terminus Orationis Dominicæ, quam Chriſtus nos docuit; quod accurate adnotavit Arias Montanus *in Edit. Græco-Lat. ad hunc locum*; talis itaque additio ante Neſtorium abs dubio facta eſt; Chriſoſtomus enim qui *anno* 390. Antiochiæ Homiliis vacabat, ipſius ſenſum enucleavit, quaſi eſſet illius Capitis perioche, *Hom* 20. *ſup. Matth.*6. Et antiquus Auctor Homiliarum, apud eundem Chriſoſtomum, idem præſtat *Hom.*16. *in Matth.* Reperitur præterea in Liturgiis Syrorum, Coptorum, & Aethiopum.

Digitized by Google

ſtram benignitate tua, ut miniſtremus Sacramentis tuis ſanctis, quæ nobis data ſunt in naturæ noſtræ ſalutem, & innovationem, *per (a) amores Filii tui* dilectiſſimi, O rerum omnium Domine, Pater Filius, & Spiritus Sanctus.

D. Amen.

S. Adoretur, & glorificetur, honoretur, & exaltetur, laudetur, & benedicatur in Cælo, & in Terra ſuper glorioſum nomen Trinitatis tuæ præclariſſimæ omni tempore, rerum omnium Domine Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

D. Amen.

S. Domine quis habitabit in tabernaculo tuo, & quis requieſcet in Monte Sancto tuo.

S. Qui ambulat abſque macula, & facit Juſtitiam, & loquitur veritatem in corde ſuo, & non dolum per linguam ſuam.

D. Et non facit proximo ſuo, & munus non accipit contra proximum ſuum.

S. Et qui reprobat oculis ſuis irritatorem, & timentes Dominum glorificat.

D. Et jurat proximo ſuo, & non mentitur, & pecuniam ſuam non dat ad uſuram.

S. Et munus contra proximum innocentem non accipit, qui facit hæc Juſtus eſt, & non commovetur in æternum.

D. Glorificate eum in virtute ejus, glorificate eum in magnitudine Majeſtatis ejus.

S. Glorificate Dominum in ſanctitate ejus, glorificate eum in firmamento fortitudinis ejus.

D. Glorificate eum in voce tubæ, glorificate eum in citharis, & pſalteriis.

S. Glorificate eum in tympanis, & organis, glorificate eum in vaſis ſuavibus. *D.* Glo-

(a) Renaudotius *Litur. Tom. 2. p. 580.* aſſerit quod ubi Diamperitana verſio legit *Amores*, ſatius fore, interpretari, *Miſerationes*; & quamquam rideat verſionem Diamperitanam, fatetur tamen literæ tenaciorem eſſe præ aliis. Miſeratione tamen dignus eſt Renandotius, qui neſciebat quod ex eadem radice Syriaca *Rebem* fit quod eſt *Dilexit*: *Amavit*, & *Rahem*: *In viſceribus habuit*: *Miſertus eſt*; unde ſicut non male aliqui *miſerationes* vertunt; ita recte Diamperitani, *Amores* ſcripſerunt; nec in hoc extra orbitam aliquid aſſeruerunt; at quam fuerit Cenſor noſter linguarum orientalium peritus, ex paucis, quæ in Præfatione generali adnotavimus, dignoſci valet.

D. Glorificate eum in cymbalis bene ſonantibus, glorificate eum in voce, & vociferatione, omni ſpiritu glorificamus Dominum.

S. Laudate Dominum omnes gentes, Laudate eum omnes populi.

D. Quoniam confirmata eſt ſuper nos gratia ejus, vere Dominus eſt in æternum.

S. Gloria Patri, & Filio, & Spiritu Sancto, à ſæculo, & uſque in ſæculum. Amen & Amen.

D. Mundis cogitationibus conſtitue me Domine coram Altari tuo.

S. Domine quis habitabit in tabernaculo tuo, & quis requieſcet in monte ſancto tuo, quam glorioſum, & decorum eſt Sanctuarium tuum: Deus omnium ſanctificator rerum.

D. Pax nobiſcum.

S. Coram throno ſuper glorioſo Majeſtatis tuæ, Domine mi, & excelſa ſupremaque Sede dominationis tuæ, & ara expiationis, quam fixit voluntas tua in loco habitationis gloriæ tuæ: Nos populus tuus, & oves paſcuæ tuæ cum Seraphinorum millibus te laudantium, & decies Angelorum, & Archangelorum millibus tibi miniſtrantium, genua coram te flectimus, adoramus, & glorificamus ſemper, Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum in ſæcula ſæculorum.

D. Amen.

S. Nomini magno formidabili, ſancto, laudabili, incomprehenſibili Trinitatis tuæ ſuper glorioſæ, Miſericordiæ etiam tuæ, quam erga genus noſtrum oſtendiſti, gratias referre debemus inceſſanter, adorationem quoque, & laudem tribuere; O rerum omnium Domine, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

Amen.

S. Te Dominum omnium laudamus, & te Jeſum Chriſtum glorificamus, quoniam tu es ſuſcitator corporum noſtrorum, & Salvator optimus animarum noſtrarum, lavi pure manus meas, & circumdedi Altare tuum Domine. *Sacerd. & Diac. ſimul iterum repetunt. Iterum repetit Sac.*

D. Te omnium Dominum laudamus, te Jeſum Chriſtum glorificamus, quoniam tu es ſuſcitator corporum noſtrorum, & ſalvator optimus animarum noſtrarum.

Glo-

Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto à ſeculo, & uſque in ſeculum. Amen, & Amen.

Te Dominum omnium laudamus, te Jeſum Chriſtum glorificamus, quoniam tu es ſuſcitator corporum noſtrorum, & Salvator optimus animarum noſtrarum: lavi pure manus meas, & circumdedi Altare tuum Domine.

Te omnium Dominum laudamus, te Jeſum Chriſtum glorificamus, quoniam tu es ſuſcitator corporum noſtrorum, & ſalvator optimus animarum noſtrarum.

D. Pax nobiſcum.

S. Tu es vere Dominus meus, & ſuſcitator corporum noſtrorum, & ſalvator bonus animarum noſtrarum, & cuſtos aſſiduus vitæ noſtræ; teque omni tempore laudare, & glorificare debemus, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

D. Amen.

S. Domine Deus noſter, quando ſpirabit in nobis odor ſuaviſſimus bonitatis, & charitatis tuæ, *& cum corpora (a) noſtra* veritatis tuæ ſplendore fuerint illuſtrata, tunc occurremus dilectiſſimo Filio tuó, qui è Cœlo revelabitur, & in Eccleſia tua, quæ jam corona donata eſt, collaudabimus te inceſſanter, quoniam tu es Dominus & Creator omnium, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

D. Amen, Afferte vocem veſtram, & collaudate omnes populi Deum vivum.

S. Sancte Deus, Sancte fortis, Sancte immortalis miſerere nobis; Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto.

D. Sancte Deus, Sancte fortis, Sancte immortalis miſerere nobis.

S. A ſeculo & uſque in ſeculum. Amen, & Amen.

D. Sancte Deus, Sancte Fortis, Sancte Immortalis, miſerere nobis.

Sacerd. verſus Populum. Stemus nos omnes pulchre, & cum lætitia, & hilaritate

(a) Antiq. Malab. *Et cum animæ noſtra*. Hanc de emendatione hujus loci rationem reddit Synodus *Act.5. Dec.1 pag.147.* nempe quia verba, quæ legebantur: *Anima noſtra* videntur alludere ad errorem Chiliaſtarum: at vero cum ex contextu appareat, hic loqui & rogare Deum viventes pro ſemetipſis, ex illis verbis præcedentibus: *Quando ſpirabit in nobis*, non vero pro defunctis, omnis ſcrupulus deponi potuiſſet.

ritate petamus, & dicamus, Domine noſter miſerere nobis. *Populus; & ſi non adeſt, Diac.*

Domine noſter miſerere nobis.

D. Pater miſericordiarum, & Deus totius conſolationis, te rogamus.

Pop. Domine noſter miſerere nobis.

D. Salvatorem noſtrum, noſtræque ſalutis diſpenſatorem, & rerum omnium ducem, te rogamus.

Pop. Domine noſter miſerere nobis.

D. Pro pace & unitate, totiuſque mundi, & omnium Eccleſiarum conſiſtentia, te rogamus.

Pop. Domine noſter miſerere nobis.

D. Pro aeris ſalubritate, annique, ac proventuum ubertate, & totius orbis ornatu, te rogamus.

Pop. Domine noſter miſerere nobis.

D. Pro (a) Sanctis Patribus noſtris beatiſſimo Papa noſtro N., & Epiſcopo hujus Metropolis N. & miniſtris ipſorum, ut proſpera valetudine perfruantur, te rogamus.

Pop. Domine noſter miſerere nobis.

D. Miſericordem Deum, qui amore ſuo omnia gubernat te rogamus.

Pop. Domine noſter miſerere nobis.

D. Pietate divitem, & benignitate diffuſum, te rogamus.

Pop. Domine noſter miſerere nobis.

D. Eſſentia bonum, & omnium donorum largitorem te rogamus.

Pop. Domine noſter miſerere nobis.

D. In Cœlo ſuperglorioſum, & in terra ſuper laudabilem, te rogamus.

Pop. Domine noſter miſerere nobis.

D. Naturam immortalem, lucemque ſplendidiſſimam inhabitantem, te rogamus: Salva omnes Chriſte Domine Deus noſter gratia tua, & multiplica in nobis pacem & caritatem, & miſerere nobis.

 Pop. Do-

(a) Antiq. Malab. *Pro Sanctis Patribus noſtris, Patriarcha noſtro: Paſtore univerſali totius Eccleſiæ Catholicæ, & Epiſcopo &c.* In his duobus locis vocabatur Patriarcha Babylonicus; *Paſtor univerſalis*, &, *Totius Eccleſiæ Catholicæ*, quæ verba jure caſtigavit Synodus: enim vero nec titulus, nec res, ſana fide aptari poteſt, ulli Patriarcharum, præterquam Romano; quod vel ipſi Neſtoriani fatentur, apud Sobenſem *in Epito. Can. Par.* 9. *cap.* 1. locum integrum legere poteris infra *in Diſſertat. num.* 132.

Pop. Domine noſter miſerere nobis.

D. Oremus, pax nobiſcum.

Oremus obſecremuſque Dominum Deum omnium, ut audiat vocem orationum noſtrarum, & auſcultet preces noſtras, & miſereatur noſtri.

Oremus & pro Eccleſia Sancta Catholica, quæ in toto terrarum Orbe diſperſa eſt, ut pax illa, quæ eſt a Deo, in ea permaneat uſque ad ſeculi conſummationem

Oremus etiam, & pro Sanctis Patribus noſtris Epiſcopis, ut abſque macula & querela omnibus diebus vitæ ſuæ, in Capite Eccleſiarum ſuarum conſiſtant: præcipue vero oportet nos orare (a) *pro incolumitate Patrum noſtrorum Sanctorum Domini Noſtri Papæ N,* & Domini noſtri Epiſcopi hujus Metropolis; Oremus ut cuſtodiat eos Dominus, ac conſervet in Capite gregum ſuorum, ut paſcant, & adminiſtrent, ac præparent Domino plebem perfectam, æmulatricem bonorum operum.

Oremus & pro Presbyteris, & Diaconis, qui miniſterio hoc veritatis conſiſtunt, ut corde optimo, & conſcientia pura miniſterium ſuum, coram Deo expleant.

Oremus etiam pro omni Congregatione Sancta, & ſobria filiorum Eccleſiæ Sanctæ Catholicæ, ut ſcilicet curſum optimum Sanctitatis conſumment, & ſpem ac promiſſionem a Domino, in regione vivorum recipiant.

Commemoremus autem (b) *Beatiſſimam Dominam Mariam Matrem Dei vivi, & Salvatoris, & Redemptoris noſtri*; Oremus igitur ut Spiritus Sanctus, qui in ea habitavit, gratia ſua nos ſanctificet, & voluntatem ſuam in nobis adimpleat, & veritatem ſuam in nobis ſignet, omnibus diebus vitæ noſtræ. Memoriam etiam veneremur Prophetarum, Apoſtolorum, ac Martyrum, Confeſſorumque: Oremus ut ipſorum precibus, ac Paſſionibus, quas ſuſtinuerunt, faciat nobis Deus cum

(a) Antiq. Malabar. *Domini Patriarcha totius Eccleſia Paſtoris.*

(b) Antiq. Malab. *Beatiſſimam Mariam Virginem Matrem Chriſti, & Salvatoris.* Hic locus emendatur propter reticentiam tituli *Matris Dei*, quem Neſtoriani Mariæ denegabant; unde hic, aliiſque in locis adjungitur ille titulus, ut aſſueſcerent illi Chriſtiani, Deiparam debito ipſi glorioſiſſimo titulo honorare, eique priſcam gloriam reſtituere.

cum eis, ſpem optimam ac ſalutem, efficiamur quoque digni eorum Commemorationibus benedictis, & vivis ac veris promiſſionibus in Regno Cœlorum.

Commemoremus quoque Patres noſtros (a) *Sanctos & veritatis Doctores, Sanctum Cyrillum, S. Athanaſium S. Baſilium, S. Ephræm, S. Auguſtinum, S. Leonem S. Gregorium, omneſque Doctores, & Presbyteros, veritatis Doctores*: Oremus, ut ipſorum orationibus veritas pura & ſincera doctrina, quam ipſi docuerunt, & profeſſi ſunt, in omni Eccleſia Sancta cuſtodiatur, uſque ad ſæculi conſummationem.

Recordemur etiam & Patrum & noſtrorum fidelium, qui ex hoc ſeculo in ortodoxa fide tranſierunt, oremus inquam Dominum, ut illos abſolvat, eorumque peccata, & prævaricationes dimittat, & efficiat eos dignos, ut cum juſtis & rectis, qui divinæ voluntati obtemperaverunt, lætentur in ſecula.

Pro hac etiam Provincia, & Civitate, & pro his, qui in ea degunt, præſertim vero, pro Congregatione hac: Oremus, ut Dominus noſter per gratiam ſuam, avertat à nobis gladium, captivitatem, prædam, terræmotum, famem, ac peſtem, & cetera, quæ animæ, & Corpori adverſantur.

Pro his quoque, qui à vera fide aberraverunt, & laqueis Satanæ irretiti tenentur: Oremus, ut convertat Dominus Deus corda eorum, & agnoſcant verum eſſe Deum Patrem verum, & filium ejus Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Oremus & pro infirmis, præcipue vero pro his, qui morbis difficillimis cruciantur, & à peſſimis ſpiritibus tentantur: Oremus, ut Dominus Deus noſter mittat eis Angelum ſanctum amorum, & ſalutis, & viſitet, ſanet, adjuvetque eos, magnitudine gratiæ, & miſericordiæ ſuæ.

Pro egenis etiam, orphanis, viduis, & afflictis, & his

(a) Antiq. Malabar. *Patres noſtros, & veritatis Doctores, Dominum, & Sanctum Neſtorium, S. Diodorum, Sanctum Theodorum, S. Ephræm, S. Abraham, S. Narciſum, omnes quoque Doctores, & Presbyteros, veritatis cultores.* Nonniſi perfricata prius fronte, hæreticis illis adjungerent Neſtoriani, *S. Ephræmum* clariſſimum, atque puriſſimum Eccleſiæ Orientalis lumen; de quo vide eruditiſſima Prolegomena Aſſeman. ipſius Operibus præfixa *Edition. Roman. anni* 1732.

his, qui perſecutionem patiuntur: Oremus: Dominus gratia ſua regat eos, ac nutriat, pietateque ſua conſoletur, & benignitate ſua eos liberet ab inferentibus illis vim.

Orate, poſtulateque Deo omnium Domino amores, ut ſitis illi Regnum, Sacerdotium, & populus ſanctus: Clamate ad Dominum Deum fortem, toto corde veſtro, & tota anima veſtra, quoniam Deus Pater benignus, & miſericors eſt, ac clemens, & non vult perire plaſma ſuum, ſed ut convertatur & vivat: ſuper omnia vero decet & oportet nos orare, laudare, & adorare, glorificare, & honorare, ac exaltare unum Deum Patrem Dominum omnium, adoratione digniſſimum, *(a) qui per Jeſum Chriſtum filium ſuum Dominum noſtrum, fecit nobis ſpem bonam*, & ſalutem animabus noſtris, ut ſcilicet ipſe gratiam amoreſque in nobis perficiat uſque in finem. Amen.

Pop. Amen.

Dum hæc Diaconus recitat, Sacerdos in medio Altaris, accipit Patenam, & præbente thura Diacono, & tenente thuribulum ambabus manibus cum igne, immitit inceuſum in ignem in formam crucis, & Patenam thuris odore imbuit, dicens.

S. Domine Deus noſter, odoriferam fac Patenam hanc, in modum patenæ Aaron Sacerdotis clariſſimi, in tabernaculo fœderis, tu qui es creator, & Dominus radicum aromatum, ſuaviſſimum odorem ſpirantium, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti Amen.

Deinceps velum, quo cooperit Calicem, dicens.

Domine Deus noſter odoriferum fac velum hoc in modum palii, quo Elias Propheta veritatis operiebat, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

Deinde Calicem dicens.

Domine Deus noſter odoriferum redde Calicem hunc, in modum Calicis Aaron Sacerdotis, in tabernaculo fœderis, tu qui es Creator radicum, & aromatum, ſuaviſſimum odorem ſpirantium, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.

Mit-

(a) Antiq. Malab. *Qui per Chriſtum fecit nobis ſpem bonam.*

Digitized by Google

Mittens vinum in Calicem dicit Sacerdos.

Miſceatur (a) vinum in Calice Domini noſtri Jeſu Chriſti: In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.

Infundens aquam dicit.

Venit unus ex militibus, & percuſit lancea latus Domini noſtri Jeſu Chriſti, & continuo exivit ſanguis, & aqua, & qui vidit teſtimonium perhibuit, & verum eſt teſtimonium ejus.

Rurſus infundens vinum dicit.

Miſceatur aqua vino, & vinum aqua in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.

Sacerdos ponens Calicem coopertum ſuper Altare verſus Auſtrum, procedit verſus Aquilonem ad cornu Evangelii, & ſumit hoſtiam, ac ſuperponit patenæ, & ambabus manibus elevans, procedit ad medium Altaris, & præparatum Calicem manu dextera accipiens, manus in formam Crucis complicatas ſuper Aram extendens dicit.

S. Expectans expectavi Dominum (*b*) *panem ſanctum, & Calicem pretioſum* ſuper ſanctum Altare, omnes offeramus, timore pariter, & honore, & cum Angelis clamemus, Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus noſter.

D. Edent Pauperes, & ſaturabuntur (*c*) *panem ſanctum, & Calicem pretioſum ſuper ſanctum Altare* omnes offeramus timore pariter, & honore, & cum Angelis clamemus, Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus.

Oremus: pax nobiſcum.

Offe-

(*a*) Antiq. Malab. *Miſceatur pretioſus Sanguis in Calice &c.*

(*b*) Antiq. Malab. *Corpus Chriſti, & Sanguinem ejus pretioſum.*

(*c*) Antiq. Malab. legebatur, *ut ſupra.*

• De caſtigatione facta in iis tribus locis Liturgiæ Malabaricæ PP. Diamperitani duplicem reddunt cauſam, *Act.5. pag.*148. tum: *Ne verba illa, quibus vinum nondum conſecratum vocatur pretioſus ſanguis, præbeat occaſionem errandi*, tum etiam: *Ne videantur* (verba) *alludere ad damnatum Græcorum morem, qui offerentes panem & vinum ante conſecrationem, ea adorant, dicentes, ſe ita facere, propter id, in quod poſtea convertenda ſunt.* Utraque tamen ſcrupuloſius inventa eſt, quam par erat; niſi illorum temporum conditio, atque illorum Chriſtianorum plena ab erroribus revocatio, ex quadam prudenti œconomía, Meneſium, alioſque PP. ita agere compulerit. Quod enim vocetur *Sanguis* ante conſecrationem vinum, modus loquendi viſitatiſſimus eſt a priſcis temporibus, quo Eccleſia dona oblata, in anteceſſum nomine vocat illius rei, in quam poſt pauca convertenda ſunt; nec is eſt Orientalis Eccleſiæ peculiaris ritus, ſed communis noſtræ Eccleſiæ Occidentali, quæ præſcribit ſimilia verba in Miſſa, dum Sacerdos offert panem; nempe:

Digitized by Google

Sacerdos Silentio dicit.

Offeratur, & gloria immoletur Trinitati tuæ ſuper glorioſæ in ſæcula ſæculorum, (*a*) *& Jeſus Chriſtus Dominus noſter, Dei Filius, qui oblatus eſt* pro ſalute noſtra, & præcepit nobis, ut ſacrificemus in memoriam Paſſionis, Mortis, Sepulturæ, ac Reſurrectionis ejus ſuſcipiat ſacrificium hoc, de manibus noſtris per gratiam, & amores ſuos, in ſæcula ſæculorum.

Sacerdos ſuperponens Altari oblata, ſilentio dicit.

S. Conſtituantur, & ordinentur Myſteria hæc ſuper glorioſa, & ſancta, vitam conferentia, & divina, ſuper Altare Sanctum Chriſti, uſque ad glorioſum e Cœlo ipſius Adventum, cui eſt laus, gloria, & adoratio modo, & omni tempore, & in ſæcula ſæculorum.

Elevans vocem dicit.

Gloria Patri, & Filio, & Spiritus Sancto, ſuper Altare ſanctum fiat commemoratio (*b*) *Virginis Mariæ Matris*

Suſcipe S. Pater, Omnipotens æterne Deus, hanc IMMACULATAM HOSTIAM; licet tunc panis ille, nec ſit *immaculatus*, nec *Hoſtia*, aut victima Sacrificii; Tamen procul omni errandi periculo, ita vocatur, quia eſt res jam deſtinata converſioni & ſacrificio; etenim, ut ait Amalarius, qui floruit initio Seculi IX. *Præfat. 2. in lib. de Offic. Eccl. Facit* (Sacerdos) *eam tranſire, per ſuam ſecretam orationem ad nomen HOSTIÆ, ſive muneris, doni, vel Sacrificii, vel oblationis*. Immo illum panem vocat Corpus Chriſti Eccleſia noſtra in oratione ſecreta Epiphaniæ, quæ in antiquo *Sacramentar. Gregorian.* legitur *pag. 15. Miſſ. Gothic. Cardin. Thomaſii p. 210. Dona propitius intuere, quibus non jam aurum, thus, & myrrha profertur ſed .... Jeſus Chriſtus Filius tuus*. Conſonat *Miſſal. Gelaſian.* ejuſdem Cardinalis *pag. 117. Miſſ. Franc. Miſſ. 22. pag. 428. Liturg. Gall. pag. 325.*, & Miſſal. Mozarab. in quo habetur; *Offerimus HOSTIAM quæ ſola placere poteſt, cum ſit ipſe Deus &c.* Nec ſecunda ratio magis placet; ritus enim ille Græcorum damnatus non eſt; immo ſpectante Roma permittitur, ut ſemel & iterum in Græcorum Templo fieri vidi die S. Athanaſio ſacra; enim vero illa thurificatio panis, dum e Protheſi ſive parvo altari aſportatur in aram maximam, aliæque ceremoniæ, quæ in Liturgia Chriſoſtomi; quæ nihilo differt a Baſiliana, præſcribuntur; nullam præſeferunt panis adorationem, aut cultum latreuticum, sed meram προσκύνησιν; quod ſi aliquis latriæ actus intercederet, non ad panem, ſed ad Corpus Chriſti etiam non præſentis, tenderet, quod jam panis ille ſignificat, atque repræſentat; ſicuti audita voce *Sanctiſſimi Sacramenti*, reverentiam, & quidem latreuticam exhibemus, non voci, quæ ſignificat Sacramentum, ſed Euchariſtiæ ſignificatæ, etiam ibi non extanti: ſimili ergo, immo potiori jure id cultus exhiberi poteſt pani illi; tum quia Diaconi benedictionibus, atque precibus ſanctificato, tum etiam (ſi ſcholaſticis terminis, & vocibus uti licet) quia ille panis eſt *in fieri* Corpus Chriſti.

(*a*) Antiq. Malab. *Et Chriſtus, qui oblatus eſt.*

(*b*) Antiq. Malab. *Virginis Mariæ Matris Chriſti.*

Matris ipſius Dei, & Domini Noſtri Jeſu Chriſti.

D. A ſæculo, & uſque in ſæculum. Amen, & Amen. (a) *Apoſtoli ipſius filii Dei*, & Amici Unigeniti orate, ut fiat pax in Creatura.

S. Dicat omnis Populus Amen, & Amen: Commemoratio tua Thoma Apoſtole, Pater noſter ſancte, ſuper Altare Sanctum cum Juſtis, qui vicerunt, & Martyribus, qui Corona donati ſunt.

D. Dominus fortis nobiſcum, Pater noſter nobiſcum, Angelus noſter, & adjutor noſter Deus Jacob.

S. Puſilli cum majoribus, ecce ſpe bona dormierunt omnes fideles, qui humanitatis debitum perſolverunt, (b) *& per Reſurrectionem tuam ſuper glorioſam; ſuſcitabis eos* ad gloriam tuam.

D. Effundite coram illo corda veſtra, jejunio, oratione, & pœnitentia, (c) *placaverunt Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum.*

Operiens oblata Sacerdos dicit.

S. Amictus es lumine ficut veſtimento, & extendiſti Cœlum ficut cortinam, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum.

Dum Sacerdos lavat manus dicit Diaconus.

D. Prece, & obſecratione Angelorum pacis, & amorum poſtulamus.

Pop. A te Domine.

D. Nocte, & die, & omnibus diebus vitæ noſtræ, ſempiternam pacem Eccleſiæ tuæ, & vitam abſque peccatis poſtulamus.

Pop. A te Domine.

D. Peccatorum remiſſionem, & quæ vitæ noſtræ emolumenta præbent, & Divinitatem ſuam placant poſtulamus.

Pop. A te Domine.

D. Miſericordias Domini, & ejus benignitatem, & ſemper, & omni tempore poſtulamus.

Pop. A te Domine.

D. Nos, & animas noſtras Patri, Filio, & Spiritui Sancto commendemus. *Pop.* Ti-

(a) Antiq. Malab. *Apoſtoli ipſius Filii.*

(b) Antiq. Malab. *Et reſurrectione tua ſuperglorioſa reſuſcitabis eos.*

(c) Antiq. Malab. *Placaverunt Chriſtum, Patrem quoque, & Spiritum ejus.*

Pop. Tibi Domine Deus.

S. Rogamus, & obſecramus te Dominum Deum, fortem, perfice in nobis gratiam tuam, & per manus noſtras dona tua effunde, amoreſque tuos, & Deitatis tuæ benignitatem, & ſint in propitiationem debitorum populi tui, & in remiſſionem peccatorum omnium ovium paſcuæ tuæ, quas per gratiam, & amores tuos tibi elegiſti: omnium Domine Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

D. Amen.

D. Inclinate capita veſtra in manus impoſitionem, & accipite benedictionem.

Sacerdos in ſilentio dicit.

Domine Deus fortis, tua eſt Eccleſia Sancta Catholica, (a) *quæ admirabili Chriſti filii tui paſſione empta eſt*: oves paſcuæ tuæ, per gratiam autem Spiritus Sancti, qui eſt æqualis tibi in Deitate ſuper glorioſa, ordines veri Sacerdotii conferuntur: tu vero Domine mi, per clementiam tuam effeciſti dignam exiguitatem naturæ noſtræ miſeriæ, ut poſſimus homines, membra præclariſſima fieri corporis magni, quod eſt Eccleſia Catholica, & miniſterio tuo animabus credentibus, Spiritualia auxilia conferamus; tu ergo Domine mi, perfice in nobis gratiam tuam, & per manus noſtras dona tua effunde; fiant quoque ſuper nos amores tui, ac pietas Deitatis tuæ ſuper Populum hunc, quem elegiſti tibi.

Sac. elevat vocem. Da etiam Domine mi, benignitate tua, ut omnes nos, omnibus diebus vitæ noſtræ, Deitati tuæ æqualiter placeamus, operibus, nimirum optimis Juſtitiæ, quæ ſuper glorioſæ voluntati miſericordiæ tuæ nos reddunt acceptos, & in hunc modum auxilio gratiæ tuæ digni efficiamur, ad offerendum tibi ſemper, carmen, honorem, & laudem, & adorationem, Domine omnium Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

D. Amen: qui non ſuſcepit Baptiſmum, diſcedat.

Chorus. Vere.

D. Qui non accepit vitæ Signaculum, diſcedat.

Chorus. Vere.

D. Qui

(a) Antiq. Malab. *Quæ admirabili Chriſti tui paſſione &c.*

D. Qui non ſuſcepit illud diſcedat.

S. Ite audientes, & videte oſtia.

Oremus, pax nobiſcum.

S. Illumina Domine Deus noſter, motus cogitationum noſtrarum, ut auſcultemus, & intelligamus vocem ſuaviſſimam præceptorum tuorum, vitam conferentium, ac divinorum: Da quoque nobis per gratiam tuam, & amores tuos, ut ex eis emolumentum diſcerpamus, caritatem nimirum, ſpem, & ſalutem, quæ animæ, corporique expediunt, & decantemus tibi ſemper laudem, abſque ceſſatione omni tempore, Domine omnium Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

D. Amen. (*a*) *Pro Defunctis Sacerdos,*

Te ſapientiſſimum gubernatorem, & admirandum domeſticorum tuorum curatorem, & gazophylatium magnum, ex quo omne bonum auxiliumque, pietate tua procedit: obſecramus, convertere Domine mi, & propitius eſto nobis, miſerereque nobis ſemper ſicut & ſoles Domine omnium Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

D. Silete.

S. Paulus Apoſtolus Epiſtola: ad Corinthios Fratres mei; benedic, Domine mi.

D. Benedicat te Chriſtus.

S. Scimus enim, quod & ſi domus noſtra, quæ in terra eſt Corporis hujus diſſolvatur, (*b*) (eſt tamen nobis ædificium à Deo, domus non manufacta in Cœlo in æternum, propter hoc enim etiam ingemiſcimus, deſiderioque æſtuamus, ut induamur domo noſtra, quæ è Cœlo eſt, niſi vero cum induti fuerimus, non nudi inveniamur, cum enim ſumus modo in hac domo, prop-

Qq ter

(*a*) Hic apparet typorum error; nihil enim pro Defunctis, hoc loci recitari videtur.

(*b*) Quæ iſta parentheſi comprehenduntur, deſunt in *Liturgia Malavara* le Bruni *tom.* 3. *pag.* 226. legitur enim nullo ſenſu, in hunc modum: *Scimus enim quod etſi domus noſtra, quæ in terra eſt corporis hujus, diſſolvatur ſive bonum ſive malum &c.*, ſenſu plane ridiculo; nec dubitamus, le Brunum animadvertere potuiſſe (perſpicaciſſimum hominem) plura etiam verba deeſſe illi contextui; qui alias pluſquam linceis oculis, poſt ſolam prolationem verborum conſecrationis, deeſſe adhuc corpus Chriſti; tempore autem quo fit Invocatio ſuper oblata, & alibi Spiritum Sanctum, & præſentem jam ſe ſiſtere Chriſtum, acutiſſime præ aliis Occidentalis Eccleſiæ Viris perſpexerat; at de hoc infra agemus, *Nota* 16. *Liturg.*

ter ipſius onus ingemiſcimus, & nolumus ea ſpoliari, ſed ſuper indui, ut abſorbeatur per vitam ejus immortalitas, & qui præparat nos ad hoc ipſum, Deus eſt, qui dedit nobis pignus Spiritus ſui: Quoniam igitur ſcimus, perſuaſumque habemus, quod quandiu in hoc corpore habitamus, peregrinamur à Domino: Per fidem enim ipſam, non per viſionem ambulamus, propter hoc ſperamus, deſiderioque flagramus excedere è corpore, & apud Dominum noſtrum eſſe, curamuſque quod ſive præſentes, ſive abſentes, ipſi ſimus placentes: omnes nos enim ſtabimus ante tribunal Chriſti, ut recipiat unuſquiſque in Corpore ſuo quod fecit) ſive bonum, ſive malum, vivus eſt enim ſermo ipſius Dei, & omnium operator, & penetrabilior omni gladio ancipiti, & pertingens uſque ad diviſionem animæ, & ſpiritus, compagum quoque, & medullæ, & oſſum, & judicans cogitationes, & intentiones Cordis, & non eſt Creatura abſcondita à conſpectu ejus, ſed omnia nuda, & aperta ſunt coram oculis ejus, cui reddemus rationem.

Sac. in media Altaris ſtans.

D. Gloria Chriſto Domino.

Te ſplendorem *(a)* gloriæ ipſius Patris, & ſubſtantiæ genitoris tui imaginem, qui in Corpore humanitatis noſtræ apparuiſti, & illuminaſti mentem noſtram lumine Evangelii tui vitam elargientis, te, inquam, laudamus, & adoramus, & glorificamus omni tempore, Domine omnium Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

S. Sapientem me fac Domine doctrina tua ſancta, & da mihi ut abſque intermiſſione, & ſine macula, miniſtrem coram te per cuſtodiam mandatorum tuorum, vitam conferentium, divinorumque, Domine omnium Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

D. Silentium eſt, ſilete.

S. Pax nobiſcum. *(b)*

D. Et

(a) Verba iſta: *Te ſplendorem* uſque ad illa: *Spiritus Sanctus*; quæ a Diacono dicuntur; a Sacerdote dici debere, indicat Liturgia le Bruni, hac ſcripta Rubrica: *Sacerdos in medio Altaris ſtans, aliquantulum inclinatus dicit: Te ſplendorem &c.*

(b) Hæc verba: *Pax nobiſcum; & tecum & cum Spiritu meo*: deſunt in Liturgia le Bruni.

D. Et tecum, & cum ſpiritu tuo.
S. Evangelium Sanctum Domini noſtri Jeſu Chriſti, prædicatio Joannis.
D. Gloria Chriſto Domino.
S. Benedic Domine mi.
D. Benedicat te Chriſtus.
S. Dixit Jeſus (*a*), amen amen dico vobis, non poſſe Filium facere quidquam a ſemetipſo, niſi quod viderit Patrem facientem: quæ enim Pater facit, hæc etiam ſimiliter filius facit: Pater enim dillegit Filium ſuum, & omne quod facit oſtendit illi, ut vos miremini: Sicut enim Pater ſuſcitat mortuos, & vivificat eos, ſic etiam Filius quos vult vivificat: non enim Pater judicat quemque, ſed omne Judicium dedit Filio, ut omnes honorificent Filium, ſicut honorificat Patrem, qui miſit illum. Amen amen dico vobis quod omnis qui audit Verbum meum, & credit in eum, qui me miſit, habet vitam æternam, & in judicium non venit, ſed tranſit a morte ad vitam. Amen amen dico vobis, venit hora & nunc eſt illa; quando mortui audient vocem Filii Dei, & qui audient vivent, ſicut enim Pater vitam habet in ſemetipſo, ſic dedit & Filio vitam habere in ſemetipſo, & dedit ei poteſtatem, ut faciat etiam judicium: quod ſit Filius hominis, in hoc nolite mirari, quoniam venit hora, in qua omnes, qui in monumentis ſunt (*b*) *audient vocem Filii Dei*, & procedent, qui bona fecerunt, in reſurrectionem vitæ, & qui mala egerunt, in reſurrectionem judicii.
D. Gloria Chriſto Domino.

Credimus in unum (*c*) Deum Patrem Omnipotentem, *& cetera ſicut in Romano Miſſali.* *Sacer. incipit & cum ſimul proſequitur.*

D. Oremus: pax nobiſcum: orate in memoriam redu-

 cen-

(*a*) In Liturgia le Bruni ita legitur hæc Evangelii Joannis Periocha: *Dixit Jeſus: Amen amen dico vobis, non poſſe Filium facere .... qui mala egerunt in reſurrectionem judicii*; ex iis aliiſque conſtat, quam mutilum ipſe codicem ediderit, & nihilo accuratiorem Renaudotiano.

(*b*) Antiq. Malab. *Audient vocem ipſius.*

(*c*) Symbolum legebant Malabarenſes, uti in Miſſali Romano habetur; iis exceptis; nempe quod prætermittebant verba illa: *Deum de Deo, lumen & lumine, Deum verum de Deo vero*; & ubi nos legimus: *Conſubſtantialem Patri*; illi habebant: *Filium eſſentiæ Patris*; Synodus autem, illa verba reſtituit, & ea alia ſuffecit.

centes Patres noſtros *(a)* Catholicos, & omnes Presbyteros, & Diaconos, adoleſcentes, & Virgines, & omnes fideles, qui e vivis exceſſerunt, veraque fide mortui ſunt: omnes etiam Patres noſtros, & fratres, filios, & filias, Reges quoque fideles a Chriſto dilectos, & omnes Prophetas, & Apoſtolos, Martyres, & *(b) Confeſſores hujus loci, & Omnium Regionum: Oremus, inquam det nobis ut efficiamur ſocii eorum*, ſpe bona, & hæreditate vitæ regni cæleſtis: Inſuper ut hæc oblatio ſuſcipiatur confidenter, & per Dei Verbum, ac Spiritum Sanctum conſecretur, ut ſit nobis in auxilium, & ſalutem in vitam æternam in regno Cæleſti *(c) per gratiam Dei, & Domini noſtri Jeſu Chriſti.*

Interim ſummiſſa voce Orat. Sacer. dicens.

Sit tibi gloria inventor eorum, qui perierunt: Gloria tibi, diſperſorum collector, & longinquorum reductor: Gloria tibi, qui aberrantes ad ſcientiam veritatis convertis: Gloria tibi Domine mi, qui vocaſti me miſerum pietate tua, & gratia tua accedere me ad te juſſiſti, & conſtituiſti me tanquam inſigne membrum in corpore magno Eccleſiæ Sanctæ, ut offeram tibi Sacrificium hoc unum Sanctum, & acceptabile, quod eſt memoria paſſionis, & mortis, ſepulturæ, & reſurrectionis Domini noſtri, & Salvatoris Jeſu Chriſti, per quem placuit tibi omnium hominum peccata dimittere.

Odorat Sacerdos eos, qui à dextris Altaris ſtant, & dicit eis.

Benedicite Domini mei, & orato pro me, Patres mei, & fratres mei, & Magiſtri mei, ut conſecretur oblatio hæc per manus meas.

Illi

(a) Verba illa: *Patres noſtros Catholicos*, perſpicue denotabant Patriarchas Babylonicos, qui *Catholici* vocabantur, atque tales erant titulo, non re; quorum memoriam Patres cohærenter expunxiſſent, niſi honeſta illa nomenclatura, hoc in loco laticaſſent. Quod autem illa verba: *Corona donentur* expuncta ſint; cautelæ tantum cauſa, id factum fuiſſe putamus; cum alias ſimilis Sanctorum memoria, in aliis Liturgiis paſſim occurrat; nec aliquid de dogmate dilatæ Sanctis gloriæ, continere videntur; ſed ſimpliciter ſecunda ſtola, id eſt corporis gloria, poſt univerſalem reſurrectionem illis apprecatur; ut præcedentia verba perſpicue indicabant, nempe: *Oremus inquam, ut reſurrectione quæ eſt ex mortuis, a Deo corona &c.*

(b) Antiq. Malab. *Oremus inquam, ut Reſurrectione quæ eſt ex mortuis, a Deo corona donentur.*

(c) Antiq. Malab. *Per gratiam Chriſti.*

Illi reſpondent cum Diacono.

Chriſtus exaudiat orationes tuas, & ſuſcipiat oblationem tuam, & ſplendidum faciat Sacerdotium tuum, & complaceat tibi in hoc Sacrificio quod tu offers pro te, pro nobis (*a*), *& pro univerſa Catholica Eccleſia, & omni-* *Pap. & Diac.*

(*a*) Antiq. Malab. *Et pro toto Orbe a minimo uſque ad maximum*. Illa verba: *A minimo uſque ad maximum*, expunxit Synodus, quia cum *Miſſa* (ait. *Act.V. pag.*150.) *publica ſit oratio pro Eccleſia, in illa non oramus pro Paganis, Hæreticis: ſed pro fidelibus tantum Catholicis, qui ſunt Eccleſiæ membra*: & propter eamdem rationem, ſequentem locum etiam caſtigavit, addendo: *Regibus & Principibus CATHOLICIS*, quo Ethnicos, expertes publicæ deprecationis efficeret. Hinc irritatur Crozæus, & naſum corrugat le Brun *Tom.*3. *Litur. pag.*211. *editionis Italæ Veronen. an.*1740. (quæ res in *Diſſert.*4. iterum ſubigetur) adverſus Synodum, ac ipſius Præſidem Meneſſium, inſcitiæ, & impietatis reum traducit, qui orare pro Regibus quicumque ſint illi, atque cuicumque Religioni dediti, contra ea, quæ conceptis verbis Paulus juſſerat, temere prorſus vetabant. At optimus Crozæus omnia confundit; atque eximius Theologus, non diſcernit orationem publicam, a privata; inſignis Hiſtoriographus, non diſtinguit inter ritus diſciplinæ Eccleſiæ Occidentalis, & Orientalis; egregius demum Medicaſter, qui ut receuſetur *in Synodo pag.*183. *In Not.* inter lepram & tubera, ut cognoſceret, conſtitutus Judex, a tuberibus ſteterat; hic inquam, membra Eccleſiæ viva, a membris corruptis, atque a corpore avulſis, diſcernere non valuit. Scimus itaque pleniſſime, Apoſtolum Paulum *Epiſt.*1. *ad Tim.*1. *cap.*2. ſcripſiſſe, debere *Fieri obſecrationes poſtulationes, & gratiarum actiones pro omnibus hominibus, pro REGIBUS, & omnibus qui in ſublimitate ſunt*: præſcripſiſſe etiam Petrum *Epiſt.*1. *cap.*2. omnibus nobis: *Subjecti eſtote omni humanæ creaturæ propter Deum, ſive Regi quaſi præcellenti, ſive Ducibus tanquam ab eo miſſis*: rurſus eumdem Apoſtolum *eo loci v.*17. dixiſſe: *Deum timete, Regem honorificate*. At ex adverſo illi ſcire licuiſſet, Eccleſiam Romanam in ſuo perantiquo Canone, nullam facere conſueviſſe mentionem infidelium, ſed pro ſolis orare *Orthodoxis, atque Catholicæ & Apoſtolicæ fidei cultoribus*. Nec ignorare debuiſſet, eadem cautela in ſuis officiis, proceſſiſſe etiam Orientales ipſi; cum enim abſoluto officio diceretur canticum appellatum *Baſilicon*, ſive Regale, orando pro Imperatoribus Chriſtianis; quibus erant ſubjecti; quando illi ſub Regibus Arabiæ & Perfidis eſſe cœperunt, *Baſilicon* pro Imperatore Chriſto, excluſis aliis, cantabant: vide Aſſem. *Tom.*3. *p.*529. Ceterum pia Mater Eccleſia, quæ inſtitutore Deo, neminem vult perire, ſed omnes ſalvos fieri, atque ad veritatis agnitionem venire, ſemel tantum in anno, nempe feria ſexta paraſceves, orat publice pro *Schiſmaticis, Hæreticis, Paganis, Infidelibus, & Judæis*; depreſſo autem adeo vocis tenore, ut noſci facile poſſit, id eo intendere, ſcilicet, nos pro illis ſecreto tantum orare oportere; immo ſpeciales ut vocant *Collectas*, pro illis ab antiquo inſtituit, quæ uti primum in Miſſis ſaltem Pontificalibus recitabantur, ita nunc aliquando leguntur; & etiam in Belgio, teſte Pougeto *Inſtit. Cathol. tom.*2. *pag.*653. *edit. Venetæ anni* 1742., in ſingulis Eccleſiis orthodoxis, additur quotidie in Miſſa Collecta pro vocatione Infidelium ad Fidem. Et ex Auctore *Libri* 1. *de vocat. Gentium. cap.* 12. *apud S. Leonem*, laudata Pauli ad Timotheum verba, ita expenduntur: *Quam le-*

Digitized by Google

omnibus Orthodoxis, *atque Catholicæ*, *&* *Apoſtolicæ Fidei Cultoribus* per gratiam, & amores tuos in ſæcula ſæculorum. Amen.

Sacerdos adorat inclinatus coram Altari.

Etiam Domine Deus noſter, ne reſpicias multitudinem, neque moleſte ferat dominatio tua onus peccatorum noſtrorum, ſed per ineffabilem gratiam tuam conſecra Sacrificium iſtud, & da in eo virtutem, & pote-

gem ſupplicationis, *omnium Sacerdotum & fidelium devotio*, *concorditer tenet: ſupplicat ergo pro Hæreticis &c. Quid autem pro iſtis petit*, *niſi ut relictis erroribus ſuis convertantur ad Deum*: Et hoc quidem pientiſſime atque ſedulo præſtat Eccleſia; ita tamen ut ſuo & loco & tempore, & modo, diſcrete id peragat, ne ejuſdem communionis aut religionis atque illi, eſſe videamur. Quod ſi enucleatius verba Pauli expendiſſet Crozæus, comperiſſet plane, non ibi præceptum pro Ethnicis tanquam pro fratribus orandi præſcriptum fuiſſe, ſed unice Paulum Judæos increpaſſe, qui ter ſingulis diebus in Synagogis ſuis, recentes illos Chriſtianos maledicebant, ut videre eſt apud Calmet *in Epiſt. 1. Pauli ad Timot. cap. 2. v. 2.* & ut noſceretur, quam diſtaret ab hoc pravo ritu Synagogæ, ingenium Eccleſiæ Chriſti, præſcripſit ut pro omnibus funderentur preces, & ut nemini diræ imprecarentur.

Sed age: explicetur contextus Pauli in ſenſu a Crozæo intento; quid inde, niſi quod ſuum ſibi carum caput, incautus, ac imprudens ferit? Quod *cerebrum quoque omnem e capite emungit*? Quod (ex eodem Plauto *in Moſtell. Actu 5. Scena 1.*) regeramus ipſi perverſam Proteſtantium mentem?

Nam omnia malefacta voſtra,
repperi radicitus.
Non radicitus quidem hercle,
verum etiam eradicitus.

Si enim Paulus juſſit orare pro *Omnibus hominibus*, *pro Regibus & omnibus qui in ſublimitate ſunt*; perſpicuum eſt, debere vos orare pro Papa noſtro; *homo* enim eſt; etenim non ſemper agenda eſt fabula veſtra lepida, de Joanna Papiſſa: eſt etiam in *ſublimitate* conſtitutus. Clamat item Petrus: *ſubjecti eſtote omni humanæ creaturæ propter Deum*, ſive Regi ſive Ducibus &c. ſi ergo jubet, ſubjectos eſſe propter Deum, cuilibet e Principibus, Ducibus, cuilibet etiam creaturæ humanæ, prout ſors tulerit; quo in loco Pontificem Romanum colatis? Inter Aves, an inter monſtra? Iſtis potius eum aſſeritis; at nec iſto pacto, jure aliquo ſubjectionem denegaveritis; monſtris enim, quod vos eſtis, monſtrum imperare omnino condecebat, & monſtro monſtra obedire. Reſcire itaque vellemus, an Acatholici in ſuis orgiis, cœtibus, aut cœnis, orent pro Papa? Nos enim aliquando in Liturgia, & continuo extra illam, pro acatholicorum ſalute oramus Deum. Rogamus item, an faciant Pontificis Romani memoriam? Veremur tamen maxime, ne ejus memoriam faciant, eo modo quo Judæi de novis Chriſtianis, ter in die memoriam maledictis colebant. Verum pleniſſime Crozæus, toto opere ſuo de India, ſin minus *obſecrationes*, *& orationes*, tamen *poſtulationes*, juxta vim Græcæ lectionis, perpetuo facit; id eſt *queſtus contra perſequentes*, quo nomine crebro ſumma capita Eccleſiæ honeſtat; cui tamen reponimus ex Plauti *Menæchm. Act. 3 Scen. 2.*

Non tibi
Sanum eſt adoleſcens ſinciput,
ut intelligo.

poteſtatem, ut poſſit peccata noſtra plurima abolere: Cumque extremo tempore apparueris per humanitatem, quam ex genere noſtro aſſumſiſti, inveniamus coram te gratiam, & amores, & digni efficiamur laudare te, cum multitudine Angelorum.

Confitemur, & laudamus, Domine Deus noſter, ſuperefſuſas gratiarum tuarum opes in nos: cum enim peccatores, ac debiles eſſemus, ob multitudinem tamen miſericordiæ tuæ dignos nos effeciſti diſpenſatione Sacramentorum Sanctorum Corporis, & Sanguinis (*a*) *Chriſti Filii tui*: Petimus ergo auxilium tuum, robur animarum noſtrarum, ut charitate perfecta, & vera fide, donum tuum, quod apud nos eſt, adminiſtremus, offeramuſque tibi carmen, honorem, laudem, & adorationem nunc, & in ſæcula ſæculorum. *Surgit & dicit.*

D. Amen. *Diac. & Chorus.*

S. Pax vobiſcum.

D. Et tecum, & cum Spiritu tuo.

S. Præbeto pacem alterutrum.

Et pro omnibus Patriarchis, Epiſcopis, Presbyteris, & Diaconis, & pro his, qui vita functi ex hac Eccleſiæ Congregatione exierunt (*b*): *Et pro Beatiſſimo Papa Noſtro*, proque mundi pace, & anni corona, ut ſcilicet benedicatur, & miſericordia tua adimpleatur: Pro omni etiam germine, quod dignum reperitur, oblationem hanc, quæ in conſpectu tuo eſt, ſuſcipere; inſuper & pro omnibus ſervis, & pro nobis omnibus, ſuſcipiatur oblatio hæc in ſæcula ſæculorum.

Petamus, confiteamur, & obſecremus omnes Coraulice Dominum, ſtate pulchri, & attendite his quæ aguntur tremendis myſteriis, quæ conſecrantur; Sacerdos accerſit ut oret, ut ejus interceſſione pax multiplicetur in vobis; occulos veſtros deorſum dimittite, & mentem veſtram vigilanter curate in Cœlum levare; petite, & obſecramini hoc tempore, nemoque loqui audeat, & qui orat, corde oret, in

(*a*) Antiq. Malab. *Chriſti*.

(*b*) Hæc verba abs dubio ſuffecit Synodus, ut nomen Patriarchæ Babylonici non audiretur: antea enim tantum legebatur: *Qui vita functi ex hac Congregatione exierunt proque Mundi pace &c.*

in ſilentio, & timore permanenti: Pax nobiſcum.

Interim orat. Sac. & dicit.

Domine Deus fortis imbecillitatem meam robora miſericordia tua, & gratiæ tuæ auxilio dignum me fac, ut offeram tibi oblationem in emolumentum omnium hominum, & in laudem Trinitatis tuæ ſuper glorioſæ, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus in ſæcula.

Diſcooperit myſteria & benedicit in cenſum & immittit in thuribulum & dicit Sac.

Gratia Domini Noſtri Jeſu Chriſti, & Charitas Dei Patris, Communicatio Spiritus Sancti, ſit cum omnibus nobis, nunc, & in ſæcula ſæculorum.

D. Amen.

S. Surſum ſint mentes veſtræ.

D. Apud te Deum Abraham, Iſaac, & Iſrael, Regem ſuperglorioſum.

S. Oblatio Deo omnium Domino offertur.

D. Dignum & juſtum eſt: pax nobiſcum.

S. Domine Deus fortis da nobis facierum revelationem coram te, ut confidenter perficiamus miniſterium iſtud vivum, & Sanctum conſcientiis mundis, & ab omni labe, malitia, æmulatione, & dolo ac amaritudine alienis, & ſemina in nobis Domine mi, Caritatem, & animorum unitatem ad invicem, & Eccleſiam Sanctam tuam Catholicam, hic & ubique terrarum, ab omni nocumento, culpa, ac perturbatione cuſtodi per gratiam, & amores tuos in ſæcula.

Cantores dicunt.

Benedic Domine mi.

Sac. interim orat.

Omnium ore glorificetur, & omnibus linguis laudetur, & ab omnibus creaturis adoretur & exaltetur nomen adorandum, & ſuper glorioſum Trinitatis præclariſſimæ, Patris, & filii, Spiritus Sancti, qui bonitate ſua ſæculum creavit, & omnes in eo habitantes, & filios hominum pietate ſua ſalvavit, & fecit mortalibus miſericordiam magnam, Majeſtatem tuam, Domine mi, adorant, ac venerantur millia millium ſuperiorum. & decies millia decies millium Angelorum Sanctorum, & exercitus ſpirituum ignis nomen tuum glorificant. Et cum Cherubinis Sanctis, & Seraphinis, magnitudini tuæ adorationem offerunt, & clamant, abſque intermiſſione glorificant, & dicunt alter ad alterum.

Diac. & Cler.

Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus fortis, pleni

Digitized by Google

pleni ſunt Cæli & terra Carminibus ejus : Hoſanna in excelſis, Hoſanna filio David. Benedictus qui venit, & venturus eſt, in nomine Domini: Hoſanna in excelſis.

Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus fortis, pleni ſunt Cœli, & terra Carminibus ejus, & eſſentia ſubſiſtentiæ ejus, & ſplendore pulchritudinis ſuper glorioſæ ipſius, ita ut Cœlum & terram, ego impleam, dicit Dominus: Sanctus tu Deus Pater veritatis, à quo omnis Paternitas in Cœlo, & in terra nominatur: Sanctus & Filius tuus unigenitus, Dominus noſter Jeſus Chriſtus, per quem omnia facta ſunt: Sanctus etiam Spiritus veritatis omnium cauſa, per quem omnes Sanctificantur: væ mihi, væ mihi: obſtupeſco enim, quoniam vir pollutus labiis ego ſum, & in medio populi polluta labia habentis ego habito, & Regem Dominum exercituum viderunt oculi mei. Quam terribilis eſt locus iſte hodie, in quo facie ad faciem viſus eſt Dominus, & nunc Domine fiat miſericordia tua ſuper nos, & purifica ſaniem noſtram, & ſanctifica labia noſtra, & commiſce voces imbecillitatis noſtræ Seraphinorum laudibus, & Archangelorum, qui decantant amori tuo gloriam; homines enim Corporeos Spiritibus ſociaſti. Cum his igitur Cœleſtibus exercitibus, etiam nos ſervi tui miſeri, debiles, & inutiles laudamus te Dominum meum; quoniam feciſti nobiſcum miſericordiam maximam, cui rependere gratiam nequimus: indutus es enim humanitate noſtra, ut Deitate tua vivificares nos, & exaltaſti humilitatem noſtram, & erexiſti caſum noſtrum, & dimiſiſti nobis debita noſtra, & juſtificaſti nos peccata noſtra delens, illuminaſti ſcientiam noſtram, & inimicos noſtros Domine Deus noſter, reos eſſe demonſtraſti, & ob ſuper effuſos amores gratiæ tuæ, exiguitati imbecillæ naturæ noſtræ victoriam tribuiſti: Pro omnibus igitur auxiliis, & miſericordiis nobis exhibitis offeramus tibi carmen, honorem, & laudem, ac adorationem, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum.

Sac. proſequitur.

D. Amen; Orate mentibus veſtris; Pax nobiſcum.

S. Domine Deus exercituum audi vocem clamoris mei, nunc in Conſpectu tuo, & auſculta Domine mi, & audi gemitus meos, atque ſuſpiria, quibus etiam Domi-

Signat bis verbis ſuper oblata.

minatione tua ingemiſco, ſuſcipeque preces mei peccatoris: hac enim hora, qua Patri tuo Sacrificium offertur, rogo gratiam tuam, miſerere omnium creaturarum, dimitte debitoribus, reduc errantes, ſolare afflictos, perturbatis pacem dato, infirmos ſana, ſpiritu tribulatos audi, & lenimen illis impertire, eleemoſynas juſtitiam operantium perfice, & propter nomen Sanctum tuum propitius eſto, & mihi peccatori per gratiam tuam.

Gratiam Domine Deus exercituum: ſuſcipiatur oblatio hæc, pro omni Eccleſia Catholica, & pro Sacerdotibus, *& Principibus (a) Catholicis*, pro pauperibus quoque oppreſſis, lugentibus, ac miſeris, & pro fidelibus defunctis, & pro omnibus illis, qui orationem imbecillitatis meæ ſpectant, & pro peccatis meis. Etiam Domine Deus meus ſecundum amores tuos, & multitudinem miſericordiæ tuæ populum tuum viſita, & meam infelicitatem, & quidem non ſecundum peccata noſtra, & iniquitates meas, ſed digni efficiamur remiſſione peccatorum noſtrorum, per Sanctum Corpus, quod fide ſuſcipiemus, per gratiam, quæ eſt à te. Amen.

Sac. profunde inclinatus. orat. Tu Domine mi, propter plurimos amores tuos, ſuſcipe commemorationem optimam, & acceptabilem Patrum, qui juſti, & recti fuerunt, & tibi placuerunt, recordationis Corporis, & Sanguinis *(b) Chriſti filii tui*, quod ſuper Altare purum ac Sanctum offeremus tibi, ſicut edocuiſti nos, & fac nobiſcum, pacem, & tranquillitatem tuam omnibus diebus ſæculi; Etiam Domine Deus noſter, fac nobiſcum pacem, ut cognoſcant omnes habitatores terræ, quia tu es Deus, Pater ſolus veritatis, tu miſiſti dilectiſſimum Filium tuum, & ipſe Dominus Deus noſter venit, & docuit nos omnem ſanctitatem, ac munditiem Prophetarum, & Apoſtolorum. Martyrum, & Confeſſorum, Epiſcoporum, & Doctorum, Presbyterorum, & Diaconorum, & Omnium filiorum Eccleſiæ Sanctæ Catholicæ, qui ſigno vitæ, Baptiſmo nimirum Sancto ſignati

(a) Antiq. Malab. *Regibus*, & *Principibus*, tantum.

(b) Antiq. Malab. *Chriſti tui*.

ti ſunt. Nos igitur Domine mi, ſervi tui debiles, & inutiles, qui in nomine tuo congregati, hoc tempore ſtamus coram te, & traditione Sancta exemplum didicimus à te, cum exultatione, & gaudio glorificamus, exaltamus, & venerantes memoriam, ſacrificamus myſterium hoc magnum, ac formidabile, Sanctum, & Divinum, paſſionis & mortis, ſepulturæ, & Reſurrectionis Domini noſtri Salvatoris Jeſu Chriſti. Veniat ergo, Domine mi, Spiritus tuus Sanctus, & requieſcat ſuper oblationem hanc ſervorum tuorum, & ſanctificet eam, ut ſit nobis, Domine mi, in debitorum ſolutionem, & peccatorum remiſſionem, & in maximam ſpem reſurrectionis ex mortuis, & vitam novam in Regno Cœleſti cum omnibus, qui placuerunt; Inſuper & pro omni admirabili diſpenſatione tua, quæ erga nos facta eſt, laudemus, & glorificemus te, abſque ceſſatione in Eccleſia tua, ſanguine Filii tui redemta, apertoque ore, ac facie revelata, offeremus tibi carmen, & honorem, laudem, & adorationem, nomini tuo vivo, ſancto, & vivificanti, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum. *Elevat vocem.*

D. Amen.

S. Miſerere mei Deus ſecundum miſericordiam tuam, & ſecundum multitudinem amorum tuorum dele peccata mea: Multiplicare lavare me ab iniquitate mea, & à peccatis meis munda me, quoniam delicta mea ego ſcio, & peccata mea coram me ſunt in omni tempore: tibi ſoli peccavi, & mala coram te feci, ut juſtificeris in verbo tuo, & vincas in judiciis tuis. Quoniam autem veritatem voluiſti, & occulta Sapientiæ tuæ manifeſtaſti mihi, aſperge me Hiſopo, & munda me, & ſuper nivem dealbabor, reple me ſuavitate, ac lætitia tua, & delectabuntur oſſa mea humiliata: averte faciem tuam à peccatis meis, & omnia illa delicta mea dele: cor mundum crea in me Deus, & Spiritum præparatum innova intra me: ne proiicias me à conſpectu tuo, & Spiritum Sanctum tuum, ne auferas à me, ſed redde mihi ſuavitatem tuam, & ſalutem tuam, & Spiritus tuus glorioſus ſtabiliat me, ut doceam iniquos viam tuam, & peccatores ad te convertantur. Ad te levavi oculos meos habitator cœli, *Sac. procumbit & dicit.*

 ſicut

ſicut oculi ſervorum ad Dominos ſuos, & ſicut oculi Ancillæ ad Dominam ſuam.

Sint oculi noſtri ad Dominum Deum noſtrum, donec tu miſerearis noſtri, miſerere nobis, miſerere nobis, Domine, extende manum tuam, & ſalvet me dextera tua, Domine, permaneant ſuper me, Domine, amores tui in ſæculum, & opera manuum tuarum ne derelinquas.

Surgens dicit. Chriſtus Pax Superiorum, & quies magna inferorum, ſtabilire Domine, pace & quiete tua, quatuor orbis regiones, præcipue vero Eccleſiam tuam Sanctam Catholicam, & deſtrue bella, ac prælia à finibus terræ, & diſperde gentes, quæ bella volunt, & pacifica benignitate Divinitatis tuæ, Sacerdotium & regnum ad invicem, ut ſit nobis ſecura habitatio cum omni ſobrietate, ac pietate; relaxa quoque debita, & peccata vita functorum, per miſericordiam & amores tuos in ſæcula.

Sac. benedicit incenſum, & mittens in thuribulum dicit. Offeramus carmen Trinitati tuæ ſuper glorioſæ, omni tempore, & in ſæcula, ſuavem fac Domine Deus noſter odorem animarum noſtrarum, ſuavi odore benignitatis Charitatis tuæ, & munda nos per eam, ab inquinamentis peccati.

Et incenſat ter oblata, dicens etiam ter. Domine Deus noſter præbeat nobis acceſſum clementia miſericordiæ tuæ ad Sacramenta hæc ſuper glorioſa, ſancta vivificantia; & divina, quoniam nos non ſumus digni.

Oſculatur & ter Altare dicens. In veritate non ſumus digni.

Summens ambabus manibus hoſtiam dicit. Gloria nomini tuo Sancto, adoratioque Divinitati tuæ, omni tempore Domine Jeſu Chriſte, panis vivus, vitam præſtans, qui deſcendiſti de Cœlo, & univerſum mundum vivificas, qui vero hunc panem comedunt non morientur, & qui vera fide illum ſuſcipiunt, liberantur, & ſanctificantur per illum, mundanturque, & vivunt in æternum. Dominus noſter Jeſus Chriſtus in illa nocte, qua tradebatur, accepit panem hunc Sanctum in Sanctas, ac puras manus ſuas, & elevavit oculos ſuos in Cœlum, & gratias egit Deo Patri, omnium rerum creatori, & benedixit ac fregit, deditque diſcipulis ſuis, & dixit, accipite & comedite ex hoc pane omnes vos.

HOC

HOC EST ENIM CORPUS MEUM

Prolatis verbis Conſecrationis, ſtatim Hoſtiam conſecratam genuflexo adorat, ſurgens (a) oſtendit Populo, reponit ſuper Altare; iterum adorat, tunc elevans aliquantulum Calicem, dicit.

Similiter poſt quam cœnavit, accepit hunc Calicem manibus ſuis puris, & gratias egit, & benedixit, & dedit Diſcipulis ſuis dicens: accipite & bibite omnes vos ex hoc Calice, quotieſcumque enim comederitis panem hunc, & biberitis hunc Calicem, mei memoriam recoletis.

HIC EST ENIM CALIX SANGUINIS MEI, (b) NOVI, ET ÆTERNI TESTAMENTI MYSTERIUM FIDEI, QUI PRO VOBIS, ET PRO MULTIS EFFUNDETUR IN REMISSIONEM PECCATORUM. *Refert Verba Conſecrationis.*

Pro-

(a) Hanc elevationem Hoſtiæ & ſequentem Calicis, non faciebant Malabarenſes. Traducuntur etiam PP. Diamperitani, quod elevationem Hoſtiæ, & Calicis, hoc loco faciendam præſcripſerint, contra antiquum Eccleſiarum uſum, præcipue Orientalis, cum ſub finem tantum Canonis, Hoſtia cum Calice elevaretur. In eo tamen quid mali eſt? Ingeminandum igitur nobis erit, quod pluries diximus, Meneſſium intendiſſe ex præſcripto ſummi Pontificis, quantum fas eſſet, Eccleſiam illam, ut antiquos omnes errores fuiſſet exuta, latinis ritibus exornaret. Itaque in eo omnes conveniunt Liturgiæ, corpus Chriſti elevandum eſſe ante communionem. In Liturgia Coptica, elevat Sacerdos Hoſtiam ad illa verba: *Sancta Sanctis*: ubi notat Vanslebius *ex Ritual. Patriarchæ Amba-Gabrielis, Hiſtor. Alexand. p.127.* eam elevati a Sacerdote, ambabus manibus, quantum brachiis poſſit: & ex alia Liturgia Arabica habet, multo tempore ipſum, Hoſtiam elevatam ſuſtinere; ac interea temporis, omnes manere proſtratos, Diaconos vero Cruces & Candelabra, elevata tenere. Immo & in Liturgia Armenorum le Brun, *tom 3. pag.91.* ſtatim poſt verba Chriſti, præſcribitur bina elevatio Hoſtiæ, iis verbis, *Oblata Sacerdos propellat*; & poſt pauca; *Sacerdos elevat iterum Sacramentum*. Quod autem prior iſta elevatio, quæ continuo fit poſt verba conſecrationis, recentioris ſit uſus, ut aliqui putant, non eſt ad rem. Porro Joan. Stephanus Durantus *lib.1. cap.40. De ritib. Eccl. Cath.* Euchariſtiam poſt conſecrationem in altum tollere, ab ipſis Eccleſiæ incunabulis, conſuetum fuiſſe contendit. Illud conſtat, hunc ritum elevationis, ſtatim poſt conſecrationem, ab antiquiſſimo Miſſali Mozarabico præſcribi; & licet aliqui aſſerant, hanc fuiſſe additionem factam eo loci, ab eximio Cardinale Ximenio, illis non credimus, niſi id probent, quibus onus probandi incumbit. Plura habet Benedictus Papa XIV. fel. reg. *De Sacrif. Miſſ. Par.4. ſect.2. num.305.*, & pro more ſuo, accuratiſſimà; adiſis etiam, opus Dominici Georgii, *Romæ editum hoc anno* 1744. *Tom.3. pag.71. & 106.*

(b) Antiq. Malab. *Novi teſtamenti, qui pro vobis*. Emendationes, quas Synodus in his duobus locis verborum Chriſti inſtituit, eo collimant, ut iiſdem verbis uterentur illi Presbyteri Indi, quibus Eccleſia Occidentalis utebatur; Neſtoriani autem illi, eſ-

Prolatis verbis Conſecrationis, deponit Calicem ſuper Corporale; genu flexo adorat, ſurgit & oſtendit Populo, & ponens ſuper Altare dicit.

(a) *Hoc erit nobis pignus uſque ad conſummationem ſeculi*, gloria tibi Domine mi, gloria tibi Domine mi, gloria tibi Domine mi, propter ineffabile donum tuum.

Dum Sacerdos elevat Corpus & Sanguinem, Diaconus cum Choro alternatim decantat.

D. Ego ſum panis vivus, qui de Cælo deſcendi, Ego ſum panis, qui ex ſuperis deſcendi, dixit Salvator noſter in myſterio diſcipulis ſuis: omnis qui in charitate accedit, & ſuſcipit me, vivet in me in æternum, & hæreditate acquirit regnum.

Chorus. Miniſtri ejus, qui faciunt voluntatem ejus, Cherubim, & Seraphim, & Archangeli cum timore, & tremore coram Altare ſtant, & Sacerdotem intuentur, quando frangit, & dividit Corpus Chriſti in delictorum propitiationem.

D. Aperite mihi portas juſtitiæ benignus, cujus oſtium apertum eſt pœnitentibus, & peccatores ad ſe, ut accedant, vocat: Aperi nobis, Domine mi, januam amorum tuorum, ut ingrediamur, dieque, nocteque tibi laudem decantemus.

Chorus. Pone Domine cuſtodiam ori meo, Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto.

(b) *Sacerdos quando Sanctum Altare ingreditur, manus ſuas pure protendit in Cælum, & conſecrat Corpus, & Sanguinem Chriſti.*

D. Mi-

ſentialia conſecrationis verba retinebant; & quanquam in aliquibus eorum Liturgiis deſiderentur Chriſti expreſſa verba, id factum eſſe autumat Aſſem. *tom. 4. ubi & Eucharist.* eo quod memoria a cunctis Sacerdotibus tenerentur, vel certe ex aliis ſuppleri debebant.

(a) Hæc verba dicebantur in ipſa conſecratione, quaſi eſſent a Chriſto cum aliis prolata, & poſt ea: *In remiſſionem peccatorum*, proſequebatur Sacerdos: *Hoc erit vobis pignus, in ſecula ſeculorum.*

(b) Antiq. Malab. *Sacerdos quando ſanctum Altare ingreditur, manus ſuas, pure protendit in Cælum, & invitat Spiritum, qui de ſuperis deſcendit, & conſecrat corpus & ſanguinem Chriſti.* Invocatio Spiritus Sancti, in omnibus Liturgiis reperitur, aut ante aut poſt verba Chriſti; in aliquibus etiam, ante & poſt, legitur. Synodus noſtra aliquantulum immutavit verba invocationis, ne putarent Chriſtiani illi, Sacerdotem non habere vim conſecrandi, ſola Chriſti verba proferendo, atque adeo neceſſum eſſe, denuo invocare Spiritum Sanctum, ut quam crede-

D. Miſericors propitius eſto nobis, & miſerere noſtri, & non deſpicias nos in tempore afflictionis, quoniam nocte ac die in te ſperamus, & ſperantes in te non confundentur.

Cho-

bant fieri tranſmutatio elementorum. Et quidem erga homines tot erroribus fœdatos, cautela nulla redundabat. Hic fatemur, agendum eſſet adverſus Renaudotium, le Brunum, Toutæum, aliosque paucos eruditis adſcitos; qui ex orientalium præcipue rerum eruditione, acriter contendunt, in Concilio Florentino definitum tanquam de fide non fuiſſe, ſolis Chriſti verbis excluſa invocatione, tranſmutari elementa; atque idcirco contendunt, conſecrationem ſuſpenſam manere, quouſque accedant invocationis verba. Veruntamen cum hic nec ſit locus, nec otium, & aliunde de hac re, pleniſſimæ duæ legantur Diſſertationes, a Clariſs. elucubratæ Viris, P. Petro Benedicto Maronita Soc. Jeſu *ad calcem tom. 2. Syro-Latini S. Ephræm*; altera jam pridem *anno ſcilicet* 172. Mediolani edita, a P. Joſepho Auguſtino Orſi, ad præſens in Urbe Iudicis a ſecretis Ord. Prædicat. eo remittimus, qui plura eruditione ſolida firmata, velint. Nos interim noſtram Symbolam ipſis conferendo, tria breviſſime reponimus: primum ex Liturgia Armena, qua maxime innititur le Brun; (eo quod ibi non niſi poſt invocationem ſcribitur: *Et demum perficitur corpus Chriſti*, ut ipſe habet *tom. 3. pag. 128.*) ex ipſa inquam, contrarium conficitur, adeo liquido, ut nec ipſe le Brunus inficias iverit. Etenim *pag. 91.* poſt verba Chriſti *Hic eſt* (vel *hoc eſt*) *ſanguis &c.* habet rubrica continuo, quod *Sacerdos, accipiens* (oblata) *ambabus manibus, ante propellat*; quid ſit autem illud *propellere* diſſimulavit le Brunus; at non ita rubrica poſt pauca, quæ præcipit: *Sacerdos elevat iterum ambabus manibus, ſanctum Sacramentum*; en tibi illud propellere fuit elevare prius; & quod majus eſt, vocantur oblata *Sanctum Sacramentum*; iis poſitis cum *pag. 127.* dicat ipſe, id certo conſtare, Eccleſiam numquam præſcripſiſſe Hoſtiæ elevationem aut adorationem, niſi poſt verba Inſtitutionis, & Invocationis; aut quod idem eſt, non niſi corpore Chriſti ibi præſente; perſpicue ſit, ſolis Chriſti verbis, nec expectata elevatione, elementa panis & vini tranſmutari; obtendet ille Liturgiam Armenam eſſe corruptam? Nos contra putamus, illius potius animum eſſe corruptum adverſus eos, quos Scholaſticos appellat; id etiam confidenter aſſerimus, corruptam eo loci Armenicam Liturgiam, novo illo additamento, & ridiculo commento, nullibi antea viſo; aſſignetur alias, ulla Liturgia antiqua, ubi id legatur. Alterum eſt, rem iſtam non inter adiaphora numerari poſſe, poſt Concilium Florentinum; cum Eugenius *IV.* & PP. Latini, prædictam quæſtionem ad fidem pertinere exiſtimaverint, & quod caput eſt, ipſi PP. Greci, Eccleſias Orientales, idem quod Latina tenuiſſe, profeſſi ſint; niſi aſſeratur cum Renaudotio ap. P. Benedictum *in Diſſert. pag. 28.* Græcos Florentinos ſuæ Liturgiæ ſenſum minime fuiſſe aſſecutos: quod autem conceptis verbis res non legatur definita, illud eſt in cauſa, teſte Card. S. Sabinæ, quod Græci declarationem tantum vivæ vocis voluerunt, non vero deffinitionem ſcripto mandatam; *Dixerunt, quod hoc non erat neceſſarium; immo ſi poneretur, Eccleſia eorum reciperet ignominiam, ac ſi hactenus tenuiſſent aliud*; vide plura in laudata Diſſert. P. Orſi, *pag. 169.* At prius rem declaratam fuiſſe ab Eccleſia Romana, ideoque novam deffinitionem non condidiſſe, aperte conſequi videtur, ex eo quod Card. Bona, atque major auctorum pars tenet; nempe elevationem Hoſtiæ ſtatim poſt verba Chriſti, tem-

Chorus. Dicat omnis populus Amen, & Amen: Ignem in ignito carbone, Iſaias oſculatus eſt, & labia ejus exuſta non ſunt, ſed iniquitas ejus remiſſa eſt: Ignem in ipſo pane ſuſcipiunt mortales, & ipſorum Corpora cuſtodit, & delicta eorum exurit.

D. A ſæ-

pore damnatæ hæreſis Berengarii, labente nimirum ſeculo XI. fieri ordinatum fuiſſe; jam nemo ullus erit, qui dubitet, hanc Hoſtiæ elevationem, quo a fideli populo adoraretur, atque in illis circunſtantiis temporis, quo Berengarius obſtinate aſſerebat, non verum Chriſti corpus, ſed hujus tantum figuram, in Hoſtia exiſtere; non temere, ſed conſultiſſimæ præſcriptam fuiſſe, & quaſi ritum omnino oppoſitum hæreſi Berengarianæ, ut in ſimilibus ſemper conſuevit facere S. Mater Eccleſia: dicebat autem Berengarius, ut legitur ap. Harduin. *in Collect. tom. 6. col.* 1585. conſecrationem fieri; *Per ſacram orationem & verba Chriſti*. Si igitur Eccleſiæ animus non fuit, hoc ritu declarare, adverſus novatorem Berengarium, ſuam mentem eſſe, ſemperque fuiſſe, in Hoſtia, ſtatim & continuo poſt prolationem verborum Chriſti, ejus corpus præſentem adeſſe, nec alia ad id deſiderari verba invocationis, nec preces aliquæ; irritum atque inutile omnino fuiſſet, illum ritum præſcribere; immo periculoſum foret vel id permittere; adorationem nempe Hoſtiæ præſtare, ſi in ancipiti adhuc verſaretur apud Eccleſiam, an verbis ſolis Chriſti, an illis & ſubſequentibus precibus, elementa in Corpus Chriſti tranſmutarentur.

Tertium tandem eſt, nec parvi momenti; quod ſi ſemel liceat, pauculis verbis alicubi obſervatis, ſenſu detorto a communi Doctorum, doctiorumque via, novum ſenſum condere, actum eſt de ſacra Theologia, & dogmatibus; præterea jam quidquid libet, unicuique pro ſuo ingenio comminiſci licebit. Quod ut perſpicuum fiat, uti ſumſerunt Renaudotius & le Brunus, illa Liturgiarum Orientalium verba: Exempli cauſa, e Liturgia Armenica, longe poſt Chriſti verba, illa ex invocatione: *Emitte (a) ſuper hæc propoſita dona, conſempiternum & coæternalem ſanctum Spiritum tuum ... ut panem hunc & vinum hoc benedictum, corpus & ſanguinem, re ipſa faciat D. N. Salvatoris J. C. mutando illa, per Spiritum S. ſuum*; ut ex iis probatent, per hanc invocationem fieri conſecrationem; ita nos æquo jure excerpere poſſemus illa verba Liturgiæ Romanæ: *Jube hæc* (dona) *perferri per manus S. Angeli tui, in ſublime altare tuum*; & exinde de ingeniolo nobis plaudentes, audacter conficere; quod niſi Sacerdos ipſe, aliique fideles; cito citius ante præfata verba, communicent, non recipiant corpus Chriſti verum, ſed ſpeciem & figuram tantum; eo quia ut verba illa ſonant, ſtatim Angelus arripit Corpus Chriſti, & ex altari noſtro in ſublime altare Dei, ut moris eſt Angelorum, celerrime perfert. Quod quidem verum ne eſſet an non, parum curaremus, dum eſſet novum, nec deffinitum eſſet in Concilio Florentino contrarium. Atque hæc eadem regeſſit Græcorum quidam in eodem Concilio Latinis; *Sicuti vos dicitis, jube hæc perferri, ita nos dicimus, emitte Spiritum, qui faciat hunc panem corpus Chriſti*: quaſi diceret; ſi verba invocationis noſtræ, accipitis ut ſonant, eodem modo verba illa veſtri Canonis accipiemus, ſenſu prorſus abſurdo; ſi autem talis non eſt ſenſus verborum veſtræ Miſſæ; neque abſurdus reputari debet ſenſus verborum noſtræ Invocationis. Ut ergo ejuſmodi exilitates propellantur, nec tenui verborum filo tanti Theologi hæreant: communi tantum Doctorum ſententiæ atque receptiſſimæ, inhærere illi debuiſſent; nec præſen-

D. A ſæculo uſque in ſæculum: Altare eſt ignis in igne, ignis involuit illud: Caveant Sacerdotes à terrifico, & formidabili igne, ne cadant in eum, & comburantur in ſæcula.

Accedimus Domine mi fide veritatis nominis tui ad hæc Sancta Myſteria, ac pietate tua frangimus, & miſericordiam tua ſignamus, Corpus, & Sanguinem Salvatoris noſtri Jeſu Chriſti, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. *Sacerdos frangens hoſtiam per medium dicit.*

Sacerdos partem Hoſtiæ, quam manu ſiniſtra tenet, imponit patenæ, aliam vero Sanguine intingit, uſque ad medium, dicens.

Signetur Sanguis pretioſus, Corpore Sancto, Domini noſtri Jeſu Chriſti, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.

Et Particula (a) Sanguine inducta ſignat alteram partem, & ſuperponit patenæ dicens.

Signetur Corpus Sanctum Sanguine propitiationis Domini noſtri Jeſu Chriſti in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.

tia Chriſti fraudatos, nos prædicare, uſque ad invocationem; quæ in aliquibus Liturgiis nimium poſt conſecrationis verba, expectatur; aut ſaltem ſolamen, pro ingenio ſuo adinvenirent aliquod, ut populo tandiu expectanti, & quaſi apud ſe dicenti: *Veni Domine & noli tardare*, reponeret nomine Chriſti Sacerdos; *Ecce venio cito*. Hoc unum pro certo haberi poſſe videtur, quod ejuſmodi auctores, ſicuti nomen Acatholici fugiunt, non enim afferunt verba Chriſti, hiſtorice tantum recitari; ita nomen Novatoris avide expetant; ut autem verba Liturgica ab illis trahantur, & torqueantur, etiam majori conatu; quod intendunt ſiſtema circa conſecrationem, ſolide ſtatui ex illis non poterit; ſi vero in re Theologica, non *veritatem*, ſed meram *veriſimilitudinem* aucupantur: tunc fauſta demum noſtra tempora acclamanda erunt, quæ pares prioribus Mundi Theologis nimirum Poetis noviſſimos iſtos nobis pepererunt: cum non ſecus ac illi Theologiam poeticis modulis, atque ingenio evolvant; *veriſimile* tantum in volutandis SS. PP. libris, atque tabulis exquirentes, licet a vero longe diſtet inventum, ut feſtive Poetam depingit Plautus *in Pſeudolo Act. 1. Scena. 4.*

Poeta tabulas cum cepit ſibi,
Quærit quod nuſquam eſt gentium, reperit tamen;
Facit illud veriſimile, quod mendacium eſt.

(*a*) In antiqua Liturgia hoc loco præſcriptum erat, quod Sacerdos tenens dextera manu particulam ſanguine imbutam, dextri pollicis ungue, aliam hoſtiæ partem finderet; præcepit autem Synodus hujuſmodi ritum aboleri *Act. 5. Decret. III. p. 154.* Hujus abrogati ritus rationem aperuit Synodus, in Decreto mox laudato; nempe ne id facere neceſſarium eſſe, crederent Neſtoriani illi (quod vehementer ſuſpicabatur Synodus) ut corpus Chriſti cum ipſius ſanguine miſceretur; atque adeo ad hunc finem, fiſſuram illam fieri

Et conjungens ambas particulas ad invicem dicit.

Prædeſtinata ſunt conſecrata, perfecta abſoluta, & conjuncta ad invicem myſteria hæc ſuperglorioſa, ſancta & vivificantia, & divina, in nomine venerabili, & præclaro Trinitatis ſuper glorioſæ, ut ſint nobis Domine mi, in propitiationem delictorum, & in ſpem magnam reſurrectionis ex mortuis, & innovationem vitæ in Regno Cœleſti.

S. Gloria tibi Domine mi, quoniam creaſti me per gratiam tuam; Gloria tibi Domine mi, Gloria tibi Domine mi, quoniam vocaſti me per miſericordiam tuam. Gloria tibi Domine mi, quoniam poſuiſti me, mediatorem donorum tuorum, & pro omni diſpenſatione, quæ erga imbecillitatem meam facta eſt: aſcendat ad te carmen, & honor, & laus, & adoratio nunc, & in ſæcula ſæculorum.

Elevans vocem in tono Evangelii dicit. Signat ſe ipſum.

Gratia Domini noſtri Jeſu Chriſti, & Charitas Dei Patris, & Communicatio Sancti Spiritus ſit cum omnibus nobis nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum.

D. Amen.

D. Omnes nos timore pariter, & honore accedamus ad myſterium Corporis, & Sanguinis pretioſi Salvatoris noſtri, cordeque mundo, & fide vera in memoriam reducamus Paſſionem, & Reſurrectionem ipſius, eamque perſpicaciter intelligamus: propter nos enim (a) *Unigenitus Dei mortale Corpus ex filiis hominum, & Spiritualem, rationalem, immortalemque animam ſuſcepit*, & in præceptis ſuis, quæ vitam conferunt, & lege ſua Sancta, ab errore ad veritatis cognitionem nos

debere, ut corpus & ſanguinis, inter ſe penetrarentur aut miſcerentur; ceterum intinctionem illam recte fieri, immo præſcriptam legi in omnibus Liturgiis tam Orientalibus, quam Romanis, nemo ullus qui non truncus, aut ſtipes ſit, vel qui Sacro nunquam attente adfuerit, neſcire poſſet; ut in *Not. ad Dec. 3. Act. 5.* dicebamus. Reſorbeat ergo ſibi le Brunus, quæ evomit verba adverſus noſtram Synodum *Tom. 3. Liturg. p. 213.* ubi exſcripto Decreto illo, continuo exclamat: *En terrificam cenſuram in uſum aut conſuetudinem, qua a Neſtorianiſmo non profluxit, quamque nos etiam tenemus*: Synodus etenim, non uſum, ſed abuſum illius ritus damnavit; ut ineptæ opinationi, de diviſione corporis a ſanguine Chriſti, quam occaſione illius fiſſuræ, ante effuſionem ſanguinis faciendæ, fovere illi potuiſſent, aditum omnem caute præcluderet.

(a) Antiq. Malab. *Unigenitus Dei mortale corpus, & ſpiritualem rationem, immortalemque animam, ex filiis hominum ſuſcepit.*

nos reduxit, & poſt omnem diſpenſationem, quam pro nobis operatus eſt, naturæ noſtræ primitias in Cruce, in Sacrificium obtulit, & à mortuis reſurrexit, in Cælumque aſcendit, & tradidit nobis Sacramenta ſua Sancta, quibus recordaremur omnis gratiæ, quam erga nos oſtendit. Nos igitur charitate profuſa, & humili voluntate, donum vitæ æternæ ſuſcipiamus, & & oratione pura, & vehementi dolore peccatorum noſtrorum, participes efficiamur myſteriorum Sanctorum Eccleſiæ, & ſpe pœnitentiæ ab iniquitatibus noſtris convertamur, & pro peccatis noſtris doleamus: Inſuper amores, & miſericordiam poſtulemus, rogemuſque Deum omnium Dominum, & conſervis noſtris debita dimittamus.

Chor. Propitiare peccatis, & delictis ſervorum tuorum.

D. Mundemus conſcientias noſtras à diviſione, & contentionibus.

Chor. Domine propitiare peccatis, & delictis Servorum tuorum.

D. Sint animæ noſtræ perpolitæ, & ab omni odio, & inimicitia alienæ.

Chor. Domine propitiare delictis, & peccatis ſervorum tuorum.

D. Suſcipiamus Sanctitatem, & Sancto Spiritu conſervemur.

Chor. Domine propitiare peccatis, & delictis ſervorum tuorum.

D. Mentium noſtrarum unanimitate, & pace ad invicem, ipſorum myſteriorum ſocietatem ſuſcipiamus.

Chor. Domine propitiare peccatis, & delictis ſervorum tuorum.

D. Et ſit nobis Domine in Reſurrectionem corporum noſtrorum, & animarum noſtrarum ſalutem, & vitam ſæculi ſæculorum Amen.

S. Benedictus es Domine Deus Patrum noſtrorum, & ſuper exaltatum, & ſuper glorioſum eſt nomen tuum in ſæcula, quoniam non ſecundum peccata noſtra feciſti nobis, neque ſecundum iniquitatem noſtram retribuiſti nobis, ſed ſecundum multitudinem amorum tuorum liberaſti nos à poteſtate tenebrarum, & vocaſti nos ad regnum filii tui dilectiſſimi Domini noſtri Jeſu *Interim dicit Sac.*

 Chri-

Digitized by Google

Chriſti, per quem denudaſti, & in nihilum reduxiſti poteſtatem tenebrarum, & vitam incorruptibilem nobis es elargitus, & nunc etiam Domine qui dignum me feciſti, ita ut conſtitueres me, coram altari tuo mundo, & Sancto ad offerendum tibi Sacrificium hoc vivum, & Sanctum, dignos nos etiam effice pietate tua, ut omni munditia, & Sanctitate, donum hoc ſuſcipiamus, & non ſit nobis in Judicium, & vindictam, ſed in amores, pietatem, & peccatorum remiſſionem, & ex mortuis reſurrectionem, & in vitam æternam, ita ut ſimus omnes pleniſſimi teſtes gloriæ tuæ, & templa munda honoris tui, & Sacræ Baſilicæ inhabitaculum tuum, ut poſtquam adhæſerimus Corpori, & Sanguini Chriſti tui cum omnibus Sanctis tuis, luce fulgeamus in revelatione ejus ſuper glorioſa, & præcelſa: tibi enim, eique & Spiritui Sancto gloria, & honor, & laus, & adoratio, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum.

Dele Domine mi peccata, & delicta ſervorum tuorum, & ſanctifica labia noſtra, canticis Spiritus Sancti, ut divinitati tuæ præcelſæ cum omnibus Sanctis tuis, fructus gloriæ, & laudis conferamus: effice etiam nos dignos, Domine Deus noſter, ut ſemper abſque macula, ſtemus in conſpectu tuo, corde mundo & facie revelata, & confidentia illa, quæ per amores tuos nobis collata eſt, omnes ſimul invocemus te, & hoc modo dicamus.

Pater noſter qui es in Cœlis, ſanctificetur nomen tuum, adveniat regnum tuum, fiat voluntas tua ſicut in Cœlo, & in terra: Panem noſtrum quotidianum da nobis hodie, & dimitte nobis debita noſtra ſicut, & nos dimittimus debitoribus noſtris, & ne nos inducas in tentationem, ſed libera nos à malo Amen.

S. Etiam Domine Deus virtutum, Deus noſter optime, & Pater noſter viſcerum, plene obſecramus, poſtulamus, rogamuſque clementiam bonitatis tuæ, ne Domine mi inducas nos in tentationem, ſed ſalva, & libera nos à malo, & ab exercitu ipſius, (a) quoniam tuum eſt regnum, & virtus, gloria, & poteſtas, impe-

(a) De hac *glorificationis formula* poſt orationem Dominicam. Vide ſupra *Not. 1. hujus Liturg.*

perium, & fortitudo in Cœlo, & in terra nunc, & in ſæcula ſæculorum.

D. Amen.

S. Pax vobiſcum.

D. Et tecum, & cum Spiritu tuo.

S. Sanctum Sanctis decet, Domine mi in conſummationem.

D. Unus Pater Sanctus, unus Filius Sanctus, unus Spiritus Sanctus, gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto, in ſæcula ſæculorum. Amen.

Accedens Diaconus ad Altare, Sacerdos aprehendit (a) manum ejus dexteram, & infert in patenam dicens.

Diac. adorat Sacramentum dicens.

D. Gloria Domini noſtri.

S. Sit tecum, & nobiſcum in regno Cœleſti, gloria Deo vivo.

D. Glorificate Deum vivum.

Chor. Gloria ipſi, & Eccleſiæ tuæ, amores, & miſericordia ejus. Amen.

Domine Deus meus non ſum dignus, nec vere eſt juſtum, ut ego ſumam Corpus tuum, & Sanguinem propitiationis, nec ut tangam ea, ſed verbum tuum ſanctificet animam meam, & ſanet corpus meum in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.

Dum hæc Sacerdos dicit, decantat Diaconus.

D. Suſcipiatur hæc oblatio ſurſum, in excelſis cum ea, quam Abel, Noe, & Abraham obtulerunt in regnum Cœleſte.

Donum gratiæ ipſius Salvatoris noſtri Ieſu Chriſti perficiatur per amorem, in omnibus nobis.

Poſt ſumtionem Corporis dicit Sac.

D. In

(a) Ex hac rubrica, cujus ſenſus alioquin clariſſime apparet, Caſſanarii Malabarenſes ducebantur, ut manum cujuslibet ſecularis hominis Liturgiæ miniſtrantis, in Patenam inferrent; ut re ipſa præſtabant. Synodus autem, ut obviam iret illi conſuetudini, eam tanquam abuſum proſcripſit, aſſerendo; ſolis Subdiaconis aliiſque in majoribus ordinibus conſtitutis, licere ſacra vaſa in altari contrectare; tum ex præſcripto antiquorum canonum, tum etiam quia id perſpicue innuit rubrica, illis verbis; *Sacerdos apprehendit manum ejus* (Diaconi) *dexteram, & infert in patenam*; vide in Synodo *Dec.5. pag.151.* Quod autem in hac re adeo clara, erraverint Malabarenſes, atque ex illa rubrica, in eum prolapſi fuerint abuſum, juſtam atque plenam pro Synodo, contra clariſſimos illius obloquutores, Apologiam adornat atque contexit; ne nimium cautelæ, in tot aliis rebus, quas mutavit, præſcripſit, aut abrogavit, ipſam redundanter adhibuiſſe, ambabus inflatis buccis, deinceps deprædicent.

Digitized by Google

D. In ſæcula ſæculorum Amen.

Sumens ſanguinem dicit poſt communionem. S. Sanguis propitiationis Domini noſtri Jeſu Chriſti nutriat animam meam, & corpus meum, in hoc ſæculo, & infuturo.

D. *Fratres (a) mei ſuſcipite Corpus ipſius filii Dei* dicit Eccleſia, & bibite ipſius Calicem.

D. Conforta Domine noſter manus, quæ extenſæ ſunt, ut ſanctum acciperent, dignas eas effice ut diebus omnibus Divinitati tuæ, fructus conferant, & omnia, quæ decantarunt tibi laudem intra Sanctuarium digna per te efficiantur, ut ſemper laudent te: Inſuper & aures, quæ vocem carminum tuorum audierunt, ne quæſo audiant, Domine mi vocem clamoris, & jurgii: Oculi etiam, qui viderunt pietatem tuam magnam, videant quoque tuam benedictam ſpem: linguæ, quæ Sanctus clamarunt, compoſite veritatem loquantur; Pedes, qui in ipſa Eccleſia ambularunt in lucis regione fac eos ambulare: Corpora, quæ corpus tuum vivum deguſtarunt, vitæ novitatæ reparentur: Super Congregationem quoque noſtram, quæ Divinitatem tuam adorat, auxilia tua multiplicentur, & nobiſcum permaneat, charitas tua magna, & per te ad perſolvendam gloriam abundemus, & aperi oſtium precibus omnium noſtrorum. Nos omnes igitur, qui per donum gratiæ Spiritus Sancti acceſſimus, & digni effecti ſumus, & ſocii in ſumtione miniſteriorum horum præclariſſimorum, Sanctorum, divinorum, vitamque conferentium, laudemus omnes ſimul, & exultemus Deo largitori ipſorum.

S. Ipſi gloria propter ineffabile ejus donum.

Sac. etiam: Decens, juſtum, & dignum eſt, Domine, ut omnibus temporibus, & diebus, & horis laudemus, adoremus, & glorificemus terrificum nomen majeſtatis tuæ, quoniam per gratiam, & amores tuos, Domine mi, naturam imbecillem filiorum hominum, mortalium, dignam effeciſti, ut cum ſpiritibus nomen tuum ſanctificent, & Myſteriorum doni tui efficiamur participes, & dulcedine ſermonum tuorum vitam conferentium, & divinorum delectentur, & voces laudis Divinitatis tuæ

(a) Antiq. Malab. *Fratres mei ſuſcipite corpus ipſius Filii.* &

tuæ excelſæ offerant ſemper, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

Alia gratiarum actio.

Chriſtus Deus noſter, & Dominus noſter, & Rex noſter, & Salvator noſter, & ſuſcitator noſter, qui per gratiam ſuam dignos nos fecit, ut ſumeremus Corpus ſuum, & Sanguinem pretioſum, qui ſanctificat omnes, ipſe det nobis placere illi verbis, operibus, & cogitationibus noſtris, ut ſit nobis hoc Sacramentum, quod ſumſimus, & ſumemus pignus remiſſionis debitorum noſtrorum, & peccatorum, ſpeique magnæ reſurrectionis ex mortuis, & innovationis vitæ in Regno Cœleſti, cum omnibus, qui ei placuerunt per gratiam, & amores ſuos in ſæcula Amen.

Pater noſter, qui es in Cœlis, ſanctificetur nomen tuum, adveniat regnum tuum, fiat voluntas tua ſicut in Cœlo, & in terra, panem noſtrum quotidianum da nobis hodie, & dimitte nobis debita noſtra, ſicut & nos dimittimus debitoribus noſtris, & ne nos inducas in tentationem, ſed libera nos à malo. Amen. *Et dicunt omnes.*

Sacerdos verſus Populum benedicit, dicens.

Ille, qui benedicit nos omni benedictione in Cœlis (a) *per Filium ſuum*, & invitavit nos ad Regnum, & ſuavitatem æternam.

Et Apoſtolicæ Congregationi, fecerat promiſſionem, & etiam in veritate ſignavit verbum, ut non ſit in illo dubitatio.

Dicetis vere, vere dico, & in veritate verba mea ſigno: omnis, qui manducat Corpus meum vivificans, & vivit Sanguinem meum Calicis ſalutaris.

Dimitto omnia illius debita, & omnia illius peccata deleo, & ad regnum voco illum, & ab afflictionibus liberet vos, & ab ſcandalis vos ſalvet.

Benedicat ſemina agrorum veſtrorum, benedicat fructus arborum veſtrarum, & multiplicet, & benedicat ſubſtantiam veſtram, & per charitatem ſuam longam vitam tribuat vobis.

Deus Dominus hominum, benedicat hanc Congregationem, & det virtutem imbecillo, quia ecce à principio incipit.

Per

(a) Antiq. Malab. *Per Filium humanitatis.*

Per ſignum vivum Chriſti (*a*) *benedicatur Cathedra glorioſa Romana*, ut oriatur, & ſplendeat in illa Juſtitia.

Pater ſplendore plenus, Paſtor & (*b*) *Dominus gregis Chriſti Papa N. plenus ſobrietate*, *una cum bono Doctore Epiſcopo noſtro N.* cuſtodiatur à malo.

Benedic Presbyteros Sanctos, & Clericos, & Miniſtros: liberentur à periculis, & à dœmoniis, & hominibus peſſimis.

Antiquis vero dierum, & ſenibus ſenectute præclaris, faciat Dominus illis optimum finem, & ad regnum vocet eos.

Statura quoque pulchros adoleſcentes, poſſidentes fortitudinem, faciat illos creſcere, in ſplendore & Caſtitate eos adimpleat.

Natura etiam fragilis mulierum, virgines etiam, & nuptæ cuſtodiantur à caſu, & à laqueis, & ſcandalis.

Sedens in Cœlo Dominus det nobis pacem quietam, & pacem bonam, & dulcem, ut gaudeamus die ac nocte.

Det vobis placata tempora, ut ſitis ſemper gaudentes, & non turbulenti, & inquieti, ſed per Charitatem diligentes.

Et quoniam Congregati eſtis hodie, ad celebritatem oblationis hujus: Crux Regis Cœleſtis cuſtodiat vos.

Suſcipiat Dominus oblationem veſtram, & ſacrificia veſtra, & orationes veſtras, & quieſcat Spiritus ejus ſuper eleemoſynas veſtras, & intret petitio veſtra in conſpectu ejus. (*c*) *Illuſtris in Congregatione Sanctorum Sanctiſſimus Apoſtolus Thomas Sanctitas Sanctitatum*, cuſtodiat vos à plagis, & à dœmoniis, & hominibus peſſimis.

Oret quoque ſuper hanc turbam, pauperem & miſeram, & afflictam: ſunt enim diſcipuli hujus Sancti, ut ſic à plagis liberi fiant.

Præterea illi, qui modeſte laboraverunt, & in ſimplicitate ſervierunt in hoc mundo, in juſtitia cuſtodiantur à malo. Et

(*a*) Antiq. Malab. *Benedicatur Cathedra glorioſa Catholicorum Orientalium.*

(*b*) Antiq. Malab. *Dominus totius gregis Epiſcopus, plenus ſobrietate, cuſtodiatur a malo.*

(*c*) Antiq. Malab. *Illuſtris in Congregatione Sanctorum, Religioſus Hormiſda, Sanctitas Sanctitatum.*

Et qui in nobis ſunt extranei, & à domo ſua longinqui, Rex ſæculi ſæculorum in pace faciat illos reverti.

Hoc Feſtum ſit Sanctum ſuper vos, o popule humilis, & Dominus ſit ſtabiliens, & ad bona conſiliarius.

Modo & nunc, & omni tempore, & occaſione, noctibus quoque & diebus, & uſque in ſæcula ſæculorum.

Benedictio in diebus Solennibus.

Carmen, & adorationem nunc offeramus Deo, Sancto Filio(a) *qui factus eſt homo, & operuit Divinitatem ſuam, humilitate noſtra.*

Et in humanitate noſtra ſuſtinuit paſſionem per manus populi mali, ut liberaret Adamum rationalem, & converteret filios ejus ab errore.

Benedic Domine Congregationem noſtram debilem, corpore ſimul, & anima, facque nos ſocios illius Congregationis Angelorum Cœleſtium abſque macula.

Benedic & nunc Sacerdotes, & remove ab illis omnes caſus infeſtos, & eorum voces admitte Sanctificationibus Juſtorum ſplendentium ſicut ſol.

Benedic terram, quæ Bellorum infeſtatione à Regibus conturbatur, & pacifica eos per ſignum Crucis luminis Sancti.

Benedic Eccleſiam tuam, *(b) quæ patitur infeſtationes à peſſimo Dæmone*, libera illam, quæ ad oſtium tuum pulſat mane, & veſpere ſimul.

Et circunda illam gladio acuto per charitatem tuam ſanctificantem, ut pſallat tibi gloriam diſtinctam, Pater, Filius, & Spiritus Sanctus.

(c) Benedic dextera tua, Domine Jeſu Chriſte, Congregationem hanc illuſtrem, ut ſplendeat donis Spiritus Sancti, in modum Solis clariſſimi.

Benedic, Domine mi, virtute tua glorioſa Congregationem noſtram, & amplifica illam omni pompa, & da illi lætum tempus, & habitaculum quietum, & abundans.

(a) Antiq. Malab. *Qui factus eſt homo, & operuit ſpeciem ſuam in Filio Hominis.*

(b) Antiq. Malab. *Quæ patitur, & in ovili peſſimi Dæmonis, ecce comprehenditur.*

(c) Antiq. Malab. *Benedic dextera tua Chriſte, Congregationem hanc.*

Benedic, Domine mi, Congregationem noſtram nobilem, dextera tua, Rex vivens, & effunde ſuper illam benedictionem tuam Domine, in longitudinem temporum, & annorum.

Benedic dextera tua, Domine noſter, Congregationem noſtram, omni Spiritu, & benedictione, & libera eam ab omnibus malis, & remove ab illa flagellum.

Benedic & cuſtodi, Salvator noſter, invitatos, ab omni nocumento, & lætifica eos omnibus bonis nomine tuo vivo, liberator noſter.

Benedic, Domine noſter, Antiſtites noſtros, & gubernatores noſtros, & Doctores noſtros, & *(a) Salva Reges noſtros fideles, & Duces noſtros Catholicos*, & reduc ad nos judices noſtros, ſervos tuos.

Benedic etiam, Domine mi, pueros noſtros, & eos, qui nos docent, & erudiunt, & ſapientes fac doctrina tua infantes noſtros, & illuſtres fac ſenes, & adoleſcentes noſtros.

Benedic & parce defunctis, & dimitte debita, & peccata noſtra, & protege nos ſub pennis tuis, & revela faciem tuam, & libera nos.

Benedic Infirmos, & Orphanos, & miſerere afflictis, calumniam ſuſtinentibus, & reſponde turbatis, & miſeris, & veni in auxilium eorum, & ne negligas.

Et da nobis, Domine, tempora ſana, ut vivamus coram te abſque labe, & inveniamus gratiam, & amores coram throno tuo Dominator ſæculorum.

Benedic dextera tua, & adjuva Congregationem noſtram hanc, & cuſtodi etiam illam ab adverſario, qui circundat eam, fortitudine tua, magna quæ non minuitur.

Et fac nos dignos per amores tuos in illo die, quo ſignum tuum orietur è Cœlis ſuper juſtos, qui paſſi ſunt æſtum, & vigilias, & jejunium.

Et egrediemur in occurſum tuum cum jubilo, & ingrediemur tecum in lætitiam, & tibi ſancto, & excelſo pſallemus gloriam interminabilem.

Vos quoque o Congregatio redemta, popule ſancte, & præclare, qui adfuiſtis hodie, ſicut decet *(b) coram ipſo Jeſu Domino Deo ſalvatore.* Suſci-

(a) Antiq. Malab. *Salva Reges noſtros & Duces noſtros.*

(b) Antiq. Malab. *Coram ipſo Jeſu Salvatore.*

Suſcipiat Dominus oblationes noſtras, & det duplicem mercedem veſtram, & dignos vos efficiat promiſſionibus ſuis, quas promiſit vobis in Evangelio ſuo.

Scilicet ſemper dico vobis, qui comedit Corpus meum vivificans, *(a) & bibit ex Sanguine meo Sanctificante, habet vitam æternam.*

Et eritis ſignati, & protecti ab omnibus infeſtationibus ſigno Crucis, nunc, & poſt omne nunc, & in omni tempore, & in ſæcula ſæculorum. Amen.

Alia benedictio in diebus ferialibus.

Cauſa, quæ benedixit nos omnibus benedictionibus per Filium ſuum vivum, qui propter ſalutem noſtram ſe ipſum inclinavit è Cœlis Cœlorum, & aſumſit Corpus noſtrum, & dedit nobis Corpus ſuum Jeſus Dominus, & Sanguinem ſuum Venerabilem, Sanguine noſtro miſcuit, myſterium propitiationis.

Revelavit in nobis virtutem ſuam, & oſtendit gloriam ſuam, & figuravit in nobis imaginem ſuam, & mundavit, & ſanctificavit nos virtute abſcondita, & amovit à nobis dubietatem in hac promiſſione, quod omnis ſcilicet, qui comedit corpus meum, & corde puro bibit Sanguinem meum, ipſe manet in me, & ego in illo, & ſuſcitabo illum in die noviſſimo, non judicabitur omnino, ſicut peccator, & exaltabo illum ſuper aera, ſicut Juſtum, & faciam illum hæredem regni Cœleſtis, quod non diſſolvitur.

Seminate Confeſſionem ejus in cordibus veſtris ſic illuſtrem, & fidem ejus, quæ non abolitur, in animabus veſtris, & virtus, quæ in Apoſtolis habitavit, habitet in vobis, & adjuvet vos, in abſcondito.

Narrationes peſſimas afflictionis, & detractionis, ne audiatis, & ab omnibus ſcandalis det vobis ſtatim redemtionem, & dies bonorum occurrat vobis, per virtutem excelſi, & virtutem donorum ſuorum effundat ſuper nos uſque ad perfectionem.

Chriſtus, qui Sanguine ſuo emit oves ſuas, & paſſus eſt calumniam, ipſe liberet nos ab adverſario, & à captivitate: Paſtores quoque virtute ſua cuſtodiat,

 quia

(a) Antiq. Malab. *Et bibit ex ſanguine meo ſanctificante, liberabitur ab inferno per me.*

quia non habent finem, ut paſcant oves ſuas in modum filii Jonæ, & Tarcenſis.

Presbyteri, qui in domo Sanctitatis pulchre Sacerdotio funguntur, & ſunt Sacerdotes præclari, digni efficiantur illo convivio pleno gaudii, ut coram illo pulchre miniſtrare poſſint in loco ſuo excelſo, pro myſterio, quo miniſtrarunt in hoc ſæculo, abſque intermiſſione, & cunctatione.

Senes illuſtres, qui in Eccleſia ſenuerunt, & ingreſſi ſunt annos, confortet eos Dominus ſuper virgam pacis, & requiei, & adoleſcentes, qui in vobis ornatu præclaro incedunt, ut virtute placeant Domino.

Os puerorum veſtrorum benedicat vos in gloria, in vocibus dulcibus etiam feminæ veſtræ per verecundiam inculpabilem: Oratio veſtra ſicut Danielis Juſti Prophetæ ſit, ingrediatur coram eo, ut det ſolutionem iniquitatibus veſtris.

Reſurrectionem faciant defunctis veſtris, in die noviſſimo; & dignos faciat illos regno incorruptibili Spiritus Sanctus, quem induiſtis per aquam, quo accepiſtis gradum excelſum adoptionis filiorum.

Pax, & requies, & charitas, & ſpes bona, & pura ſit inter vos, & in domibus veſtris uſque ad conſummationem: (a) *Gloria illi ex omni ore, Jeſu Domino Deo* ſuper donum ejus ineffabile linguis creatis, nunc, & poſt omne nunc, & ſemper, & in ſæcula ſæculorum Amen.

Benedictio in Miſſa pro Defunctis.

Exaudi, Domine mi, vocem orationis noſtræ, & intret in conſpectu tuo deprecatio noſtra, & ſuſcipe Sacrificia, & oblationes noſtras, & propitius eſto delictis defunctorum noſtrorum, ſicut oblatio prima, quam obtulit Abel inceptor, & Noe ſimplex, & innocens, & Abraham fidelis in Domino.

Et Job, qui ſuſtinuit afflictionem, & Elias Propheta veritatis, & Apoſtoli in medio Cœnaculi, & ſicut minuta illius Viduæ, ſic Domine mi, in miſericordia tua ſuſcipe oblationem ſervi tui, & dignum fac illum thalamo regni, cum omnibus juſtis, qui placuerunt tibi,

(a) Antiq. Malab: *Gloria illi ex omni ore Jeſu Domino.*

tibi, ſuſcipe, Domine noſter, Sacrificium ejus, & propitius eſto, & dimitte debita illius, & dele omnes iniquitates ejus, & omnium ſociorum ejus.

Et dignum fac, Domine miſericors, hunc ſervum tuum pauperem thalamo illo ſpirituali, cum juſtis filiis dexteræ.

Aſſigna illi ab hac die, quietem ſimul, & memoriam, & ſuavitatem illam ſtabilem, in loco glorioſo, & beato.

Et tibi retribuit Confeſſionem, & gloriam, & honorem, & adorationem uni Naturæ Tribus Perſonis ſine intermiſſione.

Et omnes, qui laboraverunt in hoc opere, parvis & magnis hujus diei, & qui loquuntur in hac Congregatione, digni fiant remiſſione in miſericordia.

Benedic Domine mi benedictionibus hanc Congregationem in æqualitate, & domum, & homines, & omnes nos in unitate, nunc & ſemper. Amen.

LAUS DEO.

Quæ

Digitized by Google

Quæ in hac Miſſa Suriana correcta fuerunt, reperientur in Decretis primo, ſecundo, & tertio ſeſſionis quintæ Synodi de Diamper.

DIS-

Digitized by Google

DISSERTATIO I.
DE APOSTOLATU
SANCTI THOMÆ.

Apoſtoli Thomæ cultus opud omnes Orientis Regiones celeberrimus. I. *Prædicavit in India improprie dicta*. II. *Etiam Magis & Perſis*. III. *Carmanis & Germanis Orientalibus*. IV. *Præter eam Indiam improprie dictam, in veram & propriam Indiam Fidei lumen invexit*. V. *Id plurimis Auctorum Eccleſiaſticorum teſtimoniis fulcitur.* VI : VII. *Eadem traditio nuperis illarum Regionum notitiis, poſt adventum Luſitanorum roboratur*. VIII. *Aliis monumentis in Coromandele inventis eadem comprobatur*. IX. *Sinarum etiam ampliſſimas Regiones, ac in Urbem Cambale aut Cathay, D. Thomas penetravit*. X. *Tartariam, utrumque Thibetum, atque gentes finitimas illuſtraſſe, ut veriſimilius affirmatur*. XI. *Sicuti quod in Americam Meridionalem tranſierit*. XII. *Momenta contraria ex Tillemontio, aliiſque petita, objiciuntur ac enervantur*. XIII:XIV: XV. *Non imbelle argumentum oppugnantium, facili negotio, evoluta æquivocatione nominis Indiæ, exſuflatur*. XVI : XVII: XVIII: XIX: XX : XXI. *Nec de India ſolum verum etiam de Æthiopia, Gymnoſphiſtis, & Presbyt. Joanne, confuſe loquuntur Auctores*. XXII. *Origo æquivocationis detegitur, atque exinde ſinceritas traditionis de Apoſtolatu Indico Thomæ, plene ſtabilitur*. XXIII, & XXIV. *Thomam diſcipulum Manichæi, aut alium Thomam Cana, Indorum Apoſtolos extitiſſe fatue aſſeritur*. XXV : XXVI : XXVII : & XXVIII.

I. APoſtoli Thomæ memoria, atque cultus, adeò celebris inter omnes Populos, atque Nationes evaſerat, initio Seculi quinti; ut non ſolum Eccleſia Occidentalis, verum etiam Orientalis, præcipuè Græca, immo etiam Nationes Barbaræ, ejus feſtum celebraverint; quodque mirum magis, pluriſque habendum eſt, etiam Ariani, qui Divinitatem, & conſubſtantialitatem Verbi denegando, unitatem Eccleſiæ diſciderant, in celebranda Apoſtoli Thomæ memoria (*a*) conveniebant.

Nec

(*a*) Auctor Hom. 32. inter alia Chryſoſtom. *Tom. 6. Hom. 32.* ad Sepulchrum D. Thomæ, Edeſſæ habita, ut videtur, *anno* 402., quæ certe Chryſoſtomi non eſt; tum quia ille nunquam in Edeſſam venit; tum etiam quia ſtylum Chryſoſtomi, nec minimum ſapit.

Digitized by Google

Nec alia de cauſa id factum eſſe arbitramur, quod tot Nationes, & moribus, & legibus, immo & Religione diſſimiles in colendo Thoma conſpiraverint, niſi quia vel omnes, vel earum plurimæ, ab eo prædicationis Evangelicæ beneficium acceperint. In hoc vero cultu, Indiam ceteris omnibus Regionibus præſtitiſſe, univerſis compertum eſt; cum ad præſens adhuc perſeverent in illis plagis Chriſtiani, Sancti Thomæ nuncupati, qui hoc nomine gloriantur a Chriſtianis Latinis, diſcriminari.

Hinc de origine horum Chriſtianorum, ac unde, & à quo Fidem Chriſti acceperint, in præſenti diſquirere, non tantùm opportunum, verumetiam ſuſcepti operis, ac inſtituti neceſſarium argumentum reputamus; atque adeo inquirere, an id Sancti Thomæ Apoſtolatui (ut ipſorum nomen præſeferre videtur) tribuendum ſit? Quod poſtquam ſtatutum fuerit, gradum faciemus ad inquirendum de Martyrio, de Sepulcro; ac demum de variis corporis ejuſdem translationibus: quod ſequenti Diſſertatione præſtabimus..

II. Et principio quidem; niſi cum ſeveris criticis id omne denegemus, cujus nobis demonſtratio non ſuppetit; omnino aſſerendum eſt, cum aliis non præjudicatæ opinionis, Sanctum Thomam Apoſtolatus ſui munus obiiſſe, non tantum in India vulgariter priſcis illis (quod ajunt) temporibus uſurpata, verumetiam in India ſic preſſe, & proprie nuncupata, quæ ab Indo, & Gange, uſque ad partem adverſam Inſulæ Taprobanæ, ſive Ceilan, protenditur; in aliis etiam plagis doctrinam Evangelicam promulgaſſe.

Igitur quantum attinet ad Indiam impropriè dictam, omnes in eamdem eunt ſententiam; nimirum Sanctum Thomam Indis prædicaſſe; cum etenim ab ævo Origenis conſtans viguerit traditio inter Fideles, quod facta diſtributione Terrarum, atque Nationum inter Apoſtolos, Thomæ obtigerint Parthorum plagæ: & aliunde cum Anonymo Œcumenii, & Hippolyto apud Florentinium *Indic. Apoſt. pag.*146. & Tillemontium *tom.*1. *Hiſtor. Eccleſ. ubi de S. Thoma;* Eccleſia doceat S. Thomam in varias Provincias profectum, non ſolum Parthis, ſed etiam Medis, Perſis, Hyrcanis, & Bactris fidei Chriſtianæ præcepta tradidiſſe: dicendum eſt, Indis Evangelium prædicaſſe; *Quia* (ut ajunt) *antiqui Patres ſub Indiæ nomine, non Regionem, quæ proprie India diceretur, ſed quoſcumque longinquos Populos, præcipue Æthiopes, Parthoſque conterminos, Indos vocare conſueverunt.* Atque illam hujus rei afferunt rationem; quod nimirum veteres, parum verſati in notitia earum Provinciarum, quæ non parebant Romanis, quaſcumque Regiones, ſive ad Orientem, ſive ad Meridiem ſitas, nomine Indiarum comprehendebant; ſicuti, & quaſlibet verſus ſeptentrionem, extrà dominium Romanorum, nomine Scythiæ appellabant: atque propterea invaluiſſe eam opinionem, quod Sanctus Thomas Indis prædicaverit, eo quia extrà Regiones illas Romanis ſubjectas, nempe Parthis, & aliis fidem annunciaverit.

Ceterum cum Apoſtoli fere omnes, etſi varias Regiones peragraverint, ad aliquam tamen potiſſimum miſſi dicantur: ideo ad Parthos

fuiſſe

fuiſſe præcipue miſſum S. Thomam, aſſeruit Origenes *lib.3. in Gen. apud Euſebium lib.3. cap.1.* Æthiopes quoque illuſtraſſe, auctor eſt Chryſoſtomus *Hom. in SS. duodecim Apoſtolos: Thomas Baptiſmate Æthiopes dealbat*. Perſidem Thomæ attribuit etiam Fortunatus *lib.5. Carm.1.*

Bellica Perſidis Thomæ ſubjecta vigori,
Fortior efficitur victa Tiara Deo.

III. Sophronius, aut qui e Græcis addidit elogia quædam, ad Hieronymum, ſicuti & auctor operis imperfecti, ſub Chryſoſtomi nomine, ſcribunt, Thomam non ſolum Parthos, Medos, Perſas, Germanos, Hircanos, & Bactros, ut laudatus Œcumenii Anonymus aſſeruit, prædicatione colluſtraſſe, ſed etiam tres Magos, qui Chriſtum recens natum adoraverunt, & Baptiſmate abluiſſe, & ſibi ſocios prædicationis aſſumpſiſſe. At dum Anonymus eos vocat *Margos*, & Sophronius; non de tribus tantum, ſed de aliquo Populo videtur loqui, unde in eam ivit ſententiam Florentinius, quod Margi eſſent iidem, ac Populi Medi, (a) ſequutus Stephanum de Urbibus, & Herodotum; aut certe gens alia hoc nomine appellata. Verum Coſmas Indico-pleuſtes, Auctor Seculi VI. atque in Regionibus Orientalibus verſatiſſimus, hæc de Magorum Imperio habet *Topograph. Chriſtian. lib.2. pag.147.* editionis P. Montfaucon. Pariſien. *anno* 1707. apud Rigaud. *Perſarum Regnum non ex Perſis ortum habet*, (loquitur de Imperio Perſarum Seculo VI.) *neque priſcorum Regum ſucceſſionem ſervat: ſed ex alieno Principatu jam inſurrexit, id eſt ex Magis: quod* (Magorum Imperium in Perſide) *ideo mea quidem ſententia, ſecundas poſt Romanos obtinet, quia Magi quod Chriſtum adoratum venerint, aliquam hinc dignitatem adepti ſunt*. Unde ex iſtius ſententia, Magorum Regio eadem videtur eſſe ac Perſarum; in Perſide autem, ait idem Coſmas poſt pauca, Thaddæum Apoſtolum prædicaſſe; quod quidem non pugnat cum prædicatione Thomæ: plures enim Apoſtoli, maxime in tranſcurſu Apoſtolatus ſui, in una eademque Regione Chriſtum annunciaverunt; ſicuti & Joannes Evangeliſta prædicavit Parthis; immo prima ipſius Epiſtola citatur ab Auguſtino, & aliis, ut notavit Tillemont. *tom.1.pag.336.* ſub titulo; *Epiſtola Joannis ad Parthos*: aſt ex hoc nullus de Thomæ prædicatione apud Parthos, contendere auſus eſt.

IV. Quod autem ſuperius dictum eſt, ex auctoritate Anonymi Œcumenii, qui enumerando Regiones, in quibus Thomas prædicavit, loco Καρμάνοις, ut alii ſcripſere, ille habet Γερμάνοις *Germanis*; certe Garmanos, gentem vicinam Perſis agnoſcit Bochart. *Geog. Sac. Col.*113. Qui autem fuerint Germani illi, non ita notum. Bochartus, ut probabile habet, ex Ægypto in Germaniam, Coloniam deduxiſſe priſcos Ægyptios quamobrem, pro gente Ægyptiaca habendos eſſe Germanos illos. Præterea cum in Syria legatur *Germanicia* Urbs, quæ mutato nomine vocabatur ævo Imperatoris Andronici Palæologi *Theleſaura*, ut in ipſius expoſitione habetur *in Append. ad opus Geographicum* Emman. Schelſtrate *num.XXV.* & de qua Theodoretus *lib.2. cap.25.* dicit eſſe ſitam in finibus Syrorum,

(a) Margi ſunt Incolæ *Margianæ*, qui male pro Magis ab illis Scriptoribus habiti ſunt.

& cenſeri in Euphratenſi Provincia, fortaſſe illam Provinciam prædicationi Thomæ addendam judicavit, dum aſſeruit Anonymus, ipſum fidei lumine Germanos illuſtraſſe. Noris *Hiſtoria Pelag. lib.2. cap.4. col.297.* & etiam Hierocles Grammaticus ſextam Urbem Provinciæ Euphratenſis, Germaniciam appellat, *in Append.* Scheleſtr. *Catal.XVIII.* Veriſimile etiam putamus, eo nomine *Hermanos*, mutato in G. illo H. aſpirato ſignificari; itaque Germanos, aut Hermanos vocabant, Indos Gymnoſophiſtas; de quo tamen infra redibit ſermo: ex quibus novum robur accipit prædicatio Thomæ apud veros Indos, eo quod Germanis iſtis prædicaverit (*a*).

Omnes Nationes hucuſque ab aliis recenſitas enumerat, loquendo de Apoſtolatu Thomæ, Dorotheus Epiſcopus Tyri, qui floruit ſub Conſtantino Magno, in ſua *Synopſi de XII. Apoſtolis* inſerta in Bibliot. PP. *tom.2. col.181. editionis Pariſienſis apud Sonnium anno* 1575. nempe Parthos, Medos, Perſas, Germanos, Hyrcanos, Bactros, Magos, atque Indos (& quidem Calaminenſes) apud quos omnes munus Evangelicum Thomam exercuiſſe teſtatur.

Igitur ex præjactis id tanquam conſtanter verum concludimus, S. Thomam prædicaſſe Evangelium Indis, improprie ita appellatis.

V. Manet autem adhuc totius ſumma quæſtionis; utrum ſcilicet præter eam Indiam (*b*), ultra D. Thomas in veram Indiam, a flumine Indo pro-

(*a*) P. le Quien. *tom.2. col.1273.* Tillemont. *tom.1.* & Baſnag. *Annal. tom.1. pag.564.* reſtituunt locum Oecumenii, legendo *Carmanis*, nec diſſentit Aſſemanus *Diſſert. de Neſtor. pag.25.* utcunque res ſe habeat, Thomam etiam prædicaſſe Carmanis certum videtur, cum Carmania ita ſita ſit, ut ad occaſum habeat Perſidem propriam, ad orientem vero Indiam veram, & Gedroſiam. Vide Aſſeman. laudata *Diſſert. pag 734.* & Morerium *edition. Venetæ anni. 1743. ap. Pitteri*. Ceterum id etiam conſtat, Germaniciam olim appellatam eſſe *Marbas*, quæ poſtea a Germanico Cæſare, nomen *Germanicia* ſortita eſt. Cum autem in Aſſyria, quam S. Thomam colluſtraſſe compertiſſimum eſt, regio exter dicta *Beth-Garme*, quam etiam vocabant *German*, teſte Agathia, *lib.4. pag.136.* nulli dubium eſſe debet, utramque lectionem *Carmanis* & *Germanis* ſuſtinendam eſſe, cum utraſque regiones illas Apoſtolus Thomas, fidem edocuerit.

(*b*) Antiqui diviſerunt Indiam in citeriorem & ulteriorem, ſeu in Indiam extra, & intra Gangem: juxta Orientales autem dividitur in Sindiam & Indiam, nec ultra Gangem progreditur. Sindia, quam ipſi *Send*, ſeu *Sind* vocant, a flumine Indo, quem antiqui *Sindum* appellabant ex Plinio *lib.6. cap.20.* ſignificat omnes regiones, quæ cis Indum ſunt ad occaſum, & trans ipſum ad ortum; terminatur vero ad ortum, *India* proprie dicta, quæ reliquas omnes regiones tam citra, quam ultra Gangem complectitur: & ad occaſum terminatur Provinciis Kerman, Makran, & Segeſtan, quæ ad Perſidem ſpectant; ad Meridiem, Oceano; ad Boream Turcheſtania, antiquis *Indo-Scythia*, & recenſioribus *Turch-Hend*.

India propria, quæ etiam dicitur *Hind*, *Hend*, & *Hindoſtan*, terminatur ab occaſu Sindia, a meridie Oceano; ab ortu Sina vel China, & a Septentrione Tartaria magna. *Vide* Herbelot *pag.804.* & Calmetum *in Dictionario*.

India etiam dicta fuit ab aliquibus Arabia; præſertim Felix, quæ ab antiquis etiam dicebatur Æthiopia & Homeritarum regio: & de hac India intelligendi ſunt, qui dicunt, Bartholomæum, Matthæum, & Thaddæum *Indis* prædicaſſe; & hac Indiæ voce, & quia utraque dividitur in citeriorem & ulteriorem: & tandem quia etiam ipſæ inter ſe comparatæ, ſunt ulteriores, & citeriores, allucinati ſunt Baſnagius, Tillemontius, aliique, ut Thomam ab India vera eliminarent, ut proxime dicemus.

proprie vocatam, penetraverit? In qua perpenſis, recto criterio momentis omnibus, ut probabilius aſſerendum fore cenſemus, S. Thomam prædicaſſe in vera India.

Et principio quidem id oſtendit ineluctabiliter, traditio de ipſius Thomæ prædicatione in India proprie dicta, per tria priora ſæcula, de qua teſtimonium facit in primis Anonymus OEcumenii per hæc verba: *Thomas Apoſtolus, veluti traditio majorum amplectitur, Parthis &c. obdormivit autem in Civitate Calamina Indiæ*. Adſtipulatur Dorotheus Epiſcopus Tyri, ſub Conſtantino Magno, in laudata *Synopſi de XII. Apoſtolis*, ubi hæc habet: *Thomas quemadmodum traditio habet, Parthis, Medis, ac Perſis prædicavit: obiit autem Calaminæ Civitate Indiæ*. Ne vero putetur aut traditionem, de qua teſtatur, confuſe loqui de India in lata ſignificatione, ipſum non diſcreviſſe veram Indiam, ab alia improprie dicta, duo obſervare liceat: primum, eum expreſſe meminiſſe *Calaminæ*, quæ in ſola vera India extabat: ſecundum, adeo ipſi notam fuiſſe veram Indiam, ut paulo antea ſermonem faciens de prædicatione Bartholomæi, de quo etiam ferebatur, Indis prædicaſſe, ſub his terminis ſuam mentem aperuerit: *Prædicavit* (Bartholomæus) *Indis, quos Felices vocant*; quod intelligi debet de Arabia dicta Felice: unde luce clarius apparet, traditionem de Apoſtolatu Thomæ in Indiis, aut in India, non de impropria (quo nomine, ut poſtea videbimus, veniunt plures Nationes Orientales) ſed de vera India intelligendam eſſe. Et licet me non lateat, Tillemontium, ex Bollandiſtis *ad diem 19 Aprilis pag. 619.* non recte ſentire de laudata Dorothei Synopſi, quaſi eſſet ingenui, nobiliſque Patris degener fœtus; non id vim traditionis noſtræ enervat; quandoquidem ipſa, plures alios præter Dorotheum aſſertores habet, atque ejuſdem rei conteſtes; quæ eſt unica regula, qua uti poſſumus in ſecernendis veris narrationibus à falſis, cum apocrypha, aut interpolata quæcumque leguntur: atque propterea ex eadem regula non conteſtationis aliorum, inter falſa amandamus plura, quæ in ipſa Synopſi leguntur; Unde non ſine delectu noſtram traditionem de prædicatione Thomæ in India, è Dorotheana Synopſi excerpentes, in medium proferimus.

Confirmat hanc traditionem Theodoretus *lib. 9. de verit. Evang.* ubi poſtquam dixit, Thomam Parthos, Perſas, atque Medos luſtraſſe, addit *Bracmanos, Indos, aliaſque Nationes finitimas*, fidem ab ipſo ſuſcepiſſe: ubi aperte diſtinguit Perſas, Medos &c. qui etiam Indi a pluribus vocabantur, a Brachmanis, & Indis; qui ad Indiam proprie dictam pertinent. *Brachmanes* etenim ita vocantur a vocabulo apud Indos vulgato, *Brabde* quod eſt *frire*; juxta interpretationem approbatam à P. Franciſco Roz Archiepiſcopo Cranganorenſi *anno* 1615. & Romæ per Indicos Miſſionarios collatam *anno* 1724. coram Em. Anſidei per Summ. Pont. deſignato, pro rebus Indiæ diſcutiendis.

VI. Conſonant Theodoreto plures, nempe *Nicephor. lib. 2. cap. 40*; qui non ſolum ad veram Indiam perveniſſe, ait, verumetiam ad Inſulam Taprobanam, antiquis Sieledivam, ad Auſtralem Indiæ Plagam iſtam penetraſſe D. Thomam, Nazianzenus *lib. 2. adv. Arianos*, Thomæ Indiam, ait, ob-

t g.ile ; & *Orat.*25. recenſens Regiones, quas Apoſtoli ſortiti ſunt, ait: *Thomæ cum India*. Inſuper S. Paulinus *Carm.*27. alias 25. canit.

Parthia Matthæum complectitur, India Thomam.

Ambroſ. *in Pſal.*45. ait, *Thomæ India patuit*. Hieron. *Epiſt.*148. ſcribit: *Cum Thoma in India Chriſtus Dominus erat*. Accedit Gaudentius Brixien. ſive auctor *Serm. de Dedicat. Eccleſiæ*. qui ait, eum apud Indos conſummaſſe Martyrium. Ne tamen aliqui in illam præjudicatam opinionem de India impropria impingentes ſtatuant, hos Patres non loqui de vera India, utpote illis parum cognita (quod de uno, aut altero ex Occidentalibus ſuſtineri utcumque poſſet, non vero de Orientalibus Patribus) unum ſeligo Hieron. in *Epiſt. XIII. ad Ruſticum Monach.* inter familiares, edita à Cl. V. Joſepho Catalani, ita loquentem de Negociatoribus, Maris diſcrimina ſubeuntibus, cumque iis comparantem eos, qui pro Deo tuto laborant: *Felix curſus eſt, ſi poſt ſex menſes, ſupradictæ Urbis* (loquitur de Urbe ad Mare Rubrum) *Portum teneant, à quo ſe incipit aperire Oceanus, per quem vix anno perpetuo ad Indiam pervenitur, ut ad Gangem Fluvium &c.* Perpendant etiam ii, qui vix circinum, manu ſemel pro dimetiendis paraſangis alicujus Chartæ geographicæ apprehenderunt, an notum Hieronymo fuerit, ubi vera India jaceret? Certè Mare rubrum in media impropria India incluſum eſt; de hac profecto non diceret ad illam, vix integro anno perveniri poſſe; immo ſi ipſe dimenſus eſſet ſpatium, ab eo loco ubi Oceanus aperitur, uſque ad Gangem, tempus impendendum in itinere non potuiſſet exactius præfinire; neque oſtia Gangetica in India impropria collocaſſe credendum eſt. Igitur veram, ac propriam Indiam (a) aſſeruerunt ſuperiori in loco Hieronymus, & Nicephorus Apoſtolatui Thomæ; addo, ipſum Tillemontium fateri *Not.*4. *pag.*613. Nicephorum de vera India loqui, cum de Brachmanis ſermonem faciat, & conſequenter ceteros, qui eodem modo loquuntur.

VII. Suffragantur Martyrologia, & Menologia; ſiquidem in Mart. Florentinii legitur bis; nempe *XII. Kal. Jan. & V. Kal. Jul. Translatio Corporis S. Thomæ Apoſtoli, qui translatus eſt ex India: Translatio Corporis S. Thomæ Apoſtoli, qui paſſus eſt in India*: Menologium Baſilii Imperatoris, *Prid. Non. Octob. Poſt Domini Jeſu Chriſti Aſſumtionem, cum Apoſtolorum ſinguli in eam, quæ ſorte obvenerat Regionem, profecti docerent, obtigit, & Thomæ Indorum Regio*. Menologium etiam Græcorum Card. Sirleti ad diem 6. *Octobris* hæc habet: *Hic* (Thomas) *cum Medis, Parthis, Perſis, & Indis Dei verbum prædicaſſet &c.* Idem confirmant ii omnes, qui eum Calaminæ mortuum eſſe ſcribunt, uti Dorotheus, Hippolytus, Anonymus apud OEcumenium, Sophronius *c.* 8. *pag.*265. Brev. Rom. in Feſto S. Thomæ præter Nationes toties recenſitas, Indiam addit, atque locum Martyrii Calaminam deſignat. Hagiologium etiam Florentinii M.S. ante ſexcentos annos exaratum; quod in re, adeo

(a) Kircherius in *Sina Illuſtrat. cap.*79. tenet, Thomæ iter in Indiam, & Concilium ibi celebratum; quod tamen putat Aſſeman. *Diſſert. de Syr. Neſtor. pag.*30. non Thomæ Apoſtolo, ſed Thomæ Neſtorianorum Epiſcopo *anno* 1590. tribuendum eſſe,

adeo à pluribus jam conteſtata, indubiæ auctoritatis haberi debet, e.ſi cetera ſint Florentinio ipſi ſuſpecta; ubi etiam habetur, Thomam e Mandrinopoli, quæ Urbs eſt Phrygiæ, in Indiam ſuperiorem fuiſſe progreſſum. (*a*)

Cui conſonant demum cum notitia Bollandiana apud Florentinium Martyrologium Romanum, Beda, Uſuardus, Ado, & antiquum Calendarium Frontonis: quibus adjungimus vetuſtiſſimum Corbejenſe Calendarium laudatum à Martene *Tom.IV. de Ritib. lib.4. c.2. num. 26.* *In India translatio S. Thomæ Apoſtoli*. Breviarium etiam Syriacum apud Kircherium in Sina illuſtrata expreſsè habet: *Per S. Thomam error, & Idololatria diſſipata ſunt apud Indos*. Demùm apud ipſum Florentinium teſtantur Semedus, Trigaultius, & Martinus Martinius, ex vetuſto lapide apud Sinas, & Breviario Chaldaico, haberi quæcumque D. Thomas apud Indos, Æthiopes, & Perſas pro fide egit. Nec prætermittendus M. Paulus Venetus *Hiſt. Orient. lib.3.cap.27.* qui referens traditionem Indorum Malabarenſium de D. Thoma, ait, ab illis vocari *Avarijam*, hoc eſt *Sanctum Virum*.

VIII. Quod ſi iis omnibus vetuſtis Monumentis, idem uniformiter contenſtantibus, addere velimus nova documenta eamdem rem illuſtrantia, ſummam confeciſſe meritò arbitrabimur. Igitur à Seculo decimoquinto, quo tempore Luſitanis patuit Indiæ commercium; *anno* 1498. ut ait Antonius Gouvea Auguſtinenſis *In Itin. Meneſt. lib.* 1. *cap.* 2. vel juxtà Raynaldum *anno* 1490. inventa ſunt, tam ad oras Indiæ Occidentales in Malabaria, quam ad oppoſitas Orientales Coromandelis, certa Monumenta, antiquam traditionem de prædicatione S. Thomæ in illis Regionibus plurimum roborantia; & in Malabarica Regione quidem, inventi ſunt Chriſtiani illi D. Thomæ appellati, qui ex antiqua immemorabili traditione illius Eccleſiæ, ita nominantur, quia Sancto Thomæ fidei Chriſtianæ, quam inter Paganos Indicos per tot ſecula conſervabant primordia, ſe debere memorant: ut conteſtantur prælibati auctores; ac inſuper Maffeus *lib.8. Hiſt. Ind.* & variis in locis *Synodus Diamper.* ad quam S. Thomæ Eccleſiæ Caſſanarii, & Populi, id communi conſenſione atteſtantes, convenerunt: immò ut conſtat ex actis Concilii, & ex Hiſtoria ipſius, quam Synodo præmiſimus, potiſſima ratio, qua illi Chriſtiani Papæ Romano parere mordicus detrectabant, ea erat, quod cum Eccleſia illa Indica, à D. Thoma Apoſtolo fundata eſſet, ac inſtituta, cui etiam ipſe legem Chriſti edixerat, & quam ab eo vocitabant *legem S. Thomæ*, non eſſe cur *legi D. Petri* (ita vocabant fidem Eccleſiæ Romanæ) poſtponenda eſſet, ac ullo pacto rejicienda aut permutanda, cum æque rectam fidem, & dogmata prædicaſſe, atque docuiſſe in India D. Thomam, ſicuti in Latinis Regionibus D. Petrum, plane credendum eſſet: unde conficiebant; id unum oportere, ut unaquæque Regio fidem, & Doctrinam illius Apoſtoli ſibi conſervandam ſtatueret, à quo Religionis Chriſtianæ vetuſta inſtitutione eſſet informata; neque eam

(*a*) Thomæ prædicationem in India veram, pluribus auctoribus Syris comprobatam exhibet Aſſemanus loco mox laudato, quo lectorem remittimus.

Digitized by Google

eam pro alia ullo modo deſereret. Romanis proinde Romanam, Indis D. Thomæ legem convenire. Cui ergo nullius videatur ponderis hoc argumentum, deſumtum ex antiquiſſima illarum gentium traditione, eidem planè incumbet onus demonſtrandi inſtitutorem, auctoremque, à quo eam haurire cœperint; ævum etiam aſſignandi, quo traditio illa fuerit incognita.

IX. Altera prædictæ traditionis ſtabiliendæ ratio deſumitur ex Monumentis ad oras Coromandelis, apud Meliaporem repertis tempore Joannis III. Luſitaniæ Regis, ubi diruta antiqua Calamina, & Indorum indigenarum lingua, demutato *Calaminæ* nomine fortè in *Meliaporis*, inventæ ſunt Reliquiæ S. Thomæ cum lanceæ cuſpide, quodam vaſe fictili, atque Viatorii baculi parte. Plura de iis habent Maffeus *lib.2. & 12.* Oſſorius *Lib.3. Hiſt. Ind.* qui ulterius addit, inventionem Crucis D. Thomæ, excelſo prope Meliaporem in loco repertæ, atque in arcu, quo ipſa muniebatur, aut in circuitu ipſius Crucis in tabula lapidea, inſcriptis literis, ſignificari ejuſdem Thomæ acceſſum ad eam Regionem, prædicationem, ac Martyrium ibidem loci conſtantiſſime pro Chriſto toleratum; quæ proinde Urbs in honorem ipſius Apoſtoli, appellata eſt à Luſitanis uſque ad præſens, *Civitas D. Thomæ*. Qua notitia eo lubentius utor, quò Tillemontius (ipſius Thomæ in narrationibus facti hiſtorici imitator incredulus) examen totius rei, atque Apoſtolatus Indici D. Thomæ relinquit *Not. 4. ſup. D. Thom.* iis, quibus compertum eſt, quid eo loci inventum fuerit, quique rectas, ſolidaſque conſequentias exinde elicere ſciant. Unde juxtà ipſius mentem, ſtandum eſt Luſitanis, atque prælaudatis Maffeo, Oſſorio, & Gouveæ; è quibus etiam nos aptas conſequentias deducere conabimur infrà, ubi de loco Martyrii agendum erit.

Porrò perpenſis omnibus hucuſque adductis pro D. Thomæ Apoſtolatu Indico, ac etiam iis, quæ pro contraria opinione militare videbantur, a Viris, & eruditione Eccleſiaſtica inſtructiſſimis, & in expendendis actis Sanctorum ſagaciſſimis, hujuſmodi viſa ſunt, ut noſtram fere omnes tenuerint ſententiam. Atque inter primos Florentinius, auctor in hac re verſatus, quam qui verſatiſſimus, loco ſuperius laudato, ita mentem ſuam aperit: *Nihil tamen certiùs apud Sanctos Patres invenio, quàm D. Thomam Indis Evangelium vulgaſſe*. Natalis Alexander *Hiſtor. Eccleſ. Seculo I. cap. 8. tom. 4. pag. 32. Edit. Venetæ Lazaroni anno* 1741. qui inter alios a Thoma converſos enumerat *Brachmanes, & Indos*. Ambroſius Gardeboſc Carmelitanus *Hiſt. Eccleſ. lib.2. Diſſert. 7. Quæſt. I.* hanc reſolutionem ponit: *S. Thomas Apoſtolus in Indiis propriè dictis Evangelium prædicavit, ibique pro Chriſto interfectus eſt*. V. Cl. Aſſemanus Bibliothecæ Vaticanæ ad præſens Præfectus, cujus eruditiſſimas Eccleſiaſticas elucubrationes, niſi id ipſius modeſtia gravate ferret, ſimul cum Auctore, hoc in loco plurimum commendaremus, tum ob peritiam Orientalium Linguarum; tum etiam propter ipſius eruditionem circa traditiones, & ritus Orientales: hic itaque, noſtram tenens ſententiam *Diſſert. De Syr. Neſtorian. pag. 25.* hæc habet verba: *De priori*

priori India,(Aſiatica & vera) *quæ ultra Perſidem ſita eſt antiquos loquutos fuiſſe, quum Thomam Indorum Apoſtolum vocant; tum ex iis conſtat, quæ de Parthia ab omnibus affirmantur; tum ex iis, quæ vetuſtiſſimi ſcriptores de Perſis, Medis, Carmanis, aliiſque Indiæ orientalis finitimis Populis tradunt*. Quæ quidem optima conjectura eſt. Quis enim ſibi ſuadeat, Apoſtolum, qui finitimas regiones, & gentes luſtravit, ſolos Indos, ad quos pronum erat iter, ſolos, inquam, reliquiſſe.

X. Cardinalis Gotti *Tom.5. Verit. Relig. Chriſt. c.6.* §. 2. ait, etiam poſita prædicatione alterius Thomæ Manichæi in India; ſententiam Patrum de prædicatione Indica Apoſtoli Thomæ adhuc ſuſtinendam eſſe: *Me hoc non movet*: (ait ſcilicet, ut contraria via incedat) Iis omnibus præivit Haythonus Monachus, Nepos Regis Armeniæ in *Hiſt. Orient. c.6.* quam Salconus juſſu Clementis V. anno 1307. edidit, ubi de India ait: *in ipſo Regno prædicavit B. Thomas Apoſtolus fidem Chriſti, & multas convertit Provincias, atque Gentes*. Cui conſonat M. Paul. Venetus. ibidem *lib.3. cap.24.* qui in Indiam perrexit *anno 1269.* & traditionem de prædicatione, & Sepulcro Divi Thomæ apud eas gentes inveniſſe conteſtatur.

Ultra has omnes recenſitas Nationes fidei Vexillum in alias etiam intuliſſe Thomam, plures aſſerunt; ut in *Hiſtoria prævia* diximus *cap.1.* §.2. cum Govvea *Itin. Meneſſ.* qui apud Chriſtianos S. Thomæ eam invaluiſſe ait traditionem; quod nempe à Meliapore ſolvens Sinarum Navibus prætervectus Apoſtolus, ad Sinas (a) pervenerit, & ad Urbem *Camballe*, vel *Bamballe*; Et quidem ex antiquis Monumentis Epiſcopatus Angamalenſis apparet ex Gouvea *lib.1. Itin. Meneſs. cap.1.* ab antiquiſſimis temporibus prædicatum fuiſſe Sinis Evangelium. Alii non ad Camballe, ſed ad Catayum perveniſſe autumant; quæ Regio in laudatis Monumentis appellatur *Sina*, aut *Maſſina*, atque ad Septentrionem jacet, Sinis, Tartariſque finitima. At alii rurſus volunt Camballe fuiſſe in Regione Abyſſinorum, quorum Imperator à Luſitanis vocari cœpit Presbyter Joannes, ut ait Barros *Lib.4. Aſiæ Decad.3. c.1.* alii demum ad Thibetum parvum illis Navibus deportatum fuiſſe affirmant.

Ceterum ex Breviario Syriaco apud Eminentiſs. Gotti *Tom.5. de verit. Rel. c.6.* §.2. *n.3.* habetur, Thomam Sinis prædicaſſe: *Per Sanctum Thomam error, & Idololatria diſſipati ſunt apud Indos. Per Sanctum Thomam Sinæ, & Aethiopes in agnitionem veritatis converſi ſunt*. Inſuper con-

(a) Sobenſis *Epitom. Canon. part.9. cap.1.* & Amrus in *Vitis Patriarch. Neſtor.* Thomam Sinis prædicaſſe aſſerunt. Accedit Trigautius, excerptis teſtimoniis a Breviario Malabarenſi, laudato a Card. Gotto. At Aſſeman. Diſſert. *De Syris Neſtor.* omnia componi poſſe ait, ſi dicatur, illa verba, *Per S. Thomam Sinæ &c.* intelligi ita, ut eo agente, & mittente ſuos Diſcipulos ad Sinas, iſti fidem acceperint; non quod Thomas per ſe ipſum prædicaverit Sinis; monumenta autem, quæ afferuntur, cum ſint poſteriora quatuor ad minus ſeculis, nihil probant. Ipſi manus victas daremus, niſi illa verba: *Per S. Thomam*; commodius explicarentur ex noſtra opinione, ut litera ſonat: deinde quod ſimiliter dici poſſet, ex eo neque Thomam per ſe ipſum Indis prædicaſſe: tandem quia monumenta, quamvis poſteriora, fidem faciunt anterioris traditionis.

confirmatur id narratione duorum Arabum in Itinerariis Pariſiis editis, ubi aſſeritur, Sinarum Reges aliquid de Chriſto, & Apoſtolis audiviſſe, & ut apparet à D. Thoma, quandoquidem ipſi in itinere offenderunt *Beth Thomam*, ideſt *domum* vel *Eccleſiam D. Thomæ*. Anno *etiam* 1628. in Urbe Siam-Fu Provinciæ Kiamſi reperta fuit inſcriptio, ubi legebatur vita Salvatoris, & prædicatio Evangelii à priſcis Patribus. (*a*) Et quantumvis ex Card. Gotti id non videatur evincere prædicationem Thomæ, aut alterius Apoſtolorum apud illas gentes, eo quod illa inſcriptio annum præſeferat Chriſti 780. nihilominùs ex infra dicendis, probabile D. Thomæ iter Sinicum id non labefactat.

Igitur Camballe, quam Urbem non licuit reperire Gouveæ, & aliis, (*b*) invenitur ex *Peregrinatione* B. Odorici Ord. Min. ab ipſo deſcripta, qui obiit *A. D.* 1331. & habetur apud Bolland. ad *D. XIV. Jan.* ubi ſcribit: *Inde veni ad illam nobilem Civitatem Camballech, quæ vetus eſt, & antiqua in Provincia Chatay. Hanc ceperunt Tartari: ego Fr. Odoricus Manſi ibi tribus annis*. Hæc à Paulo Veneto *lib.* 2. *cap* 9. *& ſeq.* vocatur *Cambalu*. Quam hoc tempore Pekinum eſſe, & Sedem Sinenſium Imperatorum aut Regum arbitratur Trigaut. *Lib.* 4. *de Chriſt. expedit. apud Sin. cap.* 3. At in Cambalech Templum antea erexerat Joannes de Monte Corvino Ord. Min. *anno* 1299. ex Vvadingo; qui etiam Archiepiſcopus Camballenſis creatus fuit *anno* 1307. Immo & hodie extat *Sambale*, aut *Cambale* in Imperio Mogolis.

XI. Quæ omnia comprobare videntur traditionem Eccleſiæ Indicæ Angamalenſis de prædicatione Thomæ apud Sinas; cui traditioni ſi adjungitur inſcripto Sinica, de geſtis ibi a Patribus, quamvis ex hac ſola, ut bene Gotti, id non evincatur, tamen ex illa, ut traditione roborata, prædicatio Sinica D. Thomæ gravi conjectura fulcitur (*c*). Ex quo etiam fit, ut ipſis incumbat onus probandi, non ab Apoſtolo Thoma, ſed ab alio Apoſtolo ibi prædicatum fuiſſe Evangelium: acta enim ſeu geſta Apoſtolorum aperte inſinuant eorum apud omnes gentes prædicationem; quamobrem jure meritoque cenſemus, Apoſtolos ipſos (excepta Africa) in potiſſimas Orbis Terrarum Regiones, fidei lumen invexiſſe, ut mox dicemus.

Et quidem non ſolum apud Sinas, verum etiam in Tartaria, Thibeto utroque, atque aliis Regionibus, lucem Evangelii priſcis irradiaſſe temporibus, compertum eſt, ex Haythono, Marco Paulo Veneto, qui Im-

(*a*) De hac inſcriptione late ac erudite diſſerit Aſſeman. *Diſſert. & Syr. Neſt. a pag.* 588. omnino videndus.

(*b*) Urbs *Camballe*, & regio *Maſſin*. regiones ſunt ejuſdem Regni Sinæ; *Cambale* aut *Cambalu* erat Sinæ Metropolis: *Maſſin* vero vel *Maſina*, aliis nominibus *Mangi Macin*, ſeu *Matſin*, eſt altera pars meridionalis ejuſdem Regni Sinæ. Turcæ Perſæ, & Arabes illis duobus nominibus ſignificant Sinam ſeptentrionalem, & meridionalem; ſicuti aliis duobus *Jagiug & Magiug* id eſt Gog, & Magog; integram Tartariam exprimunt. Igitur quæ Sinis eſt *Pekin*, Tartaris eſt, *Cambalu*.

(*c*) Neque contendimus, totam peragraſſe Sinam, aut Tartariam Apoſtolum Thomam; ſufficit nobis ut vere dici poſſit, eas ipſemet regiones per ſemetipſum illuſtraſſe, illum in unam aut alteram utriuſque Regni Civitatem profectum eſſe; uti ſonat traditio Malabarenſium.

Imperatori Tartarorum per ſeptemdecim annos inſervivit *anno circiter 1256.*, nec non ex Joanne de Plano Carpi, Ord. Min., cujus verba refert Bellovacenſis in Fragmento ad ſpeculum *Hiſt. Nat. ad lib.32. c.9.* cum ipſe fuiſſet cum aliis Miſſionariis Ordinis Prædicat. ab Innoc.III. ad Tartarorum Imperatorem, qui loquendo de Bello Tartarorum contra Kythaos, (qui ex Haythono, & M. Paulo Veneto ſunt indigenæ Catay, aut Kythay) ita ſcribit: *Kytai homines habent vitas Patrum, & domos, in quibus erant temporibus ſuis, ad modum Eccleſiarum factas; Quoſdam etiam Sanctos habere ſe dicunt; & unum Deum colunt. Chriſtum Jeſum Dominum venerantur, & credunt vitam æternam, ſed non baptizantur. Scripturam noſtram* (dixerat jam eos habere vetus & novum Teſtamentum) *honorant, ac reverentur*. Et tandem quoad prædicationem Sinicam D. Thomæ, quamquam Urbem *Sinam* inter alias Indiæ locet Ortelius in Nomenclat. Ptolem. quam etiam illuſtrare potuit Thomas, tamen plura prædicationis ejuſdem monumenta apud Sinas reperiri refert Auguſtinenſis Joannes Gonzalez de Mendoza *Hiſt. de Rep. Sinar. Barcinonæ edita* anno 1586.

XII. Denique in Americam Meridionalem tranſiſſe Thomam, probabile videtur, ex eo quod Braſilienſes plura memorabant de Divo Thoma, quem *Zoma* vocant, mutato *Th.* in *Z.* quando illæ Plagæ innotuerunt, ut habet Stapleton. *ex Ep. Emman. Nobrega, e Braſilia ſcripta an.* 1552. *ad calcem tom.4. in Evang. ubi de tribus Thomis*. Idem ex *Hiſt. Ind. Leonardi* colligere licet ex variis momentis, quæ adducit circa Americam Septentrionalem, ubi plura de Cruce multis in locis; quam tanquam *Deum pluviæ* Indi venerabantur: qui labores ſoli Thomæ tribuendi ſunt, afferente ex Chryſologo, *in Roſ. Aur.* Sylveſtro, quod *hic ſolus Apoſtolus univerſum Orbem terrarum percurrerit*; potiſſimum etiam ex eo, quod nulli alteri id attribuatur; & aliunde ab ipſis Apoſtolis per totum Orbem putamus jam tunc prædicatum fuiſſe Evangelium, uti ſincerius, ac juxta proprium ſenſum verborum Chriſti: *prædicate Evangelium omni Creaturæ* (*a*); & Evangeliſta (*b*). *Ipſi profecti prædicaverunt ubique*, neque id per Synecdochen accipimus, ut alii, ſcilicet maximam partem pro toto. Inquirenti autem, quomodo tunc Apoſtoli in partes Americanas (*c*) penetrare potuerint, reponit ex Torniel. *in Annal. ad ann.* 1931. *num.*45. Cl. Pagius, ad *Annum Chriſti* 44. plures tunc fuiſſe vias nobis nunc occultas; aut breve fretum; nec forſan ad id defuiſſe Angelorum miniſterium, ut non defuit, *Act.*16. *v.*9. (*d*) Sola Africa (*e*) ex-

(*a*) Marc. *cap.*16. *v.*14.

(*b*) Ibidem *v.*20.

(*c*) Profecto comperta fuit antiquis America, nomine terræ Athlanticæ, ex Platone, Ariſtotele, & Seneca. apud Jo. Metellum *in Præfat. ad Hiſtor. Oſorii de Reb. Emmanuelis*: & Marineus Siculus refert, in veteribus Hiſpaniolæ fodinis, repertum fuiſſe aureum nummum cum effigie & inſcriptione Aug. Cæſ. quo Sum. Pontifex donatus fuit.

(*d*) Angelus in ſpecie viri Macedonis induxit Paulum, ut prætermiſſa Bithynia, ad Macedoniam pergeret, dicens, *Tranſiens in Macedoniam adjuva nos*: ductantibus enim Angelis, atque ipſorum miniſterio Apoſtolos creditur orbem colluſtraſſe.

(*e*) Optime id, eo loci Pagius ex Aug. aliiſque aſſerere poſſet, ſi loquatur de Africa tempore Hadriani, quo circa annum 120. ad fidem converſa eſt per Viros Apoſtolicos

excipitur ibi, quæ a Succeſſoribus Apoſtolorum fidei lumen accepit.

XIII. Quæ ſtatuta ſuperius fuerunt circa S. Thomæ Apoſtolatum in vera India, pluribus oppugnari poſſe videntur, & hæc in præſenti diluenda ſunt, inſinuatis, atque alio remiſſis iis, quæ eum oblique impetunt. Et primo.

Ex eo quod ipſius corpus non fuit ſepultum in India, cum jam ad exitum ſeculi 4. ex Rufino *lib.11. cap.6.* Corpus D. Thomæ in Edeſſa Urbe Meſopotamiæ quieſceret. Socrates etiam meminit Eccleſiæ, ibi Divo Thomæ dicatæ, quod illis temporibus non fiebat, niſi ibidem illius Sancti Reliquiæ conderentur; quod etiam comprobatur ex oratione in ea Eccleſia habita, ac ſuperius inter ſcripta Chryſoſtomi laudata, qua teſtatur ejus Auctor, Corpus D.Thomæ integrum ibi reperiri. Sed nec juvat dicere, partem Corporis eo fuiſſe ex India tranſlatam; tum quia id inſolitum erat primis ſeculis, nempe reliquias, aut Corpora Sanctorum dividere, tum etiam quia integrum ſervabatur Edeſſæ: non ergo Divum Thomam veram Indiam luſtraſſe credendum eſt. Secundo, quia ipſius Apoſtolatus, atque certaminis locus aſſignatur Urbs *Calamina*, antiquis, & Geographis, & Hiſtoricis incognita, tantumque nota nuperrimis Scriptoribus; quæ quidem res ex ipſa, quam præſefert, novitate, de falſitate non levem ingerit ſuſpicionem.

Ceterum iſta non magni ponderis ſunt, ut inferius agendo de Martyrio Apoſtoli fuſius dicemus, & interea reſpondemus, eam fuiſſe partem Corporis tantum, quæ Edeſſæ venerabatur; nec id inſolitum in Eccleſia Orientali, (quidquid ſit de Occidentali, & Romana) Corpora Sanctorum, & dividere, & ſuffurari. Quid quod licet Urbs *Calamina* nuſquam extitiſſe daretur, tamen locus, qui nomen *Calaminæ* (a) præſeferret, apud Meliaporem, ut veroſimilius aſſeritur.

Quæ autem oppugnare videntur prædicationem Thomæ in vera India, eamque traditionem enervare, ea ſunt, quæ apud Tillemontium poſt alios leguntur, *tom.1. Hiſt. Eccleſ. Art. de S. Thoma*, & in *Notis*: nimirum primo: quod ea, quæ de Thomæ prædicatione habentur, deſumta videantur ex Apocrypho Libro Abdiæ Babylonici de *Hiſtoria certaminis Apoſtolici*, & quæ a M.P.Auguſt. *Epiſt. adverſus Adimantum cap.17.* in-

a Roma miſſos; & ut comprehendit ex Notitia Imperii, quam noſter Panvinius tribuit Hadriano Imperatori, illas ſex Provincias; nempe Provinciam Proconſularem Africæ, ubi Carthago: *Numidiam* Conſularem: *Bizacium* Conſularem: *Tripolitanam* Præſidialem: *Mauritaniam Sitifenſem & Cæſarienſem* utramque Præſidialem; ceterum ſi ſermo ſit de Africa in tota ſua latitudine, ut nos accipimus, nullus eſt locus eam excipiendi, ab ea univerſali, quod per Apoſtolos prædicatum ſit Evangelium *ubique*, teſtimoniis etenim priſcorum comperimus, in Alexandria Ægypti, & Æthiopia, ipſos Apoſtolos prædicaſſe.

(b) Ut Indis abjudicet Crozæus, Apoſtolatum S. Thomæ, ejuſque Corpus, *Calaminam* nullibi terrarum extitiſſe, uti Tillemontius contendit; eo tantum diſcrimine quod iſte *Calamonem* ſufficiendum putat pro Calamina: Crozæus vero *pag.286. Hiſt. Ind.* locum in Guinea a Luſitanis, vocatum *Caſtel Mina*. Quæ conjectatio, faſtidium peperit ipſi La Martiniere, Philippi V. Hiſpan. Regis, Geographo, qui ait: *Ie ſuis fache, que cette conjecture, ſi de raiſonable, ait echape a un Bibliothecaire ſavant, tel qu'est M. de la Croze*: vide la Martinier. verbo *Calamina*.

Digitized by Google

inter Apocryphos Manichæorum libros recenſetur: in quibus eadem fabula narratur, de homine, qui in pœnam colaphi D. Thomæ impacti ex imprecatione Apoſtoli, a Leone diſcerptus fuerit, vel a regio cane manus fuerit avulſa in pœnam patrati facinoris, & ad locum convivii ab ipſo deportata, ut cum aliis ſcribit Gouveanus *lib.* 1. *Itin. Meneſſ. cap.* 1. & nos cum eo *cap.* 1. §. 1. *Hiſt. Præviæ ad Synod. Diamp.* aſſeruimus. At neque majorem auctoritatem conciliat huic rei, quod a Nicephoro Calixto *lib.* 2. *Hiſt. cap.* 40. aſſeratur prædicatio iſta Thomæ ad Indos, & quidem proprie ita vocatos Brachmanes nempe, atquè Taprobanenſes; tum quia ex auctoritate Abdiæ ea retuliſſe videtur; tum etiam quia Nicephori auctoritas hodie floccipenditur: unde non eſt, quod iis nixa fundamentis prædicatio Indica Thomæ, ſolide poſſit ſtabiliri.

XIV. Plurima ad hæc reponere valemus: & quidem primo cum Florentinio agendo de prædicatione D. Thomæ; & translationibus Corporis ipſius, tam de Abdiæ, quam de Hagiologio MS. ſuo, dicente. *Tamen poſſunt inter apocrypha etiam ſinceriora latere*; atque hac regula ducti critici, omnes non prætermittunt laudare, & Abdiam, & Nicephorum, alioſque hujuſmodi, dum ad rem ſuam faciunt: unde eodem jure utentes, eoſdem pro Indica D. Thomæ prædicatione in medium producimus; non quia in iis firmitatem noſtræ traditionis collocemus, ſed ut traditionem ipſam, quæ in ſupra recenſitis Patribus habetur, ejuſmodi fuiſſe dicamus, ut vel ipſi (ut ajunt) impoſtores, eam obſcurare non potuerint; immo talem vim habuiſſe, ut etiam ab impoſtoribus aſſerta, reliqui Auctores eos impugnantes, hanc partem intactam, ut ſinceram prætermiſerint, nec adverſus eam inſurrexerint. Deinde dicimus, tam Abdiam, quam Auctores apocryphos citatos ex Manichæis a P. Auguſt. in laudata Epiſtola ad Adimantum, quantum attinet ad ea, quæ aſſerunt de prædicatione Thomæ, audiendos eſſe, quia ipſe impoſtor, & fictus Abdias in ipſo libri initio affirmat, ſe ea, quæ habet de D. Thomæ geſtis ex libro quodam antiquiori, in quem incidit, omiſſis ſupervacaneis exſcripſiſſe: ubi ipſe, quaſi oblitus muneris impoſtoris, quod obibat, nova pro veteribus obtrudendo in hac re antiquiores Codices legiſſe fatetur, in quibus ea habebantur: neceſt cur dicatur in hoc denuo dupliciter impoſtorem egiſſe; ſicuti enim plures critici cum Bollando die 20. Martii pag. 77. reſpondent, ut defendant Patres, aſſerentes, Parentes Deiparæ fuiſſe Joachim, & Annam nominatos; etiamſi ipſi id aſſerant ex ſpurio quodam libello Jacobi Theadelphi, aut ex Seleuco impoſtore; nimirum nihil officere eorum teſtimonia conſervatæ illi traditioni; *Nec omnia dicantur, Auctores iſti finxiſſe*: ita nos de Abdia reſpondemus.

XV. Quod attinet ad Scripturas citatas ab Auguſtino, quo nomine Voſſius opinatur deſignari librum Abdiæ, ſeſe opponunt Auctores *Bibliot. Magnæ Eccleſ. editæ Colon. Allob. apud Perachonium anno* 1734. ex eo quod Auguſtini ævo, diuque antea plura præter Abdiam fabuloſa, & ſcripta, & tradita de Apoſtolis circumferebantur; inter alia Evangelium Thomæ, & qui idem eſt cum illo juxta Calmetum in *Diſſert. in Evangelia apocrypha num.* 31. Liber Evangelii de Infantia Salvatoris;

Digitized by Google

ana inſuper, quæ etſi antea ſincera, à Manichæis tamen corrupta jam fuerant: ceterum iis ſicut non eſt cur fidere poſſimus; quoad ea, quæ de Matrimonii deteſtatione, aut duplici rerum principio aſſeruntur, quia in iſtis Dogmatibus errabant, atque ut ea defenderent, vitiabant ſcripta quælibet; ita non eſt cur in aliis, quorum falſificatio illius Sectæ non intererat, ſicuti eſt, quod D. Thomas hic, aut alibi prædicaverit, ipſis aſſentiri non poſſimus; & ita revera ſe gerit Auguſtinus in laudata Epiſtola cum iſtis Scripturis apocryphis, agentibus de eo, quod D. Thomas maledixerit homini, qui eum palma percuſſerat; illa enim admittit, ut contra Manichæos inferat, diligi poſſe homines, ab eo etiam, qui in eos vindictam ſumit, dicendo: *Sed quia & tibi* (in Scripturis apocryphis) *tacitum non eſt, quo animo factum ſit* (ab Apoſtolo Thoma) *videtur dilectio vindicantis*: Sic etiam nos iis utimur, quia & ibi tacitum non eſt, quid Thomas in ſua prædicatione egerit. Ob eamdem rationem citamus Nicephorum, & etiam, ut morem geramus ipſi Tillemontio, qui eum, quem hic rejicit, alibi ut fautorem revocat: ut videre eſt in *Notis ad S. Joannem Evangeliſtam Not. 18. & in Not. 5. ad Thomam noſtrum*: & in *Not. 2. ad S. Bartholomæum* pro iſtius Indica prædicatione, non veretur citare ipſum *Abdiam lib. 8. pag. 96.* immo, & Nicephorum; ut vagam Indiam, nec certam Bartholomæi prædicationi aſſignet. Nimirum eo ſunt ingenio animati plerique etiam e nobilioribus Criticis, ut unum, eumdemque Auctorem dum ipſorum opinioni favet, ſincerum, cum vero adverſatur, corruptum, depravatumque conclament.

XVI. Alterum, & quod majus negotium faceſſere poſſet, opponitur ex Florentinio (qui alias pro Indica ſtat prædicatione Thomæ) à Tillemontio, tam in Articulo D. Thomæ, quam in Notis *in Not. 4.* quem ſequitur Sandinus *Hiſtor. Apoſtol. pag. 167.* videlicet, quod tametſi dicatur à Patribus, D. Thomam in India, atque Aethiopia Evangelium prædicaſſe, non inde confici, eum extra Parthorum Imperium fidei Vexillum intuliſſe, propterea quod, ut ait laudatus Florentinius in Martyrologium Hieronymianum; *Antiqui Patres ſub Indiæ nomine, non Regionem, quæ proprie India diceretur, ſed quoſcumque longinquos Populos, præcipue Aethiopes, Parthoſque conterminos, Indos vocare conſueverunt; ut ad Epiphanium annotavit etiam Petavius.* Addit de ſuo Tillemontius, quaſi paraphraſim illis verbis adornando: *Ex iis* (loquitur de teſtimoniis SS. Patrum, & antiquorum) *non eſt cur aſſerere poſſimus, Thomam extra Parthorum ditionem prædicaſſe, notum enim eſt omnibus, quod antiqui fere nulla cognitione inſtructi aliarum Regionum, quæ extra Imperium erant Romanorum, frequenter vocabant Indiam, & Aethiopiam, remotas quaſcumque Regiones ad Orientem, & Meridiem exiſtentes.*

XVII. Hæc tamen impugnatio, paucioribus conſtat verbis, quam æquivocationibus: prætერquamquod falſo imponit (ut videtur) Sancto Epiphanio, ejuſque commentatori eruditiſſimo Petavio, quaſi veram Indiam non agnoverint. Et quidem ab hoc extremo exordium ſumendo, Epiphanius in *Ancorat. num. 115.* ubi de Orbis partitione poſt Cataclyſmum,

mum, inter Regiones ad liberos Semi pertinentes, ſeptimo loco enumerat Indos, deinde Arabes, Hyrcanos, Aſſyrios, Carmanos, Lydos, Meſopotamitas, Hebræos, Bactrianos, Adiabenos, Saracenos, Scythas, Chaldæos, Parthos &c. Deinde inter liberos Chami ponit Aethiopes, Trogloditas, Aegyptios, Phœnices, Marmaridas, Macedones, Auxomitas (alias Abyſinos), & horum regiones extendit ab Aegypto uſque ad Oceanum. Ulterius Japheto aſſignat inter alios, Medos, Armenos, Sarmatas, Scythas, Latinos, qui & Romani, & Tyrrhenos, Gallos denique, Britannos, Hiſpanos. Et iſta quidem adeò exactè deſcribit, ſupputatque, ut ſubjungat, quod ſi quandoque duobus Dominis una eademque Regio attribuatur, ne ex hoc aliqua ſuboriatur confuſio, ea de cauſa id factum fuerit; nimirum, aut quia communi utriuſque limite continebatur; ſive quia ex una ad aliam propagatæ erant Coloniæ; vel tandem, quod Chamus aliquam ad alios attinentem Regionem uſurpaverat; unde in duorum ditione, eam recenſere oportuit. Quis igitur umquam perſuaderi poſſit, Epiphanium (ſaltem) accuratiſſime recenſentem, atque adeo diſtinctè diſtribuentem Orbis Regiones, Indos cum aliis Nationibus confudiſſe? Aut dum Indos recenſet, ſub eo nomine non Regionem, quæ proprie India diceretur, ſed Aethiopes, & Parthos conterminos, ea voce deſignaſſe? Eo vel maxime, quod Parthos uni, alteri vero Aethiopes adjudicat. Qui ergo rationem non unam tantum reddit, cur ipſe quandoque duobus eandem Regionem attribuat, utique patefacere non omiſiſſet, quam ob cauſam Indos vocaret Aethiopes, aut Parthos, aut quoſcumque alios: unde proculdubio tenendum eſt, illum vocaſſe Parthos Parthos, atque Indos Indos.

XVIII. Quod autem attinet ad Petavium; opus fuit nobis omnes animadverſiones in Epiphanium percurrere; ſed licet exacte, quantum per tempus licuit, id egerimus, ne unum quidem ex citatis verbis deprehendimus; ſolum verba hæc legebamus in Nota 25. ad Epiphanium de Hæreſibus: *Indorum appellatio à majoribus noſtris, ad remotos omnes ab Orbe noſtro Populos eſt tranſlata*: ita legitur in *Edit. Pariſienſi Sonnii anno 1622. tom. 2. in Animadverſionibus ad Epiph. pag.60.* E quo loco etiam obiter lecto, clare apparere potuiſſet, nomen Indiæ non adeo fuiſſe vagum, quin aliquam determinatam Regionem ſignificaret, & à qua ad alios Populos ea vox *tranſlata* fuerit, ut ipſe fatetur Petavius. Agebat enim ibi hic Auctor de terra Cetim, & quærebat quinam Citiæi dicerentur; ipſe autem aſſerebat, probabile ſibi videri, eo nomine venire Cilicas, Cyprios, Macedones, Romanos, atque Italos, ita vocatos à Syris, eo quod omnes iſti per ſibi vicinos Citiæos, atque notiſſimos, ad ſe aditum haberent: *Hoc ipſum Citiæorum nomen pleriſque Græciæ Populis accomodaverint, quemadmodum Indorum appellatio à majoribus noſtris &c.* Plura hujuſmodi rei citare poſſumus exempla, ubi nomenclatura unius Nationis, alteri aliqua ex cauſa tribuitur, quæ nota ſunt; & quidem Petavius ipſe ibidem in *Not. aut num. 84. ait: Chriſtiani à Turcis, vulgo Franci; & Mahometani, à noſtris Turcæ nominantur*: Vincentius etiam Bellovac. in *Fragm.* ad *Lib.30. Spec. Hiſt. cap.87. Edit. Rein. Reinecii*

Digitized by Google

cii tom. 2. Tartari (ait) *& Orientales quoslibet Chriſtianos vocabant Francos*: Unde ex iis id unum inferre debuiſſent, nimirum eſſe veram Indiam, Regionem, quæ ita antonomaſtice nominatur; etiamſi aliæ ſub eo nomine venirent; ſicuti nomine Franciæ ſine addito, etſi omnes Europæi ita vocentur, ſoli veniunt Franci, & ſola propria Francia intelligitur. Ex iis omnibus non apparet quomodo, niſi Petavio imponant illi Critici, aſſerere potuerint ex ipſo, quod antiqui Patres ſub Indiæ nomine, non Regionem, *quæ proprie India diceretur*, ſed quoſcumque longinquos Populos, præcipue Aethiopes, Parthoſque conterminos Indos vocare conſueverint? Ibi enim primo antiquos Patres non nominat; deinde non denegat *Indiæ propriæ* nomen Indiæ, nec de Aethiopibus, aut Parthis mentionem ullam facit; id unum ait, ex India proprie tali, vocem tranſlatam fuiſſe à majoribus (quicumque illi fuerint, aut qualeſcumque ſive Patres, ſive Hiſtorici profani) ad ſignificandos remotos Populos ab Orbe noſtro; quod quidem potiori jure, quam de aliis, de Sinenſibus ac Tartaris dici poteſt, qui Seres ab antiquis vocantur; ex quo novum argumentum deſumi poteſt, ad prædicationem Sinicam D. Thomæ confirmandam.

XIX. At neque in eo tantum peccatum eſt; ſed inſuper Tillemontius, ejuſque exſcriptor Sandinus, locum Florentinii non bene intelligentis Petavium, in ſenſum contrarium ab eo, quem Florentinius ipſe intendebat, detorſerunt. Etenim ibi Florentinius, ut amplius prædicationem Indicam Thomæ ſtabiliat, & obſcura dilucidet, ait: *Quod autem cum Hippolyto, & Anonymo Eccleſia doceat, Sanctum Parthis, Medis &c. vitæ præcepta tradidiſſe, & cum ipſis Indiam non recenſeat; pugnare non exiſtimo; nam antiqui Patres ſub Indiæ nomine &c.* Et quæ ſequuntur. Quaſi inferre vellet nihilominùs in India prædicaſſe. Iſti autem inferunt, ex eo quod apud illas gentes prædicaverit, quod in India non prædicavit. Hæc autem aliaque abſurda accidere neceſſum eſt, cum Auctores raptim leguntur, ut Petavius à Florentinio; & cum non citatur locus determinatus, in quo res leguntur, ut etiam fecit; quando denique Scriptores non conſulunt fontes; ut non fecere Tillemontius, nec Sandinus. Unde ut hoc in loco id aliis non contingat, & ut res Petavio, & Epiphanio conſtet, ſaltem dum illa verba in illis quæruntur, emendandus eſſet locus Florentinii, apponendo particulas *tantum*, & *etiam*, & legatur: *Antiqui Patres ſub Indiæ nomine, non Regionem tantum, quæ India diceretur, ſed etiam quoſcumque &c.* & hunc putamus fuiſſe ſenſum à Florentinio intentum. Ex hoc autem id unum conficitur, quod etſi plures ex antiquis ſive Patribus, ſive Hiſtoriographis non meminerint Indiæ (ſicut nec meminit Eccleſia) dum de prædicatione Thomæ loquuntur, adhuc aſſerendum fore, ipſum Indis prædicaſſe.

XX. Quodſi deinde adverſantis Cl. Tillemontii ſententiam expendamus, quod nempe extra Parthorum Ditionem haudquaquam Thomas prædicaverit, evanidam prorſus eam æſtimabimus perpendentes, in iis rationum momentis, quæ pro ſua ſententia affert, non ſemel allucinatum fuiſſe. Omnia ille ad hæc argumenta revocavit; primo quia antiqui no-

notitia carebant earum Regionum, quæ erant extra Imperium Romanum: ſecundo veluti conſectarie, quod Indiam, & Aethiopiam, quaſcumque indiſcriminatim ad Orientem, & meridiem conſtitutas Nationes appellarent, & conſequenter Parthos: Utrumque autem argumentum falſum oſtendemus; deinde æquivocationis radice patefacta, rem determinabimus.

Et quidem, ut falſitatis revincatur primum, ſufficit in medium producere, qui ex antiquis, & Indiam, & alias Nationes, ut interſe diverſas agnoverunt; & quamquam non diffiteamur, vocem Indiæ latiſſimam ſignificationem ſortitam fuiſſe, attamen ex hoc ipſo fit, non debere, neque poſſe accipi pro determinata aliqua Regione e. g. Parthorum, ut contendit Tillemontius, aut ſi pro aliqua accipienda ſit, id tantum convenire poſſe illi Regioni, quæ propriori modo nomen Indiæ participet, ut eſt India ad Gangem; quod nos contendimus. Igitur qui vel à limine tantum ſalutaverit Auctores Græcos & Latinos, fateatur neceſſe eſt, propriam Indiam notiſſimam priſcis fuiſſe; de illa ſiquidem, pro dignitate agit Alexander Magnus *in Epiſto. ad Ariſtotel.* à Cornelio Nepote latine redditam, initio Hiſtoriæ Quinti Curtii; quod etiam præſtat diſertiſſimus hic Auctor, *Lib.9. ſuæ Hiſtoriæ*, ubi Indi & Gangis curſum, ac regiones, quas interluunt, exactiſſime præfinit. Plinius, etiam Solinus, Strabo, Apulejus, Porphyrius, & plures alii agunt de Gymnoſophiſtis, quos in India locant, & quidem ea, quæ eſt ad ripas Indi fluminis; & Nicolaus Damaſcenus (ut ait Strabo) refert Indiæ legatos, octo Servos Indicos donaſſe Cæſari Auguſto, ut videre eſt apud Ludovicum Vives *lib.*14. *Aug. de Civit. Dei ad cap.*17. & Franc. Balduinum de *Inſtit. Hiſt. Univerſ.* ap. M. Paulum Venet. in Proœmiis, qui aſſerit ex iis, quæ Plinius in Comment. Hiſt. retulit, quod Rex Taprobanæ etiam Legatos Romam miſit ad Imperatorem Claudium: Unde perſpicuè fit, ex eo jam tempore agnitam fuiſſe Regionem, quæ proprie India diceretur, & ut à Parthis, aliiſque Nationibus diverſam. At hæc omnia nihil conficiant per nos licet, niſi etiam ex ipſo Tillemontio innoteſcat, à primis Eccleſiæ Seculis, probe notas fuiſſe Romanis Indicas, Parthicas, & alias Orientales Regiones, neque nomine Indiæ, confuſos Parthos, ſed propria voce cognitos fuiſſe: etenim anno 25. ante Nat. Chriſti refert Tillemontius *Hiſt. Imper. Rom. tom.*1. *in Auguſt. Imper. art.*7. quod Phraates Rex Parthorum Signa, & Captivos, quos à devictis antea Romanis ſub Craſſo, & Antonio acceperat, Auguſto reſtituerit; & quod Indi miſſis ad ipſum legatis, & donis, fœdus cum eo inierint. Ad annum etiam 4. Chriſti *ibidem art.*13. Auguſtum Parthis Regem deſignaſſe Vononem; & *ad an. Chriſti* 105. *in Trajano art.*17. refert, quod debellatis ab eo Arabibus, aliiſque Orientalibus Populis, geſtorum fama perculſi plures (quos inter Indiæ Populi) Legatos ad eum miſerint. Ne autem amplius in iis immoremur, ibidem pluribus in locis apparet ex ipſo Tillemontio, tanquam Nationes diverſas agnitos fuiſſe Parthos, & Indos; immo percurrenti Imperatorum ex ipſo hiſtoriam, fere omnes Orientales gentes, ſuo unamquamque deſignatam nomine reperire licebit; qui ergo fieri poteſt,

verum

Digitized by Google

verum eſſe, quod primo aſſeruit, fere nullam habuiſſe cognitionem antiquos de aliis Populis Orientalibus extra Parthos, & eos, qui Imperio parebant Romano, omneſque illos quocumque, & ubicumque poſitos, cunctos, Indos appellaſſe vel Aethiopes? Et tametſi hoc præjudicio laborare potuerint aliqui ſcriptores Occidentalis Eccleſiæ, & de regionibus à ſua ſejunctiſſimis confuſe pertractare: id ſane de Patribus, & Auctoribus Orientalibus aſſerere, nemo jure poterit.

XXI. Hujus autem æquivocationis origo, & radix fortaſſe fuerit modus loquendi vulgaris, qui hodie etiam perſeverat, nimirum appellandi Indos, quaſcumque remotas gentes, ut omnes Mexicanos, Peruvanos &c. & ad Orientem Taprobanenſes, Malabarenſes &c. ceterum id eatenus tantum ſuſtinetur, quatenus loquitur de illis comparatione facta ad noſtrum Orbem; ſicuti comparative ad religionem, omnes Mahometanos vocamus Turcas, aut Mauros, & illi nos omnes appellant Francos; quod quidem in hac parte, & ſenſu verum eſt; attamen dum agitur de illis remotis Regionibus inter ſe ipſas comparatis, ac nullo habito reſpectu ad noſtrum Orbem, & ad præſens, & antiquis temporibus, loquendo de Orientalibus Regionibus, Indi vocati ſunt Indi, Thibetani Thibetani & Parthi Parthi. Plane Epiphanium, alioſque Patres Bactriam, Parthiam, Aethiopiam, aliaque Regna recenſentes, inter quæ Indiam memorant: & quorum plures, ibi Thomam prædicaſſe aſſeverant; non confudiſſe Nationes, neque nominibus æquivocis uſos fuiſſe, luce meridiana clarius conſtat, quo in numero omnes ſupra laudati Patres, atque Scriptores collocari debent. Quod autem ſatis mirari non poſſumus illud eſt; quomodo ſcilicet poſſit inferri aliter, quam inverſo ratiocinandi modo, Thomam ſolis Parthis prædicaſſe, quamquam Patres aſſerant, ipſum in Indiam progreſſum fuiſſe, quia nomine Indiæ & Indorum remoti incognitique Romanis Populi deſignabantur, cum laudatus Auctor cum Petavio *Ration. Temp. t.1.* & ceteris Scriptoribus doceat, notiſſimos fuiſſe ante Nativitatem Chriſti, & poſtea, Parthos Romanis, à quibus Romani toties fuſi aut debellati fuere. Si ergo tunc adeo illis erat agnita Parthia, quomodo confundi poterat nomine generali Indiæ? Si denique à primis Eccleſiæ Seculis Romanorum potentia perdomiti fuerunt, quomodo adhuc vocabantur Indi, quorum nomine veniebant illæ gentes tantum, quæ vel extra ditionem erant Romanorum, vel ipſis parum notæ? Præpoſtere ergo, ne dicam perperam, infert Tillemontius, & Aſſecla Sandinus, quod ſolis Parthis prædicavit Thomas, & ſi dicatur ad Indiam excurriſſe, ex eo titulo, quod ipſi Indorum nomine deſignabantur.

Ceterum ſinceritas, atque honeſtas, quæ ſi deſint, qualecumque fuerit ſcribendi genus in ejuſmodi argumentis, in nullo habendum eſt pretio, nos cogit aſſerere, implexas, & diſcordes Auctorum de India pertractantium locutiones, illis à recto veritatis tramite deviandi occaſionem præbuiſſe. Plures enim Geographi, cum quibus Du Pleſſius *Geog. to.3.* non unam, ſed triplicem ſtatuunt Indiam, & primam vocant Indiam cis Gangem, terras nempe ab Arabia Felice uſque ad Indum: Secun-

cundam Indiam inter Indum, & Gangem: (quæ a Flumine Indo nomen veræ Indiæ ſortitur). Tertia demum ultra Gangem; & hoc nomine veniunt reliquæ Regiones Orientales. Alii cum Haythono *Hiſt. Orient. c.6.* tantum vocant Indiam: *Illud Regnum, quod incipit a confinibus Regni Perſarum, & extenditur per Orientem uſque ad Provinciam Balarem* (ad Bengalam) *& à Meridie uſque ad Inſulam, quæ vocatur Calan*; id eſt Ceylan; antiquioribus *Taprobana*. Marcus Paulus Venetus, qui *anno* 1256. eas omnes Regiones penetravit, ponit *lib.3. c.43.* in hac India, ut videtur, aliam triplicem; majorem, ſcilicet, a Provincia Maabar uſque ad Regnum Reſcomoran; minorem a Regno Ciamba ad Regnum Murfili: tertiam denique, quam Abaſiam proprie dictam fuiſſe aſſerit. Quod autem maximam narrationi obſcuritatem addit eſt, quod ibi collocet Provinciam Aden contiguam Abaſiæ, & quod ex illa ad fidem converſa, B. Thomas in Regnum Maabar contenderit.

XXII. At non ſolum de India confuſe & obſcure loquuntur ſcriptores, ſed etiam de Aethiopia; quæ a pluribus vocatur India; immo & Gymnoſophiſtæ (qui in ſola India propria aſſeri debent) a Philoſtrato in peregrinationibus Apollonii, in Aethiopia collocantur, ad Nilum; cujus ſententiam ſequitur D. Hieron. ad Paulinum; apud Vives *ſup. c.17. lib.14. Aug. de Civit. Dei*. Si vero aliquid lucis mutuari velint ex Imperatore, dicto Presbytero Joanne, in Aethiopia exiſtente; ſtatim alius ejuſdem nominis Presbyter Joannes occurrit prope Tartariam in India; cui cum prius Tartari ſubjecti eſſent, tamen *anno D.* 1203. interfecto Rege David Presbyteri Joannis filio, deſignarunt Regem Chingis Cham, ut habet Vincen. Bellov. *in Fragm. ad ſpec. Hiſt. ad lib.30. c.49.* in collectione Reineri Reinec. *tom.2.* unde duplex etiam Pretejanus, ut ajunt, invenitur. Duplex etiam David Pretejani filius; iſte Indicus, & alter in Aethiopia *anno* 1509. cujus Avia Elena hoc anno literas dedit ad Regem Luſitaniæ Emanuelem, referente Damiano Goes *de Aethiop. morib.* Abaſini etiam, aut Abyſſini collocantur communiter cum Jovio, in Aethiopia, tanquam Presbytero Joanni ſubjecti. E contra M. Paul. Venet. *lib.3. c.43.* Abaſinos in India intermedia prope Maabar collocat. Antiquiores Nilum ab Indis in Aegyptum decurrere dicunt: cum quibus *Virgil. lib.4. Georg. a verſ.287.* confundit Aethiopes, Indoſque Africanos, cum Aſiaticis in noſtra India: de quo videſis Ep. CL. Huetii *ad Queſnayum*, contendentis adverſus Segreſſium, locum Virgilii emendari non debere. Idem habet Procop. *lib.6. de edif. Juſtinian.* Nicephorus Calliſt. quoque *lib.8. c.35.* tam Homeritas, Arabes, quam Nubas facit Indos, cum utrique Africam incolant. Plura de hoc Sabellic. *Ennead.* 10. *lib.8.* His conſenſit D. Epiphan. *in Ancor. N.58.* dum ait, *Gangem, qui & Indus, majorem Aethiopiam permeans, & ad Auſtrum converſus, in Gaditanum Oceanum erumpit*.. Quod (ait Petavius) nimis eſt abſurdum(*a*). Putamus autem, tam Epiphanium, quam ſupra laudatos Au-

(*a*) Nihil abſurditatis habere dictum Epiphanii liquido conſtabit, ſi perpendatur, antiquos hoc nomine *Gades*, aut *Gader* terminum regionum ſignificaſſe: unde paſſim in Coſma Indicopleuſte occurrit Gades ad Septentrionem, Gades ad Orien-

Digitized by Google

ctores recte explicari poſſe ex multiplicitate Indorum, ac Aethiopum, & univerſalitate vocis, *Gadis*.

XXIII. Tillemontii autem, eique adhærentium erat, implexa hæc, & involuta evolvere, & inter tot errandi occaſiones, vera à falſis ſecernere, & quæ ſequenda ſint in numerato habere; ne Indiæ tantum improprie dictæ Thomæ Apoſtolatum tribuerent. Præterea ſcire (quod ex antiquis adnotavit Vives loco ſupralaudato) quod nempe accolæ Indi fluminis; qui veri Indi ſemper habiti ſunt, maxima, & validiſſima manu in Aethiopiam migrarint, ibique juxta Nilum Sedes habuerint; eamque Regionem ex hoc etiam, Indiam aliquando vocatam, & Sapientes utrobique dictos *Hermanos*, & à Græcis *Gymnoſophiſtas*, quia nudi, & *Gymni* phyloſophabantur; qui vero civili cultu, & veſtibus decenter induti in Urbibus degebant, *Bracmanes* vocatos eſſe: unde horum origo Indica eſt, ſuntque Aethiopes, Indi tantum Oriundi; & ab aliis veris Indis nomen ſortiti ſunt. Sicuti & Presbyter Joannes in Aethiopia Africana, ex alio Presbytero Joanne Indico, cui Tartari tributa pendebant, ut ait M. Paul. Venet. *lib.1.cap.51.* & ex Guillielmo Tripolitano *in Bibliot. Geſneri*, refert Gherardus Mercator; Jacobus etiam Navarchus, *in Epiſt. Aſiatica* oſtendit, nomen Presbyteri Joannis, ex Aſia ad Africanos tranſiſſe: mortuo enim ibi Coirem Cham, Sacerdos quidam Neſtorianus arripuit dominium totius Orientis, atque Presbyter Joannes (*a*) vocatus eſt. Unde *in Notis ad M. Paul. Venet.* optime advertit Reinerus Reinecius, pleroſque ſe præter rem torquere, dum qui in Aethiopia regnans ab Italis Pretejannes, ab incolis ipſis Belul-Jan; hoc eſt pretioſus, ſive altus Joannes dicitur; cum Indico, & hunc rurſus cum Aethiopico in concordiam vocant, & inter ſe confundunt.

XXIV. Ex quibus (omni confuſione Regionum, atque erroris origine ſublatis) ſatis efficaciter evincitur; Primo, antiquos ſive Patres Eccleſiæ, ſive Scriptores profanos optime noſſe, atque diſcreviſſe Indias.

tem &c. itaque Epiphanius dixit, Oceanum *ad Gades*, *auſtri*, id eſt ultimum terminum terræ ad auſtrum: eo modo quo Gades Hiſpaniæ ad Occidentem, eſt ultimus terræ terminus; & hoc nomine donata fuit ab antiquis primo quædam Oceani Inſula, & poſtea *Gadix*: adeoque verum eſt *Gades*, non ſignificare determinatam terram, ſed quemcumque orbis terminum, ut Livius *lib.28* dicat, quod *Gades eſt extra orbem terrarum*; Straboni autem, & Solino, eſt *extremus totius orbis terminus*: eo modo prorſus quo Indico pleuſtes *Gades* nominat quæcumque orbis extrema. Et ratio deſumitur ex ipſius vocis etymo. Plinius enim Solinus, & D. Iſidorus aſſerunt *Gadir* aut *Gadi*, ſignificare locum ſeptum, aut ſepem; & eſt vox Punica, quam efferunt Greci Γάδειρα; & ita ſcripta reperitur in eo Epiphanii loco; cum enim priſci putarent Orbem inſtar cujuſdam ingentis oblongæ cameræ, muris & parietibus circumſcribi; cujus opinionis acerrimus fuit defenſor, laudatus Coſmas in ſua Topographia; propterea hac opinatione allucinati, apellabant Gades, quaſcumque regiones, in finibus terræ quaquaverſus ſitas. Ceterum omnem ambiguitatem e medio tollit, & textum Epiphanii perſpicuum reddit, quod ubi Ganges in Oceanum deflectit, nexus perpetuus conſurgit montium, qui totam Indiam per medium diſcindit; hic vero montium nexus, & diviſio, vocatur *Gadis* aut *Gatis*; unde Oceanus *Gaditanus* & regio *Gaditana* dici potuerunt: vide Vinc. Mar. *pag.231. 232. & 236.*

(*a*) Qui plura velit de Presbytero Joanne adeat Aſſem, *tom.4. pag.488. & 494.*

dias. Secundo, quod licet quandoque nomine Indiæ alias Regiones deſignaverint, tamen Patres præſertim, eo nomine Regionem quandam, proprie ſic appellatam deſignaſſe, neque ſolos Aethiopes, aut Parthos conterminos (ni loquamur de Aethiopibus Aſiaticis) Indos vocari conſueviſſe. Tertio omnino gratis aſſeri, cum Tillemont. *in Not. ad D. Tho. pag.*613. Patres loquentes de India, tantum de India in lata & impropria ſignificatione intelligendos eſſe; quod æque abſurdum eſt, ac ſiquis contenderet, quod cum loquimur de Romanis, intelligendi ſimus de Græcis, in Romania ortis, eo quod iſti à Romanis, translato ad eos Imperio, etiam Romani appellati fuerint; aut ſi eo quod Calabri, ſeu Brutii fuerint Græci vocati, eorumque Regio Magna Græcia dicta fuerit ut ait Euſtathius apud Barrium *lib.*1. *de Antiq. Calab.c.*8. quia in eam frequentes Græci Colonias deduxerint; quis contenderet per Græciæ nomen, non Regionem, quæ proprie Græcia dicitur, ſed Calabros, alioſque deſignari, ex illo Ovid. Faſt. lib.4.

Itala nam tellus Græcia major eſt.

Igitur cum Patres, aut Scriptores Eccleſiaſtici aſſerunt, Thomam in India prædicaſſe; de India potiſſimum propria, & famoſiori intelligendi ſunt, potius quam de impropria. Fit denique quarto, & quod totius eſt ſumma reſponſionis, quod quantumvis, & quantumcumque velint vagum, ac indeterminatum fuiſſe nomen Indiæ, tamen ex adjunctis circumſtantiis, accedente antiqua Chriſtianorum Indorum traditione, & nomenclatura, non generatim, ac indefinite dicendum ſit, D.Thomam Indis prædicaſſe, ſed Indis intra Gangem, & Indum; & in ea India, quæ ab Scriptoribus cum Bellovac. in Fragm. *Hiſt. ad lib.* 30. *c.* 87. *India Magna*, tanquam potiſſima omnium nominatur.

XXV. Opponi demum poteſt ex ipſo Tillemontio *Not.* 4. quod cum conſtet ex Theodoreto *lib.*1. *cap.*26. *pag.*214. quod Thomas unus ex Diſcipulis Manichæi, ipſius inſanias, in Indiam miſſus ab eo, prædicaverit; nomine Chriſti interpoſito, quo eos facilius ſeduceret; maxime verendum eſt, ne confundatur Apoſtolus Chriſti (*a*) cum Apoſtolo Manichæi. Inducit etiam ex Sueur Calviniſta, quoſdam Jeſuitas aſſerentes, quod ad *annum circiter* 800. miſſus ſit à Patriarca Babylonico Neſtoriano, quidam Thomas ejuſdem Sectæ homo, quamobrem veretur, ne ab iſto Thoma, Incolæ regionis illius, Chriſtiani S. Thomæ fuerint appellati.

In hac tamen oppoſitione, multiplex Adverſario inconſequentiæ vitium exprobrari poteſt. Et primo quidem, qua conſequutione Tillemontius, cum agitur de prædicatione S. Thomæ in India, antiquos Patres & Scriptores, de India improprie dicta fuiſſe loquutos interpretatur, cum vero de Thomæ (*b*) Diſcipuli Manetis, prædicatione agitur, omni

(*a*) Baſnagius etiam ex P. Semedo Soc. J: ait Tom.1. Annal. id adſcribi Thomæ cuidam Cananæo, qui anno 800. ſe in Indiam contulit. Loqui autem eum putaverimus de Thoma Cana dicto; qui tamen fuit *Aramæus* hoc eſt Syrus, non Cananæus, ut habet Baſnagius, nec Armenus, ut Luſitani exiſtimarunt.

(*b*) In hanc etiam ivit opinationem Jacobus Tollius homo Heterodoxus, quem laudat Crozæus *pag.*41. & quidem omnes, fruſtra innituntur, recenſito Theodoreti loco: Videſis infra *ad num.*28. *adnotata*.

omni prorſus jam ſublata ambiguitate vocis, de vera India loqui Theodoretum affirmat? Et ſimiliter, Thomam illum Neſtorianum, poſt paucos à Neſtorio annos, in veram item Indiam introducat? Itane Indiam, quam Thomas Chriſto ſubdidit ignoramus; quam vero alius Thomas Pſeudo-Apoſtolus pervertit, omnino compertiſſimam habemus? Secundo, cum ipſe dicat de Thoma Manichæo: *Il mesloit le nom de J. C. pour tromper les ſimples*; qua cohærentia contendit, non ab alio, quam ab illo fidem Chriſti accepiſſe?

XXVI. Si enim nomen Chriſti ſuis interſerebat erroribus, quo facilius ſimpliciores alliceret, manifeſtum eſt, illis dulciſſimum hoc nomen, non fuiſſe antea prorſus ignotum; alioquin illam non habuiſſet vim, quam ille intendebat ad ipſos alliciendos, & potius Idolorum ſuorum nomina debuiſſet ipſis proponere: igitur ex ipſis Tillemontii verbis fit, ante Thomam Manichæum, alium Indis aliquam ſaltem nominis Chriſti cognitionem indidiſſe. Tertio prædicatio Thomæ Apoſtoli in vera India in dubium revocatur, licet illam alii etiam Auctores aſſerant, eo quod illam aſſerat Nicephorus *nullius auctoritatis ſcriptor*; cur ergo prædicatio Manichæi in vera India, quam aſſerit Theodoretus, falſitatis ſuſpecta illi non eſt, eo quod idem Nicephorus eam propugnet Manichæi prædicationem in India, *lib.6. cap.22.* per hæc verba: *Manes autem cum tres haberet ſectatores Addam, Thomam, & Hermam, ex iis Addam ad Syros, ad Indos autem Thomam miſit præcones* (qui tamen paulo aliter nominantur ab aliis cum Calmeto, *Diſſert. in Evang. Apocrypha*, Thomas, Buddas, & Hermas. An Nicephorus, ubi narrat prædicationem Thomæ Apoſtoli, fidem nullam meretur; immo Scriptores alii id ipſum affirmantes quodammodo ex contactu ipſius, & communicatione ſententiæ ſuſpecti redduntur; ubi vero ſermonem habet de prædicatione Indica Thomæ Manichæi, conſenſus ipſius pondus habet, omnia ſunt in tuto, omnia vera? Tillemontio itaque par pari reddere poſſemus, negando Thomam Manichæum in veram Indiam perveniſſe, quamvis id aſſerat Theodoretus, vel alius Auctor quicumque.

XXVII. Poſſemus igitur iiſdem argumentis uti; nimirum nomine Indiæ, antiquos Patres intellexiſſe Aethiopiam, & Nicephorum id aſſerentem, exiguæ auctoritatis Scriptorem eſſe. Sed his redargutionibus, ac diverticulis omiſſis, aliter recto tramite reſpondemus; prædicationem Manichæi non excludere prædicationem S. Thomæ, immo illi favere, ut paulo ſupra ex ipſa Tillemontii narratione oſtendimus, quæ plane, aperte indicat, nomen Chriſti jam ante, & notum, & in amore fuiſſe apud Indos, aliter inaniter Manichæus uſus fuiſſet tali nomine (*a*) ad Indos ſeducendos, ſuaſque fraudes tegendas; neque enim Lupus ovina

(*a*) Hoc ex Theodorito ipſo confirmatur; cum enim Manes ſe pro Paraclito venditaret, duodecim ad Domini exemplum diſcipulos deſignavit; quoniam autem ſciebat Syros Meſopotamiæ populos pro ſuis Apoſtolis Addæum & Thomam venerari, quo facilius ipſos in ſuos errores traheret, binos iſtos ipſis deſtinavit diſcipulos; quos quocumque antea apellarentur nomine, ſpecioſis nominibus Addæum & *Thomam* appellavit. Sicubi autem legatur Manetem elegiſſe XXII. Diſcipulos, mendum etiam

ovina pelle tectus, ovibus & agnis inſidiaretur, ſi pellis hæc eſſet illis ignota; novitate enim ſua, potius gregem abſterreret, quam alliceret. Deinde ex ipſis Scriptoribus Eccleſiaſticis, maxime ex Nicephoro loco laudato conſtat, illum Thomam Manichæum ab Indis, *Multa dura paſſum, neque quemquam Doctrinam ejus recipere voluiſſe*. Si ergo illius Doctrinam non receperunt, immo illum tanquam Pſeudo-Apoſtolum, male mulctatum propulſarunt Populi, qui Chriſtiani S. Thomæ appellati ſunt, aliunde quam à Thoma Manichæo tale nomen habuerunt. At Tillemontius *Forte tamen* (ait) *rediit poſtea in Indiam*. Forte tamen rediit poſtea? Sed unde habet, quod potius redierit, quam non redierit? Utrumque enim potuit contingere; atque adeo eodem jure, quo ipſe aſſerit fortaſſe rediiſſe, nos contra ipſum aſſerimus, fortaſſe non rediiſſe; de poſſibilitate itaque non diſputamus, ſed quid factum ſit inquirimus, quodque probabilius factum exiſtimamus, id aſſerimus. Ad confirmationem, quam indirecte promovet ex Sueur Calviniſta illo, ponitur ibi non ſolum circiter *annum* 800. (*a*) Sed ante aliquot ſecula, *anno circiter* 530. ævo Coſmæ Indico-pleuſtæ, quidam Thomas Edeſſenus, & amicus Coſmæ ad Sedem Perſidis evectus, cujus curæ ſuberat Eccleſia Indica, à qua mittebantur Epiſcopi in Calecut hodie, (*b*) tunc dictam Caliana, de quo vide Montfauconium *Præfat. in Coſmæ Topog. cap.* 5. *num.* 6. *tom. Collect. Græco-Latinæ*. Unde fit ab iſto Thoma, potius illos denominari potuiſſe; aut certe à Thoma alio, Cana dicto, cui Chriſtiani illi plurimum incrementi acceptum referunt, ut conſtat ex *Hiſt. Concil. Diamper*: Nec deeſt alius Mar Thomas, ipſorum Chriſtianorum Antiſtes poſteriori ævo, doceri igitur volumus, à quoniam ex iis Thoma, fidem & nomen primo acceperint? Nos æquiori jure, id tribuendum eſſe cenſemus S. Thomæ Apoſtolo; & ad id aſſerendum, novum ex nuper dictis deſumimus argumentum. Nam quod in India, tot ſortiti fuerint nomen Thomæ, non aliunde provenire potuit, quam ex memoria, veneratione & cultu, erga alium Thomam, antiquiorem omnibus aliis, & excellentiorem; quem plane non fuiſſe Manichæum illum, cujus meminit Tillemontius, ſed S. Thomam Apoſtolum, quam probabilius ſit, nemo non videt. Tandem dicimus, fieri non potuiſſe, ut alteruter ex illis Hæreticis pro Thoma Apoſtolo coleretur ab Indis; ex eo quod ad Thomæ Cru-

putatur ab eruditis & ſcribendum XII. ex puncto uno X. Photius enim *lib.* 1. *Hiſt. Manichæorum nondum edita*, quam vidit Thomas Milles, ut ipſe aſſerit in notis, *in B. Cyrill. Hieroſol. ad Catecheſ.* 4. *Editionis Oxonien. anni* 1703. ait: *Diſcipuli infauſti Manetis fuere duodecim; Siſinius, qui & principia illius dogmatis accepit & Thomas &c.* Vide *edit. Cyrill. Paris. P. Toutee anni* 1723.

(*a*) Thomas Hadudita circa annum 800. ſub Timotheo Neſtorianorum Patriarcha miſſus eſt in Indiam cum ſociis Jaballaha, Cardago & aliis; & iſtum fuiſſe illum eumdem Thomam Cana dictum putat Aſſem. pag. 444. Diſſert. de Syr. Neſtor.

(*b*) *Calecut* Urbs Indiæ in ora Malabarica ſub Pio IV. erat Sedes Epiſcopalis ut apparet ex profeſſione fidei facta per Abdjeſum. Abulphedæ eſt *Geziratb-Cale* id eſt *Inſula Cale*; idem Jeſujabo Adiabeno; Coſmæ autem Indicopleuſtæ: *Calliana*. Montfauconius putat, hodiernum Calecutum, eſſe Callianam; Aſſemanus autem id aſſerit eſſe *Colon*, ſeu *Coulan*, in eadem ora Malabarica:

Crucem, & ipſius Sepulcri pulverem plura fiant Miracula; ut teſtantur Auctores laudati Maffeus, Oſorius, Gouvea, & alii; quæ cederent in confirmationem Manichæiſmi, & Neſtorianiſmi, ſi propter eorum Hæreticorum corpora fieri crederentur.

XXVIII. Suſpicionem præterea Tillemontii & aliorum, quod ſcilicet Thomas ille Manichæus, & non Thomas Apoſtolus Indis Chriſtum annunciaverit, omnino vanam eſſe, eſto auctoritate Theodoreti muniatur, compertum erit conſideranti; quod Epiphanius, qui res Manichæorum, melius quam Theodoretus noverat; quippe qui, ut aſſerit ipſe, cum illis, qui diſcipulos iſtos Manetis viderant, colloquutus fuit: is inquam, *Adverſ. Hæreſ. lib.2. tom.2. hæreſi* 45. *ſive* 65. Thomam *in Judæam abiiſſe* ait, non in *Indiam*. Accedit quod Archelaus Epiſcopus in Meſopotamia, qui Manetem ipſum docta diſputatione confutavit, non in Indiam, ſed in Syriam miſſum eſſe ait, à Manete illum Thomam, ex quibus V. Cl. Aſſeman *Diſſert. De Syr. Meſtor. pag.*28. putavit, in laudatum Theodoriti locum mendum irrepſiſſe, ſcribendo Indiam pro *Judæa*. Quæ omnia ſi rite perpendantur, ſatis ſuperque conſtabit (quantum res hæc patitur) & validas eſſe rationes pro Apoſtolatu Thomæ Indis aſſerendo, & momenta contraria infirma eſſe atque invalida. Quamobrem coronidem primæ huic noſtræ Diſſertationi imponimus, verbis EbedJeſus (a) Sobenſis *in Nomocanone* dicentis: *Sacerdotium Apoſtolicum accepit India, omneſque ejus, & circa eam poſitæ regiones uſque ad mare, à Thoma; qui rexit præfuitque Eccleſiæ, quam ibi fundaverat.*

DIS-

(a) Ebedjeſus Metropolita Sobæ & Armeniæ floruit *anno* 1285.

Digitized by Google

DISSERTATIO II.

De Thomæ Apoſtoli Martyrio, Sepulcro, & translationibus Corporis.

Apoſtolus Thomas Martyr occubuit; id uno ex antiquioribus negante, Heracleone hæretico XXIX. *Acta Martyrii ejus, vitiata à Leucio Carino, & Thoma, Manetis diſcipulo* XXX. *Necis cauſa, atque genus* XXXI. *Locus Martyrii Calamina, aut Meliapor* XXXII. *De vocis* Calaminæ, *ethymo atque analogia, pluribus diſſeritur* XXXIII. XXXIV. *Locus Sepulcri D. Thomæ apud Indos, & reliquiarum ipſius detectio, expenditur* XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. *Translationes Corpòris D. Thomæ in medium proferuntur.* XXXIX. *Tempus Edeſſenæ Translationis illuſtratur* XL. XLI. XLII. *&* XLIII. *Transferuntur ſacræ exuviæ Chium, & exinde Ortonam citerioris Aprutii Urbem* XLIV. *Aliæ translationes minus notæ aperiuntur* XLV. XLVI. XLVII. *De mirabili Cruce Divi Thomæ* XLVIII. *Momenta contraria, quæ à Tillemontio & Combefiſio objiciuntur* XLIX. *Caſſum ac evanidum oſtenditur momentum petitum ab indiviſione corporum SS. primis ſeculis* L. *Plurimis probatur, aliquando diviſa fuiſſe SS. corpora, etiam ſeculis prioribus* LI. LII. *Tillemontius non ſibi conſtans, Tillemontio opponitur* LIII. LIV. *Objectiones elumbes Combefiſii, ad trutinam revocantur* LV. *Reliqua adverſariorum argumenta, contra exiſtentiam reliquiarum Thomæ Apoſtoli apud Indos, enervantur* LVI. *&* LVII.

XXIX. POST aſſertam Indicam prædicationem D. Thomæ, gradum facimus ad inquirendum de ejus Martyrio, loco Paſſionis, & Sepulcri, atque Reliquiarum ipſius translationibus.

Annus emortualis D. Thomæ non ſatis liquet. S. Nilus apud Photium Cod. 276. ſcribit, obiiſſe poſt mortem Apoſtolorum Petri, & Pauli, qui Martyrio Coronati ſunt anno Chriſti *66.*, aut juxta aliorum ſupputationem *69.* Nec maiorem afferunt lucem Tillemontius, Gotti, & Sandinus.

Quod autem Martyrii laurea coronatus obierit, unus negavit Heracleon Hæreticus Valentinianus, ſequente nemine, ut refert Clemens Alexandrinus *lib. 4. Stromat.* Ceteri omnes communi ſententia ipſum Martyrii Palma honeſtatum, venerantur cum Nilo mox laudato; Theodoret *lib. 8. de Curan. Græc. affect.* S. Aſterio *Orat.* 10. Gaudentio *Ser.* 17. & aliis; ſuffragantibus Martyrol. Hieron. Florentinii pluribus in locis,

præ-

precipue in *Indiculo Apoſt. pag.*145. Menolog. Græc. Sirleti *ad diem 6. Octobris*. Menolog. Baſil. *ead. die*. Notitia Bollandi, & cum ea Martyr. Rom. *ad diem* 21. *Dec.* His adjungimus Scriptores rerum Indicarum, Petrum Maffeum, Oſorium Epiſc. Silvenſem, Goveam *Itin. Meneſſ. lib.*1. *cap.*1. tandem plures.

XXX. De illatæ Apoſtolo necis occaſione, atque de Martyrii genere, varia varii recenſent; at iſta varietas circa Martyrium, veritatem rei, atque facti, minime labefactat; ceterum non tantum veritate narrationis, verum etiam quampluribus aliis interſertis, aut fabulis aut morologiis, Apoſtolorum acta vitiata, ac interpolata ſunt ab Hæreticis; de quo videſis Ruinart *in Præfat. ad acta MM.* & de quo maxime queruntur Critici; quod potiſſimum de actis noſtri Thomæ factum fuiſſe, compertum eſt; quæ non tantum à Leucio, ſeu Lucio (*a*) quodam, ſed etiam à Thoma Manetis diſcipulo, ſævientibus adhuc adverſus Eccleſiam perſequutionibus, depravata fuere, atque deturpata, ut optime notavit Florentinius in Not. ad *Indicul. Apoſtol. pag.*146. Unde apud P. Auguſtinum *Epiſt. adverſus Adimantum cap.*17. ex actis Manichæorum apocryphis, habetur, Thomam à quodam fuiſſe colapho primo cæſum, & percuſſorem, cui Apoſtolus maledixit, fuiſſe in pœnam à Leone diſcerptum, ſive ut habet Gouvea, ipſi fuiſſe manum à Cane obtruncatam. In Menolog. etiam Card. Sirleti *ad 6. Octobris* cuſtodiæ mancipatum fuiſſe *à Rege Smideo, propterea quod ejus opera crediderant, & baptizati fuerant Vazanes filius, & Uxor nomine Tertia, & Migdonia, & Narce, quapropter quinque Militibus traditur, qui ad montem quemdam ductum vulneraverunt*. Fere idem habet *Menolog.* Baſilii *eadem die*; addit autem, quod Thomas poſt converſam ad fidem Uxorem Regis, & Filium, cum aliis vinctis juſſus fuerit detrudi; Militibus autem cuſtodibus corruptis, ingreſſus filius cum Matre, aliiſque non paucis carcerem, omnes à Thoma baptizati ſunt, *atque idoneo tempore ex illis ordinati Presbyteri, & Diaconi, qui in nomine Chriſti docerent, quod ubi reſcivit Rex, juſſit educi Apoſtolum è cuſtodia, atque occidi. Abductum itaque Sanctum in Montem, lancea transverberatum interfecerunt*.

XXXI. Adſtipulatur Martyrol. Rom. *ad diem* 21. *Dec.* quod juſſu Regis lanceis transfixum, occubuiſſe affirmat. Joan. Pet. Maffeus *Hiſt. Ind. lib.*2. *fol.*32. ſcribit, Indos illos ſciſcitantibus Luſitanis de geſtis D. Thomæ, quem tanquam ſuæ Regionis Apoſtolum colebant, non è fama ſolum, ſed è veterum etiam Annalibus protuliſſe, eum poſt multa Miracula, è quibus duo peculiariter narrantur; nimirum tractio ingentis trabis, è mare in littus, tenui & fragili zona revinctæ; & revocatio in vitam pueri, cujus mors S. Apoſtolo, falſo imputabatur; demum poſt converſionem ad Chriſti fidem Regis Sagami; tandem Brachmanum livore, *telis primum, ac lapidibus appetitum, ob uno è Brachmanis lancea tranſ-*

(*a*) Lucas, ſeu Leucius Carinus, *Periodos Thomæ* conſinxit; ut ait Photius *Bibliot. Cod.*114. *pag.*292. quas e plurimis fabulis contexuit: Eadem habentur Græce in Menæo *die 6. Oct. in Synaxario*. Rejiciuntur ab Athanaſio, Epiphanio, & Gelaſio Papa, locis apud Aſſemanum legendis in *Diſſert. de Syr. Neſtorian. pag.*30.

Digitized by Google

tranſfoſſum occubuiſſe; quodque memoriæ cauſa fragmentum haſtæ, quæ inhæſerat coſtis, baculum etiam præterratum, quo in peregrinando utebatur, præterea urnam fictilem ceſpite oppletam, qui manantem è vulnere cruorem ebiberat, juxtà ipſius corpus fuiſſe repoſita. Oſorius etiam vocat illum Regem *Sagamum*, pariterque ſcribit, S. Thomam fuiſſe à quodam Brachmane haſta transfixum, *lib.3. de Reb. Emman.* In Hagiolog. autem M. S. à Florentinio laudato, habetur illud Miraculum de manu reſtituta ei, qui Apoſtolo alapam impegerat, illudque de Puella Hebræa, de quo in *Hiſt. Synod. Diamp. c.1.* meminimus; ea tamen accidiſſe ait, antequam in Indiam contenderet, in Civitate Mandrinopolitana; & inde profectum eſſe Thomam in Indiam ſuperiorem, ubi convertit Treptiam Uxorem Regis Aſmedei, conjectum proinde in vincula, ſuper ignitas lances progredi coactum, ac tandem ab Idolorum Pontifice, gladio tranſverberatum obiiſſe. Communis igitur cum Iſid. Niceph. Sophron. & aliis opinio eſt, lancea vulneratum Thomam Martyrii palmam retuliſſe: cum autem fere omnes circa rem ipſam conveniant; quod Rex ille dicatur Smidæus, aut Aſmedeus; ejuſque Uxor Tertia, aut Treptia, & alia ejuſmodi, minoris ſunt momenti; ſalva igitur ſubſtantia rei, levia hæc parvipendimus. Atque de Martyrio Thomæ, hujuſque cauſa hactenus.

XXXII. Acrior contentio orta eſt inter Auctores, circa locum Martyrii, atque Sepulchri. Aliqui enim non memorato peculiari loco, tantum ſcribunt, Thomam paſſum fuiſſe in India. Ita *Martyrol. Hieron.* at *Romanum Brev.* legit, ipſum Thomam cum ad Indos perveniſſet, Apoſtolatus honorem *Calaminæ* Martyrio decoraſſe. Recentiores autem cenſent hanc Calaminam eam eſſe Urbem, quæ nunc dicitur *Meliapor*, & ab aliis *Meliapur*, à Bergomenſi noſtro *in ſupplem. Malpuria*; quam eamdem eſſe putamus, cum ea, quæ ab Ortelio *in Nomencl. Ptol.* vocatur *Mappura*, cum in eodem tractu, atque Coromandelis oris, aſſeratur.

Aliquibus autem recentioribus incredibile videtur, quod ea Civitas, quæ modo dicitur Meliapor, fuerit antiquitus dicta Calamina; etenim (ait Tillemontius, cum quo iterum nobis res eſt) *Calamina* vox eſt prorſus ignota priſcis, quod vero ea dicatur *Meliapor* ad præſens, ex eo deduci tantum, quod ibi noviſſimo tempore repertum fuerit, ut ajunt, Corpus D. Thomæ, quod aliis diſquirendum relinquit: probabilius tamen Calaminam eamdem fuiſſe Urbem cum *Calamone*, quæ eſt Arabiæ Civitas, *ex Dict.* Llouyd. *pag.223.* cum facilius fuerit S. Thomæ Corpus, quod primis ſeculis fuit Edeſſam translatum, eo ex Urbe Arabiæ proximioris, quam è Meliapore in India ſita deportari. Ita habet *ad Not.4. S. Thomæ tom.1. Hiſt. Eccleſ.*

At iſte nodus percommode extricari poteſt. Etenim quod & Urbes, & ipſorum nomina, ſuos habeant ortus, interius, atque mutationes pro comperto habetur, ut videre eſt *in Append.* ad *Opus Geogra* Emman. Scheleſtr. *pag.781.* ubi quæ olim *Syrmium*, nunc *Hungaria* vocatur, & *Stridon*; & quæ antea *Larymna* modo paululum immutata voce dicitur *Laryſa*; unde non niſi inepte quis contendere poſſet, numquam fuiſſe

Laryſam, quia fuit antiquis, vox incognita; cum facili negotio appareat, ex eo quod ab omnibus in eadem Regione collocetur, Laryſam eamdem Urbem eſſe, quæ ab antiquis Larymna dicebatur. Non aliter aſſerendum putamus de *Calamina*, (*a*) quæ vox, ut fuerit priſcis incognita, tamen *Calliana* in ea Indiæ parte adeo fuit nota, ut à Coſma Indico pleuſte in ſua *Topog. Chriſt.* enumeretur inter quinque Indiæ noſtræ ab antiquis temporibus notiſſima Emporia; habet enlm *lib. II. pag.* 337. Edit. Montfauc. *Celebriora porro Indiæ Emporia iſthæc Sunt: Sindu, Orrhotha, Calliana, Sibor, & Male.* Jam nemo non videt quam naturalis, atque ſimilis prolatio intercedat inter vocem *Calliana*, & *Callaina*, (*b*) aut *Calamina*, eo vel magis quod minori, ut apparet, proportione à Cl. Montfauconio, ex *Calliana*, hodierna *Calecut* deducatur.

XXXIII. Affinitate ſimilis prolationis, nullus dubitat *Meliaporem* idem eſſe ac *Mappura* antiquorum; unde ſicut antiquis ignota fuit Laryſa, & Meliapor, ſi vocem ſpectes; notiſſima vero nomine *Larymnæ*, & *Mappura*, ita veroſimiliter judicamus, notam fuiſſe antiquis Calaminam, quamvis aliter nuncupatam, nempe Callianam. Exinde autem dictam Caliapor, aut Meliapor probabile videtur, quod cum fuerit in ea Regione præcipuum tunc Emporium; ex iſta voce, quæ & Græca, & Latina, & Hiſpana eſt, *Emporio* & Voce *Cale*, aut *Male* (*c*) potuit coagmentari vox iſta *Calempor*, aut *Maliâpor*; etenim legitur in Maffeo *lib.* 12. *fol.* 213. *Calapor.* Præterea dici potuit etiam (*d*) *Calamina*, locus ille, in quo Martyrium conſummavit D. Thomas, & in quo demum ſepultus eſt; ſi penſiculatius adnotaverimus, quod fere omnes, qui de loco Martyrii loquuti ſunt, ut ſuperius vidimus, Collem, & Montem tanquam paſſionis Thomæ locum, deſignaverint; accidere itaque potuit, ut quæ vox, Indis Chriſtianis S. Thomæ, utpote Syriaco etiam Idiomate interdum utentibus, Montem in, aut extra Civitatem ſignificabat, ea tanquam eſſet Urbis nomen ab aliquibus ex Eccleſia Occidentali,

(*a*) Profecto neſcimus, qua de cauſa audita Voce *Calamina* iſti auctores, adeo mirati ſint, quaſi nova inſula, medio pelago antiquis incognita uno ictu emerſiſſet: plane eadem Civitas a diverſis gentibus diverſis nominibus inſignitur: nec apparet aliquis obex, quo minus idem vicus vel civitas, ab illis dicta fuerit *Male*, ab iſtis *Calamina* & ab aliis *Mappura* & *Malempor &c.* Antiquis fuit incognita *Viena* in Auſtria, *Madrid.* in Hiſpania &c. notiſſima autem illis erat *Vindobona*, & *Mantua Carpentanorum* hodie *Matritum*, & Arabibus *Madrid. Alepus, Halab, Chales*, & *Beræa* eadem eſt Urbs, & ſub priori nomine notiſſima.

(*b*) Id ex legibus analogiæ vocalis aſſerimus, non autem quod omnino putemus certum Callianam, ex vocis ſono, fuiſſe antiquam Calaminam; quod enim eadem Urbs nominibus prorſus diſſimilibus proferatur ſæpiſſime, omnibus eſt in comperto, & ex nota ſuperioti liquet.

(c) Aſſemano idem eſt Maliapur, ac antiqua Male: cumque male eſſet Eccleſia filialis Callianæ, cujus Epiſcopis erat ſubjecta, teſte Coſma Indicopleuſte; ideo putamus occaſionem accepiſſe Occidentales confundendi voces Callianæ, & Meliapor.

(*d*) *Calaminica* vocatur in Breviar. Apoſt. præfixo Mattyrol. 4. Hieronim apud Martene tom. 3. Anecdot. *Lancea transfixus occubuit in Calaminica Indiæ Civitate.* In Blumaniano Breviar. Apoſt. ap. Florentin. dicitur *Calaminia*. Et Rabanus laudatus a Florentin. ad diem 21. Decemb. ait, paſſum fuiſſe Thomam *in Calamia* Civitate Indiæ.

tali, adhiberi; etenim *Calaminthe* eſt idem quod *Vrbs in Colle Sita*, Syris enim גלמתא *Galmatha* ſunt Colles, ut notat Bochart. in Geog. lib. 1. C. 24. Col. 483. unde *Calamina*, aut *Galaminta* idem eſſet ac locus Urbis ſupra Montem fundatæ, aut Mons prope Urbem; quod & innuitur à Scriptoribus, nimirum Thomam loco paſſum eminentiori; quod autem ſimili in loco repertum fuerit Corpus, aut Corporis Reliquiæ, teſtantur Luſitani earum Inventioni Synchroni, Maſſeus, & Oſorius; unde apud Syros idem eſt tali eminenti loco repertas eſſe Reliquias D. Thomæ, ac repertas eſſe in *Calamina Meliaporis*, aut prope Meliaporem, in vicina Calamina, aut Galaminta.

XXXIV. Quod autem Tillemontio videtur, ex eo quod illo in Dictionario *Calamonem* in Arabia reperit, ibi abs dubio ex affinitate vocis *Calamonis*, & *Calamina*; collocandum eſſe locum Martyrii, & Sepulcri D. Thomæ; hoc refutant Gardeboſcus, & Gotti, ille *Hiſt. Eccleſ. part. 1. lib. 2. Diſſert* 7, iſte vero *Tom. 1. de verit. Reliq. in D. Thoma*; potiſſimum quia Calamone in Arabia non conſtat notum fuiſſe Apoſtolum, aut ibi martyrio coronatum eſſe; *id quod nemo antiquorum; quos viderim* (ait Eminentiſs. Gotti) *hactenus dixit*; id etiam addiderimus nos etiam, penes quos non minor eſt facultas conſulendi Dictionaria, atque Tabulas Geographicas eodem jure divinando poſſe, ex vocis ſono juxta *Geogr.* Du Pleſſis *tom.* 3. locum Martyrii D. Thomæ deſignare in una ex Inſulis Philippinis, appellata, *Puloam*, alias *Calamina*. Quia tamen ingenti itineris diſtantia deterritus, deſignavit Tillemontius *Calamonem*, in proxima Arabia ſitam, ut inde commodius corpus D. Thomæ transferri poſſet; nos etiam eadem ducti ratione, poſſemus deligere in proximo Peloponeſo in Regione Mainottorum, ut habet Du Pleſſius *tom. 2. pag.* 404. *Calamatam Mainam*, & ex duplici voce *Calamina* alia, coagmentari poſſet: proferremus etiam in medium, *Calamatam* in Mogole, & *Calami* ad circulum Poli arctici ex *Cart. Geog.* Nicol. Sanſonis denuo excuſam Romæ, per *Dominicum de Rubeis anno* 1730. niſi æquali, aut majori diſtantia ab Edeſſa disjungeretur ac India: at ſolicitudini Tillemontii ob longinquitatem Itineris, parum inde ſolatii accederet. Ex iis itaque omnibus, & ex traditione Indorum Chriſtianorum D. Thomæ relata ſupra ex Maſſeo, & id aſſerente Apocrypho Dorotheo primus locus Sepulchri D. Thomæ videtur fuiſſe Calamina, ubi occiſſus aſſeritur: *obdormivit autem* (ait iſte) *Calaminæ Civitate Indiæ, ubi & honorifice ſepultus*.

XXXV. Quod attinet ad Sepulchrum D. Thomæ, novimus ex Maſſeo *lib. 8. Hiſt. Indic. fol.* 134. quod initio aſſumti Portugalliæ Regni ab Emmanuele, miſſa ſit in Indiam Claſſis; ſuccedente autem ei Joanne III. *ad ann.* 1521. cujus 13. *Decemb.* Emmanuel obierat, nihil iſti fuerit antiquius, quam Præfecto Claſſis commendare, ut Apoſtoli Thomæ Sepulchrum in Coromandelis littore perveſtigaret; ejuſque Reliquiarum partem (quarum aliam in Meſopotamia in veneratione eſſe non dubitabat) repertam, religioſe, & cum dignitate cuſtodiret. Quapropter Præfectus Oræ Coromandelicæ Emmanuel Frias, cum Sacerdotibus aliquot,

Digitized by Google

& Architecto, Meliaporem contendit, ibi enim ſitum Apoſtoli Corpus (*a*) audierant, atque inter rudera ampliſſimæ Civitatis, & cujuſdam Templi veſtigia, atque Sacelli, in quo Accolæ Reliquias Thomæ aſſervari affirmabant, dum altius effoditur humus, intra lapideæ ſtructuræ ſeptum, candidiſſima ſpecie Oſſa, & appoſita Lanceæ cuſpis, viatorii baculi fruſtum, & vas fictile (ſigna erant iſta, quæ ex Annalibus priſcis illius gentis, ut vidimus, memoriam Thomæ paſſionis indicare debuerant) quæ fidem facerent theſauri; inventa ſunt. Biennio deinde poſt, eadem Oſſa intra ipſam Arcam occulto loco, duobus tantum conſciis Luſitanis abdita, ac poſtremo Goam à Fratre quodam Ord. Minor. tranſlata fuiſſe, comperitur.

XXXVI. Ad *annum circiter* 1546. ex ipſo Maffeo *lib.* 12. *Hiſt. Ind.* Oſorio de Reb. Emm. *Lib.* 3. & Gouvea *Itin. Meneſ. lib.* 2. *cap.* 2. ejuſdem fere temporis, Scriptoribus conſtat; iterum inventa eſſe alia Monumenta Thomæ Sepulcri, in ſuburbano colle Meliaporis, ubi, ut ferebat traditio, mactatus à Barbaris fuerat Apoſtolus; atque occaſione cujuſdam Sacelli, quod Thomæ memoriæ, & cultui extruere accolæ Luſitani ſatagebant; inter effodiendum inventus eſt quadratus lapis, ſanguine inſperſus, in quo inſculpta viſebatur Crux; lapideo autem in circulo, quo includebatur inciſæ cernebantur notæ; quas conſulti ſeorſim duo Bracmanes, non ſine difficultate legere potuerunt, ibi innui Martyrium Thomæ (ut retulimus) eumque eamdem Crucem adorantem, eique inſigentem oſcula, Deo ſpiritum reddidiſſe. Cumque *anno circiter* 1561. non ſine ingenti miraculo ea Crux prodigioſe manaverit ſudore, iterum ab aliis Indis peritis, relectæ ſunt eæ Notæ; & earum explicatio cum priori ab aliis facta omnino conveniebat. De quo vide Oſor. *lib.* 3. *fol.* 8. quæ res non exiguum eſt veritatis indicium. Quod autem apud Stapleton. *de Trib. Thomis cap.* 1. ex quodam P. Gaſparo, atque ſcripta è Goa *Epiſt. anno* 1553. legatur præfata Sepulchri, & Reliquiarum inventio, & quod in *Sepulchro B. Apoſtoli, inventum Corpus ſatis amplum, & procerum ſuaviſſimum de ſe odorem ſpargit*; neſcimus unde iſta Gaſpar hauſerit, niſi ex infida, & falſa aliorum narratione, ut apparet; præſertim cum dicat Apoſtoli Sepulchrum in rupe exciſum, & alia, quæ prorſus arguunt, eum potius vanos vulgi rumores, quam veritatem ſectatum fuiſſe.

XXXVII. Quæ

(*a*) Ex Epiſtola quadam Viſcherii, dum Cochino eſſet; & quæ habetur in Bibliot. Bremenſi Faſcicul. 4. Claſſi 5. pag. 763. contendit Crozius pag. 42. eum, qui Indis primus prædicavit; & cujus cineres venerantur Indi & Luſitani, cujuſdam fortaſſis eſſe *Mannacavaſſer* Perſæ; quem teſte Viſchero, memorant Malabarenſes; ut qui apud eos plura patraſſet miracula. Ceterum 1. Luſitani nunquam, ejuſmodi novi Apoſtoli, nomen audierunt. 2. illum fuiſſe Mannetis Diſcipulum, ut ipſe contendit, non probatur; nam ſola vocis analogia: vi cujus id aſſeri poſſet de *Manethone Dioſpolitano*, qui ex Joſeph. De Antiq. lib. 1. cap. 3. claruit ſub Alexandro Magno (ſi tamen ludere licet) 3. nuſquam in India, errores Manichæorum audiri ſunt. Denique *Manes* Perſa, de quo forte Viſcherus loquutus fuerit; Neſtorianus fuit, non Manichæus; at hic licet exilio pulſus, à Seleucienſi Sede, quam invaſerat anno eodem nempe 420. tamen Hardaſcirum ſuam primam Sedem repetiit, in Perſidem relegatus. Neque Amrus, & alii ejus vitæ ſcriptores, ejus in Indiam itineris meminerunt.

XXXVII. Quæ hucuſque diximus de Sepulchro, & Reliquiis D. Thomæ, ita revera ſe habere conſtabit, ſi animadvertamus, quod per plura antea ſecula, de Reliquiis Thomæ in illis Oris extantibus fidem fecerint Scriptores Veneti, toties laudati, Nicolaus Pater, & Marcus filius cognomine Pauli; *lib. enim* 3. *cap.* 27. ſcribit Marcus, quod in ea India *Servatur Corpus B. Thomæ Apoſtoli in Civitate quadam parva, nomine Malpuria* (ait adnotator) *ibi enim multi ſunt Chriſtiani, & Saraceni debito honore Sancti venerantes corpus ..... & Chriſtiani à longe venientes, & Sancti Corpus viſitantes, aſportant ſecum de terra illa, in qua vir Sanctus occiſſus dicitur, & de ea in potum miſſa, faciunt infirmos bibere.* Jam ſi hæc omnia, quæ *anno* 1270. circiter ſcripta ſunt cum narrationibus ſcriptorum, quos ſuperius numeravimus, ex quibus ad annum *circiter* 1522. ſigna Corporis D. Thomæ ex lancea, baculo, & vaſe fictili deſumenda erant, quique non ſolum ad *annum* 1500. ſed etiam, 1588. ea comprobata factis, & inventione Reliquiarum oſtendunt; & rurſus, quod ille mos aſportandi pulverem ex Sepulcro D. Thomæ recenſeatur etiam à Synodo Diamperitana *Act.* 8. *Dec.* 17. dicente, eos Chriſtianos injecto tantum eo pulvere, Aquam benedictam ad ingreſſum Eccleſiarum aſſervaſſe; ſi inquam hæc teſtimonia cum illis antiquis conferantur, ita inter ſe convenire comperiemus, ut veteres illi veriſſimam conſervaſſe traditionem, poſteriores vero rem vere tenuiſſe, abs dubio dicendum videatur.

XXXVIII. Quod autem tempore intermedio ab ævo Pauli Veneti, uſque ad inventionem Reliquiarum ad Meliapor, conſtans ea perſeveraverit traditio, conſtat ex eo, quod ad *annum circiter* 1300, ut apparet, ex Haythono pene fuſis omnibus Chriſtianis ab India, tamen, ut ait *cap.* 7. in Urbe illa parva, ob Thomæ cultum permanſerunt Chriſtiani. Idem habetur *ad annum* 1333. *in Peregrin.* B. Orderici à ſe deſcripta in Bolland. 14. *Jan. pag.* 988. ubi ait, ibi poſitum fuiſſe Corpus Thomæ, *Eccleſia vero ejus nunc Idolis plena eſt, juxta quam quindecim Domus Neſtorianorum ſunt,* ideſt Chriſtianorum Divi Thomæ. Conſonant etiam ad *annum circiter* 1499. quo Joſeph Indus à Luſitanis Romam adductus, de conſervato in illa Regione D. Thomæ corpore teſtatus eſt; quæ autem Urbs ab ipſo vocatur *Milapor:* (*a*) *In ipſius* (ait) *delubro Corpus D. Thomæ quieſcit, quod claret innumeris miraculis.* Vide in *Nov. Orb. Edit. Baſileæ apud Hervagium an.* 1532. *in Navig. Joſeph Indi pag.* 153. De quo Joſepho meminimus in *Hiſt. Syuod. Diamper. cap.* 1. Idem habet Ludovicus Vartomanus, alias Ludovicus Romanus Patritius, ſuæ *Navig. lib.* 6. *cap.* 2. apud eamdem editionem *Hervagii pag.* 252. Ex quibus omnibus perſpicue conficitur, illam traditionem fuiſſe veriſſimam, propterea quod ſicut iſta ex inventione Sepulchri noviſſima, comprobata fuit; ita viciſſim quod Sepul-

(*a*) Amrus Matthæi filius ait ap. Aſſem. Diſſert. de Syr. Neſt. pag. 14. *Sepulchrum ejus* (Thomæ) *extat in inſula Meilan* (ita Meliaporam Arabes vocare aſſerit Aſſemanus) *In India, ad dexteram altaris, in ejuſdem Monaſterio.* Has ædes ſeu Monaſterium ibi extitiſſe affirmant Thomas Jaballaha, Jacobus, & Denha in Epiſtola ad Eliam anno Græcorum 1815. Chriſti 1504.

pulchrum illud, & oſſa fuerint D. Thomæ comperitur, quia illi traditioni, ejuſque circumſtantiis ex æquo reſpondit eventus: quodque ad iſta conſequitur, nempe, annales illos antiquiſſimos Indorum à Maffeo recenſitos, probatiſſimam traditionem conſervaſſe.

XXXIX. Impeditiorem profectò rem aggredimur, dum Translationes Corporis D. Thomæ quoquomodo elucidare conamur. S. Greg. Turon. *de glor. MM. c.* 31. *pag.* 70. ait, Corpus Apoſtoli multo tempore apud Indos manſiſſe, ac poſtea in Edeſſam fuiſſe translatum; de qua re luculentum profertur teſtimonium ex S. Joan. Chryſoſtomo *Homil.* 26. toties laudata; ex Ruffino *lib.* 11. *cap.* 5. Sozomeno, Socrate, & aliis; adeout Baron. *ad diem* 3. *Julii* dicat id luce clarius conſtare. Idem Socrates *lib.* 4. *cap.* 18. ait, celeberrimam D. Thomæ Eccleſiam quamdam extitiſſe Seculo Quarto in Edeſſa, in qua ob loci celebritatem fere omnia Eccleſiaſtica cogebantur comitia. Deinde ut apparet ex Florentinio *in Indic. pag.* 147. & Ughelli *Ital. Sac. tom.* 6. *col.* 967. *& ſeq.* Edeſſa ſolo æquata, translatum fuit Corpus Thomæ ex ea Civitate ad Inſulam Chio, & inde Ortonam Aprutii citerioris Urbem, *anno* 1258. & cujus rei meminit etiam Martyrologium Romanum.

XL. Hujus Edeſſanæ translationis tempus, ſi conſulimus *Hagiolog. MS.* Florentinii, referendum eſt ad Imperium Alexandri, qui evectus fuit *anno* 222. ejus autem iter Orientale aſſignandum eſt *anno* 232. *aut* 233. juxta Tillemont. *in Alex. tom.* 3. *pag.* 198. in eo ergo Hagiol. hæc habentur: *Denique ſupplicantes Syri Alexandro Imperatori Romano: impetrarunt hoc, ut mitteret ad Regulos Indorum, ut redderent Defunctum* (Apoſtolum Thomam) *Civibus. Sicque factum eſt, ut translatum eſſet de India Corpus Apoſtoli, & poſitum in Civitate Edeſſæ in loculo argenteo.* Quod autem hic caſtigatione indigere videtur illud eſt, Thomam videlicet Edeſſenum fuiſſe aſſerere; contra communem Scriptorum opinionem, qui eum Galilæum, non Oſrohœnum aſſerit, ut cum pluribus notat Florent. *in Martyrol. ad Indic. Apoſtol. pag.* 172. & Sandinus *Hiſt. Apoſtol. pag.* 161. Id unum inſuper adnotandum, quod Reliquiæ Thomæ *ad annum circiter* 1158. adhuc in Edeſſa ſervabantur, nam in Chron. Richardi Pictav. ap. Marten. *in Collect. Vet. Script. tom.* 5. habetur, quod in direptione facta per illud tempus à Sanguis Rege Alepi, quæcumque Sacra violata fuerint; inter quæ, *Corpus B. Apoſtoli Thomæ Gentilium contactu polluitur.* Aliæ item Reliquiarum Thomæ minus inſignes translationes recenſentur; translatæ ſunt enim Reliquiæ D. Thomæ Apoſtoli Pragam, quæ translatio celebratur *ad* 6. *Id. Jan. in MS. ipſius Eccleſiæ*, ut notat Bolland. *in Adden. Jan. ad diem* 8. *pag.* 1098. Anno item *circiter* 814. quo floruit S. Angilbertus, dedicatum fuit ab ipſo inter alia in Monaſterio Centulæ, Altare S. Thomæ Apoſtoli, in quo ejuſdem Reliquias repoſuit, ut habet Bolland. *die* 18. *Feb. pag.* 99. Prope *annum etiam* 1087. translatum fuit ad Eccleſiam Barenſem, ubi requieſcit Corpus S. Nicolai, brachium S. Thomæ Apoſtoli, ut *ex Cod. MS. Barenſi* ſcribit Bolland. ad *diem* 22. *Jan. pag.* 414. Tandem *anno* 1587. à Joanne Borgia allatæ ſunt Ulyſſipone Reliquiæ S. Thomæ Apoſtoli, cum

alıis,

aliis, quarum Catalogum habemus apud eundem Bolland. *ad* 25. *Jan. pag*.612.

Nec prætermittenda erat memoria Reliquiarum Apoſtoli Thomæ, quas S. Paulinus *Carm*.24. ut habet Tillemontius *tom*. 1. *Hiſt. Eccleſ. in S. Thoma pag*.359. meminit in Baſilica S. Felicis Nolæ aſſervari; & etiam Muratorius ad Paulinum, in Operis Indice *V. Thomas*, id tamen memorat Paulinus *poëmate* 26. *Nat. Carm*.9. *verſ*.415. non vero 24. juxta editionem Muratorii ipſius, *Veronæ apud Ramanzinum anno* 1736. In Baſilica etiam dicta *Concilium Sanctorum* Brixiæ, ſcribebat S. Gaudent. Brixien. Ep. Sancti Thomæ Reliquias cuſtodiri: apud Gotti *tom*. 1. de *Verit. Relig. c*.6. §.2. *pag*.345.

XLI. Ut autem ad translationem Edeſſenam, unde digreſſi ſumus, revertamur, illius traditionis meminit Gilo Pariſienſis *lib*.3. *de Expedit. Hieroſolymitana* apud Martenium *tom*.3. *Anecdot*. qui cecinit de Edyſſa, aut Edeſſa.

> *Hic etiam Thomas, qui Chriſti vulnera ſenſit,*
> *Corpus ab Indorum regionibus eſſe delatum*
> *Creditur.*

Martyrolog. etiam Rom. poſt Uſuardum, & Adonem hanc translationem memorant *die* 3. *Julii*; ſicuti & Hieronymiannm Florent., & Hieronym. quintum ex Materne; Morbacenſe, & Corbejenſe apud eumdem Martene, quod ſimul cum Romano habent totidem verbis ad *diem* 21. *Dec. in Edeſſa Meſopotamiæ natalis, & translatio Corporis S. Thomæ Apoſtoli, qui translatus eſt ab India, cujus paſſio ibidem celebratur V. Nonas Julias*. Conſonant Calendaria antiqua Corbejenſe *ad V. Non. Jul*. & eadem die Calendarium MS. Lyrenſe, deniqne Calendarium Hieronym. Lucenſe. At vero Martyrol. Florent. quod meminit translationis *ad* 3. *Jul*. id repetit, ad diem 18.*Decemb*. in hac ergo translatione, ut ait idem Florentinius, ad *diem* 3. *Julii omnia Martyrologia conſpirant*: qua in re ſine dubio auctoritate nituntur Ruffini *lib*.11. *cap*.5. cum quo Socrates, & Sozomenus; præter Chryſoſtom. *in Hebr. Hom*.26. & *Hom*.32. quæ ipſius nomine circumfertur *tom*.6.

Quo autem tempore facta fuerit ea translatio ex India Edeſſam, non eſt adeo exploratum; profecto ex Hagiolog. MS. Florentinii laudato, & ex Petro Equilino, ſeu de Natalib. *in Hiſt. SS. lib*.6. *c*.43. ad ævum Alexandri Imperatoris revocatur Edeſſena translatio, id eſt poſt *annum Chriſti* 233., quo anno expeditio Orientalis Alexandrina inſtituta videtur; & quidem id non pauca ſuadent: nempe propenſio Alexandri in Chriſtum, quem inter ſua Idola collocaverat; benevolentia, qua Chriſtianos complectebatur; Edeſſenorum plurima in ipſum merita, quippe qui ad Alexandrum ingentem Sagittariorum numerum, ad Germanos debellandos miſerant; quodque ipſi gratiſſimum accidit, miſerunt tempore maxime opportuno, quo de Artaxerſe Perſarum Rege victoriam reportaverat: ſi ergo Syri ab eo poſtulaverint, prout innuit Hagiolog. & Equilinus Præſul, ut Corpus Thomæ in ipſorum regionem ex India deferretur, pronum eſt, ipſos ab eo quod optaverant, exoraſſe.

Ba-

Digitized by Google

Baronius recenſens iſtam translationem, ut factam *anno 236.* quod in ævum recidit Alexandri, ait id abſque antiquorum teſtimonio aſſeri.

XLII. Quamobrem cum laudata Monumenta, ſicuti ex iis deductæ rationes, ejuſmodi non appareant, ut aliquid plus ſint quam leves conjecturæ, dum alia probabiliora non producuntur argumenta, revocandam potius putamus Edeſſenam Thomæ translationem ad (*a*) ſeculum poſterius; nempe ad tempus Sanctæ Helenæ Auguſtæ, Conſtantii Chlori Uxoris, & Conſtantini Magni Matris; tumquia eo jam temporis perſecutiones Imperatorum deſierant, quod de tempore Alexandri, quidquid ſit de ipſius indole, atque ingenio in Chriſtianos mitiſſimo, aſſeri non poteſt; tum etiam quia id maxime pietati, devotioni, atque peregrinationi ipſius Sanctæ Imperatricis ad loca Sancta, & alias Orientis regiones, ſtudio demum ſpeciali, quo in ejuſmodi ſacris perquirendis Reliquiis, ab omnibus Hiſtoriographis celebratur, illi præ omnibus congruere videtur. Cujus rei ſuffulciendæ antiqua nobis ſuffragantur Monumenta; etenim cum ad diem 8. *Februarii* habeatur in MS. Martyrol. Monaſt. S. Cyriaci Romæ, ut notant Bollandiſtæ *pag.252. ad hunc diem, Sancti Thomæ depoſitio*, quin exprimatur de quo Thoma ſermo ſit, in eam eunt ſententiam, nempe quod ibi mentio fiat de Thoma Apoſtolo, ea potiſſimum de cauſa, quia ut habent ad *9. Februarii* in quibuſdam Martyrologiis memoretur hac ipſa die: *Repoſitio S. Thomæ Apoſtoli facta per S. Helenam Auguſtam*. Quæ etiam ad 10. Februarii aſſerunt *p. 379.* attribui huic eidem diei in M.S. Florario: *S. Thomæ Apoſtoli repoſitio, nem per Sanctam* (*b*) *Helenam Reginam*. Quia tamen verbum illud *repoſitio* ſignare poteſt collocationem ejuſdem Corporis in decentiori theca, aut Sacello; ſicuti & translationem illius ex alio loco; idcirco validius prædicta non urgemus, id, quibus per otium liceat, relinquentes. Neque clariorem affert lucem Martyrol. Hieron Florent. quod ad illam *9. Februarii* diem ita habet: *Depoſitio Sancti Thomæ Apoſtoli*; etenim æquali laborat ambiguitate, *depoſitio*, ac repoſitio.

XLIII. Id unum certum eſt, quod etiam adnotavit Honorat. à Sancta

(*a*) In Chronico Edeſſeno apud Aſſeman. tom. I. Bibl. Orient. pag. 399. & 403. refertur ea translatio ad annum Græcorum 705. qui eſt annus Chriſti 394. die 22. Menſis *Ab* ſeu Auguſti, ſedente Cyro Epiſcopo, Quodque anno Chriſti 442.; Græcorum 753.; Anatolius Militiæ Præfectus fecerit arcam argenteam *in honorem oſſium S. Thomæ Apoſtoli*. In illo igitur Chronico legitur num. 38. *Anno 705.* Græcorum (qui eſt Chriſti 394.) *Menſe Auguſto die 22. advexerunt arcam Mar Thomæ Apoſtoli in templum magnum eidem dicatum, diebus Mar Cyri Epiſcopi*. Inde videtur iſtic memorari translationem, ex alio templo parvo, in quo primum (alteri dicato) arca fuerit collocata.

(*b*) Fuit etiam alia Helena Regina Adjabenica ex Oroſio apud Baron. anno 44. n. 66. quæ ante annum Chriſti 47. converſa fuit, in Adjabena, aut Aſſyria. Quæ tamen, ut recte probat Baſnagius tom. I. Annal. pag. 553. ex Joſepho, tam ipſa, quam ipſius filii Izates, & Monobazus religionem potius Judaicam, non vero Chriſtianam profitebatur; neque de iſta dicere quis poſſet, niſi per turpiſſimum anachroniſmum, noſtra loqui Martyrologia; etenim anno 47. adhuc in vivis agebat Apoſtolus Thomas; nec veriſimile eſt, illam tandiu fuiſſe Apoſtolo ſuperſtitem, ut poſt mortem ipſius anno 73. ejuſdem corporis depoſitionem curaverit: titulus etiam *Auguſtæ* noſtram Helenam deſignat, non illam,

Digitized by Google

cta Maria Animad. *in Reg. Critic. lib. 5. Diſſert. 6. art. 6. Conſtantium* (legi mallemus Conſtantinum) *& pleroſque ſucceſſores ejus, transferre feciſſe pretioſiora Sanctorum Monumenta, quæ per Orientem univerſum diſperſa erant, ut novæ Romæ* (id eſt Conſtantinopolis) *Eccleſias locupletarent*: atque ob eandem ſolicitudinem laudat Reginas in primis Helenam, Pulcheriam Auguſtam, & Galliarum Radegundem, Silviam, & Buſſulam ejus Sororem, de qua meminit S. Paulinus, *Epiſt. II. ad Severum*. Et quidem ipſius Thomæ caput tempore Leonis Sapientis tranſlatum fuiſſe Conſtantinopolim, antiqua Græcorum ferebat traditio, ut ex Combefiſio habet Tillem. *ad S. Thomam*. Nec aſſentiendum eſſe putamus falſo Abdiæ ſcribenti, raptum ſuiſſe Corpus Thomæ à quibuſdam de fratribus ſub ipſo Martyrii tempore, ut illud in Syriæ, ſeu Meſopotamiæ Urbem Edeſſam transferrent, conſtat enim ex Greg. Turon. *lib. de Glor. MM. cap. 32.* hanc translationem ex India Edeſſam, non ſtatim factam fuiſſe, ſed diu in India aſſervatum eſſe Corpus. Iſtam Edeſſenam translationem celebrant Græci *die 3. Julii*, ut habet Ughelli loco laudato.

XLIV. Cum per tot ſecula Reliquiæ Apoſtoli Thomæ Edeſſæ requieviſſent, vaſtata per Saracenos ea Urbe, eas translatas ferunt in Inſulam fuiſſe Chio, & inde Ortonam citerioris Aprutii Civitatem; quarum translationum meminit Martyrologium Romanum, & habetur apud Ughellum *in Ital. Sac. tom. 6. col. 967. & ſeqq.* De iſta translatione Ortonenſi, ait Baron. in Martyrol. *ad 21. Decemb.* nihil ſe accepiſſe; Ughellus autem laudat *lib. 7. cap. 4. Revelat. S. Birgittæ, & Diploma Bonifacii Papæ IX. de Canonizatione ejuſdem Birgittæ.* Ortonenſes etiam producunt monumentum, quod exſcribit ibidem Ughellus de *anno 1. Manfredi* Principis Tarentini, quod fuit *Chriſti* 1258. ubi dicitur, à Leone quodam ex Edeſſa diruta, atque direpta deductum Thomæ Corpus, atque (*a*) Galeæ impoſitum, tranſvectum fuiſſe Ortonam, *6. die Sept.* ejuſdem anni memorati; indicatum etiam ajunt ipſi Leoni, ejuſque Sociis, à quodam Monacho Edeſſano, Corpus Apoſtoli in Templo Edeſſæ, cujus Sarcophagum imagine Thomæ inſignitum erat, in cujus etiam ſuperiori parte legebantur hæc verba: Ἅγιος Θωμᾶς. Hujus Ortonenſis translationis hiſtoriam una cum Miraculis Ortonæ patratis ſcripſit Joannes Baptiſta de Lectis Canonicus. Leo autem ille Ortonenſis, Manfredi Claſſis Triremium Præfectus, honorifico & Sepulcro, & inſcriptione, in memoriam illius translationis honeſtatus fuit poſt aliquot ſecula ab ipſis Ortonenſibus, quam integram habet Ughellus, De translationibus ex India in alias diſſitas Regiones hactenus.

XLV. Jam de aliis translationibus, quæ apud Scriptores Eccleſiaſticos, Corporis Thomæ, ex una ad aliam ejuſdem Indiæ Regionem memorantur, agendum nobis eſt. Id vero principio ſtatuere oportet,

 omnes

(*a*) Iſto donatur nomine apud Ughellum, recenſite in loco, vas nauticum; dictum etiam *Galeola*, a galeæ ſimilitudine, quippe ſinuoſum: quomodo etiam a Nonio, & Varrone, ita vocatur Vas in quo vinum menſis adponebatur.

omnes pene rerum Indiæ Scriptores, meminiſſe Corporis D. Thomæ, ut apud Chriſtianos illos extantis, ab *anno* 1259. & deinceps (etenim à primis ſeculis, uſque ad iſta tempora ſola traditione, atque annalibus Indorum Chriſtianorum ſuperius laudatis id conſtare potuit) Meliaporem etiam, aut quocumque alio tandem inſigniretur nomine apud antiquiores ea Urbs, Sacra Thomæ Lipſana, tanquam invidendum theſaurum occultaſſe. Deinde non minus conſtanter ab iiſdem aſſeritur Scriptoribus, etiam ſuppoſita translatione Corporis Thomæ Edeſſam, in India ipſius partem, ac Reliquias aſſervatas eſſe; unde fit, omnes in eam conſpiraſſe ſententiam (ſi demas Gaſparem illum ſupra citatum) ut non fuerit integri Corporis translatio, ſed partis ipſius tantum, cum Florentinio *pag.* 148. dicente: *Quocumque modo Edeſſam ex Indis S. Thomæ Corpus translatum fuerit ipſius tantum portionem fuiſſe;* Cui adſtipulantur Maſſeus, Oſorius, Gouvea, Stapletonus, Ughellus loco mox laudato, Carmelitanus Gardeboſc *tom.* 1. *Hiſt. Eccleſ. in D. Thoma*, & Eminentiſs. Gotti; ejuſdem etiam ſententiæ aſſertorem habemus Baronium *ad annum* 236. dicentem: *Ceterum haud ipſum* (Thomæ Corpus) *integrum transferri permiſſum, certum eſt.*

XLVI. Cum ergo S. Thomæ Reliquiæ inventæ fuerint *anno* 1521. procurante, ut ſuperius diximus, Emmanuele Frias Coromandelici tractus Præpoſito ex juſſione Joannis III. expoſitæ permanſerunt venerationi eo ipſo in loco, ubi repertæ; biennio autem exacto, ut habet Maffeus *lib.*8. *pag.*135. eadem Oſſa intra ipſam Arcam occulto loco, duobus tantum conſciis Luſitanis translata ſunt atque abdita: quæ demum poſt duo devigeſimum circiter annum translata ſunt Goam, à quodam Religioſo Ordinis Minorum S. Franciſci, ut etiam habet Lucas Vvadingus *Epitom. annal. ad ann.* 1523. & nomen illius apud laudatum habetur Vvadingum, dum ad *annum* 1540. *ait num.* 4. quod Fr. Antonius Patronus ad Meliaporem cum uno Socio profectus, illis Chriſtianis Eccleſiæ Romanæ reconciliatis, Cœnobium Fratrum ſui Ordinis erexit, *qui Sancti Apoſtoli* (Thomæ) *Reliquias, & Sanctuaria paulatim detexerunt;* Cum vero ipſe ad *annum* 1523. *num.* 9. ſcripſerit, (quod illo eodem anno quod etiam computationi Maffei reſpondet) inter ruinas Urbis Meliopoleos, id eſt Meliaporis S. Thomæ Apoſtoli, & cujuſdam ipſius diſcipuli, ut etiam in laudato mox loco narravit Maffeus, repertas eſſe Reliquias, quodque eas poſtea quidam Minorita, non ſine peculiari induſtria tranſtulerit Goam; dicendum profecto eſt, inventionem iſtam *anni* 1540. eatenus accidiſſe, quatenus locus ubi *anno* 1523. abdita fuere Thomæ Oſſa, oblivioni etiam, non magno temporis intervallo, fuerit obnoxius; poſt ſeptemdecim autem annos inventas fuiſſe rurſus eaſdem Reliquias; atque tunc à laudato Fr. Patrono Goam deportatas.

XLVII. Neque confundi debet hæc duplex Reliquiarum inventio cum nova detectione aliarum *anno* 1547. cum eſſet Indiæ Præfectus D. Joannes de Caſtro, quam refert noſter Antonius Gouvea *in Itin. Meneſſ. lib.* 2. *cap.* 2. & Oſorius *ſub finem lib.* 3. *de Reb. Emman* ex teſtimonio, quod *anno* 1562. Pontifex Cochinenſis miſit ad Henricum Cardinalem: immo

Digitized by Google

immo ex iis conjectare licet, quod ubi pars Corporis Thomæ, delata fuit Edeſſam, alia pars fuerit ad Meliaporem è Monte, in quo cruciatus, mortemque ſuſtinuit, translata. Non, inquam, confundenda ſunt hæc; propterea quod illa prima, & ſecunda, inventio fuit Reliquiarum Corporis; Oſſium nempe; præ aliis ibidem repertis; pulcherrime candicantium; iſta vera poſterior, eo tantum nomine celebratur, quod in Colle, prope Civitatem Meliapor, loco, ubi ferebat traditio paſſum Thomam, & in quo Sacellum erat antiquum; in nova Eccleſiæ molitione effodientes terram, rudera, atque fundamenta vetuſta offendentes; lapidem invenerunt, ſeu tabulam Marmoream, in qua erat miraculoſa Crux D. Thomæ, ipſi tabulæ inſculpta, atque maculis, veluti ſanguinei coloris, inſperſa, cum litteris, notiſque inciſis, uti ſuperius diximus; inventa etiam eſt terra ſub lapide, recenti, quaſi ſanguine imbuta, adeo ut ipſi lapidi etiam abducto, adhæreſceret: Oſſa vero reperta ſunt nulla; nullum item Corporis veſtigium; ſed neque explicati ægre Characteres illi, aliud ſignificabant, niſi, quod Thomas, divinus Vir, à filio Dei eas in Oras miſſus, tempore Segami Regis, plurimis patratis miraculis cum genibus flexis, ante Crucem illam oraret, à quodam Brachmane, haſta fuerit transfixus. Hæc autem eſt illa Crux, quæ hodie dum ab eo tempore, mirabili ſudore quandoque madeſcit; præcipue ad *diem* 18. *Decemb.* B. Virgini, ob partus expectationem, ſacrum. Unde patet, eum fuiſſe locum, in quo primo D. Thomas fuit ſepultus; portione autem Corporis Edeſſam translata, pronum fuit reliquum Corpus, ad Urbis vicinæ Templum deportare; ibidem remanente interea eo in loco, ipſo lapide, quo ejus corpus primo fuerat contectum: ex quibus conficitur; quod ſecundo loco dicebamus; nimirum, hanc Crucis lapideæ inventionem, vehementer probare translationem aliam, nobis incompertam, ex eo loco Collis Suburbani ad eum, in quo jacuit, atque latuit theſaurus iſte, uſque ad *annum* 1521. in quo facta fuit Oſſium prima detectio.

XLVIII. Id etiam animadverſione dignum eſt, nempè etiam illa diuturna temporis intercapedine, quæ inter translationem Edeſſanam, & novam Reliquiarum partis detectionem, *anno* 1521. decurrit: plurimas corporis Thomæ particulas apud eos Chriſtianos, venerationis gratia, conſervatas fuiſſe; at cum profecto incredibile prorſus videatur, eas minutas particulas ex Edeſſa ad Indos illos aſportatas eſſe; evidens id nobis ſuppeditat argumentum ad aſſerendum, remoto omni dubio, partem Corporis Thomæ, perpetuo in India jacuiſſe. Quod autem ita ſit; præterquamquod pluries diximus; ſatis conſtare poterat ex Haythono, & Marco Paulo Veneto retro elapſis ſeculis ante *annum* 1269. Corpus Thomæ ibidem gentium venerationi fuiſſe habitum; quod inſuper evincitur ex Epiſt. ſcripta ad Remp. Venet. à Cretico, ipſius Reip. ad Regem Luſitaniæ Legato, qui recenſendo Luſitanorum appulſum ad Regnum Malabar, ait, quod ubi venerunt ad locum, quo Corpus Divi Thomæ quieſcebat, loci Dominus; *Sancti Corporis Reliquias in ſpecimen amicitiæ, noſtris* (Luſitanis) *dedit*: habetur autem hæc *Ep. in Editione*

Hervagli *pag.*130. loquitur vero ille detempore, præcedenti *ann.*1501. quo ipſe ſcribebat.

XLIX. At vero quamquam hæc omnia momenta certiſſime perlegerint multæ eruditionis CL. Viri, Tillemontius, atque Combefiſius; quibus optime conſultum videbatur traditioni, quoad ſpeciem ſecum pugnanti; nempe quod Corpus Thomæ, Edeſſam a tot ſeculis translatum, idem in India latens proximis detectum fuerit annis; ea nimirum ratione, quod (ut placuit probatiſſimis Scriptoribus, prout ſupra oſtendimus) non integrum in Edeſſa Corpus, ut ferebatur, eſſet repoſitum, ſed pars tantum ejus; alia parte in India remanente; nihilominus inquam, hæc opponit adverſus inſtitutam rationem Tillemontius *tom.*1. *Hiſt.Eccl.pag.*158. *Sed ut ut res fuerit* (ait) *ſatis difficile eſt, iſtiuſmodi diviſionis* (Reliquiarum aut Corporum SS.) *exempla primis ſeculis reperire. Neque P. Combefiſius huic rei acquieſcit; immo Indorum traditionem impugnat, & ex veneratione Corporis in Edeſſa; & ex Græcorum perſuaſione, contendentium, ſub Leone Sapiente ipſius caput Conſtantinopolim allatum fuiſſe. Homilia etiam* 32. *de D. Thoma, quæ inter alias Chryſoſtomi habetur, ſatis dilucide indicat, corpus Apoſtoli integrum quidem ibi eſſe, ubi ſermo ille habebatur.* Alia inſuper addit de difficultate itineris, de cauſa translationis, quæ nulla apparet; tandem de illa Calamina incognita priſcis; quia tamen iſta, ut ſuperius oſtendimus, evanida ſunt, ea conſulto prætermittimus.

L. Quæ argumenta facili negotio diſſipantur, ſi animadvertamus cum Honorato à S. Maria *lib.*5. *Diſſert.*6. *art.*5. conſuetudinem dividendi Oſſa Sanctorum coævam eſſe fidelium pietati, erga eorum Reliquias: viguit ergo a primis ſeculis, ſicuti pietas erga Sanctos, ita & Reliquiarum diviſio. Teſtes producimus Greg. Nazianzenum *Orat.in Julian.* dicentem: *Sectis Corporibus* (Sanctorum) *integram tamen vim, & gratiam perſeverare; tenueſque, ac tantillas* (a) *Reliquias, parem habere, multaſque in partes, diſſecto Martyre, virtutem*: Gaudentium Brixien. *in Dedicat. Baſil.*40. *MM. Ipſa pars* (Corporum) *quam meruimus, plenitudo eſt.* Ambroſ. *Ser. in Feſto SS. Nazarii, & Celſi MM. ſpecialiter ii* (Martyres) *venerandi ſunt a nobis, quorum Reliquias* (non quorum integra tantum Corpora) *poſſidemus*. Chriſoſt. *Hom.*65. *de SS. MM.* ait

(a) Nos non latet aliquando dedicata eſſe templa, adhibitis non particulis Corporum Sanctorum, ſed aliis, quæ etiam dicebantur reliquiæ, nimirum *Brandeis*; nempe rebus ad Sanctos ſpectantibus, aut ad eorum Corpora, vel ſepulcra applicatis: modo quo S. Gregor. Turon. *lib.*1. *de Glor. Martyr. cap.*47. *linteamina* ſeu *pallulas* Sanguine SS. Gervaſii & Protaſii imbutas, vocat *Reliquias* eorum: & ſimiliter *lib.*2. *cap.*14. vocat *Reliquias* S. Juliani, *Fimbrias palla, qua Sanctum tetigit tumulum*: & *cap.*44. parum *ceræ* a ſepulchro ſublatum ipſius; & *ampullam olei* ſepulcri S. Martini adhibitam, appellat *lib. & Glor. Confeſſ. cap.*9. *reliquias ipſius Martini*: quæ quidem optime notavit Mabillon. *Præfat. ad Sec* 2. *Benedict Obſervat.*7. Ea propter conſulto prætermiſimus teſtimonia, quæ de Brandeis Sanctorum ſepulcro admotis, explicari poſſent; talia enim protulimus, quæ diviſionem Reliquiarum, quam intendimus, ita evincunt, ut eludi non poſſint; cum de Corporum reliquiis aperte loquantur.

ait: *Sanctorum exuvias theſauris etiam longe pretioſores exiſtere .... totis quippe eſt Spiritualium natura; diſtributione creſcit, & diviſione multiplicatur*. Auguſt. pluribus in locis, ſed præſertim *lib.22. de Civit. Dei cap.*8. de miraculis ad præſentiam *Reliquarum S. Stephani*, Sermonem inſtituit. S.Paulinus *Poemate 29 editionis Muratorii*, loquendo de illis, qui corpora Andreæ Apoſtoli, atque Timothei Diſcipuli D. Pauli, Conſtantinopolim adduxerunt, ait eos donatos fuiſſe particulis Corporis, & quaſi pretium laboris, illis permiſſum fuiſſe, ut eas auferrent.

Oſſibus e Sanctis . . . .
Præſidia ad privata, domum ſibi quiſque referret.
Ex illo, Sacri Cineres, quaſi ſemina vitæ
Diverſis ſunt ſparſa locis: quaque oſſe minuto &c.

Idem *Natali 9. Poem.26.* ait: plurimas SS. Reliquas in Baſilica S. Felicis Nolani aſſervari, nimirum Andreæ, Joan. Baptiſtæ, *Thomæ*, *Lucæ*, &c. tandem *Verſ.*443. ita Canit.

. . . . . Neque tantum qua jacet Ora
Totum Corpus, ibi poſitorum gratia, vivit;
Sed quacumque pii eſt pars Corporis &c.

LI. Ne autem multi ſimus in coacervandis hujus diviſionis teſtimoniis, adducimus tandem Theodoretum qui *lib.8. de Curand.Græc. affecti:* ait, *Civitates, & Oppida hæc inter ſe* (Corpora Sanctorum) *ſortito partiti ſunt*: dixerat autem, non ſingula integra Corpora, in ſingulis monumentis recondi. Ex quibus apparet diviſionem iſtam Corporum Sanctorum, a primis Eccleſiæ ſeculis fuiſſe in uſu; nec enim laudati Patres de ſuo ævo loquuntur, ſed res ab antiquis ſeculis petitas, in medium proferunt.

LII. Quia vero Tillemontius inculcat, difficilimum eſſe invenire exempla diviſionis Corporum, petita a primis ſeculis; nos contra, difficillimum putamus, ipſum ignoraſſe, hæc, quæ pluribus omiſſis ſubjungimus. In primis ergo Joannes Launojus, aliique, ut impugnent adventum Magdalenæ, & Sociorum in Gallias, contigiſſe ante *annum 62.* Chriſti, afferunt apud Eminentiſs. Gotti *tom.*1. *de Verit. Relig. cap.*10. §.2. *pag.*530. quod non potuerant venire niſi poſt *annum* 62. cum ex monumentis Eccleſiæ S. Mariæ de Mari, & Regii archivii Aquarum ſextiarum conſtet, tunc allatum eſſe Caput S. Jacobi minoris, ab utraque Maria, Jacobi, & Salome: quod fortaſſe *anno* 70. afferri tantum potuit; cum juxta Euſebium *lib.*2. *Hiſt. cap.*23. S.Jacobi Sepulchrum, intactum manſerit, uſque ad everſionem Hieroſolymæ; quæ eo contigit anno. Unde habemus exemplum diviſionis Capitis, a reliquo Corpore, ſeculo primo. Cornelius etiam Papa, qui floruit *anno* 254. ut ſcribit Anaſt. Bibliot. *in ejus vita*, rogante Lucina, Corpora SS. Petri, & Pauli in opportuniorem locum, e Catacumbis traſtulit; quo fideles, qui ex Oriente venerant, ut eorum Corpora, tanquam Civium ſuorum repeterent, ab incœpto revocaret, dum neſcirent, quo in loco collocata fuiſſent: ut narrat S.Gregor. *lib.*3. *Regiſt Epiſt.*30. Deinde Sylveſter Papa, id atteſtante eodem Anaſtaſio, reliquias eorum diviſit (& quidem non ſine

ſine majorum exemplo) & in Vaticano poſuit (etiam adhibita ſtatera medietatem; *reliqua autem medietas, repoſita eſt in S. Paulo; Capita vero in S. Joanne Laterano*. In quibus perſpicue habemus; & diviſionis Reliquiarum exemplum, & translationis Corporis; rationem etiam ea transferendi; nimirum fidelium pietatem ipſa ſuffurantium; & quamquam S. Gregorius, ſcribat Conſtantinæ Auguſtæ (*a*), Reliquias expoſcenti: *In Romanis namque, vel totius Occidentis partibus, omnino intolerabile eſt, atque Sacrilegum .... Pro qua re de Græcorum conſuetudine, qui Oſſa levare Sanctorum ſe aſſerunt, miramur*; forte vel ad ævum ſuum, vel ad ſuam Romanam Eccleſiam reſpiciebat; nam alias ex Paulino, Auguſtino & aliis perſpicue conſtat, etiam ante tempora Gregorii in Occidentalibus Eccleſiis, diviſionem Reliquiarum viguiſſe: immo & in ipſa Eccleſia Romana; ut patet ex diviſione Reliquiarum Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, mox adducta. Cum ergo nos de Orientis partibus agamus, minus inſolita videri debuit Tillemontio, vel translatio, vel diviſio Reliquiarum Thomæ. Atque eidem ſubjacet cenſuræ, quod Ruinartius ait *De act. SS. in S. Theodoro pag.*424. *Alia erat Eccleſiæ Romanæ diſciplina, ubi Sacra Corpora, nequidem a loco ſepulturæ movebantur*: etſi in Eccleſia Orientali frequentius eſſet, ea transferre, & dividere, quam in Occidentali.

Quinimmo de Reliquiarum diviſione, alia plura etiam primis Seculis nobis ſuppetunt exempla, quæ contra Tillemontium proferamus etenim ex actis Martyrum probatiſſimis conſtat, quod S. Saturninus Epiſcopus, qui paſſus eſt *anno* 250. ut paſſionis acta habent, apud Ruinart *pag.*111. Exuperio ejus ſucceſſori, volenti reliquias ejus in nova Baſilica reponere, verenti tamen, ne reliquiæ dividerentur, & diminuerentur; in ſomnis hæc loquutus eſt S. Saturninus; nempe pro certo habendum, *nullam fieri, vel diminutione Cinerum, vel commotione membrorum, ſpiritibus injuriam*. Hac etiam proculdubio animati fiducia, diſcipuli inſignis Hiſpani, Martyris Fructuoſi, Tarraconenſis Epiſcopi, Martyrio laureati *anno* 259. ſtatim interſe, ejus & Sociorum Reliquias diviſerunt; quæ poſtea, iiſdem monentibus, in eumdem locum ſunt reſtitutæ, ut canit Prudentius *Periſteph. Hym.X. v.*136.

Sed ne Reliquias reſuſcitandas
Diſcretis loca dividant Sepulchris,
Mandant reſtitui.

LIII. Tandem Tillemontium Tillemontio opponimus; primo cum ait, *pag.*339. *De S. Thoma*; quod prope finem Seculi IV. habebantur reliquiæ Thomæ in Baſilica Nolana; quod verum non eſſet, niſi pridem diviſæ fuiſſent. Secundo, quia ipſe Tillem. *in Theodoſio* 1. *artic.*27. agens de

(*a*) De tempore, quo in Eccleſia Romana viguit diſciplina, qua nefas ducebatur Sanctorum Reliquias dividere, videri poſſunt Chriſtianus Lupus *tom* 3. *edit. Venet. pag.*191. & 192. totum etiam *cap.*3. *Diſſert. in Septimam Synod.* & eruditiſſimam *Diſſert.* Juſti Fontanini *De Identitate Corporis S. P. Auguſtini*, *a cap.*34. & *deinceps*: extat hæc Diſſertatio, in *Collection. Actor. edit. Venet. anno* 1729. *pag.*273. ſtudio Fulgentii Bellelli adornata, totius Auguſtin. Ord. tunc temporis Generalis.

de lege ab ipſo lata (*a*), ne Corpora defunctorum loco moverentur; *ſub die 26. Februarii*, *anni 386.* ea etiam ait, comprehenſa fuiſſe Corpora Sanctorum; ut obviam iret rapacitati aliquorum, qui undecumque *Membra Martyrum* ſuffurabantur, ut venderent fidelibus; & facultatem feciſſe extruendi Eccleſias, aut Martyria, ſuper immota Martyrium ſepulcra, ne Reliquiæ dividerentur, ut fiebat; neve pia furta ulterius ſerperent: de quo laudat Auguſt. *De Opere Monac. cap.28.* Unde etiam Reliquiarum diviſio perſpicue comprobatur. Tertio dum ſcribens ipſe Tillemontius de inventione Corporis S. Stephani Protomartyris, revelante Gamaliele, Luciano Presbytero, *anno* 415. ut habet *tom.2. Hiſt. Eccleſ. art.5. de S. Stephano pag.11. On en mit quelques os a part pour les laiſſer dans le lieu*. Et in indice *V. Reliquies: Le Corps de S. Eſtienne eſt diviſe.... & tranſporte en beaucoup d'endroits*: unde diviſa, atque diſperſa variis in locis Oſſa S. Stephani, ipſe Tillemontius fatetur; & in Africa loco ſuperius laudato, & pluribus aliis idem fieri conſueviſſe fidem facit Auguſtinus; ſicuti & de Reliquiis S. Vincentii Martyris Aragonenſis *Ser.277.* aſſeruit.

LIV. Atque jam affatim ex præjactis conſtare videtur, & teſtimoniis, & exemplis; etiam ex Tillemontio ipſo petitis; quod vel primis Eccleſiæ ſeculis, quandoque Sanctorum Corpora fuerint diviſa, atque in varias regiones deportata, quo ſaltem jam fiat, ut non inter impoſſibilia, Reliquiarum Thomæ diviſio, inter Edeſſam, & Indiam deinceps numeretur, ſed inter res facto comprobatas; contra quod innuebat (juxta phraſim Tillemontii) familiaris ea callida, & officioſa vox *ſatis difficile*, ut etiam objectis exemplaribus contrariis, revinci falſitatis ipſe non poſſet; cum aperte *impoſſibile eſſe* non ſcriperit, ſed *difficile* (etiam ſi revera idem, hic ſonare videatur) quod an æquo, an iniquo id animo aſſeverari potuerit, ab eo qui diviſionem Reliquiarum S. Stephani memorat, immo & ipſius Thomæ, ex S. Paulino; alii Judices erunt; maxime cum eam non aſſeramus ſub ipſius Eccleſiæ primordiis factam, ſed ſeculo tertio, aut quarto; tempore etiam Helenæ, & Conſtantini Magni, pientiſſimorum Principum; quique non tantum auro, verum etiam pretioſioribus Reliquiarum Sanctorum Theſauris, Eccleſias quaſcumque honeſtaverint, atque munificentiſſime ditaverint. Validum etiam deſumitur argumentum, ut notat Gouvea *Itin. Meneſſ. fol.60.* ex eo quod eadem die & apud Indos, ante adventum Luſitanorum; & apud Oecidentales; *nempe 3. Julii*; translatio Corporis Divi Thomæ celebretur: porro ſi totum Corpus Edeſſam fuiſſet translatum, nullis Reliquiis in India remanentibus, luctu non gaudio & ſolennitate, Indis celebranda illa fuiſſet; Edeſ-

(*a*) Theodoſiana lex ita ſe habet: *Humatum Corpus, nemo ad alterum locum transferat: nemo Martyrem diſtrabat; nemo mercetur. C. l. ult. de Sepul. viol.* Ubi cum verbum *diſtrabat* ſignificet utrumque; nempe *vendere*, & in fruſta diſcerpere, aut *dividere*: potius in iſta quam in illa ſignificatione, hic poni dicendum eſt; propterea quia, alio ſequenti verbo *mercetur* vendicio prohibeatur, mercatu interdicto: unde conficitur, quod, ſive jure ſive injuria, Martyrum corpora, ante ævum Theodoſii diviſa fuerint.

Edeſſanam enim ſortem, ipſis præreptam, non eſt cur commemorare debuerint; nec enim tantum Barbari, ſed honeſti etiam quique, alienæ felicitati ægerrime plaudunt.

LV. Quod autem ex Combefiſio opponebatur, deſtrui nempe Indorum traditionem de Corpore D. Thomæ (a) inibi extante, ex eo quod Edeſſæ veneraretur; deinde, quia tempore Leonis Sapientis ipſius Caput Conſtantinopolim tranſlatum fuerit; & tandem propterea, quod *Homilia* 32. Chryſoſtomus ſatis dilucide indicat, integrum Corpus Apoſtoli eo loco requieſcere: hæc, inquam omnia, nihil roboris habent; non quidem primum, quia in India, & Edeſſæ etiam in veneratione erat Corpus Apoſtoli; non quidem integrum, ſed diviſum. Non ſecundum; etenim, quod Caput inde tranſlatum fuerit, probat quidem ibi præextitiſſe Caput, non vero totum Corpus; niſi ſupponatur; quod nemo hactenus vidit, Gaſpare illo dempto, de quo ſupra, alicubi integrum, atque; incorruptum repertum eſſe. Non denique tertium; tum quia ea Chryſoſtomi Homilia, quamvis a Conciliis; præcipue Sexta Synodo Œcumenica ſub ejus nomine laudetur; tamen ejuſmodi eſt ſtyli, atque elocutionis, ut Chryſoſtomo minime aptari poſſit; de quo judices appello lecturos quoſque; quid enim eſt illud neſcire ſe, an Thomas ſit mortuus, an vivus? *Et mortuus eſt* (ait) *ut homo*, *& Mundum percurrit ut Angelus*? Quomodo *Novit Thomas Arium*? Quo pacto *totum Mundum implevit* (Thomas) *& in ſingulis locis integer manet*? Profecto hæc, natatorem Delium exigunt; quapropter cum Savilio, ipſe Tillemontius, eam Homiliam Chryſoſtomo abjudicat, *Not. 26. in Arcadio, tom. 5. Hiſt. Imperat.* Deinde etiam hoc prætermiſſo, non apparet ex ea Oratione, quod Corpus ibi Thomæ extaret; niſi id gratis inferatur, ex eo quod prope finem habet: *Virgines, & adoleſcentes tuum Corpus amplectimur*; quod tamen vere dici poteſt, non extante integro ibi Corpore; eo modo dicimus, in Baſilica Vaticana eſſe Corpora Petri, & Pauli, quin ex eo intendamus, ibi integra ipſorum extare Corpora; immo & veneratione *amplectimur* abſentes; & eſt formula uſitata loquendi: unde ibi *Corpus* ponitur pro Reliquis: ſi vero bene perpendatur illa Oratio, potius videbitur innuere, tantum Reliquias ibi quieſcere Thomæ, ſicuti & plurimis aliis in locis; etenim ſub initium ait auctor: *Vicerunt Juſti* (Thomæ) *Reliquiæ .... per univerſum Mundum gratia ipſum diſperſit. Omnis angulus partem aliquam habet Thomæ*: aſt adeo inſolitis allegoriis atque figuris utitur, ut quo ſenſu id intelligi debeat, quamqnam impenſe nobis faveat; prorſus neſcimus; cum ænigmata pene mera loquatur. Id unum reponimus (ut loqui potius de Reliquiis plene comprobetur) quod ad finem habet contraria objectis a Tille-

(a) Præfidenter Pagius *anno* 327. *n.* 10. poſita ait, Edeſſana tranſlatione, *Indiarum Neſtoriani, qui Sancti hujus Apoſtoli Corpus, uſque ad ſeculum elapſum ſeſe conſervaſſe effutiere valde confutantur*: nam probanda prius illi erat integritas Corporis in Edeſſa, quæ ægre probari poteſt. Nec auctores, antiqui Syri, Græci, & Latini, quos ait Aſſemanus, traditioni Luſitanorum refragari *in Bibl. Orient. p.* 34. aliquid conficiunt, cum tantum loquantur de reliquiis non de integro Thomæ Corpore.

Tillemontio verba; cum ait: *Suſcipe Orbem cineri tuo ſupplicantem*: Corpus enim integrum & Cinis compati non poſſe videtur; niſi *Corpus* hic, cineres aut Reliquias Apoſtoli, ut arbitramur, omnino denotet.

LVI. Pauca tamen adhuc ſuperſunt diluenda, quæ adverſari noſtræ ſententiæ videntur, de diviſione Corporis Thomæ, inter Indiam, & Meſopotamiam. Primo quod petitur ex Epiſtola Oddonis Abbatis Sancti Remigii, ſcripta *anno* 1135. *ad Thomam de Marlà Comitem*, quam exſcribit Mabillonius *in Veter. Analect. pag.* 464. in qua quidem Indiæ Archiepiſcopus, qui præſidebat Eccleſiæ, ubi Corpus S. Thomæ Apoſtoli requieſcebat, narravit Romæ, quod quotannis ejus Corpus levatur e feretro ab Archiepiſcopo, & in Cathedra Pontificali decenter collocatur; inde Archiepiſcopus, & poſt eum ſuo Ordine cuncti, muneribus illum humiliter honorant; ipſe autem Apoſtolus brachium erigit, manum aperit, & quidquid a fidelibus offertur gratanter accipit; ſi quis vero hæreticus Populo admixtus, oblaturus acceſſerit, manum contrahit, & nefanda munera accipere denegat. Secundo, quod ex Helinando, Bellovacenſi, Geſnero, Sermonibus Diſcipuli, Dionyſio Carthuſiano, & Nauclero, ſcribit Stapletonius *de tribus Thomis*: locis apud ipſum videndis *pag.* 942. *tom.* 4. nimirum Joannem Indorum Patriarcham, qui *anno Chriſti* 1120. Romam peregrinationis cauſa venit, Calixto Secundo, Cardinalibus, aliiſque Præſulibus præſentibus in Conſiſtorio puplice declaravit, S. Thomam Apoſtolum, omni anno communicare Populum ſuum, manu propria porrecta dignis, & retracta ab indignis. Tertio tandem ex eo quod Petrus de Natalibus habet in ſuo *Catalog. Sanctorum lib.* 6. *cap.* 43. quod ſcilicet in Vigilia Sancti Thomæ quotannis reſerato ejus tumulo, vel loculo argenteo, quod pendet ex argenteis catenis, per Archiepiſcopum Edeſſenum, dum inchoat Antiphonam ad Magnificat: *O Thoma Didyme &c.* palmitem aridum vitis ponit in manu Apoſtoli, quem ſequenti die viridem, ac recenti onuſtum uvæ racemo mirantur omnes. Igitur Thomæ Corpus non diviſum, ſed integrum perſeverat, & quidem Edeſſæ, & non in India.

LVII. Ad iſta autem reſpondemus, Divinam laudantes potentiam, apud quam non eſt impoſſibile omne verbum; credimus inſuper, hæc, & multo majora fieri poſſe juxta Chriſti promiſſionem, a ſuis Servis; quamobrem nihil ambigentes de Divina omnipotentia & efficacitate interceſſionis Sanctorum, jure dubitamus de portentis, ſupra enarratis; quouſque majores omni exceptione teſtes non producantur, quales profecto non ſunt, teſtes ſupra allati. Ratio dubitandi nobis eſt (omiſſis nunc aliis, ne ad nauſeam uſque reſponſum protrahamus) quod cum hæc omnia ſcribantur a laudatis auctoribus, poſtquam ex traditione Eccleſiæ Orientalis, & monumentis antiquioribus, ex Martyrologiis, & Sanctis Patribus probatum eſt, Reliquias Thomæ hinc & inde diſperſas eſſe; partem Corporis Edeſſæ poſitam, partem in India remanſiſſe; Caput Conſtantinopolim translatum; alias ejuſdem Reliquias Nolæ, aliiſque in Locis ſuperius recenſitis extare; evincitur eos

qui talia dixerunt, rem falſam narraſſe; fieri enim non poteſt, ut Corpus ita divulſum, integrum oſtendatur; quæ tamen dicimus aliter reſpondere parati, ſi hæc Miracula a ſeculis Eccleſiæ primis propalata fuiſſent, modo quo ab eo tempore de Reliquiarum diſtributione conſtitit. Quinimmo crederemus, ea, quæ de Corpore Thomæ dicuntur, alicui Sancti Apoſtoli ſtatuæ (id enim etiam poſſibile fatemur) tribuenda eſſe, potius quam aſſerere, pauca Oſſa, & Cineres Apoſtoli, ea recenſita munera Edeſſæ, aut alio præſtitiſſe unquam.

Placet tandem finem diſſerendi facere, venerationem, & cultum excitando, erga Divi Thomæ ceterorumque Sanctorum ſacras exuvias, ex Canone qui Concilio Nicæno tribuitur, & exſcribitur ab Ebed Jeſu Sobenſi *in Epit. Can. Par.5. cap.12. Placuit Œcumenicæ Synodo, oſſa eorum, qui pro Chriſto, Orthodoxæ fidei martyrio coronati ſunt, in Eccleſiis & Monaſteriis collocari, ut egentibus opem ferant. Inſuper ſingulis annis eorum memoria ab univerſis, Sacro ritu recolatur...... quia per hoc ab Ethnicis, & reliquis ſectariis differimus; qui Sanctorum Oſſa, in quibus Deus vivus habitat, pro rebus fœdiſſimis habent; & quidam illorum, etiam Corporum reſurrectionem negant. Quicumque enim Sanctorum ſepulchrum honoras, una cum Sanctis Chriſtum honoras.*

DIS-

Digitized by Google

DISSERTATIO III.

De Religione, Moribus, & ritibus Chriſtianorum S. Thomæ.

Chriſtiana religio apud Indos per quatuor priora ſecula illibatiſſima LVIII. *De moribus & ritibus Indorum Chriſtianorum D. Thomæ poſt exortum Neſtorii Schiſma* LIX. *Primus juxtaque accuratiſſimus earum rerum Scriptor, Coſmas Indico-pleuſta* LX. *Ab Eccleſia Perſidis, cui ſubjecta erat, hauſit Indica Neſtorianum virus: & de Sede Patriarchæ Neſtorianorum* LXI: LXII. *De Chriſtianis Indis ſub annum Chriſti* 1203. *Num.* LXIII. *De religione ipſorum, anno* 1300. *Num.* LXIV. *De ipſorum diſciplina anno* 1493. *ſub Luſitanorum in eas oras appulſum* LXV. *De religione & ritibus illorum ab anno* 1500. *ad annum uſque* 1588. *Num.* LXVI: LXVII: LXVIII: LXIX: & LXX. *De eorumdem ritibus ab anno* 1588. *uſque ad annum* 1599. *Num.* LXXI: LXXII: LXXIII. *Anno Domini* 1599. *Chriſtianos illos D. Thomæ luſtrat atque illuſtrat inſignis Auguſtinenſis alumnus Alexius de Menezes, eorumque reformationem aggreditur, quam coacta Diamperitana Synodo pleniſſime perficit; atque ipſorum eo tempore religio atque errores accurate deſcribuntur* LXXIV: LXXV: LXXVI: LXXVII: LXXVIII: LXXIX: LXXX. *Synodi irriſor Crozæus, eorum Chriſtianorum erroribus, Romanis pares ineptiſſime appingit* LXXXI.

LVIII. QUam a S. Thoma acceperunt fidem, atque religionem Indi; (quod tanquam veriſimillimum, cum melioris notæ Scriptoribus a nobis eſt aſſertum) ipſam illibatam, ac integram, uſque ad ævum Neſtorii eoſdem conſervaſſe, omnino compertum arbitramur; præſertim rejecta fabula illa, de converſione earum gentium, facta a Thoma Manetis Diſcipulo; etenim neque leve veſtigium Manichæiſmi inter illos uſquam potuit reperiri; quod impoſſibile fere eſſet, ſi ſemel ipſi Manetis erroribus quoquomodo fuiſſent imbuti; quod etiam adnotavit eruditiſſimus le Brun *in Expoſit. Miſ. tom.* 3. *Edit. Veronen. ad Liturg. Neſtorian. art.* 4. *pag.* 183. Cumque neque hujus Thomæ Martyrium (quod nullum fuit) apud eas gentes unquam in veneratione, aut in memoria habitum fuerit; reliquum eſt, quod ſolius Thomæ Apoſtoli fide, atque nomenclatura illæ præfulſerint.

Enim vero ante medium ſæculi IV. habentur Monumenta Chriſtia-

næ Religionis Indorum, iiſdem in locis, in quibus poſtea meminit ejuſdem floreſcentis ſeculo VI. Coſmas Indico pleuſtes. Auctor etenim, qui acta Concilii Nicæni ordinavit, inter Epiſcoporum ſubſcriptiones, obſignationem etiam affert Joannis Epiſcopi Perſidis, & Magnæ Indiæ: μεγάλη Ἰνδία: *Act. Conc. Nicæn. Part.2. C.28.* Nec id accipi valet de India impropria, aut in ſignificatione latiſſima; quandoquidem Theophilus Indus, miſſus à Conſtantio ad Homeritas, aut Arabiam felicem; ad propria dicitur remeaſſe, videlicet ad *Divu* Inſulam, (a) ut habet Philoſtorgius; quam arbitrantur eruditi, fuiſſe Inſulam Ceylan; & ex qua deinde ad continentem Indiam appulit, quo earum Eccleſiarum ritus obſervaret. Accedit, quod ex his, quæ Cl. Gottifredus *ad tit.4. Codicis Theodos.* ſuper hoc adnotavit, videtur omnino confici, Chriſtianam religionem; jam diu ante Neſtorium apud eos Indos floruiſſe; ut breviter animadvertit le Brun *pag.185.* loco mox laudato. Unde ad ea uſque tempora credendum eſt, eos Chriſtianos, ſicuti in fide, ita & in religione, moribus, atque ritibus communia ceteris Chriſti aſſeclis dogmata, atque cultus & vitæ conſuetudinem retinuiſſe.

LIX. Supereſt igitur, ut de moribus ac ritibus Chriſtianorum Sancti Thomæ, qui inter eos poſterioribus ad Neſtorium ſeculis vigebant, ſermonem inſtituamus; & quamquam id animo inſederat, nempe mores profanos a ſacris ſejungendo, agere de iſtis ſingillatim, ſervata tantum rerum ſerie, nec habito reſpectu ad ordinem temporum, aut chronologiam; quaſi non admodum utile futurum videretur ſcire, quid quo tempore, vel obſervatum, vel deſuetum eſſet; quia tamen agendum nobis eſt cum la Crozeo religionis reformatæ non inerudito homine, qui libello *de Chriſtian. Indiarum*, mole quidem exiguo, invidentia autem ingenti, neſcimus quo ſtimulatus oeſtro; tum omnia a Meneſſio, & Chriſtianis S. Thomæ in Synodo Diamperitana acta, tumultuoſe impetit; tum etiam ex non uſu aliquorum Sacramentorum, & rituum apud eas gentes, ſicuti & ex ignoratione multorum dogmatum veræ fidei, perfricta prius fronte, & dogmata, & Sacramenta noſtra de novitate inſimulare audet; quaſi in Eccleſia Indica, adeo antiqua, nullo unquam ævo nota fuerint, eo quod tempore Meneſſii, ipſo fatente, ea prorſus non erant in uſu; omnino, inquam, neceſſarium duximus, mores eorum, atque ritus, ſervato exactè ordine temporis, prout nobis Scriptores Indicarum rerum ſuppeditaverint, deſcribere; immo & plura iterum exſcribere: utroque enim fiet (quod maxime adverſus illum intendimus) nimirum, quod dilucide conſtet omnibus, & dogmatis, & diſciplinæ Eccleſiaſticæ doctrina de quacumque re, quo tempore deſierit apud eos; quo etiam errores adverſi incœperint; ne ut ille conatur, aut novitas erroris, antiquitas dicatur; aut antiquitas veri dogmatis, novitas vocetur.

Co-

(a) Aut fortaſſe cum teſte Gemelli *in Itiner. tom.3.* reperiretur in India, altera *Diu* potius ad iſtam rediit Theophilus perſcrutaturus Indorum mores, quam ad Inſulam Ceylan: quod enim *Divu* aut *Dive* ſignificet Inſulam, infirmum videtur fundamentum ad aſſerendum, illum appuliſſe Ceylan.

Coſmas igitur (a) Aegyptius, dictus Indico-pleuſtes, qui floruit ſeculo poſteriori ad Neſtorianum Schiſma, quique primus omnium, quos novimus, de Chriſtianis Indis ſermonem texuit; diſerte ſcribit in *Topog. Chriſtian. lib.* 3. *pag.* 178. quod in Taprobana Inſula ad interiorem Indiam, ubi Indicum Pelagus extat, erat Eccleſia Chriſtianorum, ubi clerici, & fideles reperiebantur; an vero eſſent ulterius (forte loquebatur de Sinarum regione) ſe prorſus ignorare: ceterum in Male, ubi gignitur Piper, plane reperiri; in Calliana vero Epiſcopum eſſe, qui in Perſide ordinari ſolebat. Idem ait contingere in Inſula Dioſcoridis (nunc Zocotora) in eodem Mari Indico ſita, ac in ea clericos reperiri, ex Perſide, ubi ordinantur, eo tranſmiſſos, ibi etiam Chriſtianorum multitudinem verſari; itemque apud Bactros, Hunnos, Perſas, & reliquos Indos Eccleſias infinitas eſſe; Epiſcopos item, atque Chriſtianorum Populos, magno numero; multos etiam Martyres, Monachos, & Heſychaſtas; ſunt autem *Heſychaſtæ* Religioſi Silentiarii, qui a reliquis Monachis ſemoti, quieti, atque otio devoto indulgent.

LX. Plane laudatus ſcriptor omni exceptione major habetur; etenim, ut ait P. Monſfauconius *in præfat. ad ipſius Topograph.* Aethiopicas maxime, Arabicas, & Indicas Regiones, nec Strabo, nec Ptolemæus, nec veterum quiſpiam tam accurate noſſe potuit, quam Coſmas, qui multis annis præſens locis fuerat, & mira ſagacitate Nationum conſuetudines obſervabat. Ex ipſius ergo relatis verbis conſtat: primo ante ævum Coſmæ extitiſſe in Regionibus Indiæ propriæ, Eccleſias Chriſtianorum, & Clericos: ſecundo in Calliana fuiſſe Epiſcopum, qui ab Antiſtite Perſidis ordinabatur: tertio Monachorum extitiſſe Collegia, in quibus congregati degebant; ſicuti & Eremitas, aut Heſychaſtas, qui ſoli vitæ contemplativæ vacabant: quarto demum Diaconos fuiſſe in illis Eccleſiis, ut ipſe ait *pag.* 337. cum Presbyteris, & aliis Miniſtris, qui omnes e Perſide mittebantur: *Extat etiam Eccleſia Chriſti advenarum ex Perſide, ac Presbyter in Perſide ordinatus, Diaconus item cum reliquo Miniſterio*. Quæ meminiſſe juvabit, ut ſequenti Diſſertatione, la Crozæi machinationes omnino corruant.

LXI. Notat autem, & quidem optime Montfauconius *in Præfat. ad Coſmam* §.3., & cum eo le Brun *in liturg. Neſtor. art.* 2., quod omnes Indorum Eccleſiæ, ab Eccleſia Perſidis dirigebantur, cujus Archiepiſcopus Neſtorianus erat, ut alii omnes Epiſcopi, & Presbyteri eidem ſubditi: unde inferri videtur, eo jam tempore Chriſtianos Indos lue Neſtoriàna infectos fuiſſe; etenim Neſtorii errores in Concilio Generali Epheſino confixi, *anno* 431. protervos defenſores nacti ſunt; maxime Alexandrum Epiſcopum Jerapolitanum, atque Metropolitanum Germaniciæ, quæ Patria erat Neſtorii; immo & Ibas aliquando Neſtorianis adhærens, non parum ipſorum doctrinam promovit, factus Edeſſæ Epiſ-

(a) Coſmam iſtum Neſtorianis adjudicat Grozæus in ſua *Hiſt. Ind. a pag.*17. mirum autem videri poſſet, quod ſagaciſſimo, atque naris emunctæ Viro Monfauconio, operum Coſmæ editori atque illuſtratori hæc lues non ſuboluerit, illius ſententias expendendo, atque pertractando; verum canis ſagacius canes odoratur.

Epiſcopus *anno* 435. in cujus ſchola publice doctrina illa, quæ *Perſica* vocabatur, valide propugnata eſt. Ceterum vita functo Iba, Imperatores (deſtructa ſchola Edeſſena) Neſtorianos omnes illinc excedere juſſerunt. At cum Neſtoriani, ſcripta Theodori Mopſueſteni, Syriace, Perſice, & Armeniace tranſtulerint; illico ipſorum errores, Provincias Imperii Perſici pervaſerunt; & præſertim Moſopotamiam, Seleuciam item, & Cteſiphontem, Aſſyriorum Urbes. Cum autem Seleucia ad Tigrim ſita, quæ eadem eſt cum (*a*) Babylone, de qua loquimur, & in qua Patriarcha, ſeu Catholicus Neſtorianorum ſuum erexit Thronum, diverſa ſit ab alia Babylone, ad Euphratem poſita, quæ multis antea ſeculis ſolo erat æquata; ab illa quidem Epiſcopi mittebantur, ad Indiam noſtram. Erat autem tunc iſta Babylon caput Regni Perſarum, quam Arabes *Madajeno Coſra* id eſt *Urbem Choſroes* vocant: ubi obiter caſtiganda eſt Epiſtola Longhervæ ad eruditiſſimum P. Pagi, apud le Brun *ubi ſupra art.*3. qui dictam fuiſſe vult *Madayeno Caſtra*.

LXII. Babylon vero iſta, Seleucia, & Cteſiphon unum idemque ſignificabant; id eſt Urbem Coſroæ, ſeu Urbem Regum Perſiæ, qui nomine *Coſroæ* apud Arabes appellantur. De iſto Catholico intelligendi ſunt Canones Arabici ſuppoſititii 38. & 39. quanquam hic, Seleucia appelletur *Almodajon*: quæ lectio retinenda videtur, atque præferenda Labbæi lectioni, qui poſuit *Almodaion*; immo & Montfauconii, qui Labbæum caſtigat, ſubſtituendo vocem: *Almadaion*; at non bene uterque; tum quia conformior eſt vox *Almodajen* modo proferendi Arabice litteram *i* per *j*, ut ab Hiſpanis pronunciatur, ſicut כּ Hebraicum cum aſpiratione, & ſine Dageſch; tum etiam, quia ita ſcriptum reperitur ab eruditiſſimo Abraham Ecchellenſi (*b*); ut videre eſt *tom.*1. *Concil. Gener.* Cl. Viri Joſephi Catalani, nec ſine laude recenſendi, quippe, qui in Canonum, & Sacrorum rituum diſciplina, ſagaciſſimus habetur veritatis indagator, atque ejuſdem ingenuus, apertuſque cultor. Dirutis autem poſtea in Sarracenorum irruptione Urbibus Coſroes, Catholicus Seleucienſis, aut Patriarcha Babylonicus, ſedem tranſtulit in Urbem Mauſel (*c*), non

(*a*) Babylone ſolo æquata, Seleucia intra nonageſimum ab ea lapidem ſurrexit, ut ait Plin. *lib.*6. *cap.*26. auctore Seleuco Nicatore; nomine tamen Babylonis, Bagdadenſem Urbem recentiores appellant. Patriarcha Neſtorianorum Titulum Babylonis gerit; quique olim Seleuciæ & Cteſiphontis erat Metropolitanus. Et quidem Seleucus ille, teſte Appiano *pag.*501. *novem Urbes, de ſuo nomine Seleucias appellatas, condidit*, quarum 1. eſt noſtra Seleucia Babyloniæ, ad Tigrim; quæ olim *Coche* dicebatur; a Syris *Selik* & Arabibus *Selikia*.

(*b*) Conſonat Aſſeman. *Differt. de Syr. Neſtor. pag.*777. qui ait, iſtam Seleuciam vocari Arabice non tantum *Selikia*, verum etiam *Madajen*; etſi hæc vox proprie utramque Urbem, Seleuciam nempe & Cteſiphontem ſignificet. Quod autem præponitur ly *Al* ſignificat magnitudinem rei, cui illa adjungitur præpoſitio: & etiam *Urbem*: & *Madajen* aut *Madaina*, & *Medinata* idem eſt ac *binæ Urbes* ſcilicet Seleucia, & Cteſiphon. In ordinatione Patriarchæ Neſtorianorum, hæc dicunt Epiſcopi ordinantes eum ordinatum dare: *Huic ſanctæ Sedi, in iſta magna Cochenſi Eccleſia, quæ eſt in Seleucia & Cteſiphonte Arſacidarum Urbibus &c.* In Cod. *Syr. Vatican.*14.*fol.*129.

(c), non procul a veteri Ninive. Ex Caſtello *in Theſauro Heptaglotto* Mauſel ſita eſt, in occidentali ripa Tigris, cui in Orientali opponitur Ninive. Hæc aliquanto fuſius adnotavimus, tum ne legenti, ex Urbium omonymia aliqua æquivocatio ſubrepat; tum & potiſſimum, ut ea luce facilius intruſi apud Indos Neſtorianiſmi Epocha, indagari valeat.

LXIII. Ab ævo Coſmæ, deveniendum eſt ad annum 1203. in quo cælo à Tartaris proprio Rege, noſtram ipſi invadentes Indiam, ut ſcribit Vincent. Bellovacen. *in Fragment. apud Reinec. pag.135.* ea potiti ſunt; atque interfecto Indiæ Rege David Presbyteri Joannis Imperatoris Indiæ (Tartariæ finitimæ) filio, conſtituerunt Regem Chingiſcam; qui filiam David uxorem accepit: hujus Conſiliarius ac Pœnitentiarius factus fuit Rabbanata, Monachus Neſtorianus; qui tamen a Patribus Dominicanis, detectus fuit poſtea inſignis impoſtor, & Hæreticus; ex quibus apparet Chriſtianiſmum tunc temporis apud eas floruiſſe gentes. Deinde ad annum uſque 1259. aut circiter; quo potiſſimum tempore ſcripſit ſuam Hiſtoriam Marcus Paulus Venetus; nullam habemus notitiam Chriſtianiſmi Indorum; quam autem ex hujus ſcriptis haurire potuimus hæc eſt; ut ipſe habet *lib.3. cap.23. & 24.* nimirum quod in Provincia *Maabar*; quæ & India Major appellabatur; quinque extabant Reges; in primo autem Regno, nomine *Var* erat tunc *Rex Sonderba*: *in qua Provincia ferebatur fuiſſe occiſum Divum Thomam Apoſtolum, Corpuſque illius adhuc in quadam conſervari Eccleſia.* Apim præterea (ait) Indos adorare, ſeu Bovem, atque ut rem Sanctam Boves habere, neque ullum occidere; immo eorum adipe ſuas linire domos; cujus adhuc rei veſtigia permanent hodie, dum ſtercore vaccæ etiam ad ora decoranda utuntur Chriſtiani illi; ut in relationibus de rebus Madure legi poteſt: illud addit, multos ibi eſſe Magos, & incantatores, *complura etiam Monaſteria, in quibus Idola coluntur*. Capite *autem* 27. cum retuliſſet ibi quieſcere Corpus Divi Thomæ, ait ibi eſſe multos Chriſtianos, debito honore Sancti Apoſtoli venerantes Corpus; quod etiam a Saracenis ejuſdem Indiæ fieri teſtatur; addit inſuper, apud eos illum vigere morem, *ut Chriſtiani a longe venientes, & Sancti Corpus viſitantes, aſportent ſecum de terra illa, in qua Vir Sanctus occiſus dicitur, & de ea in potum miſſa faciant bibere infirmos; & credant, illos hinc melius habere, atque a diverſis liberari infirmitatibus*. Et continuo ſubjungit miraculum, quod poſteriori tempore accidit, *anno* videlicet 1287. ad ejus tumulum, cum occupata a Rege illo Eccleſia S. Thomæ pro recondenda oryza, aut riſo, terribili viſione ipſi Sanctus apparens minatus fuit ſupremum exitium, niſi cito citius Eccleſiam evacuaſſet; quod fecit, *de qua* (ait) *viſione Chriſtiani lætificati, Deo, & Sancto ſuo gratias egerunt*. Meminit etiam

(c) *Mauſel* Arabice alias, *Moſul Moſal*, & *Mozal*; eſt Urbs ad Tigrim in Meſopotamia, e regione antiquæ Ninives ſita, Eccleſia fuit Epiſcopalis deinde Metropolitana; quæ aliquando Adiabenicæ, ſeu Arbelenſi Eccleſiæ reperitur unita, & rurſus ab ea ſeparata.

etiam Inſulam Indiæ, quam Scoiram (*a*) vocat; cujus incolæ Chriſtiani ſunt, & habent Archiepiſcopum. Huic etiam Archiepiſcopo ſubjectus erat Epiſcopus quidam Inſulæ, quam vocabant (*b*) Maſculinam, quia ibi Viri per novem menſes ſeparati a feminis degebant, quæ ſeorſim etiam a Viris, proximam illi incolebant Inſulam; atque omnes erant Chriſtiani, & proprium habebant Epiſcopum, qui etiam ipſis erat loco Regis: *Viri* (inquit cap,37.) *Regem non habent, ſed Epiſcopum, ſuum Dominum agnoſcunt*: cui rei conſonat, quod Maffæus, aliique Scriptores aſſerunt, nempe Epiſcopos Angamalenſes plenam, & ſupremam habuiſſe auctoritatem in Chriſtianos Sancti Thomæ, ut diximus *Cap.* I. *Hiſt. Syn. Diamperit.* & infra recolendum eſt.

LXIV. Anno deinde 1300. quo floruit Haythonus, Monachus Præmonſtratenſis, atque Regis Armeniæ conſanguineus, quique Hiſtoriam de rebus Orientalibus ſcripſit, in illarum regionum cognitione verſatiſſimus, *Cap.*6. ubi agit de Regno Indiæ, ſcribit, quod *in eo Regno prædicavit B. Thomas Apoſtolus fidem Chriſti, ac multas ibi convertit gentes, & Provincias, ſed quia diſtant multum ab illis terris, in quibus fides colitur Chriſtiana, ibi fides noſtra eſt multum diminuta, nec eſt ibi niſi quædam Civitas, in qua habitant Chriſtiani, omnes vero alii fidem Chriſti totaliter reliquerunt*. Unde videtur loqui de Civitate *Mappur*, aut *Meliapor*, ut hodie vocatur; atque perſpicue inferri, quod priori ſeculo plures ibi religionem Chriſtianam colebant, quam poſtea omnino abjecerint. Quod autem animadverſione dignum putamus, illud eſt, nihil de Neſtoriana lue eo tempore apud Indos memorari; forte ex hoc fieri videbitur, contra quod communiter creditur, ſerius quam putamus, eos in Neſtorianos incidiſſe errores; eo quod, ſicut hic ſcriptor loquendo *cap.*11. de Regno Chaldeorum, ait de indigenis: *Illi qui in Chaldæa habitant Neſtoriani vocantur, quia ſunt in errore Neſtorii, & literas habent Chaldæas*; profecto illud dicere non omiſiſſet, ſi Indi eodem errore jam eſſent infecti; at hoc aliis dijudicandum relinquimus: maxime ſi ſequentia perpendantur; etenim *Anno* 1330. quo floruit B. Odoricus Ord. Minor. *in Hiſt. Itineris ſui apud Bolland. die* 14. *Jan.* de Malabar, quod *Mobar* vocat, ſcribit: *In hoc Regno poſitum fuit Corpus B. Thomæ Apoſtoli, Eccleſia vero ejus nunc Idolis plena eſt; juxta quam quindecim domus Neſtorianorum ſunt, qui ſunt Chriſtiani, ſed peſſimi Hæretici*. Obiit autem B. Odoricus vel Ordericus *anno* 1331.

LXV. Ab

(*a*) Non recte ab hoc auctore appellatur illa Inſula *Scoira*; nec rectius ab aliis *Scotra*; quæ *Secotora* aut *Zocotora* nobis eſt; priſcis *Dioſcoridis Inſula* in Oceano Aethiopico, ad oſtium ſita ſinus Arabici. Quod autem ait Paulus, in ea Inſula extare Archiepiſcopum, id porro ad poſteriora pertinet ſæcula; uam ævo Indico-pleuſtes ſcilicet *anno* 535. *aut circiter*, Clerici tantum ibi memorabantur, qui illuc mittebantur, cum prius in Perſide ordinati eſſent, niſi dicatur cum P. le Quien *to.*2. *col.*1257. to *Clericos* apud Indico-pleuſten, Epiſcopos deſignari a Perſide illuc miſſos. Deinde illi Inſulæ Epiſcopus datus fuit, Perſarum Metropolitano ſubjectus, juxta Tabulam Eliæ Damaſceni apud Aſſem. *tom.*2. *pag.*460.

(*b*) Inſulas iſtas *Maſculinam* & *Feminam* in pluteis fabularum deponimus, quouſque id nobis meliores conteſtentur auctores.

Digitized by Google

LXV. Ab *anno* 1331. uſque ad *annum* 1498. quo Luſitani oras Indicas tenuerunt, nullam eorum Chriſtianorum notitiam habemus; qualis autem eſſet Religionis ipſorum ſtatus ævo illo, perſpicue cognoſci valet ex ſcriptoribus, qui eas regiones poſtea viderunt, qui plures ſunt, atque locupletiſſimi teſtes. Et primo Aloyſius Cadamuſtus Venetus, (qui *anno* 1493. Hiſpania ſolvit) ſcribit in *Navig. Cap.* 52 *&* 53. tandem ſe perveniſſe ad Urbem Chriſtianorum pergrandem, quæ magnitudine ſuperabat Ulyſſiponem, quam Calechut appellabant: hanc coli ab Indis Chriſtianis; ibi templa complura eſſe, & tintinabula; verum Sacerdotibus, & cultu Divino carere, inque iis delubris dumtaxat inveniri vaſa quædam, aqua cum balſamo plena; ſingulisque trienniis gentes illas baptizari flumine quodam, quod Urbem præterfluit, ubi templa ex latere coctili, & calce, more Maurico conſpiciuntur extructa. Et *Cap.* 58. ait, Chriſtianos illos equitare in Elephantibus, & credere Chriſtum natum ex Virgine Maria, neque peccaſſe unquam, & à Judæis Crucifixum, atque mortuum, & Hieroſolymis ſepultum. Papam vero ſciunt Romæ degere; nec aliam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ notitiam habere.

LXVI. Petrus Aliares, qui *anno* 1500. a Rege Portugalliæ trophæum accepit, ut ad Indos peteret Orientales; ut habet Cadamuſtus *cap.* 63. *Navigat. ſuæ* nonnulla ſcripſit, quibus non abſimilia habentur in *Epiſtolis*, quæ *cap.* 125. *& ſequentibus* leguntur *in Navig. Alberici Veſputii Editionis Baſile. Hervagii*; nimirum ex Calechuto deveniſſe ad proximam Inſulam, ubi Divi Thomæ Corpus quieſcebat, Inſulæ Dominum, (a) Chriſtianos advenas honorificentiſſime excepiſſe, & Sancti Corporis Reliquias in ſpecimen amicitiæ illis dediſſe.

Anno deinde 1501. Joſeph quidam Indus, e Cranganore cum aliis Luſitanis Ulyſſiponem applicuit, e cujus relatu habetur, *eodem libro cap.* 130. duplex hominum genus tunc Cranganorem incoluiſſe; alterum Chriſtianorum, Gentilium alterum; Urbem illam trifariam dividi; Primores, id eſt Patritios, ac primæ claſis Viros, ſua lingua *Naires* dici. Secundo loco homines eſſe nullius fere cenſus, atque proletarios, quos *Canes* ſuo Idiomate appellant. Poſtremum locum tenere abjectiſſimos homines, qui *Nuiram* eorum lingua vocantur. Atque iſtos adeo Nobilibus inviſos eſſe, ut ſi forte eos obvios habuerint, niſi fuga ſibi conſulant, peſſime habeant. Privas tribus, priva (ait) habere delubra; Mulieres etiam alia habere Templa, quæ viri non adeunt. Loco primitiarum, fruges varii generis Deo offerre. Illos Deum Cœli adorare, eumque Trinum (b) credere, atque propterea trifontem eum ſculpere, quem *Tambram* nuncupant. Plura deinde addit de ritu ſacrificandi ipſorum

 Gen-

(a) Frequentes adſunt Urbes & vici in oris Coromandelicis, & Malabaricis, quæ vocantur Inſulæ; quin propterea intelligendum ſit, longo eas a terra intervallo intra pelagus eſſe; etenim tantum ita dicuntur, quia fluminis alicujus intercapedine, a continenti disjunguntur; cujuſmodi eſt Goa &c.

(b) Trinam adorare divinitatem, vel tres Deos Indorum gentes, compertiſſimum eſt. Horum primum appellant *Brama*, aut *Biruma*, & Malabares *Biruma*, atque

Gentilium, quæ omittimus. Deinde de Chriſtianis ſcribitur, ab Ormutio ad Cranganorem uſque nullos eſſe. In India vero plures eſſe Reges, qui Chriſtum norunt; Chriſtianos etiam Cranganoris, qui in magno ſunt numero, vectigal pendere Regi Gentilium, tum pro Ædibus, tum pro rebus aliis tributum illi ſolvere. Chriſtianos habere delubra noſtris non abſimilia; ceterum ſolas Cruces inibi conſpici; Sanctorum Imagines haberi nullas; Templa concamerata eſſe, ſicut noſtra, atque in ipſorum crepidine Crucem prægrandem collocare conſueviſſe, ſicut nos. Et quia nulla habent tintinnabula, Populum ad Divina vocare, Græcorum more. Chriſtianorum Populos habere magnum Antiſtitem, ipſique adſtare Cardinales duodecim, Patriarchas duos, Archiepiſcopos vero, & Epiſcopos complures. Referebat præterea ipſe Joſeph ſe cum quodam Epiſcopo a Cranganore ſolviſſe, atque in Armeniam majorem contendiſſe, ad ſuum Magnum Pontificem, a quo illum Epiſcopatu, ipſum Presbyteratu, decoratos fuiſſe aſſerebat.

LXVII. Addit præterea, Chriſtianos illos, tam Indos, quam Catayos illum Pontificem appellare *Catholica*, ipſumque tonſuram Capitis in modum Crucis efformatam geſtare; ab ipſo etiam duos præfici Patriarchas; alterum pro India, pro Catayo alterum; Epiſcopos item prout opus fuerit, in Provincias mitti. Quia tamen ambigi poſſet jure merito, qua auctoritate ea munera præſtet *Catholicus* iſte, adjungit ſcriptor rerum Joſephi Indi, laudatum Joſephum de jure interrogatum Romæ ab Alexandro VI. his verbis reſpondiſſe: ***Olim Petrum Apoſtolum Antiochiæ Præfectum fuiſſe, & cum Sancta Romana Eccleſia Schiſmate laboraret atroci, duce Simone Mago, Sanctus Petrus accerſitus eſt Romam, ut Simonem confunderet, & laborantibus Chriſtianis non deeſſet. Hic itaque Petrus non prius ſolvit Antiochia, conceſſurus Romam, quam Vicarium Antiochiæ præfecerit; & is eſt, qui Orientalem plagam moderatur, & dicitur*** Catholica ***, geritque Petri vices; hunc vero Catholicam præficiunt Cardinales duodecim in Armenia, & id jactant auctoritate Romani Pontificis facere.***

LXVIII. Quoad ipſorum ritus ajebat, apud eos eſſe Sacerdotes levitas, & Hypodiaconos; Sacerdotes non ferre tonſuram, ſed nonnihil capillorum in ſumma parte Capitis habere: Infantes non baptizari ante quadrageſimum diem ſui ortus, niſi morte ingruente; Sacramentum Pœnitentiæ, & Confeſſionem ſicut nos habere; Euchariſtiam ſacram ſumere; Extremam Unctionem non habere; ejus tamen loco Corpora benedicere. In Templorum ingreſſu aqua benedicta ſicut nos aſpergi; Corpus Chriſti, & Sanguinem conſecrare in azymis more noſtro; ſi panis

Bramam iſtum, Mundi creatorem venerantur, & ab ipſo Sacerdotalis Tribus *Bracmanum* vel *Braminum* vocatur. Secundus eſt *Iſuren*; cujus familia vaccino ſtercore decoratur. Tertius *Viſtnou* cujus cultores ſignis terræ rubræ, aut candentis ferri, inſigniuntur. Adhuc tamen ſub Judice lis eſt, de ſuperioritate iſtorum trium; dum alii ſtant pro Brama, iſti pro Iſuren; pro Viſtnou, illi; ſunt etiam qui in tribus ſimul ſumtis Supremum *eſſe* agnoſcant. Videſis eorum figuras horrificas, apud Crozæ; à *pag.* 4:9.

nis adſit non fermentatus: ubi vero regio non fert vinum, uvas paſſas immergere aqua, quarum expreſſo ſucco, ad Conſecrationem utuntur: funera prout nos curare, atque humare vita functos; immo pro ſepulturæ officio, multos convenire, atque per octiduum ſimul commeſſari; peractis vero epulis preces effundere ſupremas. Teſtamenta etiam condere: Ubi vero aliquis inteſtatus deceſſerit, gradu proximiorem defuncto hæredem eſſe: eorum conjuges viris vita functis, cum dote abire in paternas ædes; ita tamen ut intra luctus annum non nubant. Præterea ut ibi additur, quatuor Evangeliſtas agnoſcunt, totidemque Evangelia colunt; obſervant Quadrageſimam, & Adventum jejuniis, & Orationibus per quam diligenter: atque a die Paraſceves uſque ad diem Paſchæ, omni cibo abſtinent; in Hebdomada Sancta nocte Feriæ ſextæ Orationibus, & concionibus ſacris jugiter inſiſtunt. Hæc etiam per annum feſta ſervant (a); nimirum diem Reſurrectionis cum duobus ſequentibus; Octavum etiam Diem Paſchæ, qui ſupra modum ipſis ſolennis eſt, quippe qui affirmant, ea die Divum Thomam in latus Chriſti manum intuliſſe, diem deinde Aſcenſionis eximie colunt; Feſtum etiam Trinitatis, Aſſumtionis B. Virginis, Nativitatis, & Purificationis ejuſdem: Nativitatem Chriſti, diem Epiphaniæ, & omnium Apoſtolorum; dies etiam obſervant Dominicos. Primam vero Julii, mirum in modum colunt, in memoriam D. Thomæ non tantum Chriſtiani, verum etiam Gentiles. Habent Cœnobia, ubi continentiſſime vivunt Monachi nigri; habent etiam Sanctimoniales quamplures; Sacerdotes vivunt caſtiſſime, & ſiqui comperti fuerint incontinentes, mox a celebratione Miſſarum interdicuntur. Divortiis minime utuntur; morigerati maxime; ſed uſque ad ultimam diem vitæ, cujuſcumque conditionis fuerit Matrimonium, perſeverat: ter in Anno Populus Sanctiſſimam accipit Euchariſtiam. Doctores habent egregios, eoſque eruditiſſimos; literarum enim ſtudia ibi plurimum vigent; Prophetarum lectione utuntur; immo (ut habetur ex eodem Joſepho) ibidem plures floruerunt Sancti Doctores, qui vetus, & novum Teſtamentum cordatiſſime explanarunt: utuntur præterea lineis tunicis; annum, ut nos in Menſes duodecim dividunt, & habent intercalarem diem; verum dies partiti ſunt in horas Sexaginta; quas interdiu aſpectu ſolis, noctu vero Stella-

Ccc 2 rum

(a) Obſervantiores eſſe fertur Orientales Neſtorianos, circa jejunia; etenim præter ferias IV., & ſextas totius anni, iſta ſeptem colunt jejunia. I. Quadrageſimale jejunium 3a Dominica *Ingreſſus jejunii*, quam nos Quinquageſimam vocamus per ſeptem integras hebdomadas. II. Apoſtolorum per totidem ſeptimanas a feria 2. poſt Pentecoſten. III. Jejunium *Migrationis B. Virginis* a Kalendis Aug. uſque ad 15. aut Aſſumtionem. IV. Jejunium *Eliæ* ſeu *Crucis* per ſeptem hebdomadas a Dom. 5. æſtatis. V. Jejunium *Nativitatis* ſeu *Annunciationis* per quatuor hebdomadas a Dom. proximiori Kalendis Decembris. VI. Jejunium *Niniviticum* ſeu *Rogationis* per tres dies a feria 2 ante 18. dies quadrageſimæ, uſque ad matutinum feriæ 5. Tandem VII. Jejunium *Virginum* tribus poſt feſtum Epiphaniæ diebus. Hæc tamen diſciplina hodie paululum immutata eſt; & jejunia Eliæ & Virginum omnino ſublata ſunt.

(b) Ordinem feſtorum & Dominicarum Neſtorianorum juſſu Jeſujabi Adjabeni diſpoſitum lege apud Aſſeman. tom. 4. p. 380.

rum intuitu diſcernunt. Denique *cap.* 139. ait, quod in Regia Calechuti quæ eſt inſtar Theatri, ſunt aulæ quatuor pro totidem Nationibus; nempe Indis, Mauris, Judæis, atque Chriſtianis, in quibus uniuſcujuſque harum Nationum cauſæ cognoſcuntur; præterea etiam ait, quod, in *Milapar* eſt Corpus Divi Thomæ, cujus Eccleſia ſimilis eſt Templo Sanctorum Joannis, & Pauli Venetiarum. Hæc ex illo Joſepho Indo Cranganorenſi, cujus meminimus in Hiſt. Synodi Diamperitanæ, accepimus; an vero ſtudio Patriæ abreptus, nonnulla e penu propria gratis depromſerit, eruditione valentes judicabunt.

LXX. *Anno* 1500. aut circiter (quo tempore floruiſſe videtur) Ludovicus Vartomanus Bononienſis, dictus etiam Romanus Patritius, quique noſtram Indiam diligentiſſime obſervavit; aſſerit *lib.6. Suæ Navigat. cap.2. apud Collectionem Hervagii*, ſe vidiſſe in Calecut nonnullos Chriſtianos, qui memorabant, Corpus D. Thomæ non longe ab ea Urbe, id eſt ad duodecim millia paſſuum extare; atque Sancti Corporis cuſtodiam, quibuſdam Chriſtianis delegatam eſſe; eo autem tempore male ibi accipi Chriſtianos, poſtquam Rex Luſitanus arma iis gentibus intulit; quamquam Regi Narſingæ cari ſemper exiſterent, eo præſertim, quod ante quadraginta quinque annos, cum conſeruiſſent manus Chriſtiani cum Mahumetanis, Chriſtianus quidam, ſauciato lacerto, ad Divi Thomæ Sepulchrum contendit, qui eo tacto ſtatim convaluit, a quo maxime tempore, Rex ille Chriſtianos impenſe favere cœpit. De ſtatu autem illorum Chriſtianorum clariores firmioreſque notitias habuimus poſtquam ab *anno* 1500. frequentiora itinera inſtitui cœperunt a Luſitanis ad Orientalem Indiam: illorum igitur Religionem, & mores, prout ipſis Luſitanis comperti eo tempore fuerunt, deſcribendos ſuſcipimus, ſervato Scriptorum Ordine, qui de illis pertractarunt; ab eo inquam ævo, uſque ad tempus, quo ſtudio Meneſii ad Catholicæ Eccleſiæ ſinum redacti ſunt.

LXX. Igitur Petrus Maſeus e Societate Jeſu, qui ſuam hiſtoriam edidit *anno* 1588. quam maxime conſonat cum iis, quæ Oſorius Epiſcopus Silvenſis, paucis antea annis ediderat, in *Hiſt. de rebus Emanuelis*; atque ab iſtius notitiis exordium ducentes, legimus *lib.*3. *fol.*83. *editionis apud Bricknannum* 1586. Regionem Narſingæ a Chriſtianis illis etiam coli, qui Thomæ, fidei diſciplinam acceptam referunt, & quam in tanta temporum varietate, Regnorum commutatione, & in adverſis rerum vicibus, invicta ſemper fide, & conſtantia retinuerunt; in ora etiam Regni Narſingenſis, Thomam ſepultum fuiſſe; cujus etiam Templum, non a Chriſtianis tantum, verum etiam a Saracenis, ac reliquis Ethnicis habetur Sanctiſſimum. Illorum autem diſciplinam perſequitur, *ubi fol.*107. de Cranganorenſibus agit; aſſerit autem, quod Chriſtiani habent Templa, at non ſatis eleganter extructa, eo quod tenues ſunt illis opes. Diebus Dominicis in Templum conveniunt, ut Sacris interſint, & Conciones audiant. Summus eorum Antiſtes in Montibus, qui ad ſeptentrionem ſpectant, a Mari diſiunctiſſimis, in Chaldææ Regione Sedem habet. Is cum duodecim Cardinalibus, & duobus Patriarchis, mul-

multiſque Epiſcopis, qui in conſilium ſimiliter adhibentur, omnia, quæ ad religionem ſanciendam pertinent, decernit. Huic omnes Chriſtiani Orientales obtemperant. Sacerdotes in capite ita ſunt attonſi, ut Crucis (a) imaginem in vertice Summo contineant; Vino etiam utuntur in Sacrificio Miſſæ, ex uvis paſſis expreſſo.

LXXII. Omnibus ſine diſcrimine Euchariſtia ſub utraque ſpecie porrigitur; nemo tamen ad eam ſumendam accedit, niſi, præmiſſa Confeſſione, animæ ſordes eluerit. Infantes ante quadrageſimum diem non baptizant, niſi vitæ diſcrimen adſit. Dum quis periculoſo premitur morbo, inviſitur a Sacerdote, cujus deprecatione, alleviari confidunt ægrotum. Ad ingreſſum Templi luſtrali aqua, ut nos, aſperguntur; eodem etiam ritu mortuos ſepeliunt, quo tempore cognati, & affines per Octo dies convivia celebrant, deinde pro ſempiterna eorum ſalute, Chriſtum deprecantur. Viduæ quæ ante luctus annum nupſerint, dotem amittunt. Sacra Biblia Syriaco idiomate, quod Chaldæum nominant, ſcripta habent, & colunt; loca etiam ſunt publica, in quibus Interpretes Scripturæ, ipſorum intelligentiam, diligenter audientibus expediunt. Adventus, & Quadrageſimæ jejunia exacte obſervant; feſta etiam ſumma cum Religione, & ſolennitate celebrant. Eandem anni computationem, cum intercalari die quarto quoque anno, ut nos obſervamus, diligentiſſime retinent. Kalendas Julii non Chriſtiani tantum, ſed etiam Indigenæ Gentiles in D. Thomæ honorem, perquam feſtivas habent. Extant præterea apud illos, & Monachorum Sodalitia, & Virginum ſacrarum cœtus; ædibus tamen (b) ſemotis includuntur; a que ab illis, ſummo ſtudio, pudicitia conſervatur. Sacerdotes Uxores ducunt; prima tamen mortua Uxore, nuptiis interdicuntur. Ceterorum Matrimonia ſola alterutrius conjugis morte dirimuntur. Hanc morum inſtitutionem a tempore Apoſtoli Thomæ repetunt, non ſolum Cranganorenſes, ſed plurimi alii Chriſtiani, qui ſedes habent in India; illius autem Corpus in Malipur, Regni Narſingæ Urbe aſſervatur, atque plurimis Miraculis effulget. Quam bene iſta omnia, quæ habet Oſorius, cum iis, quæ ex aliis retulimus, & maxime ex Ludovico Vartomano, cohæreant, nemo non videt.

LXXIII. Mafeus deinde *lib. 2. Hiſtor. Indic. fol. 31.* appulſum deſcribit Luſitanorum in Indiam Duce Gama, cui Cochimo exiſtenti, legati aſſue-

(a) Joſeph Judus *in Navigat. cap. 133* ſuo tempore teſtatur, Patriarcham Neſtorianorum, ſimiliter in formam Crucis attonſum eſſe. Hodie neque tonſura, nec veſte a Laicis eorum Clerici diſcernuntur; in quo, teſtibus Barhebræo, Margeuſi, & Amro, ab antiqua diſciplina diſcedunt. Cl. Thomaſin. *tom. 1. De Diſciplin. lib. 2. cap. 44* aſſerit, per priora octo ſecula, nec veſte neque veſtis colore in Oriente Clericos a Laicis potuiſſe diſtingui.

(b) In Monte Libano communibus continebantur ædibus Monachi & Moniales uſque ad *annum 1736* dum in Synodo ad Loayſam ſub D. Aſſemanio Papæ Ablegato; id fuit vetitum; & contradictores repreſſi *anno 1741* : confirmato Canone a Bened. XIV. Ceterum id erat antiquiſſimi moris, in plurimis Orientis Regionibus, conſtat enim quod in ædibus Parentum S. Greg. Nyſſeni, viri incolebant anteriorem partem, & interiorem *Sacræ Virgines cum Sancta Macrina*: Vide Bollan. 9 *Martii pag. 6. num. 12.*

affuere a Chriſtianis Cranganorenſibus, ex illis, quos Apoſtolus Thomas ad ſanam Religionem, ac fidem, a Bracmanum fabulis, & impura ſuperſtitione traduxit. Refert etiam traditionem eorum, de prædicatione Indica, & Sinica D. Thomæ; de ejus Martyrio, & Sepulchro, prout in Diſſertationibus ſcripſimus; quæ omnia ait, ſciſcitantibus Luſitanis, eos non e fama ſolum id ſe ſcire, ſed etiam e veterum annalibus edidiſſe; quinimmo, pueros Malabaricos, & Thomæ laudes, & ipſius Martyrium patrio carmine, ex more decantaſſe. Addebant D. Thomam, cum tribus Magis, qui monitu Sybillæ Indicæ, & Stella duce Chriſtum adoravere natum, colloquutum eſſe; in iis autem ait cautiſſime Mafeus, ſe ſuam interponere ſententiam in rebus tanto locorum, & temporum intervallo diſſitis non audere; ſatis tamen conſtare, Thomam in Coromandele, ad Gangetici ſinus tractum, martyrii palmam tuliſſe; atque ab ipſo ingentem hominum multitudinem, variis Indiæ diſperſam Regionibus; ad hæc uſque tempora, Chriſti nomen, fidemque tenere; quanquam ex Armeni Patriarchæ Neſtoriani doctrina, a quo Epiſcopos paulo ante tempora iſta, accipere conſueverant, multis erroribus inquinatam Religionem profiteantur. Apoſtolicas (proſequitur) ceremonias magna ex parte obeunt; Altaris myſteria religioſe venerantur; eoque viatico decedentes e vita ſe muniunt. Adventus Domini, & quadraginta dierum jejunium diligenter obſervant; quotidianæ Pſalmodiæ, & Sacris inſiſtunt: Chriſti Domini, Sanctorumque feſta rite concelebrant; præcipue vero Octavam Paſchæ diem, aut Dominicam in Albis, ut nos vocamus; quod eodem die incredulus antea Thomas, indito in Chriſti latus, ac vulnera digito, Dominum ſuum, ac Deum ſuum, præclara teſtificatione confeſſus eſt. Alia præterea multa ex majorum traditione obſervant; eo majori fide, & conſtantiæ laude, quod ob id ipſum, non modo a Mahometanis hominibus acerbe vexantur, ſed etiam a Regulis Ethnicis in ſervitutem redacti, cum alias acerbitates, & contumelias perferunt, tum vero ſedem, ac domicilia iniquis penſionibus redimere, ſubinde coguntur. Hæc quamquam preſſe, pro more a Mafeo ſcripta ſint, eumdem Religionis, & morum tenorem, qui a præcedentibus Vartomano, & Oſorio delineatus eſt, repræſentant; quique ſub adventum Luſitanorum, inter illos Chriſtianos obtinebat; quomodo autem res ſe haberet, poſt integrum ſeculum, ſub Meneſſii viſitationem *anno nimirum* 1599, jam damus,

LXXIV. Igitur quo tempore Meneſſius illorum Chriſtianorum reformationem ex præſcripto Clementis Papæ VIII. aggreſſus fuit, hæc erat Religionis ipſorum, atque morum ſtatus, prout noſter Antonius de Gouvea, literis conſignavit *Conimbriæ anno* 1606. & habetur *à fol.*58. *itineris Meneſſiani*: nimirum vix aliud, quam Chriſtianorum nomen retinebant, ut accidit iis, qui ab Eccleſia Catholica avertuntur: placitis inhærentes Neſtorii, veritatem Dominicæ Incarnationis in unitatem ſuppoſiti, vel Perſonæ, denegabant; & ex conſequenti injurios ſe SS. Dei genitrici Mariæ oſtendebant; non tantum negando, ipſam fuiſſe *Dei Matrem*, verum plura inepta, adverſus partus Mariæ munditiem effu-

eſſatiendo. Imaginum cultum, præter unius Crucis, non agnoſcebant, tamen in aliquibus Eccleſiis, exemplo Luſitanarum, quæ erant illis proximæ, aliquas Sanctorum depictas tabulas ſuper Altaribus collocabant. Animas Sanctorum ante diem Judicii Dei viſione donari, negabant. Præter Baptiſmum (in cujus collatione fere ſingulæ Eccleſiæ, diverſam formam applicabant) Ordinem, & Euchariſtiam tantum agnoſcebant; & Baptiſmum quidem, poſt menſem, annum, & decennium plerumque conferebant; integri etiam erant populi non baptizati, vel deſidiæ cauſa, vel pretio deterriti, quod Simoniace a Caſſanariis exigebatur pro Baptiſmate; qui Euchariſtiæ nihilominus communioni accedebant; nec in Baptiſmate oleo conſecrato utebantur; quia tamen in Ritualibus antiquis olei mentio fiebat, idcirco baptizatos ſimplici oleo nucis Indicæ (vulgo *Coco*) vel ſeſami, quo alias membra, ſanitatis ſtudio perfricabant, quaſi rem ſanctam facerent, inungebant. Confirmationis, & Extremæ Unctionis nullam habebant notitiam: Sacramentum Pœnitentiæ extremo proſequebantur odio, cujus loco diebus Dominicis, in Eccleſiæ medio, ignem apponentes, atque multo thure injecto, illius ſuffumigationem haurientes, peccata fugari credebant; quamquam id fere in deſuetudinem abierat.

LXXV. Euchariſtiæ Sacramentum colentes, ipſum omnes ſumebant feria V. in Cœna Domini, aliiſque diebus ſolennibus in anno; at nulla alia præparatione, quam naturali jejunio; in libris tamen eorum plures circa hoc Sacramentum errores reperiebantur; ſicuti & in liturgia, in qua plura additamenta Neſtorius induxerat. Placentis (*a*) ſale, oleoque conditis, ad Miſſæ Sacrificium utebantur, quæ eo tempore à Diaconis, aliiſque conficiebantur, in loco ſuper Altare conſtituto; quas deinde coctas, aut frixas, paulo ante conſecrationem, intra fiſcellam è Palmis textam, fune per foramen quoddam demittebant: vinum etiam, vel ex uvis paſſis, vel ex dactylis confectum in Sacra Menſa adhibebant. Qui Miſſæ miniſtrabat, etiamſi eſſet laicus, ſtola, Diaconorum more, ſuper vulgares veſtes utebatur, inceſſanter thurificans; & quamplurima cum Sacerdote, alternis cantans, potius quam recitans.

Ordinis Sacramentum, impenſe expetebant; adeo ut fere nulla eſſet familia, quæ Clerico careret; præcipue cum ratione Ordinis, à communi ſecularium vivendi conſuetudine, non recederent; immo & laicorum, & Clericorum commoditatibus gaudebant. Tunica talari còloris albi induebantur iſti, pallio quandoque albo, aut nigro; tonſuram ad inſtar Religioſorum noſtratium deferebant amplam. Suſcipiebant Ordines, etiam Presbyteratus anno ætatis 17. atque 20. Omnes ducebant Uxores; & plurimi eorum etiam poſt ſuſceptos Ordines, immo & cum

(*a*) Placentas iſtas, ex farina, oleo, & ſale confectas, vocant Neſtoriani *Malcha*. In *Cod. Syr. Vati. an.* 18. habetur titulus ad ritum conficiendi panem pro Euchariſtia: *Innovatio Malchæ*; quaſi diceretur, innovatio panis, aut rei regiæ, vel *Regalis*: componitur etiam ex *fermento* quod vocant, & credunt ab Apoſtolis acceptum, adhuc durare. Joſephus II. eos arguit, eo quia etiam offerunt placentam in honorem Virginis Mariæ, quam in ipſius corpus converti credunt.

Digitized by Google

cum Viduis, & ipſi Vidui; plures etiam contrahebant, neque irregularitatem ex bigamia agnoſcebant. Uxores ipſorum, quæ *Catatiaræ*, aut *Caſſanariæ* vocabantur, honoratiori præ aliis loco, ubique ſedebant; inſigniebantur etiam aurea Cruce, vel alterius metalli, è collo pendente. Ceteri Ordinati, vocabantur *Chamazes*, à prima tonſura, uſque ad Sacerdotium; qui omnes ad Chorum accedebant, & horarias preces Chaldaice, altiori voce promebant; idque bis in die, nempe hora tertia poſt mediam noctem, & hora quinta pomeridiana; quod exactiſſime peragebant: nihil autem extra Chorum recitabant diurnarum precum, nec Breviaria habebant. Sacramenta Baptiſmi, & Euchariſtiæ, non niſi pecuniam ſolventibus miniſtrabant. Matrimonium celebraturi, quandoque cum Caſſanario id perficiebant; alii vero præcipue in ſilvis degentes, ducto tantum filo è Collo Sponſi, ad Sponſæ collum, illud celebrabant; ſub quo etiam tempore ipſorum plures, intra circulum, ſuperſtitioſe delineatum ſtabant, quo obligationem totam Matrimonii contraxiſſe ſibi videbantur.

LXXVI. Patriarcham Babylonicum Sectæ Neſtorianæ caput, ut ipſorum proprium Præſulem venerabantur; Papam ex adverſo, & Romanam Eccleſiam ſummo proſequebantur odio; atque ſolius Patriarchæ mentio fiebat in publicis precibus. Eccleſiarum Præſides, Curati, aut Vicarii, conſtituebantur nulli, ſed Caſſanarianorum ſenior, quicumque is tandem fuiſſet, ceteris præſidebat; nemo etiam ullus erat, qui fideles verbo, exemplo, monitu, vel animadverſione dirigeret, præter Epiſcopum; qui etiam ex illis muneribus obibat fere nullum. Sacrum celebrabatur aliquibus in locis, ſemel tantum in anno; in aliis ne ſemel quidem intra ſeptennium, vel decennium ſemel; ubi autem, ſingulis Dominicis habebatur, conveniebant utique Chriſtiani illi; at putantes nulla ſe ad id obligatione teneri. Sacerdotes munia quæcumque ſecularium gerebant; Paganis (*a*) Regibus inſervientes, ut ipſorum facultatum Collectores, Diſtributores, & Theſaurarii; omnia item negotiandi genera, negotiatorum more, nec habitu abſimiles illis, exercebant. Epiſcopos natione Chaldæos à Patriarcha Babylonico accipiebant, qui indigenas ordinabat; Epiſcopi etiam, Eccleſiarum, Altarium conſecrationes, abſolutionem à cenſuris, Ordines, alia demum ipſorum munera, non niſi pacta prius pecunia, peragebant; quorum exemplum duobus pedibus ſequebantur Presbyteri, in Sacramentis miniſtrandis, aliiſve muneribus exercendis. Sabbatum carnibus, feriam vero quartam, & ſextam piſcibus tranſigebant. In Quadrageſima ſemel tantum, nec ante ſolis occaſum reficiebantur: tam a Dominica Quinquageſimæ (*b*) inchoa-

(*a*) Ethnicos appellari *Paganos* notiſſimum eſt; at non ita ejus adpellationis ratio, quæ ut ex *Cod. Th od. l.*18. apparet, ea fuit, quod pulſa ab Urbe Idololatria, non ſtatim Idolorum cultus ceſſaverit, ſed Ethnici hac illac diſperſi, ad ignobiles *pagos* confugientes, Deos ſuos clam cereros colebant, atque venerabantur: unde *Pagani* audire cœperunt. Vide etiam *l.*46. *Cod. Th. de Hæret.*

(*b*) Jonæ jejunium tanto obſervatum fuiſſe rigore *ad annum* 600. referunt, eo quia ab ejuſmodi macetatione, ab ingruenti Perſis peſte ſervati fuerint; quod deinceps in gratiarum actionem obſervarunt; obſoleſcentem vero ejus obſervantiam, *anno*

inchoabant. Ritum Cineris ignorabant; toto autem eo tempore ab ovis, lacte, vino, & Uxoribus, interpoſita excommunicatione temperabant; atque in iis ſummam putabant conſtitutam eſſe jejunii homines populares; ſenes autem, quotieſcumque ipſis libuiſſet, edebant. Ter in Eccleſiam quotidie tota Quadrageſima conveniebant, nempe ſummo mane, ſub noctem, & nocte media; duobus autem illis temporibus nemo non aderat; pari etiam diſciplina adventum Domini colebant; id autem putabant, quod uno tantum die hujuſmodi jejunii fracto, non amplius jejunare tenebantur; dies autem feſtos illis temporibus occurrentes, ritu Dominicarum, ſine jejunio colebant. Jejunium non validum à vulgo habebatur, ſi quotidie mane corpus non laviſſent, aut aliquem abjectæ ſtirpis hominem tetigiſſent, ut Malabarenſes in uſu habent.

LXXVII. In Deiparæ honorem jejunium ſervabant à prima Auguſti, uſque ad Aſſumptionem ipſius, & à prima Septembris ad Nativitatem uſque ejuſdem Virginis: jejunium item quod vocant Apoſtolorum per quinquaginta dies à Pentecoſte, quod tamen citra obligationem, eſſe arbitrabantur. Octo etiam ſupra decem diebus, ante Quadrageſimam ſervant jejunium trium dierum, quod idiomate proprio vocatur *Mononoibo*, quod etiam Jonæ jejunium dicebant; quibus diebus prandium cunctis in Eccleſia parabatur, in memoriam trium dierum, quibus Jonas in ventre Ceti jejunavit, & in honorem Chriſti, cujus ille fuit figura. Quotieſcumque in Quadrageſima, tempore Officii Eccleſiam ingrediebantur, palmas Sacerdotum elevatas, ſuis manibus accipientes oſculabantur in ſignum pacis, atque obedientiæ, quod vocabant *Caſturi*: à quo arcebantur ritu pœnitentes, & excomunicati; quorum poſt abſolutionem, prima erat ceremonia, dare *Caſturi* Sacerdotibus, & ab illis acceptari. Feſta eorum à veſpera (*a*) in ſequentem veſperam computabantur, non à media in mediam noctem, ut inter nos; occidente enim Sole die Dominico, operari poterant, quippe feria ſecunda incœpta erat.

LXXVIII. Puerperæ veterem ritum quoad acceſſum ad Templum ſervant, maſculum poſt quadraginta dies, feminam poſt octoginta, Deo offerentes. Aquam benedictam habent, eo tantum ritu, quod Sacriſta parum immittit è terra, à locis in quibus D. Thomas extitit, aut ipſius Sepulchro illata ab iis, qui illuc peregrinantes acceſſerunt; qua deficiente, grana thuris injiciunt, nec alia peracta benedictione, ea utuntur ingredientes Eccleſiam, facto Crucis ſigno, & quamdam Neſtorio deprecationem muſſitantes. Excommunicationem vehementer pertimeſcunt, habentque aliquos caſus, quibus eſt annexa; à quorum aliquibus crudeliter, nec in mortis articulo ſolvebantur; nimirum homicidio voluntario, aliiſque; nec aliam pene è cenſuris agnoſcebant; qui tamen tanquam cenſuram habebant, quod Sacerdotes ab ipſorum domorum

circiter 780., Timotheus eorum Chriſtianorum Catholicus, ipſius obſervantiam inſtauravit. Vid. Aſſem. *Tom.* 2. *Bibl. Orient.* *pag.* 417.

(*a*) Etiam in Eccleſia Occidentis, diu hæc viguit diſciplina; cujus reperitur memoria *anno* 1201. Videtis Mabillon *Præfat. ad* 2. *Sec. Bened. num.* 39. *obſerv.* 4.

rum ingreſſu arcerentur, & quam maxime verebantur. Templis nullus erat nitor, nulla ipſorum cura in paramentis, aut veſtibus ſacris; immo fere omnia Pagodum inſtar fabricata erant, quaquaverſum tamen Crucibus erant ornata, ex iis quæ Sancti Thomæ vocantur; quæ ad inſtar erant Crucis Equitum Luſitanorum Ordinis de Avis; unde antiquiſſimus Crucis cultus haberi debet; quandoquidem Luſitani Indorum Eccleſias, & pictis, & ſculptis Crucibus decoratas, ab antiquo invenerunt; immo ultra has & Crucem, quam in Altari ponunt; cum proceſſiones fiunt, omnes Clerici Crucifixum manu geſtant, quem aliis adorandum, oſculandumque offerunt; nec tantum in locis Sacris habent Cruces, verum etiam in viis publicis, intra, & extra Urbes, accenſa coram lychno cum lampade, ante ipſas pendente. Dies colunt Dominicos; feſta item Apoſtolorum, & aliorum, qui a Neſtorianis, ut Sancti coluntur; omnes ſextas ferias à Nativitate Domini, uſque ad Quadrageſimam; diem inſuper, qua Crux Divi Thomæ ſudorem emittere conſuevit, nempe 18. Decembris. Tertiam item Julii, qua, juxta aliquos ad Indos appulit; aut ſecundum alios, quia iſta die tranſlatum fuit ejus Corpus Edeſſam, & ad locum (a) ubi in India jacuit; utramque enim tranſlationem eodem die celebrari apud Indos, & Romanos aſſerit Gouvea; ex quo validum deſumit argumentum, probandi Reliquiarum Thomæ diviſionem, ut ſuo loco diximus.

LXXIX. Præterea, quamquam Chriſtiani illi ſubditi eſſent Regibus Ethnicis in cunctis, quæ ad temporalia ſpectabant, nihilominus ex conventione, & conſuetudine vetuſtiſſima, etiamſi in diverſis Regnis ſparſim degerent, regimen univerſale ipſorum, tam in ſpiritualibus, quam temporalibus in ſolum Epiſcopum devolutum erat, qui cum Adjunctis, univerſas lites, etiam remota appellatione, pro æquitate expediebat: partes item litigantes audiebant patentiſſime, quantumcumque loqui, allegareque vellent; adeo ut memoriæ proditum ſit, Mulierem quamdam per triduum, mane, & veſpere, pro ſe fuiſſe loquutam. Filiabus ab hæreditate repulſis, ſoli Viri hæredes conſtituebantur, etiamſi adoptati tantum eſſent. Nuptias contrahentes, decimam dotis partem Eccleſiæ ſolvebant, nec alterius rei decimam ſoliti erant ſolvere. Et licet eodem incederent habitu, quo Naires ceteri, & capillamentum protenſum ducerent, ipſorum tamen plures, eo revincto ad ſummitatem capitis, Crucem in illo auream, vel argenteam ſuperponebant. Senes autem, Vidui, & qui nuptui renuntiaverant; aut qui peregrinationem ad loca Divi Thomæ ſuſcepiſſent, more noſtratum Religioſorum capillitium attondebant. Statis diebus ad Eccleſiæ porticum convenientes commune parant convivium, vel expenſis fabricæ ipſius Eccleſiæ, vel divitum aliquorum, qui ad id voto tenentur; ſimul autem commeſſantur & divites, & pauperes; quam commeſſationem *Nercham* vocant; qua in re primæva Chriſtianæ diſciplinæ conſuetudo adhuc apud eos vigere videbatur:

(a) *Ejus corpus*, id eſt pars corporis, tranſlata fuit Edeſſam, parte alia ad locum ubi à Chriſtianis illis venerabatur eodem tempore tranſlata.

Digitized by Google

batur: ſimile inſtruebatur convivium in funere propinquorum, quem ritum appellabant *Chatam*.

LXXX. Ipſorum privilegia, illis religioſe ſervant Reges; ſi vero aliquando, illis conculcatis, vel minimam quis inferat Chriſtianis contumeliam, non prius placantur, quam vel ipſe Rex in pœnam admiſſi criminis, vel argenteum brachium, aut aliud pretioſum munus Eccleſiæ donaverit ipſorum. Ceterorum in hoc ſequuntur Malabarenſium morem, ut ſi quem abjectæ ſtirpis hominem tetigerint, lavacro è veſtigio purgentur; non quod perſuaſum habeant, ſicuti Ethnici, eo pollutos eſſe attactu, aut *empoleatos*, ut vocant; ſed quia Naires cum illis communicare non valerent in poſterum; quibus ex doctrina Bracmanum prohibetur communicare cum hominibus abjectis, & cum quolibet alio ab illis contacto, niſi ſe purgaverint. Unde cum iſti miſeri de vita periclitentur, ſi Nairem tetigerint, ſummo ab ipſis ſtudio recedunt inter eundum; Naires etiam, dum à longe eos vident, vociferant dicendo: *Poo*, ideſt, recedite. Feminæ Chriſtianæ honeſtæ ſunt, decentiſſimeque incedunt, velis plerumque cæruleis uſque ad talos contectæ; omnes etiam quotquot in Eccleſia exiſtunt, adventante Epiſcopo, ſingillatim accedentes, ipſius manum genuflexæ deoſculantur, & uſque ad terram ſe inclinantes, benedictionem ab eo accipiunt; infantes deinde ſuos ad pedes Epiſcopi venerabundæ provolvunt. Feminæ ſuo quocumque Menſe muliebre profluvium patientes, nulli etiam graviſſimo, aſſurgunt, ſed more Rachelis ſedent. Et hæc ſunt præcipua capita rerum, quas Malabarenſes obſervant, dum ab Alexio de Meneſſes *anno* 1599. unitati Eccleſiæ redintegrati ſunt.

Horum nonnulla exſcripſerunt le Brun, & la Crozè; ille autem perperam, ſin minus falſo ſcribit, Archidiaconum Angamalenſem Sacrum Oleum conſecraſſe feria V. in cœna Domini: putat autem vel errorem fuiſſe editoris, vel privilegium Archidiaconi, cum ſolius Epiſcopi ubique id fuerit; at neutrum ex iis re vera fuit; ſed oſcitantia, aut imperitia le Bruni in Luſitana lingua. Gouvea enim *pag.* 44. expreſſe ait, ea die, Olei conſecrationem, ab Archiepiſcopo factam fuiſſe; (*a*) de Archidiacono autem nec verbum habet.

LXXXI. La Crozeus initio *lib.* 3. *Hiſt. de Chriſtian. Indiar.* de ritibus agit Malabarenſium Chriſtianorum. Omnia autem iſta ex Gouvea exſcribit, niſi quod plures errores nobis appingit, perperam, atque ineptiſſime; dum enim ait, placentis conſecrandis, oleum ipſos admiſcere, ſimile quid & longe pejus, calumnioſe aſſerit à nobis fieri, qui dum cruſtulas orbiculares vulgo hoſtias efformamus, cera illinimus formas ferreas; quod (inſit) magis opponi videtur inſtitutioni Sacramenti, quam admixtio olei. Deinde cum ſimoniæ arguuntur, quia Sacramenta, non niſi pacto, ſolutoque pretio adminiſtrabant Caſſanarii; Theologi aſſumendo virgam, edicit: *Sanctius id factum fuiſſe ab illis, utpote alia non haben-*

(*a*) *Ao outro dia, diſſe* (o Arcebisbo) *ſtade, e ſolenidade, e benzeo os Oleos Miſſa em Pontifical, con grande Mage. Santos.*

haventibus emolumenta, quam accipiantur pecuniæ à Romanis pro Miſſis, Sepulturis, & alicubi pro Confeſſionibus, ne quid memoret de Bullis, Diſpenſationibus, & aliis artibus corradendi auri, Romanæ Curiæ. At omnia ineptiſſime, atque extra Chorum profatur; quoad primum enim cera, nec inter eſculenta cenſetur, ut oleum; neque miſcetur, ut ex ea farinæ immixta, fiant hoſtiæ conſecrandæ, immo rejiciuntur illæ, quæ ceram ſapiunt, reliquæ conſecrantur; nec cera adhibetur ad alium finem, quam ut quæ ſeligi debent pro altaris uſu, ferro non adhæreant. At non ultra agendum cum la Crozzo, de pane filiorum, qui non eſt pro canibus. Ad alterum, quod majoris eſſet indaginis, breviter dicimus, tantum Theologum diſcernere debuiſſe inter eleemoſynam, ſubſidiaque, (Chriſtus enim loculos permiſſit, ut oblata à fidelibus pro ſuis indigentiis conſervarentur) & inter exactiones, pacta, & conventiones de pretio, ſine quo ſacræ res non darentur; ſicut igitur oblata accipere, nulla lege cautum eſt, ita & pecunias extorquere, atque emungere, prohibitum eſt; illud fit in Eccleſia Romana, non iſtud; quod ſi quandoque aliqua exiguntur, ideo fit, quia ſunt alimenta, de quibus qui Altari ſervit, de Altare manducare debet: Caſſanarii autem in eo peccabant, quod recondentes eleemoſynas in capſis, etiam per 80. annos, nec illis utentes, aut iis contenti, ulterius aliam pecuniam exigebant pro Sacramentis; quod plane ſimoniacum eſt: unde omnino eſt extra rem, appicta la Crozæi calumnia: verum dolet Judas pecunias in obſequium Chriſti impenſas.

DISSER-

DISSERTATIO IV.

Vindiciæ Synodi Diamperitanæ.

Crozæi Regis Pruſſiæ Bibliothecarii petulantia adverſus Synodi Diamperitanæ Patres LXXXII. *Traducit Synodum, eo quod Diodorum anathematizet, & de S. Cyrillo optime ſentiat* LXXXIII. *Crozæus non ſibi conſtans Palinodiam canit, & Diodorum accuſat* LXXXIV. *Meneſſium increpat, quia formam Baptiſmi, qua illi Chriſtiani utebantur, caſtigavit* LXXXV. *Quia intra octiduum ab ortu Infantes baptizare juſſit* LXXXVI. *Quia numerum ſeptenarium Sacramentorum, quod apud eos Indos in uſu non erat, invexerit* LXXXVII : LXXXVIII : LXXXIX. *Quia feſtum Corporis Chriſti celebrare præcepit in Malabaria, apud Neſtorianos, qui dogma tranſubſtantiationis ignorabant; quod tamen falſitatis convincitur* XC : XCI. *Crozæi ſpes, erroribus Indorum ſuam religionem comprobandi, caſſa atque irrita oſtenditur* XCII : XCIII, & XCIV. *Vindicantur caſtigationes Liturgiæ Malabaricæ, à Synodo inſtitutæ* XCV : XCVI : XCVII. *Dolet Crozæus, Neſtorianorum libros flammis traditos* XCVIII. *At vero ita conſultum iri rebus fidei, exemplis aſſeritur, atque eadem fortuna, libellis Crozæi apprecatur* XCIX. *Cælibatus Eccleſiaſticorum, adverſus quam putat Crozæus, antiquiſſimus aſſeritur* C : CI : CII : CIII. *Characteris Sacramentalis indelebilitas contra Crozæum propugnatur* CIV : CV. *Theologi ſcholaſtici à Crozæo conviciis, & ſcommatis immerito, & non niſi per ſummam injuriam proſcinduntur* CVI : CVII. CVIII. *De celebratione jejuniorum, & feſtorum a veſpera in veſperam, quid ſentiendum?* CIX : CX : CXI. *An preces, & Catecheſes, Symbolum, Orationem Dominicam &c. vernaculo ſermone tradere, ſit laudabilius?* CXII : CXIII. *Livor Crozæi in Monachos, qui teſſera eſt tum cujuſvis Acatholici, tum etiam Catholici improbi, modeſte retunditur* CXIV : CXV : CXVI & CXVII. *Leviora quædam non immerito carpit Crozæus* CXVIII. *Colophon imponitur, & veniales vindicias æqui bonique conſulere rogatur Crozæus* CXIX.

LXXXII. M. V. la Croze Regis Pruſſiæ Bibliothecarius, libellum edidit Hagæ apud Vaillantium anno 1724. gallico ſuo Idiomate, cui Titulus: *Hiſtoria Chriſtianiſmi Indiarum*: in quo toto, bilem acuit, effunditque adverſus Alexium de Meneſſes, Auguſtinenſis

nenſis noſtri Ordinis præſtantiſſimum Virum, atque acta Synodi Diamperitanæ ab ipſo ad exitum ſeculi XVI. celebratæ. Profecto omnes mirati ſunt hominis petulantiam, & quidem exotici, ad quem etiam res Luſitanorum apud Indos Orientales, nec minimum attinebant. Aſt reducto ſipario (quod alioquin zelus Religionis reformatæ videri poſſet) nihil aliud eſſe manifeſte apparet, quam ſordidiſſimam cupiditatem augendi commercia Negotiatorum Anglorum, Batavorum, Danorumque, ſi per invidiam Catholicæ Religionis homines, Luſitani potiſſimum, Hiſpani, & Galli, ab Indorum oris, ſemel propellerentur. Hic ſcopus eſt; huc linea quæcumque tendit; Catholicos nimirum inviſos reddere Indis, Religionis ſpecioſo obtentu, quo ſuas illi facultates in immenſum adaugeant. Quacumque id via obtineri poſſit, ea illi incedendum eſt; eo enim eſt ingenio animatus homo, ut veram Religionem peſſumdari, falſam obtrudi, pro nihilo habeat; per ipſum enim ſalva ſunt omnia, ſi negotiatio eſt ſalva. Quamobrem Catholicorum Miſſiones, ac Miſſionarios illarum partium, cane pejus & angue inſectatur; Miniſtros vero Danos, Tranquebaris, Religionis reformatæ (verius deformatæ) Ziegenbalg, & Plutſchou, qui illuc appulere *anno* 1706. eorumque ſucceſſores Grundlerium, Beuvingium, & Jordanum, ſummis laudibus effert *lib.*7. Denique iſtorum epinicia, grandioribus tibiis modulatur; noſtrorum vero labores, atque ſtudia, infami ſibilo excipit, atque contumelioſe irridet: nimirum *oculis ægris odioſa eſt lux, quæ puris eſt amabilis.*

Et quamquam iſtum Sycophantam, ſtrenue perſtrinxit Eruditiſſimus & Cl. Aſſemanus, Bibliothecæ Vaticanæ Præfectus, ſub PP. Clemente XII., & Benedicto XIV. feliciter regnante *Tom.*3. *part.*2. *Bibliot. Oriental.* cum etiam noſtræ partes ſint, Synodum, quam edimus vindicare, id pro viribus conabimur; contractioribus tamen ſententiis, atque ſtylo, tum quia ita ille agit, ut pungat potius, quam impugnet; tum potiſſimum, quia futiles ineptias & ſarcaſmos quos effundit diutius & longioribus ſermonibus refellere operæ pretium non ducimus.

LXXXIII. Exorditur ergo acta Synodi recenſere, vel potius pro more irridere, *a pag.*185. *lib.*3. & totam Actionem primam inoffenſo pede percurrit; aſt in ſecunda, illico ceſpitat in profeſſione fidei, non quidem in formula Piana, ſeu Tridentina, quam non mordet, verum in duplici articulo a Meneſſio e re nata expoſito, ubi damnatur Hæreſis Neſtoriana, atque anathemate percellitur ejus Auctor Neſtorius, cum falſis Doctoribus Theodoro, & Diodoro: hic ſtatim dolet, quaſi tacto petimine; *Inſcitiam, atque audaciam Prælati* (ait) *miramur, qui memoriam, & Perſonam Diodori anathematizare non veretur; quarum neutram, nec Eccleſia antiqua, neque nova confixerunt.* Bone! Eccleſiam *unam* agnoſcimus, & confitemur; alteram deteſtamur, & eo tantum titulo, quia *nova* dicitur exhorreſcimus; neque curamus, quos ea damnet, vel abſolvat; quæ ſolos damnat bonos, & abſolvit pravos, cum la Crozæo; qui ut abſolvat Diodorum, damnat Sanctum Cyrillum; ubi antitheſi inſtituta inter utrumque, jus dicit in iſtum, ut dictator,

tor, per hæc verba: *De ſanctitate, quæ Cyrillo tribuitur, nihil dicam; at non exigua res erit, ſi ille invenit miſericordiam coram Deo*: nos haud ambigimus vel ipſum la Crozæum, veniam a Deo conſequuturum, quoties eam ejuratis erroribus vere ſincereque petierit. Quatenus autem ſcribit, nec Eccleſiam antiquam, neque novam, aut recentem (quoloquutionis genere, non ipſam Eccleſiam, ſed recentes Præſules Eccleſiæ antiquæ innuere voluiſſe, videri poteſt) memoriam aut perſonam Diodori (*a*) damnaſſe; ipſum mittimus ad Leontium *De Sect. Act.*4. ad legem Theodoſii, & Valentiniani: *Debitam a nobis*, quæ Diodorum alias damnatum ſupponens: *iterum* (legitur) *doctrina Diodori, & Neſtorii impiorum, & peſtiferorum viſa eſt nobis abominanda eſſe*: & *ad legem* eorumdem *Jamprius*, quas videre potuiſſet *in Concil. C. P. Collat.*5. *collect.* Harduini, atque *ibidem col.*118. legiſſet, quam blaſphema, & ipſius & Theodori doctrina viſa ſit; in Perſonas autem non animadvertiſſe Patres, ex quadam œconomia, & diſpenſatione; & quia cum tunc jam eſſent illi vita functi, *inſipientiam* (putavit Eccleſia) *omnino non viventibus, ſed jam defunctis inimicaliter inſultare*.

LXXXIV. Adire etiam (quod attinet ad Eccleſiam recentem) debuiſſet Bullas Pontificum, ac Epiſtolas; ac in ea, quam dedit Paulus V. *ad Patriarcham Babylonis* 8. *Kal. Aprilis* 1614. contraria dictis ſuis didiciſſet: legere præterea potuiſſet *cap.*11. *Differt. de Syn. V.* Eximii Auguſtinenſis Card. Noriſii; at ſibi oculos effodiſſet volutando, quæ ibi habentur, elogia Meneſſii, & ampliſſimam commendationem Synodi Diamperitanæ: ſi vero ſub brevibus aſtus, & ſimulationem Diodori, & aſſeclarum, ſcire averet, ſaltem ſemel legere debuiſſet Natal. Alex. *in Hiſt. Eccleſ. ad ſec.V. art.*12. §.9. *num.*6. At neque his amplius eſt opus; enim vero homo non ſibi conſtans, nec ſimilis, poſt dicta, ſtatim palinodiam canit, dicens: *Ceterum ſi abſque ſtudio partium res introſpiciantur*; *quodque ipſe auctor fuerit, ut duplici Schiſmate ſcinderetur Eccleſia*; *nullus certe Eccleſiæ Doctorum, majora præ ipſo intulit damna*. His auditis, quid contra eum agimus? Immo miſeratione dignus æſtimabitur vir, ajens, ſimul & negans; ſi tamen Vir, qui, ut ex retractatione apparet, ad inſtar prioris feminæ videtur, ex illo Ambroſii, *quod mobilitate magis animi, quam pravitate peccaverit*. Cujus etiam retractatio glorioſam conſtruit pro Cyrilli ſanctitate Apologiam.

Prope finem ejuſdem commatis, fortunam deflet Patriarchæ Babylonis; cujus loco Papæ obedientia præſtatur, quæ Neſtoriano illi ſubtra-

(*a*) Neque Theodorus Mopſueſt. damnatus fuit. An ideo fuit inſons? Plane non ita; id in cauſa erat quod S. Cyrillus Epiſtola ad Proclum ait: *Si adhuc in vivis eſſet: ipſe anathemati etiam in propria perſona ſubiiſſet; quoniam vero ad Deum abiit ſufficit, ut ego puto quæ abſurde ab ipſo ſunt dicta, rejici*. Etenim ex antiqua orientis diſciplina, cautum erat, ne mortui anathemate dehoneſtarentur; ita *in Can. Synodal.* Sobenſis *part.*9. *cap.*6. ſcriptum eſt: *Canon antiquorum: ſi auctor* (non recte ſcribens) *e vivis jam exceſſit, ejus quidem ſcripta damnationi ſubjaceant: ipſe vero ad Chriſtum Judicem ſuum abiit*. Hec igitur & non alia fuit ratio, cur tunc non damnaretur Diodori perſona.

trahitur, *& ferme iiſdem maledictionibus Papa impetitur ac Neſtorius*. O! quam dolent latera propter Neſtorium optimo ſocio: jure autem eadem pœna mulctatur ac alter, qui eadem culpa tenetur ac ille; & de Actione 2 hactenus.

LXXXV. Inde ſequutus Ordinem dierum, tranſit ad Actionem 4. prætermiſſa 3. quam etiam prætermiſit Meneſſius in celebratione Synodi, eam poſt quartam, quintam, & ſextam differendo, ad preces Caſſanariorum; quia cum in 3. ipſorum errores detegendi, corrigendique eſſent, & puderet illos, hæc coram Luſitanis pertractari, exorarunt, ut interpolatis tribus aliis, Actio 3. reſervaretur in eam diem, in qua Luſitani ad celebrandum feſtum S. Joannis Baptiſtæ in proximum Pagum a Diamper erant digreſſuri,

Igitur in Actione 4. rurſus inſimulat Meneſſium, ut legitur p.199. *inſcitiæ, & temeritatis, eo quod nonnullas Neſtorianorum baptizandi proſcripſerit formas, vel quia ex ritu græco, quod inepte putabat, vel quia ter dicebatur Amen, propter trinam immerſionem*: At Meneſſius non ea de cauſa illas proſcripſit formas, ſed quia æquum non erat, quod in uno eodemque Epiſcopatu, uterentur Caſſanarii diverſis baptizandi formis; immo & in eadem Eccleſia: accedebat, quod plures illarum erant dubiæ ſignificationis; denique, etſi non ignoraret aliquas ex ipſis, præcipue Græcorum, validas eſſe; ceterum qui a Pontifice jubebatur, eam Neſtorianorum Diœceſim, per omnia, quantum res pateretur, ad Romanæ Eccleſiæ ritum reformare, atque informare, peropportune à Baptiſmi forma exordium ſumſit.

LXXXVI. Pag.200. ſubſannat Synodum, eo quod præcipiat Infantes octavo die ab ipſorum ortu baptizari, *pro more* (ait) *Judaico Luſitanorum*. Profecto neſcimus, cur illi non bene olent Judæi: non alia ex cauſa putamus, niſi quia Faber Fabro invidet. Id tantum ait Synodus, morem eſſe Eccleſiæ octavo die baptizare Infantes; id eſt, non ultra octiduum differre Baptiſma; non tamen vetat ipſos ante illud tempus baptizare; ſicuti Hebræis ante illum diem prohibitum erat, circumcidere; uti ex (a) textu patet: mitto, quod etiam in Eccleſia latina quandoque, non niſi poſt octo dies collatum fuerit Baptiſma, ut apparet ex *Concilio Redingenſe* §. IV. in Collect. Hard. *tom*.7. *col*.785. Maronitæ etiam, qui *anno* 1516. conferebant illud, die quadrageſimo; nunc conferunt ipſum, die octavo, aut antea; ſi neceſſitas poſtulaverit: apud Harduin. *tom* 9. *col*.1804. adamuſſim omnino noſtræ Synodi; ex quo parcere debuit Diamperitanis, aut cum aliis etiam contendere.

LXXXVII. Pag.202. lectis tribus prioribus decretis circa Sacramentum confirmationis; *ut canis in ſomnis leporis veſtigia latrat*; ita ſibi la Crozæus plaudit, eo quod fuerit inſectatus, ac tandem tenuerit; aliquid edoceri contrarium dogmatibus Eccleſiæ Romanæ apud eos antiquiſſimos Chriſtianos, nimirum; numerum Sacramentorum aut ſeptenario minorem eſſe, eo quia in iis Decretis legitur, illis Chriſtianis confir-

(a) Levit.12. v.3. *octavo die circumcidetur infantulus*.

Digitized by Google

firmationem, & extremam Unctionem notas illo uſque non fuiſſe, vel etiam majorem,cum S. Bernardus lotionem pedum Sacramentis adjunxerit,& Petrus Damiani ad duodenarium numerum ampliaverit novæ Sacramenta legis, & alibi Pœnitentiam quoque à Sacramentorum albo expunxerit, quia ex ipſa Synodo Diamperitana Indis horrori erat: & hic etiam ex Doctore Armeno, quem jam Vardanem, jam Nardanem vocat, idem confirmat; eo quod licet ipſe ſeptenarium Sacramentorum numerum admittat, non tamen in hoc numero collocat Pœnitentiam, quæ venit nomine *Olei*, quo pœnitentes, & infirmi inunguntur. Tandem juxta Crozæum, numerum Sacramentorum intra ſeptenarium concludere,merum eſt inventum Scholaſticorum Latinorum; quod ſi ad Orientales tranſiit, ideo factum eſt, quia occaſione expeditionum Cruce Signatorum, id a Latinis acceperunt. Hæc ille; ceterum à ſomno ludificatus eſt, & qui putabat rem comprehendiſſe, nubem amplexus eſt pro Junone, & vaniſſimum tantum ſpectrum, ex quo inaniter ſummum ſibimet lucrum, ſuæque Religioni reformatæ captandum exiſtimabat, quaſi ex eo quod in Eccleſia adeo antiqua, ut eſt Indica, quod ipſe fatetur, nullum repertum fuerit veſtigium cognitionis, aut uſus illorum Sacramentorum, inde, inquam, neceſſario fieret, Sacramenta Confirmationis, & Extremæ Unctionis, ac etiam Pœnitentiæ, novi eſſe inſtituti, neque ab Apoſtolicis temporibus deſcendere.

LXXXVIII. Ceterum omnia facillime ruunt; quippe falſiſſimo nituntur fundamento, atque hypotheſi: nimirum quod ea Eccleſia, in ea puritate, ac ſinceritate Religionis conſervata fuerit uſque ad tempus Synodi, qua primum inſtituta fuit; quod quam falſum ſit, neſcire non potuit Crozæus; immo in ſua Hiſtoria memorat Neſtorianorum errores, quibus Eccleſia Malabarica infecta fuit; unde miramur, qua conſequentia inferre voluerit, ſinceritatem Religionis in Doctrina Sacramentorum,aſſumendo per modum antecedentis ad id inferendum Religionem jam depravatam? Non alio plane conſequutionis genere id præſtari poteſt, niſi quia ex errore error conſequitur, & ſicuti ex depravato archetypo, deformis imago; ita ex Schiſmaticorum deliramentis, Religionis reformatæ delirium erupit; quam ob rem tota ratiocinii vis huc recidit; Sacramenta non ſunt ſeptem, quia Eccleſia Schiſmatica Indica, ſeptem non agnovit. At neque hoc illi ſuffragari poteſt; tum quia non eſt verum; tum quia etiamſi ita eſſet, non inde fieret, Sacramenta Confirmationis, Unctionis extremæ, & Pœnitentiæ, e numero Sacramentorum eradenda fore. Non, inquam, eſt verum, quod Eccleſia Malabarica ea Sacramenta non admiſerit,quia contrarium ex Ritualibus Malabaricis, quæ Aſſemanus protulit *tom.3.part.2.c.7. Bibliot. Orient.* ad oculum evincitur; quandoquidem ipſorum ritus ibi deſcribuntur. Et in libro *Margaritæ part.4. cap.1.* quem proſcripſit inter alios libros Meneſſius, cujus Auctor fuit Ebedjeſus Sobenſis, ennmeratur *tertium* (Sacramentum) *Oleum unctionis:quintum remiſſio peccatorum &c.* & ex ipſa Synodo Diamp. deducitur apertiſſime, eos agnoviſſe alio tempore Sacramentum Pœnitentiæ: etenim *Decreto* 15. de Pœnitentia, ait

Caſanarios loco precum ſuper ægrotos verba abſolutionis ſolitos fuiſſe proferre: eatenus autem illud non ſuſcipiebant, quia credebant ſtatim mori, quotquot illud reciperent, non vero quod illud Sacramentum neſcirent; eo modo, quo etiam hodie plures noſtrorum, non ſecus ac illi a Sacramento Pœnitentiæ, mortis timore a Sacramento extremæ Unctionis abſterrentur. Videri etiam poteſt, ea Sacramenta Indos agnoviſſe, ex Auctoribus productis in Diſſert. *de Relig. Chriſt. Divi Thomæ.*

LXXXIX. Deinde, etiamſi verum eſſet, eos Chriſtianos, tempore Synodi, illa Sacramenta non agnoviſſe, quid inde præſidii caperet Religio Crozæi? Profecto nihil; ſi etenim ex iis, quæ illi faciebant, Religionis regulâ deſumenda eſſet, ſequeretur, quod ſicuti illi, ut ex *Act.8. Dec.1.* Synodi Diamp. conſtat, non habuerint Vicarios, aut Curatos, & ut ipſe ait *pag.266.* non erat illis in Eccleſia Pulpitum, neque campanæ, & *pag.281.* conſtat, neque ſuperpellicea, aut veſtes habuiſſe *Chorales*: & *ex Dec.6. ejuſdem Act.* plures non baptizabant filios ſuos, & Idolis ſacrificabant, & etiam, quod defectu Sacerdotum, Diaconum compulerunt Miſſas facere, denique quod Meneſſii tempore nulla fiebat apud eos Monachorum memoria: ſequeretur, inquam, quod ut Eccleſia pura, & ſincera dicatur, ablegandi ſint Vicarii, & Baptiſma, & quod permittendum ſit Diaconis, ut Miſſas celebrent, &c. aut quod apud Chriſtianos Sancti Thomæ illa omnia nunquam fuerint, quod etiam evincitur falſiſſimum, quia illi habuerunt Monachos a primis ſeculis, ut ex Coſma conſtat, Baptiſmum, Parochos, & alia uti nos, ut videre eſt *in Bibliot. Orient. loco citato*, & ut optime inquit ejus Auctor *Cap.7. laudato* §.8. ex Populorum ignorantia, & Præſulum negligentia (maxime circa ævum Meneſſii) aliter ſentire cœperunt, quam in propriis ipſorum libris Eccleſiaſticis diſerte tradebatur, & maxime *in Cod. Syr. Vat.*14. & 16. exarato in India, a Joſepho circa *annum* 1557. immo non ita eos ſenſiſſe, ſed omiſiſſe ea ſolum in praxi: doctrina autem probanda eſt, non ex eo, quod ab aliquibus fit, ſed ab eo quod præſcribit ipſa faciendum; aliter etiam noſtra dogmata in diſcrimine eſſent; plures enim forte ſunt inter nos, qui raro, aut nunquam confitentur, aut confirmationem non receperunt; nec enim vero opera adverſus fidem præſcribunt, ſed fides adverſus opera. Quod autem ſeptenarius Sacramentorum numerus inventum ſit, & commentum ſcholaſticorum, quod *pedilavium* ſit Sacramentum (a) ex Bernardo; quod ſint duodecim, ex Petro Damiani (addere debuit exequias pro defunctis, ſignum Crucis, Benedictionem Monachorum, & alia quæ a Schiſmaticis illis inter Sacramenta numerantur) cum ſit crambes toties a ſui ſimilibus recocta, mittimus Crozæum ad libros dogmatiſtarum, qui uſque ad ravim, rei veritatem ipſi inculcabunt, quamquam ſurdo canant.

XC. Pag.107.

(a) Subobſcura S. Bernardi loca, aliorumque circa Sacramentorum numerum, optima donantur luce, & maxime quod de lotione pedum aſſeritur, a Boucato *De Sacram. art. ult. Sec.1.* & Tournely *queſt.2. art.4.* ſolide autem unaque perpolite, a noſtro Laurentio Berti, ea diſcutiuntur atque elucidantur *lib.30. de Theolog. Diſc. cap.6.* Vide etiam admonitionem noſtram *in Liturg. Malab.*

XC. Pag. 107. *ad* 1. *Dec. Act.* 5. præcipitur, Feſtum Corporis Chriſti celebrari; *quod nunquam factum fuerat* (ait Synodus) At Crozæus ſolito lepore reponit: *Mirum eſſet tale feſtum celebrari à Populis, qui Dogma tranſubſtantiationis ignorabant*. Ceterum falſum eſt, Neſtorium aliter quam Nos ſenſiſſe de Euchariſtia, niſi quod ex præconcepto errore de ſuppoſito Chriſti, tantum affective unito Divino Verbo, & non hypoſtatice, conſequenter aſſerebat, ibi realiter eſſe præſens Corpus Chriſti, filii tantum hominis, & non Dei: verum præſentiam realem Chriſti docuiſſe claris verbis, conſtat ex Concilio Epheſino apud Aſſemanum *tom.* 3. *par.* 2. *pag.* 291. Neſtoriani etiam, Elias III. Patriarcha *in expoſitione fidei apud Renaudot. tom.* 2. *Liturg. Orien. pag.* 577. aperte teſtatur: *Mutari ſubſtantiam panis, & vini, in ſubſtantiam Corporis, & Sanguinis Chriſti*. Et Ebedjeſus Sobenſis *in lib. Margaritæ part.* 4. *de Sacram. Eccl. cap.* 5. ſcribit: *mutatur panis in Sanctum ejus Corpus, & Vinum in pretioſum ejus Sanguinem*. Videri poteſt *Bibl. Orient. tom.* 3. *part.* 2. *pag.* 305. Quod vero à Leontio Byzantino dicatur in *Libro de Neſtorianorum impietate ſecreto tradita principio*, ipſos dixiſſe cuidam, quod *panis, qui in typum Corporis Chriſti proponitur, non plus benedictionis participat, quam panis qui in foro venditur*; id inquam fuit caſus particularis, quo eum, qui ab eorum Orgiis abſcedere volebat, conati ſunt retinere.

XCI. Errore certum ipſis imputare poſſet; nimirum conſecrationem non fieri per præciſa Chriſti Verba, quæ conſecrativa vocamus, aut conſecrationis formam, ſed per preces, aut invocationem Spiritus Sancti, & quidem adæquate per illam, aut ſaltem partialiter cum verbis Chriſti; quem tamen errorem valide impugnatum invenies, & ab Aſſemano *tom.* 2. *Bibl. Orient. à pag.* 194. & à Cl. P. Benedicto Operum Divi Ephræmi noviſſimo editore, in ſpeciali *Diſſertatione*, *quam* adverſus le Brunum, & Renaudotium *Antirrheticon ſecundum* inſcripſit, ad calcem *tom.* 2. *Oper. Syr. Lat. ipſius Ephræm*; aut adiſis P Bugeantium ejuſdem Societatis, qui prius luculente de hoc argumento pertractavit: Quem errorem etiam acu tetigit Meneſſius in admonitione, quam emendatæ Liturgiæ præfixit: Ceterum iſti, ſimileſque errores, ſicuti & quod Patriarchatus Babylonicus hæreditario jure conferretur conſanguineis deceſſoris, ut ex celebri electione Sulakæ conſtitit; ii inquam, non totius Sectæ, nec totius temporis errores cenſendi ſunt; aut exinde gratis Neſtorianis illis Malabaricis appingendi, ut modo diximus, loquendo de Sacris Oleis, & Pœnitentia: immo neque ex illis inferre licet, antiquos Neſtorianos, eadem ſenſiſſe; privatus enim recentiorum Indorum error, publicæ antiquorum auctoritati nihil officit, immo ex illa emendandus eſt. Et quamquam daremus Crozæo, Neſtorianos Indos recentes, immo & antiquos, tranſubſtantiationem ignoraſſe; adhuc prudentiſſime feſtum Corporis Chriſti decreviſſet Synodus apud illos inſtituere; quippe qui ejuratis erroribus illam tranſubſtantiationem cum reliquis Catholicis dogmatibus, recta jam fide tenebant. Id obiter adnotaverimus, fruſtra plurimos torqueri in adſtruenda uniformitate, &

 con-

connexione Doctrinæ, aut in hoc, aut in aliis Dogmatibus, inter hæreticos; cum ipſi non minus pugnent interdum ſecum ipſis, quam cum Sociis, & cum Catholicis; ſyſtema enim quodlibet hæreticorum, ſola variatione conſtare videtur.

XCII. Verum quia præcipuum, quem ſibi fructum propoſuit Crozæus, ex ſua opella decerpendum, in duplici hac re ſitus eſſe videtur, nempe ut velut alter Aod, ambidextro pugnans ingenio, tum ſcommatis, quidquid Catholici Dogmatis inter eos Chriſtianos florebat, proſcindat; & altera manu quidquid erroneum, & ſuis affine Religionis reformatæ placitis, quacumque ex cauſa illi Chriſtiani tenebant, tanquam cœlo delapſum affatum, amplectatur; e duplici iſto munimento deturbandus erat, ſi per tempus liceret. Cum vero id modo non detur, in eo tantum verſabimur, ut hanc fuiſſe ejus mentem palam faciamus, & rurſus incaſſum ipſum laboraſſe oſtendamus. Et illud quidem perſpicue ipſe pluribus in locis fatetur, ab ipſa præfatione incipiens: *Nos hic* (ait) *Eccleſiam habemus, quæ ſpatio mille ducentorum, & amplius annorum, cum nullum haberet commercium cum Eccleſiis Romæ, Conſtantinopoleos, Alexandriæ, aut Antiochiæ, maximam ſervat Dogmatum partem, quæ Proteſtantes propugnant, & ab illis Eccleſiis, ſive ex parte, ſive omnino rejiciuntur. Etenim exploratum eſt, Malabares, ſupremam Papæ non agnoſcere poteſtatem, tranſubſtantiationem negare; firmiter autem defendere, Euchariſtiæ Sacramentum, nihil eſſe niſi figuram Corporis Chriſti. Quibus addito, Confirmationem, Extremam Unctionem, & Matrimonium à Sacramentorum numero expuncta: Imaginum tandem cultum, tamquam Idololatriam, & Purgatorium, ut fabulam æſtimata. Omnes iſtæ facti veritates, ipſis Synodi Actis innituntur, & auctoritati Præſulis &c.* Et à pag.341. eadem repetens, mentem ſuam, & ſcopum, in quem tendit, palam aperit: *Optima* (infit) *ex iis Concluſio deducitur adverſus prætenſam illorum dogmatum antiquitatem, quorum maxima pars in Eccleſiam Romanam irrepſit, quæ tamen uſque ad præſens in Græcorum communionem aditum non invenit.* Huc omnes Crozæus intendit nervos.

XCIII. Incaſſum tandem, & infeliciter; rectius enim deducas ex albo nigrum, & ex nocte diem, quam ex ea errorum, & veritatum confuſione, fidei ſoliditatem intuleris. Principio enim, ut diximus, falſum eſt, ea negaſſe Dogmata Neſtorianos, & omnes qui vere tales, ſunt: falſum pariter eſt ea admiſiſſe, antiquiores Meneſſio Malabares; ut ex dictis Diſſertatione antecedenti, & ex ipſis Meneſſio, & Gouvea conſtat; aſſerentibus, quod in Ritualibus Eccleſiæ Angamalenſis, multiplicis Olei Sacri mentio fiebat; Unde non ex ignoratione ritus, ſed modi, oleo nucis Indicæ, aut ſeſami utebantur; idque pariter dicendum de reliquis Sacramentis, & Dogmatibus. Id autem nobis non optima concluſio, ſed penitus abſona, & monſtroſa, jure videtur; quod ubi Neſtorianorum Indorum dogmata, cum dogmatibus Proteſtantium conveniunt; illico recta infertur conſequutione; ea omnino tenenda eſſe; ubi vero diſconveniunt à Proteſtantium placitis, & cum Catholi-

cis

ciſ conſentiunt, nulla conſequentia teneat, nulla ſit inferendi vis, nulla illi Eccleſiæ, quæ viguit à mille ducentis, & amplius annis, auctoritas? Quo etiam pacto, quum Gouvea, & Meneſſius, aut Synodus noſtra (etiam refragante Richardo Simonio, *in Hiſtor. Crit. Nationum Orient. pag.*113.) recenſent, eos Chriſtianos cultum Imaginum averſari, ſacrum ignorare oleum, & alia hujuſmodi; illorum auctoritas eſt omni exceptione major, nec alteri creditur præter quam Meneſſio, *qui diu* (ait pag.204.) *inter illos Chriſtianos verſatus eſt*, *qui cum illis frequentiſſime colloquutus*, *quique veritatem facili negotio noſſe poterat, nec facile decipi &c.* & rurſus, cum Goveam hæc eadem atteſtantem legit, ait pag.87. *Auctores habeo impartiales*, *Gouveam*, &c. Quum vero *iſti iidem Auctores*, dogmata Catholica, apud eos pleraque illibata reperiſſe fatentur; tunc quaſi magico Carmine transformati, nullius jam ſunt auctoritatis homines, nullius fidei; immo ſtudio partium abrepti, allucinati, inepti prorſus, & temerarii?

XCIV. Noverit itaque homo ſui impos, ſibique abſimilis; Religionem Neſtorianorum, uti & Proteſtantium, Apoſtolicam non eſſe; Religionem deinde Malabarium ab antiquiſſimis dogmatibus deſciviſſe; errores etiam illius Eccleſiæ, ex paucorum ingenio, non ex tota ſecta prodiiſſe, & potiſſimum ex Præſulum inſcitia, aut verſutia; ceterum ipſorum antiquos Rituales, Conſtitutiones Patriarcharum, & eorum Doctores, omnia de Sacramentis, cultu Imaginum &c. Dogmata; ut Eccleſia Romana tenuiſſe; excepta Neſtoriana hæreſi, & quæ ad illam neceſſario conſequuntur. Unde compertum eſt, Indorum Eccleſiam illo Meneſſii ævo, multoties, ac multis modis jam immutatam fuiſſe: alias ſingulare prorſus fuiſſet privilegium (cujus exemplar proferre deberet Crozæus) Religionis Neſtorianæ, & Malabaricæ; quod ruentibus, Eccleſia Romana, & aliis, ea ſola ſtaret, & maneret, ut aliarum eſſet norma, & amuſſis. Deſiſtat itaque Crozæus ab inutiliter perquirendis, propriæ ſuæ religionis dogmatibus in ea religione adumbratis, quam profitebantur Chriſtiani illi Malabarenſes eo tempore, quo recte ſapuerunt; niſi forte velit, adinſtar Saturni, dura ſaxa, pro filiis devorare.

XCV. Pag.208. & ſequenti, de correctione Liturgiæ Malabaricæ facta a Patribus Diamperitanis, agit, & ex Renaudotio *tom.2. Collect. Liturg. pag.*607. ſcandaloſam novitatem appellat, mutationem factam in verbis, quibus Chriſtus Sacramentum Euchariſtiæ inſtituit, & quod abſtulerit ea verba, quæ Sacerdotes Indi proferebant: *Hoc erit vobis pignus &c.* Verum futiliter, & inepte illud dicitur, cum Synodus ipſa Chriſti verba, in quibus juxta omnes, forma conſecrationis conſiſtit, illi reſtituerit Liturgiæ; falſum eſt etiam, quod illa alia laudata verba expunxerit; etenim ea tantum loco movit; quia vero aſſerebatur, quod Euchariſtia eſſet pignus *in ſecula ſeculorum*, quod æternitatem ſacrificii ſignificat; opportune ſubrogata fuere verba: *uſque ad conſummationem ſeculi*, quia in Patria Sacramenta ceſſabunt, ſicut & fides; & quia Chriſtus hic non promiſit ſuam præſentiam, niſi uſque ad

Digitized by Google

ad finem Mundi : *Ecce vobiſcum (a) ſum uſque ad conſummationem ſeculi*.

XCVI. Pag.212. & ſequenti piget Crozæum, quod Synodus juſſerit addi Symbolo Nicæno verba, quibus carebat: *Deum de Deo*, & quod nomina Regulorum Indorum, à liturgica recitatione expungerentur, eo quod pro Ethnicis, Excommunicatis &c. Eccleſia non orat; quorum illud, ait, non reperitur in Symbolo Æthiopico, neque in Exemplari Ægyptio, aut Copto; hoc autem eſt ordini charitatis adverſum. Dicimus, illud eſſe traditionis Scripturæ, & Patrum contra Arianos; hoc autem, quod ſcilicet nomina recitentur Regum in liturgia; neque cum Catholicis fit, niſi ex privilegio in Eccleſia Occidentali; neque in Diptychis Excommunicati, aut alterius Religionis homines unquam recitati ſunt, ut ex celebri Acacii hiſtoria, aliiſque factis quampluri mis conſtat, Confundit itaque Auctor, orandi ſtudio non admodum addictus, orare in liturgia pro Gentilibus, & Excommunicatis; & publice pro illis palam orare, eos nominatim tanquam eadem fide conjunctos recenſendo; & illud quidem Meneſſius non prohibuit, qui pro ipſorum converſione ſemper orabat; hoc tantum vetuit, eo quia non erant noſtræ Religionis membra; & quia ſacris Diptychis, in quibus tantum memorantur ejuſdem communionis homines, non licet inſcribere Ethnicos, aut Heterodoxos, tanquam ſocios, & fideles; pudet autem Crozæum, quod Verbum dicatur *Deus de Deo* in Symbolo, immo & ex contagione hæreſeos Socinianæ piget, quod pigendum non erat; quod vero fideles cum Catholicis inſcribantur, & confundantur, id nec pudet, nec piget; abs dubio accenſendus eſt Crozæus iis, de quibus dixit Apœcides *in Epidic. Plauti Act.2. Scen.1.*

Pleriquε homines, quos cum nihil refert pudet : ubi pudendum eſt,
Ibi eos deſerit pudor.

XCVII. Ibidem inſimulat Meneſſium, quod verba invocationis Spiritus Sancti mutaverit, ne, ut ait, potius Spiritui Sancto, quam Sacerdoti immutatio, & ſanctificatio hoſtiæ tribueretur; & affert verba Renaudotii: *Sacerdos itaque eſt Miniſter, & Spiritus Sanctus, cauſa principalis; quod ſi aliter aliqui philoſophati ſunt, ut Cenſores Diamperitani, alliique inepti liturgiarum caſtigatores, eorum auctoritas floccipendi debet*: Eum etiam increpat, quod prohibuerit findere hoſtiam ungue. Aſt quamquam laudare non poſſimus Patres illos, quod invocationem Spiritus Sancti ſuſpectam habuerint in liturgia, eamque immutaverint, quæ in liturgiis Orientalibus celebris eſt; tamen eadem ex cauſa, ob quam hic traducuntur, & ex illa ratione, quam habet Renaudotius, nempe ut recens converſis illis Chriſtianis id innoteſceret; propterea eam illi mutarunt invocationem, ut ſcilicet, ita noſcerent, Sacerdotem eſſe Miniſtrum unice Sacrificii, non vero allum ex adſtantibus, vel hominibus, vel ſpiritibus; cauſam etiam principalem ſolum Deum eſſe, quod etiam in liturgia Romana ſolenne eſt, dum etiam invocat Sacerdos Spiritum

(a) Matth.28. v.20.

Digitized by Google

tum Sanctum dicendo: *Veni Sanctificator &c.* Ideo etiam Meneſſius prohibuit, quod ungue, ut ſolebant, panem conſecratum deinceps finderent (quod etiam carpit Crozæus pag.115.) quia putabat eos Chriſtianos illo errore teneri, quod ea fiſſura, Corpus & Sanguis Chriſti inter ſe penetrarentur, & cum ſpeciebus; & quod verebatur ipſe, illos credere ſub ſpecie panis eſſe tantum Corpus Chriſti: aliter quotidie Meneſſius hoſtiæ particulam cum ſanguine miſcendo proferebat: *Hæc commixtio, & conſecratio Corporis &c.* quæ intelliguntur, & de conſecratione panis jam peracta; tum etiam, quia in Ordinibus Romanis etiam dicebatur *Conſecratio*, quando panis non conſecratus, aut vinum miſcebatur, aut tingebatur ſanguine, quod etiam notavit eruditiſſimus Mabillonius *in Præfat. ad Ord. Rom.* Unde tantum argui poſſet Meneſſius, quod in re ſibi, aliiſque Occidentalibus obſcuriſſima illo ævo, uti erat res liturgica, non admodum ſaperet; tamen id illi vitio non debet dari, cum etiam Auctores nuperrimi rituum Orientalium, inter quos Cl. Joannes Morinus, pluries etiam circa ritus, turpiter ceſpitaverit, uti notavit Aſſemanus *tom.3. part.2. Bibliot. Orient. pag.790.*, & aliis in locis; quinimmo Renaudotius ipſe, qui in rebus Syriacis habebatur *Magnus Apollo*, in plurima impegit ſphalmata, ex quibus pauca *in Præfatione* digito monſtravimus. Timuit etiam, verum eſt, ubi non erat timor; ceterum omnia tunc vereri, prudentiæ erat; accedebat, quod ex præſcripto Romanæ Sedis, eos Chriſtianos, ſicuti in fide, ita in diſciplina, & ritibus, quantum liceret, Eccleſiæ Romanæ uniformes reddere, vehementer optabat.

XCVIII. Pag.221. mirum quantum excruciatur animi, Crozæus: *O! infandum Edictum. O! jacturam*: (clamat) *Neſtorianorum libri, flammis traditi ſunt, & antiquitatum Eccleſiæ Orientalis ſtudioſi, curioſitate ſua fruſtrati ſunt; at non hæc tantum, peſſimorum Theologorum imperitia, & ſcholaſticorum barbarie, monumenta perierunt.* Hoc ille dolore ſe ſe imprudens, novæ Eccleſiæ ſectarium prodit; & qui antiquam Eccleſiæ diſciplinam vere apoſtolicam, in Romana Eccleſia defeciſſe pluribus aſſeverabat, ſaltem in comburendis iis libris, illibatam veterem diſciplinam in ea perſeverare fateri cogitur; hujuſmodi enim libros, ipſorum lectione perniciem allaturos fidelibus, flammis abſumere, antiquiſſima eſt naſcentis Chriſti Eccleſiæ diſciplina, ab Apoſtolo Paulo Epheſi comprobata, ut habet Lucas *Act.19. v.19.*: *Multi autem ex iis, qui fuerant curioſa ſectati, contulerunt libros, & combuſſerunt coram omnibus*: at non erat exigui pretii jactura: quia *computatis pretiis illorum*

(a) P.Cajetanum Mariam Merati C.R. qui nuperrime Gavantum illuſtravit, opere Romæ edito, & deinde Venetiis anno 1744. Malabarenſium errori quodammodo colluſiſſe, aliqui putare poſſent, eo quod *tom 1. pag.238. edit. Venet.* rubricam commixtionis exponens, ſcribit id fieri; *Ut corpus Chriſti ſanguini ſuo immiſceretur; quamvis nec corpus ſine ſanguine ſit in hoſtia conſecrata &c.* unde ſatius fuiſſet addere, *Viſibiliter immiſceretur*, quo *inviſibilis* corporis, & ſanguinis commixtio, ut intendit Eccleſia, ob oculos ponatur, & a fidelibus intelligatur, dum ſpecies cernit commiſceri.

rum (librorum) *inve..erunt pecuniam denariorum quinquaginta millium*: at nec utilitas eorum circa res naturales, nec pretium ingens, potuit eos ab igne ſubducere. Non aliter ſe geſſit Synodus cum illis libris Malabaricis, qui veneficiis, ut forte illi, erroribuſque erant pleni; nec exigua utilitas hiſtoriæ Orientalis, quæ amplior etiam ex aliis libris comparari valebat, præ pernicie, quam afferre poterant illis Indis recens converſis, æſtimari tanti debebat, ut à combuſtione librorum temperandum Synodus putaret.

XCIX. Quæ ratio quanti fieri debuerit, ne ex librorum eorum lectione ad vomitum Neſtorianum redirent, ipſa Eccleſia Neſtoriana, duplex ſuppeditat experimentum; etenim cum hæc obedientiam præſtiterit Gregorio XIII., & Paulo V., concordia etiam inita inter eos Pontifices, & Patriarchas Neſtorianorum, Simeonem Denha ſub Gregorio, & Eliam ſub Paulo; nec ſucceſſores Simeonis, neque Eliæ in præſtita fide perſeveraverunt; & quidem non alia ex cauſa, niſi quia eorum libros Eccleſiaſticos, Euchologium, Rituale, aut Horologium, Pontificale, & Officium Divinum, & libros Syriacos, & Arabicos, in quibus Theologia, & Canonica ſcientia tradebatur, quique erant Neſtoriano infecti veneno non expurgaverunt, proſcripſerunt, aut igni tradiderunt: æquiſſime ergo, & cautiſſime Indorum libri combuſti ſunt; nec ideo dolendum magis eſſet, quam ſi libro Crozæi eadem fortuna contingeret: fieret enim inde putamus, quod de combuſtis curioſis illis Epheſiorum libris, Scriptura refert, tanquam conſectarium: *Ita* (combuſtis libris) *fortiter creſcebat verbum Dei, & confirmabatur: Act.19. v.20.* Unde quam opportunam rem decreverint Patres Diamperitani, illa ſcripta flammis devovendo, ne iterum Neſtorianiſmus pullularet, ſi illis parcitum eſſet, ex duplici illo exemplo diſcerni poteſt; quod enim ſub Gregorio recens acciderat, eos cautiores reddidit, quodque poſt paucos annos ſub Paulo contigit, eorum cautionem prudentiſſimam fuiſſe, ſolide comprobavit. Vid. Bibl. Orient. *tom.3. part.2. pag.*412.

C. Pag.253. *ad Decret.16. Actionis 7.* in quo aſſerunt Patres, Eccleſiaſticorum continentiam ab Eccleſiæ viguiſſe primordiis, *ut ex antiquiſſimis Conciliis Orientalibus, & Occidentalibus conſtat*, hoc elogio honeſtat Meneſſium *in Annotationibus: En ſplendidum argumentum inſcitiæ Antiſtitis, ut de ceteris taceam; ipſe vero Concilium Gangrenſe non vidit, nec id quod ex Nicæno adducitur*. Eſto: at quid ſi ea legiſſet? eamdem rem utique decreviſſet: lege Canonem Nicænum 3. *Interdixit Epiſcopo, Presbytero, Diacono, & cuilibet e Clero, habere ſecum Mulierem ſubintroductam, tantumque permiſit Matrem, Sororem, Amitam; aut quæ omnem ſuſpicionem effugerent*; idque occaſione Leontii Presbyteri, qui ut ait Athanaſius *in Epiſt. ad ſolitar. vit. agent. Se ipſum abſcidit, ut libere cum Euſtolio* (alias Euſtolia) *dormiret; re vera muliere, ſed quam ille Virginem prædicaret*: Legeſis etiam Canonem Nicænum 4. *inter Arabicos* ſtatuentem ita: *Ne habitent Epiſcopi cum Mulieribus, neque converſentur cum eis, vel frequentent, aut illarum utantur familiaritate, neque obſequantur, neque ſtudioſe aſpiciant; pariter*

ter

ter & Presbyteri cælibes, atque Diaconi, non habentes Uxores. Et quamvis *Can.26.* ſtatuatur, quod nullus Presbyter, aut Laicus duas ducat Uxores ſimul: & *Can.71.* prohibeatur Presbyteris, & Diaconis dimittere Uxores ſuas, non interveniente fornicationis offenſa, aliave de cauſa prout ibi: tamen ex hoc minime inferre licet, approbaſſe Concilium Conjugii uſum in Eccleſiaſticis; ſed tantum præcepiſſe, Uxores ante Ordinationem ductas, apud ſe caſte retinere; alere etiam, nec ſine cauſa dimittere; vel ad ſummum id mere (*a*) toleraſſe; at vero magis conſentaneum habetur menti Concilii, meram cohabitationem indicaſſe; quippe quod tantopere, duplici Canone ſupralaudato, Eccleſiaſticorum continentiam commendavit; & cum *Can.79. de Diaconiſſis* Viduas admiſerit tantum, & à thori illecebris alienas; quanto magis dicendum eſt, hanc vivendi rationem poſtulaſſe in Presbyteris, iiſque omnibus, qui ſunt Sacris Ordinibus initiati? Ex hac etiam Orientalis Eccleſiæ diſciplina circa Diaconiſſas, quarum munus erat fœminarum Baptiſmum curare, quod viguit eo tantum tempore, quo Baptiſmus non Infantibus, ſed jam adultis conferebatur; quis non potiori jure inferat ſimilem, immo arctiorem diſciplinam, circa ſacros Eccleſiæ Miniſtros? Quod vero ea fuerit diſciplina circa Diaconiſſas, videre licet *Bibl. Orient. tom.3. part.2. cap.13.* §.10. *de Diaconiſſis.* Unde etiam lectis Nicænis Canonibus, non alium, niſi caſtitatis, atque continentiæ ſpiritum, haurire liceret Eccleſiaſticis Viris: verum Scarabæus ſtercus è roſis elicit.

CI. Si vero illis verbis: *& quod ex Niceno adducitur*, intenderit digitum Crozæus ad id quod refert Socrates *lib.1. cap.*18., quodque totidem pene verbis narrat Sozomenus *lib.1. cap.*22., & poſt eos Caſſiodorus *Hiſt. Trip. lib.2. cap.*14., Niceph. *lib.*8. *cap.19.*, Gratian. *in Decret. Can.13. diſtinct.31.*, & cum plauſu excipitur à Natali Alexandro; nimirum quod cum Nicæna Synodus eo propenderet, ut legem ferret, qua Epiſcopi, Presbyteri, atque Diaconi, ab uſu temperarent Matrimonii, etiam ante ſuam ordinationem contracti, Sanctiſſimus Epiſcopus Thebaidis ſuperioris Paphnutius reſtiterit; tanta momentorum vi, atque rationum efficacitate, ut Synodus ab edicenda lege ſuperſederit: id ſane tanquam fabella, vel a Socrate primum confictа, vel ut conſultius alii autumant, à Græcis poſt ſchiſma; ne quas acceperant Uxores, dimitterent; Græca fide in vulgus ſparſa, à cordatioribus Viris exploditur, atque exſibilatur. Et quidem diſciplinam Eccleſiæ, illius temporis, ignoraſſe SS. Epiphanium, & Hieronymum, non niſi deſipiendo dici valet: ille

Fff igitur

(*a*) Prudentiſſime Eccleſiæ mentem circa hoc aperuit SS.D.N. Benedictus XIV. feliciter regnans in Conſtit. pro Italo-Græcis: *Et ſi Paſtoralis* edita 7. *Kalend. Jun. an.* 1742. §. 26. *& ſeqq. Et ſi expetendum* (ait) *quam maxime eſſet, ut Græci, qui ſunt in ſacris ordinibus conſtituti, caſtitatem non ſecus, ac latini ſervarent; nihilominus ut eorum Clerici, Subdiaconi, & Presbyteri uxores, in eorum miniſterio retineant* (loquitur de ductis ante ordines, & Virginibus) *Romana non prohibet Eccleſia ..... qui autem uxore mortua, aliam duxerit, excommunicatur*, deponitur, ac ab ea ſeparatur; & addit: *Matrimonium enim poſt recenſitos ordines contractum, nullum irritumque declaramus.*

igitur ad finem *operis Cont. Hæreſ.* ait: *Et ſi quis ab initio continens fuerit, aut Viduus, habere poteſt locum Epiſcopi, Presbyteri, aut Diaconi, aut Subdiaconi.* Hic vero *adverſ. Vigilantium* egregie refellit, contendentes, rem uxoriam Eccleſiaſticorum, ex antiqua Eccleſiæ traditione deſcendere, dum exclamat: *Quid facient Orientis Eccleſiæ? Quid Aegyptii, & Sedis Apoſtolicæ? Quæ aut Virgines Clericos accipiunt, aut continentes; aut ſi Uxores habuerint, Mariti eſſe deſiſtunt?* Ne autem aliquis cum Natali laudato, hos Patres traducat, ut diſtantes 80. *circiter annos* ab illa Synodo, damus Euſebium, qui Synodo ipſi interfuit, ſcribentem *lib. de Demonſt. Evang. cap. 9.: Verumtamen eos, qui Sacrati ſunt, atque in Dei cultu, ac miniſterio occupati, continere ſe deinceps ab Uxoris commercio decet.*

CII. Denique, & quod rem totam conficit, demus Socratem narraſſe veriſſima; inde potius perſpicere, noſcereque licebit, ſpiritum Eccleſiæ prioris ævi ante Synodum, & Nicænorum Patrum apertiſſimam pro antiquæ continentiæ diſciplina mentem: cujus rei clariſſimum argumentum eſt, ne ipſum quidem Thaumaturgum Paphnutium, ob inſignem Sanctitatem toto Oriente celeberrimum, quique utpote continentiſſimus, non ſuam, ſed aliorum cauſam agebat; Canonem de re uxoria Clericis indulgenda, quem orabat, ſuadebatque, nullo unquam pacto Concilii Patribus perſuadere, & ab iis exorare potuiſſe. Nunc Crozæe, aſſumptiſque tecum Calvino, Lutheroque tuis, cum Marco Antonio de Dominis, aliiſque Eccleſiaſticorum caſtitatis impugnatoribus, clypeum Nicænæ Synodi, tuæ, tuorumque ſociorum libidini obtende, vel potius aperte fatere, quod iniquiſſime ſentis, Murciæ (a) potius litandum eſſe quam Deo.

CIII. Nec magis favet iſtis Gangrenſis Synodus, quæ coacta fuit anno circiter 330. (b) quinquennio poſt Nicænam (variis de cauſis, maxime autem contra (c) Euſtathium) hujus 4. *Canon* fortaſſis à Crozæo indicatur, nempe: *Quicumque diſcernit à Presbytero, qui Uxorem habuit, quod non oporteat, eo miniſtrante, de oblatione percipere; anathema ſit:* vel ſicut contractior in uno (d) MS. legitur: *Si quis diſcernit de oblationibus, non communicans, quas Presbyter celebraverit conjugatus; anathema ſit.* At ex hoc non videmus quid præſidii capere poſſit Crozæus, ut oſtendat antiquam eſſe diſciplinam, quod Presbyteri ſint Uxorati: etenim ſi attendatur cauſa finalis condendi Canonem, ea profecto non fuit

(a) Dea *Murcia* pro Venere. Vide Dict. Fabri Sorani.

(b) Hæc Synodus habita fuiſſe videtur inter *annum* 325. *&* 341. a teste Socratem *lib.* 2. *cap* 43. & Sozom. *lib.* 4. *cap.* 24.

(c) In Epiſt. præfixa iſti Synodo, in Collect. Harduin. vocatur Euſtathius, ejuſque ſequaces Euſtathiani.

(d) In uno è ſex MS. vetuſtiſſimis Colleg. Pariſ. Societ. Jeſu ita habetur: & in *cap.* 4. *e regione reſpondente* Canoni 4. hæc habentur: *Si quis diſcernit Presbyterum conjugatum, tamquam occaſione Nuptiarum, quod offerre non debeat, & ab ejus oblatione ideo ſe abſtinet: anathema ſit.* In laudata autem Epiſtola qualis fuerit hic Euſtathianorum error, clare detegitur dicendo: *Presbyteros vero qui Matrimonia contraxerunt, ſperni debere dicant, nec Sacramenta, quæ ab eis conficiuntur attingi.* Ita verſio nova Epiſtolæ apud Harduin. *tom.* 5. *col.* 532.

fuit Presbyteris conjugium indulgere, aut alias indultum, reſtituere; ideo enim Canon fuit factus (ex adnotatione Iſidoriana relata in Gratian. *Decret. II. Diſtinct. 16.*) quia cum Euſtathius effutiret, nullam conjugatis æternæ vitæ ſpem eſſe, fideles ſeſe retrahere poterant à ſacrificio eorum Sacerdotum, qui etiam vivente Uxore, & ſi ab ea temperantes, celebrarent; aut forte putare, horum ordinationem nullam, ipſorumque Sacrificia nullius valoris in comparatione eorum Presbyterorum, qui Uxorati nunquam fuerunt; unde Synodus, ne latius hujuſmodi ſerperet error, anathemate percuſſit diſcernentes inter Sacrificium Presbyteri conjugati, & non conjugati; aſſerendo nullum quoad oblationem Sacrificii eſſe inter eos diſcrimen. Id ne eſt, Presbyteris Matrimonium permittere? Aſſerere nempe, quod ſi Uxoratus ordinetur, ut à tempore Apoſtolico aliquoties eveniebat, ejus Sacrificium in nullo differt à Sacrificio non Uxorati? Si ita eſt, ut videtur velle Crozæus, æquo jure quis dicere poterit, quod ex Eccleſiæ diſciplina, Monachis hodie permittitur Matrimonium; eo quia etiam Uxoratus, ſi mutuo conſenſu ſe ab Uxore ſeparat, admittitur in Monaſterio ad profeſſionem, & Ordines; cujus rei notiſſima ſunt exempla in Petro Corbario Minorita, & aliis quamplurimis. Qua in re quis non videat maximam, quæ intercedit diſtantiam, inter admittere conjugatos ad Monachiſmum, & indulgere Monachis, quod uxores ducant (*a*), aut antea ductis utantur? Pariter ergo de Presbyteris conjugatis diſcurrendum eſt. Fortius intorſiſſet Crozæus Concilium Ancyranum, & Canones Trullanos, niſi Ancyrana Synodus in caſu particulari tantum, & per modum proviſionis decreviſſet, & niſi Patres Trullani ſpecioſum incontinentiæ Clericorum velum obtendiſſent, ut luculentius, & fuſius oſtenderemus, ſi præberetur occaſio: interim vide Synodum *pag. 192.* Hæc ut putamus, pluſquam ſatis ſunt, ut oſtendatur, quam inaniter Crozæus, & imperitiæ inſimulaverit Diamperitanos Patres, & Canones Nicænos, & Gangrenſes illis objecerit, quos ita leviter attigiſſe Crozæum apparet, ſicut Fipula aquam.

CIV. Ibidem aliam cantilenam interſerit in altera adnotatione, dicendo, quod *Presbyteri Græci & Moſcovitæ, ſi ſecundo nubunt, inter Laicos communicant, nec inter Presbyteros amplius recenſentur; unde indebilem characterem Sacerdotio non tribuunt, ut nec antiqua Eccleſia,*

 quid-

(*a*) Neſtoriani Matrimonium permittunt Monachis, Diaconis, & Presbyteris, etiam poſt Ordinationem, nec ſemel tantum; immo ex Joſepho II. Patriarcha: *poſſunt ducere ſeptem Uxores cum dimidia*; ideſt ſeptem Virgines, & unam Viduam; id inter eos eſt diſcriminis, quod Monachus tunc deſinit eſſe Monachus; vota enim horum temporaria videntur: Vide Bibl. Orient. Aſſem. *tom. 4. pag. 327. &c.* Eo modo quo etiam apud nos plura Virginum Collegia extant; quæ hujuſmodi vota emittentes, nuptias cum volunt, admittunt. At de hoc clarum habemus teſtimonium Patriarchæ Joannis Bar Abgari *lib. de Quæſt. Eccleſ. Quæſito* 18. quod eſt tale: *Accidit Puellam a Parentibus Monialem fieri. Quæritur, an eidem liceat a propoſito monaſtico reſilire?* Reſpondetur: *hoc* (etiam nubere) *ei eſſe permiſſum; at non decet obligatam Deo fidem frangere*; cavet inde, ne Nuptiæ in publico fiant; & addit: *Hoc vero quod de feminis dictum eſt, Viris etiam commune jus eſto, ſimili modo incluſis*, ideſt in Monaſtico ſtatu exiſtentibus.

quidquid ſcholaſtici dicant: *videatur ſuper hac re P. Morinus de Sacris Ordinationibus*. Verum eſto Græci & Moſcovitæ, ut ipſe aſſerit, ita ſe geſſerint: quid inde? Ergo ita fieri debet? Diſerte negamus; aliter eadem conſecutione fieret, licitum eſſe furari, & alia quamplurima licere, quæ etiamſi ſæpius ab hominibus ſceleſtis fiant, non ideo ea fieri poſſe probatur. Deinde quamquam ita feciſſent Moſcovitæ, & alii; & Presbyteros iterum nubentes, in Presbyterorum numero non recenſerent, & laicæ communioni addicerent; non videmus, quomodo ex hoc recte inferat Crozæus, quod illi indelebile ſignum characteris non agnoverint; etenim Eccleſia Romana eodem modo ſe gerit cum Presbyteris, e Dignitate dejectis, vulgo *degradatis*; quæ tamen ipſos indelebili charactere (*a*) manere ſignatos, conſtanter tenet: immo & ipſum Crozæum, qui à vera fide deſcivit, propter indelebilem Baptiſmi characterem Chriſtianis (transfugis tamen) annumerat. Quod autem Eccleſia antiqua, characterem Sacramentalem non agnoverit, ſub hoc nomine fortaſſe ſuſtineri poſſet, niſi Auguſtinus *Epiſt.98. antea 23. Dominicum characterem* memoraſſet, & in aliquibus Sacramentis, animæ imprimi diſerte tradidiſſet variis in locis: adeas Cupetiolum *Theol. Mor. Aug. tom.3. co.778. & ſeq., & col.796.*, & noſtrum Berti *tom.6. lib.30. cap.22.* ſed damus ultro prædictum characteris vocabulum non adhibuiſſe; certe tamen rem per illud ſignificatam agnovit, & conſtanter tenuit; ſic in primitiva Eccleſia incognitæ erant voces iſtæ *Incarnatio*, *Eucharistia*, *materia*, & *forma* Sacramentorum, & aliæ quamplures.

CV. Sub aliis tamen nominibus eamdem rem, quam nos confitemur, confitebatur, & agnoſcebat; & quantum ad characterem non parvi faciendum eſt ſcholaſticorum ſuffragium, quibus facem præfert Albertus Magnus, qui *in 4. Diſt.6. art.4.* ait: *De charactere in ſenſu quo Magiſtri diſputant, de eo parum invenitur in dictis Sanctorum*; quia ſcilicet Sancti, aut *Sigilli*, aut *Signaculi* nominibus, ad deſignandam rem, quam nos cum poſterioribus *characterem* dicimus, uſi ſunt; characteris autem vocem, aliis ſignificandis rebus adhibuere: unde utcumque, rem ſi tenuerint, vocabulum novum non horremus, prælucente in illis caſibus Eccleſia. Tandem (ut vult Crozæus) conſulamus P. Morinum, qui *de Sac.*

(*a*) Piaculum duceremus præterire hoc loco Decretum recitatum in Concil. Carthag. anno 397. *Placuit etiam*, in quo ex antiqua diſciplina ſtatutum fuit: *Ne quis Donatiſtarum cum honore ſuo recipiatur a nobis, ſed in numero Laicorum*. Quem locum ita commentatur Dupinius in *Optatum Milevit. pag.204. Ut communicarent tantum ut laici, & nullam ordinationis, & honoris prærogativam retinerent*. Viguit primum eadem lex in Eccleſia Romana, ut conſtat ex Innoc.I. *Ep.22.*, & Conc. Eliberit. Can.51. Rogamus nunc: Quid ſi mitius ageretur cum iſtis, inter Laicos communicantibus? Quid in locis, ubi *duo erant Epiſcopi, quos diſcuſſio geminaverat*; ut ait Aug. *Ep.43.*? Ordinabantur ne iterum iſti Epiſcopi, aut Presbyteri? Certe non: ſed ut Miltiades (teſte Auguſtino diſpoſuit) *confirmabatur, qui foret ordinatus prior*. Igitur illa prior ordinatio; igitur ille ordo, antea ſuſceptus, indelebiliter perſeverabat ex mente Eccleſiæ; quod nunc nomine *characteris* ſignificamus. Aliter qui ter, quaterve lapſus, toties ad officium admitteretur; ter, quaterve etiam ordinari debuiſſet. Quæ inaudita ſunt.

Sac. Ordinat. part. 3. Exercit. 3. cap. 1. num. 1. reſpondit conſultus; quod quamvis de natura, & effectibus characteris, varie admodum ſenſerint Doctores ſcholaſtici, cum primum de illo in Scholis diſputare cœptum fuit; tamen (ait *num. 5.*) eſſe characterem *qualitatem ſpiritualem, & indelebilem: cum Doctorum Eccleſiæ maxima pars in eam ſententiam inclinare, & recumbere videatur* (& tacite redarguens characterem negantes, quaſi hoc nomine antiquis ignotum, ſubdit opportuniſſime) *Quidni Poſteriores ex Priorum cognitione, & ſcientia profecerint? Plurimi pertranſibunt* (inquit Daniel) *& multiplex erit ſcientia*. Certe aliqui ex antiquis Patribus uſurpantes *ſubſtantiam, ſubſiſtentiam, & Hypoſtaſim*, ſicuti & *cauſam*, & *principium* in ſenſu alieno; à poſterioribus (explicatis optimo in ſenſu illis vocibus) illuſtrati ſunt; & ſicuti virtute Dialecticæ, aut logicæ docentis, ut vocant, quæ nihil aliud eſt, niſi directio mentis, ne in ſuis actibus erret; inventa eſt diſtinctio inter id, quod eſt complementum naturæ in eſſe *naturæ*, & id, quod eſt complementum ipſius in eſſe *ſuppoſiti*, aut *Perſonæ*: diſcretio item illius, quod dat eſſe alteri *contingenter, & in tempore*, ab eo quod dat eſſe tamquam origo *neceſſaria, & coæterna*, indeque ſublata fuit æquivocatio: ita pariter vocem *characteris* univerſalis Eccleſiæ conſenſione, uſurpare cœperunt, recentiores Patres, & Theologi, ad deſignandam perpetuitatem aliquorum effectuum ſacramentalium, qui, ea antiqua notione *ſignaculi*, & *ſigilli* &c. non ſatis apte explicari, prout temporum ratio exigebat, arbitrati ſunt.

CVI. Unde ut raptim ſaltem apologiam inſtituamus pro Dialectica, & Dialecticis, quos Crozæus hic, & pluribus in locis conviciis proſcindit; quaſi eſſent omnium malorum cauſa, quæ in Religionis negotio irrepunt (odit Noctua lucem) id ſolum quaſi per tranſennam dicimus, ne altius camarinam iſtam moveamus; nempe ignorari penitus, qua ex cauſa, tot dira Dialecticæ, & Dialecticis imprecatur? Anne quia lites, & dubia cient? At plurima dilucidant, atque ſedant. Fortaſſe quia praviquidam homines Dialectica abutuntur, ut ceteris imponant, atque ludificent? Tamen hoc vitium eſt Dialectici, non Dialecticæ; deinde ſunt quamplurimi, qui recte, & honeſte ea utuntur. Quod ſi idcirco proſcribenda eſſet Dialectica, & Dialectici propellendi, eadem de cauſa propelli deberent aurum, arma, & libri: Juris etiam ſcientia, Medicina, & aliæ Artes cum Profeſſoribus ipſarum: aurum enim, quo non mortalia pectora cogit? Armis perimuntur homines; libris mores corrumpuntur. Medici impune occidunt; Juriſperiti rapiunt; pauperes etiam opprimunt. Omnes ne, ac omnia iſta, in Oaſim deportanda? Id nullus ſui compos dixerit; hoc unum tantummodo ex effato Pauli *Rom.* 12. Dialecticis inculcandum eſt: *Non plus ſapere, quam oportet ſapere, ſed ſapere ad ſobrietatem*; & quod commune eſt, ceterarum Artium cultoribus: *Ne quid nimis*. Ceterum ſtrenue Dialecticæ incumbendum eſſe, multis conficere poſſemus; ſufficiat exemplum unum in medium afferre, quod ad rem noſtram maxime facit, & ferme ob oculos ponit, quam perverſe ex communione laica Presbyteris inferatur, aut chara-

Digitized by Google

characterem in eo fuiſſe deletum, vel illum non eſſe Sacerdotem, aut ejus ordinationem invalidam eo ipſo reputaturum fuiſſe ab Eccleſia: quo inſuper palam fit id, quod potiſſimum intendimus, ſcholaſticos ſcilicet maximum eſſe, in re ancipiti, præſidium Eccleſiæ.

CVII. Diu olim, atque multum inter ſe commiſit Epiſcopos Galliæ, tempore Ludovici Imperatoris controverſia illa, de ordinationibus factis ab Archiepiſcopo Rhemenſi Ebbone, gradu dejecto, atque depoſito; a quo ordinatos, iterum Hincmarus ordinandos eſſe, mordicus aſſerebat; quippe ordinati ab eo, qui, ut multi opinabantur, nullam haberet ad id poteſtatem; eo quod legitime fuiſſet depoſitus, & laicæ communioni addictus: quamobrem hanc opinionem Hincmarus ſequutus illos omnes exauctoravit. Ex quo quot Deus immortalis turbæ excitatæ ſunt! Concilium Sueſſionenſe iterationem approbat: Nicolaus I. improbat: Gallia vexatur hac quæſtione, annis vicenis & ſeptem. Porro Hincmarus, ſicuti & adverſarii, confundebat poteſtatem Juriſdictionis, cum poteſtate Ordinis. Exiſtimabant omnes & quidem recte, ordinationem a Catholico Epiſcopo factam canonice, deleri non poſſe; at non recte putabant iſti vim ordinandi, adeo in Epiſcopo depoſito reprimi, ac hebetari, ut poteſtatem non haberet, ordinandi alios. Alii ex adverſo dicebant, vim poteſtatis ſemel acceptæ deleri non poſſe. O felix Gallia: ſi eo ſeculo nono illuxiſſent ei Scholaſtici; Petrus Lombardus, ejus ſucceſſor Petrus Pictavienſis; Albertus Magnus; & Scholaſticorum lumen Divus Thomas; qui ipſam poſt quatuor ſæcula tot nominibus illuſtrarunt! Plane *vel uno verbo* nodum illis viris adeo implexum diſſolviſſent. Sed ne id tanquam ex noſtra ſententia dictum, ſuſpicione apud aliquos laboret, audiatur Cl. Gallus Jo: Morinus (a); non admodum in Scholaſticos propenſus.

CVIII. *Part.3.de Sac. Ordinat. Exercit.*4. *cap.*4. ubi litem iſtam deſcribit: *Profecto hoc tempore difficultas illa, quæ Galliam præcipue annis* 27. *vexavit, propter quam enodandam tot Concilia celebrata ſunt, & iterata; nullo negotio ab annuo Theologiæ Tyrone diſſolveretur: illicite diceret, ſunt Ordinati, non tamen invalide.* Videſis laudatum Morinum, qui totam illius facti ſeriem expendit. Excipiendi ergo ſunt Scholaſtici; id quod noſtris hiſce temporibus fere in deſuetudinem abiit, lubenti animo, atque liberali; illi vero qui Dogmatis, & Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ, Dialecticam jungant; ut qui omne tulerint punctum; ſumme allaudandi; vice verſa inter homines parum S. Eccleſiæ utiles computandi ſunt ii, qui ſacræ Scripturæ, Patribus, Dogmatis, & Eccleſia-

(a) Inter auctores Scholaſticis infenſos, computatur Morinus a P. Natali Argone in Miſcellaneis, quæ ſub nomine *Vigneul de Marville edidit*; & *tom.2. pag.345.* Scholaſticorum oſores recenſet, Leonem Allatium, Joannem Morinum, Joannem Launoy & Lucam Holſtenium: qui tamen Auguſtinianis cariſſimus maximam ſuæ Bibliothecæ partem Angelicæ Urbis Bibliothecæ legavit. Ceterum omnium validius Scholaſticos exagitat Conſtantinus Grimaldus *variis voluminibus Lucæ editis anno* 1725. Ex laudatis autem auctoribus duo, nempe Holſtenius, & Morinus, proteſtantium religione ejurata, Romanæ Eccleſiæ fidem amplexati ſunt: teſte eodem Argone *tom.1. Miſcell. pag.*215. Natalis iſte Argone, appellatur ab aliis, Bonaventura,

ſiaſticæ hiſtoriæ dant operam, ſola Dialectica naturali (quæ neminem e viventibus deſtituit) ſuffulti; eo enim die ii erunt Theologi, quo qui congerendis lapidibus, & miſcendis tantum coloribus intentus, poſthabitis, immo ſpretis architectonica, & optica tanquam redundantibus, Architectus evadat, aut Pictor: eo tamen jam res deflectunt, ut verendum ſit, ne accidat nobis, ſi ab heterodoxis laceſſemur; quod Iſraelitis, dum eos Philiſtæi adorti ſunt in Galgala, 1. *Reg.* 13.: *Cumque veniſſet dies prælii non eſt inventus Enſis, & lancea in manu totius Populi;* eo quod *Faber ferrarius non inveniebatur in omni terra Iſrael*, ſed neque vomeres, ligones, aut præferrati conti; quos illi præ manibus habebant, uſui eſſe potuerunt, quia cum non eſſet *Faber*, qui eos exacueret ad cotim: *Retuſæ erant acies vomerum, & ligonum*.

CIX. A pag. 253. ad finem uſque Synodi, æquiorem ſe, pacatioremque exhibet Crozæus: aſt ut dixit Petrarcha, neſcio quo in loco: *Non ſerenum omne, ſtatim optimum*. Jure igitur arguere videtur Patres *Diamperenſes pag.* 261. *& ſequenti*; tum quia reprehendunt eos Chriſtianos, quod ſabbato carnibus veſcuntur, tum quia obligatoriam non cenſebant abſtinentiam feriæ quartæ; tum etiam quia conſuetudinem appellant Judaicam dies feſtos & jejunia non a media nocte uſque ad mediam noctem, ſed a veſpera in veſperam computare. Siquidem Orientales omnes pro Sabbato, in quo jejunium ſervat Eccleſia Romana, feriam illi quartam, non ſecus ac ſextam ex obligatione colunt.

CX. Ad alterum de inchoatione feſtorum, & jejuniorum, licet recte appellari poſſet conſuetudo Judaica, ea obſervare a veſpera in veſperam: attamen non ſola Synodus Diamperitana ita ſenſit, ſed etiam Concilium Magfeld. anno 1362. *ab hora diei Sabbati veſpertina inchoandum, non antea præveniendum, ne Judaicæ profeſſionis participes videamur* (ſi ſcilicet maturius inciperent) Hebræis enim præceptum erat levit. 23. *v.* 32. *a veſpera uſque ad veſperam celebrabitis ſabbata veſtra* (*a*) ipſi tamen ante veſperam incipiunt. Vide Maurocenum *pag* 1330. ceterum non erat peculiaris ille ritus Judæorum: antiquiſſima enim ea fuit conſuetudo in Meſopotamia, & Chaldæa; nimirum inchoare a Veſpere dies; ut etiam nunc in Divino Officio Eccleſia Romana, a primis veſperis ad ſecundas, ſolennitates ſuas ducit, atque celebrat. Extat in Bibliot. Orient. *Diſſert. de Syris Neſtorianis pag.* 359. *canon Joannis Iſæ* de hac re: *Placuit Spiritui Sancto, & præcepit per manus Patrum, in die feriæ ſextæ non licere Chriſtiano comedere carnem omnino: antequam ſol occidat, parſque nocturna Sabbati incipiat*. Dignum etiam eſt, quod adnotetur in Concil *Forojul. anno* 791. *cap.* 13. aſſeri *Diem Dominicum inchoante noctis initio, id eſt veſpere ſabbati, quando ſignum inſonabat, ad Veſperarum Officium incipere feſtum*; at ſubjungit; *Judæi celebrant Sabbatum, quod & noſtri ruſtici obſervant*. In Concilio etiam Compendienſi in

(*a*) Idem cavetur in Capitulat. Haonis Epiſc. Baſile. *anno circiter* 821. *num* 8. *feriandum* (ait) *per omnem Domini ... a mane uſque ad veſperam, ne Judaiſmo capiantur*. Vide Conſtit. Abatis de Flay, de cautiori obſervatione Dominicæ, factam anno 1213. *tom.* 2. *Concil. Angliæ*: & Synod. Diamper. *Actio*. 8. *Decr.* 16. *p.* 229.

in Diœceſi Sveſſionenſi ſub Gregorio IV. *anno* 833. & habetur *cap.*1. *de Feriis* ſtatutum fuit: omnes dies Dominicos a veſpera (*a*) in veſperam obſervari. Addimus Concilii *Aenamenſis anno* 1009. Sermon. Synodal. *diem Dominicum & alias feſtivitates abſque opere ſervili a veſpera, uſque ad veſperam celebrari docete*. Synodus etiam *Helenenſis anno* 1027. *ab hora Sabbati nona, uſque in diem lunæ hora prima*, prohibet præliari. Tandem *Magſeldenſe* ſuperius laudatum in *Mandat. de Feſtis celebrand.*

CXI. At vellicandi non erant Diamperenſes, quod iis contraria ſtatuere vellent, ut ita conformior illa Eccleſia redderetur Romanæ; cum etiam Barhebræus Jacobitarum (*b*) Maphrianus (Antiſtites inter eos primas) nullo ad id juſſu Pontificis Romani ſtimulatus; conatus fuerit Jacobitas ſuos, ut refert Aſſeman. *loco mox laudato* ad morem occidentalis Eccleſiæ reformare (quem etiam Græci tenebant) adeoque ille in hunc morem invehitur, ut aſſerat *lib. Candelab. Fundam.*2. *cap.*3. *ſect.*1. *Scopo.*6. quod jejunium ſolvere feria 4. & 6. in fine diei, id eſt, dum ſol occubuit, & ante mediam noctem: *Id ex relaxatione diſciplinæ, non alia de cauſa a Syris uſurpari*. Aliis deinde etiam ſeculis, non una fuit in hac re conſuetudo Regionum; cum Alexander III. ut refertur *cap.*2. *de Feriis* unicuique Eccleſiæ ſervare ſuam conſuetudinem indulſerit, etiam ubi a media in mediam noctem feſta obſervabantur: *licet ſcriptum ſit; de veſpera in Veſperam celebrabitis ſabbata veſtra; Feſtorum tamen principium, & finis juxta eorum qualitatem, & diverſarum Regionum conſuetudinem, debet attendi*. In tota autem pene Europa, obtinuit deinceps conſuetudo celebrandi feſta, de media in mediam noctem. Adeas Thomaſin. *de Feſt. lib.*3. *c.*5. Gonzal. *in cap. omnes lit. C. de Feriis*, & Oraculum conſulas, & fidei, & eruditionis omnigenæ Benedictum XIV. *Notif.*12. *num.*8.

CXII. Pag.263. quia *Decret.*18. *Act.*8. ubi ſtatutum fuit; ut Orationem Dominicam, & alias; cum Symbolo fidei, præceptis Decalogi, & Eccleſiæ; ſicuti & Catechiſmum, non lingua Syriaca (quam non multi callebant) ſed vernacula Malabarica, traderent Parochi; ait Crozæus, *id quantum ad preces, videri ſibi, conſuetudini Romanæ Eccleſiæ adverſari*: adponit inſuper textum (*c*) Luſitanum, ut unuſquiſque *concluſionem, quæ ſibi placet, eliciat*. Pactum acceptamus, & iſtam inferimus concluſionem: ergo Crozæus ita hic agit, ut cum Biblia, & Liturgiam, lingua vernacula ſcribi, in Eccleſia Romana obtinere non poſſit; inſtituat paritatem a precibus ad conficiendum vel omnia lingua vernacula tradi debere; aut neque orationes, & catecheſes; cum pro iis

(*a*) Qui plura velit hujus obſervantiæ exempla etiam in noſtra Eccleſia Occidentali adeat S. Greg. Turon. *lib.*3. *de miracul. S. Martini, cap.*31. *&* 56. & Cl. Mabillonii *acta Benedictina Sec.*2.

(*b*) Vide Bibl. orient. *tom.*2. *pag.*255.

(*c*) Luſitanus textus, talis eſt: *O Vigairo, ou outro Cazanar, ou Chamaz, de ſeu mandado enſinara a Doutrina aos minimos: 5. o ſinal da Cruz, Padre noſſo, Ave Maria, Creo em Deos Padre, os Mandamentos da Ley de Deos, e da Igreja, artigos da Fe, e mais couſas da doutrina Chriſtiana, em lingoa natural Malavar, que todos entendão; e nao na Suriana em que nao ſabem o que dizem &c.*

iis par omnino ratio militare videatur. Quia tamen, quod attinet ad Biblia Sacra, & Liturgiam; hæc eſt vetus hæreticorum cantiuncula & crambe ab illis centies recocta, remittimus Crozæum ad Auctores Dogmaticos, & præſertim ad *Epiſt.*3. P. Bachini *adverſus Picenlnum a* § 30. *& deinceps*. Quantum vero ad preces, & orationes, diſtinguere debuiſſet orationes publicas a privatis; atque ita addiſceret, praxim Eccleſiæ fuiſſe, illas lingua latina fere ſemper fundere; iſtæ vero, permittere, ut vernacula lingua recitentur, & multo magis ut ita fiant Catecheſes, cum multum interſit fidei doctrinam ab omnibus intelligi, & percipi; atque hunc fuiſſe Eccleſiæ morem comprobatur ex Concilio *Bituricen. anno* 1584. dicente *tit.*1. *can.*3. *lingua vernacula publice pſallere, aut orare nemini liceat, niſi concionatori. Et ibidem Can.* 10. prohibet varios precum libellos, etiam lingua latina; & non tantum vernacula, ne *ſpecie recti vulgus ſeduceretur*. Et quia officium parvum, ut vocant, B. Mariæ, publice in choro ex præſcripto Eccleſiæ aliquibus diebus recitari debet, illud *vernaculo idiomate editum vetuit haberi* S. Pius V. *anno* 1590. & Conc. Toloſan. *cap.*11. *num.*6. etiam in Concil. Avenionen. *tit.*7. *anno* 1594. prohibitum fuit, lingua (*a*) vernacula, & etiam *Hiſpanice, vel Italice, vel Germanice*. E contra dicimus, de oratione Dominica potiſſimum, de qua in Concilio Bituricenſe *laudato*; *tit.*2. *Can.*7. legitur eiſdem pene verbis, quod in Synodo Diamperitana ſtatuitur; quod nempe componatur Catechiſmus, cum illis orationibus &c., & quod Populo, & præſertim pueris, a Parocho explicetur: qui profecto vernacula lingua edendus erat.

CXIII. Mos etiam priorum temporum, id innuere videtur; in Concilio enim Forojulienſi *anno* 757. initio ſtatuitur, ut *Symbolum, & Orationem Dominicam omnis Chriſtianus memoriter ſciat: omnis ætas: omnis ſexus*. Leges etiam Eccleſiaſticæ *Edgari Regis Anglorum anno* 967. *in Canonibus Can.*17. præcipiunt, ut omnes, *liberos ſuos doceant, Pater noſter, & Credo. & Can.*22. qui illa *non callueris prius*, interdicitur Cœmeterio, & Euchariſtia; quæ quidem pro lingua vernacula ſtare videntur. In Concilio Mexican. *anno* 1585. *lib.*1. *tit.*1. § 3. ſtatuitur, quod *ſervis Aethiopibus, & Chichimenſis tradatur Doctrina Chriſtiana* (& Orationes) *Hiſpana lingua, Indis vero ceteris, lingua Materna*. Ex quibus, id ſaltem certi elicimus; indifferenter vel latine, vel vernacule, ſicut in præſenti obſervatur, eas orationes, privatim dictas fuiſſe; quodque eos, qui latine ſciebant, eas vel latino, vel vernaculo ſermone recitaſſe, ceteros vero omnes, quæ maxima pars eſſe deberet, lingua vernacula (*b*), illam orationem dicere conſueviſſe; ut conſtat ex Concil. Mogunt. *ævo Caroli Magni, anno ſcili-*

(*a*) Hæc verba deſumta videntur ex Concil.3. Mediolan. *an.*1573. §.4 dicente. *Libri de officio & precibus horariis B. Mariæ V. vulgariter, vel Italice vel Hiſpanice, vel Gallice, vel Germanice: non vendantur &c.*

(*b*) In Capitular. Hartonis Epiſc. Baſilienſis anno circiter 821. præſcribitur n.2. *Ut oratio Dominica & Symbolum ab omnibus diſcatur, tam latine, quam barbarice*. Et explicatur in margine *alias Germanice ſeu Francice*.

cet 813. *Can.*45. ubi præcipit, Symbolum, & Orationem Dominicam diſcere: *Et qui aliter non potuerit, vel in ſua lingua hoc diſcat*. Unde qui latine neſciebant, vernaculo ſermone recitabant; optabat autem Eccleſia (ut etiam in præſentiarum) quod plures, latinitate valerent; nunquam autem vetitum fuit, ejuſmodi orationes, preceſque, patrio ſermone privatim recitare.

CXIV. Tandem Crozæus percurrit totam Synodum, atque in ejus decurſu, levi brachio punctim, cæſimque ferit, quidquid placitis Religionis Reformatæ non cohæret. Cumque terminus pene lectionis inſtaret, vehementer mirabamur; quod ille opiparam ſuis menſam ſociis inſtruxiſſet, conviciis refertiſſimam adverſus omnes, qui Catholicæ Romanæ Eccleſiæ Religione addicuntur; quodque eam, omnino abſque conſueto feſtivo ſale, paraſſet. Nihil contra Monachos? Id erit, inquiebamus, profecto inſolentiſſimum oſtentum, & præter gentis indolem. At dum verſamus paginam 277. ecce hac aurea clave ſuum obſerabat libellum in Synodum: *Hoc maxime animadvertendum, Monachiſmum inter Chriſtianos Divi Thomæ, neque ſtabilitum, neque cognitum fuiſſe*. (*a*) *Hæc una fortaſſis eſt Eccleſia antiqua, quæ immunis ab illa ſuperſtitionum vena, conſervata ſit*. Papæ! quam bellum libelli umbilicum! Id jam dudum nobis præſagibat animus. Id priſco tempore in iis verſatiſſimus Auguſtinus præſenſit; atque etiam quid agendum Monachis eſſet, cum ab heterodoxis ita adorirentur, ſapientiſſime præſcripſit *in Pſal.*132. *Quam bonum, & quam jucundum* his verbis: *Ex voce hujus Pſalmi appellati ſunt & Monachi, ne quis vobis de iſto nomine inſultet Catholicis*. Inſultandi cauſam aſſignat *Quando vos recte hæreticis, de Circellionibus* (de Miniſtris) *inſultare cœperitis, ut erubeſcendo ſalventur, illi vobis inſultant de Monachis*. Quid ergo agendum? reſpondendum ne? Non prorſus, ait: ſed rogare eos, ut attendant noſtrorum vitam, atque ſuorum; ſi enim opus eſt, ut nos verbis defendamus, ſignum eſt, quod non recte valemus: *Si verbis* (inſit) *veſtris opus eſt, jam laboratis. Non opus eſt, niſi admoneatis unumquemque, ut adtendat: ſolum adtendat, & comparet. Quid opus eſt verbis veſtris? comparentur ebrioſi cum ſobriis; præcipites cum conſideratis; furentes cum ſimplicibus; vagantes cum congregatis*. Dum ergo ſemetipſos adtendunt, & ſincere ſe Monachis noſtris componunt, ad ea quæ de facto aſſerit Crozæus, aliquid reponendum eſt à nobis.

CXV. Duo autem dicit, & Monachiſmum incognitum fuiſſe illis Chriſtianis, & illum eſſe ſuperſtitionum venam; horum autem primum fal-

(*a*) Holophantæ iſti (tali enim nomine dignus eſt, qui mercede conducitur, ut mentiatur, & convicietur) opportune reponet Aſſeman. *tom.*4. *pag.*431. aliter ſenſiſſe *Patres, Doctoreſque Eccleſiæ Catholicæ, æqui rerum æſtimatores, qui vitam monaſticam ſummis laudibus extollunt; atque per Sanctiſſimos Monachos profligatam ſuperſtitionem, debellatas hæreſes, atque veritatem orthodoxam, terris aut reſtitutam aut illatam, ubique prædicant*. Qui autem ſcire aveat, qua de cauſa Religioſi odio a plurimis habentur, adeat S. Paulin. Nol. *Ep.*22. & 23. & Rupert. Ab. Tuitienſem in *libris & Vit. vere Apoſtol.* præcipue; *colum.*999. *apud Marten. Collect. Vet. Scriptor. tom.*9.

falſitatis (a) arguitur ex Codice Indico-pieuſte *lib.3. pag.*179., qui anno *circiter* 530. ſcribit eſſe apud Indos noſtros *Monachos*, *& Heſychaſtas*, ideſt ſilentiarios; quo nomine veniunt ſolitarii, & Eremitæ: id præſtatur etiam ab aliis, quos conſulere poteris in Diſſertatione *De Moribus Chriſtianorum D. Thomæ*. Præterea paulo ante appulſum Luſitanorum in Malabaricam Regionem, Epiſcopi, qui eam regebant, Monachi erant; nimirum Thomas, Joannes, Jaballaha, Jacobus, & Denha; quorum poſtremi, ad Patriarcham ſuum Luſitanorum ſignificarunt adventum. Et quod mireris, ipſe Crozæus *pag.*236. *&* 243. meminit Rabban Hormiſdæ Neſtoriani, quem vocabant Indi, *Sanctum Hormutium*, cuique Templum erectum erat, & eum, non ſecus ac Malabares, & *Abbatem, & Monachum* appellat. Unde certum eſt, apud Chriſtianos illos, Monachos extitiſſe; qui etiam uſque ad *annum* 1590. in Malabare perſeverabant; cum eo anno Monachi miſſi fuerint ab Indis in Meſopotamiam, ut Epiſcopos acciperent: ut habetur Bibl. Orient. *tom.*2. *p.* 487. Quod autem Synodi tempore jam prorſus defecerint, id et verſutiæ gentis, & Judæorum, Saracenorum, atque Ethnicorum artibus adſcribendum eſt; quod enim Neſtoriani eſſent, non eſt ad rem; cum apud Neſtorianos etiam, plurimum floruerit Monachiſmus; adeo ut Epiſcopatus frequentiſſime, vel Monachos inveniret, vel faceret tales, qui antea non erant, quod his verbis expreſſit Aſſeman. *tom.* 2. *Differt. De Monophys*: *In Oriente uſus* (Monachiſmi) *adeo invaluit, ut Monachatus ante Epiſcopatum tanquam Ordo Sacer, ante Superiorem Ordinem, neceſſario præmitti debeat*. De Occidente idem habet Thomaſſin. *tom.*1. *Diſcipl. Eccleſ.* adeas etiam ipſum Aſſeman. *Differt. de Syris Neſtorian. cap.*14. ipſorum enim videbis plurima Monaſteria, in Meſopotamia, Aſſyria, Perſide, aliiſque Regionibus.

CXVI. Alterum quod effutiebat; nimirum, Monachiſmum eſſe radicem errorum, & ſuperſtitionum; quia per ſummam dicitur calumniam, patienter condonamus, ac taciti præterimus; neque enim opus eſt, pro illis apologiam texere, quos Eccleſia, Patres, & Doctores, ſua tandem ipſorum merita, & virtus, in tuto collocant; ingentis tantum incogitantiæ arguere Crozæum intendimus; eructat enim, quod illi reſorbendum eſt. Si enim Monachiſmus eſt origo ſuperſtitionum; cum ex ipſo Crozæo tot, tantique apud eos Chriſtianos vigerent errores, veneficia, auguria, & ſuperſtitiones, videtur ex hoc confici, apud eos aliquando Monachiſmum extitiſſe. Et à contrario: ſi apud

(a) Falſiſſimum eſt, illis Chriſtianis incognitum fuiſſe Monachiſmum; ſive enim ſermo ſit de Chaldæis, ante Neſtorii hæreſim, ſive poſt illam, etiam ad regiones Malabaricas propagatum eſſe, infinita ſuppetunt teſtimonia, quibus demonſtratur, floruiſſe inter eos monaſticam vitam non ſecus ac in aliis regionibus. Inſigniorum Monachorum ſyllabum habes ap. Aſſem. *Tom.*4. *pag.*403. ubi conficitur Monachos extitiſſe, tum ante; tum poſt Neſtorianiſmum; non tantum in Meſopotamia, verum etiam *in Media*, *Hyrcania*, *Bactriana*, *Tartaria*, *India*, *& Sina*. Extra rem igitur eſt, quod Crozæus aſſumit, nempe quod in Malabaria, nulli tunc extarent Monachi; hoc etenim quid probat? Aliud enim eſt alicubi Monachos deſiiſſe, aliud & longe diverſum ibidem loci nunquam extitiſſe.

eos Monachi non erant, neque illis unquam, nec uſquam cognitus fuit Monachiſmus, & nihilominus, erroribus, & ſuperſtitionibus ſcatebant: Ergo vena fecunda ſuperſtitionum, alia eſt à Monachiſmo. Quia igitur impotenter adeo Monachiſmum exſufflat, unum ex iis degulare debet, ac reſorbere, ut evomuit; atque ita fiet, ut ipſi ſit facillimum, quod nemini facile fuit; ut ajebat *in Moſtellar. Plauti*, Theuropides *Act.3. Scen.2.*

Simul flare, ſorbereque, haud facile
Eſt.

Si tamen livorem, quem in Monachiſmum eructat inſpiciamus; rogandus eſt ille de ſcopo, in quem tela mittit. Sunt ne Homines, an Status Monaſticus? Si ſtatus (ut in perſuaſis habemus) perquam congrue, & apte ſemel tandem agit Crozæus; homo (non dicam hæreticus) ſed acatholicus, & ſchiſmaticus, atque ab Eccleſiæ unitate divulſus; cum enim dicente Auguſtino, Monachus dicatur à *Monos*, quod eſt unus; ideoque ſtatus Monaſticus definiatur ex ipſo Auguſtino: *Multa Corpora, ſed non multa Corda*; vel *qui ſic vivunt in unum, ut unum hominem faciant*. Hoc poſito ſequitur: *Merito inſultant nomini unitatis, qui ſe ab unitate præciderunt. Merito illis diſplicet nomen Monachorum quia illi nolunt habitare in unum*, Aug. *in Pſal.132.* Congrue, & aptiſſime, immo juremerito, ut cum Auguſtino loquamur, agit hic Crozæus; dum quæ congruunt ſuo diviſionis, & ſchiſmatis ſtatui; adverſus contrarium unitatis ſtatum, verba effundit.

CXVII. Si vero non cum ſtatu, ſed cum Monachis particularibus res illi eſt; inane prorſus in illos intorquet telum, quod in omnes homines eſſet intorquendum; quid enim arguere poterit? Eſſe ne, Monachos pravos, atque ſceleſtos? Id in cujuslibet conditionis (immo & in Angelis) offendet; & conſequenter in omnes illi debacchari licebit: audiat igitur Auguſtinum *in Pſalm.* 132. *ſunt & qui Monachi falſi ſunt, & nos novimus tales. Sed tam ſunt Monachi falſi, quam & Clerici falſi, & fideles falſi: omnia iſta genera habent bonos ſuos, habent malos ſuos.* Nihil ergo conficit Crozæus ex iis, quæ intendebat: niſi ſi id tantum ſibi propoſuit obliqui nempe contra Monachos; & ipſos utcumque conviciis, atque contumeliis afficere; quod ſi ita ſit ut non abs re putamus, reponimus cum eodem Auguſtino *Epiſt.125. Fratres in Monaſterio conſtitutos participes fuiſſe contumeliarum tuarum, utrum probari poſſint, ignoro*: felices, qui à Crozæo male mulctantur; miſerrimi tandem, cum ab eo, eique ſimilibus laudabuntur; ab antiquo enim illo Diacone edocti, male feriati iſti, ait P. Aug. *Epiſt.78. alias 137. num.6. Quid aliud captant, niſi ut quiſquis Epiſcopus, vel Clericus, vel Monachus, vel Sanctimonialis ceciderit, omnes tales eſſe credant, jactent, contendant?* Id tantum hodie novum eſt; quod cum illis duobus hominum ſtatibus, mitius jam agitur; corio autem poſteriorum, non ſine ingenti applauſu, ſemper luditur. Et hactenus vindiciæ contra Crozæum, Synodum noſtram recta impetentem, ut oblique univerſam Eccleſiam Catholicam devenuſtaret; & qui finem Attellanæ ſuæ, iſto, per-

perridiculo in Monachos exodio adornavit; nos pariter exodium canimus illi, quod Plauti Aſinaria non incongrue, ipſi aptandum, cecinit.

Nunc ſi voltis deprecari huic ſeni, ne vapulet,
Remur impetrari poſſe, ſi plauſum ſic clarum datis.

CXVIII. Quum vero vindicem æquum, & honeſtum, ita deceat candor, & integritas, ut nihil magis; ingenue fatemur, Patres Diamperitanos non pauca caſtigaſſe, quæ conſultius intacta præteriiſſent; ſequentia igitur ſubiicimus, quæ obelis ſuis Crozæus, & quilibet jure (ut nobis videtur cum eruditiſſimo Aſſemano *Diſſert. de Neſtor. p.* 345.) transfixerit. Nimirum.

Quod Patres illi putaverint; ut etiam apud Poſſevinum habetur *tom.* 2. *Apparat.* Neſtorianos plura loca Novi Teſtamenti perperam corrupiſſe; etenim ſi locum excipias Epiſt. ad Hebr. cap. 2. *ipſe enim præter Deum &c.* reliqua habentur in vulgata Syrorum verſione, quæ ante Neſtorium legebatur: de quo vide adnotata ad *Act.* 3. *Syn. Dec.* 1. *&* 2. Quod Libros Rituales proſcripſerint, eo tantum, quod cum ritu Latino non conveniebant. Quod ſibi perſuaſerint, ea verba Baptiſmi: *Baptizatus eſt, & perfectus N. in nomine Patris Amen &c.* formam eſſe Baptiſmi apud Neſtorianos; quæ tantum erat proclamatio Baptiſmi jam facti. Quod uſum Sacrorum Oleorum incognitum dixerint in illa Regione, & conſequenter quod Confirmationem, & extremam Unctionem ignoraverint; ſicuti & exiſtentiam Purgatorii. Quod uſum veſcendi carnibus die Sabbati, mortalis noxæ eſſe putaverint; cum is fuerit Orientalium uſus, & inter Occidentales, in ultima Thule Hiſpania, hodiedum in latiore ipſius parte vigeat. Inconſiderate etiam prorſus egerunt, dum tot emendationes in Liturgiam ſcrupuloſe nimis invexerunt: dum Ritum Syriacum quoad Miſſale, Altaria, veſtes Sacerdotales, Euchariſtiæ materiam, & formam mutaverunt: dum juſſerunt trinam Miſſarum celebrationem, in Natali Domini; benedictionem Cinerum; & Signum Crucis a ſiniſtra ad dexteram ducere: denique dum pronuntiarunt, ſolius eſſe Epiſcopi, legitime Confirmationem miniſtrare, cum is tantum ſit Miniſter Ordinarius (a) non tamen privative unicus; ut patet ex non infrequenti praxi, delegandi Presbyteros tam in Oriente, quam in Occidente, ad Confirmationem miniſtrandam. In hæc igitur lapſi ſunt; vel ex orientalium rerum ignoratione, quod illo ævo mirum videri non debet; vel nimio ſtudio, Indos ad Romanos traducendi ritus, ut longius eos ab antiquis erroribus abducerent; eo ferme pacto quo Sancti Patres, præcipue juxta aliquorum

(a) Chriſma inter Neſtorianos, non conſecratur ab Epiſcopo, ſed a Presbytero inter baptizandum; an id valeat fieri quoad Chriſma confirmatorium; vel ſit ſolius Epiſcopi & jure divino? Diſputant autores. Inter Græcos, Presbyteri, omnia olea, uno dempto Chriſmate conſecrant; extat etiam Decret. Clem. VIII. quod *Non ſunt cogendi Presbyteri Græci, olea ſancta præter Chriſma, ab Epiſcopis latinis Diœceſanis accipere: cum ejuſmodi olea, ab iis, in ipſa oleorum, & Sacramentorum exhibitione, ex vetere ritu conficiantur, ſeu benedicantur.*

rum ſententiam Auguſtinus, cum Heterodoxis egerunt, ut enim eos ad veritatis centrum ducerent, in partem ex diametro oppoſitam, aliquanto plus juſto deflexiſſe videntur.

CXIX. Jam vero per ſupradicta omnia, conati ſumus, Synodi noſtræ Vindices agere; ſi ita loqui fas eſt, ex illo trito: *Nos quoque poma natamus*. Quod ſi hoc minus digne præſtitimus, aut parum, urbano ſale uſi ſumus, vel fortaſſis etiam deſipuimus, ſatis nos tuetur ſcitiſſimum illud Pauli apophthegma: *Factus ſum inſipiens, vos me coegiſtis;* quid quod id, niſi fallimur, ſuo loco & tempore præſtitimus; ex Horatio autem *lib.4. Od. tom.2. v. ult.*

Dulce eſt deſipere in loco.....

Et Callias, inter excerpta Grotiana: *Apud inſanos, inſanire decorum*: aberrandum enim eſt illi, qui hoſcem extra viam errantem inſequitur; ſicuti etiam: *ſapientiæ pars eſt* (Lipſ. Cent.2. Miſc.Ep.7.) *leviter deſipere, & paullum extra viam rectam ire ad vitandum violentum aliquem occurſum*. Gratum quinimmo id futurum fore putavimus ipſi Crozæo; complanatis enim levigatiſque iis paucis locis (quamplurima, & prope infinita ſuperant) ſuæ Hiſtoriæ Indorum, minus ſalebroſa, ſtrigoſa minus habebitur, illa Opella; alias erudita; cultior deinde atque gratior; veniam ergo dabit ſi inter expoliendum, & pumicandum aliquid doloris ipſi attulimus. Animus nobis erat, non ipſum deglubere; immo ne vellicare quidem, ſed ornatiorem cultioremque reddere; ſed ut ex Douſa habet præclarus Auguſtinenſis Albertus le Roy *in comment. ad Sermon.* *Petri Scholirii*, *lib.* 3. *Serm.* 10. *num.6. pag.*316. *Edit. Hermopolit.* difficillime hæc ſejunguntur:

Rador, ſubvellor, deſquamor, pumicor, ORNOR.

Quod ſi ita expoliri, ornarique recuſat Præſtantiſſimus Vir, re tandem infeliciter geſta, canet receptui, & ſua re criminationum caſtra reducat, quæ adverſus Religionem noſtram, nec reformatam, nec reformabilem metabatur: ne tamen id ipſi dedecori detur, & omnino inglorius, ſtationem relinquat; egregiam illam opellam, *De Chriſtianiſmo Indorum*, in perematurum anathema, & μνημόσυνον Deo illi ſuſpendat, cui Templum (a) erectum fuit in Urbe, extra portam Capenam; quum pari infortunio; at minori audacia, Annibal Caſtra movit, quæ imprudens, & jactabundus, (ut Crozæus adverſus Sacram) ipſe contra Romam profanam, collocaverat: nempe; DEO RIDICULO.

DIS-

(b) Paul.2. ad Corint. cap.12. v.11.

(a) Ex Tit. Livio apud Ficoronum: *Le Veſtigia di Roma:* edit. Romæ apud Mainardum anno 1744. & habetur lib.1. cap.24. pag.162.

DISSERTATIO V.

De Indorum Orientalium Diœceſi.

Indorum Eccleſia priſcis temporibus Eccleſiæ Perſidis ſubjecta, ac proinde Patriarchæ Antiocheno CXX. *Inſtitutis Catholicis, ſeu Procuratoribus Generalibus Patriarcharum, atque Archiepiſcopis, veriſimile eſt Indiæ Sedem Archiepiſcopalem fuiſſe* CXXI. *Etiam Metropolitanam* CXXII: *Archiepiſcopalem rurſus, & Epiſcopalem alternis temporibus* CXXIII. *Chriſtianorum Indiæ numerus* CXXIV: *Pagorum ac nobiliorum Urbium notitia* CXXV: *De Miſſionibus apud Indos ſuſceptis* CXXVI: *De politico eorum Chriſtianorum regimine* CXXVII: *De Hierarchia Eccleſiaſtica illius Diœceſeos* CXXVIII: *Series Epiſcoporum Indiæ* CXXIX: *Omnium prior nominatur ſeculi IV. initio* CXXX: *Epiſcopi Latini poſt Synodum Diamperitanam* CXXXI: *Novo exorto Schiſmate, ſcinditur ſeries, in cujus altera parte Catholici, in alia Schiſmatici recenſentur* CXXXII. *De alia S. Thomæ Diœceſi, in tractu Coromandelis, nonnulla annotantur* CXXXIII.

CXX. MAnum e tabula pene ſubducebamus, cum is ſe nobis ingeſſit ſcrupulus, fore nempe, ut ad plenam Chriſtianorum S. Thomæ notitiam, Diœceſeos illorum deſcriptio deſiderari poſſet; quapropter ut omnibus fiat ſatis, poſtremam Diſſertationem inſtituimus de Diœceſi Indica, in qua elucidatur, quantum fas eſt, illius Diœceſeos ſtatus, Dignitas Epiſcopalis, Archiepiſcopalis & Metropolitica; illorum Chriſtianorum, & Eccleſiarum numerus atque nomen; deinde de Miſſionibus, regimine, & Hierarchia Eccleſiaſtica nonnulla indicantur; ſeries tandem Epiſcoporum cum Catholicorum, tum Schiſmaticorum accurate contexitur.

Et quidem ex eo quod Indico-pleuſtes habet, nempe in India, in Urbe aut Emporio Callianæ Epiſcopum extare, in Perſide ordinari ſolitum, perſpicuum fit, quod ſicuti Eccleſiæ Antiochenæ obnoxia fuit a primis temporibus Eccleſia Chaldæorum (ita dicta, quia in regione Chaldæorum & Babylonia primaria ipſius ſedes conſtituta fuerat, per Marim S. Addæi ſive Thaddæi diſcipulum, cui Addæo Sanctus Thomas Apoſtolus earum regionum curam commiſerat) quæ etiam Babyloniam & Perſidem complectitur cum Seleucia atque Cteſiphonte, ubi S. Addæum conſtitiſſe aſſerit P. le Quien. *tom.*2. *Orien. Chriſt. col.* 1078. ita, inquam, Eccleſia Indica obnoxia fuit a priſcis temporibus Perſidis Ec-

Digitized by Google

Eccleſiæ; nec enim Coſmas ejus rei meminit tamquam ſuo ſeculo recentis.

CXXI. Tempore autem Ahad-Abowiæ, qui Catholicus quintus poſt Marim numeratur, propter perſecutionem Romani Syriæ Præfecti, indultum eſt ab Epiſcopis Antiochenæ Sedis, ut Seleucienſis Epiſcopus apud ſuos in poſterum ordinaretur, atque remotiores Orientis Eccleſias (inter quas Indica jure recenſeri debet) Antiocheni Pontificis vice curaret: ob quam delegationem ex ipſo le Quien *col.*1079. *Catholicus* appellari cœpit, quaſi *Procurator Generalis* alterius Antiſtitis. Quum vero Conſtantini Magni ævo ſubſcripſerit Concilio Nicæno quidam *Joannes Epiſcopus Perſidis & magnarum Indiarum*, nec ita pridem a celebratione ipſius Concilii Nicæni S. Martyr Simeon juxta Sozomen. *lib.*2. *cap.*9. *Regiarum Perſidis Urbium*, *Seleuciæ & Cteſiphontis Archiepiſcopus* appelletur; cumque IV. & V. ſeculis, titulus Archiepiſcopi illis tribueretur Præſulibus, quorum ſollicitudini atque regimini plures commiſſæ erant Eccleſiæ, nullus dubitandi relinquitur locus, quin Epiſcopus etiam ille Callianæ, Archiepiſcopi munere fungeretur in India; maxime cum in illis regionibus aſſerente Indico-pleuſta, *Eccleſiæ extarent propemodum infinitæ*.

CXXII. Titulo etiam *Metropolitæ* honeſtatum fuiſſe Indiæ Antiſtitem, ex eo elucet, quod ante Timothei Patriarchæ Neſtorianorum ætatem, nempe ante *annum* 768. aſſerat Sobenſis *in Epitom. Can. Par.*8. *cap.*15. Epiſcopum Indiæ, dignitate *Metropolitæ* auctum fuiſſe. Quia tamen tempus certum non deſignatur a Sobenſi, idcirco Aſſemanus, *tom.*4. *Bib. Orient. pag.*337. ad ævum id rejicit, Patriarcharum Seleucienſium, Salibazachæ nimirum *anno* 714. Silæ *anno* 503. aut forte, ad tempus Achæi, qui eam Sedem iniit *anno* 411. Paulo etiam poſt tempora laudati Timothei, habetur in Synodica Theodoſii Patriarchæ, qui præfuit Neſtorianis ab *anno* 852. uſque *ad* 858. quod *Metropolita Indiæ*, & ii qui in regionibus longinquis degunt, non teneantur Patriarcham frequenter adire ſicut alii, ſed teneantur tantum quolibet ſexennio, conſenſionis atque unionis literas omnino mittere. In tabula etiam Amri, quam affert Aſſem. *tom.*2. *pag.*458. tertiodecimo loco ponitur *Metropolita Indiarum*, poſt Sinenſem. Et Joſephus Indus qui regnante Alexandro VI. Romanam venit, *in Navigat. Nov. Orb. pag.*133. teſtatur, Catholicum Neſtorianorum, duos conſueviſſe inter alios creare *Metropolitas*, unum *in India*, alterum in Cathaya. Epiſcopi denique Indiarum, Thomas, Jaballaha, Jacobus, & Denha in Epiſtola, quam dederunt *anno* 1504. ad Patriarcham, ſicuti Joannem vocant Metropolitam Atelæ, hoc eſt Maſinæ, ſive Cathajæ, ita *Jaballaham Metropolitam Indiæ* appellant. Quod autem Abdjeſus, qui *anno* 1562. Romæ inauguratus a Pio IV. Chaldæorum Patriarcha, in ſua Fidei profeſſione, apud Morin. *de Sacram. pag.*436. plures Indiæ Metropolitas deſignaverit, id verum non eſt, niſi abuſive, ut optime animadvertit Aſſem. *tom.*4. *pag.*439. Metropolitæ nomen uſurpaverit. Nec prætermitti debet quod in Angamale Sedem conſtituerint ab *anno* 1555. uſque *ad* 1597. ut in *Hiſt. Synod.*

Diam-

Digitized by Google

Diamp. videre licet, tres ultimi Neſtorianorum Metropolitæ Joſephus, Abraham, & Simeon. Cumque poſt ſeculum XII. Antiochenus Patriarcha, Eccleſiæ Catholicæ reliquias, per quindecim Provincias ſparſas, per duos *Catholicos*, quos ad illas mittebat, procuraret, atque regeret, Bagdadenſem nimirum, & Romagyrienſem (cujus auctoritas à Byzantio uſque ad Cathayam extendebatur) ab illo Bagdadenſe, inſtituebatur Antiſtes Indiarum, qui inter Metropolitas poſt Sinenſem numeratur primus; *Metropolita Indiarum*; quo titulo, ut optime notavit Le Quien *col* 1089. adhuc inſigniebantur Antiſtites Indiarum, poſt adventum Luſitanorum in Malabariam; cum ex horum ſcriptis conſtet, ut *in Hiſtor. Syn. Diamp.* initio diximus, Babylonia ſive Bagdadi Patriarcham conſueviſſe, demortui Metropolitæ ſucceſſorem deſignare, ac ordinare, in Indiam ac Sedem Angamalenſem mittendum; ut poſt Abrahami Angamalenſis obitum contigiſſe, eo loci meminimus. Atque hic etiam adnotavimus, moris fuiſſe Patriarchæ Babylonici, nunquam inſtituere Metropolitas Indiæ, ex ipſius Indigenis, ſed exteros e Perſide aut aliunde; ne immerito Clemens VIII. & Meneſſius arguantur a Crozæo, quod Chaldæos Indos Epiſcopis Latinis commiſerint inſtituendos.

CXXIII. Per plures deinde annos, ſub clientela Regum Luſitaniæ, *Archiepiſcopi* appellati ſunt Antiſtites Indiarum, translata Sede e Meliapore, primæ perſecutionis tempore, ad Montes Malabaricos, in Angamalam, & Carturte, ut dictum eſt *in Hiſt. Syn. ſupra, pag.*29. demum in Cranganoram, opera Alexii de Meneſſes jam celebrata Synodo Diamperitana, atque deſignato a Clemente VIII. Epiſcopo Angamalenſe, per Bullam, quæ accepta fuit *anno* 1601. & deinde per Paulum V. translata Sede illa Angamale Cranganoram *anno* 1605. cum antiquo *Archiepiſcopi* titulo; (Miræus vero id aſſerit contigiſſe *anno* 1609.) atque deinde Cranganorenſi Archiepiſcopo primo (poſt ejuratos Neſtorii errores ab illis Chriſtianis) P. Franciſco Roz Soc. Jeſu Hiſpano Gerundenſe. Anno tandem 1653. poſt mortem Franciſci Garziæ, ſuſcitato novo Schiſmate inter illos Chriſtianos, novum ſibi Præſulem a Neſtorianorum Patriarcha præfici curarunt, atque interdum Thomam quemdam a Campo dictum, Indigenam, duodecim Caſſanariis ipſi manus in Chirotoniæ Sacræ modum imponentibus, Archiepiſcopum ordinare temerario auſu tentarunt; Alexander vero VII. nuncio accepto obitus Garziæ, P. Joſephum a Sancta Maria Carmelitam Diſcalceatum in Malabariam delegavit; poſt tres autem annos ſui acceſſus in Cranganoram, *anno nimirum* 1663. ea Urbe & Cochino Batavorum exercitu expugnatis, Alexandrum de Campo Indum, Epiſcopum illorum Chriſtianorum inauguravit; quod munus adeo ſtrenue geſſit, ut Archidiaconum illum Thomam, ſibi cognominem, qui ſe pro Epiſcopo venditabat, procul abegerit. Denique poſt expugnationem Batavicam, rurſus Meliaporenſis Civitas quaſi poſtliminio, Antiſtitem revocatum accepit, qui *Epiſcopus de Sancto Thoma* appellatur. Atque hoc pacto ait Crozæus *Hiſt. Chriſt. Ind. pag.*331. Diœceſis Angamalenſis, *Prima-*

tialis

Digitized by Google

ſialis Indorum Eccleſia eſſe deſiit; qua prærogativa a mille annis gaviſa erat; ac tandem Archiepiſcopi Goenſis ſuffraganea effecta eſt.

CXXIV. De Eccleſiarum atque Chriſtianorum Indiæ numero, nullam certiorem notitiam nacti ſumus, neque antiquiorem ea, quam habet Indico-pleuſta, qui *Topograph. Chriſtian. lib.3. & 11.* ſcribit, non modo apud Bactros, Hunnos Perſas, Medos &c. ſed etiam apud *reliquos Indos* (quo potiſſimum nomine noſtram Indiam deſignaſſe videtur) *Eccleſias infinitas eſſe, Chriſtianoſque Populos magno numero*: & hoc quidem VI. Seculo, quo ille florebat: dixerat autem paulo ante unum Epiſcopum Callianæ extare, in Perſide ordinari ſolitum, qui Chriſtianis illis per totam Indiam diſperſis præerat. Conjectare autem licet ingentem fuiſſe Eccleſiarum, atque Chriſtianorum numerum in India, ex eo quod ait ipſe auctor; nempe in Inſula Taprobana, etiam *extare Eccleſiam cum Presbytero* (Epiſcopum intelligimus hoc nomine indicari; ſicuti de Inſula Socotræ aut Socotoræ intellexit le Quien, cum dicit illuc a Perſide *Clericos* mitti) *Diacono, & reliquo Eccleſiaſtico miniſterio*; qui tamen omnes, advenæ eſſent ex Perſide; *Indigenas vero, & una Reges, alieni cultus eſſe*. Etenim ex iis videtur, eum vindicare voluiſſe, Chriſtianos Indos, non advenas, ut in Taprobana, ſed Indigenas fuiſſe Indiæ; quaſi in illis regionibus, altas egiſſet radices Chriſtiana Religio, atque per plurimos ipſius Chriſtianos cultores, ingenti numero aucta fuiſſet. Plures propterea aliquando Epiſcopos, in India extitiſſe in comperto eſt, ex iis quæ Abdjeſus laudatus habet, in ſua Fidei profeſſione, in qua memorat Epiſcopos (imo vocat eos Metropolitas) Guſchin (Cochim) Cananor, Goæ, & Calicuthi *in India*, quam ipſe appellat *Luſitanam*. Ceterum ante ea tempora, *anno nimirum* 1503. miſſus fuerat in Metropolitam Indiæ ab Elia Patriarcha, *Jaballaha*; Epiſcopi etiam Thomas, Denha, & Jacobus.

Indorum Chriſtianorum numerum, valde imminutum eſſe *anno* 1300. aſſerit Haytonus *lib. de Tartar. cap.6.*: *Ibi* (ait) *Fides noſtra eſt multum diminuta, nec eſt ibi niſi quædam Civitas, in qua habitant Chriſtiani, omnes vero alii, Fidem Chriſti totaliter reliquerunt*. Ex Epiſtola Epiſcoporum Indiæ, quæ extat apud Aſſem. *tom.3. pag.594.* ſcripta *anno* 1504. habemus fuiſſe tunc ibi, *triginta fere millia familiarum Chriſtianarum*. Vincent. Maria *lib.2. cap.1. pag.142.* agens de illorum Chriſtianorum numero, ait Eccleſiam Angamalenſem aut Cranganorenſem, adeo auctam eſſe fidelibus, ut ſuo ævo, numerus Communicantium eſſet, ultra bis centum millia, in octoginta ſex Parœcias Diœceſi diſtributa. Crozæus ſcribit *pag.68.* illam Diœceſim continere ſupra mille & quadringentas Eccleſias, tondemque Urbes aut Vicos. P. Tachard in *Epiſtola Bengalæ exarata anno* 1711. illorum Chriſtianorum pluſquam centum millia in Malabaria degere teſtatur, quorum (ait) nonnulli, adhuc Schiſmatici ſunt, alii cum Eccleſia Romana conjuncti, opera Alexii Meneſſii. Tempore autem quo celebrata fuit Synodus Diamperitana, ut in *Hiſt. Synod. pag.46.* ſcripſimus, Caſſanarii Synodo interfuerunt 153. & Electi, ſeu Procuratores 671. ex quo

rudi

Digitized by Google

rudi quadam inita ratione elici poſſe ibi dicebamus, 168. fuiſſe Pagos, qui ad Synodum Procuratores ſuos miſerunt.

CXXV. Quantum vero attinet ad Urbium Pagorumque numerum, in quibus Chriſtiani S. Thomæ floruere, eminet inter omnes Urbes *Meliapor*, Malabarenſibus dicta *Majale*, & latinis *Calamina*, in qua Martyrii Lauream S. Thomas promeruit; atque ſuppari reſplendent honore *Cranganora* & *Calliana*, quo nomine *Calecutbum* deſignari contendit P. Montfauconius *in Præfat. ad Topograph. Indico-pleuſtæ*; nec non illæ oræ maritimæ, quas ab Occidente veniens, ante omnia alia loca, idem Apoſtolus inviſit ac illuſtravit. Urbes vero & Pagi, in quibus Chriſtiani habebant Templa, ſunt ſequentes, ut ex ſecunda luſtratione Meneſſii, poſt Synodum peracta erui poteſt: nimirum *Diamper*, *Cottette*, *Paru parva*, *Molandurte*, *Paru magna*, *Cochin*, *Angamalle*, quæ in duas Parœcias diviſa fuit a Meneſſio, uti in ipſa duo ſunt Reges, quorum alterum Regem Nigrum vocant, & alium Regem Album; *Agaparambim*, *Mangate*, *Vaypicota*, *Mutano*, *Paliporano*, *Calucate*, *Cranganori*, *Nbagrica*, *Baiquetta*, *Porca*, *Calecoulan*, *Coulan*, *Travancor*, *Tevalecare*, *Gundara*, *Calare*, *Caramanate*, *Catiapeli*, *Colicorangare*, *Podiagabo*, *Naranano*, *Changanor*, *Chenganare*, *Poligunde*, *Pronto*, *Carturte*, *Corolengate*, *Ignapeli*. Ex prima etiam Eccleſiarum illarum inſpectione, notæ fuerunt Eccleſiæ *Calecut*, *Vaipin*, *Turguli*, *Canur*, *Diamper* altera, *Tecancute*, *Mangalau*, *Nagpili*, *Narame*, *Palurti*, *Caramalur*, *Paliporan*, *Batimma*, *Mavelicare*, *Caramate*, *Pallur*, & *Todamala*; quibus adde ex Vinc. Maria, *Matanger* & *Rapolin*. In ſupplici etiam libello, quem Chriſtiani Catholici S. Thomæ, Clementi XI. *anno* 1704. Carturti congregati porrexeruut, cujus exemplar penes non eſt, recenſentur centum decem & octo Eccleſiæ; quarum pars major, nempe 71. Eccleſiæ, Catholicæ Romanæ erant omnino addictæ; e reliquis, 18. erant, quarum dimidia Caſſanariorum pars, Schiſmatica, & altera Catholica ferebatur; & 29. reliquæ erant omni ex parte Schiſmaticæ, & tantum Neſtorianis conſtabant. Accuratiorem autem notitiam nacti ſumus Romæ, e quadam Carta Chorographica MS. in qua loca Malabariæ potiora, in quibus Eccleſiæ Chaldæorum, aut Syrorum Chriſtianorum D. Thomæ extant, adnotatis Eccleſiis Latini ritus, ſicuti & Schiſmaticis, graphice adumbrantur; Eccleſiæ nonnullæ Regularium, Turcarum Moſchææ, & Judæorum Synagogæ; quæ omnia in ſequentem formam digeſſimus.

NOTITIA
TOPOGRAPHICA MALABARICA
Eccleſiarum Chriſtianorum D. Thomæ.

Amblacate. *Syri; Jeſuitæ.*
Corulligia prope Amblacate.
Quejecca prope Amblacate.
Mottone.
Varapoli. *Latin. Carmelitæ.*
Gottacolongate.
Mattatil.
Cottapili.
Parur.
Blangati.
Cittua. *Latini.*
Enamaco: *Oratorium Jeſuitarum.*
Balianat. *Syri.*
Calparambil. *Syri.*
Cormor. *Syri.*
Chalauri. *Syri.*
Potincera. *Syri.*
Muricolor. *Syri.*
Cuttiotungel. *Syri.*
Angamale. *Syri.*
Vinecca Palli.
Ceria Palli.
Covere.
Mangate. *Syri, Jeſuitæ, Carmelitæ, Moſchææ.*
Manhapara.
Meliatur.
Canchur.
Vallet.
Codangolt: *Schiſmatici.*
Carpumpiali.
Rapolin. *Syri: Moſchææ.*
Paru: *Syri Schiſm.; Moſchææ.*
Canotta. *Syri, Moſchæa.*
Tirtiport. *Latini.*
Cranganor.
Palliport: *Latini.*
Gnarica.
Vaipin. *Latini prope Crus dos Milagros.*
Crus dos Milagros: *Latini.*
Baleport: *Latini.*
Citiati: *Lati. Carmelitæ.*
Trepuntare.
Angicaimal. *Syri.*
Bendiuti: *Latini.*
Diamper: *Syri.*
Cantanate: *Syri.*
Palurti: *Syri: ibi Baſar Jud. & Turc. & etiam Palatium Regis Cochim.*
Matingeri: *Latini.*
Dumida: *Latini.*
Cochim.
Nr. Seghora da Salude *Latini.*
S. Luis: *Latini.*
Caſtella: *Latini.*
Palliport: *Syri.*
Cantanaſi: *Syri. Palatium Reg. Cochim.*
Pallicare: *Schiſm. & etiam Cathol.*
Paru: *Syri.*
Palliport: *Syri.*
Mutton. *Syri Oratorium.*
S. Andre: *Latini Oratorium; & duo alia prope illud.*
Cembil.
Molandurti: *Schiſmatici.*
Colongeri: *Schiſmatici.*
Bucin: *Schiſmatici.*
Caromattan.
Momuacheri. *Schiſmatici.*
Canna Cuili: *Schiſmatici.*

Racati: *Schiſmatici*.
Maila Cambil.
Negapare.
Modelacort.
Giuucotti.
Coronatil.
Tracore.
Pugnatil.
Romram.
Anacalungel.
Advombare.
Codnelur.
Corolengati.
Mulicolor.
Elognil.
Mutieri: *Syri*.
Farete.
Carturti.
Bariate: *Syri*, *Palatium Regis Batitanur*.
Bechur: *Syri*.
Tattompali: *Syri*.
Porca: *Syri*.
Calaorati: *Syri*.
Allapare: *Syri*.
Codamalur.
Minetre.
Calete.
Pulala.
Idatur.
Poreitanate.
Cerpungel.
Cottete.
Cadagol: *Schiſmatici*.
Cottete Ceria: *Schiſmatici*.
Pudupalli: *Schiſmatici*.
Cauhara Palli.
Roipur.
Chonganari.
Pulingune.
Calurceri: *Schiſmatici*.
Cengenur: *Schiſmatici*.
Neonaor: *Schiſmatici*.
Cottare: *Schiſmatici*.
Omalor: *Schiſmatici*.
Pudiacabo: *Schiſmatici*.
Tembucur: *Schiſmatici*.
Calur Para: *Schiſmatici*.
Calera: *Schiſmatici*.
Tevalecare: *Schiſmatici*.
Curiem Colongare: *Schiſmatici*.
Gundare: *Schiſmatici*.
Manirgat: *Schiſmatici*.
Moramanor: *Schiſmatici*.
Bemmani: *Schiſmatici*.
Moramanu: *Schiſmatici*.
Color Superior; *Schiſmatici*.
Coilor.
Aramola.
Temburcu; *Schiſmatici*.
Turguli.
Candanate.

Si qui autem errores in iis recenſendis, ſive Perſonarum, ſive locorum nominibus obrepſerint, id liberaliter benigneque cenſores indulturos eſſe confidimus, ſi meminerint cum Severino Binio in *Notis ad ſubſcript. PP. Nicænorum*, quod nimirum: *Nihil eſt in auctoribus temporum injuriæ, & librariorum erroribus magis expoſitum, quam propria locorum perſonarumque nomina*. Unde fit quod in *Epiſt. Indor. Episcop. anno* 1503. ad Patriarc. Neſtor. Urbes Indiæ *Cranganora*, *Pallaorum*, *Coulanum & Cochinum* appellantur *Carangol.*, *Palor*, *Colom & Coce*. Cranganora aliquando vocatur etiam *Scigla*, & *Chrongalor*; ſicuti & Palor *Pharaor*; eo quod familiare ſit Syris de India loquentibus, literas *L* & *R* permutare. Memoratur etiam *Baſain*, a Joſepho III. Indiæ Metropolita, quæ a Goa *60. leucis* diſtat, in *Cod. Syria. Vatican.* 4. ubi ille exſcripſit Epitomen Canonum Sobenſis *anno* 1557. in Cœnobio ut apparet S. Franciſci, quem ipſe *Mar Franſe* vocat. In illa autem Urbe,

be, ſeptem recenſet *Aedes* (Cœnobia) *magnifica & glorioſa, in quibus commorantur centum fere Cœnobitæ; eſt* (ait) *& alia Eccleſia, quæ S. Mariæ appellatur; & aliud Cœnobium, quod S. Pauli dicitur, aliud S. Sebaſtiani, & alia Eccleſia, quæ Miſericordiæ & Gratiæ appellatur; habetque inſuper hæc benedicta Regio Indiarum, altaria, ſacras ædes, Eccleſias, & Cœnobia, quorum numerum nemo novit.*

CXXVI. De Miſſionibus etiam hoc loco agendum eſſet; niſi de hoc argumento omnium manibus tererentur libelli quamplures, immo & non pauca facta volumina quæ utinam in Chriſtianæ Religionis bonum cederent, potius quam chriſtianæ charitati non leve detrimentum inferrent. Id itaque unice adnotaverimus, quod quum *Dormirent homines, venit inimicus, & ſuperſeminavit zizania*: Matth. 13. v. 25. Angli etenim, Batavi, atque Dani, Pſeudo-Apoſtolos ſuos miſerunt in Indiam; e quibus celebriores habentur, inter Danos qui *anno* 1621. illam miſſionem inſtruxerunt, *Plutſchou*, & *Ziegenbalg*, qui Poetam (affines ſunt iis, Acatholici) convertit, ut ſcribit Crozæus *lib.*7. qui tamen paulo poſt, ipſo teſte, fidei Danæ verſum ille cecinit retrogradum. Inter Anglos vero memoratur *Stevenſon;* qui ex India & Caſtro S. Georgii, Epiſtolam ſcripſit hortatoriam, *anno* 1716. Londinum, ad Newman Secretarium Collegii Londinenſis *De propaganda fide* ita illud nominat Crozæus *Hiſt. pag.*556. appellatur etiam *Societé qui travaille a l'avancement du Chriſtianiſme*, ut ait De la Roche *tom.*8. *Memoires de la grand Bretagne;* in qua alios in arma ciens, media opportuna offert, quibus *probabiliter* (ſpe dejicitur ante pugnam) Indorum converſio ad religionem Proteſtantium poterit obtineri. Quid ad iſta reponemus? Cum plura poſſemus, tria tantum: 1. ex quo Deus miſit Prophetas ſuos, qui Populum electum docerent, Diabolus ſuos etiam legavit Pſeudo-Prophetas, de quibus conquerebatur Dominus, quod dicerent: *Hæc dicit Dominus* (*a*), *cum ego non ſim loqutus*: cum loquatur per eos ille, qui Domino dixit *Et Ego* (*b*) *ero Spiritus mendax in ore ipſorum*; ab eodem autem Spiritu Miſſionarios iſtos miſſos eſſe, compertum eſt. 2. nihil timendum a religionibus, quæ Clericorum ordinata Hierarchia, & Monachorum carent Cœnobiis. 3. tandem, iſtos quicumque ſint, vanas tantum eſſe umbras, & Miſſionariorum Empuſas nullo pietatis ſpiritu animatas, uno etiam tantum pede (ut earum eſt) incedentes, nihil ſtabile, nihil conſtans afferre poſſe. Zelus etiam eorum jam dudum deferbuiſſet, ni opportunum reficiendis viribus ſolamen primus inter Pſeudo-Apoſtolos Indiarum, ſuis ſucceſſoribus præſcripſiſſet; Rem Crozæus ipſe non ſine pudore narrat, Hiſtor. pag. 554. cum ergo ille quadam die e ſuggeſtu declamaret, & vox faucibus hæſiſſet, præſto fuit qui prægrandem phialam, aut ampliſſimam lyaei pateram afferret, quam ille pene exhauſit; quam ob cauſam parum abfuit, quin Apoſtolum lapidibus impeteret Natio illa, ſuper omnes alias abſtemia: jure igitur atque merito dici poſſet, de Apoſtolis Proteſtantibus, quod non niſi per contumeliam dicebant de veris Chriſti Apoſtolis,

(*a*) Ezechiel. *cap.* 13. *v.*7. (*b*) Lib. 3. Reg. *cap.* 22. *v.* 22.

ſtolis, pervicaces Hieroſolymitani: *Quia* (a) *muſto pleni ſunt iſti*. Recenſitos Miſſionarios, exceperunt initio iſtius ſeculi Joannes Erneſtus Grundler, Joan: Georgius Beuving., & Polycarpus Jordan. Ex quibus emendari debet P. Kazemberg Minorita *in Colum. Verit. edit. Auguſt. Vindelic. anno* 1738. *pag*.244. ubi ait, *Proteſtantes hærent jam per* 200. *annos in una aut altera Provincia: ſiquidem Prædicantes libentius domi dormiunt cum ſuis ... quam vadant ad Indias*; laborant enim, atque deſudant plurimum infelices iſti Siſyphi atque Ixiones, rotam volvendo errorum, & Catechiſmorum ſuorum ſaxa; adeo tamen adverſo fato, ut cum Alepi, anteactis annis, Catechiſmus quidam Proteſtantium, Arabice converſus recitaretur, exhorruerint & ineptias, & tantam a Romana fide diſcordiam, qui aderant Syri, Armeni, & Melchitæ; teſte egregio V. Petro Benedicto Maronita, qui ibidem tunc aderat; *in Præfat. ad Tom*.2. *Syro-Latinum oper. S. Ephræm*.. Et quamvis præ Viris garrulos alios Apoſtolos, feminas nempe, ad munus prædicationis arceſſiverint; quod ipſæ ſtrenue nec inficete obeunt; parum incrementi, ipſorum Religioni acceſſurum arbitramur, e propudioſa iſta feminarum prædicatione; quarum prior, paucis verbis, hominem innocentem, ejuſque poſteros, miſere pervertit. Ceterum iſtis, qui ſe Evangelicos jactant novos, novum etiam Miſſionis genus hoc congruebat; in veteri enim veroque Evangelio legimus Chriſtum miſiſſe, *illos binos*; quod autem miſerit *illas binas*, nuſquam legimus. Suppetias inſuper ferunt Miſſionariis Proteſtantibus, in India, e Mahometi cloaca Miſſionarii Arabes, atque Perſæ; ut Alcoranum doceant Indos; quod aſſerit ipſe Crozæus *lib*.7. *pag*.522. & comprobatur ex recenſitis ſuperius Moſchæis, in Indice Chorographico Malabariæ: nec deſunt ibidem Judæi, ſuas Talmudicas morologias, æque ac ſpem venturi liberatoris diſſeminantes; ut ex hoc aliquale capiat ſolamen Aaron Monceca, quem inducit querulum Marchio d' Argens in *Epiſtol. Judaic. Tom* 4. *Epiſt*.124. eo quod adeo oſcitanter egerint Hebræi priſci, ut Miſſionarios in Ethnicorum regiones non miſerint. Et de iis Miſſionibus hactenus.

CXXVII. Quod vero ad regimen attinet Indorum illius Diœceſeos, omnium cauſarum cognitio, tam in civilibus quam criminalibus, pœna capitis excepta, ad Epiſcopum ſpectat, ut præter ea, quæ ſcripſimus *in Hiſt. Syn. cap*.3. §.1. *num*.3. & ad *calcem Synodi*, conſtat ex M. Paulo Veneto *ap. le Quien tom*.2. *Orien. Chriſt. col*.1257. qui loquendo de Inſulis Socotora, & adjacentibus, & præcipue de Inſula maſculina ait: *Viri Regem non habent, ſed Epiſcopum ſuum Dominum agnoſcunt*; & hoc quidem, ex antiquo Eccleſiæ uſu; ut cum Auguſtino, adverſus Giannonium, non ſemel in notis, ſuſtinuimus.

CXXVIII. Quod autem ſpectat ad Hierarchiam Eccleſiaſticam Diœceſis Angamalenſis, eam valde confuſam, atque imminutam extitiſſe Synodi noſtri tempore, compertum eſt. Cum etenim Eccleſiæ omnes Ne-

(a) Act. *cap*.2. *v*.13.

Neſtorianorum, ultra Epiſcopos aut majores Antiſtites, conſtent *Lectoribus*, *Hypodiaconis*, *Diaconis*, *Archidiaconis*, *Presbyteris* (celebratur etiam *ordinatio Presbyteri cæci*, ad nonnulla dumtaxat Eccleſiaſtica munia) *Chorepiſcopis Periodeutis* (Viſitatoribus) *Oeconomis*, & *Diaconiſſis*; tempore tamen Synodi, tantum recenſentur *Archiepiſcopus*, qui in more habet, ſe ſubſcribere *Epiſcopus*, *Porta totius Indiæ*; ut infra ad annum 1701. dicetur. *Chamazii*, *Caſſanarii*, *Archidiaconus*, & *Catatiaræ* ſeu Presbyteræ: de iis vide Aſſem. *tom.4. pag.*789. & *ſeqq.*

Series Epiſcoporum Indiæ.

CXXIX. INdiarum Provincia demum tertium locum obtinet in notitia Amri, atque Sinenſi poſterior eſt, Metropolita Indiæ; non quia Fides Catholica prius Sinas, quam Indos Perſis finitimos, Chriſto ſubjecerit atque conſecraverit, ſed fortaſſe, quia poſterioribus temporibus, ut notat le Quien *Orien. Chriſti tom.2. col.*1275. cum a Patriarcha Chaldæorum ſe ſubtraxerint Chriſtiani Indi, atque alteri ſe ſubmiſerint, & poſtea rurſus opera Mar Thomæ (Hic eſt Thomas Cana, de quo inferius ad *annum* 800.) in illius gratiam redierint, id in cauſa fuit, cur Indiarum Metropolita Sinenſi poſtpoſitus ſit, in Notitia Amri Matthæi, qui floruit *anno Chriſti* 1340. de quo vide Aſſeman. *tom.3. Bibl. Orient. pag.*581. Et quamquam prope modum impoſſibile ſit, Metropolitarum Indiæ perpetuam & accuratam ſeriem contexere, conamur tamen quantum licet, meliori in luce, atque ordine collocare quæ de illis adſequuti ſumus.

Anno 325. Joannes I.

CXXX. ISeſt omnium primus Indiarum Epiſcopus, de quo Scriptores, & Acta Eccleſiaſtica mentionem faciunt; hic enim celeberrimæ Synodo Nicænæ interfuit, atque Fidei Symbolum ſubſcripſit, tamquam *Epiſcopus Indiæ Magnæ*, qui ſimul Perſidis Epiſcopus erat; ut conſtat ex *Act. Synod. Nicæn. par.2. c.*28.

Anno 535. Anonymus.

EJus enim nomen, Coſmas Indico-pleuſta, a quo hanc qualemcumque de illo notitiam accepimus, omnino ſilet; idque unum profert, *lib.*3. *Topog. pag.*178. In Calliana, nobili Indiæ emporio, *Epiſcopum ævo ſuo fuiſſe, in Perſide ordinari ſolitum.*

Anno 655. vacat Indiæ Sedes.

HOc enim tempore, interrupta communione Epiſcoporum cum Sede Seleucienſi, regiones illi obnoxiæ, Epiſcopis & Sacerdotibus deſtitu-

ſtitutæ ſunt, tantumque non ab antiqua ſua fide defecere. De quo vehementer queritur Jeſujabus Adjabenus, qui obiit *anno 660. in Epiſtola* 14. *ad Simeonem Epiſcopum, Metropolitam Ravardſciri*, qui Primas Perſidis, in urbe *Ravardſciro* commorabatur. Aſſerebant Epiſcopi Perſidis, ſe Patriarchæ Neſtorianorum ſeu Catholico Seleucienſi, nequaquam eſſe ſubjectos, ſed Catholico Perſidis, contra quod contendebat Jeſujabus, affirmans a Seleucienſi Throno, Eccleſiaſticam omnem poteſtatem ad Perſas Indoſque profluxiſſe. Simeoni igitur in laudata Epiſtola ob oculos ponit, perverſionem incolarum urbis *Maru*, ſive *Merue* in Choraſana, qui excuſſo Seleucienſi jugo, fidem ſubinde abjecerant; eo quod ab ipſis Taii (id eſt Arabes) dimidium bonorum exigebant. Unde cum ipſe Neſtorianorum Patriarcha, non poſſet amplius in eas regiones Epiſcopos mittere, non enim (ut apparet) etiam miſſi reciperentur; neque ille Perſidis Catholicus ordinationes eorum celebraret, Indiarum Populi Epiſcopis orbati remanſerunt; quæ omnia ita expreſſit „. Cum per legitimos traductores, perque canonum ſemi-„ tas, donum Dei fluxerit fluatque, en plenus eſt terrarum orbis Epiſ-„ copis: at in veſtra regione, ex quo ab Eccleſiaſticis Canonibus defe-„ ciſtis, interrupta eſt ab Indiæ Populis Sacerdotalis ſucceſſio; nec „ India ſolum, quæ a maritimis Regni Perſarum finibus, uſque ad „ Colon (*Inſula eſt trans Malabariam, quæ nunc Chilao dicitur*) ſed & „ ipſa Perſarum regio veſtra, divinæ doctrinæ lumine, quod per Epiſ-„ copos veritatis refulget, orbata; in tenebris jacet. De quibus conſulæ Aſſeman. *tom.4. pag.*27. *&* *tom.*3. *pag.*131. Coſmæ autem Indico-pleuſte tempore, Perſarum Archiepiſcopus, vel idem erat qui Seleucienſis, ſive Patriarcha Neſtorianorum, vel certe iſti erat ſubjectus; ævo tamen hujus Jeſujabi Adjabeni, ab illius obedientia Perſidis Catholicus ſe ſubduxerat; quod circa *annum* 780. Timotheo Patriarchatum Neſtorianorum gerente, adhuc durabat; aſſerentibus Perſis & Indis (quod etiam Malabarenſes Catholicis Romanis objiciebant, ne Romano Pontifici obedientiam præſtare cogerentur) *Nos Thomæ Apoſtoli Diſcipuli ſumus, & nihil nobis cum Sede Maris* (id eſt Seleucienſi a Mari fundata) *commune eſt*.

Ad hæc tempora, in quibus Perſidis regiones atque Indiarum, & hæ potiſſimum deſtitutæ erant Epiſcopis, non incongrue, ut putamus, referenda ſunt, quæ ex Itinere Meneſſiano Gouveæ excerpſimus, in *Hiſt. Synodi pag.*9. de illo Diacono, qui unus in ſacris conſtitutus ſupererat, in Eccleſia Malabarenſi, quemque illi Chriſtiani coegerunt Miſſas celebrare, & reliqua Presbyterorum munia obire: ea præſertim de cauſa, quia ab hoc tempore uſque ad *annum circiter* 800. nulla Epiſcoporum Indiæ mentio fit ab Scriptoribus; deinde quia poſt Seculum VIII. nulla præ iſta major Epiſcoporum interruptio, aut Miniſtrorum penuria apud illas gentes apparet. Congruentius igitur huic tempori, factum illud hiſtoricum aſſignatur, niſi cum P. le Quien *tom.*2. *Orient. Chriſt. col.*1275. qui illud contigiſſe autumat, poſt mortem Mar Xabro labente ſeculo IX. aliis videatur, ad illud tempus revocandum eſſe.

Anno 800. Thomas Cana.

CL. Aſſemanus ex teſtimonio Thomæ Margenſis *Hiſt. Monaſt. lib.4. cap.20.* iſtum Thomam, Epiſcopum Indiæ fuiſſe aſſerit, *circa annum* 800. Chriſti; atque eumdem eſſe cum illo Thoma Cana, qui, Xarano Perumalo Imperatore Malabariæ, in eam regionem venit; de quo Gouvea & Crozæus, ut in *Hiſt. Synodi pag.*8. diximus, Mercatorem Armenum fuiſſe affirmant; binas inſuper Uxores habuiſſe, alteram Angamalæ, Cranganoræ alteram, quarum una, legitime illius fuit Sponſa, alia Concubina; ex utraque filios procreaſſe; ex legitima autem progenitos, utpote Nobiles, cum natis ex concubina, nullum voluiſſe commercium, aut communicationem inire, matrimonia ducere, nec Presbyteros ex iis accipere: ab illo demum Thoma genus omne Malabarenſium Chriſtianorum profluxiſſe. Sicut autem hoc poſtremum, falſum eſſe, evidenter oſtendi poſſet, ita reliqua plurimum nobis ſuſpecta ac incerta videntur. Itaque cum laudato Aſſemano *tom 4. pag.*432. *& ſeqq.* probamus, Thomam illum, non alium fuiſſe a Thoma Epiſcopo, qui circa *annum* 800. a Timotheo Patriarcha Neſtorianorum miſſus fuit ad prædicandum Evangelium, cum ſociis Jaballaha, Kardago, Davide aliiſque; cumque Kardagus Ghelanitis, & Jaballaha Dilamitis, Metropolitæ ab ipſo Timotheo deſignati fuerint, ex quindecim Monachis, quos ii ſecum aſſumſerant, plures poſtea in Epiſcopos ab ipſis ordinatos (quos inter Thomas erat ille) in varias regiones miſerunt, Thomas vero in viciniam Indiam penetraſſe dicitur. Nec is fuit Armenus, ſed *Aramæus*, id eſt, Syrus, affinitate autem iſtarum vocum deluſi Luſitani ipſum Armenum fecere; binæ autem uxores & filii; cum Indi illi, maximopere loquutionibus parabolicis delectentur, iiſque frequenter utantur; ut ipſe Gouvea, non ſemel nec uno in loco adnotavit; binas ſignificant Eccleſias, ab illo Thoma ſimul gubernatas; Cranganorenſem ſcilicet, & Angamalenſem; & Chriſtianos illarum, qui eum tamquam Patrem, non carnalem, ſed ſpiritualem venerabantur.

Anno circiter 850. Mar Xabro & Mar Prodh.

EX Malabarenſium traditione ſcripſit Gouvea, hos duos Epiſcopos, ad eas Eccleſias miſſos fuiſſe, *paulo poſt fundationem Urbis Coulan*, in qua *annis* 733. ante annum, quo id ſcribebat Gouvea, *nimirum* 1602., Eccleſiam S. Thomæ condiderunt; unde eruitur id accidiſſe *anno Chriſti* 879. Quia tamen præ ceteris accuratiorem computandi rationem circa Epocham fundationis Coulan Viſcherianam eſſe comperimus, ut videre eſt *in Hiſt. Syn. pag.*5. & hæc annum 825. fundationi illius reſpondere demonſtrat, idcirco ipſorum in Indiam appulſum, non ultra *annum* 850. protrahendum eſſe putavimus, ne majorem annorum intercapedinem interponendo, non paucis, ut traditio eſt Indorum, ſed multis poſt Coulanum fundatam annis, eorum adventus recenſeatur. Itaque

rece-

recedendum nobis eſt, quod alias ægre faceremus, a CL. viris & rerum Orientalium eruditione plurimum valentibus, Aſſemano, & le Quien; quorum ille *Tom.4. pag.442. Bib. Orient.* horum Epiſcoporum adventum *anno* 922. affigit; iſte vero *Tom.2. Orien. Chriſt. col.*1275. annum circiter *Chriſti* 880. aſſignat; etenim ut *pag.5. Hiſt. Synod.* demonſtravimus, ex nuperis Malabarenſis Eccleſiæ teſtimoniis Civitas Coulani fundata fuit *anno* 825. ut omnium optime Viſcherius aſſeruerat. Hos perpetuo vocat Gouvea, & Synodus Diamperitana *Mar Xabro & Mar Prodh*, qua de cauſa acriter adverſus illum, ut adnotavimus, invehitur Crozæus, quos nominat *Mar Sapor* & *Mar Perozes*. Atqui P. le Quien loco mox laudato eos appellat ſimili pronunciatione (*a*) *Mar Xabro*, & *Mar Proud*; immo & *Xabra*, *Xabro Sabra* & *Sebra*, eo quod hæc nomina non ſunt aliena penitus (aliter diſcurrit de voce *Proud*) ab Idiomate Chaldaico, quæ omnia *Spem* ſignificant. In eo omnes conveniunt, ipſos multas Eccleſias extruxiſſe, ac præſertim in Urbe Coulan, Eccleſiam S. Thomæ ædificaſſe, plurimoſque ad Fidem Chriſti adduxiſſe, atque per ipſos in Regno Diamperitano, Chriſtianam religionem auctam eſſe. Anno circiter 890. Joannes II.

Anno circiter 1129. Joannes III.

Non ſine falſi formidine, inter Epiſcopos Indiæ, iſtum *Joannem* recenſet le Quien ad annum 1122. (de quo ſilet Aſſemanus) & hoc quidem ex Chronico, quod vocant *Alberici*, in quo ad *annum* 1122. refertur *Ex geſtis Callixti Papæ II.* qui *anno* 1119. ſedit; quod quidam Patriarcha Indorum Joannes nomine, anno 4. Pontificatus Callixti, C Polim acceſſerit, ad ſumendum Pallium, quique inde cum Legatis Papæ Romam venerit, ubi coram Pontifice & Cardinalibus, inter alia narravit, ſe in Eccleſia Indiæ reſidere, ubi corpus D. Thomæ illæſum conſervabatur & ſtans, veſtibus etiam illæſis; quodque quotannis in ipſius feſtivitate, Patriarcha cum Epiſcopis ante eum genuflexus hoſtias conſecratas offert, quibus accedentes e Populo ſingulos, manu ſua ipſe D. Thomas communicat: ſi quis autem infidelis, vel peccato infectus acceſſerit, manum retrahit & claudit. Hæc ejus Epiſcopi eſt narratio. Et quamquam non minus caute & religioſe ac le Quien, ejuſmodi narratiunculas excipiamus, tamen hoc ipſum paucis immutatis legimus comprobatum, non ſolum ab Helinando Monacho, S. Antonino, Bellovacenſe, Geſnero, & Nauclero, quibus ſuum addit calculum Stapletonus *de S. Thoma Apoſtol. in tom.4. pag.942.*; verum etiam ex teſtimonio Auctoris Synchroni, nempe Odonis Abbatis S. Remigii in *Epiſt.* ad

(*a*) Vita functis Mar Xabro & Prodh; miſerunt Malabares in Babyloniam ſive Bagdadum, ut ab ea Sede Epiſcopos acciperent; Catholicus igitur ille, Archiepiſcopum, ſive Metropolitam ordinavit *Joannem* aut *Johannem*, qui ſedem ſuam in India, Cranganoræ conſtituit; atque duo alii Epiſcopi, ipſius ſuffraganei deſignati ſunt, quorum unus *Mar dua* Inſulæ Socotoræ præeſſet, alter *Mar Thomas* Maſinæ, aut Cathajæ. Ex Gouvea, & le Quien *tom.2. Orien. Chriſt. col.*1275.

ad Thomam Comitem, inter *vetera Analecta* Mabillonii *pag.464. Edit. Pariſinæ Montalantii anni* 1723. in qua ſcribit ad Thomam, *ea* (ait) *quæ in Curia Romana vidi & audivi, anno præſenti* (Mabillonius putat id ſcriptum eſſe anno circiter 1135.) *feria ſcilicet ſexta poſt Dominicæ Aſcenſionis ſollennitatem*; recenſet deinde adfuiſſe coram Papa cum Legatis, quemdam Indiæ *Archiepiſcopum* (quod verius puto, quam quod ex Alberico dicitur, nempe fuiſſe *Patriarcham* Indiarum) qui poſtquam cauſam adventus ſui aperuit, fere eadem, quæ excripſimus ſuperius enarravit, eo excepto quod de communione dicit Albericus, ſimile tamen protulit in Curia, aſſerens Archiepiſcopum cum ſociis ſui Ordinis (Epiſcopis) accedere quotannis munera oblaturum Apoſtolo, qui manum aperit, & quæ a fidelibus offeruntur, gratanter accipit, ab hæreticorum vero muneribus abſtinet, manumque retrahit atque claudit. Addit quod cum Papa id a domeſticis audiviſſet: *Adeſſe juſſit Epiſcopum, & ne amplius in Palatio falſa ſeminaret, ſub anathemate prohibere voluit: Epiſcopus autem aſſenſu Domini Papæ, Sacroſancti Evangelii juramento, ita eſſe comprobavit: credidit tandem Dominus Papa, credidit & omnis Curia*; at nos cum in Curia tunc temporis non fuerimus, quæ circa hæc ſit noſtra fides, ſcripſimus ſupra, ubi hæc retulimus, *in Diſſert.2. ad calcem ipſius*. At vero ex iis omnibus utcumque liquido comprobari videtur, quod noſtri erat inſtituti; ad illa tempora recenſeri debere, in ſerie Epiſcoporum & Metropolitarum Indiæ, iſtum *Joannem*. Mitto aliis chronologicam curam, annum 4. Callixti II. *anno* 1135. conciliandi, quo poſt Honorium II. ſedebat in Petri Cathedra Innocentius II.

Anno 1490. Joannes IV.

AB illo ævo mox recenſito, uſque ad annum 1490. nullius Indorum Epiſcopi nomen innotuit. Ex Epiſtola autem Epiſcoporum Indiæ, quæ habetur apud Aſſeman. *tom.4. a pag.590.* conſtat, quod *anno Græcorum* 1801. *Chriſti vero* 1490. quemdam Georgium miſerint Malabarenſes ad Simeonem Patriarcham Neſtorianorum, cum itineris ſocio Joſepho, ut ab eo acciperent Epiſcopos pro India. Simeon autem ambos Sacerdotio initiavit, & inſuper binos ſelegit Monachos ex Cœnobio S. Eugenii, quibus Joſephi nomen commune erat, ipſoſque Epiſcopos inauguravit, & alteri quidem Thomæ, alteri vero *Joannis* nomen impoſuit, qui omnes in Indiam profecti ſunt, ubi plurimis conſecratis aris, atque Sacerdotibus ordinatis, *Joannes* in India permanſit; Thomas autem primitias, ac oblationes illorum Chriſtianorum Patriarchæ allaturus, ad ipſum remeavit, atque apud illum remanſit uſque ad *annum* 1503. quo cum aliis Epiſcopis regreſſus eſt in Malabariam ut mox dicemus. Joannes etiam (alterum fuiſſe ab illo putamus) Maſinæ Epiſcopus eodem tempore deſignatus fuit a Simeone.

An-

Digitized by Google

Anno 1503. Jaballaha.

EX præmemorata Indorum Epiſcoporum Epiſtola conſtat, quod *annò Chriſti* 1502. Græcorum vero 1813. obierit Simeon Patriarcha Neſtorianorum, cui ſucceſſit Elias. Hic *anno* 1503. Thoma illo Epiſcopo urgente, tres alios Monachos laudati Cœnobii S. Eugenii, Epiſcopos ordinavit, Davidem nimirum Metropolitam, Georgium, & Maſudum Epiſcopos; quibus nova nomina imponens, primum appellavit *Jaballaham*, alterum Denham, tertium denique Jacobum, qui omnes cum Thoma Epiſcopo eodem anno in Indiam profecti, adhuc inter vivos agentem Joannem Atelæ, ſeu Maſinæ Metropolitam viderunt. Et licet ex illius Epiſtolæ contextu non conſtet, quiſnam horum Joanni IV. ſucceſſerit, putat tamen Cl. le Quien id muneris *Jaballahæ* collatum veriſimiliter fuiſſe; miſſis in alias Indiæ Sedes reliquis duobus, Denha atque Jacobo.

Anno circiter 1540. Joſephus I.

JOſephum iſtum Malabarenſium Metropolitam recenſet le Quien. *tom.2. col.*1278. atque Cranganoræ Epiſcopum fuiſſe aſſerit, qui Cochini in Franciſcanorum Cœnobio S. Antonio dicato extremum diem clauſit *anno* 1544.

Anno circiter 1550. Junabus & alii.

JUnabum hunc, aut *Junab*, ut vocat le Quien, ex ipſius tantum Catalogo agnoſcimus, quem, ait, poſt Joſephum Indiæ Metropolitam ſediſſe; nec non illi alios quoſdam ſucceſſiſſe, ad *annum uſque* 1555.

Anno 1555. Mar Joſephus II.

EJuſdem le Quien narratione, ſcimus, quod cum *anno* 1555. Paulus Papa IV. *Simeonem Sulakam*, alias *Siud*, Chaldæorum Patriarcham aut Catholicum, qui Romam venerat, ſucceſſionem hæreditariam Patriarchatus illius impugnaturus (quam nimius in Nepotes & conſanguineos amor induxerat) in eo munere atque dignitate confirmaſſet, duos illi Epiſcopos, comites dederit itineris, *Mar Hermetem*, ſeu *Hormiſdam Eliam*, & *Mar Joſephum*; iſte vero Mar Joſephus, qui Ninives Epiſcopus audiebat, miſſus fuit in Indiam futurus Metropolita, ipſi etiam deſignato ſuffraganeo; quinimmo, ſi fatis concederet, ſucceſſore, Ambroſio de Montecæli, Ordinis Prædicatorum alumno, qui cum aliquandiu Goæ apud ſuos Magiſtrum egiſſet, Cochinum profectus, ibidem obiit *anno* 1557.; Addit ipſe de Mar Joſepho, quod poſthabita fidei profeſſione, quam Romæ emiſerat; Neſtoriana dogmata re aſſumſerit.

Ab

Ab anno 1556. uſque ad 1597. Joſephus III. Abraham & Simeon.

CAtholico Sulaka vita functo, qui illi in Patriarchatu ſucceſſit Mar Abdichio ſeu Abdjeſus, ordinavit *Joſephum* alterum, Indiæ Metropolitam; quia vero Neſtorianos errores, ſuorum more divulgabat, id non ſuſtinentes Luſitani, eum ex India in Luſitaniam relegarunt; dum vero is abeſſet ab India, Malabarici Chriſtiani S. Thomæ alterum Epiſcopum nomine *Abrahamum* a Neſtorianorum Patriarcha Abdjeſu impetrarunt. Cum autem Chaldæorum Eccleſia in duas partes tunc temporis ſciſſa eſſet, Catholicus alter, qui Moſuli in Aſſyria, adverſus Sulakæ ſucceſſorem ſedebat, audita Joſephi in Luſitaniam deportatione *Simeonem* quemdam in Indiam miſit, qui Carturte conſedit. Hic ab Abrahamo æmulo male habitus, ſuggerentibus PP. Franciſcanis Romam venit, ubi a Sixto Papa V. deprehenſus fuit, atque ex ſuiſmetipſis, quas ſecum attulerat, Schedis, uti *in Hiſt. Synod.* dictum eſt, comprobatum eſt, nullo Eccleſiaſtico ordine inſignitum unquam fuiſſe. Redux autem ex Europa Joſephus, denuo hæreſis reus factus, *anno* 1567. Cochino in Luſitaniam, inde Romam anno ſequenti mittitur, ubi interiit. Interim Mar Abraham Eccleſiam Malabaricam ſolus regebat; Simeon autem cum a Sixto V. in Luſitaniam, Roma pulſus fuiſſet, in Cœnobio Franciſcanorum *anno* 1599. e vivis exceſſit. *anno* 1597. Mar Abraham interiit, & moriens Eccleſiam Malabaricam ſollicitudini Georgii Archidiaconi illius Eccleſiæ commiſit. Quæ omnia latius perſequi, importunum eſſe arbitramur, cum ea omnia penſiculatius *in Hiſtor. Synod. cap.* 1. ſcripta legantur.

Anno 1599. Alexius Meneſſius Auguſtinenſis.

CXXXI. EPiſcopis omnibus Neſtorianis vita functis, *Alexius Meneſſius* ut miſeram illam gentem tot tantiſque erroribus deturpatam ſinceritati fidei reſtitueret, deſignatus fuit illius Eccleſiæ Inſpector & Antiſtes, ex commiſſione Clementis Papæ VIII.; Hic ſtrenue conſtanterque commiſſum munus adimplens, Diamperitanam noſtram Synodum coegit *anno* 1599. in qua, ejuratis antiquis Neſtorianorum deliramentis, catholicam puram fidem ſuſceperunt illi Chriſtiani: utque rurſus in eadem non prolaberentur, Eccleſiæ Romanæ, Babylonicam ejurantes, obedientiam atque ſubjectionem in omnibus profeſſi ſunt. Conſenſione igitur illorum Chriſtianorum, etiam Archidiaconi Georgii, Latini ritus deinceps Præſules acceperunt, qui de priſtino more Angamalæ ſederent; inconſultis tamen, & perpetuo obſiſtentibus Patriarchis Neſtorianis; Quibus tamen fruſtra obſiſtentibus, Latini continua, nec interturbata ſucceſſione Eccleſiam illam moderati ſunt, ab *anno* 1600. ad annum *uſque* 1653.

An-

Digitized by Google

Anno 1600. Franciſcus Roz Soc. Jeſu.

MUnere ſuo egregie functus Meneſſius, ſuam Archiepiſcopalem ſedem reviſit, atque ſub id temporis, deſignatus eſt Epiſcopus Angamalenſis *P. Franciſcus Roz*, a Clemente Papa VIII. Hiſpaniarum Rege Philippo III. poſtulante; qui cum Angamalæ primum ſediſſet, poſtmodum Cranganoræ, Archiepiſcopi titulo honeſtatus, ſedem conſtituit: vitam autem finivit *anno 1617*.

Anno 1617. Hieronymus Xavierre Soc. Jeſu.

FRanciſco Rozio ſuffectus eſt *Hieronymus Xavierre*, ex eadem Societate, Hiſpanus Navarrenſis; qui tamen ubi Goam appulit, ibidem vivere deſiit, eodem *anno* 1617. Hic (ait le Quien) eſt celebris ille *Vitæ Chriſti Domini* Perſica lingua ſcriptor. Crozæus addit ipſum ſcripſiſſe etiam *Vitam S. Petri Apoſtoli*, qui tamen, ut nulla in re inſipientiam ſuam & animi pervicaciam diſſimularet, de Vita Chriſti ait, *ſpeciem quamdam Alcorani præferre*; Vitam vero S. Petri *fabulis importunis atque ridiculis refertam eſſe*: ita habet *Hiſt. Chriſt. Ind. pag.* 335. Horum librorum latinam verſionem adornavit, teſtibus P. Alegambe, & ipſo Crozæo, Ludovicus de Dieu, Linguarum Orientalium Magiſter, homo acatholicus, cui notationes appoſuit, flammis non luce dignas, juxta Alegambe, quæ tamen, juxta delirium Ludovici, & Crozæi adverſus ſacri textus corruptores Jeſuitas, vindicias continent ineluctabiles: at in iis talpæ de luce, ut vetus parœmia habet, & *Inimici noſtri ſunt Judices*, ex Deuteron. 32. v. 31.

Anno 1618. Stephanus de Britto Soc. Jeſu.

XAverio ſucceſſor datus eſt ex eadem Societate, *Stephanus de Britto*; qui indivulſus ipſius comes fuerat, Miſſionum apud illas gentes, ut ex Franciſco Barreto Luſitano Soc. Jeſu habemus in *Relat. Status Chriſtian Malabaren. anno* 1645. *edita Romæ*; qui etiam refert, Stephanum XVII. annos illam rexiſſe Eccleſiam; unde fato functus eſt, decimo ſeptimo Epiſcopatus ſui anno; atque propterea aſſignandus eſt annus illius emortualis 1634. & emendandus typographorum error; qui *pag.* 168. *tom.* 4. Aſſemani obrepſit, ubi *annus* 1641. aſſignatur, tanquam ipſius morti reſpondens.

Anno 1636. Franciſcus Garcia Soc. Jeſu.

POſt obitum Stephani, ipſius Sedem obtinuit *Franciſcus Garcia* ejuſdem Societatis alumnus, qui antea ejus in Epiſcopali munere Coadjutor fuerat, juxta Aſſeman. *in loco mox laudato*; atque *anno* 1634. Cranganorenſis Archiepiſcopus renuntiatus fuit. Ex regeſtis autem Ur-

Digitized by Google

Urois conſtat, quod Franciſcus Garzia Mendez Presbyter Soc. Jeſu, Epiſcopus Aſcalonenſis, & futurus ſucceſſor Archiepiſcopi Cranganorenſis, confirmatus fuit a Sede Apoſtolica die 23. Junii anni 1636. atque ex hac, aliorum Chronologiam emendandam eſſe, arbitramur;. Undevigeſimum Epiſcopatus annum, imperturbate egerat Garcia, cum vel inſtigante pacis inimico, vel quia Malabarenſes pertæſi tum Præſulum Latinorum, tum diuturni regiminis Garciæ, ingratum ſibi jugum excutere vellent, conſpirantes in illum, Epiſcopum declararunt Archidiaconum ejuſdem Eccleſiæ, nomine Thomam, atque illius Archidiaconi Georgii, qui Synodo Diamperitanæ interfuerat, affinem & ſucceſſorem. Quæ contigerunt *anno* 1653.; & licet Garcia quantum valuit, obſtiterit, tamen vi cedere coactus eſt, atque diſcedere, ac tandem Cochini deceſſit anno 1659. ut aliqui recenſent.

Hæc Chriſtianorum Malabarenſium conſpiratio atque ſciſſura, nos etiam compellit, cœptam Antiſtitum ſeriem in duas ſcindere partes; quarum prima latini ritus Antiſtites, a vero Eccleſiæ univerſalis capite, Summo Pontifice Romano ad eam Syrorum Eccleſiam regendam miſſos, continebit; altera vero Schiſmaticos Epiſcopos miſſos a Patriarchis Orientalibus quotquot nobis innotuerunt, ex adverſo exhibebit.

EPIS-

EPISCOPI LATINI

Anno circiter 1655. Joſeph a S. Maria Carmelita Diſcalceatus Gubernator.

CXXXII. Alexander VII. Pontificatus initio, novi Schiſmatis accepto nuntio, illi Eccleſiæ opem ferre ſedulo ſategit; itaque poſt obitum Franciſci Garcia, *Joſephum a S. Maria* Carmelitam Diſcalceatum, Hierapolis Archiepiſcopum *anno* 1660. ordinatum, in Indiam miſit Epiſcopum Gubernatorem illius Diœceſis; hic cum ſocio ejuſdem inſtituti Vincentio Maria a S. Catharina Senenſi, Suratam, proximum Indiæ portum appulit, ac deinde Goam *anno* 1661. atque Cranganoræ tres annos ſedit, & Pſeudo-Epiſcopum Thomam valide repreſſit, ac procul abegit. Cum autem ab *anno* 1661. uſque *ad* 1663. Batavi Coulanum, Cranganoram, atque Cochimum expugnaſſent, pulſis inde Luſitanis, fugere coactus eſt Joſephus; qui tamen ante quam inde diſcederet, Epiſcopum illorum Chriſtianorum inauguravit Alexandrum, & Goam venit, & inde Romam 6. *Maii anni* 1665.

Anno 1663. Alexander de Campo Indus.

Ex Commiſſione Apoſtolica, qua fungebatur Joſephus, Epiſcopum illis Chriſtianis conſecravit, Caſſanarium illius Eccleſiæ, Indigenam, nomine *Alexandrum de Campo*: non quidem titulo Archiepiſcopatus Cranganorenſis, cum hæc Urbs Luſitanis erepta eſſet, ſed Epiſ-

EPISCOPI SCHISMATICI

Anno circiter 1654. Abatalla.

Quam tot laboribus Meneſſius Indis illis reſtituerat veram fidem, atque ſubjectionem Pontifici Romano debitam, quamque vel ipſi Neſtoriani cum Sobenſe, qui floruit *anno* 1318. agnoverunt, *Epiſt. Can. part. 9. cap. 1. ap. Aſſem. Tom. 3. pag.* 348. per hæc verba, omnibus ſinceræ Fidei addictis albo lapillo notanda: *Et quoniam prædictis Civitatibus* (agit de Sedibus Patriarcharum Babylone, Alexandria, Antiochia, Roma, & Byzantio) *non ex Principatu, & antiquitate ſolummodo, Patriarchalis dignitas, & prærogativa acceſſit, ſed etiam propter Apoſtolum, qui in ea docuit, & Regem, qui in ea regnavit, magnæ Romæ data fuit* (prærogativa) *propter Petrum Apoſtolorum Principem, & Paulum Doctorem gentium; ipſaque eſt SEDES PRIMA & caput Patriarcharum: ſecunda Alexandrina &c.* quibus quid Crozæus cum acatholicis reponere valeat, omnino non videmus; iſtam inquam, veram Fidem abjecerunt *anno circiter* 1654. obtentu quidem difficilis ingenii Epiſcopi Garciæ, re autem vera, amore Neſtorianiſmi, quem ore tenus ejuraverant. Clam itaque Caſſanarii vel a ſuo Patriarcha, vel, ut ait Vinc. Maria, a Patriarcha Coptorum, aut Jacobitarum, alium Epiſcopum expoſtularunt, atque ad eos miſit ille Syrum Epiſcopum *Abatallam*, nomine Arabico, Græco autem *Theodorum*; qui Damaſcenis præfuerat. Homo hic ſane diſcolus

cum

EPISCOPI LATINI

Epiſcopatus Megarenſis; & ſacræ ceremoniæ in Eccleſia Carturtenſi peractæ ſunt. Et hic quidem primus fuit Epiſcopus Indus illorum Chriſtianorum, cum ante hac omnes fuerint vel Syri, a Patriarchis Bagdadenſibus miſſi, àut Europei, a Pontifice Romano conſtituti, poſt Synodum Diamperitanam a Meneſſio coactam. Obiit autem *anno circiter 1676.* eodem tempore aut paulo poſt quam ejus æmulus, Thomas de Campo fato conceſſit.

Anno 1676. *Raphael Figruedo Indus.*

EX Epiſtola exarata Vaipim in Malabaria 3 *Dec. anno 1676.* a P. Bartholomæo a Spiritu Sancto, Carmelita Diſcalceato, ac Præfecto Miſſionibus Malabaricis, cujus apographum, uti & aliarum de quibus infra, in Urbe nobis hoc *anno* 1744. liberaliſſime exhibuere viri, omni exceptione majores; id inquam conſtat, Alexandrum de Campo, petiiſſe a Sum. Pontifice, Epiſcopum ſibi Coadjutorem, & Succeſſorem deſignari; cumque ipſius precibus Pontifex benigne annuiſſet, quatuor Carmelitas Diſcalceatos in Indiam miſit, ut quem aptiorem deprehenderent, Apoſtolica auctoritate, Epiſcopum & Succeſſorem Alexandri deſignarent. Quum vero Batavorum noviſſima expugnatio, aditum non parum difficilem redderet, Cæſaris interpoſitione miſſi, commeatum obtinuerunt, a Collegio Amſtælodamenſi. Ut autem in Indiam appellentes, ejuſmodi literas Batavo

EPISCOPI SCHISMATICI

cum Meliaporem appuliſſet, mancipatus Luſitanorum ſtudio, literas dedit Archidiacono, quibus certiorem reddebat illum de ſuo adventu, quodque illuc mitteretur Patriarcha a Pontifice Romano, aſtute aſſerebat. Malabarenſes conſpiratione facta, ut Epiſcopum Ahatallam libertate donarent, ingentes turbas ciere cœperunt, atque manu facta viginti quinque mille armatorum, Archidiacono ducante copias, Garciam in obſidem libertatis Ahatallæ, capere conabantur Cochimi. Indignatione vero penitus exarſerunt, cum illis nuntiatum eſt, Ahatallam Goam adductum fuiſſe, atque a Tribunali Inquiſitorum ſeculari brachio traditum eſſe, flammiſque abſumptum. Et quamquam per id temporis Monophyſitæ, ſeu Syri Jacobitæ Epiſcopi, in Indiam penetraverint, Ahatallam, non tamen Jacobitam, ſed Neſtorianum fuiſſe, tenet contra Crozæum Aſſeman. *tom.4. pag.462.*

Anno circiter 1654. *Thomas de Campo Indus.*

ACcepto nuntio de nece Hæretici ipſi jure ac merito illatæ (quid quid reclamet Crozæus) novo facto tumultu, Archidiaconum illius Eccleſiæ *Thomam de Campo* Indigenam, atque alterius Archidiaconi Georgii propinquum, Epiſcopum inaugurare auſi ſunt, quem novo prorſus ritu, duodecim Caſſanariorum ſacrilega Chirotonia initiavere. Hic etiam potius Epiſcopi larva quam Epiſ-

EPISCOPI LATINI	EPISCOPI SCHISMATICI

vo Commendatori Van Redo inſpiciendas porrexerunt, conſtanter ipſe aſſeverare cœpit, ſe nullam alterius electionem probaturum, quam *Matthæi de Campo*, Alexandri de Campo Nepotis. Quod ideo dicebat, quia verebatur, ne Commiſſarii eligerent, ut ferebatur, *D. Cuſtodem* Epiſcopum Hierapolitanum, natione Indum, ac ſtirpe Bracmanem. Pollicebatur etiam, ſi Matthæum inſtituerent, expeditam adeundi Cochimum facultatem, tum Batavorum gratiam, quæcumque demum ad victum neceſſaria; quod ſi ſecus facerent, ſe Matthæum renuntiaturum Epiſcopum; Chriſtianos S. Thomæ ad obedientiam illi præſtandam coactúrum; Commiſſarios tandem in Perſidem deportandos fore minitabatur; cujus etiam horæ breviſſimum tempus, ut decernerent quod facto opus eſſet, deſignavit. Igitur Carmelitæ, qui le eum in Epiſcopum tuta conſcientia eligere non poſſe arbitrabantur, ſub hac reſtrictione reſpondent; paratos nempe ſe eſſe, eum in Epiſcopum deſignare, dum ea obſervarentur, quæ Sacri Canones, & quæ ipſis, Sum. Pontifex præſcripſerat, atque in mandatis dederat. Quo accepto reſponſo Van Redo, ut legitur in alia Epiſt. ſcripta *Verapoli* 26. *Aprilis anni* 1678. (a) Commiſſarios diſcedere juſſit, ut factam

(a) Hanc Epiſtolam ſubſcribunt F. Bartholomæus ab Spiritu Sancto, Præfectus: F. Angelus Franciſcus a S. Thereſia, & Bartholomæus Anna, Clericus Syrus Patria Aleppenſis, & Linguæ Syriacæ in Provincia *Serra* Malabariæ Profeſſor,

Epiſcopus cuncta Dignitatis munera expeditiſſime obire cœpit, atque Luſitanum transfugam nomine *Diez* Preſbyterum irritu conatu inunxit. At vero Joſeph a S. Maria, ut diximus, Apoſtolicus in Malabaria Vicarius, illius Eccleſiæ Epiſcopum ordinavit Alexandrum de Campo, nequidquam reluctantibus refractariis; Thoma autem decedente *anno circiter* 1676. nullus Chaldaici ritus Præſul Malabarenſibus præfuit, uſque ad initium Sæculi XVII. Ordinationem & Chirotoniam Thomæ, acriter juxta ac futiliter propugnat Crozæus *pag.*349. cujus tamen conatum invicte dejicit Aſſem. *Tom.*4. *pag.*404. P. le Quien ait, Thomam Alexandri Succeſſorem, Metropolitam fuiſſe Chriſtianorum Auſtralis Malabarici tractus, *anno* 1714. vehemens tamen falſi ſuſpicio in iſta narratione nobis ſubolet; quia ſexaginta circiter annos Epiſcopum egiſſe, ab anno nempe 1654. uſque ad 1714. veriſimile non eſt: conſtat aliunde iſtum Thomam fuiſſe Jacobitam & alium a Thoma de Campo, ut mox dicemus. Joſeph a S. Maria Carmelita *Itiner.*2. *in Indi.* ait, quod poſt interitum Ahatallæ, in Malabariam veniſſe ferebatur, Stephanus quidam Armenus mercator, jactans ſe eſſe Nepotem cujuſdam Syri Pontificis, qui in locum Defuncti Papæ Alexandri VII. electus fuerat, ab eoque in Malabariam miſſum ſe eſſe, aſſerebat, ut Thomæ Archidiaconi ordinationem legitimam declararet; & Breve quidem Apoſtolicum, quod ipſe Stephanus cum Iti Thoma

Digitized by Google

EPISCOPI LATINI

ſtam a ſe electionem, Epiſcopo Alexandro, atque ipſi Matthæo ejus Nepoti annuntiaret: immo invaluit rumor, Commendatorem Van-Redo ex commiſſione Romanæ Curiæ, atque clientela Societatis Batavicæ, Matthæum de Campo Epiſcopum conſtituiſſe. Commiſſarii vero Apoſtolici ſecedentes Mangatem, ex eo loco palam teſtati ſunt, notumque cunctis fecerunt, rumorem illum falſiſſimum eſſe; utque Pontificis juſſibus parerent, illico in Epiſcopum deſignarunt, *D. Raphaelem de Figruedo*, Nobilem Indigenam, Canonicum olim, Viſitatorem, & Vicarium Generalem Epiſcopatus Cochinenſis Sede vacante. Hæc omnia ægre ferebat Van-Redo; quia ipſe, & Alexander pacto convenerant, de faciendo Epiſcopo Matthæo ejus Nepote, & viciſſim Alexander promiſerat, Milites ex Chriſtianis S. Thomæ conſcribere, qui auxilio eſſent Batavis, Cochimi exiſtentibus, adverſus quoſcumque Europæos; quam fraudem ut occultaret, cauſabatur ſe ferre æquo animo non poſſe, ut eligeretur Epiſcopus, quaſi hæreditario jure, de ſtirpe Archidiaconorum de Campo, (*a*) ut fieri conſueverat;

(*a*) Commendator Batavus Jacob Lobet in Epiſt. ſcripta D. Thomæ de Caſtro Epiſcopo Fulſivilenſi 26. *April.* 1677. conqueritur de Diſcalceatis Commiſſariis, quod receſſerint in electione: *Da antiga linba dos Arcidiagos antigos, que de preſente paſſaron em Biſpo*. verum nec Alexander, nec ipſius Nepos Matthæus, ex illa antiqua Archidiaconorum ſtirpe erant progeniti, quamvis cognomen *de Campo* illis eſſet commune; illa enim linea Thomæ

EPISCOPI SCHISMATICI

Caſſanario Schiſmatico confinxerat, lectum fuit in Eccleſia Tungolina, quod non parum illius gentis pervicaciam auxit; quæ an vera ſint, in ſuſpenſo manet.

Ab anno 1663. uſque ad 1720. Gregorius, Andreas, Baſilius, Joannes, & Thomas II. Jacobitæ.

CHriſtiani S. Thomæ, *anno* 1663. in duas erant factiones diviſi; quarum altera partes Thomæ de Campo ſuſtinebat; altera Alexandro & Campo favebat, quem Hierapolitanus Epiſcopus Joſeph a S. Maria Carmelita, Antiſtitem illi Eccleſiæ Malabarenſi præfecerat, eodem anno. Patriarcha interea Jacobitarum, opportunàm occaſionem erroris ſui in India diſſeminandi, ſibi elabi non eſt paſſus; atque illo Epiſcopos mittere deinceps ſtatuit, miſitque 1. *Gregorium* Hieroſolymitanum Syrorum Metropolitam, qui omnium primus, eos Indos de errore in errorem traduxit, nimirum e Neſtorianis, Jacobitas fecit: Gregorio ſuffectus fuit *Andreas*; huic *Baſilius* Maphrianus; Baſilium excepit *Joannes*. Joanni tandem ſubrogatus eſt *Thomas* Jacobita, qui *anno* 1704. Malabarenſibus Epiſcopus præerat: & quidem ante *annum* 1709. quo Epiſtolam ſcripſit ad Ignatium Jacobitarum Patriarcham, alteram etiam ad eundem dederat *anno* 1720. Alterius etiam Epiſtolæ ejuſdem Thomæ ad Ignatium, meminit Crozæus, & cum illo Aſſemanus *Tom.*4. *pag.*300. ſcri-

EPISCOPI LATINI

rat; ſed hac ipſa in re egregie deceptus eſt, cum Alexander fuerit primus, ex illa ſtirpe *de Campo* Epiſcopus; inter quam & aliam Thomæ de Campo, e qua nominabantur Archidiaconi, nulla intercedebat propinquitas. Alexander tamen rebus bene perpenſis, electionem Raphaelis approbavit, immo ipſi expeditam viam ad Montana Malabarica præbuit, atque omnes illi Chriſtiani obedientiam ipſi præſtiterunt.

Anno 1694. *Didacus ab Annunciatione, Cong. S. Joannis Evangeliſtæ.*

QUo anno extremum diem obierit, Raphael Figruedo, incompertum eſt nobis. Comperimus autem ex Urbis Archivis, quod die 19. Aprilis anni 1694. inauguratus fuerit Archiepiſcopus Cranganorenſis Didacus ab Annuntiatione, e Congregatione Sancti Joannis Evangeliſtæ in Luſitania floreſcente; qui tamen poſt ſeptem annos, nimirum anno circiter 1701. ea dignitate per liberam dimiſſionem, ſe abdicavit.

Anno 1701. *Joannes Ribeiro Soc. Jeſu.*

POſt abdicationem Didaci, ei ſucceſſor datus fuit Joannes Ribeiro; cujus dignitatis expeditæ fuerunt ex Urbe literæ Apoſtoli. cæ

de Campo erat; ab iſtaque longe diverſa: immo Alexander erat primus Epiſcopus ex illa familia electus.

EPISCOPI SCHISMATICI

ſcriptæ *anno* 1714. quam latinitate donavit Carolus Schaaf, Lugduni Batavorum linguarum Orientalium Profeſſor, cui etiam Præfationem adornavit. Quam vero ſcripſit, *anno* 1720., ex Archivo Sac. Cong. de Propaganda Fide Syriace exſcripſit ipſe Aſſem. ac latine redditam publici juris fecit *Tom.*4. *pag.*466. de iſto autem Thoma intelligendum eſt, quod P. le Quien aſſerit, Thomam nempe Malabarenſium Epiſcopum fuiſſe *anno* 1714. non vero de illo alio Thoma Alexandri de Campo ſucceſſore.

Anno circiter 1704. *Gabriel.*

EX Relationibus Actorum, a Miſſionariis Lutheranis Daniæ editorum, aſſeruit le Quien ex Aſſyria veniſſe in Malabariam *Mar Gabrielem*, *anno* 1704. ipſumque ſediſſe ad Borealem Malabariæ plagam; Aſſemanus vero loco ſupra memorato *pag.*447. *anno* 1709. in regionem illam eum penetraſſe ſcribit; licet verum ſit, quod ipſe, ineunte *anno* 1704. è Meſopotamia ad Sac. Congreg. de Propaganda Fide, formam ſuæ fidei profeſſionis Romam tranſmiſerit, ut ad communionem Romanæ Eccleſiæ admiſſus, expeditum in Indiam aditum ſibi pararet; fore confidens, ut ita a Schiſmaticis admitteretur, quia Babyloniæ erat addictus, & a Catholicis, eo quod ipſius fides Romæ probata erat. At vero eodem *anno* 1704. reſcripſit Gabrieli Sacra Congregatio, commendans quidem ejus ſtudium, non

EPISCOPI LATINI

ex die 5. Decembris anni 1701. Hic ad Eccleſiæ Malabarenſis Sedem evectus eſt, atque aſſumtus, e Societate Jeſu; cum antea per plures annos, Miſſionarii munus apud eas gentes ſedulo obiiſſet, ut habetur in Epiſtola ſcripta a P. Tachard in Bengala, anno 1714. ineunte. Cum autem ille tumultuantes adhuc animos, ex antiqua conſpiratione inveniſſet, infenſos ſibi experiri cœpit, cum Batavos, tum etiam Chriſtianos D. Thomæ, tam Schiſmaticos, quam Catholicos.

Et Catholici quidem illi, qui regionem incolebant, a Puttotta verſus meridiem; ea de cauſa Ribeiro adverſabantur, quia e Carmelitarum tantum alumnis Epiſcopum ipſis deſignari, uti non ſemel acciderat, peroptabant; ut conſtat ex Conventione inter eos facta, quam ex Urbis Archivis depromimus, quæ eſt hujuſmodi.

Conventio & juramentum factum a Chriſtianis S. Thomæ, ob adventum Archiepiſcopi (Ribeiro).

EPISCOPI SCHISMATICI

non tamen fidei profeſſionem, quam nec integram nec ſinceram agnoſcebat; proinde illi tranſmiſit profeſſionis formam, ab Urbano VIII. editam, quam propriæ manus ſubſcriptione munire illum jubebat. Verum ille iis tantum literis Congregationis fretus, Indiæ iter arripuit, atque in Malabariam pervenit *anno* 1709 uti conſtat ex Epiſtola Thomæ Jacobitarum in India Epiſcopi, cujus ſupra meminimus: unde audiendus non eſt Crozæus, qui ejus appulſum *ad annum* 1708. conſignat. At cum ille, nec in ſua Diœceſi ſederet, nec fidem orthodoxam ſincere coleret, Angelus Epiſcopus Metellopolitanus Vicarius Apoſtolicus, eum inde abigere conabatur, quod feciſſet, niſi ille, novam fidei profeſſionem (animo tamen ſimulato) emiſiſſet, quam habet Aſſeman. *to.*4. *pag.*299. larvam tamen exuens *anno* 1715. ſe Neſtorianum perpetuo fuiſſe, certis argumentis commonſtravit. Fuerat is primum Adorbiganæ Provinciæ, quæ 15. eſt in notitia Amri, Antiſtes; quæ quartum locum obtinet apud le Quien. Hujus Gabrielis meminit Crozæus *pag.*421. atque illum in Indiam *anno* 1708. perveniſſe affirmat, ac ſeſe acriter oppoſuiſſe Thomæ Epiſcopo Jacobitæ, a Jacobitarum Patriarcha ad Malabarenſes miſſo.

Anno a Nativitate Chriſti 1704. *& anno Collam* 879. *die* 20. *Junii, Carturti in Eccleſia parva, nos omnes Deputati Eccleſiarum, quæ ſitæ ſunt, a Puttotta verſus meridiem, in unum congregati, coram Domino Archidiacono, ſtatuimus & ſcripſimus hoc negotium; nempe permanere ita quouſque noſtræ querimoniæ rationem audiens Summus Pontifex, decernat ac indulgeat; quod ſicuti anteactis temporibus uſque in præſens,*

Epiſ-

Epiſcopus ex Ordine Carmelitarum, ejuſdemque Ordinis Patres, in noſtris moleſtiis ac acerbitatibus conſolati non ſunt, & noſtrum promoverunt profectum, ita deinceps facere pergant. Deinde refractarios conventionis hujus & juramenti excommunicando, ita clauſulam extremam imponunt: *In cujus rei teſtes advocamus D. N. Jeſum Chriſtum, Beatiſſimam Virginem, ac Apoſtolos duodecim:* & ſubſcribunt *Abraham Sacerdos: Georgius Sac: Thomas Sac: Georgius alter, Sac: Alexander Sac: Jacobus Sac; Joſeph Sacerdos.* Quæ tandem acta atteſtatur Verapoli die 20. Novembris 1704. F. Angelus Franciſcus a S. Thereſia Epiſcopus Metellopolitanus.

Nec minus inviſus erat Schiſmaticis Archiepiſcopus Ribeiro, quam Caſſanariis Catholicis; immo ab illis illiberaliter plane habitus eſt; atque eodem anno nimirum 1704. una cum Epiſcopo Thoma, hæretico Jacobita, libellum ſupplicem ſcripſerunt ii Schiſmatici Summo Pontifici, in Eccleſia S. Georgii Martyris, Rapolini congregati: in quo primum conqueruntur de Pauliſtis (hoc nomine appellabant Jeſuitas, a Collegio D. Pauli) cauſantes quod propter vexationes ſibi ab ipſis illatas jam pridem ſub Archiepiſcopo Garzia, ab Eccleſia Romana diſceſſerint; deinde gratulabantur Papæ, de Miſſione Patrum Carmelitarum; poſtulabant exinde, quod ritus & conſuetudines Syriacas, in tota Malabaria obſervari juberet; exponebant demum, fore ut Eccleſia illa, non aliter optime gubernaretur, quam ſi Angelus Epiſcopus, una cum Epiſcopo Thoma, regiminis habenas moderandas ſuſciperet. Subſcribit deinde libellum, *Thomas Epiſcopus pauper, & humilis: Porta totius Indiæ*; ac infra ſubſcriptionem, acinacem depingit recurvum, & cuſpidem flammis coronatam. Quæ ſubſcriptionis forma, in alia ejuſdem Thomæ Epiſtola legitur, quam Aſſemanus ex Archivo Sacræ Congregationis de Propaganda Fide Syriace exaratam & latine, exſcripſit *Tom.4. Bibliot. Orient. a pag.464. uſque ad* 467. ſcripta ab illo Pharahur Patona (Pharaor) anno 1720. Ignatio Patriarchæ Antiochiæ; quæ tamen hic paululum immutata, ita habetur: *Porta totius Indiæ.* Poſt Thomam igitur ſubſcribunt ſupplicem libellum e præcipuis Sacerdotibus duodecim, & novem ſupra viginti Eccleſiæ. Libellum iſtum deinde miſit Angelus Epiſcopus Metellopolitanus, Patri Auguſtino a S. Elzeario exiſtenti Banderabaſi *die 19. Decembris anni* 1704., ut eum Romam petens, Summo Pontifici offerret; ſimulque ei injungit, ut ab eodem literas Apoſtolicas poſtulet, ut Sacerdotibus Serræ Malabaricæ, liceat indiſcriminatim celebrare, ſive in azymo, ſive in fermentato; ita ſibi ſpondere, quod diſſidia miteſcerent, & Schiſmatici ad ſinum Eccleſiæ Romanæ redirent; *illi ſaltem* (ait) *qui jam ſunt, quamquam invalide, ordinati in fermentato.* Ubi notandum, illo adhuc tempore præjudicium de invaliditate ordinationis, excluſis azymis, apud Theologos illos obtinuiſſe. Reſcripſit autem Epiſcopo P. Auguſtinus, literas ſe accepiſſe, at vero crure fracto, ac propemodum morti proximum detineri.

Alterum ejuſdem fere argumenti libellum Summo etiam Pontifici obtu-

obtulerunt Catholici laici; id tantum adjungunt, ope Alexandri Epiſcopi, ac Patrum Carmelitarum, poſt exortum Schiſma, unam ſupra ſeptuaginta extare Eccleſias, omni ex parte Romanæ Eccleſiæ addictas; ac præterea decem & octo, easque media ex parte Catholicis, ex altera autem media Schiſmaticis conſtare: reliquas eſſe octo ſupra viginti, omni ex parte Schiſmaticas; *Iſtas tamen* (ajunt) *optimo Patrum Carmelitarum exemplo, facile adduci poſſe, ut Papæ obediant, ſi ut P. Innocentio eorum Præfecto, pro parte ipſarum ſignificatum eſt, eumdem in Epiſcopum illius Diœceſeos Sum. Pontifex deſignaret; & quia Eccleſia iſthæc in duas partes diviſa eſt* (eos loqui putamus de parte Auſtrali, & Boreali Malabariæ, in quarum prima ut habetur ex quadam Epiſtola ſcripta anno 1714. a Miſſionariis hæreticis Danis e Malabaria, ſedem habebat Mar Thomas Jacobita, in altera vero Mar Gabriel Neſtorianus) *quaſi duas Diœceſes; poſtulamus a Summo Pontifice, idem quod petunt Schiſmatici*; nimirum ut apparet, vel quod a duobus illis Epiſcopis, Angelo & Thoma gubernarentur; aut ab Innocentio, & illorum altero.

Id autem negotii plurimum faceſſebat Ribeiro, quod tumultuantibus adverſus eum, cum Schiſmaticis, tum etiam Catholicis, & Eccleſiaſticis & Secularibus, auxilium opemque illis omnem ferebant Batavi. Itaque Gubernator Batavus, coacto Miniſtrorum Batavorum Conſilio, Cochimi die 9. Julii; edictum conſcripſit, quod poſt paucos dies nimirum die 17. ejuſdem menſis anni 1704. promulgatum fuit, cum teſtificatione Danielis Giuniis, qui erat Conſilio a Secretis, *Adverſus quemdam* (ita erat ſcriptum) *Sacerdotem Romanum, in Luſitania natum Ordinis Pauliſtarum, Joannem Ribeiro nominatum; eo quod Epiſcopi munera, & Dominium, ſuper omnes Eccleſias Chriſtianorum S. Thomæ, in oris Malabaricis uſurpare pergit; quippe hoc ex diametro opponitur, & menti Altiſſimorum Dominorum Batavorum, & pactis conventis, quæ ipſi cum diverſis Regibus Malabaricis conſtituerunt; nempe quod nullus alius in Malabaria Epiſcopus admittendus eſſet, præter Angelum Franciſcum Carmelitam Diſcalceatum, aut ex ipſius Sociis alterum; quapropter interdicunt dicto Ribeiro, aliquam authoritatem, aut juriſdictionem exercere in Eccleſiis Romanis, in Cochimenſi Regno exiſtentibus, aut in terris quorumcumque aliorum Principum Malabarenſium: præcipiunt tandem, quod nullus dictum Ribeiro Epiſcopum agnoſcat, aut ipſi obediat ſub pœnis &c.* Conſtat autem poſterioribus nuntiis, quod Joannes Ribeiro omnibus exantlatis moleſtiis illis, atque acerbitatibus, Eccleſiam Malabarenſem uſque ad annum 1720. moderatus fuerit; ſive id tribuendum videatur hujus Viri prudentiſſimo zelo, & in rebus gerendis ſolertiæ, ſive eximio Patrum Carmelitarum ſtudio, in procuranda pace.

An-

Digitized by Google

Anno 1721. Antonius Pimentel Soc. Jeſu.

Joanne Ribeiro vita functo, Sedis Cranganorenſis Epiſcopus deſignatus fuit, P. Antonius Pimentel ejuſdem Societatis Jeſu Presbyter ac Alumnus; cujus Dignitatis, Apoſtolicæ literæ miſſæ ſunt ex Urbe, die 20. Januarii anni 1721.; Atque hactenus quantum nobis licuit, de Epiſcopis Malabarenſis Diœceſis Divi Thomæ.

CXXXIII. Alia præterea in tractu Coromandelico extat, D. Thomæ (a) nuncupata, Eccleſia & Diœceſis; cui præeſt Epiſcopus Meliaporenſis, vulgo *De Sancto Thoma*, ſub clientela Regis Luſitaniæ, cujus etiam eſt, Antiſtitem illi Eccleſiæ præficere, a Summo Pontifice inaugurandum. Hujus Eccleſiæ Antiſtites nonnullos hic adjungere libet, ut ii ſaltem innoteſcant, nec memoria excidant.

Anno 1606. die 9. Januarii confirmata fuit a Sum. Pontifice electio P. Sebaſtiani a S. Petro, noſtri Auguſtiniani Ordinis; Luſitani e Diœceſi Conimbricenſi: qui quo tempore Eccleſiæ Meliaporenſi præerat, Caſtrum Paleacate, impenſis propriis per obſidionem Batavis eripuit, ac Regi Luſitano reſtituit; Meliaporem item a Rege Biſnagano obſidione cinctam, ſtrenue propugnavit; muris etiam atque propugnaculis, ære proprio eamdem munivit atque exornavit: tandem ob ejus præclara merita, e Sede Meliaporenſi, ad Archiepiſcopalem Goenſem Eccleſiam evectus eſt, ac totius Indiæ Primas creatus.

Poſt Sebaſtianum, ejuſdem Auguſtinenſis inſtituti duos, Meliaporenſes Epiſcopos legimus; nimirum Ludovicum de Britto, & Dominicum a Trinitate, antea Epiſcopum de Sale. Alium Epiſcopum ejuſdem Eccleſiæ Salenſis memorant Tabularia Urbis Auguſtiniana, nomine item *Dominicum*, cognominatum tamen *a Pietate*; & hic quidem recenſetur inter primos ex ordine noſtro Auguſtinenſe Miſſionarios, qui die 18. Martii anni 1572. in Indiam Orientalem provecti ſunt, nempe Simon de Morales auctore Rege Sebaſtiano; Simon a Jeſu; Anſelmus de Paradiſo; Emmanuel de los Reyes; Georgius a S. Maria, electus deinde Epiſcopus Fezzanus in Mauritania; Joannes de Gratia; *Dominicus a Pietate*, poſtea Epiſcopus de Sale; Petrus Scrupuloſus; Joannes a S. Monica; Ludovicus Camelo; & F. Emmanuel Converſus; qui omnes ſtrenuam navarunt operam (maxime autem poſt aliquos annos, in eas Regiones penetrante, præclariſſimo Alexio de Menezes) in convertendis ad veram Fidem Indis, atque Perſis. Quod propterea animadvertimus, ne alucinatio circa illos Epiſcopos ſuboriatur aliqua; ne etiam eximii noſtri Ordinis Viri promerito elogio fraudentur.

Laudatis Epiſcopis, in Sede Meliaporenſi ſucceſſit F. Paulus de Stella.

(a) Antiquiſſima hæc Calamina aut Meliapor, Urbs D. Thomæ nuncupata, Luſitanis erepta eſt, atque Regi Mogolis Mahometano ſubjecta; quam pauciſſimi Chriſtiani Luſitani incolunt; in depreſſiori autem monte S. Thomæ - Eccleſia extat Patrum Soc. Jeſu; in eminentiori vero Eccleſia alia non inelegans, uno tantum æditu.

Vita functo Paulo, deſignatus fuit pro illo Epiſcopatu D. Gaſpar de Alfonſo Soc. Jeſu, cujus Epiſcopatus literæ Apoſtolicæ exaratæ fuerunt in Urbe die 19. Novembris anni 1691.

Gaſpari Succeſſor datus eſt D. Franciſcus Laines:

Poſt Franciſcum obtinuit Eccleſiam Meliaporenſem Emmanuel Sanchez Goulan Ægitanienſis Diœceſis, cui ex Urbe, die 8. Junii anni 17.8. expeditæ fuerunt Apoſtolicæ literæ.

Anno 1721. vacavit Sedes Meliaporenſis, cujus Epiſcopatus deſignatus fuit Gubernator P. Antonius a Plagis, qui dementia captus obiit anno circiter 1721. Erat autem Ordinis Minorum obſervantium alumnus.

E vita ſublatis Emmanuele & Antonio, nominatus fuit in Præſulem Meliaporenſem Ioſephus Pinheiro, ejuſdem Ægitanienſis Diœceſis, atque ex Urbe collatæ literæ Apoſtolicæ die 21. Februarii anni 1725. qui obiit anno circiter 1744.

Anno circiter 1744. ſuffectus eſt è noſtra Auguſtinenſi Familia Ludovicus a Conceptione Ulyſſiponenſis, ex Congregatione Excalceatorum Luſitana

EMME-

ΕΜΜΕΛΕΙΑ

Et Conſenſio Diamperitanæ Synodi cum poſterioribus Apoſtolicis Conſtitutionibus, circa Diſciplinam, & Ritus Malabarenſes.

ETſi Diſciplina Eccleſiaſtica, pro multiplicitate varietateque Eccleſiarum, multiplex atque varia, immotis tamen Fidei dogmatibus, habita ſemper fuerit; veruntamen poſteaquam Alexius Meneſſius, Malabarenſes antiquos Chriſtianos, eorumque Chaldaicam Schiſmaticam Eccleſiam, coacta noſtra Synodo, ad indiviſam Fidei unitatem, unionem præterea atque obedientiam Eccleſiæ Romanæ adduxit, uſque ad præſentia tempora; tanta tamque mirabilis concinnitas, & conſenſio; quam jure ἐμμελειαν nominamus; inter Decreta Diamperitanæ Synodi, & nuperas poſteriores ſanctiones Apoſtolicas, obſervata eſt, in expediendis complanandiſque difficultatibus ſubortis circa ritus, & ceremonias Malabarenſium; ut Viri docti atque eruditi omnes in eam ſententiam conceſſerint; noſtram nimirum Synodum (quo majori in pretio habeatur) poſterioribus Summorum Pontificum Decretis, quodam illorum rudimentum delineaſſe, iiſdemque mirum in modum proluſiſſe.

Enim vero cum Carolus Tournonius ex commiſſione Clementis XI., ut nihil dicamus de aliis Pontificibus, præſertim Alexandro VII. quibus à tempore,quo celebrata fuit Synodus, uſque ad ævum laudati Clementis XI. maxime cordi fuit, Indorum ritus ab ethnica ſuperſtitione perpurgare; die 23. Junii anni 1704. Sanctionem illam celebratiſſimam Pondicherii ediderit, qua ritibus formam, modum, limites etiam accurate præſcribebat; variæ illico ſubortæ ſunt, circa ipſius ſenſa dubietates; ex dubietatibus inſuper, ut eſt frequentiſſimum, & diſceptandi pruitus, æſtus atque contentiones. Quibus opportune ut principiis obſtaret, neque mala invaleſcerent, die 7. Januarii anni 1706. juſſit ipſe Clemens F. Joanni Damaſceno Minorum Conventualium S. Franciſci alumno, ac in Urbe S. Officii Conſultori, ut ea, quæ de ritibus Malabarenſibus actitata fuerant, in unum peidiligenter colligeret. Paulo etiam ante mortem, id muneris Eximio Vi-

Digitized by Google

Viro Proſpero de Lambertinis, nunc Summo Pontifici fel. reg. comiſſit, ut omnia illa ſuis locis reſtitueret, ac pro ejuſdem eruditione, atque clariſſima ſcribendi methodo, in ſummam redigeret. Innocentius etiam XIII. qui Clementi ſuffectus eſt, inter lectiſſimos aliquos Viros, quos ad id negotium delegit, eumdem Proſperum, ſpeciali benevolentia adſcivit. Quo item vita functo, Benedictus XIII. cujus memoria in benedictione eſt, finem rebus impoſuit, atque ſuis Literis in forma Brevis; *Ad aures noſtras*, ánno 1727. emanatis, Turnonii decreta confirmavit. Novis autem poſt eam Conſtitutionem exortis, iterumque auditis dubitantium momentis, Clemens XII. die 24. Augusti anni 1734. Apoſtolicas eas literas *Compertum*, dedit; cumque iis omnes morem geſſiſſent, editum Breve univerſi Miſſionarii Orientis ſubſcripſerunt; ceterum illud quod cuncti ſua ſubſcriptione ſignaverant, cum ſincera obſervantia non omnes comprobaſſent, novam edixit Conſtitutionem, *Concredita nobis*, die 13. Maii anni 1739. qua cunctis ſtrictiſſima injungitur obedientia, atque juramenti formula, cum pro Miſſionariis, tum pro Epiſcopis, conceptis verbis, quo amplius tergiverſari non liceat, accuratiſſima exaratur; quæ omnia ſub graviſſimis pœnis atque cenſuris, contra obluctantes quoslibet muniebantur. Utque caverentur ſolenniſſime cuncta, Miſſionariorum Regularium Generales Præfectos, ut ejuſmodi literas ad ſuos mittant, earum publicationem curent atque urgeant, juramenti etiam præſtiti ad amuſſim illius formulæ exemplar exigant, tota animi contentione adſtringit. Cum vero Clemens XII. fatis conceſſiſſet; atque laudatus Proſper de Lambertinis Cardinalis ampliſſimus, e Bononienſi, ad primam Eccleſiæ Univerſalis Sedem, ingenti Bonorum atque Literatorum omnium applauſu evectus fuiſſet, ſub nomine BENEDICTI XIV. novam ab eo, quippe illis rebus inſtructiſſimo, totius negotii & ampliorem expoſitionem, Miſſionarii illi poſtulaverunt; atque tria in iis potiſſimum expetebant. Primum nempe, ut juramenti atque cenſurarum fulminatam vim averteret. Alterum prorogaretur diſpenſatio, ſuper omiſſione Sacramentalium, inſuflationibus nimirum, ſaliva aliiſque in conferendo Baptiſmate. Tandem ut majorem lucem atque explicationem, circa modum erudiendi aſſiſtendique Parreis, ceteriſque generis ignobilioris Indis admoveret, & adjiceret. Enim vero ſummus hic, prudentiſſimus atque piiſſimus Univerſalis Doctor atque Paſtor, quæ tre res difficillime coeunt, rerum gerendarum peritiam, religionis ſinceritatem, propoſiti etiam conſtantiam, feliciſſime adhibens, Sanctuarii Lance nunquam fallaci cuncta penſitans, appoſitiſſimam illam Conſtitutionem edidit; *Omnium ſollicitudinum* die 12. Septembris anni 1744. ſuique Pontificatus V. in qua, principio juramentum ſervari jubet, & cenſuras confirmat; concedit prorogationem circa omiſſionem Sacramentalium ad decennium; certis tamen in caſibus, in quibus aliter fieri non poſſit; jubet præterea, ut eos Malabarenſes, qui in hac materia perperam opinentur, ad Baptiſmum ſuſcipiendum non admittant, & quod interea eos inſtruant atque perdoceant:

Digitized by Google

ceant: ſpem demum ulterioris prorogationis omnino tollit. Quoad ultimum punctum, deputari jubet certum Miſſionariorum numerum, qui Parreis in ipſorum etiam caſis aſſiſtant. Et quidem præterea de iſtius implemento Decreti doceri vult intra quinquennium, quantum ad Parreas; quod vero attinet ad Sacramentalium adhibitionem, certum nuntium intra decennium, deferri præcipit; ſecus alios Miſſionarios ſe miſſurum in Indiam, refractarios illos in Europam evocaturum, omnibus facultatibus expoliatos præmonet atque minitatur. Conqueritur deinde, quod poſthabitis antiquis Decretis, plura vigeant inter illos Chriſtianos ſuperſtitioſa uti eſt, geſtatio Taly aut monilis nuptialis; fractio Cocci atque excluſio aut non admiſſio feminarum intra Eccleſiam, cum menſium profluvio detinentur. Injungit denuo eorum Decretorum obſervantiam, hortatur ad id Epiſcopos & Miſſionarios; clauſulas tandem efficaciſſimas nec eludendas apponens, finem laudatæ Conſtitutioni imponit. Et hæc totius rei ſumma; Conſtitutionem autem hanc infra apponimus quo omnia probe teneantur.

His in anteceſſum prælibatis, expeditior fiet via aſſequendi percipiendique dilucidius, conſenſionem Synodi cum poſterioribus Conſtitutionibus, quam promiſſimus, quamque Patres Auguſtinenſes Congregationis Perſicæ, auctore P. Conſtantino ab Spiritu Sancto, ſingularis pietatis zelique Viro, nuper in Urbe defuncto, aliquomodo tentarunt.

Igitur quod primum in Decreto Tournonii præſcribebatur, nimirum quod in baptizandis tam infantibus, quam adultis, nullo pacto Sacramentalia omitterentur; id quidem prohibuerat noſtra Diamperitana Synodus *Act.* 4. *De Baptiſmo Decr.* 14. ubi præcepit in virtute Spiritus Sancti, ut omnes Caſſanarii, & Vicarii aut Parochi, hujuſmodi conficerent Sacramentum, cum ritibus, ceremoniis, exorciſmis, & precibus, quæ in Rituali Romano continentur. Cui rei ante proluſerat *Act.* 3. *Dec.* 21. exponens, Synodum omnino optare, quod auferantur omnes & quicumque abuſus, & conſuetudines, quæ Decretis Tridentinæ Synodi adverſarentur; hæc tamen *Seſſ.* 7. *De Sacram. in genere Can.* 13. hæc habet: *Si quis dixerit receptos, & approbatos Eccleſiæ Catholicæ ritus, in ſolemni Sacramentorum adminiſtratione adhiberi conſuetos, aut contemni, aut ſine peccato, a Miniſtris pro libito omitti poſſe &c. anathema ſit*. Unde unum idemque ſtabilitum eſſe circa Sacramentalium omiſſionem utrobique, maniſeſtiſſime apparet.

Secundo ſtatuit Cardinalis Tournonius, ne baptizandis imponantur nomina alia, quam ea quæ in Romano Martyrologio recenſentur, nec falſæ Religionis aut Idolorum nominibus utantur. Hoc vero caverat Diamperitana Synodus *Act.* 4. *De Baptiſmo Decr.* 16. & 17. ubi ait, quod cum in illa Diœceſi, imponerentur Baptizandis, non modo nomina Sanctorum Veteris Legis, verum etiam alia Indigenarum propria, nempe Ethnicorum, ita ut perpauci eſſent, qui nominibus Sanctorum novæ Chriſti Legis inſignirentur; idcirco præcipit, ut Caſſanarii nomina in Baptiſmo imponant illis a Sanctis Legis gratiæ deſum-

ta,

Digitized by Google

ta, & potiſſimum Apoſtolorum eorumve, qui in Eccleſia celebriores habentur.

Tertium Decretum, Evangelicos monet Operarios, ut tempus Parentibus præſcribant, quo filios ad Eccleſiam deferant baptizandos; eo quod Parentum injuria, diu illis Baptiſmus protrahebatur. Synodus autem noſtra idem præcepit; tempuſque præfinivit *Act.* 4. *De Baptiſmo. Decr.* 5. cum enim, ait, maxima Chriſtianorum Diœceſis incuria, non adducantur parvuli ſacro fonte expiandi infra octo dies ab eorum nativitate, juxta conſuetudinem Eccleſiæ, præſertim eorum, qui Colonias aut pagos vulgo *Bazares* incolunt, quorum plurimi poſt multos menſes, immo & annos Sacramentum illud ſuſcipiunt; propterea ſtricte præcipere, ut omnes parvulos, octavo die ab eorum nativitate, ſacra unda abluantur, juxta morem Eccleſiæ univerſalis, ſi ante hoc tempus vitæ diſcrimen non immineat.

Decrevit 4. idem Cardinalis, quod infantes ſex vel ſeptem annorum aut etiam inferioris ætatis, indiſſolubile Matrimonium non contraherent per Taly impoſitionem. Id quod prohibuerat Diamperitana Synodus, quamquam ſuppreſſo nomine *Taly*; etenim ait *Act.* 7. *de Matrim. Dec.* 1. quod juſtis de cauſis, & quo aptius Chriſtianorum conſcientiis conſuleret, utque longius propulſaretur nuptialium Ethnicorum rituum imitatio, qui matrimonium contrahere parvulis permittunt; propterea præcipere quod nullus Matrimonio jungatur Vir, qui ætatis annos quatuordecim; ſin autem femina fuerit, annos duodecim ætatis, non exegerint. Decreto item 12. *ejuſdem Actionis*, prohibet Synodus, Matrimonium contrahere, ducto filo ſeu funiculo quodam (qui eadem laborabat ſuperſtitione ac Taly, collo appenſo) ab ſponſæ jugulo. Declarat etiam Synodus matrimonia ſic contracta, talia re vera non eſſe, ſed merum concubinatum.

Juſſerat 5. loco Cardinalis Tournon Miſſionariis, ut ceremonias qualeſcumque ſuperſtitioſas, atque Ethnicorum ritus in Chriſtianorum nuptiis, Gentilium more adhiberi ſolitos, perquam diligenter vitarent, cum ea omnia noxia gentilitatis labe tenerentur; præcipue fractio fructus, vulgo *Coco*, ex cujus fractione ſignum ſibi proſperitatis vel infortunii contracti Matrimonii ſpondebant; circuli etiam ſuper ſponſos deſcripti & alia hujuſmodi. Noſtra vero Synodo *Act.* 7. *& Matrim. Decr.* 14. ſcripſerat; quod cum Chriſtianos non deceat, ceremoniis uti ſuperſtitioſis, e quibus fortunatos ſibi eventus incaſſum polliceantur; compertum etiam fuerit Synodo, alios pravos Chriſtianos, Gentilium Sectatores, ipſos Gentiles alioſque ſuperſtitioſos Caſſanarios adire, ut ſibi fauſtos nefaſtoſque dies, & horas, pro contrahendis nuptiis, prænunciarent; hæc omnia diris omnibus devovet atque prohibet.

Decrevit 6. idem Tournonius, ne feminis fluxu meſtruo laborantibus, aditus Eccleſiæ intercluderetur, aut acceſſus ad Sacramentum Pœnitentiæ; quodque purificationis tempus, ad ea præſtanda non opperiretur. Et hæc quidem implicite prohibuit Synodus, ſtatuens, ne

ne mulieres ab Eccleſiæ ingreſſu a cerentur per 40. aut 80. dies a puerperio; & *Actio* 9. *De Reformatione Decr.* 5. habet, quod Populus Chriſtianus, non modo Ethnicas, verum etiam Judaicas ceremonias, ubique jam latiſſime Chriſti fide promulgata, cavere debet, atque reiicere; quamobrem, licet Synodus laudet, & ſummopere commendet, laudabilem conſuetudinem, qua Matres liberos ſuos in Templum aſportant, offerendos Domino, 40. a puerperio diebus exactis, in honorem ac imitationem Sacratiſſimæ Deiparæ, quæ non aliter Filum ſuum hoſtiam Deo Patri, pro nobis in Templo obtulit; improbat tamen quam maxime, quod Mulieres, pro 40. dies ſi maſculum, per 80. vero ſi feminam pepererint, remotæ ab aliis degant, aut veluti turpes reputentur, nec audeant in Eccleſiam convenire.

Septimum inſtituit Decretum laudatus Cardinalis, ne Miſſionarii Sacramenta denegarent ægrotis, abjectioris ſtirpis, aut *Caſte*, quos Parreas nominant, nec ab ingreſſu caſarum, in quibus habitant abſiſterent. Synodus autem id præſcripſerat *Act. 6. De Sacram. Pœnit. Decr.* 4. ubi habet, Parochis omnino id muneris impoſitum eſſe, nempe de ſuis ægrotantibus Paræcis diligenter inquirere, eorum Confeſſionem excipere, vel per ſemetipſos, vel per alios a ſe deputatos; idque quocumque ad hoc tempore vocentur, ut ita nullus abſque Pœnitentiæ Sacramento e vita excedat. *Actio. item 3. De Reform. Dec.* 2. inter ſuperſtitioſa collocat, contactum abjectorum hominum vitare, aut cum illis non communicare; cui rei certos etiam limites conſtituerat *Actio* 8. *Decr.* 36. quo Lectores remittimus.

In 8. Tournonii Decreto prohibetur Chriſtianis, qui rei muſicæ vacant, in Idolorum ſuperſtitioſis ſolennitatibus, tibiis aliiſque muſicis inſtrumentis ludere, cum in hoc cultum & honorem Dœmoni exhibere videantur. Id quod Synodus Diamperitana *Action. 9. Decr.* 4. generatim interdixerat, præcipiendo cunctis, ut non modo ſolennitati dictæ *Ona* nullatenus adeſſent, verum etiam quam longiſſime ab aliis Ethnicorum feſtis abſiſterent; nec eorum alicui celebritati applauderent; etiamſi in illis nullus Idolis cultus adhibeatur aut Pagodis; cum omnes prædictæ ſolennitates in ipſorum Pagodum aut Idolorum cultum (etiamſi earum ſuperſtitione carere videantur) plane ferantur.

Statuit 9. Tournonius atque declaravit, Conſtitutionem Apoſtolicam Gregorii XV. ſuper lavacris apud eas gentes frequentibus, æque ac reliquos, Miſſionarios etiam Evangelicos afficere atque comprehendere; prohibuit etiam uſum cineris, e vacino ſtercore confecti. Parochis deinde atque Miſſionariis præcepit, ut nullo obtentu, Sacræ vivificæ Crucis, rerumque ſacrarum nomina, item Sanctorum, in aliud Idioma transferre, exceptis Latino aut etiam Indico. Prohibuit etiam, Virginis menſtrui profluvii primordia celebrare, aut hujus ſigna propinquis & amicis nota facere. Et quamquam de iis Synodus Diamperitana nullum verbum habeat, eatenus id accidiſſe putandum eſt, vel quia tunc temporis apud Malabaricas gentes ea nota non eſſent ſuperſtionis genera,

nera, vel etiam fortaſſe quod in deſuetudinem abierint, aut emendatione fuerint expulſa. Vix enim percipi poteſt, quod Synodus earum rerum correptionem prætermiſſerit, aut ſilentio involutas reliquerit, ſi eo tempore apud illos homines ſuperſtitioſos viguiſſent.

Ultimo tandem in loco, prohibet Tournonius ſub pœna excommunicationis, legere vel retinere libros falſæ religionis, auguriorum, aut libidinis argumentum continentes. Synodus autem id multis egerat *Acti.* 3. *Decr.* 14. & 15. in quibus penſiculatius ejuſmodi libros recenſet, eorumque retentionem, & lectionem prohibet.

Quod ſi animum oculoſque vertimus ad nuperam SS. D. N. Conſtitutionem: *Omnium ſollicitudinum*, ejuſque Decreta circa Parreas, adamuſſim reſpondet Diamperitana Synodus; cum particulares Parochos atque Eccleſias deputando pro ſolis Parreis aut abjecti generis hominibus; tum etiam tolerando ejuſmodi ſuperſtitioſam contactus fugam, dum aptiora media non ſuppetant; quorum primum præſtat *Act.* 8. *Dec.* 36. Alterum *Acti* 9. *Dec.* 2. Quodque magis eſt: hæc tolerantia permittitur, dummodo illi ea non laborent opinatione, quod nempe res iſtæ ad religionem pertineant; quibus ſub conceptis verbis BENEDICTUS XIV. omiſſionem rituum tolerat. Quia tamen iſta, ſat, ut putamus, erunt, ut ex iis mira, quam dicebamus, concinnitas & conſenſio inter Synodum noſtram Diamperitanam, & poſteriores Apoſtolicæ Sedis Conſtitutiones, luculentiſſime appareat, ab iis amplius urgendis, calamum ſubducimus; noviſſimam autem Conſtitutionem Summi Pontificis fel. reg. oculis ſubjicimus.

Procemium.

„ BENEDICTUS Epiſcopus ſervus ſervorum Dei „ ad perpetuam rei memoriam. Omnium ſollicitudi„ num, quæ demandatum Nobis, Divino prorſus conſi„ lio, nulloque merito noſtro, ſupremi, univerſaliſque „ Paſtoris munus graviſſimum præter modum, formi„ dandumque conſtituunt, potiſſima ſane, quæque ma„ gis animum noſtrum exſtimulat, Noſque perpetuo „ trepidantes, & anxios habet, ea eſt, ut concreditum „ Nobis Fidei depoſitum, integrum, illibatumque ſer„ vemus; ideoque omne ſtudium noſtrum, operamque „ in id conferamus, ut late diffluentes ſuper faciem Ter„ ræ Cœleſtis doctrinæ latices nullo aut corruptelæ luto, „ aut erroris inficiantur veneno, dumque Evangelica „ lux undequaque diffunditur, nulla forte Gentilitatis „ ſuperſtitione obumbretur; atque ut ii, quos e poteſta„ te tenebrarum erutos, confractis ferreis infidelitatis „ vectibus, in admirabile lumen ſuum vocavit miſeri„ cors Deus, in ſpemque evexit æternæ ſalutis, & hære„ ditatis, corde credentes ad juſtitiam, operibuſque

Pontificis ſtudium pro tuenda Fidei & diſciplinæ puritate, & Eccleſiarum concordia.

„ quod

,, quod credunt comprobantes, & myſtici Corporis Chri-
,, ſti, quod eſt Eccleſia, digna ſe membra exhibentes,
,, id ipſum dicant, ut Apoſtolus exoptabat ardenter, &
,, ſint perfecti in eodem ſenſu, & in eadem ſententia.
,, Hinc cum primum Altiſſimo placuit humilitatem no-
,, ſtram ad ſummi Apoſtolatus apicem evehere, nulli
,, unquam labori parcere decrevimus, quem non ſolum
,, ad propagandam in omnem Terram Fidei, & ſalutis
,, ſcientiam, ſed etiam ad unitatem ſpiritus, & doctrinæ
,, inter Fideles ubique fovendam, & confirmandam,
,, vel, ſicubi opus eſſet, reconciliandam, & ſtabilien-
,, dam, opitulante Deo, proficuum, & neceſſarium
,, fore deprehenderemus.

Refert diſſenſiones ſuper obſervantia variorum Rituum in Miſſionibus Indiarum obortas.

,, Verum quum eam ob cauſam ad extremas uſque
,, Orbis Terræ Plagas mentis noſtræ obtutus dirigere-
,, mus, eoſque peculiariter figeremus in novella illa ger-
,, mina Chriſtianitatis, quæ Divina irrorante gratia, in
,, novis Eccleſiis Regnorum Madurenſis, Mayſſurenſis,
,, & Carnatenſis dudum pullularunt, non parvam Nobis
,, inde laborum, atque curarum materiam allatum iri
,, verebamur, dum animo recenſeremus quantum, &
,, quamdiu Apoſtolica Prædeceſſorum Noſtrum deſudaſ-
,, ſet induſtria, ut ex recens coaleſcentibus prædicto-
,, rum Regnorum Eccleſiis, vanarum obſervationum,
,, rituumque a Chriſtiana Religione abhorrentium ziza-
,, nia radicitus evellerent, atque importunas controver-
,, ſias inter ſacros ipſos Regionum illarum Operarios in
,, re tam gravi exortas, & quod magis dolendum erat,
,, inimici hominis opera, noſtris adhuc temporibus per-
,, ſtantes, componerent, atque eliminarent. Attamen
,, fiduciam noſtram collocantes in Domino, qui hu-
,, manos animos, ubi vult, fortiter, ſuaviterque infle-
,, ctit; potiſſimum vero quum, delatis ad Nos argu-
,, mentis filialis obedientiæ, qua plerique illarum Par-
,, tium Miſſionarii ſuprema hujus Apoſtolicæ Sedis De-
,, creta ſe excipere profeſſi ſunt, Nobis expoſitum fuit,
,, ad omnes demum iis de rebus controverſias ſedandas,
,, ac prædictarum Eccleſiarum ſtatum componendum,
,, atque firmandum, nil aliud jam reliquum eſſe, quam
,, ut ad nonnulla poſtulata, quæ ex parte aliquorum
,, Operariorum hujuſmodi Nobis proponebantur, con-

Quas per præſentium publicationem extinguendas eſſe non ſine cauſa confidit.

„ gruæ reſolutiones, & reſponſiones Apoſtolica aucto-
„ ritate prodirent; magnam in ſpem erecti ſumus, fore
„ ut, ſublatis per opportuna reſcripta propoſitis dubita-
„ tionibus, ac finitivis demum noſtris, & hujus Apo-
„ ſtolicæ Sedis mandatis, atque præceptis editis, ac pro-
„ mulgatis, optatus aliquando finis imponeretur diu-
„ turnis, moleſtiſque diſſenſionibus, quæ Prædicationis
„ Evangelicæ in prædictis Regnis olim diſſeminatæ fru-
„ ctum late inficientes, ipſaſque novarum Eccleſiarum
„ ſoboles vehementi diſcordiarum turbine agitantes, eo
„ rem adduxerant, ut tot Verbi Dei præcones eximii ſi-
„ ne cauſa adhuc laboraſſe, largoſque ſudores, & ſangui-
„ nem ipſum fruſtra effudiſſe viderentur.

Appulſus bon. me. Card. de Tournon Cõmiſſar. Apoſtol. ad Indias Orientales.

„ Ut enim multa prætereamus, quæ retroactis
„ temporibus hac in re acciderunt; graviores, quas in-
„ nuimus, controverſiæ hoc ipſo ineunte ſæculo eru-
„ perunt, ſeu potius renovatæ fuerunt; quum a fe-
„ lic. record. Prædeceſſore Noſtro Clemente Papa XI.
„ miſſus, ad Oram Coromandeli appulit bon. mem.
„ Carolus Thomas, tunc Patriarcha Antiochenus cum
„ poteſtate Legati à Latere in Indiis Orientalibus Com-
„ miſſarius, & Viſitator Apoſtolicus, deinde hujus
„ S. R. E. Cardinalis Turnonius nuncupatus: Is enim,
„ eo cum appuliſſet, ad trutinam vocatis nonnullis cæ-
„ remoniis, quæ ab aliquibus Miſſionariis obſervaban-
„ tur, vel permittebantur, ab aliis vero tamquam Chri-
„ ſtianæ pietatis ſpiritui minime conformes reiiciebant-
„ tur, unde diſcordiarum, & funeſtiſſimarum diſputa-
„ tionum ſemina, exploratis, ea, qua par erat diligen-
„ tia, factis, & circumſtantiis, e re Chriſtiana eſſe,
„ ſuique Officii partes exigere judicavit, plures hujuſ-
„ modi cæremonias gravi interdicto proſcribere, atque
„ damnare, latoque Edicto, ſeu Decreto certam Miſ-
„ ſionariis normam præſcribere, quam in excolendo
„ Dominico illo Agro cuncti ſervarent, ut Divini Verbi
„ ſemen, præciſis lolio, & vepribus, altas agere radi-
„ ces, & feliciſſime poſſet propagari. Quod quidem a
„ ſe editum Decretum à Miſſionum illarum Provinciali-
„ bus & Superioribus ſub pœna Excommunicationis latæ
„ ſententiæ, a ceteris vero Subditis Miſſionariis, ſub
„ pœna ſuſpenſionis a Divinis ipſo facto incurrendæ, in-
„ vio-

Ejuſdem judicium, & Decretum ſuper Ritibus Malabaricis.

„ violabiliter obſervari, & executioni mandari præce-
„ pit, donec aliter Apoſtolica Sedes provideret. Exem-
„ plum autem Decreti ejuſmodi eſt, videlicet.

Tenor Decreti ab eo editi Pudicherii die 23. Junii 1704.

Carolus Thomas Maillard de Tournon, Dei & Apoſtolicæ Sedis gratia Patriarcha Antiochenus, Sanctiſſimi D. N. Clementis Divina Providentia Papæ XI. Prælatus Domeſticus, ejus Pontificio Solio Aſſiſtens, necnon Sanctæ Romanæ, & Univerſalis Inquiſitionis contra hæreticam pravitatem Conſultor, ac in Indiis Orientalibus, & Sinarum Imperio, finitimiſque Inſulis Commiſſarius, & Viſitator Apoſtolicus cum facultate Legati de Latere &c.

Procemium.

Inter graviores, quibus premimur, curas pro Apoſtolici Viſitatoris munere, nobis licet tanto oneri imparibus, injuncto, ea ſane eſt præcipua, cum nos huc miſſos eſſe conſideramus ad expurgandum Dominicum agrum a zizaniis novella Chriſti germina ſuffocantibus, & de alienis peccatis rationem eſſe reddituros, qui æternam Dei ultionem pro noſtris nunquam ſatis expiandis jure formidamus: Quamobrem ſtatim atque ad has Indiarum oras appulimus, mentis noſtræ oculos per vaſtiſſimas illas Orientales Regiones circumferentes, dum corpus pertinaci morbo jaceret detentum, Miſſionum neceſſitates undique inquirere curavimus. ut iiſdem pro viribus de opportuno remedio proſpiceremus. Et quidem merito inter primas noſtræ ſollicitudini occurrerunt novæ Domini vineæ in Regnis Madurenſi, & Mayſſur, recentiuſque Carnatenſi iiſdem fere legibus, parique labore ab Evangelicis Societatis Jeſu Operariis Luſitanis, & Gallis plantatæ, ubi inter Ethnicorum, atque Gentilium perſecutiones, ac inter tot vitæ aſperitates virentes germinant Evangelii palmites, aſſiduis Miſſionariorum ſudoribus irrigati; illuc ſane fuiſſemus, non minus laboris, quam gaudii in Chriſto Jeſu participes eſſe vehementer cupientes, niſi hoc nobis diuturna infirmitas probibuiſſet. Quod autem per nos ipſos immediate obtinere non licuit, exhibitum erga nos, & S. Sedem Apoſtolicam obſequium à Patribus Venantio Bouchet Carnatenſis Miſſionis Superiore, & Carolo Michaele Bartoldo Madurenſe Miſſionario, viris doctrina, & propagandæ Fidei zelo præſtantibus, opportune ſuppeditavit. Enim vero cum ab ills in moribus, lingua, & Religione iſtarum Regionum ex longa in hit vitæ conſuetudine apprime verſatis, plura certius cognoverimus,

Referuntur cauſæ edendi Decretum hujuſmodi, in quo ſtatuit, ut infra.

mus, quæ eoſdem palmites enerves reddant, & fructu vacuos, utpote qui Gentilium vanitatibus magis inhæreant, quam viti, quæ eſt Chriſtus; in multo experimento tribulationis abundantia gaudii noſtri fuit. Rebus itaque maturo examini ſuppoſitis, dictiſque Patribus oretenus, ac in ſcriptis fuſè auditis, atque Dei ope publicis precibus implorata, ut Fidei puritati, ſpiritualique Chriſtianorum proventui ſalubriter in Domino conſulamus, utque fiat oblatio Gentilium accepta, & ſanctificata in Spiritu Sancto, ad præſens Decretum auctoritate Apoſtolica, etiam cum facultate Legati de Latere, devenimus.

I. de Baptiſmo. Quod in eo adminiſtrando non omittantur Sacramentalia.

Et a Sacramentorum adminiſtratione exordium ſumentes, diſtricte prohibemus, ne in baptizandis tam pueris, quam adultis cujuſcumque ſexus, & conditionis, omittantur Sacramentalia, ſed omnia palam adhibeantur, & ſignanter ſaliva, ſal, & inſufflatio, quæ ex Apoſtolica traditione Catholica Eccleſia recepit, ac ob recondita in his ſacris cæremoniis Divinæ erga nos bonitatis myſteria, ſancte, & inviolabiliter cuſtodivit; Decreto Sanctæ Univerſalis Romanæ Inquiſitionis de anno 1656. pro Sinis facto, ob diverſas rationes, & circumſtantias, minime obſtante.

Quod Baptizato imponatur nomen alicujus Sancti.

Item præcipimus, ut juxta laudabilem Eccleſiæ conſuetudinem ſemper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano deſcripti, omnino interdictis nominibus Idolorum, vel falſæ Religionis Pœnitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophyti hactenus appellari conſueverant; antequam eſſent per Baptiſmum Divinæ Gratiæ renati.

Et generaliter nomina rerum Sacrarum non depraventur.

Nec Parochis, ſeu Miſſionariis ſub quovis prætextu liceat, Crucis, Sanctorum, & rerum Sacrarum nomina per translata immutare, nec ea alio idiomate explicare, niſi Latino, vel ſaltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis latinæ ſignificationi liquido, & ad amuſſim reſpondeant.

Quod collatio Baptiſmi Infantibus nō protrahatur.

Et quia audivimus, Baptiſmum Infantium ex Chriſtianis Parentibus ortorum, eorumdem incuria ſæpe diu protrahi, non ſine maximo dictorum Infantium ſalutis diſcrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut Sacrorum Canonum memores, terminum breviorem, quam fieri poſſit, attentis circumſtantiis, Genitoribus præfigant, graviter conſcientiam eorum onerantes, niſi filios intra præfixum tempus ad Eccleſiam deferant ſacro fonte abluendos.

Præ-

II. Matrimonia non contrahantur ante pubertatem:

Præterea cum moris hujus regionis ſit, ut Infantes ſex, vel ſeptem annorum, interdum etiam in teneriori ætate ex Genitorum conſenſu, matrimonium indiſſolubile de præſenti contrahant per impoſitionem Tally, ſeu aureæ teſſeræ nuptialis, uxoris collo penſilis, Miſſionariis mandamus, ne hujuſmodi irrita matrimonia inter Chriſtianos fieri permittant, nec Sponſos ſic conjunctos cohabitare ſinant, donec completa legitima ætate, & explorato eorum conſenſu, in faciem Eccleſiæ, juxta formam a Sacro Concilio Tridentino præſcriptam, verum, & Canonicum matrimonium contraxerint. Et quoniam apud peritiores impiæ illius Religionis Sectatores Tally præſefert imaginem, licet informem Pulleyaris *ſive* Pyllajaris *Idoli nuptialibus cæremoniis præpoſiti: Cumque dedeceat Chriſtianas mulieres talem effigiem collo deferre in ſignum matrimonii, diſtricte prohibemus, ne in poſterum audeant Tally cum hac effigie collo appendere; & ne uxores innuptæ videantur, poterunt uti alio Tally, vel Sanctiſſimæ Crucis, vel Domini Noſtri Jeſu Chriſti, vel Beatiſſimæ Virginis, vel alia quavis religioſa Imagine ornato: Et cum ſuperſtitione non careat funiculus centum, & octo filis compoſitus, & croceo ſucco delinitus, quo plerique dictum Tally appendunt; prohibemus etiam dictorum Filorum numerum, & unctionem.*

Prohibetur Mulieribus uſus Tally ad inſtar Gentilium.

Et funiculi 108. filorum.

Nuptiarum Ritus ab omni ſuperſtitione expurgentur.

Cæremoniæ etiam nuptiales juxta harum regionum morem tot ſunt, tantaque ſuperſtitione maculatæ, ut tutius remedium aptari non poſſet, quam eas omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe ſcateant, & difficillimum ſit eas a ſuperſtitioſis expurgare. At vero ut faciliori converſionum viæ & Neophytorum commodo, quantum fieri poteſt in Domino indulgeamus, Miſſionariis, & præcipue Miſſionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, ſeveriorique calculo ſuperſtitioſa omnia a dictis cæremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quod Chriſtianam pietatem offendat, & Gentilium ſuperſtitionem redoleat, & ſignanter præter eas, quas audivimus jam ſtatutas in hac materia ab iiſdem Miſſionariis reformationes, ramus arboris Areſciomara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi præſcripta qualitas, varietur: Circuli ſuper caput ſponſorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis vaſis ibidem adhiberi ſolitis a nobis dictum & prohibitum

Fructus, vulgo *Cocco* non frangatur ad capienda auſpicia.

bitum intelligatur; fructus etiam vulgo dictus Cocco, *ex cujus fractione proſperitatis, vel infortunii auſpicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Chriſtianorum nuptiis reiiciatur, vel, ſaltem, ſi illum comedere velint, non publice, ſed ſecreto, & extra ſolemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujuſmodi auſpiciorum deliramento ſunt alieni.*

III.
Mulieres non arceantur a Sacramentis ex cauſa menſtruæ purgationis.

Nullus rite, & ſufficienter diſpoſitus arceatur a Sacramento pœnitentiæ, ad peccatorum remiſſionem, tanquam inſtrumento divinæ Miſericordiæ, a Chriſto Domino inſtituto, & ſignanter mulieres menſtruali morbo laborantes; non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium, cum hæc Sacramentalis vera animæ purificatio, & non alia, ſit attendenda a Chriſti fidelibus, eorumque Paſtoribus, quibus præterea non liceat nec per ſe ipſos, nec per Catechiſtas, nec per alios quoſcumque, dictis mulieribus prohibere acceſſum ad Eccleſiam, vel ad Confeſſarium, durante dicta infirmitate, & dicto purificationis tempore.

Damnatur feſtiva gratulatio ſuper prima purgatione Puellis contingente.

Dedecet etiam Chriſtianæ Virginis honeſtatem prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, ac inverecunde publicare, iiſque, Ethnicorum more, & ritu, in ejus domum collectis, ſuper re tam ſordida feſtum inſtituere; Quocirca hujuſmodi celebritates, & ritus orthodoxis puellis penitus interdicimus, & abolemus; Miſſionariiſque injungimus, ut non ſolum eas, verum etiam Genitores moneant, quam diſſona ſit Virginei pudoris legibus hujuſmodi obſcæna conſuetudo, quæ a Gentilium impudentia videtur inducta; ut ita labefactata puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem provocare valeant.

IV.
Quod *Pareis* omne præſtetur ſpirituale ſubſidium etiam in ipſorum domibus.

Ferre pariter non poſſumus, quod a Medicis ſpiritualibus pro animarum ſalute ea charitatis officia denegentur, quæ Medici Gentiles, nobilis etiam generis, ſeu Caſtæ, pro corporis ſalute præſtare non dedignantur Infirmis etiam abjectæ, & infimæ conditionis, vulgo dictis Pareas. *Quapropter diſtricte mandamus Miſſionariis, ut quantum in ipſis erit, nemini e Chriſtianis ægrotis, quantumvis* Pareas, *& vilioris, ſi adeſſent, generis hominibus, deſideranda relinquatur in infirmitate copia Confeſſarii; & ne ingraveſcentibus morbis, cum graviſſimo vitæ temporalis periculo, æternæ conſulere cogantur, iiſdem Miſſionariis præcipimus,*

pimus, ne infirmos hujuſmodi conditionis ad Eccleſiam deferendos expectent, ſed conſultius domos, ubi ægrotant, pro viribus petant ad eos inviſendos, ac piis ſermonibus, & precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitæ diſcrimine conſtitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, abſque perſonarum, aut ſexus acceptione, expreſſe damnantes quamcumque praxim huic Chriſtianæ pietatis officio contrariam.

V.
Chriſtiani Tibicines, aliique artis Muſicæ Profeſſores operam non præſtent in Idolorum Pagodis, & feſtivitatibus.

Non ſine maximo animi noſtri mœrore accepimus etiam, Chriſtianos tympanorum pulſatores, Tibicines, aut alterius cujuſcumque muſici inſtrumenti ſonatores ad Idolorum feſtivitates, & ſacrificia accerſiri, ad ludendum, & interdum etiam cogi, ob quamdam ſervitutis ſpeciem erga publicum ab ipſis contractæ per hujuſmodi artis exercitium, nec facile eſſe Miſſionariis eos ab hoc deteſtabili abuſu avertere: quocirca conſiderantes, quam gravem rationem eſſemus Deo reddituri, ſi hujuſmodi Chriſtifideles a Dæmoniorum honore, & cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, ne impoſterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occaſione Sacrificiorum, tum quarumcumque ſolemnitatum ſuperſtitioſo cultu imbutarum, ſonare, aut canere, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ, cum nullo modo liceat Chriſti famulis Belial inſervire; Ideoque Miſſionarii non ſolum eos monere tenebuntur de præfata prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, & contrafacientes ab Eccleſia expellere, donec ex corde reſipiſcant, & publicis pœnitentiæ ſignis patratum ſcandalum emendaverint.

VI.
Quod Conſtitutio Gregorii XV. circa lavacra, & ablutiones cōprehendat etiam Miſſionarios.

Declaramus præterea Pontificiam Conſtitutionem Gregorii Papæ XV. incipientem -- Romanæ Sedis Antiſtes - ad petitionem Patrum Societatis Jeſu editam, qua indigenis Chriſtifidelibus lavacra non alia occaſione, & fine, quam corporis reficiendi, & a naturalibus ſordibus mundandi, ab Apoſtolica Sede permittuntur, interdictis tempore, & modo, quibus a Gentilibus adhiberi ſolent, æque afficere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat ſub quacumque alia cauſa, & fine, etiam ad effectum, ut exiſtimentur Sanias, ſeu Brachmanes, præ cæteris dediti hujuſmodi ablutionibus, illis uti, præſertim ſtatutis eorum horis, & ante vel immediate poſt quamcumque ſacram functionem.

Cine-

Digitized by Google

VII.
Prohibetur uſus Cinerum; præter modum, & tempus ab Eccleſia receptum, & omnia ſigna ſuperſtitioſa damnantur.

Cineres itidem ex Vaccæ ſtercore confectos, & impiam Gentilium pœnitentiam a Rutren inſtitutam redolentes, benedicere, eoſque fronti Sacro Chriſmate delinitæ impingere, ſive alia quæcumque ſigna albi, vel rubei coloris, quibus Indi ſuperſtitioſiſſimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis Corporis parte utuntur, deferre prohibemus: Mandantes, ut Sanctæ Eccleſiæ conſuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illiſque Chriſtianorum caput Cruce ſignandi, ad humanæ infirmitatis memoriam recolendam, religioſe ſerventur tempore, ac modo ab Eccleſia præſcripto, ſcilicet feria quarta Cinerum, & non alias.

VIII.
Quid ſervandum ſit circa librorum Gentilium uſum.

Et demum quia ex librorum de falſa religione, & de rebus obſcænis, ſuperſtitioſiſque tractantium lectura venenum ut plurimum ſerpere ſolet ad cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac ſtudium Miſſionariorum, qui libros ſacram Eccleſiæ Catholicæ doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continentes, pro Indorum Chriſtifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, ſeu Tamulicam tranſtulere, vel novos pro illorum commodo, & inſtitutione compoſuerunt; iiſdem Chriſtifidelibus expreſſe interdicimus fabuloſos Gentilium libros, eoſque legere, & retinere prohibemus, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ, niſi prius habita licentia Parochi, ſeu Miſſionarii curam animarum exercentis, quorum prudentiæ committimus facultatem ſuper hoc diſpenſandi, & libros (ſi qui forte ſunt) noxia ſuperſtitione vacuos, & nihil contra bonos mores tractantes, pro Chriſtianorum uſu ſeligendi, eorumque lecturam permittendi.

Ea igitur univerſa, & ſingula authoritate Apoſtolica, & tenore prædictis damnamus, ac diſtrictiori, quo poſſumus, modo prohibemus, Mandantes Patri Provinciali Provinciæ Malabaricæ, cæteriſque Superioribus Societatis Jeſu in Indiis Orientalibus, ut hoc noſtrum Decretum notificent ſingulis Miſſionariis, ſive aliis quibuſcumque curam animarum exercentibus ſibi ſubjectis, illudque perpetuo, & inviolabiliter exequi faciant, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ quoad Provinciales, & Superiores, & ſuſpenſionis a Divinis ipſo facto incurrendæ quoad Subditos contrafacientes, ſeu aliter permittentes. Atque ita decernimus, & mandamus in omnibus, donec

Mandat hoc Decretũ publicari & obſervari, donec aliud fuerit a S. Sede proviſum, ſub pœnis &c.

aliud

aliud fuerit ab Apoſtolica Sede, vel a Nobis ejuſdem authoritate proviſum, inviolabiliter ſervari, non obſtantibus quibuſcumque.

Et ne ex his, quæ expreſſe præcepta, vel probibita a Nobis fuere, tacitum quis deducere valeat, iu reliquis prasticari ſolitis in iſtis Miſſionibus, noſtrum aſſenſum, ſeu approbationem; (cum plura forſan reformatione digna noſtram cognitionem effugerint, & alia maturius examen poſtulautia indeciſa remanſerint); hanc interpretationem omnino reiicimus, & menti noſtræ eſſe contrariam declaramus. Volumus autem juſtis de cauſis, ut boc noſtrum Decretum afficiat, & pro publicato habeatur poſt illius traditionem a noſtro Cancellario faciendam Patri Guidoni Tachard Vice-Provinciali Patrum Gallorum Societatis Jeſu in Indiis, cui propterea in virtute Sanctæ Obedientiæ onus injungimus, quatuor ſimilia exemplaria tranſmittendi ad Patrem Provincialem Provinciæ Malabaricæ ac ad Patres Superiores Miſſionum Madurenſis, & Mayſſur, & Carnatenſis, quibus poſt bimeſtre, & reliquis Miſſionariis poſt trimeſtre a die conſignationis faciendæ dicto Patri Tachard, idem Decretum pro publicato, & notificato pariter habeatur. Datum Pudicherii in Sancta Viſitatione Apoſtolica hac die 23. Junii 1704., & publicatum die 8. Julii ejuſdem anni 1704. per traditionem factam coram Illuſtriſſimo, & Reverendiſſimo Domino per me Cancellarium infraſcriptum Rev. Patri Guidoni Tachard Patrum Gallorum Societatis Jeſu in Indiis Orientalibus Superiori, præſentibus RR. Patribus Franciſco Laines, Superiore Miſſionis Madurenſis, ac Venantio Bouchet Superiore Miſſionis Carnatenſis.

Declarat; quod per Decretum hujuſmodi non intendit approbare alia, ſi quæ ſint, reformatione digna.

Præſcribit publicationis formam, ejuſdemq; ſervatæ effectum

Dat. 23. Junii, & publicat. 8. Julii 1704.

Carolus Thomas Patriarcha Antiochenus Viſitator Apoſtolicus.

Andreas Candela S. Viſitationis Apoſtolicæ Cancellarius.

,,Quoniam autem de re maxima, eaque graviſſima agebatur, idem Antiochenus Patriarcha Literis ſuis totam rei geſtæ ſeriem Apoſtolicæ Sedi exactiſſime renuntiavit, latumque ab ſe Decretum ſupremo illius judicio ſubjecit. Quibus ad Urbem allatis Literis, idem Prædeceſſor Noſter Clemens Papa XI. ſupradictum Vicarii Apoſtolici Decretum rite perpenſum, at-,,que

Relatum Decretum confirmatur a Clemente XI. P.M. cũ clauſula donec&c.

„ que etiam in Congregatione S. Officii diligenti exa-
„ mini ſubjectum, in omnibus ſervandum, & exequen-
„ dum eſſe ſtatuit, ea tamen addita clauſula „ *Donec aliter a Sede Apoſtolica proviſum fuerit, poſtquam eos audierit, ſi qui erunt, qui aliquid adverſus contenta in bujuſmodi Decreto afferendum babuerint.* „ Ea Pontificis
„ in Congregatione Sancti Officii reſolutio ſequentis eſt
„ tenoris, videlicet:

Feria v. Die VII. *Januarii* 1706.

Tenor reſolutionis ejuſdem in Congregatione S. Officii die 7. Januar. 1706.

In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Univerſalis Inquiſitionis habita in Palatio Apoſtolico Vaticano, coram Sanctiſſimo D. N. D. Clemente divina Providentia Papa XI., ac Eminentiſſimis, & Reverendiſſimis DD. S.R.E. Cardinalibus in tota Republica Chriſtiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquiſitoribus a S. Sede Apoſtolica ſpecialiter deputatis.

Idem Sanctiſſimus Dominus Noſter relato tenore Decreti, editi Pudicherii die 23. Junii 1704. a D. Carolo Thoma de Tournon Patriarcha Antiocheno Commiſſario, & Viſitatore Apoſtolico in Imperio Sinarum, & aliis Indiarum Orientalium Regnis, necnon literarum inde ſcriptarum ab eodem D. Patriarcha, nempe die 9. Julii dicti anni 1704. ad præfatos Eminentiſſimos, & Reverendiſſimos DD. Cardinales, ac die 10. ejuſdem menſis ad R. D. P. Aſſeſſorem, diſerte ſuper iiſdem de more loquutus fuit. Auditis deinde

Commendat zelum & prudentiam Cardinalis de Tournon pro Decreto edito, quod ab omnibus obſervari debeat, donec aliter &c.

Votis præfatorum DD. Cardinalium dixit, reſcribendum eſſe D. Patriarchæ, commendando illius prudentiam, ac zelum, & quod exacte obſervari debeant ea omnia, quæ in Decreto ſupradicto fuerunt ab ipſo præſcripta, donec aliter a Sede Apoſtolica proviſum fuerit, poſtquam eos audierit, ſi qui erunt, qui aliquid adverſus contenta in bujuſmodi Decreto afferendum babuerint.

Mandat reaſſumi omnia circa Ritus Malabaricos, etiam nondum expreſſe damnatos, ad Apoſtolicam Sedem delata.

Juſſit quoque Sanctitas Sua, quod per Patrem Conſultorem Joannem Damaſcenum Ordinis Fratrum Minorum S. Franciſci Conventualium reaſſumantur ea omnia, quæ circa nonnullos ritus, ut aſſeritur, ſuperſtitioſos Chriſtianis Malabaris in Indiis Orientalibus a quibuſdam Miſſionariis, ut prætenditur, permiſſos, jampridem ad eamdem Apoſtolicam Sedem delata fuerunt a Fratre Franciſco Maria Turonenſi Ordinis Minorum ejuſdem Sancti Franciſci Cappuccinorum Miſſionario illarum partium, ad hoc, ut

idem

idem P. Conſultor de iis, quæ ſive a ſan. mem. Gregorio XV. in ſuis literis die XXXI. Januarii 1623. in forma Brevis deſuper expeditis, ſive ab eodem Domino Patriarcha in ſuo Decreto prædicto expreſſe damnata, vel prohibita non fuerint, conficiat Summarium, ſuper quo diſcuti, ac decerni valeat, quid ſit agendum.

Quæſtionem de *Pareis* ſeparatim examinari jubet.

Quo vero ad quæſtionem de quibuſdam Ignobilium, ac infimæ ſortis hominibus, qui in eiſdem Regionibus vocantur Pareas, *& a Nobilibus tamquam infames, & damnati vitantur, Sanctitas Sua dixit, quod ſeparatim examinari debeat.*

Falſus rumor per Indias ſpargitur de revocatione Decret. Card. de Tournon.

Cui ſe opponit Clemens XI., & præmiſſæ reſolutionis exemplum in Indias mittit.

„ Verum hanc providentiam, uberesque, quos inde „ ſpes erat proventuros, fructus fruſtratus eſt falſus ru- „ mor, qui paucos poſt annos per Indias increbuit, ip- „ ſum nempe Clementem XI. Prædeceſſorem, & rela- „ tum Patriarchæ Decretum revocaviſſe, & nonnullas „ ex iis cæremoniis adprobaſſe, quas ille tamquam ſuper- „ ſtitioſas, minimeque ferendas proſcripſerat. Cum fal- „ ſo rumori curſum intercepturus laudatus Pontifex Cle- „ mens XI., utque omnibus manifeſta redderet animi „ ſui ſenſa, atque impugnatoribus Decretorum à Pa- „ triarcha prædicto editorum omne penitus effugium „ adimeret, quo a præſtanda eiſdem Decretis debita „ obedientia ſe ſubtrahere quoquo modo poſſent, die „ prima Septembris anni MDCCXII. extrahi ex Tabula- „ riis mandavit authenticum exemplum Decreti, quod „ prædicta die VII. Januarii anni MDCCVI. emanaverat, „ & ſuperius tranſcriptum eſt, illudque Epiſcopo Melia- „ purenſi tranſmitti juſſit, ut ex eo, & is probe noſce- „ ret, & aliis etiam Epiſcopis, & Miſſionariis earum „ Regionum palam faceret, quid eo uſque de Patriarchæ „ Antiocheni Decreto Apoſtolica Sedes judicaſſet. Ac „ ne ullo modo Pontificiæ mentis Oraculum in dubium „ poſſet revocari, Decreti exemplo jungendas, alligan- „ daſque voluit Literas Apoſtolicas in forma Brevis, ut „ ſequitur:

Epiſtola in forma Brevis ab eo ſcripta Epiſcopo Meliapuren. die 17. Septembris 1712.

Venerabilis Frater &c. Non ſine gravi animi noſtri moleſtia iſtis in partibus evulgatum fuiſſe audivimus, quod præſcripta in quodam Decreto die 23. Junii 1704. Pudicherii edito a bon. mem. Cardinali de Tournon, cum illuc ad Sinenſis Imperii oras tranſmigraturus acceſſit, a Nobis re-

ſciſſa, & abrogata, ac ſimul cæremoniæ, & Ritus, qui eodem Decreto ſuperſtitionis labe infecti declarantur, vel omni, vel aliqua ex parte approbati, ac permiſſi fuerint. Cum autem maxime cupiamus, ut in re tanti momenti non modo Fraternitati tuæ, verum etiam, te curante, cæteris iſtarum Partium Antiſtitibus, ac Miſſionariis aperte veritas innoteſcat; tibi conjuncta folia a Notario Sanctæ Romanæ, & Univerſalis Inquiſitionis ſubſcripta, ac ejuſdem Inquiſitionis ſigno roborata, mittenda duximus, ex quibus abunde, ac luculenter intelliges, quænam ejuſmodi in rebus hactenus fuerit, & adhuc ſit noſtra mens, donec a Nobis, & Apoſtolica Sede aliter decernatur. Quod ſupereſt, Paſtorum Principem enixe rogamus, ut in arduis Paſtoralis Officii curis cæleſti ope ſua tibi jugiter adeſſe velit. Et Fraternitati tuæ Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub annulo Piſcatoris die 17. *Septembris anni* 1712. *Pontificatus noſtri anno duodecimo.*

Cum qua eidem traſmittit exempla authentica cöfirmationis Decreti Cardinalis prædicti.

Congregatio de Propaganda Fide ad Epiſc. Claud. ſimiliter ſcribit pro relati Decreti publicatione.

„ Quoniam autem unus, & alter annus elapſus jam „ erat, nec dum conſtiterat, S. Officii Decretum, Pon„ tificiaſque Literas Meliapurenſi Epiſcopo redditas „ fuiſſe, idcirco Congregatio S. R. E. Cardinalium nego„ tiis de Propaganda Fide præpoſitorum novum Decreti, „ Literarumque exemplum Epiſcopo Claudiopolitano „ in Cucichenſi Provincia Apoſtolico Vicario die xxiv. „ Julii anni MDCCXIV. tranſmitti curavit, ipſique Pon„ tificio nomine mandavit, ut ſi forte priores Literæ „ deperiiſſent, aliave de cauſa Decreti promulgatio ſe„ cuta non eſſet, caveret ipſe diligenter, ut poſteriores „ ſaltem Meliapurenſi Epiſcopo juridice redderentur, „ eoque debitam Pontificiis mandatis obedientiam præ„ ſtare, aut reluctante, aut differente, idem ipſe Clau„ diopolitanus Epiſcopus Apoſtolicæ Sedis judicium, „ nulla interpoſita mora, executioni mandaret.

„Cum tamen Patriarchæ Antiocheni Viſitatoris, & „ Commiſſarii Decretum confirmatum quidem fuiſſet, „ ſed ea addita reſervatione „ - *Donec aliter a Sede Apoſtolica proviſum fuerit, poſtquam eos audierit, ſi qui erunt, qui aliquid adverſus contenta in hujuſmodi Decreto afferendum habuerint* —„ haud difficilem ſe præbuit Clemens XI. „ audiendis Miſſionariis, qui poſt Decreti confirmatio„ nem,

Clemens XI. ad inſtantiam Miſſionariorũ

„ nem, aliiſque temporibus, Romam venerant, eorumque preces benigne excepit, quibus enixe petebant, ut cenſurarum, quæ in eo Decreto continebantur, ſuſpenſionem, unaque ſimul moderationem, aut ipſiuſmet Decreti interpretationem concederet: utque res maturius expediretur, auditis jam non ſemel Miſſionariis prædictis, Nobis in minoribus agentibus, Sanctæque Univerſalis Inquiſitionis Conſultoris munus obeuntibus mandavit, ut ab initio rem totam penitus cognoſceremus, atque collectis, quæ ex utraque Parte afferebantur, rationum momentis, de illa ad S. Officii Congregationem pleniſſime referremus. Hinc productis, ex una Parte a Decreti impugnatoribus, facti, juriſque non exiguæ molis voluminibus, proditiſque antiquis, & recentibus documentis, quibus vetitas Decreto obſervantias ſuperſtitione vacare, omnique labe carere conabantur oſtendere: exhibitiſque ex alia, quæ Decreto favebant, rationibus multiplicibus; plenam inde hauſimus cauſæ totius cognitionem, eoque res, quod ad Nos attinebat, adducta erat, ut poſſemus jam de ea exacte referre. Verum Clemente XI. vita functo, ejus Succeſſor fel. pariter record. Innocentius Papa XIII. huic cauſæ cognoſcendæ peculiarem Congregationem ex lectiſſimis conflatam Viris non minus integritate, quam prudentia, doctrinaque præſtantibus (quos inter Nos etiam, etſi prædictis qualitatibus minime prædìti, adſcripti fuimus) deputavit. Qui ſelecti Viri ſæpius, per duos, & amplius annos, inter ſe convenientes, communicatis conſiliis, longa rerum indagine, & exquiſita adhibita diligentia, articulatim rem totam diſcuſſerunt, tam voce, quam ſcripto iterum, ac ſæpius auditis. Cum autem eo res perveniſſet, Innocentio XIII. e vivis ſublato, ad Petri Cathedram evectus eſt ſan. mem. Benedictus Papa XIII.. qui eorum omnium, quæ in hac cauſa geſta fuerant, certior apprime factus, nec minori flagrans deſiderio eam ad optatum finem perducendi, ſupradictam Congregationem pro ejuſdem cauſę recto, expeditoque curſu ab Innocentio Deceſſore inſtitutam confirmavit, atque incœptum examen perſequi juſſit; eaque non multo poſt examini finem impoſuit.

totam Rituum cauſam reaſſum.

Ejuſque ſummam, & relationem confici mandat a R. P. D. de Lambertinis, nunc Summo Pontifice fel. regnante.

Innocentius XIII. deputat Congregationem Particularem.

Cujus deputatio a Benedicto XIII. confirmatur.

Eaque examini finem imponit.

His

Reſolutio capta a Benedicto XIII.

„ His ita peractis, idem prælaudatus Pontifex Benedi-„ ctus XIII., cauſa ad ſe avocata, Apoſtolicas Literas in „ forma Brevis anno MDCCXXVII. exeunte, ad univer-„ ſos Epiſcopos, & Miſſionarios Regnorum Madurenſis, „ Mayſſurenſis, & Carnatenſis dedit, quibus prædicti „ Caroli Thomæ Cardinalis Turnonii Decretum confir-„ mavit, obſervandumque præcepit. Literæ ſunt hujuſ-„ modi, videlicet:

Ejus Epiſtola in forma Brevis ad Epiſcopos, & Miſſionarios dictorum Regnorum data die 12. Decemb. 1727.

Venerabilibus Fratribus, ac dilectis filiis, Epiſcopis, & Apoſtolicis Miſſionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi.

BENEDICTUS PAPA XIII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Ad aures noſtras pervenit, vocationem Gentium, Eccleſiæque incrementa, propter ſubortas inter Operarios Evangelicæ Meſſis controverſias, magnis iſthic difficultatibus laborare. Quæ quidem eo graviorem Nobis dolorem attulerunt, quo remedia ſalubriter alias adhibita diutius à nonnullis repudiari intelleximus. Jam enim per bon. mem. Carolum Thomam Patriarcham tunc Antiochenum, cum poteſtate Legati de latere Apoſtolicum Viſitatorem, deinde hujus S.R.E. Cardinalem, pleraque ad gliſcentes lites componendas, explicandaſque difficultates ſapienter præſcripta fuerant, decreto condito Pudi-cherii in Sacra Viſitatione Apoſtolica die xxiii. menſis Junii anni MDCCIV. die vero octava Julii ejuſdem anni promulgato. Partibus autem nondum acquieſcentibus, de mente fel. record. Clementis XI. Prædeceſſoris noſtri diverſa opinantibus, & evulgantibus, idem Prædeceſſor noſter, datis ad Ven. fratrem Epiſcopum Meliapurenſem literis die xvii menſis Sept. anni MDCCXII. ſuam de ſervandis decretis mentem opportune declaravit. Ut igitur noſtræ quoque ſolicitudinis partes ad controverſias avertendas, & ſalutem gentium concordibus ſtudiis facilius à Vobis procurandam adhibeamus; præſertim ne quis ex ſilentio noſtro detractum aliquid eſſe ſuſpicetur mandatis, & declarationibus antedictis; laudati Anteceſſoris noſtri veſti-

Refert Decretum Card. de Tournon, & Confirmationem Clementis Papæ XI.

Eaque de novo confirmat.

veſtigiis inhærentes, decreta ejuſdem Patriarchæ Antiocheni noſtra etiam auctoritate confirmamus, eorumque obedientiam, & obſervantiam ſimiliter mandamus & requirimus. Decretum quoque de Sacramentis adminiſtrandis moribundis hominibus infimæ conditionis, quos Pareas *appellant, ulteriori dilatione remota, pariter ſervari, & impleri præcipimus. Veſtrum autem erit, ut mandata per Anteceſſorem noſtrum, & per Nos ipſos Apoſtolica auctoritate, tenore præſentium, in omnibus confirmata, impigre, & obſequenter facientes opus Dei, quod tanta cum animi alacritate ſuſcepiſtis, rite, unanimiter, ſtudioſeque perficiatis. Ac vobis, venerabiles Fratres, dilecti Filii, Apoſtolicam benedictionem peramanter impertimur.*

Decretum quoque circa *Pareas* confirmat, & obſervari jubet.

Datum Romæ apud S. Petrum ſub annulo Piſcatoris die xii Decembris MDCCXXVII. Pont. noſtri anno iv.

„ Tantum vero abfuit, ut qui pro Ritibus eo Decreto „ damnatis pugnabant, huic novæ ejuſdem Decreti confir- „ mationi acquieſcerent, quin potius anno MDCCXXXII. „ Prædeceſſori noſtro Clementi Papæ XII. in Benedicti „ locum ſubrogato declaraverint, ſe nihil de nova con- „ firmatione audiviſſe, neque aliquid, quod ad eam „ ſpectaret, Epiſcopis, & Miſſionariis Indiarum fuiſſe „ legitime denuntiatum, ideoque enixis precibus ab eo „ poſtulaverint, ut, non obſtante Benedicti XIII. diſpo- „ ſitione, dignaretur hanc eandem cauſam denuo S. Of- „ ficii Congregationis examini, & cognitioni ſubiicere: „ Et quamquam, aliis earum Partium Miſſionariis cau- „ ſam finitam eſſe, & in rem judicatam abiiſſe reputan- „ tibus, ſeu excipientibus, non deeſſent, qui poſtulatis „ haud annuendum eſſe crederent, iiſque adverſarentur; „ attamen idem Pontifex Clemens XII., ſupremum tan- „ dem acerrimis, pernicioſiſque diſſidiis finem fieri per- „ optans, ſupradictorum preces admittendas exiſtima- „ vit, declaravitque in cauſa poſſe procedi. Quare totius „ materiæ inſtaurata diſceptatione, & per duos fere annos „ continuata, documentis certis, & neceſſariis ex utra- „ que Parte productis, factaque præſertim Decreti im- „ pugnatoribus ampliſſima facultate afferendi quidquid „ in controverſum quemque Articulum deducendum, „ allegandumque è re ſua judicarent; poſt plures Con- „ gregationes habitas in Conventu Sanctæ Mariæ ſupra „ Mi-

Supplicatur Clementi XII pro verſione Cauſæ in Congregatione S. Officii.

Eaque conceditur, & a prædicta Congregatione, Partibus auditis perficitur.

„ Minervam à S.R.E. Cardinalibus in negociis Fidei Generalibus Inquiſitoribus per univerſam Chriſtianam Rempublicam deputatis, hi tandem quid ipſorum judicio in controverſis Articulis aut confirmandum, aut moderandum, declarandum denique, aut aliqua ex parte remittendum eſſet, aperuerunt; eorumque reſolutiones probavit, confirmavitque prælaudatus Clemens Papa XII., illaſque inſerendas decrevit Apoſtolicis literis in forma Brevis, quibus Madurenſibus, Mayſſurenſibus, & Carnatenſibus Epiſcopis, ac Miſſionariis Apoſtolica auctoritate mandavit, injunxitque, ut lata ab ſe decreta tum religioſe ipſi obſervarent, tum ab aliis omnibus ſumma fide ac diligentia obſervari curarent. Literæ in forma Brevis ſunt ſequentis tenoris:

Clemens XII. confirmat reſolutiones a Congregatione captas.

Tenor Literarum pro hujuſmodi Confirmatione editarum die 24. Auguſti 1734.

Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Epiſcopis, & Apoſtolicis Miſſionariis in Regnis Indiarum Orientalium, Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi.

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam benedictionem.

Prolatio Decreti a Cardinali de Tournon Pudicherii facta, ejuſdemque Confirmationes referuntur.

Compertum, exploratumque Vobis eſſe non ambigimus, Carolum Thomam bon. mem. tunc Patriarcham Antiochenum cum poteſtate Legati à latere Apoſtolicum Commiſſarium, & Viſitatorem, deinde hujus S. R. E. Cardinalem de Tournon à Prædeceſſore noſtro fel. record. Clemente XI. ad Sinas anno 1702. *miſſum, ubi primum ad Arcem Pudicherii appulit, ut gravibus, & urgentibus Miſſionum in Regnis Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi ſaluberrime dirigendarum neceſſitatibus opportune proſpiceret, condidiſſe die* 23. *menſis Junii anni* 1704. *Decreta nonnulla, quæ die* 8. *menſis Julii ejuſdem anni promulgavit. Cum autem aliquot ex Venerabilibus Fratribus, & Dilectis Filiis, Epiſcopis, & ſacris Indiarum Orientalium Operariis, quibuſdam in iiſdem Decretis contentis minime acquieſcentes, reclamaſſent, laudatus Prædeceſſor noſter Clemens XI. Literis in forma Brevis ad Epiſcopum Meliapurenſem die* 17. *men-*

menſis Septembris anni 1712. *datis, eorumdem Decretorum obedientiam, & obſervantiam tamdiu requiſivit, ac mandavit, donec Apoſtolica hæc Sedes Cauſæ momentis fideliter relatis, & accuratius inſpectis, quas noviſſet Juſtitiæ magis conſentaneas, & propagandæ Chriſtianæ Fidei magis idoneas providentiæ ſuæ vias, ac rationes iniret. Benedictus etiam XIII. fel. record. itidem Prædeceſſor noſter provide Clementis XI. mandatis, declarationibus, atque veſtigiis inhærens, Literis quoque in forma Brevis die* 12. *menſis Novembris anni* 1727. *datis memorata Cardinalis Tournonii Decreta confirmationis robore ſimiliter munivit. Nos vero, qui plane immerentes ipſis Summis Pontificibus in Apoſtolica ſervitute ſucceſſimus, nihil optamus impenſius, quam ut Sacroſancta Jeſu Chriſti Fides amplius in dies promoveatur, atque omni ope curemus, ut ſi qua forte magnis ejuſdem incrementis, & propagationi occurrant impedimenta, (Deo votis noſtris obſecundante) penitus auferantur. Itaque poſtquam neceſſaria, & certiora habuimus documenta, Theologorum, ac præſertim Venerabilium Fratrum noſtrorum S.R.E. Cardinalium per univerſam Chriſtianam Rempublicam Generalium Inquiſitorum ſuffragia exquiſivimus, quæque iidem Venerabiles Fratres noſtri Cardinales confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, atque in nonnullis remittenda Nobis conſulere decreverunt, ex ſequentibus Dubiis hic inſertis plene vos dignoſcetis.*

Clemens XII. finalem Cauſæ reſolutionem cum voto Congregationis S. Officii edere intendit.

Dubia pro Miſſionibus Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi, exorta occaſione Decreti clar. mem. R.P.D. Caroli Thomæ Maillart de Tournon Patriarchæ Antiocheni, poſtea S.R.E. Cardinalis, editi Pudicherii die 23. *Junii* 1704. *propoſita in Congregationibus Generalibus S. Officii, habitis in Conventu Sanctæ Mariæ ſuper Minervam coram Eminentiſſimis, & Reverendiſſimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generalibus Inquiſitoribus, præſentibus DD. Conſultoribus infraſcriptis diebus: Super quibus Dubiis iidem Eminentiſſimi ſuam protulerunt ſententiam, prout infra, videlicet.*

Dubia in Congregationibus propoſita.

Feria 4. *die* 21. *Januarii* 1733.

I.

Dub. ſuper præcepto adhibendi Sacramentalia in conferendo Baptiſmo.

Primum Dubium: *An, & quomodo Decretum clar. mem. Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis: Diſtricte prohibemus, ne in baptizandis, tam Pueris, quam Adultis cujuſ-*

cumque ſexus, & conditionis, omittantur Sacramentalia, ſed omnia palam adhibeantur, & ſignanter Saliva, Sal, & Inſuflatio, quæ ex Apoſtolica Traditione Catholicæ Eccleſia recipit, & ob recondita in iis ſacris Ceremoniis Divinæ erga nos bonitatis Myſteria ſanctè, & inviolabiliter cuſtodivit, Decreto Sanctæ, & Univerſalis Inquiſitionis de anno 1659. *pro Sinis facto, ob diverſas rationes, & circumſtantias, minime obſtante.*

Reſolutio. Eminentiſſimi dixerunt: *Confirmandum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon, ſed conſulendum Sanctiſſimo, quod Miſſionariis Regnorum Madurenſis, Mayſſurenſis, & Carnatenſis Diſpenſationem concedat ad Decennium duraturam, omittendi in collatione Baptiſmi Salivam, & occulte utendi inſuflationibus, in caſibus tamen particularibus, & in quibus gravis, & proportionata neceſſitas urgeat, ſuper qua conſcientia Miſſionariorum oneratur: dummodo non laborent errore habendi Salivam, & anhelitum, tamquam materiam ineptam, vel incapacem ad inſerviendum pro Sacramentalibus Ceremoniis in Baptiſmo, utpote omnino incapaces Baptiſmi; Eique Miſſionariis injungendum, ut debitam inſtructionem, aliaſque omnes poſſibiles diligentias adhibeant, ut averſio Populorum à Saliva, & inſuflatione amoveatur, & de inſtructione, aliiſque diligentiis adhibitis Sanctam Sedem intra tempus Decennii certiorent.*

Monitum ad Miſſionarios. *Inſuper monendos eſſe Miſſionarios ſuper gravi negligentia non recurrendi ad S. Sedem pro obtinenda facultate diſpenſandi, & male ſe geſſiſſe Epiſcopos concedendo hujuſmodi Diſpenſationem, inconſulta Apoſtolica Sede.*

II. Dub. ſuper impoſitione nominis alicujus Sancti in Baptiſmo. Secundum Dubium — *An, & quomodo dictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis — Item præcipimus, ut, juxta laudabilem Eccleſiæ conſuetudinem, ſemper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano deſcripti, omnino interdictis Nominibus Idolorum, vel falſæ Religionis Pœnitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophiti hactenus appellari conſueverunt, antequam per Baptiſmum eſſent Divinæ Gratiæ renati.*

Reſolutio. Eminentiſſimi Dixerunt — *Moderandum eſſe Decretum, deleto verbo*: Præcipimus: *Cum clauſula*: Curent quantum fieri poteſt; *firma remanente Interdictione, quoad*

ad

ad nomina Idolorum, & falſæ Religionis Pœnitentium.

Feria 4. die 22. Aprilis 1733.

Tertium Dubium -- *An, & quomodo dictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis -- Nec Parochis, ſeu Miſſionariis ſub quovis prætextu liceat Sanctiſſimæ Crucis, Sanctorum, & rerum ſacrarum nomina per translata immutare, nec ea alio Idiomate explicare, niſi Latino, vel ſaltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis latinæ ſignificationi liquido, & adamuſſim reſpondeant.* III. Dub. ſuper translatione nominum rerum ſacrarum in aliud idioma.

Eminentiſſimi dixerunt -- *Quod ſervetur Decretum Eminentiſſimi de Tournon, & declaretur, non habere locum in vocibus, & nominibus jam ab Inſtitutione Miſſionis communiter receptis, quæ tamen per hanc declarationem nec approbantur, neque reprobantur.* Reſolutio.

Quartum Dubium -- *An, & quomodo dictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis -- Et quia audivimus, Baptiſmum Infantium ex Chriſtianis Parentibus ortorum, eorumdem incuria, ſæpe ſæpius diu protrahi, non ſine maximo dictorum Infantium ſalutis diſcrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut ſacrorum Canonum memores, terminum breviorem, quam fieri poſſit, attentis circumſtantiis, Genitoribus præfigant, graviter conſcientiam eorum onerantes, niſi filios intra præfixum tempus ad Eccleſiam deferant Sacro Fonte abluendos.* IV. Dub. ſuper Baptiſmo Infantium non protrahendo.

Eminentiſſimi dixerunt -- *Servandum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon.* Reſolutio.

Quintum Dubium -- *An, & quomodo prædictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis -- Præterea cum moris hujuſmodi Regionis ſit, ut Infantes ſex, vel ſeptem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, ex Genitorum conſenſu, matrimonium indiſſolubile de præſenti contrahant per impoſitionem Taly, ſeu aureæ Teſſeræ Nuptialis Uxoris collo penſilis, Miſſionariis mandamus, ne hujuſmodi irrita matrimonia inter Chriſtianos fieri permittant, nec Sponſos ſic conjunctos cohabitare ſinant, donec completa legitima ætate, & explorato eorum conſenſu, in faciem Eccleſiæ, juxta formam a Sac. Concilio Tridentino præſcriptam, verum, & Canonicum Matrimonium contraxerint.* V. Dub. ſuper Matrimoniis impuberum.

Eminentiſſimi dixerunt -- *Exequendum eſſe Decretum Eminentiſſimi de Tournon, cum declaratione tamen, ſervandam*

dam eſſe formam pro Matrimoniis a Sac. Concilio Tridentino præſcriptam in locis, in quibus Decretum dicti Concilii in cap. primo ſeſſ.24. de Reform. Matrim. publicatum eſt, & inpoſterum publicabitur, neque ejus obſervantia ſit impoſſibilis; & Miſſionarii curent, quantum fieri poteſt, ut in omnibus locis Miſſionum illarum Partium dictum Decretum Concilii publicetur.

VI. Dub. ſuper prohibitione Mulieris facta deferendi Taly in ſignum Matrimonii contracti.

Sextum Dubium — *An, & quomodo dictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis — Et quoniam apud Peritiores impiæ illius Religionis Sectatores Taly præſefert Imaginem, licet informem, Pulleyaris, ſeu Pyllajaris Idoli nuptialibus Ceremoniis præpoſiti; Cumque dedeceat Chriſtianas Mulieres talem effigiem collo deferre in ſignum Matrimonii; diſtricte prohibemus, ne inpoſterum audeant Taly cum hac effigie collo appendere; & ne Uxores innuptæ videantur, poterunt uti alio Taly, vel Sanctiſſimæ Crucis, vel Sanctiſſimi Domini noſtri Jeſu Chriſti, vel Beatæ Virginis, vel alia quavis Religioſa Imagine ornato.*

Reſolutio. Eminentiſſimi dixerunt — *Servandum eſſe Decretum Eminentiſſimi de Tournon, quamvis Miſſionarii aſſerant, nunquam permiſiſſe geſtationem dicti Taly.*

VII. Dub. ſuper prohibitione delationis Funiculi 108. filorum, cui dictum Taly appenditur.

Septimum Dubium — *An, & quomodo prædictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis — Et cum ſuperſtitione non careat Funiculus centum, & octo filis compoſitus, & croceo ſucco delinitus, quo plerique dictum Taly appendunt, prohibemus etiam dictorum filorum numerum, & unctionem.*

Reſolutio. Eminentiſſimi dixerunt — *Servandum eſſe Decretum Eminentiſſimi de Tournon.*

VIII. Dub. ſuper ſuperſtitioſis Nuptiarum Ritibus abolendis.

Octavum Dubium — *An, & quomodo dictum Decretum, ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis — Ceremoniæ etiam Nuptiales juxta harum Regionum morem tot ſunt, tantaque ſuperſtitione maculatæ, ut tutius, remedium aptari non poſſit, quam eas omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe ſcateant, & difficillimum ſit eas a ſuperſtitioſis expurgare. At vero, ut faciliori converſionum viæ, & Neophitorum commodo, quantum fieri poteſt, in Domino indulgeamus, Miſſionariis, & præcipue Miſſionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, ſeveriorique calculo, ſuperſtitioſa omnia a dictis Ceremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur,*

tur, quod Chriſtianam pietatem offendat, & Gentilium ſuperſtitionem redoleat, & ſignanter, præter eas, quas audivimus jam ſtatutas in hac materia ab iiſdem Miſſionariis reformationes, ramus arboris Areſciomara omnino auferatur, ferculorum numerus non minus, ac cibi præſcripta qualitas varietur; Circuli ſuper caput Sponſorum ad tollenda maleficia omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis Vaſis ibidem adhiberi ſolitis a nobis dictum, & probibitum intelligatur.

Eminentiſſimi dixerunt: *Servandum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon.* Reſolutio.

Feria 4. Die 23. Julii 1733.

Nonum Dubium: *An & quomodo dictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis: Fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione proſperitatis, vel infortunii auſpicia Gentiles temere ducunt, vel omnino à Chriſtianorum Nuptiis rejiciatur, vel ſaltem, ſi illum comedere velint, non publice, ſed ſecreto, & extra ſolemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujuſmodi auſpiciorum deliramento ſunt immunes.* IX. Dub. ſuper fractione fructus vulgo Cocco nuncupat.

Eminentiſſimi dixerunt: *Dilata.* *Vide infr. poſt Dub. XI.*

Decimum Dubium: *An, & quomodo dictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis: Nullus rite, & ſufficienter diſpoſitus arceatur à Sacramento Pœnitentiæ, & ſignanter Mulieres menſtruali morbo laborantes, non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium; Cum hæc Sacramentalis vera Animæ purificatio, & non alia, ſit attendenda à Chriſtifidelibus eorumque Paſtoribus, quibus præterea non liceat, nec per ſeipſos, nec per Catechiſtas, nec per alios quoſcumque, dictis Mulieribus probibere acceſſum ad Eccleſiam, vel ad Confeſſarium, durante dicta infirmitate, & dicto purificationis tempore.* X. Dub. ſuper admiſſione Mulierum ad Sacramentorum participationem tempore purgationis.

Eminentiſſimi dixerunt: *Servandum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon.* Reſolutio.

Undecimum Dubium: *An, & quomodo exequendum ſit dictum Decretum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis: Dedecet etiam Chriſtianæ Virginis honeſtati prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, & inverecunde publicare, iiſque Ethnicorum more, & ritu in ejus domum collectis, ſuper* XI. Dub. ſuper feſtivis gratulationibus pro prima Puellarum purgatione abolendis.

re

re tam ſordida feſtum inſtituere ; Quocirca hujuſmodi ſolemnitates , & ritus Orthodoxis Puellis interdicimus , & abolemus , Miſſionariiſque injungimus , ut non ſolum eas , verum etiam Genitores moneant , quam diſſona ſit virginei pudoris legibus ejuſmodi obſcæna conſuetudo , quæ a Gentilium impudentia videtur inducta , ut ita , labefactata Puellarum verecundia , eas effrenate ad libidinem provocare valeant .

Reſolutio. Eminentiſſimi dixerunt : *Quod curent Miſſionarii abolere feſtum ſub titulo Menſtrui , ſed ſub titulo Nuptiarum permittant .*

Feria 4. die 9. Septembris 1733.

Dub. IX. dilati reſolutio. Nonum Dubium ſupradicta die 22. Julii propoſitum , ſed non reſolutum : *An , & quomodo prædictum Decretum ſit exequendum in ea parte , quæ eſt tenoris ſequentis : Fructus etiam vulgo dictus Cocco , ex cujus fractione proſperitatis , vel infortunii auſpicia Gentiles temere ducunt , vel omnino a Chriſtianorum nuptiis rejiciatur , vel ſaltem , ſi illum comedere velint , non publice , ſed ſecreto , & extra ſolemnitatem aperiatur ab iis , qui Evangelica luce edocti , ab hujuſmodi auſpiciorum deliramento ſunt immunes .*

Eminentiſſimi dixerunt : *Servandum eſſe Decretum prædicti Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon .*

XII. Dub. ſuper ſpirituali aſſiſtentia Pareis præſtanda.

Decimum ſecundum Dubium : *An , & quomodo Decretum prædicti Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon ſit exequendum in ea parte , quæ eſt tenoris ſequentis : Ferre pariter non poſſumus , quod a Medicis Spiritualibus pro Animarum ſalute ea charitatis Officia denegentur , quæ Medici Gentiles Nobilis etiam generis , ſeu Caſtæ , pro Corporis ſalute præſtare non dedignantur Infirmis , licet abjectæ , & infimæ conditionis , vulgo dictis Parreas . Quapropter diſtricte mandamus Miſſionariis , ut , quantum in ipſis erit , nemini e Chriſtianis ægrotis , quantumvis Parreas , & vilioris , ſi adeſſent generis hominibus , deſideranda relinquatur in Infirmitate copia Confeſſarii ; & ne ingraveſcentibus morbis , cum graviſſimo vitæ corporalis periculo , æternæ conſulere cogantur ; iiſdem Miſſionariis præcipimus , ne Infirmos hujuſmodi conditionis ad Eccleſiam deferendos expectent , ſed conſultius Domos , ubi ægrotant , pro viribus petant ad eos inviſendos , ac piis ſermonibus , & precibus , Sacramentorumque pabulo recreandos , at-*

que

Digitized by Google

que demum eos in extremo vitæ diſcrimine conſtitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, abſque Perſonarum aut ſexus acceptione, expreſſe damnantes quamcumque praxim huic Chriſtianæ pietatis officio contrariam.

Eminentiſſimi dixerunt: *Servandum eſſe Decretum Eminentiſſimi de Tournon: Præterea monendos Miſſionarios, quod neque ad Baptiſmum admittant Indos, qui in ea ſunt opinione, Parreas a Deo eſſe reprobatos, & ideo nullam poſſe ſperare ſalutem, niſi eam opinionem depoſuerint.* Reſolutio.

XIII. Dub. ſuper prohibitione, ne Tibicines Chriſtiani&c. inſerviant in Sacrificiis, & Templis Gentilium.

Decimum tertium Dubium: *An & quomodo dictum Decretum exequendum ſit in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis: Non ſine maximo animi noſtri mœrore accepimus etiam, Chriſtianos Tympanorum pulſatores, Tibicines, vel alterius cujuſcumque Muſici Inſtrumenti Sonatores ad Idolorum Feſtivitates, & Sacrificia accerſiri, ad ludendum, & interdum etiam cogi, ob quamdam ſervitutis ſpeciem erga Publicum ab ipſis contractæ per hujuſmodi artis exercitium, nec facile eſſe Miſſionariis, eos ab hoc deteſtabili auſu avertere; Quocirca conſiderantes, quam gravem rationem eſſemus Deo reddituri, ſi hujuſmodi Chriſtifideles a Dæmoniorum honore, & cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, ne inpoſterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occaſione Sacrificiorum, tum quarumcumque Solemnitatum ſuperſtitioſo cultu imbutarum, ſonare, aut canere, ſub pœna Excommunicationis latæ Sententiæ, cum nullo modo liceat Chriſti famulis Belial inſervire; ideoque Miſſionarii non ſolum eos monere tenebuntur de prædicta prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, & contrafacientes ab Eccleſia expellere, donec ex corde reſipiſcant, & publicis pœnitentiæ ſignis patratum ſcandalum emendaverint.*

Eminentiſſimi dixerunt: *Servandum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon.* Reſolutio.

XIV. Dub. ſuper lavacris, & ablutionibus, tam Chriſtifidelium, quam Miſſionariorũ

Decimum quartum dubium: *An & quomodo dictum Decretum exequendum ſit in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis. Declaramus præterea Pontificiam Conſtitutionem Gregorii Papæ XV.., incipien.* Romanæ Sedis Antiſtes: *Ad petitionem PP. Societatis Jeſu editam, qua indigenis Chriſtifidelibus lavacra, non alia occaſione, & fine, quam corporis reficiendi, & a naturalibus ſordibus mundandi, ab Apoſtolica Sede permittuntur, interdictis tempore, & modo,*

Digitized by Google

modo, quibus a Gentilibus adhiberi ſolent, æque afficere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat ſub quacumque alia cauſa, & fine, etiam ad effectum, ut exiſtimentur Sanias, ſeu Brachmanes, præ cæteris dediti hujuſmodi ablutionibus, illis uti, præſertim ſtatutis eorum horis, & ante vel immediate poſt quamcumque Sacram functionem.

Reſolutio. Eminentiſſimi dixerunt: *Servandum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon.*

Feria 4. die 16. Septembris 1733.

XV. Dub. ſuper prohibitione delineãdi frõtem cineribus & aliis ſignis.

Decimum quintum Dubium: *An & quomodo Decretum Cardinalis de Tournon ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis: Cineres itidem ex Vaccæ ſtercore confectos, & impiam Gentilium Pœnitentiam a Rutren inſtitutam redolentes, benedicere, eoſque fronti Sacro Chriſmate delinitæ impingere, ſive quæcumque alia ſigna albi, vel rubei coloris, quibus Indi ſuperſtitioſiſſimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus; mandantes, ut Sanctæ Eccleſiæ conſuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illiſque Chriſtianorum caput Cruce ſignandi ad humanæ infirmitatis memoriam recolendam, religioſe ſerventur, tempore, ac modo ab Eccleſia præſcripto, ſcilicet Feria 4. Cinerum, & non alias.*

Reſolutio. Eminentiſſimi dixerunt: *Confirmandum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon, ſervata in omnibus Conſtitutione Gregorii XV. edita die 31. Januarii 1623., quæ incipit:* Romanæ Sedis Antiſtes.

Decretum generale, ne Gentilium Ritus admittantur, aut in Chriſtianos uſus vertantur inconſulta S. Sede.

Præterea Eminentiſſimi dixerunt: *Quod fiat Decretum, quo imponatur Miſſionariis, cujuſcumque Ordinis, etiam Societatis Jeſu, in Partibus Infidelium degentibus, ne audeant permittere Ritus, vel Conſuetudines proprias Gentilium, nec illos, aut illas proprio arbitrio vertere in Ritus, vel Conſuetudines Chriſtianæ Religionis, inconſulta S. Sede; & Miſſionarii meminerint præceptionis Alexandri VII. in ſua Conſtitutione incipien.:* Sacroſanct. *la 46. ſequentibus verbis expreſſ.: Ne ob Inſtructionis defectum, qui Sacro Baptiſmate initiantur, immaculatam Chriſti legem profanis, ac gentilitiis Inſtitutis ex ignorantia fœdent, ac Idololatriam cum Ortodoxa Fide confundant, ut ſæpe inibi evenire nunciatum eſt; Caveant ii, qui iiſdem inſtruendis incumbunt, ne impo-*

Et ſervetur Cõſtitutio 46 Alexan. VII.

ſte

ſterum ullus ad Baptiſma admittatur, qui gentilitios mores prorſus non exuerit, & in Fide non ſit ſufficienter inſtructus.

XVI. Dub. ſuper prohibitione librorũ Gentilium.

Decimum ſextum, & ultimum Dubium: *An, & quomodo dictum Decretum exequendum ſit in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis: Et demum quia ex librorum de falſa Religione, & de rebus obſcænis, & ſuperſtitioſis tractantium lectura, venenum, ut plurimum, ſerpere ſolet ad Cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac ſtudium Miſſionariorum, qui libros Sacram Eccleſiæ Catholicæ doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continentes pro Indorum Chriſtifidelium eruditione in linguam Malabaricam, ſeu Tamulicam tranſtulere, vel novos pro illorum commodo, & inſtitutione compoſuerunt, iiſdem Chriſtifidelibus expreſſe interdicimus fabuloſos Gentilium libros, eoſque legere, & retinere prohibemus ſub pœna Excommunicationis latæ Sententiæ, niſi prius habita licentia Parochi, ſeu Miſſionarii curam Animarum exercentis, quorum prudentiæ committimus facultatem ſuper hoc diſpenſandi, & libros (ſi qui forte ſunt) noxia ſuperſtitione vacuos, & nihil contra bonos mores tractantes, pro Chriſtianorum uſu ſeligendi, eorumque lecturam permittendi.*

Reſolutio.

Eminentiſſimi dixerunt: *Servandum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon.*

Pontifex Clemens XII. reſolutiones hujuſmodi confirmat.

Quibus dubiis, & eorum reſolutionibus Nobis per Venerabilem Fratrem Archiepiſcopum Damiatæ, Congregationis Sancti Officii Aſſeſſorem relatis, Reſolutiones ipſas plenè approbantes, cuncta ea, quæ juxta earum tenorem confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, ac in nonnullis remittenda viſa ſunt, reſpective confirmavimus, moderavimus, declaravimus, & in nonnullis remiſimus; Quocirca, Venerabiles Fratres, dilecti Filii, Vobis injungimus, & mandamus, ut pro ſingulari veſtra in Nos, atque hanc Sanctam Sedem reverentia, quæcumque per haſce noſtras Literas de Apoſtolicæ auctoritatis plenitudine, vel confirmata, vel decreta, aut præſcripta ſunt, ſanctiſſime cuſtodiatis, atque ab omnibus ſervanda ſtudioſiſſime curetis: Obſecrantes vos in Domino per Viſcera Miſericordiæ Dei noſtri, ut Controverſiis jam remotis, & omnino evulſis, alacres, atque animi noſtri ſenſibus concordes, ſtudia, & labores veſtros in Animarum ſalutem; quæ præſtantiſſimus veſtræ

Earumque obſervantiam, & executionem injungit.

Digitized by Google

vocationis eſt finis, pro viribus conferatis. Atque Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Apoſtolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub annulo Piſcatoris die XXIV. Auguſti MDCCXXXIV. Pontificatus noſtri anno V.

Partes acquieſcunt Relatum Breve publicatur, & a Miſſionariis ſubſcribitur.

„ Poſt diutinam, accuratamque factorum, atque „ rationum in utramque Partem diſceptationem, poſt „ tam ſolemne denique cauſæ judicium, in magnam „ ſpem venerat Apoſtolica Sedes, non ſecus ac Romæ „ litigiis finis erat impoſitus, ita & in Indiis tandem ali- „ quando a diſcordiis, abuſibuſque ceſſatum iri; cum „ præſertim ii, qui Decretum impugnaverant, ſive il- „ lius æquitate cognita, ſeu moderationibus, declara- „ tionibus, & relaxationibus jam impetratis ſatis ſibi fa- „ ctum exiſtimantes, non ſolum æquo animo illud rece- „ piſſent, ſed fidem quoque ſuam obligaſſent, ſe omni- „ no operam daturos, ut quæcumque in Litteris Apo- „ ſtolicis eſſent præſcripta, integre executioni manda- „ rentur. Huc accedebat, quod Apoſtolicæ Sedi non fa- „ ma ſolum, ſed certis, graviſſimiſque teſtimoniis alla- „ tum erat, publicatas jam fuiſſe Pontificias Literas, & „ ſubſcriptas ab omnibus Miſſionariis, & mutuum inter „ Partes perfectæ communionis, atque concordiæ vincu- „ lum redintegratum, quod multis annis non ſine ingenti „ Miſſionum damno inter illas fuerat interruptum.

Sed non ab omnibus obſervatur.

„ At tam felicibus initiis conceptum gaudium ſta- „ tim evanuit; triſtiſſimus ſiquidem nuntius quam ci- „ tiſſime Sedi Apoſtolicæ allatus eſt, Miſſionarios ſcili- „ cet, qui Cardinalis Turnonii Decretum impugnave- „ rant, non obſtantibus Clementis XII. Literis Apoſto- „ licis ſolemni formula ab iis acceptatis, publicatiſque, „ damnatos tamen ritus, ac cæremonias juxta earundem „ Literarum præſcriptum minime aboleri poſſe cauſan- „ tes, tantum ſibi licentiæ ſumere, ut eos, eaſque „ adhuc uſu permittere, & retinere non dubitarent.

Quid conſilii ceperit Clemens XII.

„ Cumque de tamdiu dilata ab iis obedientia in dies fa- „ ma increbreſceret, præfatus Clemens Papa XII., ut „ debitum Pontificis mandatis obſequium, & obſervan- „ tiam vindicaret, certamque redderet in poſterum eo- „ rum, quæ in prædictis Pontificiis Literis mandaban- „ tur, executionem, alteris in ſimili forma Brevis da-

„ tis

„ tis die XIII. Maii anni MDCCXXXIX. Apoſtolicis „ Literis, earum Regionum Epiſcopis, & Miſſionariis „ præceptum iteravit, gravioribus etiam pœnis impoſi- „ tis, ut ne dum exactiſſime ſervarent, quæ in ſuis præmiſ- „ ſis Literis mandabantur, ſublata cuilibet ſecus inter- „ pretandi facultate, verum ad id illico ſe adſtringerent „ ſolemni jurejurando interpoſito, juxta formulas reſ- „ pective eiſdem præſcriptas. Literæ in forma Brevis „ ſequentis ſunt tenoris.

Venerabilibus Fratribus, ac Dilectis Filiis, Epiſcopis & Apoſtolis Miſſionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi.

Altera ejuſdem Epiſtola in forma Brevis ad Epiſcopos & Miſſionarios data die 13. Maii. 1739.

CLEMENS PP. XII.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam benedictionem.

Exordium cum mentione ſuperioris Epiſtolæ ad eoſdem conſcriptæ.

Concredita Nobis Dominici Gregis cura continuo Nos urget, in id præcipue, & tota ſolicitudine incumbere, ut ab iis maxime, qui ſortiti ſunt partem Miniſterii hujus, & in lucem Gentium ſunt miſſi, erga S. Sedem, ac Apoſtolica mandata filiale obſequium exhibeatur, atque Fidei dogmata, ſacroſque Eccleſiæ ritus & ipſi intemerate retineant, & alios edoceant, ut quos locorum immenſa ſpatia a Petri Sede longe diſiungunt, eos tamen Fides eadem in unitate ſpiritus, & doctrinæ conglutinet. Alias itaque per ſimiles Litteras noſtras ſub datum 24. Auguſti 1734. incipientes: Compertum exploratumque: *Fraternitates veſtras, omneſque Miſſionarios eo majori, quo potuimus, Paterno charitatis affectu requiſivimus, & declaravimus, quam impenſe exoptaremus, ut qui in Regnis iſtis Chriſti Fidei veritatem agnoſcentes convertuntur, ſuperſtitioſos Gentilium ritus omnino abjicerent, atque averſarentur, ne habeantur, & ipſi ad inſtar eorum, qui:* Cum Dominum colerent, Diis quoque ſerviebant juxta conſuetudines Gentium: *utque in re tanti momenti nulla eſſet offendiculi occaſio, auditis Theologorum, ac præſertim Venerabilium Fratrum Noſtrorum S.R.E. Cardinalium per Univerſam Chriſtianam Rempublicam Generalium Inquiſitorum ſuffragiis, plura, juxta dubia tunc propoſita, provide ſtatuimus, & a Miſſionariis obſervanda præſcripſimus; Quorum omnium in Nos obſervantia, ac ſtudium amplificandæ Fidei in certam ſpem Nos erigunt, ut pari contentione pro viribus obtemperare ſatagant,*

nec ullus erit, qui deteſtabili indulgentia aliter fieri poſſe cogitet, & veluti infideles filii: Peccare eos faciant peccatum magnum: *Sane etſi hiſce mediis muneri Noſtro ſatisfeciſſe, ac ſine ſollicitudine eſſe ſuaderent; attamen rei momentum, a qua Fidei puritas, atque integritas pendet, nunquam hanc in nobis curam delebit, niſi ad magnitudinem negotii opportuniora ſemper comparemus remedia. Quare Fraternitatibus Veſtris, & Miſſionariis omnibus, quibus prædictas Noſtras Literas direximus, ſive Sæculares, ſive Regulares cujuſcumque Religionis, Congregationis, Inſtituti, Societatis etiam Jeſu, fueritis, demandamus, & præcipimus, ut omnia, & ſingula, quæ in dictis noſtris Literis continentur, integre, exacte, at inviolabiliter obſervetis, atque ab eis, quorum cura ad vos ſpectat, remota penitus quavis aliter interpretandi poteſtate, adamuſſim obſervari faciatis, in virtute ſanctæ obedientiæ, ſub pœna ſuſpenſionis ab exercitio Pontificalium, Interdicti ab ingreſſu Eccleſiæ, & reſpective excommunicationis latæ Sententiæ, a quo nemo Veſtrum a quoquam, præterquam a Nobis, ſeu Romano Pontifice pro tempore exiſtente, excepto tantum mortis articulo, abſolvi poſſitis; & quoad Regulares inſuper privationis vocis activæ, & paſſivæ etiam ipſo facto, & ſine ulla alia declaratione incurrendæ. Itidem ſub iiſdem pœnis, & cenſuris pari auctoritate præcipimus, & mandamus, ut omnes, & ſinguli, qui ab hac Sancta Sede, ſive ab eorum reſpective Superioribus, ad iſta Regna ſacris obeundis Miſſionibus miſſi eritis, ſtatim ac de hiſce Literis noſtris certiores facti fueritis, vel quavis alia denunciatione de illis notitiam habueritis, juramentum præſtetis, integre, exacte, ac omnimode implere, quæ provide a Nobis in iiſdem Literis conſtituta fuerunt, neque illis ulla in parte quovis ſub prætextu contraire. Illis etiam, qui quandocumque hoc munus ſuſcepturi erunt, mandamus, ac præcipimus ſub iiſdem omnibus cenſuris, & pœnis, ut nullo pacto audeant vel minimum actum explere, niſi antea, & ipſi juramentum prædictum præſtiterint, quin nec tanquam Preſbyteri Sæculares ab Ordinariis Locorum deputati, ſeu veluti ſimplices Religioſi, vel quovis alio titulo, & nomine, Chriſtifidelium Confeſſiones excipere, Conciones habere, aut Sacramenta miniſtrare, ſed omni prorſus careant poteſtate, derogando quibuſvis privilegiis, ſibi ipſis, aut veſtræ reſpective*

Illius obſervantia & executio ipſis demandatur ſub cenſuris, & aliis pœnis.

Sub quibus præcipitur eiſdem, ut juramentum præſtent de implendis omnibus in ea contentis.

Nullus in poſterum quocumque titulo Miſſionis exercitio ſe immiſceat, niſi juramentum hujuſmodi emiſerit.

ſive Religioni, Ordini, Congregationi, & Societati, etiam Jeſu, ſpecialiter, aut generaliter a Nobis, & a Prædeceſſoribus noſtris quacumque ex cauſa conceſſis. Juramenta prædicta ſæculares Miſſionarios coram Locorum Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel Apoſtolicis Vicariis præſtare demandamus, Vicarios vero ipſos, & Superiores in manibus Epiſcoporum. Nec eadem tantum verbo proferre, ſed ſcripto juxta formam per Nos præſcriptam, & infra adnotandam, ac propria manu ſubſignare teneamini ſub iiſdem cenſuris, & pœnis. Hoc etiam juramentum præſtandum fore mandamus, ac requirimus ab illis, qui ad Epiſcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipſomet die, quo in manibus Epiſcoporum ſolemnem emiſſuri erunt Fidei profeſſionem, vel in actu eorum conſecrationis. Quorum juramentorum ſubſignata exemplaria, relicta iſthic in Archiviis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide, per Epiſcopos, & Superiores Regulares reſpective tranſmitti volumus, a qua ad illum S. Officii remittantur, ut ſint obſequii erga Nos, noſtraſque juſſiones, puritatis, integritatiſque Fidei veſtræ monumenta. Ne vero tam Literarum noſtrarum ſub prædicta die 24. Auguſti 1734., quam præſentium, ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fraternitates veſtras, ac in Domino obteſtamur, ut quo primum illas, atque præſentes receperitis, ſtatim publicare faciatis, ac ad ſingulos Miſſionarios, ſive Sæculares, ſive Regulares fuerint, ſub veſtra reſpective Juriſdictione degentes, eaſdem tranſmittatis. Hoc ipſum præcipimus Apoſtolicis Vicariis, aliiſque Regularium Superioribus. Contrafacientes, vel negligentes declaramus incurrere ipſo facto pœnam ſuſpenſionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingreſſu Eccleſiæ; Regulares autem Excommunicationis latæ ſententiæ, privationis Officiorum, & vocis activæ, & paſſivæ.

Idem ſervetur ab Epiſcopis.

Cum onere remittendi ad Congregationem de Propaganda Fide exempla juramenti præſtiti ab eiſdem ſubſcripta.

Injungitur Epiſcopis, & aliis tam præſentis, quam præcedentis Epiſtolæ publicatio, & tranſmiſſio.

Formula autem juramenti, ſicut præmittitur, a Miſſionariis præſtandi eſt, quæ ſequitur, videlicet: Ego N. Ordinis N., ſeu Societatis Jeſu Miſſionarius ad Regnum N., vel ad Provinciam N. in Indiis Orientalibus a Sede Apoſtolica, vel a meis Superioribus, juxta facultates eis a Sede Apoſtolica conceſſas miſſus, vel deſtinatus, parendo præcepto Sanctiſſimi Domini Noſtri Papæ Clementis XII. per Literas Apoſtolicas in forma Brevis datas die 13. Maii an-

Formula Juramenti a Miſſionariis præſtandi.

no

no 1739. *injunсto omnibus Miſſionariis in dictis Miſſionibus*, *præſtandi juramentum fideliter ſervandi diſpoſitionem Apoſtolicam circa ritus Malabaricos ad formam Literarum Apoſtolicarum in forma Brevis ejuſdem Sanctiſſimi Domini Noſtri die* 24. *Auguſti* 1334. *incipien.*: Compertum exploratumque: *mihi per integram ejuſdem Brevis lecturam optime noto promitto, me plene, & fideliter pariturum, illudque exacte integre, abſolute, & inviolabiliter obſervaturum, & abſque ulla tergiverſatione adimpleturum, necnon ad formam dicti Brevis inſtructurum Chriſtianos mihi commiſſos tam in Concionibus, quam in privatis inſtructionibus, ac præſertim Cathecumenos, antequam baptizentur, & niſi promittant obſervantiam dicti Brevis, ejuſque diſpoſitionum, & probibitionum, me ipſos non baptizaturum, prout quoque curaturum omni ſtudio, quo potero, ac omni diligentia, ut ſublatis Gentium ceremoniis, illi a Chriſtianis ſuſcipiantur, & retineantur ritus, quos Catholica Eccleſia pie præſcripſit. Si autem (quod Deus avertat) in parte contravenerim, toties pœnis a Sanctiſſimo Domino Noſtro impoſitis in Decreto, ſeu Literis Apoſtolicis, ut ſupra, ſuper præſtatione hujus juramenti, mibi pariter per integram lecturam notis, me ſubjectum agnoſco, & declaro. Ita tactis SS. Evangeliis promitto, voveo, & juro: Sic me Deus adjuvet, & hæc SS. Dei Evangelia.*

Ego N. manu propria.

Formula Juramenti ab Epiſcopis præſtandi.

Formula vero juramenti, ut ſupra, præſtandi ab Epiſcopis, eſt, quæ ſequitur, videlicet: *Ego N. Epiſcopus Civitatis N. memor juramenti a me præſtiti in actu meæ ſolemnis Conſecrationis, quo Romano Pontifici fidem, ſubjectionem, & obedientiam promiſi, tum inſuper eorum, quæ provide ſanxit Clemens XII. Pontifex Maximus circa ritus Malabaricos in Literis Apoſtolicis in forma Brevis, Epiſcopis, & Miſſionariis uſque ſub die* 24. *Auguſti* 1734. *tranſmiſſis, parendo mandatis Sanctitatis Suæ per alias ſimiles Literas die* 13. *Maii anno* 1739. *injunctis, ut in argumentum meæ erga Apoſtolicam Sedem obedientiæ non minus, quam filialis obſequii me jurisjurandi Religione obſtringam, juro: & promitto, me plene, & fideliter eaſdem Literas Apoſtolicas ſub dicta die* 24. *Auguſti* 1734. *executurum, atque ea, quæ in illis præſcripta ſunt, exacte, integre, abſolute, ac inviolabiliter obſervaturum, curaturum pariter,*

ter, quantum in me erit, ut ii omnes, qui mea in Diæceſi Miſſionarii, & Sacerdotes ſunt, vel futuri erunt, illas eodem prorſus modo in omnibus ſervent, atque exequantur, & contra inobedientes, ſi qui fuerint, me proceſſurum ad formam Brevis ſub die 17. Maii anno 1739., ut tandem ſublatis Gentium cæremoniis, illi a Chriſtianis recipiantur ritus, quos Catholica Eccleſia pie præſcripſit, ac jugiter ſervat. Utque de hac mea voluntate, juramento, filialique obſequio erga Romanum Pontificem, ejuſque mandata perenne exiſtat monumentum, propria manu me ſubſcribo.

Ego N. Epiſcopus N.

Cæterum etſi magna Nobis ſpes ſit, Fraternitates Veſtras, & Miſſionarios omnes noſtras voces, & monita excipere diligenter, ac filiali obſequio exequi, curam inſuper ſolicitudinemque plurimam gerere, ut tam Orthodoxæ Religionis puritati, integritatique, quam Gentium ſaluti adjumento ſitis, omneſque in hanc unicam rem, maximam utique, labores, ſudoreſque conferre, ut tandem, qui Chriſti amplectuntur Fidem, ſuperſtitioſos averſentur ritus, eoſque tantum ſuſcipiant, & retineant, quos Catholica Eccleſia pie præſcripſit, ac jugiter ſervat; attamen pro Paſtoralis Officii debito, ac Paternæ Charitatis ſtimulo, iterum, iterumque commonere non deſiſtimus; ne a Paſtorum Principe in cuſtodia Gregis ſui minus vigilaſſe dijudicemur; & Vobis interim in auſpicium bonorum omnium Apoſtolicam Benedictionem impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XIII Maii MDCCXXXIX, Pontificatus Noſtri Anno Nono. Adhortatio pro omnium executione.

„ Haſce Clementis XII. Literas aliæ ſubſecutæ ſunt „ prænominatis earum Regionum Epiſcopis peculiariter „ inſcriptæ, quibus idem Pontifex & conceptum animo „ intimum dolorem, ob nondum ſibi delatam certam „ exoptatamque notitiam de præſtita Apoſtolicis mandatis debita obſervantia, gravibus verbis patefecit, & „ eorundem Epiſcoporum zelum, ac religionem excitare curavit, ut ipſi exemplo ac diligentia ſua præeuntes, „ cæterorum obedientiam ſollicite promoverent. Harum Literarum hujuſmodi exemplum eſt: Idem Clemens XII. ad Epiſcopos peculiariter ſcribit ſub eadem data.

Vene-

Tenor Epiſtolæ in ſimili forma Brevis.

Venerabilibus Fratribus Epiſcopis in Regnis Indiarum Orientalium Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi.

CLEMENS PP. XII.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Conqueritur de incerto exitu primæ Epiſtolæ, & debita reſponſa exquirit.

Continere labia noſtra non poſſumus, quin vos Venerabiles Fratres Apoſtolica voce iterum alloquamur; Moleſte Nos, imo graviter ferre, uſque adhuc certam denunciationem minime accepiſſe: qui tandem exitus contigerit Noſtris Literis, quas die 24. Auguſti 1734. vobis, & Miſſionariis iſtbic commorantibus dedimus. Sane taciturnitas hæc curarum, & anguſtiæ noſtro paterno erga vos amori cauſa eſt, tum & maxime quia, incertæ licet, ſparſæ hic ſunt voces, eaſdem Noſtras Literas, & Decreta in publicum ab omnibus minime poſita fuiſſe, nec exacte, prout oportet, adimpleri, quin non deeſſe aliquos, qui diverſa opinantes, ac loquentes, adducunt diſcipulos poſt ſe. Quare primum Fraternitates Veſtras ex animo requirimus, ut quomodo iſtbic res ſe habeat, quamprimum renuncietis, ne longior tarditas acerbiorem Nobis afferat moleſtiam; deinde firma ſpe ducimur, zelo Dei vos impellente, in doctrina ſana nobiſcum exſurgere in eos, qui contradicunt, ut memores officii, cui ſe addixerunt, ſedulo caveant, ac diligenter proſpiciant, ne culpa eorum: Gentes iſtæ ſint timentes Dominum, ſed nihilominus & Idolis ſuis ſervientes: *Hac de cauſa alteras miſimus Literas Fraternitatibus Veſtris, atque Miſſionariis, quibus gravioribus ſub pœnis demandamus, ut noſtræ voluntatis ſenſibus, & Decretis obediant, & opere compleant. Ne vero, ut hactenus, unus alterum incuſet, & Nos qui licet præſentes iſtbic ſpiritu, corpore tamen abſentes, ſuſpenſos incerti nuncii diu retineant, Juramentum ab unoquoque ex Miſſionariis propria manu ſubſignandum, expetere duximus, quo quiſque profiteatur Noſtris juſſionibus promptam, atque exactam præſtare obedientiam, prout latius in iiſdem Literis continetur. Hoc etſi tuto Nobis polliceamur pro omnium pietate, & religione; attamen plurimum collatura erit Fraternitatum Veſtrarum exempli autho-*

Significat ſuperioris Epiſtolæ ſenſum, & Epiſcoporum zelum excitat pro omnium mandatorum implemento.

authoritas, quoties idem Jurisjurandi ſacramentum, in certum erga S. Sedem, & in Nos obſequii veſtri teſtimonium præſtitiſſe, atque Nobis miſiſſe, vos intelligant, prout in Domino etiam, atque etiam obteſtamus. Porro hanc unam eſſe detegendæ veritatis viam, unum præſidium ad obſtruendum os loquentium iniqua, voſmet facile cognoſcere non dubitamus: quare Pontificiam voluntatem, ceteroquin in vos propenſam, magis, magiſque Vobis devincietis, ſi induſtriæ, cogitationi, ſtudio denique veſtro vim addatis exemplo; nec ſane veremur, quin eam reverentiam, quam, ſuſcipientes Epiſcopale munus, huic S. Sedi, & Apoſtolicis mandatis ſpopondiſtis, hac tam opportuna occaſione explicaturi luculentius eritis, ut quos ad Juramentum proferendum vos adire obſtringimus, ex facto etiam veſtro obedire præceptis Noſtris arctius impellantur; ac Vobis Venerabiles Fratres in perpetuum amoris Noſtri pignus Apoſtolicam benedictionem peramanter impertimus. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub annulo Piſcatoris die XIII. Maii MDCCXXXIX. Pontificatus Noſtri anno Nono.

„ Neque vero his, quamvis adeo enucleate præſcriptis, plane contentus idem Clemens Papa XII., „ Superiores quoque Generales Miſſionariorum in Orientalibus Indiis degentium, eorum præſertim, qui, ut „ Apoſtolicæ Sedi relatum erat, detrectabant adhuc obſequentis animi erga ejuſdem Sedis mandata, certa „ argumenta exhibere, adſtrinxit, eoſque ſub pœnis ſuſpenſionis a Divinis, privationis vocis activæ, & paſſivæ, aliiſque gravioribus arbitrio ſuo reſervatis, Apoſtolicæ etiam Sedis indignationis, formali præcepto, „ eoque juridice indicto, adegit ad tranſmittenda ſuis „ reſpective Religioſis exempla Apoſtolicarum Literarum à ſe tunc editarum, atque ad earum publicationem, & exactam, integram, inviolabilemque obſervantiam pro viribus præcipiendam, ea lege addita, ut „ ſi aliquis eſſet e Miſſionariis, qui mandatis reluctaretur, aut contra facere auderet, ſolemni ſtatim præcepto per Superiorem Generalem cogeretur, relictis „ Miſſionibus, e Provincia decedere, atque in Europam „ reverti. Et ne in re adeo gravi intentatum aliquod „ remedium relinqueretur, terminum annorum trium „ conſtituit, intra quem Superiores Generales prædicti

Superiores Generales Miſſionariorum onerat de præmiſſarum Literarum tranſmiſſione; publicatione; & implemento.

Ac de juramenti præſtiti exemplis infra triennium S. Sedi repreſentandis.

Qqq tene-

„ tenerentur certis, authenticiſque documentis Sedi Apo-
„ ſtolicæ plenam atque integram Decretorum Litera-
„ rumque obſervantiam indubitate probare, atque præ-
„ ſertim exempla jurisjurandi, ut præfertur, præſtandi,
„ propria uniuſcujuſque Miſſionarii manu, cujuſcumque
„ fuerit Inſtituti, ſubſcripta, exhibere.

Epiſcopi, & Miſſionarii obtemperant, & jura menta ſubſcripta exhibentur SS. Domino Noſtro.

„ His ita conſtitutis, atque mandatis obtemperan-
„ tes omnes Epiſcopi, & Miſſionarii Apoſtolici Regno-
„ rum Madurenſis, Mayſſurenſis, & Carnatenſis, no-
„ minatimque, qui pridem contra Cardinalis Turnonii
„ Decretum ſteterant, fide data, ſacramentoque inter-
„ poſito, exactam, integram, abſolutam, inviolabi-
„ lemque obſervantiam Literarum, quarum ſuperius
„ exemplum inſertum eſt, quodque incipit *Compertum*
„ *exploratumque*, promiſerunt ſecundum formulas aliis
„ in Literis Pontificiis expreſſas, quæ pariter enunciatæ
„ jam ſunt, quæque incipiunt *Concredita Nobis Domini-*
„ *ci Gregis*. Utque ſuum Nobis ad Pontificatus apicem
„ evectis, Sanctæque Sedi fidele obſequium, & ſubmiſ-
„ ſionem certo probarent argumento, ad manus noſtras
„ exempla reddi curarunt ſolemnis jurisjurandi, quod
„ ſinguli præſtiterunt.

Quæ reliqua adhuc dubia cum conſilio Congregationis S. Officii definire ſtatuit.

„ Hunc igitur fructum ex prudenti conſtantique,
„ quam hactenus recenſuimus, Prædeceſſorum Noſtro-
„ rum agendi ratione Nobis colligere datum eſt: neque
„ jam temere videmur hanc animo ſpem concepiſſe, ut
„ quæcumque dubia ſuper executione eorum, quæ ab
„ iiſdem Prædeceſſoribus præſcripta memoravimus,
„ adhuc reliqua ſunt, reſolutis, ut infra, propoſitis
„ quæſtionibus, penitus ſubmoveantur; omneſque de-
„ mum inter ſacros iſtarum Regionum Operarios diſſen-
„ ſiones, & controverſiæ compoſitæ conticeſcant; atque
„ Apoſtolica mandata, & Decreta, quæ, gravi præ-
„ miſſa ponderatione, ac de conſilio Venerabilium Fra-
„ trum Noſtrorum in tota Republica Chriſtiana in nego-
„ tiis Fidei Generalium Inquiſitorum ſpecialiter deputa-
„ torum, aliorumque Virorum pietate ac doctrina præ-
„ ſtantium, harum ſerie edituri ſumus, pari obedientiæ
„ alacritate ab omnibus iſtarum Partium Miſſionariis ex-
„ cipiantur, ac debitæ executioni demandentur.

Miſſionariorum poſtulata

„ Nonnulli ſiquidem, poſtquam Literis ſuis profeſſi
„ ſunt

„ ſunt ſervatas a ſe fuiſſe Apoſtolicas Literas *Compertum* „ *exploratumque*, ſeque accuſatos idcirco perperam fuiſ- „ ſe tamquam refractarios; affirmantes nihilominus, in „ maximas, atque extremas animi anguſtias ſe eſſe co- „ njectos, ob jurisjurandi religionem, ob excommuni- „ cationis periculum, aliaſque graviſſimas pœnas, qui- „ bus inobedientes, legive repugnantes inevitabili nexu „ obligati ſunt, atque obnoxii; communi illorum om- „ nium nomine, qui in pari muneris & periculi ſocieta- „ te verſantur, ad ſublevandas ſuas, ut ajunt, oneratas, „ trepidanteſque conſcientias, atque ad plurimorum „ Chriſtianorum ſalutem, qui recenter converſi perſe- „ cutionum procellis aſſidue conflictantur, in tuto col- „ locandam, tria a Nobis flagitarunt.

I. Super tollendis cenſuris, & juramento.

„ Primum illud eſt; ut onere ſubleventur (quod „ quidem onus graviſſimum, intolerandumque appel- „ lant) tot juramentorum, cenſurarumque, quibus inex- „ tricabilibus veluti laqueis eorum conſcientiæ vinciun- „ tur, quibuſque fit, ut propiæ amittendæ ſalutis peri- „ culo expoſiti, de aliena procuranda cogitationem pro- „ pe omnem deponere cogantur.

II. Ut prorogetur diſpenſatio ſuper omiſſione Sacramentalium in Baptiſmo conferendo.

„ Alterum, ut diſpenſatio alias conceſſa ſuper in- „ ſufflationum, atque ſalivæ ritu, in Sacramento Bapti- „ ſmatis miniſtrando, prorogetur, eo vel maxime, „ quod non tali lege ſit hujuſmodi ritus inductus, in quo „ diſpenſatio locum habere non poſſit; imo, ut ea con- „ cedatur neceſſariumeſſe ajunt, ad conſervandam pro- „ rogandamque diſſeminatam jam, ac diffuſam Fidem „ in vaſtiſſimis illis Regionibus, quarum Incolæ ingeni- „ to veluti horrore, ſeu potius inveterato, & commu- „ ni præjudicio, ita ſalivam averſantur, ut de eo evel- „ lendo prope jam ſit ab eis deſperatum.

III. Ut detur explicatio Articuli de aſſiſtentia *Pareis* præbenda.

„ Tertium, utaperta, atque plena tradatur inter- „ pretatio præcepti a Cardinali Turnonio Miſſionariis „ graviſſime injuncti, atque ab Apoſtolica Sede confir- „ mati, eiſque inculcati, ut abjectiſſimum hominum „ genus, vulgò *Pareas*, minime deſerant, ſed cum do- „ mi aliquo morbo laborantes detinentur, eos inviſant, „ eiſque, cum opus fuerit, Sacramenta miniſtrent, om- „ nibuſque erga eos charitatis atque pietatis officiis de- „ fungantur. Nam, ſine aliqua præfati Decreti decla-

„ ratione, perniciem eis, qui Chriſtianæ Religioni no-
„ men dederunt, imminere prorſus arbitrantur, Gen-
„ tiliumque ad Fidem converſionem impoſſibilem pe-
„ nitus evaſuram. Itaque eorumdem Parearum ſaluti
„ providendum eſſe rentur, non adigendo Sacros Ope-
„ rarios ad ingrediendum eorum Domos, quod certe,
„ ut aſſerunt, exitio Miſſionibus foret, ſed alia ratione;
„ atque ea potiſſimum, quam ipſi primo induxerunt,
„ quaque uſi ſunt poſt Apoſtolicas etiam Literas promul-
„ gatas, quarum initium *Compertum exploratumque*, ob-
„ tentu verbalis cujuſdam declarationis, quam ipſis ſuus
„ Miſſionum Procurator ſignificaverat.

Juxta præ-tenſum vivæ vocis Oraculum Clementis XII.

„ Rumore itaque ad Nos allato de hujuſmodi vocali
„ declaratione, quæ Clementi Papæ XII. Prædeceſſori
„ Noſtro tribuebantur, cujus etiam exemplum monu-
„ mentumque in Actis, & Tabulario Sanctæ Inquiſitionis
„ relatum fuiſſe atque reconditum ferebatur, exemplum
„ monumentumve hujuſmodi diligentiſſime exquiri
„ mandavimus. Cumque illud nuſquam inventum ſit,
„ longa licet atque exactiſſima indagine inveſtigatum;
„ cum etiam Adminiſtri, quorum cuſtodiæ mandan-
„ dum fuerat, ea de re per Noſmetipſos interrogati,
„ nihil hujuſmodi a ſe viſum, nihil auditum fuiſſe, &
„ numquam ad ſe perveniſſe prædictam declarationem,
„ proptereaque, & in Actis, & in Archivio deſiderari
„ conſtanter, & indubitate affirmaverint: cum denique
„ ipſius Noſtri Prædeceſſoris ea de re mentem, atque
„ ſententiam in Apoſtolicis ejus Literis ſupra relatis luce
„ ipſa clarius expreſſam, exploratamque haberemus;
„ totum hoc graviſſimum, & inveteratum negotium,
„ cum approbatione, & conſilio Venerabilium Fratrum
„ Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Generalium Inquiſi-
„ torum, ut ſupra, deputatorum, tandem dijudicare,
„ ac definire deliberavimus. Auditiſque propterea tum
„ eorundem Venerabilium Fratrum Noſtrorum, tum
„ etiam Conſultorum ſententiis, ac rurſus ad truti-
„ nam revocatis, & coram Nobis multum, diuque
„ perpenſis atque diſcuſſis moderationibus illis, quas
„ poſtularunt a Nobis illi, qui duram atque difficilem
„ Decretorum toties enunciatorum integram abſolu-
„ tamque obſervantiam exiſtimarunt, in hunc, qui ſe-
qui-

Quod tamen Oraculū nunquam emanatum declaratur.

Et Pontifex, eo non attento, circa relatas quæſtiones ſtatuit, ut infra.

„ quitur, modum, ſtatuimus, atque decrevimus.

I. Juramentum præſtari, & ſervari jubet, & cenſuras confirmat.

„ Ac primo quidem, animadvertens impoſitam Ju-
„ risjurandi legem eſſe vetuti ſaluberrimum antidotum
„ extinguendo gliſcentium litium, diſcordiarumque ve-
„ neno, aptiſſimumque ad cohibendam licentiam, li-
„ bertatemque opinandi, interpretandi, agendi denique
„ pro libito in re tam gravi, & periculoſa frænum exiſte-
„ re; Cenſuras quoque a prædicto Clemente XII. Præde-
„ ceſſore Noſtro in enunciatis Literis, incipientibus
„ *Concredita Nobis* conſtitutas ad ſolos dumtaxat perti-
„ nere Apoſtolicæ legis præceptorum violatores, eaſdem-
„ que in hujuſmodi tantum refractarios, quorum ani-
„ mos neque Eccleſiaſticæ manſuetudinis officia, neque
„ paternæ admonitionis charitas vincere, aut inflectere
„ ullo modo poſſent, juſtiſſimam pœnam eſſe, & fore
„ reputantes; non ſolum inopportunum cenſuimus Juſ-
„ jurandum aliqua in parte remittere, aut moderari
„ Cenſuras; quod primo fuit ab illis propoſitum; verum
„ etiam, de prædicto conſilio, & aſſenſu, ac de plenitu-
„ dine Poteſtatis a Deo Nobis concreditæ, illud, illaſque
„ probamus, confirmamus, & innovamus, illudque,
„ & illas omne robur, & firmamentum, omnemque
„ vim, & efficaciam in poſterum ſemper habere, ſuoſ-
„ que plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere
„ atque ab illis, ac quos ſpectat, & pro tempore quan-
„ documque ſpectabit, inviolabiliter, & inconcuſſe ob-
„ ſervari decernimus, & jubemus.

II. Queritur doctum non eſſe de obſervantia Decreti Clementis XII. circa Sacramentalia in Baptiſmo adhibenda.

„ Quod autem attinet ad ſecundam poſtulationem
„ de propaganda ſupradicta diſpenſatione, quum Præde-
„ ceſſor Noſter in decennium conceſſit, ut ſcilicet per
„ id temporis, in Sacramento Baptiſmatis conferendo,
„ ſalivæ uſu abſtinere, & ſacras inſufflationes in occulto
„ adhibere liceret, non tamen hoc generatim, neque
„ indiſtincte, ſed ubi gravis aliqua, & certa neceſſitas
„ poſtularet, ut luculentius in ejuſdem Literis Apoſtoli-
„ cis, quarum initium *Compertum exploratumque* expreſ-
„ ſum eſt; Nos declarare ſatis non poſſumus, quam ægre
„ feramus, quod nullis adhuc certis indiciis, aut argu-
„ mentis cognoſcere potuerimus, utrum Miſſionariis
„ per id decennii tempus, quod jam elapſum eſſe digno-
„ ſcitur, ad Apoſtolicarum Literarum præſcriptum, in

„ eo pro viribus elaboraverint, atque ea, qua par erat,
„ fide, ac diligentia, omne ſuum ſtudium, operamque
„ adhibuerint, ut vanus ille horror, & parum æqua averſatio prædictorum Sacramentalium, quæ Gentium illarum animis inſidere fertur, ſenſim emendata, demum ab eiſdem penitus deponeretur. Nemo quippe ignorat, Sacramentalium, de quibus agitur, uſum, ſive inſtitutionis antiquitas, & ex qua Ritus illi in Eccleſiam derivati ſunt, ſive multiplex myſteriorum ſignificatio, quæ in illis continetur, ſive demum Romanæ Eccleſiæ omnium Magiſtræ ſpectetur auctoritas, quæ eoſdem in ſuis Ritualibus receptos inviolabiliter obſervari præcipit, jure, ac merito venerandum eſſe, præcipuoque ſemper in honore habendum, & conſequenter incapacem prorſus recipiendæ Baptiſmatis Gratiæ eum eſſe, qui falſo ſibi perſuaſerit, inſufflationes, atque ſalivam aptam haud eſſe materiam Sacramentalium cæremoniarum, graviſſimique piaculi expertem non futurum, qui ſic opinanti conferre illud auderet.

Horum dignitatem, & relevantiam commendat.

„ Et quamquam exploratum eſſet, Gentes illas hoc pravo errore minime detineri, ſed ob id tantum a Sacramentalium prædictorum uſu abhorrere, quod ingenita quadam, ut ferunt, averſione ſalivam, anhelitumque abominentur, non minori tamen induſtria Sacris Miniſtris adnitendum eſt, ut earum animis perperam conceptum horrorem, ineptamque averſionem eliminent, atque ablegent: aliter timendum merito eſſet, ne illarum Regionum Neophiti, confirmata in ipſorum mentibus hujuſmodi abominatione, eo uſque deſipiant, ut eandem etiam transferant ad miracula, quæ per ſalivam Chriſtus Redemptor Noſter edidit, ipſumque propterea miraculorum, & ſalutis noſtræ Auctorem, quo nihil profecto magis impium excogitari poteſt, averſentur. Utque alia prætereamus, illud tandem non diutius eſt differendum, ut in Regnis Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi Baptiſmi Sacramentum rite, ſancteque miniſtretur, iiſdem adhibitis Sacramentalibus, & cæremoniis, quibus Romana utitur Eccleſia, ex qua ad Gentes illas Fidei lux propagata eſt, dediſcantque tandem novelli Regionum illa-

Super quibus nefas eſt Cathecumenos errare.

Digitized by Google

„ illarum Fideles id horrere, quod Deus dignatus eſt
„ facere.

„ Verumtamen, ut memorata Sacramentalium prædictorum abominatio ſuaviter, leviterque ex eorum animis divelli poſſit, neve hujuſmodi lex, quæ Sacramentalium uſum præſcribit, ad nimiam in ſpeciem ſeveritatem exacta, eas adducere calamitates videatur, quæ ex illa, tamquam e fonte, in Eccleſias, atque Miſſiones dimanaturæ denunciantur, Nos enarratis de cauſis diſpenſationem, quam Prædeceſſor Noſter in Literis jam relatis conceſſit, iterum concedendam, prorogandamque decrevimus in aliud decennium, quod a die datæ præſentis Noſtræ Apoſtolicæ Conſtitutionis eſt inchoandum.

Concedit prorogationem diſpenſationis ad aliud decennium a die datæ præſentium.

„ Ex quo fas eſt intelligere, non eam eſſe, aut fuiſſe noſtram, & Apoſtolicæ Sedis ſententiam, quod ſcilicet nullus diſpenſationi locus eſſe poſſit in hujuſmodi Sacrorum Rituum, & Sacramentalium materia, nec ulla diſpenſandi neceſſitas, aut ſufficiens cauſa unquam valeat allegari. Verum, quum ex rationibus ſuperius allatis, nullo pacto permitti valeat, venerabiles adeo Ritus, ac traditum a Patribus, ſancteque ab Eccleſia ſervatum hujuſmodi Sacramentalium uſum, penitus aboleri; vel eorum contemptui, aut erroribus circa eadem inducendis, vel jam conceptis amplius confirmandis, occaſionem præberi, idcirco omnibus dictorum Regnorum Miſſionariis diſtricte præcipimus, ut hac diſpenſatione benigne a Nobis indulta, nonniſi certis in caſibus, & cum gravis id neceſſitas poſtulabit, de quo eorum conſcientiam oneramus, utantur, nec niſi in prædictis caſibus ſalivæ uſum in adminiſtratione Baptiſmatis poſſint, omittere, & occultas adhibere inſufflationes; modo ii, qui ſe baptizandos offerunt, in ea non ſint opinione, ut credant ſalivam, atque inſufflationes hujuſmodi ineptam eſſe, atque indecentem Sacramentalis Ritus materiam; qui enim adeo falſa, atque diſtorta perſuaſione imbuti eſſent, tamquam indigni, & incapaces Sacramenti Baptiſmatis licite ſuſcipiendi, ab eo repellendi eſſent. Volumus, autem atque omnibus, & ſingulis prædictorum Regnorum Epiſcopis, & Miſſionariis in virtute ſanctæ obe-

Præſcribit Epiſcopis, & Miſſionariis quomodo ea uti debeant.

Et, ut Malabares in hac materia perperam opinantes ad Baptiſmum non admittant.

Atque interim eos inſtruere curent.

,, Sacrum Viaticum miniſtrare minime recuſarent. At,
,, quod maxime Nos angit, ſive ob immodicum illum
,, horrorem, quo claro genere nati infimæ Plebis ho-
,, mines, ut fertur, ita averſantur, ut vel illorum con-
,, tactu ſe commaculari, nobilitateque, & gradu cade-
,, re ſibi perſuadeant (qui tamen horror cum ſit Chriſti
,, lege damnatus, e Chriſtianorum animis omnino eſt
,, eliminandus); ſive ob patrias leges, imperiaque Re-
,, gum idololatrarum, quibus Chriſtiani in iis Regioni-
,, bus ſubjecti ſunt, aliave tandem de cauſa id evenerit;
,, fruſtra certe fuerunt Prædeceſſorum noſtrorum conſi-
,, lia, paternæ exhortationes, præcepta demum, queis
,, uſi ſunt, ut infimi hujus generis hominum converſio-
,, ni, ac ſaluti procurandæ, quantum optaverant, ple-
,, ne conſulerent, atque providerent.

Miſſionarii Societatis Jeſu proponunt Pontifici ſe aliquos deputaturos ad præcipuam Parearum curam.

,, Cum vero & Nos, Chriſti Domini documentis,
,, Prædeceſſorumque Noſtrorum exemplo excitati, an-
,, xie cogitaremus, qua ratione illud tandem reipſa con-
,, ſequi poſſemus, quod eiſdem Prædeceſſoribus noſtris
,, tantopere cordi fuit; opportune accidit, ut Societa-
,, tis Jeſu Miſſionarii, quorum villicationi Regnorum
,, Madurenſis, Mayſſurenſis, & Carnatenſis Miſſiones
,, potiſſimum concreditæ ſunt, poſtquam declarari a
,, Nobis articulum de Pareis poſtularunt, paratos ſe No-
,, bis obtulerint, pollicitique ſint, modo id Nos ipſi
,, probaremus, certos aliquos delegare Miſſionarios,
,, qui Pareis convertendis, dirigendiſque præcipue dent
,, operam. Quod quidem eorum conſilium, quo Pa-
,, rearum converſioni, & ſaluti ſatis bene conſultum fo-

Pontifex id probat.

,, re confidimus, paterno gaudio ſuſcipientes, pro tem-
,, porum circumſtantiis probandum, commendandum-
,, que eſſe duximus, oblationiſque Nobis factæ, ac reli-
,, gioſi promiſſi exemplum ab eorum Præpoſito Gene-
,, rali ſubſcriptum in hujus Romanæ, atque Univerſalis
,, Inquiſitionis Tabularium referri, perpetuoque aſſerva-
,, ri mandamus.

Et charitatem erga omnes inculcat ex doctrina Apoſtoli & ipſius Chriſti.

,, Præmonemus itaque in primis Partium illarum
,, Miſſionarios univerſos, ut quæ Apoſtolici eorum mi-
,, niſterii erga Fideles omnes ex Divina inſtitutione potiſ-
,, ſimæ partes ſunt, minime obliviſcantur; ac ſerio per-
,, pendentes, quod inter eos, qui filii Dei ſunt, per Fi-
,, dem

„ dem quæ eſt in Chriſto Jeſu, juxta doctrinam Apoſto-
„ li, jam non eſt ſervus neque liber, non eſt maſculus,
„ neque fæmina, ſed omnes unum ſunt in Chriſto Jeſu,
„ quod ipſe quoque Salvator noſter a Deo Patre ſuo po-
„ ſtulaverat pro omnibus, qui credituri erant per ver-
„ bum Diſcipulorum in ipſum, rogans nimirum: *Ut*
„ *omnes unum ſint, ſicut tu, Pater, in me, & ego in te,*
„ *ut & ipſi in Nobis unum ſint, ut credat Mundus, quia*
„ *tu me miſiſti*; novos credentes inſtruant, oportere
„ illos eo mutuæ charitas vinculo inter ſe ſe colligari ex
„ qua veluti teſſera, & Divini Filii ab æterno Patre miſ-
„ ſionem, & Chriſtianæ Religionis veritatem facile
„ Gentiles agnoſcant.

Jubet deputari ſufficientem numerum Miſſionariorum, qui Pareis aſſiſtant.

„ Deinde vero tot ſtatim pro Pareis Miſſionarios
„ deputari volumus, & præcipimus, quot neceſſarii, &
„ reipſa ſufficientes reputabuntur, pro eorum debita cu-
„ ra ſingulis in locis exercenda, qui peculiari ſtudio eo-
„ rundem domos, ubi ægrotant, pro viribus petant,
„ eos inviſendos, ac piis ſermonibus, ac precibus, Sa-
„ cramentorumque pabulo recreandos, eoſque demum
„ in extremo vitæ diſcrimine conſtitutos ſancto infirmo-
„ rum Oleo deliniendos, abſque Perſonarum, aut ſexus
„ exceptione. Ubi vero contigerit præfatos Miſſionarios

Et alios aliorum loco ſubrogari.

„ ad Parearum curam præcipue deputatos, aut eorum
„ aliquem, e vivis excedere, vel alio abire, alterum
„ alterius loco continue ſubrogari mandamus, & intra
„ ſpatium quinquennii a die datæ præſentium certiſſima,
„ atque authentica documenta de mandatorum noſtro-

Et de hujus Decreti implemento doceri intra quinquennium, & de ſuperiori intra decennium.

„ rum executione Apoſtolicæ Sedi reddi debere præcipi-
„ mus. Quod ſi intra quinquennii ſpatium hujuſmodi
„ documenta reddita minime fuerint, vel iis redditis
„ minime conſtiterit alios Miſſionarios ad præcipuam
„ illam Parearum curam exercendam ſubrogatos fuiſſe
„ in eorum locum, quos vel obiiſſe, vel alia de cauſa
„ officio deeſſe contigerit: tum etiam, ſi intra ſpatium
„ annorum decem omnes non fuiſſent adhibitæ diligen-
„ tiæ, quæ tam a Prædeceſſoribus noſtris, quam a No-
„ bis ipſis ſuperius præſcriptæ ſunt, ad evincendum, ex-
„ pellendumque horrorem, quo Gentes earum Regio-
„ num inſufflationes, atque Salivam in Sacramenti
„ Baptiſmatis adminiſtratione, & ſuſceptione, averſari

„ dicuntur: de quo tamen minime dubitare Nos ſinit filialis obedientia, quam ii præ cæteris Miſſionarii in Apoſtolicam Sedem ſe profiteri gloriantur; aut denique ſi omnes adhibitæ diligentiæ fruſtra ceſſiſſent: quod ſecus fore confidimus, dum mentis noſtræ oculos ad Miſericordiarum Patrem, totiuſque conſolationis Deum, cujus agitur cauſa, convertimus; in quemcumque eventum, ne Miſſiones illas tot Virorum laboribus, ac ſanguine fundatas deſeramus, a quo ſane longiſſime abſumus: decernimus, & mandamus, ut alii Miſſionarii ſive ſæculares, ſive Regulares ex alio cœtu, vel inſtituto, in ea Regna mittantur, ut experiamur num Deus, cujus incomprehenſibilia ſunt judicia, in aliorum Operariorum villicationem divitias miſericordiæ ſuæ effundere decreverit, eorumque labore, atque induſtria illos fructus in præfatis Regionibus, & Gentibus producere, quos Miſſionariorum nunc ibi laborantium ſudoribus, nulla licet ipſorum culpa, vel omiſſione, conſequi non potuerimus.

Alias novos Miſſionarios in ea Regna mittendos ſtatuit.

„ Et quamquam confidimus prædictos Miſſionarios, nunc & pro tempore ibi exiſtentes, pro ſuo erga Apoſtolicam Sedem obſequio, ab excitandis turbis alienos futuros, nec ullum juſſionibus Noſtris obſtaculum, aut impedimentum allaturos, ſi dum ipſi in iis Regionibus commorantur, eo novi Miſſionarii accederent, ibique verſarentur; tamen quoniam Apoſtolici muneris id a Nobis ratio exigit, ut caveamus pericula, quæ Chriſtianæ charitati offendiculo eſſe poſſent; hinc eſt, quod Societatis Jeſu Miſſionariis, qui in Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi Regnis tunc erunt, virtute ſanctæ obedientiæ jubemus, atque præcipimus, ut quicumque caſus ex ſupradictis evenerit, quo vel omnia, vel aliqua ex his, quæ per præſentes Literas Noſtras circa præmiſſa decrevimus, & obſervari mandavimus, intra præfinitum reſpective tempus, integre exacteque, ut par eſt, impleta non fuerint, ſive id ex eorum facto, ſive ex omiſſione, ſive ex prava, & contra literalem earumdem præſentium ſenſum diſtorta mentis, & voluntatis noſtræ interpretatione, ſive demum ex qualibet alia cauſa, etiam de neceſſitate expri-

Et ſupradictos in Europam reverti jubet, ſublata eiſdem facultate exercendi Miſſiones.

„ exprimenda, id contigerit; ſtatim, relictis prædicta-
„ rum Regionum Miſſionibus, quarum in iis Regnis
„ exercendarum, & quocumque titulo, etiam deputa-
„ torum ab Epiſcopis, ſeu Ordinariis Locorum, aut
„ ſimplicium ſuæ Religionis Presbyterorum, ſeu quoli-
„ bet alio colore proſequendarum, jure omni, officio,
„ & facultate ex eo tempore in poſterum jam nunc eos a
„ Nobis privatos, & imminutos declaramus, atque ex
„ nunc prout ex tunc, & e contra, auctoritate Apoſto-
„ lica, & earumdem præſentium tenore privamus, &
„ imminuimus, illico, non expectata alia noſtra, & Se-
„ dis Apoſtolicæ declaratione, juſſione, aut ſententia,
„ in Europam revertantur, uberiores, ut ſperamus, in
„ hiſce Partibus fructus relaturi.

„ Demum, etſi ii Miſſionarii, qui moderandas
„ cenſuras, diſpenſandum ſuper inſufflationum, & Sa-
„ livæ Ritu in Sacramento Baptiſmatis adminiſtrando,
„ atque articulum de Pareis declarandum poſtulaverunt,
„ nil difficultatis præſetulerint circa alia capita Decreti
„ prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Tournonii, & Apo-
„ ſtolicarum Literarum Clementis Papæ XII., quarum
„ initium *Compertum, exploratumque*: ex aliorum nihilo-
„ minus Literis ingenti Noſtro dolore accepimus, ex
„ Miſſionariis alios eſſe, qui nulla habita interdicti a
„ præfato Cardinali Tournonio lati, ampliſſimeque a
„ Prædeceſſore noſtro confirmati ratione, eo uſque pro-
„ grediuntur, ut Chriſtianis Mulieribus geſtare permit-
„ tant monile collo ſuſpenſum, contracti teſſeram Ma-
„ trimonii, quod Regionis illius lingua *Taly* denomi-
„ natum, effigiem quandam habet informem Idoli,
„ quod profanis earum Gentium nuptiis præſidere fer-
„ tur; ipſiſque pariter Fidelibus, quo tempore ab illis
„ nuptiæ celebrantur, permittant fructum, vulgo *Cocco*
„ nuncupatum, frangere, ad hoc ut futurorum inde
„ auſpicia vel fauſta, vel infauſta deſumant: Mulieribus
„ demum, cum menſibus detinentur, Templi acceſſu,
„ & ſalutari Pœnitentiæ Sacramento interdicant. Qua-
„ mobrem Nos animo reputantes quam ſit execrandum,
„ Mulieres, illas, quæ ſub Crucis vexillo militant, or-
„ natas incedere hujuſmodi inſignibus, quæ aut idolo-
„ latriam importent, aut de Gentilitatis ſuperſtitione
„ ſuſpe-

Recenſentur alii abuſus in iis Miſſionibus, ut fertur, perſeverantes.

Geſtatio *Taly*

Fractio *Cocco*

Denegatio ingreſſus Eccleſiæ Mulieribus menſtruatis.

Iique damnantur.

„ ſuſpecta ſint, prout dubio procul eſt memoratum *Taly*,
„ neceſſario proinde damnatum: quamque Chriſtifideles
„ dedeceat, ritus, cæremoniaſque ſequi, vel imitari,
„ ethnicam ſuperſtitionem redolentes, qua certe non
„ vacat illa nuptiarum tempore in prædictis Regionibus
„ uſitata præfati *Cocco* diffractio, quæ idcirco jure & me-
„ rito pariter reprobata dignoſcitur; quam denique ju-
„ ſtum ſit menſium tempore minime arcere Templis, &
„ ſalutari Pœnitentiæ Sacramento fideles Mulieres, quas
„ laudabili praxi admittit Eccleſia, Redemptoris veſtigiis
„ inſiſtens, qui ſanguinis fluxu loborantem non abjecit:
„ *Si enim*, ut olim ſcripſit laudatus S. Gregorius Ma-
„ gnus, *in ſanguinis fluxu poſita laudabiliter potuit Domi-*
„ *ni veſtimenta tangere, cur quæ menſtruum ſanguinis pa-*
„ *titur, ei non liceat Domini Eccleſiam intrare?*

Et injungitur obſervantia, & executio Decretorum S. Sedis, quæ in omnibus confirmantur.

„ Hæc inquam reputantes, ac relatis & minime fe-
„ rendis abuſibus pro Apoſtolici muneris ratione reme-
„ dium adhibere quammaxime cupientes, mandamus,
„ & virtute ſanctæ obedientiæ tenore præſentis noſtræ
„ Conſtitutionis perpetuæ legis vim habituræ jubemus,
„ atque diſtricte præcipimus univerſis Epiſcopis, atque
„ omnibus, & ſingulis, tam Sæcularibus, quam Regu-
„ laribus ex quocumque ſint Ordine, Congregatione,
„ Inſtituto, nominatimque ex Societate etiam Jeſu, in
„ Orientalium Indiarum Regnis Madurenſi, Mayſſuren-
„ ſi, & Carnatenſi exiſtentibus Apoſtolicis Miſſionariis,
„ ut omnia, & ſingula, quæ in ſupra inſertis Clementis
„ Papæ XII. Litteris, quarum initium *Compertum explo-*
„ *ratumque*, quas etiam auctoritate noſtra, quatenus
„ opus ſit, in omnibus & per omnia approbamus, con-
„ firmamus, & innovamus, contenta ſunt, tam quæ
„ ſupradicta capita reſpiciunt, quam alia quæcumque
„ per eaſdem Literas præſcripta, & definita, ad eorum
„ normam, quæ idem Prædeceſſor Noſter alteris pari-
„ ter ſuperius inſertis Apoſtolicis Litteris, incipientibus
„ *Concredita nobis*, conſtituit, & ſanxit, non ſolum ipſi
„ pro virili parte integre, exacte, abſolute, inviolabi-
„ liter, perpetuoque obſervent, atque adimpleant, ve-
„ rum etiam, quantum in ipſis eſt, ut ab univerſis Fide-
„ libus, qui eorum curæ ſunt concrediti, exacte ſer-
„ ventur, & impleantur, omni ſtudio, ac viribus cu-
„ rent, atque contendant. „ Deni-

„ Denique eoſdem Epiſcopos, & Miſſionarios omnes rogamus, & obſecramus per Dominum Jeſum Chriſtum, & per charitatem Sancti Spiritus, ut nihil aliud ſapientes, præter id, quod a Nobis, & a Prædeceſſoribus Noſtris conſtitutum fuit, ſalutare Dei, quod per eorum miniſterium Regionum iſtarum Gentibus miſſum eſt, pari zelo ac puritate propagare non intermittant; omnique ſtudio dent operam, ut nedum in novellis Chriſtifidelibus veteris hominis veſtigia penitus expungantur, deleanturque, verum etiam quæcumque vel ſymbola vel imagines, aut figuræ, atque omnis demum ſpecies mala, ipſaque veluti umbra, & odor ethnicæ ſuperſtitionis ab ipſis eliminentur; illud cogitantes, ejuſmodi cæremoniis, vaniſque obſervationibus, quæ Idololatriæ reliquiæ ſunt, earum Gentium animos inextricabilibus, veluti laqueis irretiri, ac vetuſtos ali, confirmarique errores, quibus miſere detinebantur. Quod ſi aliquos Regionum illarum Fideles, veluti parvulos adhuc fluctuantes, Paganorum contemptus, contumelias, aut perſecutiones, propter Eccleſiæ præceptorum, & Rituum obſervantiam, formidare conſpexerint: illud ipſis illuſtre monitum, quod Sanctus Auguſtinus Eccleſiæ Doctor in pari argumento reliquit, commemorare, atque inculcare non deſinant: *Si quæritis, unde vincantur Pagani, unde illuminentur*; quodque ad ipſos Evangelii præcones præcipue dictum eſſe dignoſcitur: *Si quæritis unde ad vitam vocentur, deſerite ſolemnitates eorum, deſerite nugas ipſorum*. — Adhortatio Pontificis ad Epiſcopos, & Miſſionarios.

„ Volumus autem atque decernimus, eaſdem præſentes Litteras, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod prædicti Miſſionarii, eorumque Procuratores, & alii quicumque in præmiſſis intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis exiſtant, ſeu alias ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati, & auditi, cauſæque propter quas præſentes emanaverint, ſufficienter adductæ, verificatæ, & juſtificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & — Clauſulæ efficaces pro omnimoda præſentium executione.

„ capi-

,, capite, etiam in corpore juris clauſo, etiam enormis,
,, enormiſſimæ, & totalis læſionis, nullo unquam tem-
,, pore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis
,, vitio, ſeu intentionis Noſtræ, vel intereſſe habentium
,, conſenſus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno,
,, & ſubſtantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, in-
,, dividuamque expreſſionem requirente defectu notari,
,, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in con-
,, troverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu
,, adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in inte-
,, grum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ
,, remedium intentari, vel impetrari; ſed ipſas præſen-
,, tes Literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſte-
,, re, & fore, quibuſcumque juris, ſeu facti defectibus,
,, qui adverſus illas, etiam quorumvis a Sede præfata
,, conceſſorum Privilegiorum prætextu, ad effectum
,, impediendi, ſeu retardandi earum executionem, quo-
,, vis modo, ſeu quavis ex cauſa opponi, ſeu objici poſ-
,, ſent, minime refragantibus, ſuos plenarios, & inte-
,, gros effectus ſortiri, obtinere, eaſque propterea, om-
,, nibus, & ſingulis quomodolibet allatis, ſeu afferen-
,, dis impedimentis penitus, & omnino rejectis, ac ne-
,, quaquam attentis, ab illis, ad quos ſpectat, & pro
,, tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter, &
,, inconcuſſe obſervari; ſicque, & non aliter in præmiſ-
,, ſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos,

Aliter judicari, & interpretari prohibetur, cum Decreto irritanti.

,, etiam ejuſdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere
,, Legatos, & præfatæ Sedis Nuntios, alioſve quoslibet
,, quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, &
,, functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter
,, judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate,
,, judicari, & definiri debere: ac irritum, & inane ſi ſe-
,, cus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter,
,, vel ignoranter contigerit attentari.

Cõtrariis quibuſcumque derogatur.

,, Non obſtantibus præmiſſis, & quatenus opus ſit,
,, noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula de jure quæ-
,, ſito non tollendo, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univer-
,, ſalibus, Provincialibuſque, & Synodalibus Conciliis
,, editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, &
,, Ordinationibus; nec non quorumcumque Ordinum,
,, Congregationum, Inſtitutorum, & Societatum, etiam
,, Jeſu,

„ Jeſu , & quarumvis Eccleſiarum , & aliis quibuslibet ,
„ etiam juramento , confirmatione Apoſtolica , vel qua-
„ vis firmitate alia roboratis ſtatutis , & conſuetudinibus,
„ ac præſcriptionibus quantumcumque longiſſimis , &
„ immemorabilibus , Privilegiis quoque , Indultis , & Li-
„ teris Apoſtolicis , Ordinibus , Congregationibus , In-
„ ſtitutis , & Societatibus , etiam Jeſu , ac Eccleſiis præ-
„ dictis , aliiſve quibuslibet perſonis , etiam quantum-
„ visſublimibus & ſpecialiſſima mentione dignis , a Sede
„ prædicta ex quacumque cauſa , etiam per viam con-
„ tractus , & remunerationis , ſub quibuſcumque verbo-
„ rum tenoribus & formis , ac cum quibuſvis , etiam de-
„ rogatoriarum derogatoriis , aliiſque efficacioribus , ef-
„ ficaciſſimis , & inſolitis clauſulis , irritantibuſque , &
„ aliis Decretis , etiam Motu , ſcientia , & poteſtatis ple-
„ nitudine ſimilibus , ſeu ad quarumcumque Perſona-
„ rum , etiam Imperiali , Regali , aliave qualibet mun-
„ dana , vel Eccleſiaſtica dignitate fulgentium inſtan-
„ tiam , aut earum contemplatione , ſeu alias quomo-
„ dolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis , editis ,
„ factis , ac pluries iteratis , ac quantiſcumque vicibus
„ approbatis , confirmatis , & innovatis . Quibus omni-
„ bus , & ſingulis , etiamſi pro illorum ſufficienti dero-
„ gatione de illis , eorumque totis tenoribus ſpecialis , ſpe-
„ cifica , & expreſſa , & individua , ac de verbo ad verbum ,
„ non autem per clauſulas generales idem importantes ,
„ mentio , ſeu quævis alia expreſſio habenda , aut alia ali-
„ qua exquiſita forma ad hoc ſervanda foret , tenores hu-
„ juſmodi , ac ſi de verbo ad verbum , nihil penitus omiſ-
„ ſo , & forma in illis tradita obſervata , exprimerentur ,
„ & inſererentur , præſentibus pro plene , & ſufficienter
„ expreſſis , & inſertis habentes , illis alias in ſuo robore
„ permanſuris , ad præmiſſorum effectum hac vice dum-
„ taxat ſpecialiter , & expreſſe derogamus , & derogatum
„ eſſe volumus , cæteriſque contrariis quibuſcumque .

„ Quia vero difficile foret , Literas hujuſmodi ori- *Fides præſtanda tranſumptis.*
„ ginales ubique oſtendi , & publicari , volumus pariter
„ & decernimus , illarum tranſumptis ſeu exemplis ,
„ etiam impreſſis , manu alicujus Notarii publici ſubſcri-
„ ptis , & ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate con-
„ ſtitutæ munitis , eandem prorſus fidem , tam in judicio ,

„ quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Tenor præſentium intimetur Superioribus Miſſionariorum, qui earum executionem promittant, & a Subditis exigant.

„ Inſuper volumus, & expreſſe mandamus, ut eædem præſentes Literæ, ſeu earum exempla, etiam impreſſa, notificentur, & intimentur omnibus, & ſingulis memoratorum Miſſionariorum, cujuſcumque Ordinis, Congregationis, Inſtituti, & Societatis, etiam Jeſu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam ſuo, quam prædictorum eis reſpective Subditorum, ſeu inferiorum nomine, ipſas Literas fideliter exequi, & obſervare ſponſionis hujuſmodi in ſcriptis reddant; earum vero exempla prædicta, præter ea, quæ a Congregatione Ven. Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum, ad Epiſcopos prædictorum Regnorum, legitime publicanda, de mandato pariter noſtro, tranſmittentur, iidem Superiores, aut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, tranſmittant ad eoſdem ſuos Subditos, ſeu Inferiores in Regnis ſupradictis degentes, cum arctiſſimis præceptis eaſdem Literas, & in eis contenta quæcumque plenarie, & integre, ac vere, realiter, & cum effectu in omnibus & per omnia ſimiliter exequendi, & obſervandi.

Earumque exempla ad illos tranſmittant cum opportunis præceptis.

Ipſæque præſentes ſemel publicatæ omnes afficiant.

„ Et nihilominus, quocumque modo earumdem præſentium exempla in prædictis Regnis legitime publicata fuerint, & promulgata, volumus, ut ſtatim poſt hujuſmodi publicationem, omnes, & ſingulos, quos concernunt, ſeu concernent in futurum, perinde afficiat, ac ſi unicuique illorum perſonaliter intimatæ, & notificatæ fuiſſent.

Sanctio pœnalis.

„ Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc noſtrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, præceptorum, mandati, ſtatuti, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Dat. Pontificatus Ann. V. die 12. Septembr. 1744.

„ Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quarto, pridie Idus Septembris, Pontificatus Noſtri Anno Quinto. D. Card. Paſſioneus.

At-

Atque hactenus SS. D. N. BENEDICTI PAPÆ XIV. Conſtitutio, ſuper ritibus Malabaricis; qua quidem, optime conſultum iri Eccleſiis illis, atque Miſſionibus, dum aliorum ipſe Pontificum Sanctiones diligentiſſime introſpiciendo meliora vidit, probavitque, nemo ſane mentis inficias iverit. Nec ullus relinquitur dubitandi locus, quin cuncti, quibus illarum gentium inſtituendarum munus commiſſum eſt, ſuas partes ſint adimpleturi; & quam maxime ſi Sereniſſimorum Regum, quos Deus Cuſtodes, atque Protectores conſtituit Eccleſiæ, officia, ac exhortationes acceſſerint; quod quidem ſerio & efficaciſſime præſtitiſſe Luſitanum Regem compertum eſt.

Inde autem maxima ſpes affulget, fore ut omnes Orientalium regionum Miſſionarios huic Conſtitutioni prompte alacriterque morem gerant; quod nimirum ut in ipſa Conſtitutione exprimitur §. *His ita conſtitutis* omnes Miſſionarii etiam ii qui pridem Card. Tournonii Decreto parere detrectaverant, fide jam data, Sacramento etiam interpoſito, exactam integram abſolutamque obſervantiam literarum quæ incipiunt; *Compertum exploratumque; & Concredita Nobis*, pleniſſime promiſerint; permiſſiones etiam quas vocant Patriarcha Alexandrini, procul rejecerint. Et quantumvis aliorum religioſorum Cœtuum Perſonæ, exempla a Sum. Pont. exacta, obſervantiæ Decretorum, ac propria manu ſubſcripta, ſuis Superioribus Generalibus tranſmiſerint, mihi tantum videre licuit, quæ a PP. Soc. Jeſu tranſmiſſa ſunt, & ſignanter ab exiſtentibus Macai, Pekini, Su Cheu; ad oram Piſcariæ in Malabaria, Meliaporis, in Madurey, in Regno Marravenſe in Cochinchina, in Regno Siamenſe & paucis aliis Malabariæ & Sinarum partibus, una cum Epiſtola P. Cajetani Barretò Provincialis Malabariæ, data Talæ 13 Auguſti 1741. ad Reverendiſſimum P. Generalem cum qua tranſmittit illi, reliquas juramentorum formulas, quæ anno elapſo ob locorum diſtantiam habere non potuerat, vel quia Miſſionariorum aliquos, Maratarum manus aufugientes, Silvæ tenebant.

Dum hæc ageremus atque ad finem properaret oratio, id certiſſimo teſtimonio comperimus, circumferri nempe inter Lemures, Onoſcelios, alioſque malos genios, quos Orbis hujus literarii ſpecus ſubterraneæ, identidem in lucem proferunt, ſcriptiunculam obſcuro atque anonymo auctore, Idiomate Gallico exaratam, quæ hunc præſefert titulum: *Lettre* Edita eſt hæc
ſur la Bulle: Omnium ſollicitudinum: in qua caſſo labore evin- Epiſtola 15.
cere contendit auctor, Sum. Pontificem, in illa Conſtitutio- Martii 1743.
ne, inter ſe pugnantia ſtatuere. Primo quia, omnino præpoſtere decernit, ac temere, & nulla conſequentia, quod Miſſionarii inobedientes, qui infra tempus præfinitum, juſſa non impleverint, in Europam revertantur, ut uberiores fru-

ctus Miſſionum reportent, uti Pontifex ſperat: qui autem fieri poteſt, ut ab hominibus refractariis & cerebroſis, aliquid bonæ frugis, aliter quam imprudentiſſime ſperari poſſit? Id enim ſibi repugnat. Secundo, eo quod dum eradicare intendit ab earum gentium animis, ſtultam opinationem, quod nempe nobilitate cadant, ex Parrearum attactu, ſimul deſignat Parreis peculiares Miſſionarios. Quo tamen quid repugnantius excogitari poteſt? Iſta enim ſanctione potius ampliuſque ſibi perſuadebunt Nobiles illi, ſe Biruma ſatos Deo, dum eorum ſeparationem, ab ignobiliſſimis Parreis, Miſſionarii approbant, atque fovent. Hæc ſummatim.

Quoniam tamen nobis, nec otium nec opportunitas eſt, iſta pro dignitate tractandi, hanc ſpartham aliis relinquimus; interim tamen, ne nihil reponamus, ejuſmodi hominibus, quibus a Republica Literaria optime conſtituta, jure merito uſus calami interdicendus erat; ratiunculas illas, ſtrictim tamen, expendimus. Nec memorandum a nobis eſt, eas præſeferre illam prærancidam cantionem de Bullomachia, inter morologos omnes ſolenniſſimam; nec enim novum hoc ingenii oſtentum, aliquid novi affert.

Igitur Conſtitutio illa BENEDICTI XIV fel. reg. ſibi per omnia conſtat, ſibique in omnibus ſimilis quaquaverſum probatur: pugnantia nulla habet; variationes nullas ſuſtinet, circa dogmata; ſed depoſitum Fidei illibatum Sum. Pontifex cuſtodit, ac profert: quoad Diſciplinam vero, etſi variationem aliquam induceret, id vitio dari non poſſet, Diſpenſatori Œconomico, & prudenti Eccleſiæ; enim vero diſcrimen hoc, inter Dogmata & Diſciplinam, Chriſtus ipſe, Eccleſiæ ſuæ Conditor atque Inſtitutor, exacte obſervandum Petro, ſuo Vicario, & Succeſſoribus propoſuerat, vario illo ſchemate, quo Eccleſiam, ejuſque regimen, adumbravit; Eccleſiæ enim fidem ejuſque dogmata, in modum munitiſſimi & immobilis ædificii, fundata eſſe declaravit: *Super hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*: ideſt nulli varietati, aut novæ alterius hominis legis mobilitati obnoxia; contra, cum Eccleſiæ ejuſdem moderamina Petro commiſit, paradigmata duplicis rei ob oculos poſuit, quarum uſus atque miniſterium, ſola mobilitate atque vertibilitate recte conſtare poteſt; commiſit enim illi *Naviculam* quæ hac & illac, per diverſa, immo & contraria itinera, eadem perſeverans, modo remis, modo carbaſo, it reditque, metitur etiam viam, quam poſtea, vi contrarii ventus forte remetitur; tradidit etiam illi *claves*, quæ niſi quaquaverſum rotentur, atque circumagantur, claudendi, vel recludendi facultas, cui deſtinatæ ſunt omnino torpet; obtulit ergo Summo Paſtori, mobiles regiminis claves, non clavos, qui ſemel infixi, ægre admodum reſi-

Digitized by Google

refiguntur. Tamen nec in ea ipſa quam diximus diſciplina, varium ſe ſe exhibuiſſe, Sum. Pontificem niſi per ſummam injuriam, aſſeverari valet.

Quod igitur in Europam revocet Miſſionarios rebelles & refractarios ſpe fructus uberioris, falſiſſimum eſt; id enim tantum agit piiſſimus Pontifex, Chriſti exemplo; relinquit nempe illas arbores, alio & alio anno *expectans fructum ex illis*; quia tamen ſpes illa fruſtrari poſſet, primo *quia adhibitæ non fuerunt omnes diligentiæ*; ſecundo, *vel quia adhibitæ, fruſtra ceſſiſſent*: vel tandem quacumque ex cauſis ſupradictis mandata, *impleta non fuerint*, *ſive id ex eorum facto, omiſſione, aut prava interpretatione evenerit*: tunc, Miſſionarios illos, in Europam revocat, uberiores fructus in ea relaturos. Cum ergo plures ibi Pontifex, cauſas memoret, ob quas Miſſionarii, expectatum fructum fortaſſe non ferent; quarum aliquæ, citra ipſorum culpam evenire poſſunt, de iis tantum accommoda diſtributione facta, intelligi debet Conſtitutio, ut expreſſe habetur *pag.* 500. *Nulla licet ipſorum culpa, vel omiſſione*: non vero de refractariis, qui data opera rebelles extiterint: in hoc autem nec leviſſima umbra incohærentiæ apparet, immo benignitas ſplendet Summi Paſtoris, ac Patris, qui ut certum ſibi perſuadet, nullum ex evocandis, ſua culpa, fructu vacuum rediturum eſſe. Quamquam ut verum fateamur, neſcimus quare, vel a refractariis, aliquid divina inſpirante gratia boni ſperari non poſſit, cum etiam ipſi, mutabilitati, ac varietati obnoxii ſint. Immo prudentiſſime Sum. Pontifex, ex ipſa loci mutatione, animorum quoque mutationem ſibi pollicetur; in Europam enim revertentes, æmulationis æſtus quo apud Indos, refractarii illi agitabantur, poſito jam fomite, detumeſcet; regulari inſuper diſciplinæ, propriis etiam Moderatoribus ſubjacebunt, qui eoſdem qua monitionibus, qua punitionibus, ſi opus erit, aut errantes corrigent, aut cadentes erigent. In Europam tandem redeuntes, Summi Paſtoris & benignitatem, & æquitatem e proximo intuebuntur, cujus vel amore vel timore ducti, licentioſum illud agendi modum, ſenſim deponent. Neque gratis aſſerimus, ac ſperamus non modo Miſſionarios illos, ſed etiam perfugas apud Batavos &c. in meliorem mentem reditros, ſi iis tribus gauderent; nimirum nativo Cœlo, proprio Magiſtratu, & Summi Pontificis umbra.

Vide §. *Deinde* ſupra pag. 499.
Vid. ſuperius pag. 500. §. *Et quamquam*.

Quod vero ſecundo loco intendebat auctor libelli circa Parreas, nullam item inconſequentiam involvit, cum ſeparatio illa a Nobilibus, & deputatio particularis Miniſtri pro ſolis Parreis, ibi non præcipiatur, ſed mere toleratur ad tempus præfinitum; immo ex hoc facile animadvertere poterunt Nobiles, ejuſmodi ſeparationem vanam eſſe; quam non men-

niſi moleſtiſſime, & omnino repugnantes vix autne vix quidem, etiam ad breve tempus tolerant, & permittunt, Papa & Miſſionarii. Ut autem penitus pateſiat, maxima cum circunſpectione id diſpoſuiſſe Pontificem, nec aliquo pacto a Miſſionariis circumventum (quod impudenter diceretur) ſatis erit oſtendere, non aliud nec aliter in caſu de qno agitur, rem componere tentaſſe, homines ab ſtudio partium alieniſſimos; tum & præcipue eo tempore, quo contentiones & controverſiæ de iis rebus, nondum emerſerant. Hoc autem a ſeculo cum dimidio, Patres Concilii Diamperitani, jam ſtatuerant, & quidem homines Syri, qui ea ſeparatione nullum ſibi lucrum temporale poterant polliceri; immò laxiori forma hæc omnia præſcripſerant: etenim *Act.8. Decr.36.* ut ſup. *pag.245.* hanc rem diſcutientes decreverunt, quod cum aliqui ex Parreis ad fidem acceſſerit: *ipſis ſeparatam Edcleſiam & particularem Miniſtrum Sacramentorum, aſſignet.* (Præſul) & quod majus eſt: *Quamdiu vero* (ajunt) *peculiare pro illis Templum non extruitur, Sacro e porticibus* (Eccleſiarum) *aſſiſtant.* Nec præfinitum ad id quinque vel decem annorum tempus præfiniunt ut Papa; ſed longum, & indefinitum; *Quouſque ab Ethnicis Regibus, movente Deo eorum corda non impetretur;* & Luſitanum: *Ate que noſſo Senhor proveja com algum milhor talho* id eſt: Quoſque Deus aliter non diſponat. Porro non adeo laxo modo ſe gerit Pontifex; tempus enim prefinit, terminum diſpenſationis, & tolerantiæ imponit, atque ulterioris tolerantiæ ſpem omnino tollit; quodque majus eſt: non deputat Papa, pro ſolis Parreis, Miſſionarios illos (ut decreverat Synodus) ita ut illos a Nobilibus abſtrahat, ſed mere commendat, ut ſupra *pag.498. & 499. quod, pro temporum circumſtantiis, peculiariter, & præcipue, Parreis convertendis dent operam.* Vox autem ea: *Præcipue;* Græce *μαλιστα*, quæ idem eſt ac; *Ante alia*, innuit; ipſis commendatos eſſe Parreas primum; ſecundo autem loco, Nobiles. Nihil ergo inconſequens, nihil abſurdum, nihil inconcinnum, quoad illa duo, in laudata Conſtitutione, Summi Pontificis accuratiſſima ſolicitudo diſpoſuit. Nec aliam præpoſteræ interpretationis ſuæ auctor libelli excuſationem, ejuſve alucinationis rationem, obtendere poterit, qua pugnantia tot atque repugnantia in laudata Conſtitutione reperit, præter hanc tripartitam; vel quod ipſe re vera pugnantia, dum eam percurrebat intra cerebrum ſuum habuerit; vel quod dormitando & deſultorie legerit; vel tandem quod cum de gentibus Orientalibus ageret Conſtitutio, ex præjudicata opinione putaverit, eam ut illis altius imprimeretur, exaratam eſſe Idiomate Tamulico, aut Pampamganico; aliter ſi latino ſcriptam eſſe noviſſet, a conſcribendis hujuſmodi ineptiis plane temperaſſet.

SYL-

SYLLABUS

Vocum exoticarum ex Hebraico, Syriaco, Græco, Arabico, Malabarico, & Luſitano.

ALfandega eſt vox Arabica, derivata a Græco πανδοχειον quod eſt diverſorium ſive taberna meritoria; Italice *Albergo*; Hiſpanice *Meſon*. Luſitani vero Malabarenſes, pro Telonio vulgo *Dogana* eam uſurpaſſe videtur.

Algoriſmus eſt vox ex Arabico derivata, & ſignificat ſupputationis certam formam, ex Algebræ regulis deſumtam.

Amolcos, ſeu Amolci, & Amouchi vocantur Ethnici illi Malabarenſes, qui ex privilegio Imperatoris Xaran Perumal, in tutamen, & defenſionem Chriſtianorum S. Thomæ jurejurando interpoſito, ſeſe adſcribunt; quod officii genus plerumque a Patribus in filios derivatur; ita ſit ut nulla Chriſtianorum extet Eccleſia, pagus nullus, qui ejuſmodi Amolcos non habeat, qui adverſus quoſcumque etiam Reges, Chriſtianorum immunitates tectas ſartaſque conſervent ab omni injuria. Quam ſi illis irrogari aliquando contingat a Rege, aulam ipſius primo adeunt Amolci, atque in deteſtationem illatæ injuriæ brachia, crura aliaſque ſuorum corporum partes, propriis cultris ſcindunt, atque ſuum profundentes ſanguinem, idem cum illis ſe facturos teſtantur, qui Chriſtianis fuere injurii, niſi reſipiſcant & iis ſatisfactio exhibeatur condigna; quod ſi ſecus fiat regiam invadunt & quoſcumque obvios etiam Regem trucidant. Vide plura apud Vinc. Mar. a S. Catharina *Lib. 2. cap. 5. pag. 154. & ſeq.*

Bazar vox eſt Arabica, quæ ſignificat Forum: Italice *Fiera*, aut *Mercato* Malabarenſes vero pro pago, & oppidulo eam accipiunt.

Caſſanar vox eſt Syro-Malabarica, ex *Caſſa* Presbyter, & *Nar*, ſive *Nair* nobilis, aut honeſtus Vir, quaſi Nobilis Presbyter.

Caſture vocatur a Chriſtianis Sancti Thomæ genus quoddam pacificæ ſalutationis, quod eſt tanquam teſſera Chriſtianæ communionis; cujus ritus is eſt, ut ſibi invicem pacem apprecantes in Eccleſia conſtituti, aut Choro, manus apprehendant, & vel indicem deoſculent, aut ab exhibente *Caſture* benedictionem accipiant. Vide hic *pag.* 184.

Chammaz aut Chammas eſt vox Syriaca, & ſonat *Miniſtrum* ſacrum, ſeu *Diaconum*, ex Syriaco enim Sciameſc, fit *Sciammaſcin*, vel *Sciammas* Diaconus. In Hebraico etiam ejuſdem ferme eſt ſignificationis שמש *Sciammaſc* enim ſignificat Miniſtrum Scholæ, ſeu Sinagogæ qui varia ibi munera exercet, lecturo enim libros præparat, atque porrigit, lychnos accendit &c. Vid. *pag.* 42.

Cha-

Charinarias, vox infima Luſitana atque obſoleta, cujus certam ſignificationem fruſtra quæſivimus; derivari tamen apparet a *Chatim*, quod Mercatorum genus, ſordidorum tamen, forte ſignificat. Fortaſſis etiam radicem agnoſcit Malabaricam: *Cetti* enim Mercatorem ſcruta reſque viles vendentem ſignificat; cui tamen deſinentia in *las* ex Luſitano Idiomate acceſſit, quæ Malabarico Idiomati non convenit.

Chatta quæ etiam dicitur *Cerута* eſt vox Malabarica, qua ſignificatur convivium quod fit pro Defunctis dum pro illis juſta fiunt: de quo vide Mar. a S. Cathar. *lib.2. cap.6.* & hic *pag.226.* Vox autem *Chatta* Idiomate Malabarico, aliquid dulce, aut Sacharo conditum ad eſum ſpectans denotat, unde tranſlate de convivio pro mortuis uſurpata eſſe videtur. Legimus etiam in Canonibus Joannis Patriarchæ Neſtorianorum *Can.3.* nominari *Xatham* farinam ſubactam in panis conſecrandi uſum: *Qui Xatham miſcent Sacerdotes ſint, aut Diaconi*, id eſt qui farinam aqua ſubigunt, oleum, ac ſalem pro Neſtorianorum more immiſcentes, ut ex ea fiat panis conſecrandus.

Caliconu: vide *Taliconu* cujus ſignificato hæc vox omnino convenit, præterquam quod *Cali* Malabarice ſignificat Juvenculum, & *Kunnu* quamdam formam gibboſam inſtar boleti; unde Kalikunnu idem eſt ac invenculus gibboſus, & curvus, cujus figura aliquod Idolum Malabarenſes deſignabant.

Caloete vox eſt Indico-Malabarica & ſignificat patibulum, palo terræ infixo, quo a poſtica ad ventrem facinoroſi transfiguntur.

Capiar ſignificat infimos Templi Miniſtros ſordibus everrendis aliiſque hujuſmodi muneribus addictos. Vide hic *pag.230*.

Cruzados vox Luſitana qua ſignificatur ſpecies monetæ, ponderans aut equivalens quinque Paulis Romanis & ſex bajocis, ſeu obolis. vide hic *pag.199*.

Empolleare eſt ab aliquo Pollea, aut Parrea, attactu contaminari; ex adverſo; *Deſempolleare* eſt ab ejuſmodi immunditia, ſive lavacris, ſive alio modo purgari.

Fanon eſt vox Malabarico-Luſitana; Idioma enim Malabaricum caret litera *F.* Unde derivari videtur a voce *Pannam*, qua ſignificatur genus parvæ monetæ argenteæ; quarum ſeptuaginta, plus minuſve, æquivalent nummo aureo Veneto; aut juxta alios Regali Hiſpano. Vide hic *p.161*.

Iti vox Malabarica quæ officii cauſa nomini proprio nobilium præponitur, & æquivalet Gallico *Monſieur*, & Hiſpano *Don*.

Juncon vectigal, aut multæ genus, quo Reges Malabarici ſubditos aliquando gravant.

Laſcares dicuntur Mercatores ſive mercimonium exercentes.

Mapula eſt vox Malabarica, & valet idem, ac honeſtus, gravis aut nobilis. Vide Joſeph a S. Maria *Itiner. 2. in Ind. pag.* 107.

Mar eſt vox Syriaca, quæ honoris gratia, proprio nomini præponi ſolet, & reſpondet Hiſpanorum *Don*, & Italorum *Signore*; quo nomine præter cœlites, donantur etiam Præſules, & Epiſcopi apud Syros.

Mete-

Meteran & Meteranes ab Indis Epiſcopi vocantur; quæ vox videtur, Luſitano-Malabarica, a voce Malabarica *Medran*, & in plurale *Medranmar*, qua deſignantur Epiſcopi. Etiam reperitur Malabaricum *Melttaran*, quod ſignificat modum, rectitudinem, claſſim & ordinem ſuperiorem, quod quidem Epiſcopis convenit. Poteſt etiam eſſe vox Arabica *Metran*, quam habent Arabes a Græca *Metropolita*.

Mononoibo idem eſt ac *Munnanonba*, vel *Munnanonna*, & ſignificat *triduanum jejunium*, quod apud Malabaricos, alio nomine *Jonæ jejunium* appellatur; componitur enim ex *Munna*, qui eſt numerus ternarius & ex *Nojerba*, quod eſt jejunium; Luſitana autem corrupta voce dicebatur *Mononoibo*.

Nair eſt excellentior poſt Bracmanes conditio ac ſtatus hominum, qua voce Nobiles ſignificantur; quæ vox derivata videtur a radice Hebraica נזר *Nazir* & *Nazar* unde ab aliis *ſeparari*, *diſtingui ſpeciali munere ſive charactere*, *Dignitate*, *voto*, *aut Religione*. Plura de Nairibus habet Vinc. Mar. a S. Cathar. *lib.3. cap.10.* Vide *noſtræ Syn. Hiſtor. pag.51.*

Nele eſt leguminis ſicci genus apud Malabaricos uſitatum.

Nercha vox Malabarica eſt, & ſignificat ſponſionem, ſeu votum parandi fidelibus in Eccleſia convivium, vel etiam convivium ipſum: quo pacto inſtruatur in ſolennitatibus Eccleſiæ & in Nuptiis vide hic *pag.226.*

Olla eſt Diploma, ſeu ſcriptura, ubi loco cartæ in palmæ foliis ſtylo, aut potius celte inſcribuntur literæ, apud Malabarenſes, cujus ſpecimen in Bibliotheca noſtra Angelica Urbis aſſervatur. Vide hic *pag.40.*

Ona eſt vox qua Ethnici Malabariæ quoddam feſtum in honorem Dei Viſnu celebratum ſignificant. Vide hic *pag.251.*

Orraca liquor eſt inter pocula celebris apud Malabares ſpiritui vini perſimilis, qui non ſecus, ac iſtud temulentiam inducit. Dicitur etiam *Arrach*, atque medio ſtillatorio igne elicitur ex ſucco Nucis Indicæ aut *Cocco*. Vide hic. *pag.261.*

Pagode duplicem ſortitur ſignificationem; primo enim denotat Idolorum Templum, ſeu Fanum; deinde Idola ipſa.

Pardaos eſt vox Luſitana in Malabariam a Luſitanis primo appulſu inductam, qua viliſſimum monetæ genus ſignificatur. Vide hic *pag.161.*

Panicales vocantur a Malabarenſibus Laniſtæ, ſeu illi qui armorum tractandorum arti, aut ſtudio præſunt; etenim vox Malabarica *Pannikken* ſignificat Magiſtrum, ſeu Inſtructorem luctæ, Militem etiam Regium, & Præfectum operis, ſeu Inſpectorem; cum vero luctæ Magiſtrum ſignificat, potiſſimum ſcribitur *Pannikkara*, e qua voce deductum eſt *Panical*. Iſti Panicales qui frequenter ultra novem millia Diſcipulorum enumerant, maximo in pretio habentur, adeo ut nobiles cuncti, ſuos Panicales, honore Regibus digno, proſequantur, atque ad eorum nutum arma capeſſant; qua de cauſa etiam ipſis Regibus, ſunt

Digitized by Google

quandoque terrori. Vid. Gouv. *Itin. Meneſ. fol.* 28. *col.* 2. & 3.

Pariſman, ita appellatur atque inſcribitur Liber, qui Neſtorianis Malabarenſibus erat in uſu veneficiis refertus; alias *Medicina Perſica*. Et quamquam non ſit vox Malabarica, ut videtur, analogicam tamen Malabaricam radicem ſortiri potuiſſet, ex radicali *Pavvi* & *Man*; unde fit *Pavviman*, vel *Parriman*; quod idem valet, ac *Cervus vindicans mortem*; aut etiam *Parrizman*, quod *defenſionem*, ſeu *Scutum* ſignificat.

Polleas, Pulias, aut Parreas eſt ignobilium hominum genus, qua voce ceteræ abjectæ ſtirpes ſignificantur; V. G. qui terram ſarriunt, palmeta excolunt &c. De quo vide Vinc. Mar. a S. Cathar. *lib.* 3 *cap.* 13.

Sumbaya eſt obſequii forma qua Ethnici Malabarenſes Deos colunt, atque Præceptores, ſeu Magiſtros, præcipue juvenes ludum literarium ingredientes. Vide hic *pag.* 92. & Vinc. Mar. a S. Cathar. *lib.* 3. *cap.* 20.

Taliconu dupliciter ſcribitur Malabarice *Tallikkunnu* quod eſt *Verberandum tradere*; aut alio modo, *Ore aſpergere*. Si vero non verbum, ſed nomen ſubſtantivum ſit (quod tamen in fine exigebat literam, *M.*) *Talicanu* erit nomen compoſitum ex *Tali*, & *Kunnu*. *Tali* autem eſt genus quodam Idoli præſertim aurei, de quo jactant nuptiis præeſſe, atque amorem conciliare; ac propterea illud inſtar unionis e collo appenſum geſtant uxoratæ feminæ. *Kunnu* eſt figura quædam, ad inſtar Boleti, ſeu fungi boletici; quæ exprimit & denominationem indit, ipſi figuræ ſupradicti Idoli; & hoc modo, *Talikunnu*, eſt quodam Idolum veluti Boletus parvus, vel parva figura gibboſa, ad modum unionis e collo mulierum uxoratarum appenſa.

Tarega vox Luſitana antiqua, cujus ſignificatio obſcura eſt: ea tamen exprimi videtur qui negotiationi, atque contractibus dat operam; aut qui vadimonium pro aliquo gerit.

Toliconum, Alliconum, Belliconun, & Conun; vide voces *Taliconu* & *Caliconu*; eæ autem omnes, aliquam Idoli figuram gibberoſam ſignificare videntur.

Tones genus eſt Cymbæ a noſtris prorſus abſimile, remos quippe tantum habet binos, non ad latera ſed unum in puppi in prora alterum, conſtat etiam carbaſo ut ceteri Lembi; nec Malabarice invenitur niſi in numero plurali.

INDEX

INDEX
RERUM TOTIUS OPERIS
IN QUO

Arabicus numerus Paginam, Romanus Paragraphum, Alphabethi vero literæ notas deſignant.

A

Abdiæ Babylonici Hiſtoria certaminis Apoſtolici. 346. XIII. Ante ipſius ætatem falſo plura de Apoſtolis circumferebantur. 347. XIV.
Abortus ejuſque cauſa 227. *a.*
Abſtinentia à carnibus die Sabbati. 229. CCXV. *a.*
Adam. Omnes ejus peccato naſcimur iræ filii. 77. XXV. Baptiſmate deletur. *ibid.*
Addaeus, ſive Thaddæus S.Thomæ Diſcipulus. 423. CXX.
Adoptio ab iis, qui filios naturales habent, fieri prohibetur 263. CCLXII. Quibus conditionibus admittenda ab Epiſcopo. 264. CCLXIII.
Adulti. Quid in eos agendum cum ad Chriſtianam Religionem accedunt. 115. LXXXV.
Ahatalla, ſive Theodorus ad Chriſtianos Indos miſſus a Patriarcha Coptorum. 441. & 442.
Alexander de Campo Indus Epiſcopus Megarenſis. 441.
Alburquerque. Vide Joannes Aliares Petrus. 385. LXVI.
Ambroſius de Montecœli Ordinis Prædicatorum ſuffraganeus deſignatus Mar Joſephi II. 437.
America antiquis non ignota. 345. *e.*
Angli, & Batavi Miſſionarios ſuos in Indiam mittunt, ſed parum feliciter. 430. CXXVI.
Anima hominis non ex traduce; ſed Deus eam creat, & homini infunditur. 77. XXV. Horum Animæ, qui poſt Baptiſmum nullius Criminis rei, vel pœnitentiam egerunt integra ſatisfactione, ſtatim Deo fruuntur. *ibidem.* XXVI.
Animarum tranſmigrationem inepte putabant Malabarenſes. 84. XXXVII.
Animarum cura etiam per Vicarios amobibiles exerceri poteſt. 218. CCII. *a.*
Antiochenus Patriarcha, Indiarum Chriſtianis Epiſcopos deſignabat, eoſque exteros. 245.
Aqua vino mixta in Sacrificio Euchariſtiæ, quid ſignificet. 136. XCVII.
Aqua luſtralis, ſive benedicta, ejuſq; effectus. 230. CCXVIII. *b.*
Aras non rite conſecrabant Epiſcopi Babylonici Malabarenſes, eas per Eccleſiam ſepties circumferendo. 41. IV.
Arcæ humo traditæ pro ſervanda fidelium eleemoſyna in qualibet Eccleſia. 57. III.
Archidiaconatus unica dignitas, in Ec-

Eccleſia Angamallenſi, quam qui ſuſcipiebat, nonniſi Epiſcopi, Cleri, & Populi ſuffragiis eligebatur. 19. a.
Aſmedeus, ſive Smidæus, ſive Sagamus Rex Indorum. 361.
Aſſemanus, Cuſtos Vaticanæ Bibliothecæ. Vide notas, in quibus laudibus extollitur ſæpiſſime.
Auſpicia obſervari prohibetur. 188. CLXVII. a. & 214. CXCVII. a. b.
Aures perforare nemo debet mulierum more.

B

Baptiſmatis Sacramentum. 115. LXXI. Eo renaſcimur filii gratiæ. 116. Ejus forma. Miniſter hujuſque intentio. Baptiſmatis vis, & effectus. ibid. & 121. LXXVIII.
Baptiſmatum genera. ibid. b.
Baptiſmi tempus protrahebatur juxta Babyloniorum morem, non vero Neſtorianorum. 120. b.
Baptiſmi Miniſter apud Neſtorianos ſolus Presbyter. 121.
Baptiſmatis forma cum conditione proferenda. 121. LXXIX. a.
Baptizandi omnes indiſcriminatim. 130. XC.
Baptiſmus prius maſculo, poſtea fœminæ conferendus, niſi aliter neceſſitas moneat. 130. a.
Baptiſmus quomodo in Belgio ab hæreticis conferatur. 174. b.
Baptizandis imponenda ſunt Sanctorum nomina in Martyrologio Romano deſcripta. 460.
Bartoldo P. Carolus Michal, Miſſionarius ad Sinas. 459. Vide Bouchet.
Batavi Coulanum, Cranganorem, & Cochinum obſident. 441.
Beguardorum error. 86. a.
Bohemerus-Juſtus Henningius, & Petrus Giannone perperam ſæcularium litium cognitionem ab Epiſcopis auferre tentant. 62. a.
Beliartes primus Chriſtianorum S. Thomæ Rex eligitur. 4. a.
Benedictus P. Petrus laudatur. 137. a.
Bohemerus-Juſtus Henningius reprehenditur. 62. a.
Bouchet. P. Venantius Miſſionarius apud Sinas. 459. Eo audito cum P. Bartoldo oretenus & in ſcriptis, Emi Card. Tournonius Decretum edidit de Ritibus Sinenſibus. 460.
Britto Stephanus Soc. Jeſu. 439.

C

Cadamuſtus Aloyſius Venetus. 385. LXV.
Cæremoniæ nuptiales apud Sinas ſuperſtitionibus refertæ omnino prohibentur. 461.
Calices ex qua materia ad uſum Sacrificii. 158. Ex qua materia apud veteres. ibid. a.
Calliana Sedes Archiepiſcopalis. 424. CXXI. Etiam Metropolitica ea fuit. ibid. CXXII.
Caloete. Inſtrumentum ad reorum ſupplicium. 33. §. V.
Camballe, ſive Cambalu Civitas. 343., & 344. X.
Caracteris in Sacramentis vocabulum priſcis Patribus incompertum. 412. CV.
Caſſanarii aliique Chriſtiani Indi erubeſcunt fidei profeſſionem emittere coram Luſitanis. 47. I.
Caſſanarius unus duabus Eccleſiis non præficiendus. 218. CCII. b. c.
Caſtitas, & Continentia perpetuo ſer-

Digitized by Google

· ſervanda ab iis, qui Sacros Ordines ſuſcipiunt. 181., & 192. CLXXIV. *a.*
Catalani. Joſephus Presbyter V. Cl. laudatur. 382. LXII.
Catatiare quæ fuerint, & honos, quem Synodus ipſis decrevit. 195. CLXXVII. *a.*
Cauſas Matrimoniales Eccleſia ſola cognoſcere poteſt. 212. CXCIV. *a.*
Chaldæorum Baptiſma. 118. *a.*
Chriſtiani Indi capta Meliapore, & ſæviente in eos perſecutione, plures petunt Regiones, ubi tutius vivant. III.
Chriſtiani Indi peculiaribus legibus a ceteris ſubditis ſuorum Regum vivebant. 41. III. Solis Epiſcopis ſubdebantur. *ibid.*
Chriſtianorum Malabarenſium plurima privilegia. 3. III.
Chriſtianus omnis quæ ſcire debeat. 417. CXIII. *b.*
Cinerum ex vaccæ ſtercore uſus prohibetur. 464.
Cinerum benedictio. 228. CCXIV. *a.*
Circumſtantiæ in confeſſione manifeſtandæ. 62. CXXX.
Citei, ſive Citiæi, qui, & unde. 349. XVIII.
Clerici Sæcularia negocia ſuſcipere non debent, nec mercaturam exercere. 190. CLXXI. 191. Nec Principum ſtipendiis militare. *ibid.*
Clericorum veſtes, earumque uſus. 190.
Clericis in Sacris conſtitutis prohibetur uxorem ducere. 194. CLXXV.
Cochimenſis Regio duplex. 2. L.
Cochimenſis Rex in partem bonorum Chriſtianorum eſſe tentat tamquam unus ex defuncti filiis. 46. VIII. Ab hoc tributo libertatem habere curant Chriſtiani clientela Regis Luſitani. *ibid.*
Cognationis impedimentum quinam poſſint ſolvere. 209. CXCI. Quando id fiat ex Eccleſiæ benignitate. *ibid. a.*
Chriſtiana Religio apud Indos ante Neſtorium 380.
Colubri Cucullati præſentiſſimum virus. Ejus generis tres ſpecies. 20. 21. *a.*
Confeſſionis præceptum ſubeſt quoties in vitæ diſcrimine quiſquam eſt conſtitutus. 168. CXLI.
Confeſſio non omittenda ſemel in anno abſque peccato ab iis, qui rationis uſu non carent. 164. CXXXVII. Præceptum Eccleſiæ eſt, quod innititur Divino mandato. 165. Ut præcepto huic ſatiſfiat, quid præſtare debeant Eccleſiarum Vicarii 166. CXXXVIII. Cetera vide Pœnitentiæ Sacramentum.
Confirmationis Sacramentum a Chriſto D. inſtitutum. Confert gratiam. 131. XCIII. Aliud a Baptiſmo *ibid. a.* Ejus materia. Forma. Miniſter. Sola manuum impoſitione ab Apoſtolis conferebatur. 132. Illud ignorabant Neſtoriani. 133. *a.* Qua ætate ſuſcipiendum. *ibid.* XCIV.
Concubinam habentes a communicatione arcendi. 256. CCLII. *a.*
Confeſſus in Synodo. 67. III.
Continentia Eccleſiaſticorum a primis Eccleſiæ ſeculis. 408. *c.*
Contritio perfecta non eſt ſine confeſſionis propoſito. 162. CXXXV. Cetera vide Pœnitentiæ Sacramentum.
Contactus ignobilium apud Malabares quomodo ſervandus. 249. CCXLII. Vide appoſitam notam *ibid. a.*

Con-

Digitized by Google

Conventio Chriſtianorum S. Thomæ. 446.
Convocatio ad Synodum 40. II.
Converſio Infidelium ad fidem omnibus modis curari debet. 343. CCXXXV.
Coſmas Indico-pleuſtes primus Chriſtianorum Indorum meminit. 381.
Corporum reſurrectio noviſſima Judicii die: & quomodo. 78. XXVIII.
Coulam quo anno condita. 5. a.
Coulan Civitas fundata anno 825. ex Viſcherio. 435.
Cranganoris Rex cum Meneſſio alloquitur de intermiſſo bello. 38. VI.
Crozæus reprehenditur. 90. a. 120. a. Vide diſſertationem IV.
Crux marmorea S. Thomæ. 223. a.
Cuſtodia in homines Angelorum. 80. XXXII.
S. Cyrillus Alexandrinus perperam impetitus a Neſtorianis, & a recenti ſcriptore. 106. a.

D

Defunctorum cadavera quomodo telluri tradenda, & qua Chriſtiana charitate. 242. CCXXXII. & ſeq.
Denunciationes Matrimonio præmittendæ in Eccleſia. 205. CLXXXVI.
Deſipere, ſed leviter, quando liceat. 422. CXIX.
Diaconiſſæ Orientalis Eccleſiæ, earumque munus. 409.
Dialecticæ utilitas, & uſus opportunus. 413. CVI. Ejus Oſores. 414. a.
Didacus ab Annunciatione. Archiepiſcopus Cranganorenſis. 445.
Dimiſſoriæ. 155.
Doctrina Chriſtiana omnes, & præſertim pueri inſtruendi. 23. CCXVIII.
Dotis decima aſſignatur Eccleſiæ a Malabaricis. 258. CCLV.

E

Eccleſiarum Chriſtianorum S. Thomæ Topographica notitia. 428.
Eccleſiarum nitor, mundities, ornamentum, cultus, & cura. 239. CCXXVIII. & ſeqq.
Eccleſiaſtici a primævis Eccleſiæ temporibus Judicium ferebant de negociis ſæcularium. 62. a.
Electi quidam ex honeſtioribus, qui jus dicerent juxta patrias Indorum Malabarenſium leges. 54. IV.
Epiſcopi apud Indos ſupremam tenent in Chriſtianos auctoritatem, excepta pœna capitis. 431. CXXVII.
Epiſcopi judices Chriſtianorum tam in rebus Eccleſiæ, quam ſæculi. 258. CCLVI. a.
Epiſtola Caii Sum. Pontif. ſuppoſititia. 26. II.
Epiſtola Dominica ſuppoſititia. 26. a.
Epiſtola Epiſcopi de Cochim, ad Synodum. 276.
Epocha Malabarenſium a fundatione Urbis Coulam. 4. IV.
Euchariſtiæ Sacramentum. Dignitate primum inter cetera. Jeſu Chriſti in eo præſentia. Ab eo fuit inſtitutum. Memoria Paſſionis ejus. Materia. 136. XCVII. Ejus forma ſunt verba Chriſti. Miniſter. Effectus. 137. Lenimentum, & ærumnarum ſolatium.

tium. Amoris pignus. 138. Semel in anno ſuſcipiendum. 138. XCIX. Olim infantibus dabatur. Jejune ſumendum. *ibid. b.* & 140. CI. *a.*
Euchariſtiæ Sacramentum abſque prævia confeſſione non ſuſcipiendum. 139. *c.* Publicis peccatoribus non conferendum. *ib.* Sumendum quoties mortis periculum imminet, præſertim ab ægrotis. Ideo viaticum nuncupatur. 141. A mulieribus etiam proxime parituris. *ibid.* CIII. *a.*
Examen tum ſcientiæ cum morum præmittendum eorum, qui Parochi electi fuerunt. 54. III.
Excommunicationis ſententia facile ferenda non eſt. 172. CXLVIII. In extremo vitæ articulo pœnitens ab ea debet abſolvi. *ibid.*
Exorciſtæ munus apud Malabares. 54. IV.
Exorciſmus ad expellendos Dæmones.
Extremæ Unctionis Sacramentum. Ejus materia. Ab Epiſcopo benedicitur. Cui conferri debeat. Ejus Miniſter. Forma. 175. CLIII. Eſt vere Sacramentum. *ibid. a.* Ejus effectus. Gratiam confert. Quo tempore ſuſcipiendum, & a quo tantummodo. 176. Ejus inſtitutio. *ibid. a.* Quomodo conferri debeat. 177. CLIV. Ejus dignitas & utilitas ægrotis explicanda eſt. 178. CLV.
Extremæ Unctionis Sacram. carebant Malabarici. 177. *a.* Quid ejus loco in uſu penes eos eſſet. *ibid.*

F

Famulus nemo non Chriſtianus apud Dominum fidelem. 123. LXXXI.
Feminas Malabarici excludebant a paterna hæreditate. 51. III.
Feſti dies a qua præcedentis diei incipiant hora, & ſequentis habeant terminum. 415. CX. & *a.* Quid ſtatuerit Synodus Diamperitana. 116. CXI.
Feſtorum Ordo, & Kalendarium. CCVIII.
Fides doctrina. XXI.
Fidei unica a Filio Dei data, & unum Baptiſma. 88. XLII.
Fidei profeſſio emittenda ab omnibus tam Synodo præſentibus, quam abſentibus. 70.
Fidem quot profeſſi fuerint in Synodo coram Meneſio. 46. VIII. Error enumerationis Gouveæ. *ibid. a.*
Fidei profeſſionem emittere debebant omnes qui Synodo interfuerant. 46. IX.
Filius Dei Patri Conſubſtantialis. 75. XXII. Spiritus Sancti virtute homo factus in Virgine. *ibid.* In uno Divino ejus ſuppoſito, ſive Perſona duplex perfecta natura. *ibidem.* Vere fuit pro nobis paſſus. Reſurrexit. Sedet ad dexteram Dei Patris. 76. XXIII. Nemo unquam ſine ejus fide ſalutem conſequi potuiſſe. *ib.* XXIV. Ejus Regnum in Cœlis cum Sanctis. 79. XXX. Ejus paſſio aſſidue meditanda. 86.
Filios vendere non licet. 257. CCLIV.
Florentinius laudatur, ejuſque mens explicatur. 350. XIX.

For-

Forma. Vide Hoſtiæ.

Frias. Emanuel juſſu Joan.III. Luſitaniæ Regis Corpus S. Thomæ inquirit. 363. XXXV. Illud invenit Meliapore. 364. Goam tandem transfertur. *ibid.*

G

Gallorum Epiſcoporum diſſidium. 414. CVII.

Gama. Vaſcus-Dux Luſitanorum primus venit in ora Malabarica. 4. IV. Spontaneam ei offerunt ſervitutem Malabarenſes, ut vexationibus Regum Ethnicorum carerent. *ibid.*

Garcia Franciſcus Soc. Jeſu. 439.

Georgius Archidiaconus a Meneſſio Vicarius Apoſtolicus inſtituitur. 19. I. Conſiliarii ejus fuere in regenda Diœceſi P.Franciſcus Roz, & Rector Collegii S. Jeſu Vaipicotenſis. 20. Eos recuſat. *ibid.* II. Profeſſionem Fidei facturum ſe ſpondet, ſed latente vafritie. *ibid.* Caſſanarios, alioſque coegit, a quibus fidelitatem poſtulat. *ibid.*

Georgius a Meneſſio anathemate damnatur, ejuſque fautores. 35. VIII. Agnoſcit Romanam Eccleſiam, & Meneſſium ut ſuum Præſulem. 36. II. Cauſſas quærit, ut decadem articulorum a Meneſſio ſibi miſſam non ſignet. 38. V.

Veretur animum Meneſſii. 39. I. Veniam a Meneſſio petit ad ejus pedes provolutus. 40. I. Ad eum Meneſſius mittit epiſtolam pro indictionem Synodi. 59.

Georgii cum Meneſſio congreſſus. 26. II. Synodi tempus conſtituunt, & juriſdictionis terminos mutuo definiunt. 27. Advertatur Meneſſio, quod Ordinum collationem pro Diœceſi, Montenſi indixerit. 28. IV.

Georgius Meneſſii iter ad Malabaricos impedire tentat. 21. IV. Apud PP. Minores fidei profeſſionem emittit. *ibid.* A Meneſſio Cochimum accerſitur. *ibidem.* Fidei profeſſionem genibus flexis ante Meneſſium emittit in Synodo. 72. XXVIII.

Germani ex Ægypto qui Carmani. 237. IV.

Germanicia. 338.

Giannone Petri opinio de judiciis Epiſcoporum in cauſis ſecularium redarguitur. 62. *a.* Vide Bohemerus.

Gradus Conſanguinitatis, & Affinitatis, qui Matrimonii, aut impediunt contractum, aut nullum efficiunt. 207. CLXXXIX.

Gradus Cognationis Spiritualis, qui. 208. *a.*

Gregorius XIII. injungit Mar-Abraham, ut acceſſum Miſſionariis Cath. præberet, & ad Synodum Goenſem accederet. 15. III.

H

Haythonus Monachus Præmonſtratenſis. 374. LXIV.

Helena Conſtantini Imper. Mater fortaſſe Corpus S. Thomæ Edeſſam tranſtulit. 368. XLII.

Helena Reg. Adiabena Judaicæ Religionis Proſelita. 368. *b.*

Henricus Card. Infans Luſitaniæ, hujus Regni regimen ſuſcepit pro Rege Sebaſtiano. 14. V.

Hæreditas Patrum in Filios tam maſculos, quam fœminas æquis partibus dividenda. 262. CCLXI.

Digitized by Google

Heſychaſtæ qui . 381.
Hieronymus Xavierre Soc. Jeſu Indiæ Epiſcopus. Vitam S.Petri, & D. N. Jeſu Chriſti exaravit. 439.
Hierarchia Eccleſiaſtica Neſtorianorum. 432.
Hormiſdas Abbas. 91. XLV.
Hoſtiæ ſive formæ. 156. CXXVI. a.

I

JAballaha Indorum Epiſcopus, 437. Tres Monachos Cœnobii Sancti Eugenii Epiſcopos ordinat. ibid.
Jacobitæ Epiſcopi Indorum, Gregorius, Andreas, Baſilius, Joannes, & Thomas. II. 444.
Jejunii lex, & quomodo ſervari debeat. 226. CCXI. Quem non obliget. 227. CCXII.
Jejunia quæ ſervari præcepto debeant, quæ non. 225. CCX.
Jejunia penes Neſtorianos. 388. a.
Jejunium quo tempore, & quomodo ſervandum. 224. CCIX.
Jeſujabus Adiabenus. 433.
Illegitimis Presbyterorum filiis miniſtrare permittitur a Synodo 196. CLXXIII.
Imagines Sacras venerabantur Neſtoriani. 239. a.
Impedimenta; quæ matrimonium aut dirimunt, aut impediunt, ſolvit Meneſſius tradita ſibi poteſtate. 50. L.
De Incarnatione Chriſti varii Neſtorianorum ſentiendi modi. 110. a.
Indiæ diviſio. 338. a.
India priſcis notiſſima 351. Ea triplex eſt juxta Du-Pleſſium. 352. XXI.
Indi apud Romanos erant Populi, de quibus nullam notitiam haberent. 352. XXI. Propterea Indorum nomine non vocabantur Parthi Romanis notiſſimi. ibid.
Indorum Chriſtianorum mores atque diſciplina. 393. & ſeq.
Indorum ritus atque mores. 386. & ſeqq.
Infantium Baptiſmus non protrahendum. 460.
Infernus damnatorum locus. 78. XXVIII.
Joannes Alburquerque Ordinis Seraphici deſignatus Epiſcopus Goæ. II. L. Conciones, & Catecheſes habuit, ut Indos ad Rom. Eccl. fidem revocaret. Ibidem. Collegium Cranganore erigit. ibid.
Infantes expoſiti baptizandi. 125. LXXXV.
Infantes inani natalis diei conjectura relicti ad interitum. 124. LXXXIII. Mos iſte ſæculo quinto. ibid. a.
Joannes III. Indiæ Epiſcopus. 435.
Joannes IV. 436.
Joſeph a S. Maria Carmelita Diſc. Hierapolis Archiep. 141. In Indiam mittitur cum Socio Vincentio Maria a S. Cath. Sedit Cranganore annos tres. Pſeudo- Epiſcopum Thomam reprimit. ibid.
P. Joſeph a S. Maria deſignatus Epiſcopus Cranganorenſis ab Alexandro VII. 425. CXXIII.
Joſephus I. Malabarenſium Metropolita. 437.
Italo-Græci Eccleſiaſtici matrimonium. 409. a.
Judæorum ritus averſandi. 253. CCLVIII.
Junabus Metropolita. 437.
Juncon pœna vectigalis. 34. §.VI.

L

Lampas major, & minor Maronitarum. 221. *b*.
Le Brun laudàtur. 379. LVIII. Vide Renaudotii.
Leproſi Sacrificium agere non debent. 183. CLXI.
Liber Baptizatorum in qualibet retinendus Eccleſia. 130. XCII. Quomodo adnotandi. 131.
Liber de Infantia Salvatoris. 108. LXIII.
Liber, in quo deſcribendi, qui matrimonium contraxerunt; & quomodo; in qualibet Parœcia eſſe debet. 205. CLXXXVII.
Libros omnes Syriace ſcriptos tradi præcipitur ut expurgarentur. 107. LXII.
Libri Canonici qui. 81. XXXIV.
Librorum examen, & correctionem Meneſſius inſtituit. 56. I.
Librorum improborum uſus prohibetur. 464.
Libra ſive pondus pro mercibus æquale debet eſſe. 261. CCLX. *a*.
Litaniarum uſus 236. Earum auctor ante feſtum Aſcenſionis. *ibidem a*.
Lites ſeculares priſcis Eccleſię ſecu-lis cognoſcebant Epiſcopi. 62. *a*.
Liturgia Diodori, & Theodori Neſtorianorum. 153. CXXI. *a*.
Luſitani quo anno Malabarica ora tenuerint. 4. *a*.
Luſitanorum commercium cum Indis primum Cranganore. 37. IV.

M

Manes Perſa, ſive Manacaſſer Neſtorianus, non vero Manichæus, ut Crozæus falſo opinatur. 364. *a*.
Machietta Franciſci error corrigitur. 18. *a*.
Tres Magi num a S. Thoma baptizati fuerint. 337. III.
Malabarenſes plurimis donantur beneficiis a Regibus Ethnicis. 3. III Proceres, quos Naires dicunt, antecellunt. *ib.* Regem ſibi conſtitunt. 4. III. Vaſco Gama Luſitanicę Claſſis Præfecto inſignia voluntariæ ſervitutis tradunt. *ib.* IV. Epocam exordiuntur ab Urbe Coulam. *ibid.* V. Ethnicorum Regum ſævitie Sacerdotibus carent, unoque tantum Diacono utuntur, qui omnia Eccleſiaſtica munia obiret. 9. Epiſcopos petunt ab Eccleſia Babylonica. Quinam ii fuerint. *ibid.* Neſtorianam hæreſim ab ea hauſerunt. 10.
Malabarenſes Chriſtiani Regem ſibi conſtituunt. 4. III. Ejus ſtirpe extincta jura Regni tranſeunt in Regem de Cochim. *ibid.*
Malabaris deſcriptio. 2. I. & III. penes Baudrand. 3. *a*. Ejus nominis Etymon. 3. II.
Molandurti Meneſſio Eccleſia obſerarunt. 33. § VI.
Mar-Abraham. Romam venit. 13. IV. Pio IV. ſe ſiſtit, eumque decipit plura ſpondens ſe facturum pro recta fide. Iterum Sacris initiatus, Sacris Infulis decoratur. *ibidem*.
In receſſibus montium moratur, ne poſt fugam in cuſtodiam iterum detrudatur. 15. II. Ne Luſitanorum amicitiam amitteret Goam ſollicite petit, ut Synodo III. præſens eſſet. 15. III. Eique ſubſcripſit 50. I. Synodo IV. Goenſi adeſſe noluit. 17. V.
Mar-Gabriel Schiſmaticus Epiſcopus Sacra Congregationem de Pro-

Propaganda Fide eludere tentat. 445.
Mar-Joſeph privata catecheſi Luſitanos pueros Neſtorianam hæreſim docet. 12. III. Fallit probitatis ſpecie Reg. aulam Luſitaniæ. 13. In Indiam revertitur commendatitiis Reginæ literis. *ibid.*
Mar-Joſephus II. 437.
Mar-Simeon. ſucceſſor deſignatus Mar-Abraham a Patriarcha Babylonico. 16. IV. Schiſma inter Malabaricos, quorum alii Simeonis, alii Abrahami partes ſuſcipiunt. *ibid.* Protectione Reginæ Piperis in Carturtem concedit. *ibid.* A cunctis Eccleſiis ditionis ejus Reginæ tamquam Epiſcopus agnoſcitur. *ib.*
Mar-Simeon adnitente Rege deCochim in vincula coniicitur. Urbem petere ſtatuit ſuaſſionibus Fratrum Ord. S. Franciſci. Romam venit ſedente Sixto V.Summo Pontifice. Detegitur Neſtorianus, & nulla ratione Epiſcopus. 16. IV. Sententiam in eum latam defert ipſe ad Philippum II. Hiſpaniar. & Luſitaniæ Regem. 17.
Mar-Audixo, ſive Abd Jeſus Romæ Fidei profeſſionem emittit. 12. *b.*
Mar-Xabro, & Mar-Prodh. facultatem obtinent conſtruendi Eccleſias Coulani. 8. IV. 434. & 435.
Maria Virgo Mater Dei, abſque dolore Filium Dei peperit. 76. XXIII. Miſericordiæ Mater, & Advocata noſtra. 86. XLI. Semper Virgo, & in Cœlum corpore aſſumpta. 87.
Matrimonium a Christo D. Sacramentum effectum eſt. Confert gratiam. Duplex ejus finis. Tria bona præſefert. Licite contrahitur etiam ab infœcundis ob ætatem. 201. & 202. Quid ſignificet. Perficitur mutuo conſenſu. 200. CLXXXIII. *a.*
Matrimonium in faciem Eccleſiæ celebrandum. 202. CLXXXIV. Clandeſtinum ſemper abhorruit Eccleſia. *ibid. a.* Sine Teſtium præſentia eſt nullum. Contrahi debet verbis mutuum conſenſum exprimentibus. 203. CLXXXV.
Matrimonium digne ſuſcipiendum: ideo Contrahentes prius Confeſſionem emittere debent, & Euchariſtiam ſuſcipere. 206. CLXXXVIII. *a.*
Matrimonium Chriſtianos non licet contrahere Ethnicorum more. 212. CXCIV.
Matrimonium contrahentes quibus de cauſis poſſunt ſeparari, illius vinculo non ſoluto. 212 CXCIV. Dos non ſoluta an ſit, juſta cauſa ſeparationis? *ibid. b.*
Meneſſius officioſe erga Mar-Abraham, & ejus Archidiaconum ſe gerit. 18. Hortatur Jacobum, ut Archiepiſcopo Angamallenſi obedientiam præſtet. *ibid.* A Porcano Rege inviſitur. 27. III. Vaipicotam pervenit. Concionem habet ad Populum Pontificalibus indutus. 23. Humaniter Georgium excipit. Anathemate percutit omnes, qui inter Divina officia Patriarcham Babylonicum nominaret. *ibid.* In Parù contendit. 24.
Meneſſii conſtantia 28. V. Ejus humilitas. 29. Ordines confert Diamper invito Oppidi Præfecto. 29. Paſcha, & Majorem hebdomadam celebrat Carturte. *ibid.* VI.
Meneſſius. Epiſtolam Clem.VIII.

accepit Diamper. 30. VI. Quo anno ſignata fuerit. *ibid.a.* Præcepto Reginæ Piperis ab ſui Regni finibus diſcedere juſſus. 31.I. Decretum illa revocat. 32. I.

Meneſſius. Venit in Nagpili. 33. VI. Diamper recedit. 34. §.VII. Cochim remigrat. 37. Cranganorem contendit. *ibid.* IV. Synodi locum deſignat. 40. II. Diſpoſitis rebus ad Synodum, Vaipicota, proficiſcitur Cranganorem. 41. IV.

Meneſſii literæ ad Georgium. 35. II. Ejus auctoritas apud Reges. 38. V. Cum Rege Cranganoris conqueritur, quod male apud ipſum Chriſtianorum res agerentur. *ibid.* IV. In Parù commeat aras Eccleſiarum conſecraturus. 41. IV. Quinquaginta ibi Sacris Myſteriis addicit poſt promiſſam Rom. Sedi obedientiam. *ib.* Sacerdotibus Malabaricis verſionem eorum, quæ in Synodo ſtatuerat aperienda committit. *ibidem* V. Diamper iterum venit, ut Porcani Regis Incolas venientes ad Synodum ſuſcipiat. 44.V. Synodum coegit juſſu Clementis VIII. 43.III. Primus omnium, qui aderant Synodo Fide profeſſionem emittit. 44. IV. Goam regreditur poſt viſitationem Angamallenſis Diœceſis. 58. V. Typographiam Chaldaice linguę illi mittit Clemens VIII. *ibid.*

Meneſſius publica lætitia Populorum ſuſcipitur in Eccleſiarum viſitatione. 56. I. Manus imponebat ſuper ægros & ſenes recitatis Evangeliis. 57. IV. Cum P. Roz, & Georgio Archid. convenit quotidie pro revocandis hominibus a malis moribus. 57. III.

Meneſſius certos reditus dum vitam ageret pro Caſſanariis, & novis Parochis inſtituendis deſignavit. 50. I. Pluribus donat Vicarios ad ſuas Parœcias proficiſcentes. 55. V. Adloquitur in fine Synodi deſignatos Paſtores. 267. Sacramenta miniſtrat. 56. II. Nairum, ac Bracmanum obſtinationem increpat. *ibid.*

Merati. P.Cajetani M.Cleric Reg. lapſus detegitur, & corrigitur. 407. *a.*

Metropolita Indiæ a quo deſignabatur. 424. CXXII. Angamale Sedem conſtituebat. *ibid.*

Miraculum. 33. V.

Miraculum Sancti Thomæ Apoſtoli. 383. LXIII.

Miſſæ Sacrificium. Eo redditur Deus propitius, & peccatorum remiſſio conſequitur. 145. CVII. Offertur etiam pro defunctis. *ib.*

Miſſæ varia nomina. 145. *a.* Soli offertur Deo in memoriam Sanctorum. 144. In ea Sanctorum memoria commendatur ex Apoſtolica traditione. *ibid. d.*

Miſſa quando audienda. 159. Defunctorum Animabus prodeſt quam maxime. Pro vivis, & Defunctis inſtituta. 160. CXXXIV. Admonetur Populus ad hanc opem cum illis, cum ſibi, ferendam. 161. Summa pro celebratione Miſſarum ab aſſe hæredis deſumenda antequam ad ejus manus perveniat.

Miſſarum celebratio natali die Domini N. Jeſu Chriſti, quo tempore, & quomodo. 234. CCXXI. *a.*

Miſſam exotica lingua celebrari conceſſit Hadrianus II., Jo: VIII., & Innoc. IV. 154. *b.*

Miſſæ Malabarenſium plures errores corriguntur. 146. & ſeqq.

Miracula, quæ de S. Thoma narrantur. 377.
Monachorum, & Monialium in Oriente communes ædes. 389. *b.*
Monachiſmus defenditur adverſus Crozæum. 418. & ſeqq Vide etiam notas. In Oriente plurimum floruit. *ibid.*
Montfauconius laudatur. 381. LXI.
Morettus Petrus. laudatur. 70. *a.*
Mulieres non arcendæ a Sacramentis, & Eccleſiarum acceſſu ex cauſa menſtruæ purgationis. 462.
Muſici Pagani ab Eccleſia removendi. 160. CXXXIII. Hiſtriones etiam, & Mimi. *ibid. a.*

N

NAires tria hominum genera. 52. III. Naires tantummodo, militiæ ſtudent. *ibid.* Eorum quindecim alia genera. *ib. a.*
Naires quomodo ad fidem alliciendi; quid ne ob ignobilium contactu ab ea recederent decreverit Synodus. 244. CCXXXVI. *a.*
Nercha quid. 226. *b.*
Neſtorius Aſſecla Diodori, ac Theodori Mopſueſteni. 36. *b.*
Neſtorius in Sede Cpana ſuccedit S. Jo. Chryſoſtomo. 9. Ejus hæreſis capita. *ibid.*
Nomina alia non imponenda pueris, niſi quæ Baptiſmate ſuſceperunt. 129. LXXXIX. *a.*
Nomina Sanctorum veteris Teſtamenti non imponenda, ſed novi. 128. LXXXVIII.
Neſtorianorum Liturgiæ. 286. & ſequent.
Nuptiæ quo tempore celebrari poſſint. 210. CXCII. *a.* Et a contrahentibus connubia qua ætate. 211. CXCIII. & 214. CXCVIII. *a.*
Secundæ Nuptiæ nulla lege prohibentur. Eccleſia tamquam hæreticos eos habet, qui illas damnant velut illicitas. 201.
Secundæ Nuptiæ incontinentiæ argumentum. 204. *a.*
De Noroña - Antonius Præf. Militiæ Cochimenſis ſub fide ſua a Meneſſio accipit Chriſtianos Melabarenſes. 46. IX.

O

OBſtetrices Chriſtianæ. 122. Examen ſubire debent pro munere obeundo. 122. *b.*
B. Odoricus Ord. Min. 384. LXIV.
Œconomi Eccl. 237. CCXXVI. *a.* Quatuor inſtituuntur in qualibet Eccleſia, quibus ejus res commendarentur. 51. II.
Œconomi Eccleſiarum latis ſuffragiis eliguntur. 57. III. Iis traditur numerata pecunia inventa in arca cujuslibet Eccleſiæ. 57. III.
Officii Divini onus ad primæva Eccleſiæ tempora referendum. 185. *a.* Laici etiam illud abſolvere debebant. *ibid.*
Officium Divinum integre perſolvendum. Domi ſupplendum, quod de illo prætermiſſum eſt in Choro. 184. CLXIII. & 185.
Officium, ſive preces horariæ B.V. nulla vernacula lingua dici poſſunt, aut vendi. 417. & *ibid. a.*
S. Officii Inquiſitionis origo, & inſtitutio. 112. *a.*
Oleum Sacrum infirmorum apud Neſtorianos Malabarenſes. 221. *a.*
Olei Sacri uſus in Sacramentis. 126. LXXXVI. Crozæus male Romanæ Eccleſiæ inventum eſſe calumniatur. *ibid. b.*
Olea omnia, demto Chriſmate conſecrant Presbyteri Græci. 421. *a.*
Ollæ quid apud Indos. 4. *a.*

Ona feſtum Gentilium . 251. CCXLIV.
Oratio fidelium quibus tantummodo neganda eſt. 246.CCXXXIX.
Orare pro Gentilibus & excommunicatis extra publicas preces debemus. 406. XCVI.
Orare non licet pro Excommunicatis. 89.
Orationes publicæ, & domeſticæ qua lingua fieri debeant. 417.
Orbis diviſio ex S. Epiphanio. 348. XVII.
Ordinis Sacramentum. A Chriſto Domino inſtitutum. Ejus materia. Forma. Miniſter. Maxime neceſſarium Eccleſię.179.CLVII. Ejus poteſtas duplex. 180. Per minores gradus ad illud accedere opus eſt. 180. CLVIII.
In Ordinationibus Sacris per plura ſecula inſtrumenta tradita non fuere iis, qui ſacros Ordines ſuſcipiebant. 15. a.
Ordines nulli conferendi, quin prius de Viri honeſtate; & doctrina conſtiterit. 181. CLIX. Quo ætatis anno ſuſcipiendi. ib. & 182.
Originale peccatum negant Neſtoriani in pueris præſertim Chriſtianorum filiis. 119. a.

P

Pagani unde dicti. 393. a.
Parœciæ, ſive Parochiæ unde nomen. 219. a.
Parœciarum diſtributio atque diviſio. 216. CC. Quid priſcis Eccleſiæ temporibus. ibid. a. Ad Epiſcopum pertinet. 217. CCI.
Parreis auxilium præſtandum in infirmitate Sacramentorum pabulo. 463.
Patresfamilias curare debent ſuorum ſalutem æternam. 256. CCLIII.
Patrinorum aſſiſtentia vetuſtiſſima. 127. LXXXVII. Eorum cognatio ſpiritualis interſe; & cum ſuſcipiente Sacramentum, ejuſque Parentibus. ibid.
Patrinorum cognatio nulla apud Neſtorianos. 127. b.
Perſonarum genera apud Indos. 385. LXVI.
Petavius Dionyſius laudatur. 348. XVII.
Piper gignitur in Male. 381.
Pœnitentiæ Sacramentum. Ejus materia actus pœnitentis. Quinam. & quid contineant. 162. CXXXV. Quæ materia proxima, quæ remota. ibid. a. Peccata ſingillatim aperiri debent: & circumſtantiæ aggravantes in Confeſſione. Ea Divino jure nobis injuncta fuit. ibid.
Pœnitentiæ Miniſter. Forma, cujus prolatione peccata delentur. 163. & 164. Effectus. Unicum remedium lapſis poſt Baptiſmum. ibidem.
Pœnitentiæ Sacramentum, quod abhorrebant Indi, maxime fidelibus neceſſarium agnoſcunt. 56. a.
Pœnitentiæ Sacramentum non agnoſcebant Chriſtiani Indi nec ad S. Synaxim cum accederent. 48. III.
Poligamia prohibetur. 213. CXCVI. Eam abhorrent Bracmanes. ibidem. b.
Pollutio Templorum quomodo contingat. 240. CCXXX. b.
Pœnę genus circumpoſitis ramis. 29.
Porcanus Rex Idolorum cultum præ aliis affectat, quæ ad nongenta ſunt uſque. 27. a.
Presbyteris poſt Sacros Ordines numquam Eccleſia uxorem ducere

cere permiſit. 193.
Procuratores quatuor ab unoquoque Oppido deſignantur ad Synodum Diamperitanum. 41. III.
Proventus congrùi aſſignantur Vicario, & Caſſinariis cujuslibet Eccleſiæ. 57. III.
Publica ſupplicatio poſt Synodum. 54. II.
Purgatorii pœnæ; quæ ad tempus. 78. XXVII.
Pueri quando baptizandi. 120. LXXVI. Per plures annos Baptiſmate carebant ab excommunicatis orti parentibus. 121. LXXVII.
Pulleyar, ſive Pullejar Idolum. Vide Tally.

R

Raphael de Figrnedo Indus, Epiſcopus Indorum Catholicus. 444.
Regina Piperis. 16. IV. Meneſſium e ſuis finibus Regni diſcedere jubet. 31. I. Decretum revocat. *ibidem*.
Rei experimentum ad crimen diluendum culpa non vacat. 259. CCLVII. *a*.
Reliquiæ Sanctorum dicebantur Brandea, ſeu quæ Corpus Sanctorum tetigerant. 372. *a*. Mos erat antiquitus reliquias ab ipſis Corporibus ſumere, & alibi transferre. 373. & ſeqq.
Reliquiæ S. Thomæ Calaminæ inventæ. 342. IX. Edeſſam in inſulam Chio translatæ, inde Ortonam. 369. XLIV. Earum inventiones recenſentur. 370. XLVII. Eas concedit Luſitanis Rex Cochinenſis 371. XLVIII.
Renaudotii & Le Brun ſententia quoad confecrationem. 137. *a*.
Reſervatio peccatorum quâ de cauſa ab Eccleſia in uſum recepta. 170. CXLVI.
Ribeiro. Joannes Soc. Jeſu. Epiſcopus Malabaren, male habetur ab Indis. 446. & 447. Supplicem libellum mittunt una cum Schiſmaticis Summo Pontifici. *ibid.*
Romana Eccleſia, Catholica, Caput, & Mater ceterarum. 80. XXXIII. *a*.
Romanus Pontifex Eccleſiæ Caput, S. Petri Succeſſor. 88. XLIII.
Roz P. Franciſcus Soc. Jeſu a Meneſſio deſignatur Gubernator, & Vicarius Apoſtolicus Angamalenſis Eccleſiæ, cujus poſtea fuit Epiſcopus. 19. I. Linguam Malabaricam, ac Syriacam callebat. *ibid.* Concionem habet Malabarice initio Syn. Diamp. 43. II.

S

Sacramentorum numerus, & Sacramentaria. 402 LXXXIX.
Sacramenta quo ritu, quibuſve indumentis miniſtrari debeant. 235. CCXXII.
Sacramenta Confirmationis, Unctionis Extremæ, & Penitentiæ noverant olim Malabarici. 401. LXXXVIII.
Sacramentorum numerus Septenarius. 114. LXX. A Neſtorianis agnoſcitur. *ibid.*
Sacramentalia in Baptiſmate non omittenda. 460.
Sanctorum Regnum cum Chriſto. 79. XXX. Eorum cultus. *ibid.* XXXI. *a*.
Scholarum erectio ab Eccleſiæ primordiis. 10. *a*.
Senibus pro labore impenſo locus decentior ſepulturæ a Meneſſio attribuitur. 48. II.

Senes

Senes Montenſes Meneſſius conſuluit in Synodo ad mores Regionum reformandos. 48. II.
Simonia damnatur a Synodo ſicut a tota Catholica Eccleſia. 196. CLXXIX. & 197. a. Ut ea omnino tolleretur Populum hortatur Synodus, & ut certam ſummam conſtitueret pro Miniſtrorum Eccleſiæ ſuſtentatione. 198. CLXXX. & 199. CLXXXI.
Smidæus. Vide Aſmedeus.
Socratis locus de Nicæno Concilio explicatur. 409. CI. & ſeq.
Spiritus Sanctus a Patre, & Filio tamquam ab uno principio unica ſpiratione procedit. 75. XXI.
Superſtitiones vitãdę. 248. CCXLII & ſeqq.
Supplicationes publicæ quando fieri debeant. 336.
Synodus IV. Goenſis. 17. V.
Synodus Goenſis prohibuit ſub excommunicationis pęna matrimonia ab illis iniri, qui in Sacris conſtituti fuerant. 50 I. Eidem Mar-Abraham ſubſcripſit. *ibid.*
Synodus tertia Goenſis a quo indicta. 15. III. Cavet, ne ullus ex Armenis, aut Chaldæis Epiſcopus accederet ad moderandam Eccleſiam Montenſem. 17. a. Ad Ormuſium propterea exploratores mittuntur, ne clanculum aliquis eo veniret. VI.
Synodi Diamper. epiſtola ad Epiſcopi de Cochim. 281.
Synodi pars aliqua Dominicis, aliiſque feſtis diebus Populo legenda. 266.
Synodus Diamp. obedientiam jurat Romano Pontif. 110. Concilia omnia recipit. *ibid.* LXVI. Sanctæ Inquiſitionis Tribunal agnoſcit. 12. LXVIII. Indicitur per Epiſtolam miſſam a Meneſſio ad Georgium Diaconum. 59.

T

Tabernæ, in quibus venditur Orraca, prohibentur. 261. CCLIX. a.
Tally aurea teſſera nuptialis. 461. Pulleyaris, ſive Pyllejaris Idoli nuptialis imaginem exhibet. *ib.*
Tartari Indiam invadunt. 383. LXIII.
Temperantiam ſervare debent Sacerdotes. 189. CLXIX.
Teſtamentorum executio ad quem pertineat jure Canonico. 246. CCXXXVIII.
Theodorus Mopſueſtenus plures canonicos libros utriuſque Teſtamenti rejecit. 81. b. Cur a Patribus non fuerit damnatus. 399. a.
Lex Theodoſii de non diſtrahendis Martyrum Corporibus. 375. a.
S. Thomas Apoſtolus quas regiones luſtraverit. b. II. Indos ad fidem convertit. *ibid.* Meliapore Martyrium patitur fraude Bracmanum. 7. II. Quo anno id contigerit. *ibid.* c. Obiit Anno Chriſti 73. 7. a. Ejus corpus Meliapore repertum. *ibid.* Defertur primo Edeſſam, inde Chium, poſtremo Ortanam in Apulia. *ib.*
S. Thomas quas Nationes, & Gentes luſtraverit, vide Diſſertat. I. an. I. ad III. Nihil certius apud Patres quam ejus Evangelica prædicatio apud Indos. 342. IX. Sinenſes Evangelium docuit. 342. X. & XI. Etiam Tartaros. *ibid.* Fortaſſe & in Americam Meridionalem venit ad fidem promulgandam. 345. XII.
S. Thomæ Corpus quievit Edeſſæ

Meſo

Meſopotamiæ. 346. Non tamen integrum. ibid. & 360. XXXIX. Quo tempore translatum ex India in eam Urbem. 366. XL. 367. XLI. Haſta transfixus a quodam Bracmane, ſive gladio ab Idolorum Pontifice. 361.

S. Thomæ Corpus a quo fuerit inventum. Vide Frias. Emmanuel. De loco Martyrii, & Sepulchri S. Thomæ inter ſcriptores diſſentio. 361. XXXII. Facile tamen difficultas diſſolvitur. ibid. Calaminæ fuit. 362. XXXIII. Non Calamone in Arabia ut opinatur Tillemontius. 363. XXXIV. Ejus Sepulchri alia monumenta in ſuburbano colle Meliaporis. 364. XXXVI. Ubi miraculis claret. 365. XXXVIII. Reliquiæ quot in Locis venerationem habeant. 360. XL.

S. Thomæ miraculum quotannis. A veritati innitatur. ibid. Et cit. loc.

S. Thomæ Crux ſudore manat. 364. XXXVI. Ejus Caput Cpolim translatum. 376. LV.

Thomas Cana, ſive Mar-Thoma carus Regibus Ethnicis Chriſtianos fugientes e Meliapore tuetur. 8. III. Num Armenus fuerit. ibid. a.

Thomas a Campo Schiſmate Malabarenſium Epiſcopus a Caſſanariis ordinatur. 425. CXXIII.

Thomas Cana Aramaeus idem qui Epiſcopus Indorum. 434.

Thomas de Campo Pſeudo-Epiſcopus Schiſmaticus. 442. Fruſtra ejus ordinationem defendere conatur Crozæus.

Tibicines Chriſtiani operam ſuam locare non debent in Pagodis, & Idolorum feſtivitatibus. 463.

Toſcano P. Antonius Soc. Jeſu. lingua Malabarica concionem habuit Carturte feria V. maj. hebdomadæ. 32.

Tournon. Carolus Thomas S.R.E. Card. 458. Ejus decretum ad Miſſionarios de ritibus Sinenſibus. 459.

Travancoridis Rex arcem munitiſſimam conſtruit Coulani adverſus Luſitanos. 5. VI.

Treptia, ſive Tertia uxor Smidæi Regis Indorum, a S. Thoma ad fidem converſa. 361.

V

Vartomanus. Ludovicus. 388. LXX.

Vaſcus Gama. VideGama.

Venefici fugiendi. 254. CCXLIX.

Vendere juvenes, etiam non Chriſtianos Infidelibus vetitum. 124. LXXXII.

Veſtes & earum color inter Clericos eadem, ac Sæcularium penes Orientales. 389. a.

Vicario & Caſſanariis cujuslibet Eccleſiæ cenſus aſſignatur. 57. III.

Unio naturarum in Chriſto. 105. c. 106. a.

Uſuræ accipi non debent ex mutuo. 254. CCL.

X

Xaran Perumal Malabaris Imperator, ſuperior aliis ejus Regionibus Principibus. 3. III.

FINIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google